

Giới thiệu Quy Y Ngốc Hậu

Truyện Quy Y Ngốc Hậu là một bộ xuyên không mà trong đó cả hai nhân vật chính đều xuyên đến. Đây là một truyện mới được giới thiệu với bạn đọc trên trang đọc truyện online, một câu chuyện tưởng chừng như bắt đầu rồi sẽ kết thúc trong đau thương nhưng ai ngờ được nó lại dẫn vật đến tận tâm can. Truyện xuyên không thú vị này cũng bắt đầu với hoàn cảnh như những truyện khác, có cơ hội lật ngửa, viết lại những chuyện đã qua, những bi thương liệu có còn nữa không.

Vân Tiểu, nữ nhi của Đông Tần nhiếp chính vương, nổi tiếng là ngốc hậu trong thiên hạ. Một cây trăm hoa đem sủng phi của hoàng đế đưa vào trong hồ. Một ly trà khiến cho hoàng đế "bất lực", tìm danh y khắp thiên hạ, không người nào có thể chữa trị. Bất được kê thông dâm trên đầu Thái Hậu, cung nữ bị đánh, thái giám bị đá.

Từ nay về sau trong cung, chỉ cần nơi nào có sự xuất hiện của nàng, xung quanh sẽ lặng ngắt như tờ. Thái Hậu bệnh nặng, quý y tiến cung, một chiêu "âm độ trần thương", ngốc hậu xuất cung.

Từ nay về sau trong thiên hạ nhiều thêm một y quán Anh Túc, danh chấn thiên hạ, cây anh túc, mang theo mê hương độc dược, giống như chủ nhân của nó, nửa chính nửa tà Quy Y quái thai, một cây đao giải phẫu mỏng như cánh ve, có thể cứu được người từ trong biển lửa, cũng có thể trong nháy mắt đoạt mệnh của kẻ khác.

Liệu tất cả đều có thể êm xuôi mà trôi đi, liệu mọi thứ có tiếp diễn thực tốt đẹp hay tất cả rồi sẽ tiêu tan, mời bạn tìm câu trả lời trong truyện. Bạn đọc cũng có thể đọc những truyện khác như: Vương Phi Mười Ba Tuổi, Cổ Thi Diễm Hậu,...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Kinh Hôn Lúc Nửa Đêm

Ánh nắng lúc rạng chiều đỏ như máu bao phủ toàn bộ phía chân trời.

Toàn bộ trời cao rực một sắc màu ấm áp, mây muện chậm chậm trôi qua, giống như tầng tầng sóng biển cuộn cuộn lăn vào bờ, dập dềnh vô cùng vô tận.

Những hàng tường thành trong hoàng cung cũng giống như mây, mái ngói sân hiên tầng tầng lớp lớp, đình đài lầu các tinh xảo, dãy núi đá sắp hàng có thứ tự nghiêm chỉnh, kỳ hoa dị thảo nhiều không đến xuể, gió nhẹ thổi qua, nơi nơi đều là hương thơm ngào ngạt làm người ta mê mẩn.

Giữa các phòng là rường cột được chạm trổ tinh tế, cửa sổ hơi hơi hé ra, ánh sáng thanh bạch của hoàng hôn bao trùm lên không gian rộng lớn trong cung điện, tăng thêm vẻ thê lương có phần thảm thương.

Vài tiếng nói khe khẽ phát ra từ sau tấm bình phong ngọc lưu ly, giọng nói kia bén nhọn cao vút, còn có ác độc sâu sắc, nôm ngang nhiên nguyên rủa mà lại cứ làm như tất cả những việc này chỉ là điều bình thường.

“Con ngốc này chết sớm đầu thai sớm đi, còn muốn sống để liên lụy đến người khác sao?”

“Tiểu Hà, người nói nhỏ chút, đừng để cho người khác nghe được.”

Một giọng nói tinh tế khác vang lên, dường như còn mang theo một chút lo lắng, nhưng nô tỳ được gọi là Tiểu Hà kia lại lập tức khinh thường châm biếm.

“Tú Tú, người nói nghe thật buồn cười, cái nơi quý quái này sẽ có ai đến, cũng không phải là người không biết, trừ bốn đứa chết tiết chúng ta ra có ai thêm đến? Nghĩ lại số chúng ta thật khổ, vì sao lúc trước rút thăm ngẫu nhiên lại trúng phải chỗ này, mỗi ngày ta đều mong con ngốc này chết sớm đầu thai sớm, chúng ta sẽ có thể được phân lại chỗ lần nữa.”

Tú Tú hơi nhăn mày, tuy đây là tiếng lòng của cả bốn người bọn họ, nhưng nói thẳng ra như thế hình như có chút không tốt, bộ dạng Tú Tú thanh tú kiêu nhỏ, mà Tiểu Hà bên cạnh lại ngược lại hoàn toàn, dáng người cao gầy, khuôn mặt cũng rất diễm lệ, có một khoảng thời gian nàng ta từng ôm mộng bay lên làm phượng hoàng, tuy rằng sau này giấc mộng tan biến nhưng ít nhất cũng muốn có được một chủ tử sủng ái mình để được hưởng những tháng com no rượu say, chứ không phải đi theo một đứa ngốc đến đâu cũng bị người ta bắt nạt chỉ trở thế này, những ngày tháng này thật là không có cách nào để vượt qua.

“Tiểu Hà, quên đi, xem xem Hoàng hậu có tỉnh lại không?”

“Muốn xem người đi mà xem, đừng bảo ta,” Tiểu Hà quay người hất bàn tay đang kéo tay mình ra, lúc cuối còn tức giận hung hăng trừng mắt nhìn Tú Tú, nghiêng răng nghiêng lợi hạch hỏi: “Người nói đi, người thật sự cam tâm sao? Còn người, người nữa?”

Nàng lấy một ngón tay đẩy trán Tú Tú, nhân tiện chỉ hai thái giám Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu, hai tay chống nạnh, hiên ngang rời đi trước mặt ba người, cuối cùng nhìn trong mắt ba người kia hiện lên sự không cam lòng như mọi khi, Tiểu Hà lập tức đắc ý cười.

“Ta đã nói mà, các người cũng giống ta thôi, đều không muốn ở đây, cho nên ai cần biết con ngốc này có sao hay không, chúng ta không cần để ý tới nó, thời tiết này mà rơi xuống hồ, không chết thì cũng không khá hơn thế là bao, đợi đến nửa đêm, muốn nhìn nó chết còn không được sao?”

Tiểu Hà độc ác nói, ngẩng đầu mới phát hiện trong tầm cung tối đen như mực, trong bóng đêm không nhìn rõ được khuôn mặt kẻ khác, ả phát phát tay ra lệnh: “Đi tắt đèn trong cung đi.”

“Ừm.”

Mấy người đi về bốn hướng, tắt đèn tắt đèn, đóng cửa đóng cửa, tay chân nhanh nhẹn làm xong.

Lúc này không ai để ý, người trên giường giật mình, sao đó lại giật giật một chút, động tác cứng nhắc, giống như sắp trở thành một xác chết, nhưng rất nhanh lại không động nữa, trong tầm cung sáng đèn, ánh sáng vàng trong cung sáng đến chói mắt, hoa đèn bắn ra bốn phía, chiếu rọi mọi góc tường, cảnh vật thật rực rỡ...

Trên giường lớn nằm vàng khảm ngọc khắc hoa là một nữ tử sắc mặt dữ tợn đang yên lặng nằm, sờ dĩ là dữ tợn là bởi các loại son phấn bột nước, sau khi bột nước khô đi, dù mọi màu sắc hiện lên làm cho người ta không thấy rõ dung nhan người này, bị ngọn đèn chiếu vào lại càng thêm khủng bố vài phần.

Kỳ thật người trên giường sớm đã tỉnh lại, chỉ là suy nghĩ có chút rối loạn, nhất thời không nắm rõ tình huống, cả người mền mẫn, mắt cũng không mở ra được, nhưng suy nghĩ lại tỉnh táo, bởi vậy lời nói của hai cung nữ kia nàng nghe không sót một chữ nào, khốc môi giật giật, muốn mắng chửi người.

Toàn thân dính đầy vãi vốc quần áo, hình như là vừa bị ngấm dưới nước, tất cả y phục dính hết lên người, bị gió thổi qua thật là lạnh thấu xương, không nhận được run rẩy một cái, lại nhớ tới mấy lời vừa nghe được, thật là bọn khi chủ điều nô*.

*khi chủ điều nô: nô tài xảo trá bắt nạt chủ.

Mắt Vân Tiểu chưa mở to được, trong lòng cứ chửi trửi hai tiếng, lập tức trong đầu lướt qua hình ảnh đầm máu.

Vân Tiểu nàng đây chính là bác sĩ ở thế kỉ XXI, là nhân vật truyền kỳ trong giới y học, cứu vô số người, kết hợp trung tây y, nghiên cứu thành công bao nhiêu chứng bệnh nan giải, là người các tòa soạn báo tạp chí thường tranh nhau đưa tin, tờ báo có bài về nàng, nhất định bán chạy, được tạp chí Time quyền uy nhất trên thế giới bầu chọn là Hoa Đà phương Đông, nhân vật toàn thế giới chú ý.

Không ngờ xuất chúng như nàng thế nhưng lại chết vì một vụ tai nạn giao thông.

Nguyên nhân là vì nàng muốn tham gia một buổi trao đổi học thuật lớn, buổi trao đổi này cử hành ở viện bảo tàng mỹ thuật tạo hình Tân Cương, nhưng trước đó một đêm, là một đêm tuyết rơi dày đặc, máy bay gặp sự cố, nàng chỉ có thể tạm thời đổi tuyến đường, Tân Cương và nơi nàng ở chưa liên thông đường xe lửa với nhau, nàng chỉ có thể đi xe khách, ai ngờ chiếc xe khách to đùng này ở chỗ cửa vòng của đường bao tốc va chạm với một chiếc xe tải hạng nặng, hai xe cùng bay ra khỏi vòng bảo hộ của đường cao tốc.

Rất nhiều hành khách trong xe bỏ mạng, mà nàng chính mắt nhìn thấy hình ảnh đầy máu của hành khách ngồi trước, về phần bản thân, đại khái cũng không khá hơn là mấy, chỉ tiếc nàng không có cơ hội nhìn thấy, bởi vì nàng đã vĩnh viễn chìm vào trong bóng tối.

Vân Tiểu nhớ lại hình ảnh xem khách đâm vào xe tải, trong lòng không nhận được mà rung mình, không nghĩ tới nàng cứu vô số người, cuối cùng lại đối mặt với một cách chết thế này.

Chỉ là hiện giờ chuyện gì đang xảy ra với nàng đây? Nàng vốn đã chết rồi, sao lại nghe thấy tiếng người khác nói chuyện rõ ràng như thế, hơn nữa nàng khẳng định cái người nói kia tuyệt đối không phải thiên sứ gì gì đó, thiên sứ không ác độc thế này....

Vân Tiểu quay người mở mắt ra, ánh mắt đen láy giống như hai hòn ngọc hắc bảo thạch long lanh, sinh động rực rỡ, xoay tròn chuyển động, nhìn quét hoàn cảnh quanh mình.

Phía trên đầu là tấm màn lưới mỏng màu xanh trắng, từng hoa văn màu xanh như nước biển lay động, giường lớn khắc hoa, bốn cây cột màu đỏ son, trên khắc muông thú rất sống động, giường nhỏ, bàn nước, rèm che, cửa sổ, bàn trang điểm, gương đồng, bình phong ngọc lưu ly, quả nhiên là căn gì có đó, xa xỉ đến cực điểm.

Một căn phòng phong cách cổ thật là đẹp, Vân Tiểu tán thưởng, quay người tựa mình ngồi dậy, quần áo dính chặt vào người thật không thoải mái.

Dưới ánh đèn mờ ảo, năm mảnh sáu màu trên mặt nàng càng dữ tợn, tóc đen rối tung, chớp chớp đôi mắt tà ác, nhìn nha đầu đang bụng nén đi đến, giữa ánh sáng óng ánh trong suốt, nha đầu kia đáng người cao gầy, khuôn mặt xinh đẹp, một búi tóc vòng trên đầu, hai bím tóc nhỏ ở hai bên vai, quần áo trên người phơn phồng như cung trang cổ đại, trước gió lay động tiêu sái đi đến, vừa ngẩng đầu nhìn thấy người đang cứng nhắc ngồi trên giường lớn, bị dọa oa một tiếng hét to.

“Quý a.”

Sẩy tay rơi mất ngọn nến, người cũng cuống cuống ầm một tiếng quỵ xuống, liên tục dập đầu năn nỉ: “Hoàng hậu tha mạng a, không liên quan đến ta a,

không liên quan đến ta, không phải là ta hại người, oan có đầu nợ có chủ, người tìm người hại người đi, ta không hại người a.”

Người đang cầu xin tha thứ này đúng là nha đầu Tiểu Hà nói chuyện độc ác lúc này, bây giờ không ngừng dập đầu, động tác của nàng kinh động đến ba người làm việc trong tẩm cung, họ chạy nhanh sang, vừa ngẩng đầu nhìn thấy gương mặt dữ tợn của Vân Tiểu, lập tức hét lên một tiếng ầm ầm quỳ xuống, liên tục cầu xin.

“Hoàng hậu tha mạng a, Hoàng hậu tha mạng a, không phải chúng nô tỳ làm hại người, người chết không nhắm mắt, đi tìm Đức Phi nương nương báo thù a, là nàng làm hại người a.”

Nhất thời cả đại tẩm cung tràn ngập tiếng cầu xin, Vân Tiểu ngồi ngay ngắn trên giường, như cười như không nhìn hai nô tỳ hai thái giám không ngừng dập đầu xin tha, hơn nữa nàng không nói lời nào, hai mắt lơ đãng, khóe miệng cong lại xuất hiện nụ cười nghiêm ngâm...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trừng Trị Điều Nô

Vân Tiểu ngồi ngay ngắn ở trên giường, không nói được một lời, đôi mắt đen như mực chuyển động vòng vòng, đó là một điểm mấu chốt, ngón tay gầy gầy, màu đen che đi gần hết khuôn mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt sáng trong suốt, sau đó thanh âm âm trầm của nàng vang lên.

“Ta rất lạnh a, các người đến giúp ta đi, đi theo giúp ta đi”.

Hai thái giám cùng cung nữ vừa nghe thấy vậy, thân mình càng thêm run rẩy hơn, giống như run rẩy liên hồi, ngay cả nói cũng không xong.

“Nương nương tha mạng a, nương nương tha mạng a, nô tỳ (nô tài) không muốn chết a, nương nương bỏ qua cho nô tài đi, về sau nô tài nhất định sẽ dâng hương cúng vật thường xuyên cho nương nương, để cho nương nương ở âm phủ sống vui vẻ được một chút”.

Vân Tiểu mắt tròn trắng, thời điểm người ta còn sống thì đối xử không tốt, đã chết rồi mới dâng hương cúng vật thì có lợi ích gì, đám nô tài này không được dạy bảo cẩn thận thật là vô pháp vô thiên rồi, vừa nghĩ đến đó, nửa điểm nàng cũng không đồng tình với bọn họ được, thanh âm kia càng phát ra thêm ảm đạm, lạnh lẽo giống như từ trong địa ngục đi ra.

“Nương nương ta thật là cô đơn a, muốn tìm một người đi cùng, Diêm vương thấy ta khi còn sống bị mọi người khi dễ, đã đồng ý để cho ta mang theo một người xuống âm phủ, nói đi, trong bốn người các người ai nguyện ý đi theo ta?”

Lời của nàng vừa rơi xuống, ngoài cửa sổ gió lớn thổi qua, rì rào rung động, trong đêm lạnh lại càng thêm quỉ mị.

Bốn người trong tẩm cung vừa nghe thấy lời của Vân Tiểu như vậy, sớm đã sợ hãi mà người nô chỉ vào người kia: “Nương nương, người mang nàng ta đi”.

“Mang nàng đi”.

“Dẫn hắn đi.”

Tóm lại không có người nào tự nói mang mình đi cả, cãi vã không ngớt, Vân Tiểu nhíu mày, chẳng qua chỉ là vài tên nô tài sợ chết mà thôi, lạnh lùng hừ một tiếng: “Im miệng, nếu không ta đem cả bốn người các người theo “.

Nàng cũng không tin không dạy dỗ được các nàng, quả nhiên lời của nàng vừa nói ra, bốn kẻ phía dưới liền bùm bùm dập đầu, không bao giờ dám cãi vã nữa, cầu xin không ngớt.

“Nương nương tha mạng a, nương nương tha mạng a”.

Lần này tiếng cầu xin không ngớt vang lên, Vân Tiểu nhướng mày, mặc kệ bọn họ, bản thân lâm vào trầm tư, xem tình huống trước mắt, nàng hình như cũng chưa có chết, nói không chết, cũng không hoàn toàn là đúng, mà là đã đi vào cánh cửa thời gian trong truyền thuyết, xuyên qua, còn xuyên vào đúng trên người một ngọc tử, ngọc tử này cũng chính là một Hoàng Hậu, đáng tiếc mặc dù là Hoàng Hậu, nhưng ngay cả một tiểu nô tài cũng dám khi dễ nàng, càng đừng nói bên trong thâm cung này còn rất nhiều người, nàng sợ dĩ xuất hiện ở nơi này, có lẽ là ngọc tử kia đã chết rồi.

Vân Tiểu trong lòng không khỏi dâng lên một chút thương hại, vì ngọc tử đã qua đời kia, nếu nàng đã trọng sinh thành nàng ta, vậy thì liền thay nàng ta hảo hảo mà sống tốt đi.

Dưới đất, bốn tên đáng giận kia vẫn không ngừng dập đầu, trên trán cũng đã chảy ra một chút máu, đây chính là trừng phạt đúng tội của bọn họ, Vân Tiểu cũng sẽ không đồng tình với bọn họ, có điều trên người nàng vẫn còn mặc quần áo ẩm ướt, toàn bộ đều dính trên người nàng, cực kì không thoải mái, cho nên tốt nhất vẫn là nên đi tắm trước cho thoải mái đi, nghĩ vậy, nàng liền duỗi tay bắt đầu sửa sang lại quần áo cho tốt, nhìn những người phía dưới, không nhanh không chậm mở miệng.

“Tốt lắm, ta cũng chưa có chết đâu, không cần dập đầu, mạng nhỏ của các ngươi tạm thời giữ lại đi”.

Lời này vừa rơi xuống, bốn người đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, toàn thân đều chảy ra mồ hôi lạnh, theo lưng chảy xuống, dính liền quần áo, ở trong gió đêm như vậy, lại càng thêm lạnh lẽo.

“Tạ nương nương, tạ nương nương”.

Bốn người vừa dập đầu tạ xong, lập tức phát hiện ra chỗ có vấn đề ,nếu như ngốc tử này đã không có việc gì,vậy mà lại dám hù dọa bọn họ, ngốc tử đáng giận,xem bọn hắn trừng phạt nàng đây.

Xoát một tiếng,bốn đạo thân ảnh liền đồng thời đứng dậy, hung tợn cầm tức nhìn nữ nhân dường như không có việc gì đang ngồi trên giường kia.

Lửa giận bốc lên, tốt, bọn họ sợ tới mức chết khiếp, dập đầu đến nở cả hoa rồi, nàng chẳng những lừa bọn họ, còn dám bày ra vẻ mặt dường như không có việc gì,Tiểu Hà cảm đầu trong bốn người ,sững sờ không được đến mức hết âm lên: “Tốt,một kẻ ngốc tử như ngươi, mà lại dám lừa gạt bọn ta, ngươi muốn chết”.

Vừa nói xong thì cả người cũng đã nhào lên,ba người phía sau cũng theo sát nàng,hướng về phía giường lớn khắc hoa phóng tới.

Vân Tiểu ánh mắt trầm xuống, khoe môi khẽ nhếch mang theo ý cười lạnh, cừ thật, thực là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ a, mắt thấy Tiểu Hà đã sắp bỏ nhào lên người nàng ,thân mình nàng liền xoay chuyển, hai chân duỗi ra, rất nhanh nắm vô cùng chính xác đá bay Tiểu Hà ra ngoài, bùm một tiếng ả ngã văng ra ngoài, thuận theo vậy Vân Tiểu cũng rất nhanh từ trên giường nhảy xuống, một chân hung hăng dẫm mạnh lên trên tay của Tiểu Hà, dùng sức nghiền một vòng, đau đớn đến mức không kiềm chế được mà phải hét lên.

“A...”

Ba người khác cũng bị dọa cho ngây ngẩn cả người, cuối cùng hậu tri hậu giác mới phát hiện ra một sự kiện, hoàng hậu không ngốc ,lúc trước nàng có thể giả quỷ dọa các nàng, cũng bởi vì nàng căn bản không ngốc, đây rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, ba người vẻ mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh lại từ trên mặt chảy xuống, thân mình lui lại về phía sau, đồng thời chỉ vào Vân Tiểu, run run mở miệng.

“Ngươi, ngươi, ngươi là ai?”

“Chẳng lẽ ta là ai, các ngươi cũng không biết , thật đúng là điều nô, các ngươi có dụng ý gì ?” Nàng vừa nói xong, lại càng dùng sức dẫm xuống, mũi chân lại xoay chuyển một vòng , Tiểu Hà đau đến mức đồng tử mắt trắng dã, nhìn không được nấn nỉ : “Nương nương tha mạng a, nô tỳ về sau cũng không dám nữa ,xin người bỏ qua cho nô tỳ một lần đi”.

Tiếng kêu của Tiểu Hà, khiến cho ba kẻ còn lại trong tấm cung khôi phục lại tinh thần, nhanh chóng quỳ xuống, cùng nhau cầu xin: “Hoàng hậu nương nương tha mạng, hoàng hậu nương nương tha mạng, về sau nô tỳ (nô tài) cũng không dám nữa , cũng không dám nữa “.

Vân Tiểu khoe môi khẽ nở nụ cười, vừa lòng gật đầu, chậm rãi thu hồi chân, muốn cùng nàng đánh, vẫn là nên bỏ chút sức lực đi, ở đại học trong ba năm liên tục nàng đã đạt được quán quân Sanda * , làm sao mà có thể để cho mấy kẻ nô tài đó được như ý muốn.

“Nếu như còn có lần sau, ta cũng sẽ không dễ dàng tha cho các ngươi như vậy đâu”.

Nàng vừa mở miệng,Tiểu Hà cùng Tú Tú sợ hãi lên tiếng: “Tạ nương nương , tạ nương nương .”

“Đi múc cho ta thùng nước, ta muốn tắm rửa”.

Vân Tiểu ôn nhu ra lệnh, tuy rằng thanh âm không lớn, nhưng cũng đã có mười phần uy lực,ba người dưới đất nhanh chóng chạy đi ,chuẩn bị mọi thứ cho nương nương tắm rửa, Tiểu Hà từ trên mặt đất gầy dựa đứng lên, một bàn tay máu chảy đầm đìa , bứt dứt như kim châm, nhưng lại chỉ có thể cắn răng chịu đựng,ngay cả một tiếng hừ cũng không dám phát ra, nữ nhân này thật đáng sợ, nàng rốt cuộc là ai, tuyệt đối không thể là ngốc tử kia, nhưng nàng cũng không dám hỏi.

Hai thái giám rất nhanh mang đến một chiếc thùng tắm hình tròn, tỳ nữ Tú Tú mang theo nước còn nóng hôi hổi, tay chân gọn gàng bận rộn...

Tấm cung, rất nhanh bốc lên sương mù mờ mờ, đóa hoa nhẹ trôi trên mặt nước, mùi thơm dậy lên...

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Giai Nhân Đáng Yêu

Hơi nước nóng bốc lên lượn lờ trong không khí tấm cung, hương hoa rất chốc người, cửa sổ hơi hé ra một góc để xua tan hơi nước bên trong, gió khe

khẽ hiu hiu thổi, tấm rèm lụa mỏng màu trắng xanh như vãn nước bị gió nhẹ nhàng vén lên một góc.

Trong bồn tắm hình tròn là một người đang ngồi dựa vào sườn bồn, chỉ để lộ ra hai vai trắng nõn hương diễm, mái tóc đen nhánh đã gội rửa sạch sẽ vẫn còn nhỏ từng giọt từng giọt nước ấm được chia làm đôi rồi tung trên bờ vai, ngọn tóc nổi trên mặt nước, màu đen xinh đẹp, màu trắng hương diễm làm cho người ta phải lóa mắt.

Cung nữ Tú Tú đứng bên thờ cũng không dám thờ mạnh, cẩn thận hầu hạ, hai đồng tử nhìn không chớp mắt vào Hoàng hậu đang lặng yên tắm rửa, có nghĩ thế nào cũng không ra được rốt cuộc là có chuyện gì?

Sao Hoàng hậu lại không ngốc, thời tiết tháng mười mà rơi vào trong hồ Cẩm Lệ, lại ngâm trong đó lâu như vậy, theo lý mà nói dù không chết cũng là sống dở chết dở, nhưng nữ tử trước mắt chẳng những không có việc gì mà ngược lại còn hết ngốc, chẳng những hết ngốc, hơn nữa còn rất lợi hại, vừa nghĩ đến lúc này Hoàng hậu tàn nhẫn thế nào, Tú Tú lại không nhịn được run rẩy vài cái.

Lúc này, một giọng nói ôn hòa mềm mại lại rất ngọt ngào vang lên.

“Tú Tú, nói cho ta biết chút chuyện trong cung đi?”

Tú Tú sửng sốt, lời này của Hoàng hậu nương nương là có ý gì đây, nàng ta nghiêm túc nhìn chằm chằm Hoàng hậu, có điều chỉ nhìn thấy được sau lưng của nàng, còn có mái tóc tơ lụa đen như mực, không nhìn thấy biểu cảm trên mặt nàng, chỉ nghe thấy giọng nói ngọt ngào vừa rồi, tuyệt đối sẽ không nghĩ nữ nhân này có một mặt thô bạo như lúc này, Tú Tú mau chóng cẩn thận mở miệng.

“Nương nương muốn biết cái gì, Tú Tú nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn*.”

*tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn: không biết thì sẽ không nói, nếu biết sẽ nói hết toàn bộ.

Đây tuyệt đối là giọng điệu chân chó*, hiện giờ nàng cũng không dám làm qua loa cho xong việc, nhớ đến bàn tay chảy máu đầm đìa của Tiểu Hà vừa rồi, da đầu hơi hơi run lên, xem ra bọn nàng sau này phải biết kiềm chế một chút, nếu như lại có lần tiếp theo, chỉ sợ sẽ chết rất khó coi.

*chân chó: nịnh bợ, lấy lòng

Vân Tiểu vừa nghe Tú Tú nói xong, vừa lòng nở nụ cười, hai tay khẽ vốc nước lên, động tác tao nhã để nước chảy từ xương quai xanh xuống, đèn lồng đứng đưa, từng giọt từng giọt nước được ánh đèn chiếu sáng, chuyển động trên làn da trắng nõn.

“Ta tên là gì?”

“Vân Tiểu, con gái của Nhiếp Chính Vương đương triều.” Mặc dù Tú Tú có chút kinh ngạc, có điều thật sự không dám trả lời qua loa, lập tức mở miệng.

Bàn tay ngọc thon thon của Vân Tiểu dừng lại một chút, khóe môi cong lên phát ra một nụ cười như hoa, đồng tử loé sáng, quả nhiên a, nếu không làm sao có thể trở thành Hoàng hậu chứ, nhưng mà tên của ngốc hậu này lại giống tên kiếp trước của mình, thế thì sau này gọi cũng tiện hơn.

“Trong cung có bao nhiêu nữ nhân?”

Đối với điều này thì Vân Tiểu không có hứng thú, nhưng mà những người này chỉ e sẽ không cam tâm để một đứa ngốc chiếm lấy vị trí Hoàng hậu, tương lai sẽ có rất nhiều người có thể là kẻ địch của nàng, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, hậu cung này vốn chính là cái ổ ăn thịt người, nàng là một nữ nhân truyền kỳ ở hiện đại, cũng không đến mức sẽ chết bởi tay mấy nữ nhân ở đây một lần nữa.

“Bẩm nương nương, trong cung có hơn hai mươi phi tử, trừ Hoàng hậu nương nương, Tứ phi vị¹ đã có hai vị phi tử là Đức phi nương nương là Hiền phi nương nương, có có hai người Chiêu nghi, Chiêu viện², những người khác đều Lương hoàn và Quý nhân dưới ngũ phẩm”

Tú Tú cung kính bẩm báo, chỉ có điều trong lòng lại âm thầm thở dài, mặc dù người ta là quý nhân hạng lục phẩm nhưng ý vào sau lưng có Đức phi, Hiền phi nương nương làm chỗ dựa, cũng thường xuyên bắt nạt Hoàng hậu, ai bảo Hoàng hậu là đồ ngốc a, nhưng cái vị trước mắt này thì không phải rồi, trong lòng Tú Tú dấy lên một niềm hy vọng, chỉ e Hoàng hậu hiện giờ sẽ không để cho người ta bắt nạt nữa rồi.

Hai mươi mấy phi tử, Vân Tiểu tự nhiên lại thấy đồ mờ hồ, nam nhân này căn bản vốn là lợn giống ha, sớm muộn gì cũng có ngày cạn kiệt tinh lực mà chết a.

Nhưng cái loại heo này thì liên quan gì đến nàng, đoán chừng cái thân thể hiện tại của nàng này, nam nhân kia chắc chắn thèm liếc mắt một cái đâu, nàng mừng rỡ thanh nhàn, tốt nhất là tìm thời cơ xuất cung đi.

“Nước lạnh rồi.”

“Nương nương đứng lên đi,” Tú Tú nhanh nhẹn cầm áo tắm màu trắng phía trên tấm bình phong, cung kính đi qua, hầu hạ Vân Tiểu ra khỏi bồn tắm, lau khô hơi nước trên người nàng, thay tiết y* trắng, vừa nâng tay lập tức ngăn cả người, Hoàng hậu vừa mới tắm rửa xong tựa như một đóa phù dung nổi trên mặt nước, tươi mát động lòng người đến cực điểm, làn da trắng nõn hơi hồng hồng lộ ra, đôi mắt chớp a chớp, tròng mắt đen nhánh cực kỳ linh động, chói mắt như trân châu đen, lông mi thật dài tựa như một cây quạt nhỏ phe phẩy qua lại, cả người đều toát ra phong tình.

*tiết y: áo lót

“Sao thế?”

Vân Tiểu kỳ quái nhíu mày, nhìn cung nữ tên Tú Tú này, bộ dạng Tú Tú thực nhỏ nhắn, gương mặt mang theo một nét đẹp dịu dàng thanh tú, thật giống với tên của nàng, ánh mắt thanh khiết hơn nô tỳ tên Tiểu Hà kia nhiều lắm, tuy rằng khi trước nàng ta cũng thật đáng giận, nhưng cũng không phải cái loại xấu xa từ tận tâm địa, đi theo một kẻ ngốc, nói như vậy cũng đã kém hơn người khác một bậc, e là đã bị ức hiếp không ít.

“Không sao ạ, nương nương thật xinh đẹp.”

“Xinh đẹp sao?” Vân Tiểu sờ sờ mặt mình, nàng còn chưa chân chính xem bộ mặt cổ đại của mình, nghe vậy không khỏi có chút hứng thú, nữ nhân thích chưng diện bẩm sinh, họ thích trang điểm xinh đẹp vì người mình yêu, nhưng thực ra cũng không hẳn là vậy, dù nữ nhân đứng một mình cũng muốn tỏa sáng.

“Nương nương ngồi xuống đi, tóc còn rất ẩm ướt, thời tiết thế này sẽ cảm lạnh, ” Tú Tú vươn tay đưa Vân Tiểu ngồi xuống trước bàn trang điểm, bắt đầu chải đầu cho nương nương.

Trên bàn trang điểm có một chiếc gương đồng viền vàng khắc hoa, lung linh tinh xảo, trong gương phản chiếu rõ ràng gương mặt nàng.

Lông mi cong cong, hàng mi thật dài uốn lượn, mắt vừa to vừa tròn, khi con ngươi chuyển động thì hết sức linh hoạt, thật giống quả bồ đào óng ánh toả sáng, dưới chiếc mũi nhỏ rất cao là một cái miệng nhỏ nhỏ, giờ phút này mang một màu phấn hồng rất mê người, khuôn mặt này rất được, nhưng không phải loại kinh diễm, mà là xinh đẹp đáng yêu, thật giống như búp bê vải tinh xảo được bày trong cửa hàng hoa lệ ở hiện đại, làm cho người ta chỉ cần liếc nhìn một cái lập tức không tự chủ được muốn ôm vào lòng che chở.

Đối với dung mạo thế này, Vân Tiểu vừa lòng đến không ngờ, khóe môi không tự chủ được cong lên một nụ cười nhẹ, vừa cười hai má lại lộ ra lúm đồng tiền rất mê người, lại càng đáng yêu động lòng người hơn.

Tú Tú đứng bên cạnh vừa giúp nàng chải đầu, vừa ngắm nương nương qua gương, không tự chủ được thở dài.

“Trước kia sao lại không phát hiện ra nương nương thật xinh đẹp chứ?”

“Xinh đẹp sao?”

Vân Tiểu sờ sờ mặt, cái gọi là xinh đẹp chẳng qua là vì vừa thay đổi một linh hồn, khiến cho trước giờ vốn đờ đẫn trở nên linh động, mới có thể không tự chủ được phát ra mị lực, nếu như vẫn là người ngốc như trước, chỉ sợ dù có là vẻ mặt này vẫn không hấp dẫn được người ta.

“Vâng, thật xinh đẹp.”

Tú Tú dùng sức gạt đầu, lúc này nàng cũng không phải là vuốt mông ngựa*, nương nương thật sự rất đẹp.

*vuốt mông ngựa: nịnh bợ

Vân Tiểu không muốn tiếp tục chủ đề này, đêm đã khuya lắm rồi, vươn tay to nhả ngáp một cái, vừa tắm nước ấm thơm ngào ngạt rồi, thân mình đã rải rời mềm yết, nàng muốn ngủ một giấc thật sâu, quay đầu quét mắt qua tấm cung một lượt, hướng ra ngoài cửa hô một tiếng: “Người đâu.”

Hai tiểu thái giám lập tức chạy vội vào, cung kính cẩn thận mở miệng: “Nương nương?”

“Dọn dẹp những thứ này đi.”

Nàng chỉ chỉ bồn tắm trong tấm cung, hai thám giám Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu lập tức tuân mệnh, động tác gọn gàng thu dọn bồn tắm, Tú Tú cũng đi giúp một tay, ba người rất nhanh đã dọn xong, cẩn thận đứng trong tấm cung nghe lệnh.

“Đi xuống hết đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

“Vâng, nương nương. ” Ba người đồng thời thở phào nhẹ nhõm một hơi, chậm rãi thối lui ra ngoài, Vân Tiểu đứng dậy đi về giường lớn, bỗng nhiên dường như nàng nhớ tới cái gì kêu một tiếng: “Chờ một chút?”

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Trâm Của Ta Đây, Có Đẹp Không?

Vân Tiểu lười nhác gọi một tiếng, khiến cho ba kẻ cung nữ cùng thái giám chuẩn bị rời khỏi tấm cung kia nhin không được dừng bước, thật cẩn thận cúi đầu nghe lệnh: “Nương nương?”

“Những chuyện xảy ra trong buổi tối hôm nay, nếu các người để truyền ra ngoài..”

Những lời tiếp theo nàng cũng không có nói ra, Vân Tiểu tao nhả ngáp một cái, che miệng đi về phía bên cạnh giường ngồi xuống, ba kẻ phía dưới gạt đầu như giả vờ, cung kính lên tiếng trả lời: “Nương nương yên tâm đi, nô tỳ / nô tài ghi nhớ lời dặn của nương nương”.

Vân Tiểu cuối cùng cũng phát phát tay: “Đi xuống đi”.

“Tạ ơn nương nương, “Cuối cùng ba người mới thờ phào nhẹ nhõm được một cái, như dây đàn đang căng được hơi lỏng, chuyện xảy ra đêm nay thật là quá quý dị, đến tận cùng là chỗ nào có vấn đề, trong lòng ba người thầm nghĩ, nhưng trên mặt lại cũng không có dám lộ ra vẻ gì cả, chậm rãi rời khỏi tấm cung, đứng ở ngoài cửa điện.

“Tú Tú, người nhìn thấy mặt nương nương rồi?”

Thái giám Tiểu Nguyên mang theo nghi hoặc can đảm mở miệng, trên hành lang, ánh trăng chiếu xuống một mảnh sáng trắng, lại lộ ra vài phần lạnh lẽo biến hóa kì lạ, ba người không tự chủ được mà rung mình một cái.

“Được rồi, người cũng đừng nhiều chuyện, nếu như để cho nương nương biết được, thì kết cục cũng không nhẹ hơn Tiểu Hà bao nhiêu đâu”.

Tú Tú hung hăng cảnh cáo hai thái giám, Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu rút cổ lại một chút, nghĩ lại Tiểu Hà mà thấy lo sợ ngậm miệng lại, trong khoảnh khắc không ai dám nói gì, Tú Tú nâng mắt liếc nhìn lên ánh trăng một chút, chậm rãi mở miệng.

“Có lẽ đi theo một Hoàng Hậu như vậy, so với đi theo một kẻ ngốc còn tốt hơn, hai người các người cứ yên tâm gác đêm cho nương nương đi “.

“Dạ”.

Bốn phía một mảnh yên lặng, vạn vật đều như ngủ say...

Bên trong tấm cung trên chiếc giường lớn khắc hoa, Vân Tiểu nghe không sót một chữ đoạn đối thoại của ba kẻ ngoài cửa, khẽ mím môi, đôi mắt to động lòng người lóe lên sáng bóng, đối với thế cục trước mắt, nàng hoàn toàn đến nửa điểm cũng không biết, ví như đương kim Hoàng thượng, vì sao lại lập một kẻ ngốc làm Hoàng hậu, rõ ràng là một vị Hoàng đế đã trưởng thành, vì sao vẫn còn Nhiếp Chính vương, trong đó đến tận cùng là đang cất giấu cái gì? Mà nàng mạo muội xông vào thế giới này, nhất định phải toàn thân trở ra, thân phận của kẻ ngốc này chính là một tấm chắn vô cùng tốt, nhưng mặc dù là kẻ ngốc, nhưng về sau ai cũng đừng nghĩ có thể bắt nạt được nàng!

Vân Tiểu khước môi cong lên một nụ cười tà ác, mí mắt cũng chậm rãi đóng lại, chậm rãi chìm vào mộng đẹp.

Trong mộng tất cả đều là người thân và bạn bè của nàng ở kiếp trước, khóc cười vui đùa âm ỉ, lệ rơi ẩm ướt cả gối, một đêm này ngủ không được yên ổn, đến một hoàn cảnh xa lạ mờ mịt, vô cùng bất an, hỗn loạn, nàng ngủ thẳng đến tận khi mặt trời lên cao mới chậm rãi tỉnh dậy, trong lòng lại nổi lên phiền muộn, dờ dẫm ngồi ở trên giường lớn khắc hoa.

Lúc này bên ngoài cửa tấm cung vang lên một loạt giọng nói chuyện cao vút, mơ hồ truyền vào bên trong.

“Cái con ngốc kia còn chưa có chết hay sao?”

Ngữ khí của kẻ đến khá là kiêu ngạo, Vân Tiểu phục hồi lại tinh thần, ánh mắt lóe ra một chút, khước môi câu lên một ý cười châm chọc, tới thật nhanh a, không biết người đến là nhân vật dạng gì, đối với một kẻ ngốc như nàng, chỉ sợ có lẽ cũng không phải là người quan trọng cho lắm, hẳn là do người ta sai mà đến thôi, có khả năng là quý nhân dưới ngũ phẩm mà thôi.

Nàng thân mình chưa động, bởi vì một đêm ép buộc, sắc mặt có chút tái nhợt, hơn nữa đôi mắt còn có chút mờ mờ xanh đen, tóc tai rối tung xòa trên vai, thực là có vài phần giống với bộ dáng của một kẻ ngốc hậu.

Bên ngoài tấm cung, Tú Tú quan sát người trước mặt một chút, lục phẩm Lan Quý nhân, một thân cung trang quý phái, tóc được vấn cao trên đầu, cả đầu cắm đầy châu ngọc, lộ ra vẻ phàm tục không chịu nổi, nhưng về mặt nàng lại có tình cao ngạo, nữ nhân như vậy mà được sủng ái mới là lạ, nàng sở dĩ trở thành lục phẩm quý nhân, chẳng qua là dựa vào cây to là Thái hậu, hiện tại lại được Đức phi che chở, cho nên ở trong cung mới giống như cá gặp nước vậy.

“Người điếc rồi sao?”

Đối với phản ứng của Tú Tú, Lan Quý nhân có vẻ không được hài lòng cho lắm, tức giận hai tay chống nạnh, giận trừng mắt nhìn Tú Tú, Tú Tú cuống quýt cung kính mở miệng: “Hoàng hậu nương nương cũng không có gì đáng ngại, tạ Lan Quý nhân quan tâm”.

Mặc kệ người ta là dạng nữ nhân gì, nhưng vẫn là phi tử của Hoàng thượng, mà nàng chẳng qua cũng chỉ là một nô tỳ bậc thấp, cho nên nên tôn kính vẫn là tôn kính, nếu không thì cũng là đi tìm đường chết.

“Phi, ta quan tâm nó sao, nó nằm mơ rồi, ta là đến xem xem nó chết hay chưa?”

Lan Quý nhân vừa nói xong, liền đẩy Tú Tú vẫn đang ngăn trở mà tự mình đi vào, dẫn theo hai kẻ cung nữ cùng thái giám phía sau cùng vào, Tú Tú vừa thấy vậy, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nếu như Hoàng hậu nương nương trách tội xuống, nàng làm sao mà có thể chịu được, liền chạy nhanh về phía trước đuổi theo Lan Quý Nhân.

“Lan Quý nhân, Hoàng hậu còn đang ngủ? Nếu như làm người tỉnh dậy, chỉ sợ sẽ?”

Tú Tú còn chưa có nói xong, Lan Quý nhân liền quay mình lại nhìn nàng, ba một tiếng quát cho Tú Tú một cái tát, khí thế bức người mở miệng.

“Đồ không có mắt, cũng dám chắn đường đi của ta, ngươi là cái thứ gì chứ, còn dám lăm miệng, xem ta khâu miệng của ngươi lại như thế nào.”

Nói xong cũng không thèm để ý tới Tú Tú nữa, dẫn người đi thẳng về phía tẩm cung, sắc mặt Tú Tú trắng bệch, che nửa bên mặt, gò má rất đau, ủy khuất nước mắt đọng đầy trong hốc mắt, dùng sức hít hít cái mũi thật lâu, làm thân nô tài, đây cũng là số mệnh của nàng a, vẫn làm tròn trách nhiệm đi theo Lan Quý nhân vào trong tẩm cung.

Bên trong tẩm cung, Vân Tiểu cũng đem những chuyện phát sinh bên ngoài nghe được nhất thanh nhị sở (1), giờ phút này cũng đang lẳng lặng đánh giá nữ nhân đang đi vào, vóc người còn có ba phần tư sắc, nhưng bảy phần lại là quần áo trang sức, phẩm tục không chịu nổi, quan trọng nhất là ngôn hành cử chỉ lại cực kỳ thô lỗ, nữ nhân như vậy mà cũng có thể trở thành hậu phi (2), xem ra tên Hoàng đế kia cũng không phải người cao nhả gì, bên trong hậu cung, từ kẻ ngốc đến nữ tử thô lỗ, có đủ mọi thể loại rồi.

(1) Nhất thanh nhị sở : rành mạch rõ ràng.

(2) Hậu phi : phi tử của hoàng đế.

“Hoàng hậu nương nương dậy rồi sao?”

Tú Tú vừa thấy Vân Tiểu tỉnh, vội vàng cẩn thận mở miệng.

Vốn đang im lặng ngồi Vân Tiểu chợt cắn cắn ngón tay rồi ngây ngô cười chỉ vào Tú Tú nói : “Thực xấu a”.

Mười phần là một kẻ ngốc, Lan Quý nhân gạt mình sững sờ hồi lâu sau mới tỉnh lại, âm thầm tự nhủ, trong nháy mắt khi ả bước vào, liền nhìn thấy nữ nhân này im lặng ngồi ngay ngắn trên giường, còn tưởng rằng đã đi nhầm phòng, thì ra vẫn chỉ là một kẻ ngốc thôi a, thật không ngờ rằng qua buổi tối hôm qua, nàng ta thể nhưng lại không chết, buồn bực đến đáng giận, thật sự là uống cho một phen tâm tư của Đức phi nương nương rồi.

Lan Quý nhân vừa nghĩ vậy, tức giận xông lên đầu, thân mình cũng liên lao về phía trước giường lớn khắc hoa kia, bàn tay duỗi ra tát thẳng về phía má của Vân Tiểu, loại chuyện này lúc trước ả cũng không phải là chưa làm bao giờ.

Vân Tiểu đồng tử mắt tối sầm lại, nàng thật không ngờ rằng, một vị Quý nhân nhỏ như vậy mà lại dám bắt nạt Hoàng hậu nương nương, lại còn ở trước mặt nhiều cung nữ thái giám như vậy, có thể thấy được nàng ta bất chấp phép tắc như thế nào, điều này chứng minh cái gì, mọi người trong cung khinh thường kẻ ngốc này, hay vẫn là Nhiếp Chính vương đương triều không coi trọng con gái mình?

Vân Tiểu một bên cân nhắc, một bên rất nhanh quay đầu, coi như là lơ đãng nghiêng người, lại khiến cho một bàn tay vung ra của Lan Quý nhân thất bại.

Nàng duỗi tay về phía chiếc bàn cao đặt bên cạnh giường, lấy ra một cây trâm ngọc tinh xảo, đưa ra khoe: “Trâm của ta đấy, có đẹp không?”

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Cao, Thật Là Quá Cao A!

Trâm ngọc này toàn thân trong suốt, chế tác tinh xảo, vừa nhìn liền biết là thứ tốt, được làm từ tiệm đồ làm ngọc nổi tiếng nhất Yên kinh “Phượng Đường Kiều”, cái tên này đặt cũng rất khéo, ngụ ý là phẩm những đồ trang sức do Phượng Đường Kiều chế tác sẽ đẹp như phượng hoàng, có điều trang sức của Phượng Đường Kiều quý giá vô cùng, cho nên toàn bộ nữ tử của Yên kinh đều lấy việc có được một món trang sức của Phượng Đường Kiều làm giấc mộng, phần lớn mọi người đều không có cách nào có được.

Mà Vân Tiểu, vẫn là con gái của Nhiếp Chính vương đương triều, mặc dù là một kẻ ngốc, cũng không thiếu mấy loại trang sức này.

Hiện giờ về mặt của nàng là ngây ngô cười, khoe ra trâm ngọc quý báu dường như làm chói mắt người ta, Lan Quý nhân vừa nhìn thấy thứ này, sớm đã quên chuyện đi đánh Vân Tiểu, hai mắt đảo ngược lại toả sáng, tham lam nhìn chăm chăm vào trâm ngọc kia, hít sâu một hơi, nháy mắt sửa lại ngữ điệu kiêu ngạo vừa rồi, dõng dạc mở miệng.

“Hoàng hậu, trâm ngọc này thật khá a, có thể cho muội muội xem một chút không?”

Nàng vừa dứt lời, Tú Tú đứng ở cạnh giường theo bản năng kêu lên: “Hoàng hậu, không thể.”

Nàng vừa mở miệng, ánh mắt tàn bạo của Lan Quý nhân lập tức hung hăng trừng lại, dọa Tú Tú không dám mở miệng nói thêm điều gì, hơn nữa nàng biết vị Hoàng hậu trước mặt này cũng không dễ đối phó như thế, vì vậy cả người an tĩnh lại.

Còn Lan Quý nhân kia tưởng là Tú Tú sợ sự uy hiếp của mình, vừa lòng cười rộ lên, quay đầu nhìn về phía Vân Tiếu, cũng vươn tay ra.

“Cho muội muội mượn xem được không?”

“Được, ” Vân Tiếu cười tùm tùm gât đầu, nếu như nhìn kĩ sẽ phát hiện, hai đồng tử tản ra ánh sáng biến hóa kỳ lạ, đáng tiếc Lan Quý nhân bị chiếc trâm ngọc sắp tới tay mê hoặc, làm sao có thể để ý đến người khác nữa, đã sớm vươn tay đi lấy trâm ngọc kia.

Vân Tiếu thấy bàn tay kia sắp chạm được vào trâm ngọc, rất đúng lúc mà buông ra, trâm ngọc xa xỉ giá trị cao quý kia trước mặt toàn bộ mọi người trong tầm cung, ‘choang’ một tiếng rơi xuống, vỡ làm hai mảnh.

Bốn phía lâm vào tĩnh lặng, mọi người nhìn cái kia mà đau lòng a, thịt đau a, đây chính là tiền đấy a, các nàng làm trâu làm ngựa cả đời cũng không đáng tiền bằng trâm ngọc này a...

Lan Quý nhân lại ngây người, nàng nằm mơ cũng muốn có được một đồ trang sức như thế, vốn lập tức có thể có được rồi, nhưng ai biết được lại vỡ tan, trong lòng buồn bực thì khỏi bàn rồi, có điều nàng cũng không có nhiều thời gian mà rối rắm đâu.

Bởi vì trong tầm cung thỉnh linh vang lên một tiếng thét chói tai, một bóng đen nhảy dựng lên ở trên giường, nhắm ngay Lan Quý nhân mà nhào qua, đánh bay Lan Quý nhân không hề phòng bị kia, mà bóng đen cũng không dừng lại ở đó, vọt theo sau, đặt móng ngời thật mạnh lên người Lan Quý nhân, tay nắm tay mười tám lên mặt Lan Quý nhân, liên tục tát vài cái, tiếng kêu như giết heo của Lan Quý nhân bỗng chốc vang lên.

“A...”

Tiếng kêu của nàng ta làm cho thái giám và cung nữ trong tầm cung hồi lục lại tinh thần, trời a, ngọc hậu thế mà lại nổi bão, Lan Quý nhân bị nàng đánh, mà không phải chỉ đánh một chút, thật sự là vô cùng thâm hiểm, cả mặt sưng vù giống hệt một cái đầu heo.

Thái giám cung nữ mà Lan Quý nhân mang đến thấy chủ tử bị đánh đã sớm vội vã tiếp lên, chuẩn bị giúp chủ tử, Tú Tú vừa thấy hành động này lập tức gọi người ngoài cửa vào.

“Tiểu Nguyên, Tiểu Chiêu, mau vào đây.”

Hai thái giám Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu sớm đã nghe thấy mấy tiếng động trong tầm cung, không biết là đã xảy ra chuyện gì, tay đang nắm chặt túa ra mồ hôi, nghe thấy tiếng kêu của Tú Tú liền vọt vào, liếc mắt một cái tức khắc nhìn thấy thái giám và cung nữ của Lan Quý nhân đang kéo Hoàng hậu, mà Hoàng hậu đang ngồi trên người Lan Quý nhân không ngừng tức giận đánh ả, lại còn vừa đánh vừa kêu.

“Đền trâm cho ta, đền trâm cho ta.”

Mẹ ơi, hai thái giám nhìn người đang bưng bưng khí thế kia, Hoàng hậu thật là mạnh a, có điều trước mắt cũng không phải lúc để cảm thán, hai người và cả Tú Tú đều xông đến ôm lấy bốn người của Lan Quý nhân, liên tục mở miệng.

“Tư duy của Hoàng hậu không tốt, các người đừng so đo a.”

Nhất thời trong tầm cung loạn thành một đồng, Lan Quý nhân nằm trên mặt đất bị đánh cho đầu ông ông vo ve, trước mắt đầy sao, thấy không có người lại cứu nàng, không nhịn được lên tiếng cầu xin.

“Hoàng hậu, ta không dám, Hoàng hậu ta không dám, người bỏ qua cho ta lần này đi, bỏ qua cho ta một lần đi.”

Vân Tiếu chẳng qua chỉ muốn giáo huấn nàng ta, nếu nàng ta cầu xin tha thứ, bỏ qua cho một lần vậy, tuy nàng ngọc, nhưng đừng ai nghĩ có thể bắt nạt hay ngồi lên đầu nàng, bây giờ nàng chính là đang giết gà dọa khỉ, về sau xem ai còn dám gây khó dễ nàng nữa, nghĩ vậy, thoáng chốc nàng đã thu tay lại, đứng lên khỏi người Lan Quý nhân, chạy đến bên cạnh cầm chiếc trâm bị gãy kia, ra về vô cùng thương tâm mở miệng: “Trâm của ta, trâm của ta...”

Tú Tú, Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu vừa thấy nương nương dừng tay cũng tự động buông lỏng tay chân, mà bốn người kia vội vọt nhanh qua chỗ Lan Quý nhân, nâng chủ tử dậy, lo lắng mở miệng.

“Chủ tử, chủ tử, người không sao chứ.”

“Ta không sao?” Lan Quý Nhân muốn nằng chừ người, nhưng vừa mở miệng, tác động đến cơ mặt, mặt sưng to đau đớn khó chịu, nước mắt của nàng từng giọt từng giọt chảy xuống, ở trong cung lâu như vậy, cho tới bây giờ chưa từng chịu qua loại đối xử này, không ngờ đến hôm nay thế nhưng lại bị một đứa ngọc ngồi lên đầu, ngâm lại rất không cam lòng, trợn mắt lạnh lùng lườm con ngọc đang thương tâm không thôi kia, những nghĩ lại lực đạo vừa rồi của đứa ngọc này thật là quá mạnh, bản thân không phải là đối thủ của nàng a.

Lan Quý nhân đang rối rắm, Vân Tiếu vừa quay người một cái, ánh mắt tàn độc hung ác, dọa cho nàng ta không ngừng run run, lập tức kêu.

“Còn không đỡ ta đứng lên, đi về, đi về.”

Bốn người bên cạnh ba chân bốn cẳng nâng chủ tử dậy, hiện giờ nhìn Lan Quý nhân sao có thể kiêu ngạo hung ác cho được, chỉ có cả người chật vật hết chỗ nói, tóc tai hỗn độn, quần áo nhàu nát, hai má sưng phồng như đang ngâm cái gì trong miệng vậy.

Những người có liên quan đều chạy trốn chết, đằng sau còn vang lên tiếng nói hình như đang rất sung sướng của Tú Tú: “Tiểu Nguyên, tiểu Lan Quý nhân.”

“Dạ, ” Tiểu Nguyên nhin cười, cung kính đi theo sau mấy người kia, tổng các nàng ra ngoài.

Trong tâm cung, Vân Tiểu không nhanh không chậm thân nhiên nhặt trâm ngọc lên, Tú Tú đứng bên cạnh nàng: “Nương nương, người tiếc chiếc trâm này sao?”

“Tiếc cái gì? Sẽ tự có người đưa đến đây.”

Vân Tiểu tùy tiện ném trâm ngọc lên bàn trang điểm, nâng mắt quét về phía Tú Tú, nhu hòa mở miệng: “Trong cung còn có Thái hậu nương nương chứ?”

“Đúng vậy, nương nương.”

Về mặt Tú Tú tràn đầy khó hiểu, việc này thì liên quan gì đến Thái hậu, Tiểu Chiêu đứng một bên cũng mơ hồ, hiện giờ nương nương thật bí hiểm a, bề ngoài nhìn qua thì tuyệt đối vô hại, nhưng nàng thật sự, miễn bàn có bao nhiêu dọa người a, về sau họn họ vẫn nên kiểm chế một chút, đừng chọc vào nàng thì tốt hơn.

“Người lập tức đi đến chỗ Thái hậu nương nương, nói Hoàng hậu nương nương muốn về nhà. Nguyên nhân, nói là bởi Lan Quý nhân làm vỡ trâm ngọc của Hoàng hậu.”

Vân Tiểu nói xong cũng không nhìn Tú Tú và Tiểu Chiêu đang đứng trong tâm cung nữa, quay đầu đi đến chiếc bàn khắc hoa, vừa rồi dùng nhiều sức, có chút khát, tự rót cho mình một chén trà hoa, nâng chén nhấp nhẹ một ngụm.

Mà Tú Tú Tiểu Chiêu nhìn nhau, trong mắt hiện lên sự kính nể, chiêu này của nương thật là cao a, chẳng những đánh Lan Quý nhân, cảnh cáo mọi người trong cung, còn làm cho Lan Quý nhân ở trước mặt Thái hậu cũng không đồ tội được cho nàng, mà nàng chả tổn thất bất cứ cái gì.

Hoàng hậu tuy rằng ngốc, nhưng nàng là con gái của Nhiếp Chính vương, Thái hậu thì làm sao, cũng sẽ không thể để nương nương về Vân phủ được, cho nên nhất định sẽ phái người đưa trâm ngọc đến.

Cao, thật là quá cao a!

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Cáo Trạng

Trường Tín cung là chỗ ở của Thái hậu đương triều.

Lục cung ở phía bắc, địa hình hẻo lánh, cách xa nơi hậu cung ồn ào náo động, bốn phía được tường lớn bao quanh, trong ngoài tường đều là cảnh đẹp không tả xiết, tuy là thời tiết tháng mười, nhưng các loại hoa quý báu đua nhau nở, xinh đẹp đủ loại màu sắc tím hồng, một trận gió nhẹ thổi qua, mang theo hương thơm say lòng người.

Nơi này được xây dựng dành riêng cho Thái hậu, là nơi thích hợp cho người già tĩnh dưỡng.

Mái hiên là ngọc lưu ly vô cùng xinh đẹp, những bức tường bằng đá ngọc bích trắng tuyệt đẹp, phía trước cửa cung, cây cối xanh biếc, kỳ hoa rực rỡ, thỉnh thoảng lại có vài vị cung nữ mặc váy hoa đi qua nơi đó, náo nhiệt vô cùng.

Bên trong điện, chính giữa là một chiếc thảm thêu phượng hoàng đang giương cánh bay lượn, bên trong lượn lờ mùi hương thơm ngát, một chiếc màn lụa mỏng nhẹ nhàng đung đưa, tạo thành một hơi thở vô cùng xa xỉ.

Phía bên trên là một chiếc ghế phượng nam vàng khảm ngọc quý giá xa hoa, trên đó là một vị nữ tử quyền rũ mềm mại, đôi mắt hoa đào híp lại, phong tình vạn chủng, da thị trắng bóng trong suốt, thật giống như cổ ngọc thượng đẳng, đôi môi lạnh bạc lúc này khẽ nhếch, biểu hiện ra tâm tình của nàng hiện tại cực kì là không tốt, sắc mặt lạnh lùng nhìn quét về phía một góc đại điện, chính là một nữ tử đang nhỏ giọng khóc nức nở.

Người kia đứng là Lan Quý nhân, mà nữ nhân xinh đẹp vạn phần phía trên kia, đúng là Thái hậu nương nương đương triều, chỉ nhìn bên ngoài, thật sự khó mà có thể tưởng tượng, nàng lại là mẹ đẻ của đương kim Hoàng thượng - Dạ Lan Chi, quả nhiên là không hổ mỹ nhân đẹp nhất Yên Kinh năm đó, sắc đẹp khuynh thành, mỹ nữ độc nhất vô nhị.

“Khóc cái gì? Chỉ là một kẻ ngốc thôi mà người cũng không đối phó được, còn có mặt mũi mà khóc sao?”

Thanh âm của Thái hậu nương nương tức giận trách mắng, ngón tay ngọc được sơn xanh đỏ, lười biếng nhận lấy tách trà cung nữ đưa đến, bên trong đôi mắt hoa đào tràn ngập sự tàn bạo buồn chán.

Lan Quý nhân nghe ngữ khí của Thái hậu như vậy, không dám làm càn, nhỏ giọng nói thầm

“Đừng xem nàng ngốc, nhưng mà khí lực của nàng thực là lớn a, thiếp thân đánh không lại nàng”.

“Kẻ ngốc có sức mạnh của kẻ ngốc, đó là điều tự nhiên, nhưng người không có việc gì lại đi tìm nàng ta làm gì?”

Sương mù trong mắt khẽ nổi, như ẩn như hiện bên trong một đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong đó cũng cất giấu một tia hàn quang sắc nhọn.

Tuy bà ta ở trong cung mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng không có nghĩa là các nàng bày ra chuyện gì bà không biết, hơn nữa nếu như chuyện các nàng làm lọt vào tai Nhiếp Chính vương Văn Mặc, chỉ sợ là sẽ bị bọn họ mang đến phiên toái.

Lan Quý nhân vừa nghe thấy lời của Thái hậu nương nương, liền giật mình một cái, ánh mắt lóe ra không ngừng, nàng cũng không có dám nói là đến đó xem Hoàng hậu đã chết hay chưa, hoặc là nói chính mình đã làm gãy Trâm ngọc của kẻ ngốc kia, chỉ sợ sẽ lại càng thêm không tốt, đang cố gắng nghĩ cách đối phó, thì một thái giám chạy từ ngoài cửa điện vào, cung kính bẩm báo.

“Bẩm Thái Hậu nương nương, Đức phi nương nương cầu kiến?”

“Nàng ta tới đây làm gì?” Thái hậu khẽ nhíu mày một chút, cũng liền hiểu rõ liếc mắt về phía Lan Quý nhân một cái, xem ra chuyện Lan Quý nhân này làm có liên quan đến Tổ Tuyết.

Đức phi Dạ Tổ Tuyết, cũng chính là chất nữ (1) của Thái hậu, biểu muội của Hoàng thượng đương triều, thường làm Hoàng thượng vui lòng, là một trong những phi tử được sủng ái nhất hiện nay.

(1) Chất nữ : cháu gái ruột gọi bà này là cô thì phải .

Thái Hậu đối với đứa cháu gái ruột này cực kì yêu thương, bởi vậy mà ở trong cung danh tiếng của Đức phi nương nương có thể nói là cao hơn bất kì ai, hơn nữa trong lòng mọi người cũng hiểu rõ, vị trí Hoàng hậu này cuối cùng rồi cũng rơi vào tay Dạ gia thôi, chẳng qua là chuyện sớm hay muộn, một kẻ ngốc như vậy thì có thể sống sót được bao lâu ở trong thâm cung này đây?

“Đề cho nàng vào đi”. Thái hậu đem chén trà bạch ngọc đưa cho cung nữ bên cạnh, phất phất tay.

Tiểu thái giám lập tức lui ra ngoài, rất nhanh, bên ngoài cửa đại điện lập tức xuất hiện một thân mình mềm mại hương diễm, trên người là váy dài màu hồng, khiến cả thân mình nàng nổi bật như một đám mây ngũ sắc, áo khoác xanh trắng bên ngoài được thêu hình cây trúc, trắng hồng lại càng tôn nhau lên, xinh đẹp kinh người, đôi mày thanh tú, mắt như sao băng, con ngươi ẩn ẩn tia cơ trí, không nhanh không chậm tiêu sái tiến vào trong đại điện, cung kính hành lễ.

“Thần thiếp tham kiến mẫu hậu!”

Thái hậu ngồi phía trên vừa lòng gật đầu, nhìn đứa cháu gái kiệt xuất cơ trí như vậy, nói không nên lời tự hào, bên trong hậu cung này có nữ tử nào có thể sánh được với Tổ Tuyết đây, vị trí Hoàng hậu kia sớm muộn gì cũng về tay Dạ gia, nghĩ vậy, tâm tình không khỏi tốt hơn. (Min: sorry cho chèn 1 câu, trước đây có thể không có ai sánh được, nhưng giờ thì có rồi =]]); HD: *Đạp* * xách cô ra* ai cho cô làm đứt mạch truyện vậy hà)

“Đứng lên đi, đến đây ngồi cạnh mẫu hậu đi”.

“Tạ mẫu hậu”.

Dạ Tổ Tuyết biết rằng cô từ trước tới nay vẫn rất thương nàng, nhưng nàng cũng chưa bao giờ lấy điều này làm điều kiêu ngạo, cũng không độc chiếm Hoàng Thượng, phi tử trong hậu cung rất nhiều, mưa móc cùng dính (2), chỉ cần không độc chiếm là được rồi, điều này khiến cho cô vô cùng vừa lòng với nàng, cũng là nguyên nhân mà nàng vô cùng được sủng ái.

(2) Mưa móc cùng dính : ai cũng được sủng ái một cách công bằng .

Dạ Tổ Tuyết vừa đứng thẳng người dậy, Lan Quý nhân ở một bên đại điện đang đưa tiêu sái đi đến thì lễ

“Tham kiến Đức phi nương nương”.

“Miễn đi, ” Dạ Tổ Tuyết đưa tay, khẽ nâng Lan Quý nhân, đợi đến khi nàng ta đứng dậy, mới nhìn rõ khuôn mặt của nàng ta, dữ tợn khó coi, không khỏi phát ra một tiếng thét kinh hãi.

“Lan Quý nhân, mặt của người?”

Lan Quý nhân vừa đứng lên, lại nghe thấy lời quan tâm của Đức phi, lại quỳ xuống, còn khóc lên: “Đức phi nương nương, xin người làm chủ cho thiếp thân a, Hoàng hậu nàng đánh thiếp thân.”

“Kẻ ngốc kia sao?”

Dạ Tổ Tuyết có vẻ khó có thể tin, kẻ ngốc kia vẫn luôn nhát gan vô dụng, lại là một kẻ ngốc hoàn toàn, thế nhưng nàng ta lại đánh người, điều này khiến

cho nàng khó mà có thể tin được.

Lan Quý nhân vẫn còn đang muốn nói gì đó, Thái hậu nương nương ngồi trên cao sắc mặt tối sầm lại, lạnh lùng ho khan một tiếng, hai người phía dưới lập tức hồi phục lại tinh thần, Dạ Tổ Tuyết vòng qua người Lan Quý nhân đi đến phía trước ghế phượng, mềm mại mở miệng.

“Mẫu hậu?”

Thái Hậu vươn tay kéo Dạ Tổ Tuyết, kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo trách cứ: “Tổ Tuyết, có phải con quá nóng vội rồi hay không, chuyện xảy ra ngày hôm qua, ai gia cũng đã nghe nói rồi”.

“Mẫu hậu, thần thiếp biết sai rồi, cho nên hôm nay con mới để cho Lan Quý nhân đến Kim Hoa cung nhìn xem Hoàng hậu có làm sao hay không, thần thiếp còn định, nếu như Hoàng hậu sinh bệnh, nhất định sẽ tuyên thái ý đến chữa trị cho nàng?”

Dạ Tổ Tuyết nửa thật nửa giả lên tiếng, nàng tất nhiên biết cô mình rất khôn khéo, nếu như ở trước mặt bà đưa giỡn tâm kế, chỉ sợ không thể thực hiện được, bởi vậy chỉ có thể thật giả lẫn lộn, làm cho người ta phân không rõ.

Lan Quý nhân bên dưới nghe những lời này của Đức phi nương nương, cũng liên tục lên tiếng phụ họa.

“Đúng vậy, Thái Hậu nương nương, thiếp thân chính là phụng mệnh Đức phi nương nương, cho nên mới đến tham kiến Hoàng hậu, ai biết đâu Hoàng hậu thể nhưng lại đánh thiếp thân, ngài cần phải làm chủ cho thiếp thân a.” Lan Quý Nhân vừa nói xong lại òa khóc, Thái hậu liếc xéo chất nữ bên cạnh một cái, ánh mắt tối sầm một chút, nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ lạnh lùng lên tiếng.

“Gào thét cái gì, như thế còn ra cái thể thống gì nữa?”

Tiếng nói Thái hậu vừa dứt, lúc này bên ngoài cửa đại điện lại có một tiểu thái giám chạy tới, nhanh chóng mở miệng: “Thái hậu nương nương, tỷ nữ Tú Tú của Hoàng hậu nương nương tới đây, có việc cầu kiến Thái Hậu nương nương?”

Lời này vừa nói ra, mặt Lan Quý nhân biến sắc, con ngươi lóe lên, rất là chột dạ, nếu như chuyện nàng làm gãy trâm ngọc lọt vào tai Thái hậu, chỉ sợ sẽ không có quả ngon mà ăn, trong lòng đột nhiên hoảng sợ, căng thẳng như dây cung bị kéo căng.

“Nàng? Để cho nàng ta vào đi. ” Thanh âm của Thái hậu cũng đã vang lên. . .

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Hù Dọa Người!

Tú Tú đi theo sau tiểu thái giám tiến và đại điện, cung kính quỳ gối ở chính giữa, thật cẩn thận mở miệng: “Nô tỳ tham kiến Thái hậu nương nương.”

Trong hậu cung này, Thái hậu là người có uy quyền nhất, Tú Tú thân là nô tỳ của một ngọc hậu, chưa từng được tiếp xúc với Thái hậu, chỉ đứng ở rất xa nhìn vài lần, Thái hậu phong thái tuyệt sắc, làm cho người ta không dám không tôn trọng.

“Nói đi, chuyện gì?”

Thái hậu nhướng mày một chút, nhìn nha đầu đang cúi đầu bộ dạng khiếp đảm sợ hãi, giọng nói trở nên nhu hòa hơn một chút, không trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước nữa.

“Bẩm Thái hậu nương nương, Hoàng hậu náo loạn âm ỉ trong cung Kim Hoa đòi về nhà, bọn nô tỳ thấy không ngăn được nàng cho nên mới phải đến bẩm báo với Thái hậu nương nương.”

Tú Tú vừa dứt lời, sắc mặt Lan Quý nhân quỳ bên cạnh nàng đã thay đổi, cúi đầu nhìn tám thảm đồ thảm dưới đất, hận không thể nhìn ra một cái động để chui xuống, ngậm buồn bức bản thân tự đi tìm khổ mà ăn, không có việc gì chạy tới nhờ Thái hậu làm chủ cái quái gì chứ, chỉ sợ tiếp theo nàng sẽ phải chịu giáo huấn, tệ hơn còn bị phạt, Lan Quý nhân càng nghĩ sắc mặt càng trắng bệch, hận không thể tát cho mình một cái, lần này ngay cả Đức phi nương nương cũng không giúp được nàng.

Đôi mắt Thái hậu lạnh lùng liếc qua, buông tay của Đức Phi Dạ Tổ Tuyết, nhú mày mở miệng.

“Đang yên đang lành sao nàng ấy lại muốn về nhà?”

Tú Tú nghe ra ngữ khí không vui trong lời nói của Thái hậu nương nương, nhanh chóng quay đầu liếc mắt nhìn Lan Quý nhân đang ngồi bên cạnh một cái, cẩn thận đáp lời: “Bẩm Thái hậu nương nương, sáng nay Lan Quý nhân đến thăm nương nương, nhìn thấy nương nương có một cây trâm ngọc rất quý, liền cầm lên xem một chút, ai ngờ nàng thể nhưng lại làm rơi vỡ chiếc trâm ngọc kia, Hoàng hậu vừa thấy trâm ngọc bị vỡ lập tức náo loạn âm ỉ, chẳng những đánh Lan Quý nhân, còn nhất quyết đòi về Vân phủ.”

“Còn có chuyện này sao?”

Trong con người đen nhánh của Thái hậu đọng đầy ánh sáng lạnh lùng, âm trầm tối tăm quét về phía Lan Quý nhân đang cúi đầu, kẻ này được việc không thấy mà thất bại có thừa, thật đúng là phải xử lý nàng một lần.

Đại điện chìm vào yên tĩnh, không khí lạnh lẽo nhàn nhạt bao quanh.

Lan Quý nhân sớm đã phát hoảng, mau chóng cầu xin tha thứ: “Thái hậu nương nương, thiếp thân không cố ý, thiếp thân giờ tay ra đòn, chưa cảm chắc nên mới làm rơi vỡ trâm ngọc kia, xin Thái hậu nương nương bỏ qua cho thiếp thân một lần.”

“Trong hậu cung này còn có vương pháp không? Một đám tâm địa xảo quyệt các người tưởng ai gia không biết sao? Từ giờ trở đi tốt nhất nên an phận một chút, nếu không ai gia chỉ có thể lấy cung quy xử phạt.”

Lời nói lạnh lùng của Thái hậu chẳng những cảnh cáo Lan Quý nhân mà cũng là cảnh cáo chất nữ Đức phi nương nương của mình, không cần vì việc nhỏ mà bỏ việc lớn.

Sắc mặt Đức phi tái đi một chút, Lan Quý nhân thở cũng không dám thở mạnh, cả người run rẩy, Thái hậu tàn nhẫn, điều này từ khi nàng chưa tiến cung đã nghe nói, cho nên khi nàng tiến cung rồi cũng lập tức tạo lập quan hệ, nịnh bợ cây đại thụ Thái hậu này mới có thể trở thành cá gặp nước trong hậu cung này.

“Thiếp thân biết sai lầm rồi, Thái hậu nương nương bỏ qua cho thiếp thân một lần đi.”

“Đủ rồi, về Chiêu Dương cung đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm của mình đi, không cho phép ra khỏi Chiêu Dương cung trong một tháng.”

Thái hậu ra lệnh một tiếng, Lan Quý nhân sao dám ho he thêm chữ nào, dập đầu liên tục: “Vâng, thiếp thân tuân mệnh.”

“Lui xuống đi.” Thái Hậu phát phát tay, Lan Quý nhân nhanh chân lui ra, hôm nay nàng đúng là mất cả chì lẫn chài, nàng vốn chẳng hiểu chuyện này là ra làm sao, nhưng trong đáy lòng lại tràn ngập bất an, cảm thấy có gì đó không đúng, có điều cũng không có thời gian để suy nghĩ nhiều, vẫn nên về Chiêu Dương cung suy nghĩ thì hơn.

Thái hậu xử phạt Lan Quý nhân xong quét đôi mắt xinh đẹp như hoa đào về phía Tú Tú, nghiêm nghị hạ giọng, ôn hoà mở miệng: “Vậy cây trâm ngọc kia đâu?”

“Dạ ở đây.”

Tú Tú lập tức hai tay nâng cao trâm ngọc lên, Thái hậu liếc mắt nhìn thái giám Lâm An bên cạnh, Lâm An đi xuống dưới thềm đá cầm lấy trâm ngọc đưa tới tay Thái hậu.

“Nương nương, người xem.”

Đôi tay trắng hơi xanh như ngọc đón lấy trâm ngọc, đánh giá tỉ mỉ từ trên xuống dưới, khoe môi thắm cong lên một nụ cười, trâm này là đồ rất quý, được chế tác từ Phượng hoàng Đường Kiều của Yên Kinh, một kẻ ngốc lại có đồ quý thế này, như vậy xem ra tuy rằng nàng ta ngốc nhưng vẫn rất được Văn Mặc thương yêu.

“Được rồi, người trở về lựa lời an ủi nàng một chút, ai gia lập tức sai người xuất cung mua cho nàng cây khác.”

“Dạ, Thái Hậu nương nương.”

Tú Tú chậm rãi lui ra, khi sắp ra khỏi đại điện bỗng nhiên một giọng nói vang lên: “Chờ một chút.”

Tú Tú hơi sững sờ, không biết đã xảy ra chuyện gì, cuống quýt ‘rầm’ một tiếng quỳ xuống: “Thái Hậu nương nương?”

“Đứng lên đi, sau này bên Kim hoa cung có chuyện gì phải lập tức đến đây bẩm báo cho ai gia.”

Tú Tú thoáng sững sờ, Thái hậu nương nương có ý gì đây, bảo nàng giám thị Hoàng hậu sao? Có điều nàng cũng không dám hỏi nhiều, cung kính lên tiếng trả lời: “Dạ.”

“Làm việc cho ai gia thật tốt, ai gia sẽ không bạc đãi người.”

“Nô tỳ hiểu.” Tú Tú chỉ có thể trả lời như vậy, nàng cũng không dám nói năng linh tinh, trong cung này thêm một chuyện chẳng bằng bớt một chuyện, tuy Thái hậu nói vậy, nhưng bản thân chẳng qua chỉ là thành một quân cờ của cây đại thụ thôi, chắc chắn rằng ngày nào đó chọc giận phải bà ta sẽ chỉ còn đường chết, chẳng bằng bo bo giữ mình, giả câm giả điếc, làm bộ như không biết gì cả.

“Đi xuống đi.”

“Vâng.” Tú Tú lên tiếng trả lời rồi lui ra ngoài.

Đại diện lại trở nên im lặng, Thái hậu không nói lời nào thường thức chiếc trâm ngọc bị vỡ làm hai kia, một lúc lâu sau mới giãn mày, ra lệnh cho Lâm An đứng bên: “Tiểu An Từ, lập tức phái người đến Phụng Đường Kiều, mua một cây giống hệt thế này đưa qua cho Hoàng hậu.”

“Dạ, nương nương, nô tài đi làm ngay.”

Lâm An nói xong lui ra ngoài, Thái hậu quay đầu nhìn Dạ Tổ Tuyết ngồi bên cạnh, ánh mắt phát ra tia nhu hòa và yêu thương nói không nên lời, vươn tay cầm lấy tay Dạ Tổ Tuyết.

“Tổ Tuyết, mẫu hậu biết tâm tư của con, nhưng con không thể nóng vội, nóng vội chỉ làm xấu mọi chuyện, vị trí kia sớm muộn gì cũng là của con, chẳng lẽ con không tin lời mẫu hậu sao?..”

“Mẫu hậu, thần thiếp đã biết, về sau sẽ không lại giờ âm mưu gì nữa, mẫu hậu yên tâm.”

Dạ Tổ Tuyết biết người cô trước mặt là kẻ lợi hại thế nào, chỉ sợ tất cả mọi chuyện trong cung đều chẳng có gì qua được mắt bà ta, trước kia thì không tính, bởi lúc nào bà ta cũng mở một mắt nhắm một mắt cho qua, hiện giờ đã mở miệng, nếu bản thân mình còn dám lộn xộn động tay động chân, nhất định bà ta sẽ tức giận, nếu đã vậy, gần đây cứ an phận chút đi.

“Con vẫn nên động não nhiều với Hoàng thượng đi, Hoàng thượng là người tình cảm, nếu làm cho nữ nhân khác mang thai, có thể con sẽ gặp phiền toái.”

Ánh mắt Dạ Tổ Tuyết hiện lên sự tàn nhẫn, nữ nhân mang thai con hán ngoài nàng sao? Nghĩ cũng đừng có nghĩ, vị trí Hoàng hậu chính là bắt buộc của nàng, nhất định phải là Dạ gia, nếu cô có thể ngồi yên ở vị trí đứng đầu lục cung, vì sao nàng không thể?

“Thần thiếp hiểu.” Dạ Tổ Tuyết mềm mại đáng yêu mở miệng, tiến sát vào trong lòng cô mình một cách vô cùng yêu kiều. . .

Trong đại điện Kim Hoa cung

Vân Tiểu nghe Tú Tú bẩm báo xong, hơi gật đầu, tỏ vẻ mình đã nghe được, thực ra nàng đã sớm biết sẽ có kết quả thế này.

Thái hậu sẽ không vì một cây trâm ngọc mà chọc giận Nhịếp Chính vương, nếu ngồi yên được ở vị trí đứng đầu lục cung, cuối cùng còn trở thành Thái hậu nương nương thì chắc chắn phải cực khôn khéo, chuyện được cái bé mà mất cái lớn như thế sao bà ta có thể phạm phải.

“Thái Hậu không nói gì nữa sao?”

Vân Tiểu vốn đang ngồi trước gương kẻ mày, lúc này dừng lại một chút, hai tròng mắt nhìn thẳng vào Tú Tú sau người qua mặt gương, Tú Tú sợ run một chút, không ngờ nương nương lại đoán được, lập tức không dám giấu diếm, cẩn thận bẩm báo: “Thái hậu nương nương bảo nô tỳ có chuyện gì thì đi bẩm báo cho người.”

“Ha ha, thực thủ vị, ngay cả một đũa ngọc cũng không buông tha sao?”

Vân Tiểu cười châm chọc hai tiếng, tiếp tục động tác lúc nãy, vừa kẻ mày vừa dặn dò Tú Tú: “Sau này người có thể thường thường qua lại bên kia.”

“Hả, nương nương?”

Tú Tú ngây ngẩn cả người, không biết nương nương có ý gì, lẳng lặng nhìn gương đồng, trong gương đồng hiện ra một gương mặt thô tục khó coi, một đôi lông mày vừa to vừa dày lại vừa đen, môi đỏ choét bóng như bôi mỡ, trên mặt còn hóa trang, vừa nhìn thấy người này thật giống như bà mối hay gì đó đại loại vậy, hoặc là tú bà trong kỹ viện.

Vân Tiểu nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Tú Tú, mở miệng ha ha cười, cái miệng đỏ tươi kia mở ra.

“Chỉ có điều cái gì nên, cái gì không nên nói, người nên biết chừng mực, còn phải báo lại tình hình bên kia lại đây, cái này gọi là dĩ kị nhân chi đạo, hoàn chi kị nhân chi thân*.”

*dĩ kị nhân chi đạo, hoàn chi kị nhân chi thân: dùng cách của đối phương để trị đối phương, căn bản là chiêu gây ông đập lưng ông.

“Vâng, nô tỳ hiểu.”

Tú Tú giật mình, thì ra Hoàng hậu nương nương có ý này à, nàng lập tức cung kính lên tiếng trả lời.

Có điều nhìn thấy mặt nương nương như vậy vẫn cảm thấy hoảng hốt kinh dị, nhanh chóng mở miệng: “Nương nương, người trang điểm thành như vậy để?”

“Đạo chơi hoàng cung, nhân tiện hù dọa người.” Vân Tiểu ngoài cười nhưng trong không cười mở miệng, Tú Tú chỉ cảm thấy từng trận gió lạnh thổi qua trên đỉnh đầu mình. . .

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Trúng Thối A, Trúng Thối!

Vân Tiểu Tiểu còn muốn làm cho thật hơn một chút, trên đầu thì cài một đồng đồ trang sức, tìm thêm một bộ quần áo đỏ thắm mặc vào, cho dù là ai đứng ở trước mặt nàng, chỉ sợ là sẽ buồn nôn đến ba lần, nhưng khi mở hộp trang sức ra, mới phát hiện bên trong đó chỉ còn hai cây ngân châm đơn giản, cũng không còn vật gì khác, chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp, hơn nửa ngày mới mở miệng.

“Tú Tú, những thứ trong này đâu?”

Thanh âm của nàng có chút nghiêm nghị, con ngươi âm trầm xuống dưới, khuôn mặt bao phủ một tầng hàn ý.

Thân là nữ nhi của Nhiếp Chính Vương đương triều, đồ cưới ắt hẳn là không thể thiếu, chỉ cần nhìn cảnh trâm ngọc cũng có thể hiểu, Vương phủ nhất định là chuẩn bị cho nàng rất nhiều đồ cưới, nhưng mà hiện tại cái gì cũng không có, điều này nói lên cái gì?

Nô tài lớn mặt khinh chủ ngu ngốc, động tâm tư, nếu không vì sao những thứ này lại không thấy đâu?

Tú Tú vừa nghe thấy lời Hoàng hậu như vậy, lại nhìn động tác của nàng, sớm đã bị dọa bùm một tiếng quỳ xuống: “Nương nương bớt giận, mấy thứ này cùng với chúng nô tỳ không hề có quan hệ gì, đều là các phi tần trong cung lại đây lấy đi, lúc đó Hoàng hậu cũng đã đồng ý”.

Tú Tú bị dọa chảy ra một thân mồ hôi lạnh, tuy lúc đó các nàng cũng có động tâm tư, chẳng qua là những phi tần này cũng đã nhanh tay nhanh chân hơn, nay nghĩ lại, thật đúng là tránh thoát một kiếp.

“Ah, như vậy sao, ” Vân Tiểu Tiểu ánh mắt lóe lên, khóe môi hiện lên một chút ý cười, thanh âm nhu hòa đi rất nhiều: “Đứng lên đi”.

“Tạ nương nương, ” Tú Tú đứng lên, đứng thẳng qua một bên, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, vụng trộm ngắm Hoàng hậu nương nương, chỉ thấy vẻ mặt nàng hình như đang có chút suy nghĩ, trên khuôn mặt tô vẽ khuôn bố hiện lên một nụ cười quỷ dị, khiến cho người ta mao cốt tung thiên(1) bất an, cái loại cảm giác như người ta sắp gặp xui xẻo lớn...

(1) Mao cốt tung thiên : sơn gai ốc

“Ta sẽ khiến cho các nàng ngoan ngoãn trả về hết”.

Vân Tiểu Tiểu tao nhã cầm lấy hai cây trâm bạc còn sót lại trong hộp, cài lên trên đầu, quay đầu lại phân phó Tú Tú phía sau: “Đi tìm một bộ y phục hoa đỏ thắm đến đây”.

“Nương nương?” Tú Tú nhẹ giật mình, nửa ngày mà thân mình vẫn không nhúc nhích.

Vân Tiểu Tiểu quay đầu lại nhìn chằm chằm nàng, lạnh lùng mở miệng: “Sẽ không phải quần áo cũng bị người ta cầm đi chứ”.

“Đúng vậy, nương nương, chỉ còn lại một bộ gả y(2) cùng với một bộ gấm trắng mà thôi, bộ gấm trắng kia chính là cái mà hôm qua nương nương đã mặc, cũng đã đưa đến phòng giặt, hiện tại chỉ có một bộ gả y”.

(2) Gả y : áo cưới

Tú Tú nói xong lời cuối cùng, thanh âm nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn, giống như tiếng muỗi kêu, đầu cúi thấp đến tận ngực.

Nhớ tới những phi tần tham lam này, liền có chút căm hận, Hoàng hậu tiến cung, thời gian không đến hai ngày, trang sức cùng quần áo liền bị đoạt không còn, làm hại lúc ấy nàng cùng Tiểu Hà tưởng là gặp may, nhưng lại chỉ có thể tro mắt nhìn người khác vợ vét hết đồ tốt.

Hiện tại nghĩ lại, thật đúng là ông trời thương mà, chỉ sợ kể tiếp, những kẻ kia không thể sống an ổn được rồi.

Vân Tiểu Tiểu cũng không có tức giận, chính là thần nhiên lên tiếng: “Được, tốt lắm”.

Nói xong phát phát tay: “Nếu không còn quần áo mặc, vậy liền đem bộ gả y đỏ thắm kia lấy ra đây”.

“Dạ, nương nương, ” Tú Tú thấy Hoàng hậu nương nương không có trách cứ nàng, trong lòng thở phào nhẹ nhõm một hơi, xoay người đi lấy gả y, đỏ thắm như mây, vải dệt quý báu, hơn nữa những bông hoa được thêu tinh xảo, quả thật là một bộ quần áo đẹp để quý giá mà xa xỉ, sở dĩ vẫn còn lại ở đây, đại khái là vì, bộ gả y này căn bản không thể mặc đi ra ngoài được, cho nên mới không bị lấy mất.

Tú Tú hầu hạ nương nương mặc vào áo cưới, đỏ tươi như lửa, nhìn thấy ghê người, lại phối hợp với khuôn mặt được tô vẽ độc đáo, thật là có điểm kinh hãi thế tục.

“Nương nương, người thật sự muốn mặc như vậy sao?”

Tú Tú chần chờ nửa khắc, vẫn là nhìn không được mở miệng, kì thật hiện tại nương nương không ngốc, chẳng những không ngốc, mà còn thực là thông

minh, nếu như để cho Thái hậu nương nương cùng Hoàng Thượng biết, nhất định sẽ rất vui mừng, với sự thông minh của Hoàng hậu nương nương, nhất định sẽ được sủng ái.

Nhưng mà vì sao nương nương lại muốn giả ngây giả dại giống như lúc trước, Tú Tú nghĩ muốn nát óc cũng không có ra.

“Được rồi, đi thôi, ta muốn đi xem một chút xem hoàng cung có bộ dáng như thế nào?”

Vân Tiếu không thèm quan tâm đến những suy nghĩ của Tú Tú, nàng cùng Tú Tú vĩnh viễn không thể đứng trên một góc nhìn được, tư tưởng của nàng, linh hồn của nàng, nếu để cho nha đầu kia biết được, chỉ sợ sẽ bị dọa cho ngất đi, các nàng thân là cổ nhân, tất nhiên là bị lễ giáo cổ xưa kiềm chế.

Ngoài cửa tam cung, thái giám Tiểu Nguyên cùng Tiểu Chiêu đang canh cửa, vừa thấy nương nương đi ra, bị dọa nhảy dựng lên, nương nương đây là trang điểm kiểu gì a, từ trên xuống dưới tất cả đều đỏ như lửa, chẳng những đỏ chói mà người còn thực xấu, lông mày vừa dày vừa đen, bốn phía quanh mắt cũng tô thành một màu đen, chỉ nhìn thấy hai tròng mắt đang quay tròn chuyển động, lại nhìn đôi môi kia, chỉ cần khẽ mở là mở ra một mồm như toàn máu, muốn bao nhiêu dọa người có bấy nhiêu a, hai thái giám nhìn vậy chân như nhũn ra, thanh âm cũng run rẩy.

“Nương nương”.

“Đi thôi, ta muốn đi dạo chung quanh một lát, ” Vân Tiếu nói xong, đi trước làm gương ra khỏi điện, hướng về phía bên ngoài mà đi. . .

Kim Hoa cung, vẫn là đứng đầu lục cung, xanh vàng rực rỡ, hoa lệ xa xỉ.

Trên đại điện trống rỗng, một làn gió nhẹ thổi qua, tấm rèm bay bay, trong chiếc đỉnh đốt lên cỏ thơm, hương vị thanh nhã uốn lượn trong không trung.

Vân Tiếu đứng ở chính giữa đại điện, cười cười nhìn hết thấy, thì ra đây chính là nơi mà nữ nhân luôn luôn muốn vào, nơi tượng trưng cho địa vị cùng thân phận, theo như nàng nghĩ, chẳng qua chỉ là một chiếc lồng chim hoa lệ mà thôi.

“Đi thôi”.

Vân Tiếu dẫn theo hai thái giám cùng Tú Tú ra khỏi Kim Hoa cung, ngoài cung, ánh mặt trời sáng lạn, thời tiết sáng sủa.

Trước cửa cung, trên hành lang có những bức tranh, tầng tầng thêm đá bạch ngọc, núi giả xếp thành đồng, hoa cỏ lay động, tản mát ra hương thơm tươi mát của thiên nhiên.

Một nhóm ba người đi ra khỏi Kim Hoa cung, đi theo hành lang được điêu khắc tinh tế, hướng về phía khác mà đi tới, dọc theo đường đi nhìn thấy rất nhiều thái giám cùng cung nữ, mọi người giạt nẩy mình, đợi đến khi thấy rõ người trước mắt chính là ngọc hậu, cũng không thêm hành lễ, chỉ nhìn rồi cười cười, cùng nhau xì xào bàn tán.

Tiểu Nguyên cùng Tiểu Chiêu còn có Tú Tú ba người, hai má đều bị nóng lên, hận không thể tìm thấy một cái động mà lao xuống, đáng tiếc là nhân vật chính hôm nay.

Hoàng hậu nương nương về mặt lại giống như không có việc gì, gương mồm toàn màu đỏ như máu, cười đến đắc chí vừa lòng, trong miệng lại thỉnh thoảng chặc chặc lấy làm kỳ lạ: ” Hoàng cung này cũng không có tệ a, vừa to lại vừa xinh đẹp”.

“Nương nương, chúng ta quay về đi, nếu không, rửa sạch mặt rồi lại đi “.

Tú Tú nhỏ giọng đề nghị, Vân Tiếu lại càng thêm hứng khởi, làm sao còn để ý tới nàng, hưng trí bừng bừng tiến về phía trước, một đường thẳng hướng ngự hoa viên mà đi.

Rõ ràng đang là đầu mùa đông, nhưng trong hoàng cung lại ấm áp như mùa xuân, cỏ xanh um tùm, nơi nơi một màu xanh tràn trề.

Đi theo đường mòn rải đá, tùy ý đi xuyên qua ngự hoa viên, trong hoa viên, có rất nhiều loại hoa quý báu kì lạ, đua nhau khoe sắc, Vân Tiếu nhìn đến hoa cả mắt, không nhìn được hết, về mặt tràn ngập ý cười, xa xa, Tiểu Nguyên cùng Tiểu Chiêu và Tú Tú ba người chạy trốn chết, dần dần tạo ra một khoảng cách.

Bỗng nhiên, một tiếng ngâm khê ái muội truyền đến.

Vân Tiếu dừng lại cước bộ, kỳ quái nhíu mày, là ai ở trong này?

Nghĩ vậy, nhẹ chân nhẹ tay đi theo thanh âm đó đến phía trước, vòng qua ngự hoa viên, cách đó không xa có một tiểu đình, bên ngoài đình có một cụm núi giả, thanh âm kia chính là truyền ra từ chỗ núi giả.

Ánh mặt trời như nước chiếu lên phía trên núi giả, một thân ảnh màu trắng cao lớn, cả người được hào quang bao phủ, giờ phút này không thấy rõ mặt hẳn, chỉ thấy dáng người đẹp đẽ to lớn, một đầu tóc đen dùng trăm bạch ngọc cài lại, giống như nước trút xuống trên vai, tự nhiên phóng khoáng.

Nhưng giờ phút này hẳn đang làm cái gì?

Chỉ thấy thân mình hắn vận động cao thấp, cả người giống như đang thật là hưởng thụ, mà ở bên ngoài y bào màu trắng của hắn, có một đôi đuôi ngọc trắng nõn vòng qua.

Đôi ngọc? Vân Tiểu hoài nghi là mình nhìn nhầm rồi, xoa xoa ánh mắt rồi lại nhìn qua, đúng vậy, là một đôi đôi ngọc trắng nõn bóng bẩy, ôm lấy vòng eo tinh trắng của nam nhân, một đôi cánh tay trắng muốt ôm lấy cổ hân, còn có tiếng thờ độc tỉnh tể, tiếng nói lảm bảm không được rõ ràng lắm truyền đến.

“Hoàng Thượng, người ta còn muốn?”

Hoàng Thượng? Ban ngày ban mặt lại ở trong hoa viên làm ra loại chuyện này mà lại là Hoàng Thượng, hơn nữa có người xông tới cũng không hay biết, có thể thấy hân tập trung vào việc này thế nào, Vân Tiểu ý nghĩ trong đầu vừa toát lên, nụ cười tà ác hiện lên, xoay người thét một tiếng chói tai, hơn nữa còn là tiếng thét vang tới tận chín tầng mây.

“A, a...”

Trong hoa viên, chim tước kinh hãi bay đi, mà hai người đang làm chuyện tốt kia cũng hoảng sợ, nhanh quay đầu lại, lại càng thêm hoảng sợ, dưới ánh mặt trời, chỉ thấy hiện ra một bộ mặt vô cùng thâm thẳm, trên mặt tỏa một tầng phản trắng, mắt đen, mở ra một mồm đỏ như máu, lúc này đang phát ra thanh âm kinh thiên động địa.

Lúc này có người từ bốn phương tám hướng chạy lại.

“Sao lại thế này?”

Tiểu Nguyên cùng Tiểu Chiêu còn có Tú Tú cũng gọi lên: “Nương nương, xảy ra chuyện gì? Nương nương đã xảy ra chuyện gì?”

Lúc này, nam tử bị làm hỏng chuyện tốt, xoay người bứt ra, sửa sang lại quần áo của mình, không thêm để ý đến nữ tử phía sau, chậm rãi đi hai bước, khuôn mặt tuấn đạt hiện ra, âm ngao khó coi, trong đôi mắt hoa đào nổi dậy bão táp, xoay mình giận dữ quát một tiếng.

“Im miệng”.

Vân Tiểu đang kêu hăng say, nội tâm hừ lạnh, ngươi bảo ta ngừng ta liền ngừng sao? Tiếp tục kêu, giống như không nghe thấy vậy, mà cũng đã có rất nhiều người chạy tới, thấy rõ người trước mắt là Hoàng Thượng, bị dọa đến sắc mặt đại biến, bùm bùm quỳ xuống.

“Tham kiến Hoàng Thượng”.

Tú Tú nhanh tay kéo lấy Hoàng hậu, nhỏ giọng nói thầm “Nương nương, đừng kêu nữa, đây là Hoàng Thượng, mau quỳ xuống đi”.

“Hoàng Thượng?” Vân Tiểu liếc mắt khinh thường, ngừng kêu, chỉ về phía nam nhân cách đó không xa, không thể phủ nhận, bộ dáng nam nhân này thực đẹp, lông mày như mây, đôi mắt hoa đào lúc này mây đen dày đặc, gió lạnh thổi từng trận, chiếc mũi thẳng tắp, đôi môi gợi cảm cá tính, quần áo màu trắng, khiến cho cả người nổi bật tuấn mỹ, nhưng dưới mũi mào kia, lại mang theo âm trầm sâu sắc, một loại khiến cho người ta có cảm giác không được thoải mái, giờ phút này hân chính là đang lạnh căm căm nhìn nàng, Vân Tiểu đẩy lòng một tiếng cười lạnh, ta sợ ngươi sao, xoay mình mở miệng, lại phát ra tiếng thét chói tai.

“A, trúng thối a, trúng thối,” Nói xong cũng không có đợi cho Hoàng Thượng nói chuyện, cũng liền chạy như điên...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Vòng Tay Của Ta, Trả Đây...

Trong ngự hoa viên, một trận gió ào ào thổi qua làm cho khí lạnh bắn ra bốn phía, Hoàng thượng trẻ tuổi, ngũ quan anh tuấn như được chạm khắc tinh xảo nay đang bị mây đen che kín, con ngươi lóe lên tia u tối mà nham hiểm, ra sức thờ hỗn hển, lúc lâu sau mới có thể bình tĩnh lại.

“Tất cả lui đi.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.”

Mọi người ba chân bốn cẳng lui đi, ai mà dám ở lại chỗ này.

Ánh mắt phẫn nộ bốc hỏa của Hoàng thượng như là sắp hạ lệnh chém đầu kẻ khác, không biết là do bị phá hỏng chuyện tốt hay là bị Hoàng hậu ngốc làm cho tức giận.

Tiểu Nguyên, Tiểu Chiêu và Tú Tú cũng chạy theo đám thái giám thị vệ kia rời khỏi ngự hoa viên.

Trong ngự hoa viên giờ chỉ còn lại một Hoàng thượng cả người âm trầm lạnh lùng lại tà mị và nữ nhân vừa rồi yêu đương vụng trộm kia, hiện giờ nàng ta đã mặc xong quần áo thì mới biết, thì ra là một cung nữ xinh đẹp yêu kiều, Hoàng thượng Thượng Quan Diệu cũng không để ý mà liếc mắt nhìn nàng ta

thêm cái nào, quay người dùng giọng nói thâm trầm lại mạnh mẽ ra lệnh: “Tiểu Đình Tử, bãi giá hồi cung.”

Tiểu Đình Tử là thái giám thiếp thân* của Hoàng thượng, vừa nghe thấy mệnh lệnh của người lập tức gào to giọng lanh lảnh kêu: “Hoàng thượng bãi giá hồi cung.”

*thiếp thân: bên mình, sát bên, thời xưa những vị vua quan hay quý tộc nhà giàu thường có người hầu theo sát bên cạnh mình lo các việc sinh hoạt hằng ngày, những người đó được gọi là thái giám thiếp thân (với Hoàng thượng), hoặc là thị vệ thiếp thân, nha hoàn thiếp thân...v.v..

Tiếng của Tiểu Đình Tử vừa dừng lại, mấy thái giám từ tứ phương tám hướng đi đến, chuyện vừa xảy ra lúc này bọn họ cũng biết, nhưng Hoàng thượng không triệu hồi, bọn họ cũng không dám tiến lại.

Hoàng thượng trời sinh tính tình phong lưu, lại vừa vặn gặp một cung nữ có dã tâm đi đến, cho nên lập tức thành toàn cho nàng ta, ai biết lại bị ngốc hậu xông tới làm hỏng, lúc này nhìn mặt Hoàng thượng, miễn bàn là có bao nhiêu khó coi, ai còn dám có chút chậm trễ gì cơ chứ.

Đoàn người chậm rãi rời khỏi ngự hoa viên, chỉ còn lại cung nữ kia về mặt đang không cam lòng, đứng phía sau kêu lên: “Hoàng thượng, Hoàng thượng, nô tỳ?”

Nhưng căn bản không có ai để ý đến nàng ta, bốn phía chỉ còn lại không khí...

Vân Tiểu chạy ra khỏi ngự hoa viên, đang mệt mỏi tựa vào một dây lan can bạch ngọc thở gấp, xem ra thân thể này có chút yếu ớt a, sau này phải rèn luyện thêm mới được a, tay chống hông thường thích những đàn cầm lý* lộng lẫy đang chơi đùa trong hồ trong vắt kia, chụm đầu ghét tay triển miên với nhau, trong hồ có cảnh lý xinh đẹp lóa mắt, còn có cả cá vàng tam sắc loại rất quý, vô cùng đẹp mắt.

*Cầm lý: nguyên văn 锦鲤: là cá chép Koi – một loại cá chép lai tạo để nuôi làm cảnh, có nguồn gốc Trung Quốc nhưng được nuôi phổ biến tại Nhật Bản. Chúng có quan hệ họ hàng gần với cá vàng. Cá chép Koi và các hình xăm trên cá được người Nhật coi là điềm may mắn. (xem hình dưới chú thích) Ta định đề là Cá chép Koi nhưng Cầm lý lại vừa vặn là tên của hồ này, cho nên đề thế cho đẹp.

Lúc này hai tiểu thái giám và cung nữ Tú Tú chạy vội tới, đứng phía sau nàng, sắc mặt ba người hơi trắng bệch.

Tú Tú mang về mặt “nghĩ lại mà sợ” nói: “Nương nương, vừa rồi nguy hiểm thật a, người không thấy khuôn mặt Hoàng thượng làm người khác sợ hãi biết bao nhiêu đâu.”

Ba người hiện giờ tưởng tượng lại mà còn không nhận được rằng mình một cái, Vân Tiểu thu ánh mắt lại, quay đầu nhìn qua Tú Tú, miễn cưỡng mở miệng: “Ta muốn chính là hiệu quả như thế.”

“Nương nương?”

Sắc mặt Tú Tú lại càng trắng, lá gan của nương nương cũng quá lớn rồi, nếu để Hoàng thượng biết nàng vốn không ngốc mà là cố ý làm thế, Hoàng thượng sẽ xử phạt nàng như thế nào đây? Tú Tú nghĩ cũng không dám nghĩ tiếp, vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy Vân Tiểu đang tựa trên lan can bạch ngọc, không khỏi trở nên khản trương, giọng tay kéo lấy Vân Tiểu.

“Nương nương, hôm qua vừa mới rơi xuống hồ, sao hôm nay lại đến đây nữa?”

“Hôm qua ta rơi xuống hồ...” Vân Tiểu nhăn mày một chút, phải rồi, hôm qua các nàng cũng nhắc đến chuyện rơi xuống hồ, lúc cầu xin nàng tha mạng còn nhắc tới Đức phi nương nương, xem ra việc này không thoát khỏi quan hệ với nữ nhân kia rồi, đôi đồng tử của Vân Tiểu lóe sáng một chút. (Min: bắt đầu sợ khi mất tỷ ý lóe sáng :-ss)

“Đang yên đang lành sao rơi xuống hồ được, có liên quan gì đến Đức phi nương nương kia?”

Tú Tú không dám giấu diếm, đối với vị chủ tử hiện tại này nàng càng nghĩ càng thấy sợ, ngay cả Hoàng thượng còn dám lừa, mình sao có cam đảm đi chọc nàng, thế không phải là tự tìm đường chết sao?

“Đúng vậy, Đức phi nương nương đã lừa nương nương, nói mấy con cá trong hồ đang gọi nương nương, vì thế nương nương liền tự nhảy xuống.”

Tú Tú vừa dứt lời, Vân Tiểu thiếu chút nữa co giật mà chết, đùa ngốc này thật đúng là hoàn toàn ngốc a, ngay cả loại chuyện ma quỷ như thế cũng tin a, có điều nàng cũng nên cảm kích mới đúng, nếu không phải nàng ta hoàn toàn ngốc thì không biết giờ phút này nàng đang ở đâu đâu, Vân Tiểu cảm thán một phen, nhưng mà Đức phi kia thật đúng là tâm địa hiểm độc a.

Thấy Vân Tiểu không nói gì, Tú Tú cũng không dám nhiều lời, Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu cũng im lặng đứng một bên...

Những tia nắng trong suốt như nước chui qua những tầng mây, ảm áp chiếu vào mặt nước trong vắt trong hồ làm bốc lên một làn sương khói nhẹ nhè, gió nhẹ lay qua tạo nên những gợn sóng nhỏ trên mặt nước, những đàn cá vui thích vẫy vẫy cái đuôi.

Vân Tiểu ngắm nhìn rất nhập tâm, xa xa có tiếng bước chân vang lên, hình như là từ con đường nhỏ phía sau tảng đá, một lát đã đi thẳng tới, còn kèm theo vài tiếng nói chuyện trầm thấp.

“Người nói là con tiện nhân kia quyến rũ Hoàng thượng.”

“Đúng vậy, nương nương.” Có người cung kính đáp lời, hẳn là một cung nữ, như vậy người nói chuyện là ai?

Khóe môi Vân Tiểu hơi cong lên, đó là một nụ cười nhạo làm người ta cảm thấy khó hiểu, Tú Tú đứng bên cạnh đã kinh hoàng kêu lên: “Nương nương, đó là Đức phi nương nương, chúng ta mau tránh đi, nếu để Đức phi nương nương nhìn thấy người chỉ sợ sẽ gặp chuyện không hay.”

Tú Tú vô cùng căng thẳng, quên mất chủ tử trước mắt đã không còn là đứa trẻ đáng thương trước kia, vươn tay định kéo Vân Tiểu trốn qua một bên, Vân Tiểu bỏ tay nàng ra, nhỏ giọng cảnh cáo: “Làm gì? Buông ra.”

“A.” Tú Tú lấy lại tinh thần, bị dọa nhanh chóng buông tay, nàng quên mất Hoàng hậu nương nương sớm đã không còn ngốc nữa, hiện tại nàng nên lo cho Đức phi nương nương chứ không phải Hoàng hậu.

Trong lúc hai người nói chuyện, đoàn người phía xa xa kia đã đi đến trước mặt, nữ tử dẫn đầu cả người mặc váy hoa màu hồng trang trí bằng những hạt ngọc trai bạc, viền váy và cổ áo thêu những bông mẫu đơn tinh xảo, hòa nhã lại rất sang trọng, khoác ngoài là một tấm áo choàng trắng, càng thêm vô hạn phong tình, ngũ quan quyến rũ diễm lệ, lông mày như lá liễu, đôi mắt tựa trăng sáng, làn da trắng nõn lúc này hơi hồng lên, hình như là tức giận không nhẹ, khóe môi cong lên một nụ cười lạnh.

“Con tiện nhân này...” Á ta hung hăng mở miệng, còn chưa nói xong lại thấy có người đang đi đến chặn đường, lập tức giận tái mặt gầm lên: “Ai?”

Tú Tú và Tiểu Nguyên, Tiểu Chiêu nhanh chóng cẩn thận hành lễ: “Tham kiến Đức phi nương nương.”

Mọi người trong cung ai cũng biết Đức phi nương nương là chất nữ của Thái hậu đương triều, cũng chính là Hoàng hậu nương nương tương lai, cho nên trong cung trừ Thái hậu ra, Đức phi nương nương là người có quyền uy nhất.

Lúc này Đức phi Dạ Tổ Tuyết mới nhìn rõ người đứng trước mặt này lại là cái con ngốc kia, quả nhiên nó không có việc gì, rồi lại nhìn thấy mặt nàng hiện giờ, thực sự có cảm giác sờn hết gai ốc, Dạ Tổ Tuyết không khỏi lui vài bước, sắc mặt âm hiểm chỉ vào Vân Tiểu.

“Nô tài vô dụng các người, sao không canh chừng nàng ta cho tốt, để nàng ta ra ngoài dọa người làm gì?”

“Việc này...” Tú Tú lặng thinh, ai dám ngăn Hoàng hậu a, cũng đâu phải là chán sống đâu, nhưng mà đối với sự trách mắng của Đức phi, trong thời gian ngắn nàng không biết nên trả lời thế nào.

Có điều Vân Tiểu cũng không để nàng khó xử, đôi mắt to đen như mực nhìn Đức phi, há miệng cười, lộ ra một hàm răng trắng, kêu một tiếng rất là chà đạp lòng người: “Tỷ tỷ?”

Đức phi Dạ Tổ Tuyết không nhịn được run run vài cái, da gà đều nổi hết cả lên, không chịu nổi những gì mà mắt đang nhìn thấy, chạy qua một bên chống lan can bạch ngọc nôn thốc nôn tháo.

Đôi đồng tử của Vân Tiểu lại lóe lên, từ từ tiến lại từng bước, dường như vô cùng tốt bụng mà mở miệng: “Tỷ tỷ làm sao vậy?”

Trong khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông, một cây tú hoa châm trong tay nàng bắn ra ngoài, vô cùng chuẩn xác mà đâm vào huyệt nhĩ môn* của Đức phi, Đức phi liền thấy tai lạnh đi, trời đất tối sầm, choáng đầu hoa mắt không đứng dậy nổi, lộn một cái qua lan can cắm đầu xuống hồ Cẩm Lý.

*Huyệt nhĩ môn: Vị trí: Tại chỗ khuyết ở trước vành tai, khi há miệng hiện ra chỗ lõm. Khi bị điểm trúng: Û tai, choáng đầu ngã xuống đất.

Phốc một tiếng, bọt nước bắt tung tóe hồi lâu, cảm lý trong ao sợ tới mức chạy trốn tứ phía, nước hồ lạnh lẽo kích thích làm cho Dạ Tổ Tuyết thanh tỉnh lại vài phần, rùng mình một cái, chặt vật không chịu nổi gào lên về hướng ven hồ.

“Mau, đỡ ta lên.”

Mọi người đứng ven hồ nhất thời hồi phục lại tinh thần, thái giám cung nữ của Chiêu Dương cung nhanh chóng chạy ra, ba chân bốn cẳng vươn tay đi đỡ chủ tử.

Lúc này, Tú Tú hơi dưng vào Vân Tiểu rồi nhỏ giọng nói thầm một câu: “Nương nương, vòng tay Đức phi nương nương đang đeo là của nương nương.”

Vân Tiểu ngẩng đầu lên nhìn qua, thấy trên cánh tay trắng nõn của Đức phi đeo một chiếc vòng tay huyết ngọc trong suốt, dưới ánh sáng lóe lên sắc màu tiên diễm, sáng chói mắt, vừa thấy đã biết thuộc loại ngọc cổ quý nhất, nữ nhân này thật là không biết xấu hổ, đúng tình hợp lý mang đồ của người khác như vậy, dám coi nàng đây dễ bắt nạt à?

Vân Tiểu cười lạnh một tiếng, nhắc chân nhắm ngay tên thái giám đứng ven hồ, một, hai, ba, bốn, năm...

Bùm bùm bùm liên tục vài tiếng, toàn bộ cung nữ thái giám đứng ven hồ đều bị đá xuống dưới uống nước.

“A, a, ” Cẩm lý trong ao boi loạn, Đức phi khua tay loạn xạ, lại chìm xuống đáy hồ, rất lâu sau mới ngoi lên nổi, cả người ướt sũng, mặt trắng bệch, hai mắt trợn to lóe lên ánh lửa nóng cháy, gào rú với người đứng ở ven hồ kia.

“Người điên à, rốt cuộc người muốn làm gì?”

Trên bờ, Tú Tú, Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu nhìn sự việc đang xảy ra sinh trước mắt, há hốc mồm quên ngậm lại, lúc này hận không thể cũng ngã xuống hồ

luôn đi, nướng nướng người làm gì a?

Vân Tiểu cong miệng đỏ như máu, gương mặt dữ tợn, ngoài cười nhưng trong không cười vươn tay ra phía hồ: “Vòng tay của ta, vòng tay của ta, trả đây...”

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Ban Thưởng

Dạ Tổ Tuyết đứng trong hồ, lạnh đến mức đánh một cái rùng mình, giận dữ nhìn chăm chăm một bàn tay của kẻ ngốc kia đang vươn ra, vừa tức vừa vội, nhưng cũng không thể nghĩ ra được biện pháp gì, cô đã dặn dò nàng rất kỹ, hiện giờ tốt nhất không nên chọc tới kẻ ngốc này, lúc này cũng không phải là thời cơ tốt để động đến nàng, sau một hồi cân nhắc, Dạ Tổ Tuyết nhìn xuống con tức giận này, động tác linh hoạt tháo ra chiếc vòng huyết ngọc quý giá trên tay ra, tức giận mở miệng.

“Cầm lấy”.

Vân Tiểu duỗi tay ra nhận lấy chiếc vòng, thuận tiện đeo luôn vào tay mình, từ chỗ vòng tay nhẹ dàng lên một tầng ấm áp, cả người được bao quanh trong một cảm giác thoải mái, vòng tay này quả nhiên là đồ tốt, lấy lại được vòng tay, tâm tình của nàng nhìn qua tốt hơn nhiều rồi, lại đưa tay ra dịu dàng mở miệng.

“Tỷ tỷ, muội kéo tỷ lên nhé?”

Tuy rằng khi cười nhìn có chút kinh khủng, nhưng mà thái độ lại rất chân thành tha thiết, Dạ Tổ Tuyết ở trong hồ có chút cảnh giác, không dám đưa tay ra.

Có điều bốn phía quanh hồ, nhất thời cũng không có ai tiến đến, mà những nô tì mà nàng mang đến cũng đang ở dưới hồ hết rồi, lúc này thất miệng bát ngôn (1) lên tiếng.

(1) Thất miệng bát ngôn : bảy miệng tám lời

“Nướng nướng, đi lên đi, nếu không sẽ bị cảm lạnh đó”.

“Nướng nướng, vòng tay cũng đã đưa nàng ta rồi, người mau lên bờ đi.”

Dạ Tổ Tuyết vừa nghĩ cũng thấy đúng, kẻ ngốc này không phải là muốn vòng tay sao? Cũng đã trả cho nàng ta rồi, chung quy cũng sẽ không làm khó mình nữa đi, nghĩ vậy liền vươn tay ra nắm lấy tay Vân Tiểu.

Mắt Vân Tiểu chợt lóe lên tia sáng, đáy mắt rất nhanh lóe ra một tia lạnh lùng, nàng cũng không phải thật sự muốn giúp đỡ nữ nhân này, mà là nàng muốn lấy cây tú hoa châm(2) sau cổ nàng ta, cây tú hoa châm này là lúc trước nàng thấy ở trong hộp trang sức, liền thuận tay lấy ra dùng một chút, nếu như không lấy cây tú hoa châm này đi, nếu như có ngự y tìm ra, tất sẽ sinh ra phong ba không cần thiết.

(2) Tú Hoa châm : kim may .

Mà nàng cũng không muốn để nảy sinh các tình huống bất ngờ, có rất nhiều chuyện, nàng nghĩ không cần phải đưa ra ngoài sáng, ngay cả Tú Tú và hai thái giám Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu này, nhiều nhất cũng chỉ biết nàng không có ngốc, đối với những chuyện khác của nàng cũng không có biết, nàng cũng không nghĩ sẽ để cho bọn họ biết, trong cung nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, đây cũng là điều kiện đầu tiên giúp các nàng bo bo giữ mình.

“Tỷ tỷ, đến đây.” Vân Tiểu nhìn qua là vô cùng có lòng tốt, dùng sức kéo Dạ Tổ Tuyết lên, mắt thấy sắp kéo nàng ta đến bên hàng rào bảo vệ, bàn tay còn lại của nàng cũng rất nhanh đưa ra, người đứng ngoài nhìn chỉ thấy là nàng đang cố gắng kéo Dạ Tổ Tuyết lên, nhưng kì thật nàng chẳng qua chỉ là muốn lấy cây tú hoa châm kia.

Tú hoa châm vừa lấy được đến tay, ánh mắt Vân Tiểu liền âm trầm lại, nụ cười càng thêm sâu đậm, mạnh mẽ vùng tay lên, hét rầm lên.

“Trâm của ta, trâm của ta đâu?”

Nói xong cũng không thèm nhìn đến Dạ Tổ Tuyết lại bùm một tiếng ngã vào trong ao, quay người là đảo chạy như điên, rời khỏi hồ Cẩm Lý...

Tú Tú và hai thái giám từ đáy lòng không nhịn được khẽ rên một tiếng, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn Đức phi nương nương đang ở trong hồ, nữ nhân đáng thương, vừa đi đã liền gặp phải chủ tử âm hiểm rồi, nhanh chóng đuổi theo người phía trước, liên tục gọi: “Nướng nướng, đợi chúng ta với, đợi chúng ta với...”

Trong hồ Cẩm Lý, lại một lần nữa cuộn cuộn, Đức phi cuối cùng cũng đứng vững được, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, đừng nói là huyết vị bị khổng chế, cho dù một người thể lực tốt cũng khó mà chịu được sự giãy vò qua lại này a, nghĩ vậy, nàng rút cuộc nhìn không được ngửa mặt lên trời hét chói tai.

“A, a, đồ nghiệt kia, thù này không báo, ta sẽ không làm người”.

“Nương nương, nương nương?” Tiếng kêu bay miệng tám lưỡi may mắn may mắn đã làm kinh động tới thái giám ở gần đó, sớm cũng đã có người chạy tới đó, cứu đám người Dạ Tổ Tuyết lên, bởi vì bị ngâm ở trong nước lạnh lâu, Dạ Tổ Tuyết bị bệnh...

Bên trong Kim Hoa cung.

Vân Tiểu đã tẩy đi khuôn mặt trang điểm dày đậm kia, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn vốn mềm mại, đáng yêu ngọt ngào, ngồi trên giường êm trong điện cười tủm tỉm, vuốt vuốt chiếc vòng ngọc trên tay, mắt to linh động vô cùng, giống như ánh sáng của trân châu đen bóng, bộ dạng này của nàng, dù thể nào người ta cũng không thể nào mà tưởng tượng ra được sự âm hiểm của nàng, chỉ có Tú Tú và hai tiểu thái giám bên trong Kim Hoa cung là biết, nàng có suy nghĩ độc đáo đến mức nào.

“Nương nương, hôm nay người đối xử với Đức phi như vậy, chỉ sợ trong lòng nàng ta sẽ hận người?”

Vân Tiểu ngẩng đầu nhìn về phía Tú Tú, vẫn như cũ mỉm cười, nhàn nhạt lên tiếng: “Không có chuyện hôm nay, nàng ta sẽ không hận ta sao?”

Chỉ cần nàng còn ngồi ở vị trí này, người đàn bà kia cũng vẫn sẽ ‘nhớ thương’ nàng, cho nên hôm nay không có chuyện này cũng chẳng có gì khác biệt, nàng phải tránh né ả ta rồi tự kiềm chế lấy mình sao?

Tú Tú im lặng, suy nghĩ của chủ tử càng ngày càng cơ trí khôn khéo, tuy rằng Đức phi ở trong cung có quyền thế, nhưng Hoàng hậu thông minh như vậy, chỉ sợ cũng chưa chắc sẽ chịu thiệt, cuối cùng là ai chịu thiệt cũng còn chưa biết đâu?

“Là do nô tỳ nhiều chuyện, ” Tú Tú cung kính mở miệng.

Hai người đang nói chuyện, thái giám Tiểu Nguyên đi đến, cung kính dâng lên một cái hộp gấm hoa lệ: “Nương nương, đây là Thái Hậu nương nương phái người đưa tới, châm ngọc của Phụng Đường Kiều, cùng với cái lúc trước của nương nương giống nhau như đúc”.

Tú Tú đi tới, đem hộp gấm nhận lấy, đưa tới trước mặt Vân Tiểu.

“Nương nương, mời xem?”

Vân Tiểu mở hộp gấm ra, cầm lên cành trâm ngọc, quả nhiên là giống với cái lúc trước như đúc, khoe môi thân nhiên hiện lên ý cười: “Cất đi”.

“Dạ, nương nương”.

Chiều Dương cung, Dạ Tổ Tuyết bị bệnh, chuyện này rất nhanh truyền đến tai Thái Hậu, Thái Hậu tra ra nguyên nhân, thì ra lại chỉ vì một chiếc vòng ngọc, bởi vậy mà giận dữ, lập tức hạ ý chỉ, những ai trong cung lấy đồ gì của ngọc hậu, lập tức đem những thứ đó trả về cho nguyên chủ, nếu như lại có chuyện như hôm nay xảy ra, nghiêm trị không tha.

Lời này vừa ban xuống, toàn bộ mọi người trong hậu cung đều bị kinh động, đều phái thái giám cùng cung nữ của mình đem trả lại cho ngọc hậu những vật đã lấy.

Trong lúc nhất thời, Kim Hoa cung náo nhiệt vô cùng, đồ cưới của Vân Vương phủ đều đã trở lại.

Vân Tiểu nhìn những đồ trang sức bằng ngọc trong rương đến hoa cả mắt, còn có đầy đủ quần áo tầng tầng lớp lớp y phục như hoa, khoe môi thân nhiên hiện lên nụ cười vừa lòng.

Bên trong Kim Hoa cung, Tú Tú cùng hai thái giám Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu, trợn mắt há hốc mồm nhìn những thứ trước mắt, thật sự là hết sức ly kỳ, đúng như lời nói của nương nương vậy, các thứ đều trở lại, nương nương thật sự là quá lợi hại.

“Nương nương, đều là thứ tốt a.”

Tú Tú vươn tay chạm đến những loại trang sức hoa lệ, lúc trước còn chưa kịp nhìn kỹ, liền đoạt hết không còn một cái, hiện tại cuối cùng đã trở lại.

Vân Tiểu đưa tay cầm lấy một cây trâm hình song loan, đưa cho Tú Tú: “Đến đây, thưởng cho người”.

Tú Tú ngây ngẩn cả người, tuy rằng nàng có muốn những thứ này, nhưng cho tới bây giờ cũng không ngờ rằng chủ tử lại có thể thưởng cho nàng thứ quý báu như vậy, nhất thời khiến cho nàng phản ứng không kịp, hơn nửa ngày mới mở miệng: “Nương nương, cái này?”

“Cầm đi, không phải không thích chứ?”

Nữ hài tử đều thích trang sức xinh đẹp, người không hiểu cũng không phân biệt gì cả.

Tú Tú vừa nghe, nương nương quả thật là ban thưởng cho nàng, liền nhanh chóng cung kính nhận lấy: “Tạ nương nương ban cho, cảm ơn nương

nuong ban cho”.

Vân Tiểu lại tùy tiện chọn một đôi phi thúy đeo bên hông, đưa tới tay Tú Tú.

“Một đôi phi thúy này, thưởng cho Tiểu Nguyên cùng Tiểu Chiêu đi, đi theo bản cung, bản cung sẽ không bạc đãi các người.”

“Tạ nương nương.” Tú Tú cảm động quỳ xuống đất, tiếp nhận những thứ được ban cho, chủ tử mặc dù có một mặt âm hiểm, nhưng là người thường phạt phân minh, hơn nữa thông minh tuyệt đỉnh, về sau, các nàng làm trâu làm ngựa đi theo nàng ấy, tuyệt không có nửa điểm không trung thành.

“Được rồi, đi xuống đi”.

“Dạ.” Tú Tú lui ra ngoài, đem những thứ được ban cho Tiểu Nguyên cùng Tiểu Chiêu, hai tiểu thái giám cũng vô cùng cảm động, ba người cùng nhau thề, nguyện sẽ trung thành với Hoàng hậu nương nương, cũng không phải vì những thứ quý báu này, mà bởi vì cũng chưa từng có người đề bạt họ như bọn họ ở trong mắt, chỉ có nương nương, còn nghĩ về bọn họ, thật khiến cho lòng người ấm áp...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tầng Tầng Âm Mưu

Trong Trường Tín cung, một làn hương thơm ngát lượn lờ trong không khí, màn che nhẹ bay.

Gió nhẹ thổi vào từ trước cửa điện, tinh tế dịu dàng, cả điện đều chìm trong yên tĩnh.

Thái giám và cung nữ đều đã lui ra ngoài, đứng canh ở ngoài cửa điện, không cho bất kỳ ai tới gần.

Lúc này trong đại điện vàng son lộng lẫy là hai người vẻ mặt rất nghiêm túc đang ngồi ngay ngắn, hai người đều xinh đẹp tuyệt mỹ như nhau, vẻ ngoài còn vô cùng giống nhau, nhất là đôi mắt mị hoặc lòng người, giống nhau đến cực điểm.

Thái hậu nương nương xiêm y đỏ rực một mớ dựa trên phượng thạp*, mà người còn lại đang ngồi bên cạnh chính là Hoàng thượng đương triều, ngũ quan tuấn kiệt, hàng lông mày hẹp dài hơi chau lại, có thể thấy được tâm tình của hắn đang cực kì không tốt, trong đôi mắt hoa đào tràn ngập sự tức giận lôi đình, đôi môi mỏng lạnh lùng nhếch lên, hồi lâu không nói câu gì.

*thạp: một loại giường nhỏ

Thái hậu nương nương híp mắt, lười nhác tùy ý dịu dàng lên tiếng.

“Diệu Nhi, con sao thế? Sắc mặt sao lại khó coi như vậy?”

“Mẫu hậu, nhi thần không hiểu, vì sao vẫn đề Vân Mặc quản lý triều đình, không phải hần đã tự nguyện trả lại đại quyền trong triều sao? Nhi thần tự nhận có năng lực xử lý mọi chuyện.”

Sắc mặt Thượng Quan Diệu càng ngày càng tối tăm, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh lùng, giống như là hai thanh kiếm đã rút ra khỏi vỏ, hàn quang bắn ra bốn phía, biến hóa lạnh lẽo một cách xảo quyết.

Thái hậu nương nương nhếch môi, sự nhẹ nhàng sùng ái tràn đầy trên khuôn mặt kiều diễm, dịu dàng mở miệng.

“Diệu Nhi, không phải mẫu hậu không cho con quản lý triều chính, đây là cách duy nhất để mẫu hậu bảo vệ con, Đông Tần không hề yên bình giống như bề ngoài của nó, chúng ta trừ giao hảo với Bắc Triều ra, Tây Lương và Nam Tấn kia vẫn như hổ đói rình mò với chúng ta, trong nước còn có một Thần Long cung nổi danh ngang hàng với Đông Tần, những điều này chúng ta không thể không kiêng dè, mà Vân Mặc dù sao cũng là “Chiến Thần” nổi danh trên sa trường, Kiêu kỳ tướng quân của tiền triều, đại thần mà tiền hoàng coi trọng nhất, cho nên trước khi chết mới phong hần là Nhiếp Chính vương, con xem mấy năm qua, Tây Lương và Nam Tấn không dám động binh với ta, ngay cả người của Thần Long cung trong thời gian gần cũng không có động tĩnh gì không phải sao?”

Thượng Quan Diệu nghe lời nói dịu dàng như gió xuân của Thái hậu nương nương cũng chẳng hề có nửa điểm cảm động, ngược lại sắc mặt càng lạnh lùng hơn, bởi vì tất cả của Đông Tần này dường như cũng không phải công lao của hần, mà là công lao của Vân Mặc, cho nên đáy lòng hần càng đề phòng ông ta, hần không tin, lấy năng lực của mình lại đâu không lại với Tây Lương và Nam Tấn, còn cả người của Thần Long cung, vì sao không cố hết sức trừ khử, hay là dụng tâm của Vân Mặc, ánh mắt Thượng Quan Diệu neho lại, bắn ra ánh sáng nguy hiểm.

“Mẫu hậu, vì sao triều đình không tiêu diệt những người của Thần Long cung, còn để cho bọn chúng tác oai tác quái, hoành hành ngang ngược làm loạn, đây có phải đều là ý của Vân Mặc không?”

Thượng Quan Diệu vừa dứt lời, sắc mặt Thái hậu khẽ thay đổi, giọng nói cũng lạnh xuống.

“Diệu Nhi, con quá không có chừng mực rồi.”

“Mẫu hậu?” Thượng Quan Diệu quay người đối mặt với Thái hậu, trong lòng hấn không thoải mái, mẫu hậu lại vẫn bệnh vực nam nhân kia, trong lòng tức giận dị thường, ánh mắt trở nên thâm sâu như hồ nước, làm cho người ta không thể nhìn thấy suy nghĩ thật sự của hấn.

Thái hậu nhăn mày một chút, lông mi thật dài chớp nhẹ, cũng không tức giận, ngược lại dùng ánh mắt hiền từ thượng yêu như trước nhìn hấn.

“Diệu Nhi, loại chuyện này phải có chứng cứ, vu khống chỉ làm cho triều thần không phục, những năm gần đây, Vân Mặc ở trong triều đã tràn đầy uy tín, con tùy tiện gây khó dễ, tất sẽ khiến triều thần bất mãn, đến lúc đó bị thương sẽ là con, có một số việc không nên vội vàng, chậm rãi từng bước xâm nhập vào, nếu đã đợi được bốn năm, cũng không cần gấp rút nhất thời.”

“Nhưng nếu không trừ khử Vân Mặc, đứa ngốc kia vẫn sẽ chiếm lấy Kim Hoa cung, nhi thần vừa thấy bộ dáng của nàng ta, sắp điên mất rồi, nhi thần là vua một nước, long phượng trong loài người, thế mà phải cười một đứa ngốc làm Hoàng hậu, đây không phải là điều để thiên hạ chê cười sao, vô cùng nhục nhã.” (Min: long phượng trong loài người cơ à, xin lỗi nhé, bạn chỉ là đồ con hoang thôi bạn ạ >>< ta khinh)

“Uất ức cho Diệu Nhi rồi, Vân Tiểu ở lại trong cung kia chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ, một quân cờ dùng để kiềm chế Vân Mặc, tuy nàng ta là một kẻ ngốc, mẫu hậu đã điều tra qua, Vân Mặc rất yêu thương đứa con gái này, ta tin chỉ cần nàng ta còn ở trong tay chúng ta, Vân Mặc sẽ không dám có hành động bất thường.”

Đồng tử của Thái hậu lóe sáng, cười như gió xuân thổi trên cành liễu, là lướt dụ người.

Thượng Quan Diệu không nói gì nữa, lạnh lùng thâm độc trên ngũ quan tuấn đạt bớt đi không ít, thần thái cũng dịu đi vài phần.

Hấn biết tất cả những gì mẫu hậu làm đều là vì hấn, vừa rồi là do hấn quá kích động, hơi cong khóe miệng một chút.

“Tâm lòng của mẫu hậu, nhi thần ghi nhớ trong lòng.”

“Ừ, Diệu Nhi về đi, ai gia hơi mệt.” Thái hậu nương nương phát phát tay, Thượng Quan Diệu thỉnh an xong, dẫn thái giám thiếp thân rời khỏi Trường Tín cung.

Ngoài cửa cung, ánh mắt Thượng Quan Diệu lóe lên như ngọn lửa, sáng quắc thiêu đốt như có thể đun chín nước, khóe môi lại bật qua một lời nói lạnh lùng.

“Tiểu Đình Từ, triệu hồi Minh Nhật và Minh Nguyệt, trăm có việc dặn dò.”

“Vâng, Hoàng thượng.” Tiểu Đình Từ nghiêm trang mở miệng, nội tức tự nhiên, thần thái lạnh lùng mà chậm rãi, có thể thấy được người này có võ công thâm sâu khó lường, hơn nữa cũng không phải loại võ công bình thường.

Thượng Quan Diệu ngẩng đầu nhìn trời, phía chân trời phủ một tầng sương mù trắng xóa, ánh mắt đột nhiên nhú lại, hàn khí chìm sâu vào trong mắt, khóe môi nở nụ cười lạnh.

Vân Mặc à Vân Mặc, nếu để cho trăm điều tra được người câu kết với người của Thần Long cung, trăm sẽ khiến người chết không có chỗ chôn, đứa ngốc kia, hại trăm chịu nỗi nhục này, một người cũng đừng nghĩ trốn thoát được...

“Đi, hồi cung.”

Đoàn người nhanh chóng rời Trường Tín cung, trở về Cảnh Đức cung.

~~~~ Chiêu Dương cung ~~~~

Trong điện, sắc mặt Dạ Tổ Tuyết vẫn hơi tái nhợt, khẽ dựa vào thành giường.

Một đôi mắt đẹp nhìn quét qua đám phi tần đang đến thăm mình trong điện, những người này ề là đáy lòng đều đang thầm vui mừng, ngoài mặt lại giả bộ đáng thực bất bình cho nàng.

Đôi mắt Dạ Tổ Tuyết hơi tối lại, có điều cũng không nói gì...

Những nữ nhân này hiện giờ đều là thế lực của nàng, cho nên nàng sẽ không ngu đến nỗi đụng đến bọn họ, nhà mẹ đẻ sau lưng họ cũng sẽ trở thành hậu thuẫn giúp đỡ Dạ gia, cho nên nàng chỉ có thể đối đãi với bọn họ cho tốt, không thể được mấy quân cờ này.

“Làm phiền các muội muội lo lắng rồi.”

“Sao tỷ tỷ lại nói vậy? Nhìn thấy tỷ sinh bệnh, bọn muội thực là đau lòng.” Người nói là Chiêu nghi Lã Ánh Hàn, bộ dáng nàng ta dịu dàng dễ thương, gương mặt đẹp như tranh vẽ, rất được Hoàng thượng yêu thích, còn là thiên kim của Binh Bộ thị lang đương triều Lã Mộ Dương, hiện giờ đi theo Dạ Tổ Tuyết ở tại Chiêu Dương cung – Thanh Hàn các.

Thanh Hàn các, cũng là do Hoàng thượng nhất thời cao hứng, đặt theo tên nàng, tuy nàng ta không có cung riêng nhưng Hoàng thượng lại hết sức sủng

nàng, đây là chuyện rất nhiều người trong cung đều biết, cho nên tuy là một Chiêu nghi nhỏ nhỏ nhưng cũng có quyền lực khá lớn.

Chỉ là Dạ Tổ Tuyết cũng không muốn gây xích mích gì với nàng ta, gần đây thế lực sau lưng nàng là thế lực thứ hai mà Hoàng thượng phải đề phòng, loại chuyện lỗ vốn này nàng sẽ không làm.

Lã Ánh Hàn vừa dứt lời, phía sau vang lên đầy những tiếng phụ họa theo, đều là Lương viện là Quý nhân ở tại Chiêu Dương cung này.

Trong lục cung, chỉ có một hậu bốn phi là có cung riêng, thêm cung của Thái hậu nương nương vừa vặn là lục cung.

Mà trong lục cung lại phân ra rất nhiều điện, các, các phi tần đều ở lại trong các điện, các của bốn phi, chỉ có Hoàng hậu ở trong Kim Hoa cung của riêng mình.

Trước mắt lục cung còn có hai cung trống, bởi vậy đám hậu phi này ai cũng có mưu tính, dự đoán được thánh thượng sủng ái, Hoàng thượng nếu cao hứng, nói không chừng sẽ được trở nên một trong hai phi còn trống của bốn vị phi nhất phẩm, nhưng trước mắt hai vị trí này còn đang được treo trên không.

Bởi vậy mọi người đều đấu tranh gay gắt, đã không tốt đẹp với nhau nữa, Đức phi Dạ Tổ Tuyết cũng mất nhắm mắt mở, mặc kệ bọn nữ nhân lòng dạ hẹp hòi này,

Trên thực tế, hai vị trí còn trống kia, chỉ sợ không phải là chỗ người bình thường có thể ngồi vào được, Hoàng Thượng giữ lại, nhất định là có mục đích của hắn.

Dạ Tổ Tuyết đoán vậy, bên tai lại nghe tiếng ồn ào huyên náo của đám nữ nhân kia trong tầm cung, đáy lòng tuy cảm thấy thật phiền, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười dịu dàng như trước, không mấy may nhìn ra chút khó chịu gì.

Đúng lúc này, một cung nữ đi vào bẩm báo.

“Đức phi nương nương, Hiền phi nương nương đến.”

Mắt Dạ Tổ Tuyết nhảy lên một chút, Diệp Ngọc Vân, thật là tốt bụng thế cơ à? Nàng phát phát tay: “Để nàng ta vào đi.”

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Quần Phương Tề Tụ

(Quần phương là hoa thơm cỏ lạ, ý của tên chương là hoa thơm cỏ lạ trong hậu cung – chính các phi tần đều tề tụ ở một chỗ)

Hiền phi Diệp Ngọc Vân, chính là nghĩa nữ(1) của Thái Phó đương triều, diện mạo không hề thua Đức phi Dạ Tổ Tuyết, làm người lại nhã nhặn đoan trang, hai người này đều là mỹ nhân nổi danh trong kinh thành Yên Kinh, hai đóa hoa xinh đẹp đều vào cung, lập tức được thánh thượng sủng ái, rất nhanh đã được phong làm Đức Phi và Hiền phi, ở trong cung ngoại trừ Thái Hậu thì đây là hai người có thế lực lớn nhất.

(1) Nghĩa nữ : con gái nuôi.

Tuy rằng Dạ Tổ Tuyết là cháu gái ruột của Thái Hậu, nhưng mà không biết vì sao, Thái hậu đối với Diệp Ngọc Vân cũng vô cùng sủng ái, bởi vậy ngoại trừ Dạ Tổ Tuyết ra, Diệp Ngọc Vân cũng chính là người có thể thay thế được vị trí của ngốc hậu..

Váy dài màu xanh nhạt, trên cổ tay áo thêu mẫu đơn hồng nhạt, dải dây lưng quấn quanh eo mềm mại như mây bay, dưới làn váy lại thêu thêm hoa văn màu xanh nước biển, theo bước đi, nhẹ nhàng giống như tạo nên một tầng sóng vỗ, phóng khoáng tao nhã không tả nổi, gợn tay nhấc chân, nhẹ nhàng mềm mại đáng yêu, một đôi mắt đen huyền mang theo thần thái, phát ra vô hạn mê hồn, vừa tiến vào, trong không khí liền thoang thoang một mùi hương thanh nhã.

Bên trong điện, Lã chiêu nghi dẫn đầu các phi tần cùng đứng dậy, cung kính hành lễ.

“Tham kiến Hiền phi nương nương”.

“Các muội muội không cần đa lễ, đều đứng lên đi.” Hiền phi Diệp Ngọc Vân ôn hòa mở miệng, ngay cả thanh âm cũng hết sức dịu dàng như vậy, giống như chim sơn ca hót trong rừng.

“Tạ Hiền phi nương nương”.

Lã Ánh Hàn cùng mọi người đứng dậy, đứng gọn vào một bên, bên trong hậu cung, tôn ti nghiêm khắc, Hiền phi nương nương còn đứng, tất nhiên cũng không có chỗ ngồi cho các nàng.

Diệp Ngọc Vân không hề nhìn phi tần bên cạnh, mà đem tầm mắt đặt trên mặt Dạ Tổ Tuyết, ánh mắt chuyển động, trong mắt hiện lên một chút đau lòng.

“Tỷ tỷ vẫn chưa khỏe sao? Đám ngự y này đều đang làm gì?”

Dạ Tổ Tuyết con người âm u lóe ra một chút, khoe môi lộ ra nụ cười yếu ớt: “Muội muội quan tâm, ta không sao, vốn chỉ là cảm lạnh một chút, điều trị một chút sẽ không sao, muội muội ngồi xuống tâm sự cùng tỷ tỷ đi.”

Dạ Tổ Tuyết vừa dứt lời, tỷ nữ thiếp thân của nàng là Nguyệt Mai lập tức thông minh mang ghế dựa đến, lần lượt dọn dẹp bên giường chủ tử, cung kính mở miệng.

“Hiển phi nương nương mời ngồi.”

“Ừ.” Diệp Ngọc Vân khẽ gật đầu một cái, thần thái quyến rũ ngồi xuống, quay đầu lại nhìn những người đang đứng phía sau, cười mở miệng: “Các muội muội cũng ngồi xuống đi, chớ đứng, có vẻ xa lạ”.

“Dạ, Hiển phi nương nương”.

Lã Ánh Hàn cung kính lĩnh mệnh, ngồi xuống một bên.

Lúc này, những phi tần mà Diệp Ngọc Vân mang tới, nhân cơ hội mà đi tới, cung kính cúi chào Đức phi nương nương.

“Thiếp thân cùng các tỷ muội thỉnh an Đức phi nương nương.” nữ tử nói chuyện là người ở tại Tiều Phòng cung của Hiển phi nương nương – Chiêu viện Liễu Băng Liên, nàng là thiên kim của Phủ Doãn* Yên Kinh, là người cực hiểu hành sự tùy theo hoàn cảnh, cho nên mới thành Chiêu viện nhị phẩm.

*Phủ Doãn: chức quan cai trị đứng đầu kinh thành, thuộc ngạch quan văn.

Tục ngữ nói không nể mặt tăng thì cũng phải nể mặt phật*, Dạ Tổ Tuyết tất nhiên cũng hiểu đạo lý này, hơn nữa Liễu Băng Liên cũng là nhị phẩm Chiêu viện, cho nên Dạ Tổ Tuyết vẫn là nể mặt nàng mấy phần, mặt mang tươi cười, phát phát tay: “Các muội muội, đứng lên một bên ngồi xuống đi”.

*không nể mặt tăng thì cũng phải nể mặt phật: đại ý là dù không nể mặt kẻ đó thì cũng phải nể mặt người đứng sau kẻ đó

“Tạ nương nương”

Liễu Băng Liên dẫn những người khác ngồi vào một bên khác.

Bên trong cung điện rộng lớn, trăm tím ngàn hồng, quần phương tề tụ, trong không khí bỗng bình yên ngập hương khí say lòng người.

Đức phi và Hiển phi nương nương đứng đầu không nói chuyện, người khác cũng không dám mở lời, chỉ trầm mặc không dám nói, tiếng hít thở xen kẽ vào nhau.

Cuối cùng là Hiển phi nương nương lên tiếng đánh vỡ yên lặng, vươn tay lôi kéo bàn tay trắng nõn mềm mại của Dạ Tổ Tuyết, nhẹ nhàng mở miệng: “Tỷ tỷ, con ngọc kia thật sự là nô điên rồi sao?”

Diệp Ngọc Vân trong mắt hiện lên sự mê muội, đối với ngọc hậu kia, nàng cũng không có nhiều ấn tượng, chỉ biết nàng ta là một kẻ ngọc hoàn toàn, người khác lấy thứ gì đó của nàng ta, còn cười tùm tùm bảo người ta mang đi.

Nhưng mà hiện tại lại nghe được lời đồn, kẻ ngọc kia chẳng những đánh Lan Quý nhân, còn đánh thái giám cùng cung nữ, còn đẩy Đức phi xuống hồ, điều này sao có thể?

Diệp Ngọc Vân đôi mắt chợt lóe hai tia sắc nhọn, đây đến tột cùng là quý kế của Dạ Tổ Tuyết, hay thực sự là chuyện lạ, nói không chừng là nàng mượn tay con ngọc kia, chuyện bé xé ra to, để tranh thủ sự đồng tình của Hoàng Thượng cũng không chừng, từ sau khi nàng ta bị bệnh, Hoàng thượng cũng đã đến thăm nàng ta vài lần, điều này không thể không nói là dụng tâm kín đáo của nàng ta.

Đối với sự hoài nghi của Diệp Ngọc Vân, Dạ Tổ Tuyết sao lại không biết, ngay cả tự bản thân nàng cũng thực hồ nghi có phải lúc đó thần trí nàng không được minh mẫn.

Con ngọc Vân gia, cũng không phải chỉ mới gặp mặt lần đầu, có thể nói các nàng là từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tuy rằng không ở cùng một cấp bậc, nhưng ngẫu nhiên cũng vẫn gặp qua vài lần, con ngọc này, chẳng những ngọc hoàn toàn, mà lại còn thực nhất gan, chỉ cần hơi uy hiếp một chút, sẽ sợ tới mức mà ôm đầu chạy trốn, chứ đừng nói đến đánh người.

Nhưng mà chuyện ngày hôm qua là tận mắt nàng nhìn thấy, con ngọc kia quả thực là đã nổi điên, nguyên nhân là bởi vì nàng cầm vòng ngọc của nó, mà Lan Quý nhân bị đánh, cũng là bởi vì làm gãy cái gì đó của nó.

“Muội muội chẳng lẽ hoài nghi tỷ tỷ?”

Đức phi nheo mắt lại, biếng nhác lộ ra một tia không vui, hiển nhiên lời nói của Hiển phi khiến cho nàng không hài lòng.

Tất cả mọi người trong tầm cung đều cảm nhận được một luồng khí lạnh lẽo, ai cũng không dám lên tiếng, lúc này, Lan quý nhân ở trong Chiêu Dương cung bỗng đứng lên, cung kính mở miệng.

“Hiền phi nương nương, đây là chuyện tuyệt đối chính xác, Hoàng hậu chẳng những nổi điên mà khí lực còn mạnh đến nỗi dọa người, chỉ sợ bốn năm người cũng không kiềm chế được nàng ta”.

“Lợi hại như vậy?”

Hiền phi Diệp Ngọc Vân thể hiện rõ là không tin, nếu như lúc trước chỉ có chút hoài nghi, hiện tại lại là vô cùng hoài nghi, các nàng tuy rằng không thân quen gì với ngọc hậu, nhưng đối với cách làm người của nàng ta đều biết, từ nhỏ đến lớn, con ngọc của Vân phủ chính là một đề tài của phở lớn ngõ nhỏ, chuyện về kẻ ngọc này, trong kinh đô Yên Kinh đều đã trở thành chuyện cười mà nói.

Con ngọc kia không những ngọc, mà còn thực nhất gan sợ phiền phức, ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng có thể dọa ngã nàng ta, bây giờ lại nói kẻ ngọc này nổi điên rồi, còn có khí lực kinh người, điều này sao có thể?

Tiếng nói của Hiền phi vừa dứt, những phi tần của Tiêu Phòng cung nhỏ giọng bàn tán.

“Thật sự lợi hại như vậy sao?”

“Kẻ ngọc cũng có sức mạnh của kẻ ngọc sao?”

Bảy miệng tám lời cùng nói, Dạ Tổ Tuyết vẫn dựa vào trên giường, cũng không nhúc nhích nhìn toàn bộ trước mắt, cũng không ngăn cản, trong mắt chợt lóe ra tia nhìn âm u, khiến cho người ta thấy không được nàng đang suy nghĩ cái gì. Ánh mắt tùy ý quét về phía Lan Quý nhân, Lan Quý nhân chính là tâm phúc của nàng, cho nên đối với tâm tư của nàng cũng hiểu biết hơn so với người khác, bởi vậy khóe môi khẽ động mở miệng.

“Nếu như Hiền phi nương nương không tin, cũng có thể phái người đi thăm dò một chút, xem chúng ta nói có đúng hay không?”

“Thử.” Diệp Ngọc Vân gật đầu một cái, đuôi lông mày dài nhỏ khẽ nhướng một chút, trong mắt tràn đầy hào quang, có vẻ thực có hứng thú: “Đó là một chủ ý không tệ, vậy thì phái người đi thử thử đi, xem xem con ngọc này có phải thật sự thần kỳ như tỷ tỷ và muội muội nói hay không?”

“Được.”

Dạ Tổ Tuyết khóe môi hiện lên nụ cười tối tăm, nếu như đã có người muốn tìm cái chết, nàng cần gì phải ngăn cản nàng ta, nữ nhân này ý vào được cô sủng ái, thật có điểm không coi ai ra gì.

Có điều vì sao cô lại có thể sủng ái Diệp Ngọc Vân này như vậy? Việc này cho tới nay vẫn khiến cho nàng nghĩ mãi không ra.

Diệp gia và Dạ gia các nàng không có nửa mối liên quan, cho dù nàng ta là nghĩa nữ của Thái Phó đương triều đi nữa, cũng lắm chỉ là mượn sức để đạt được mục đích, vì sao lại có thể sủng ái đối với Diệp Ngọc Vân như vậy, yêu thương kia dường như so với nàng cũng không kém bao nhiêu, điều này làm cho Dạ Tổ Tuyết thực buồn bực, vẫn luôn muốn áp chế nhuệ khí của Diệp Ngọc Vân, hiện tại nếu nàng ta muốn tìm chết, có sao mà không làm đâu?

“Muội muội là tự mình đi thử? Hay là phái người qua đó?”

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngọc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Mượn Dao Trùng Phi

Diệp Ngọc Vân hơi bất ngờ một chút, thần sắc chưa đổi nhưng đáy lòng lại thầm mưu tính, Thái hậu nương nương vừa hạ ý chỉ, bảo nàng đi trêu chọc nữ nhân kia, nữ nhân Dạ Tổ Tuyết này đã lộ rõ lòng dạ xấu xa rồi, nhưng hiện giờ nếu mình thu hồi lời nói, chỉ e sẽ bị nữ nhân này cười nhạo, hơn nữa nàng cũng không tin lời Đức phi nói, Hoàng hậu chỉ là một kẻ ngọc, thế mà lại tức giận nổi điên, khí lực lớn kinh người, có thể đánh mấy người liền lúc, đây căn bản chính là trời cao hồ đêm* thôi.

*trời cao hồ đêm: chỉ những vật, những việc khó nắm bắt, khó hiểu rõ

Hiền phi đang ở thế khó xử, Chiêu Viện Liễu Băng Liên ngồi bên cạnh nàng lập tức đứng lên.

“Bẩm Đức phi nương nương, loại việc này sao có thể làm phiền đến các tỷ tỷ chứ, để cho muội muội đi nhìn là được.”

Liễu Băng Liên vừa nói xong, đôi mắt Dạ Tổ Tuyết tối lại hai phần, có điều cũng không để lộ cảm xúc gì qua lời nói, chỉ cười mở miệng.

“Được, vậy để Băng Liên muội muội đi một chuyến đi, nếu không Hiền phi tỷ tỷ của các người lại không tin.”

Tiếng văng dạ văng lên trong tấm cung, tất cả nữ nhân đều nhìn ba người các nàng, trong mắt hiện lên sự thích thú khi sắp được xem kịch vui, trong cung này rất buồn tẻ, vừa đúng lúc cần chút chuyện khôi hài, mặc kệ ngọc hậu có thể lại nổi điên nữa hay không, loại chuyện này chẳng liên quan gì đến các nàng, trước mắt các nàng chỉ ngồi xem náo nhiệt mà thôi, dù xảy ra chuyện gì cũng không ảnh hưởng đến các nàng.

Liễu Băng Liên ở trong Tiêu Phòng cung luôn giao hảo rất tốt với Hiền phi Diệp Ngọc Vân, hiện giờ Hiền phi gặp nạn, nàng sao có thể không lộ diện, biết rõ chuyện này sẽ không thu được kết quả tốt đẹp gì, nhưng cũng không thể làm cho tỷ muội tốt Hiền phi bị khó xử, với vậy nàng mới kiên cường đứng ra.

“Vâng, vậy muội muội sẽ đến Kim Hoa cung lấy một món trang sức của Hoàng hậu đến.”

“Ừm, người đi đi.” Khoé môi của Đức phi Dạ Tổ Tuyết hiện lên nụ cười nhàn nhạt, một môi phát tay, Liễu Băng Liên nhận lệnh, mang theo một nha đầu thiếp thân và hai tiểu thái giám rời khỏi Chiêu Dương cung, đi đến Kim Hoa cung.

~~~~ Kim Hoa cung ~~~~

Ánh mặt trời chiếu vào từ cửa điện, ánh sáng màu vàng bao phủ một góc trong đại điện, rực rỡ làm cho người ta không mở nổi mắt, giữa những tia sáng chói lóa này, một nữ tử nhìn rất ngọt ngào đáng yêu lười biếng tựa trên nhuyễn tháp đọc sách, tóc đen bồng bênh như mây được vấn thành búi tóc mẫu đơn, hai bên sườn tóc mai cài hai cây ngọc châu màu xanh bích, quần áo đơn giản trong sáng lại thuần khiết, nhưng chính vì vậy mà lại thể hiện ra những ưu điểm tốt nhất của nàng, không nhiễm một tia son phấn phàm trần nào, chỉ có sạch sẽ thanh thuần, giống như dòng nước trong hồ không nhiễm một hạt bụi.

“Nương nương, uống chút trà đi.”

Tú Tú cung kính dâng một ly hương trà, nghiêng mắt liếc nhìn Tiểu Hà đang quỳ bên cạnh nhuyễn tháp, nàng ta nghỉ ngơi một ngày một đêm, vết thương trên tay vốn không còn đáng ngại, chỉ là hình như nương nương vẫn còn tức giận nên cũng không để ý đến nàng ta đang quỳ một bên.

Vân Tiểu sao lại không biết suy nghĩ của Tú Tú, giờ tay nhận chum trà, nâng mắt lên nhìn Tiểu Hà quỳ một bên, nhàn nhạt lên tiếng.

“Chỉ có một lần này thôi, nếu có tiếp theo, đừng trách ta lòng dạ độc ác.”

Rõ ràng nụ cười giống như gió mát ngày xuân, thế nhưng lại lộ ra mấy phần hàn ý lạnh lùng, Tiểu Hà run rẩy một cái, nàng một chút cũng không nghi ngờ nữ nhân này nói được thì làm được, nghe nói nàng ta chẳng những dọa Hoàng thượng còn đánh người của Đức phi nương nương, cuối cùng còn đẩy Đức phi nương nương xuống hồ Cẩm Lý, đây có thể là người bình thường sao? Cho nên về sau nàng phải cẩn thận một chút, Tiểu Hà nghĩ vậy lại càng dè dặt hơn.

“Dạ, nương nương, nô tỳ nhớ kỹ rồi, về sau nhất định sẽ an phận giữ mình.”

“Vậy là tốt rồi, đứng lên đi.” Vân Tiểu phát phát tay, nô tỳ Tiểu Hà này tuy chỉ biết nịnh hót, tâm địa lại không tốt nhưng đã bị nàng giáo huấn rồi, tạm thời tha một lần.

“Tạ ơn nương nương.” Tiểu Hà đứng dậy lui sang một bên, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tú Tú đứng cạnh một cái, vừa thấy nha đầu kia lòng nàng liền bốc hỏa, rõ ràng lúc trước bốn người đều ghét đứa ngốc này, hơn nữa những chuyện như vậy bọn chúng cũng có phần, vì sao kết quả chỉ có mình nàng bị phạt, mà ba người bọn chúng vẫn sống vui vẻ như cá gặp nước, còn được Hoàng hậu ban cho thứ gì đó quý giá a, chỉ có mình nàng là bị đập xuống ngã đến mức meo, về mặt đau khổ, không dám hé răng nói câu nào, chỉ im lặng đứng một bên.

Trong điện yên tĩnh trở lại, Vân Tiểu đang cầm một ly hương trà, nhẹ nhàng nhấp nhấp thưởng thức, hơi nóng mòng manh bốc lên bao phủ trên gương mặt nàng, đôi mắt to tròn xinh đẹp cong lại thành hình trăng non, đáng yêu nhưng gian xảo, cực kỳ giống một con tiểu hồ ly...

Thái giám Tiểu Nguyên từ cửa điện chạy vào, nhanh nhẹn mở miệng: “Nương nương, Chiêu viện nương nương dẫn người đến.”

Ánh mắt Vân Tiểu lóe sáng một chút, thân mình cũng chưa động, không tiết nữ nhân này tới đây làm gì? Thái hậu vừa hạ ý chỉ không cho phép ai đến trêu chọc nàng, không biết nữ nhân này bị cơn gió nào thổi đến đây, nói vậy nhưng bay đến cũng không thể không có lý do.

“Đề nàng ta vào đi, ta đi chải chuốt một chút.”=))

Vân Tiểu đặt chum trà xuống bàn, người cũng đứng lên, dẫn theo hai nha đầu Tú Tú Tiểu Hà vào nội điện

Bây giờ cũng chỉ đơn giản vẽ loạn vài cái, không khoa trương như hôm trước nữa, mày rậm, môi đỏ mọng, trên đầu cài vài thứ trang sức xinh đẹp, cả người nàng lập tức quần áo phục trang đẹp để đi ra nội điện.

Chiêu viện Liễu Băng Liên chỉ im lặng đứng ở một góc đại điện, nhìn nữ tử đang đi thẳng tới chỗ mình, cẩn thận đáng giá, dự đoán, nàng ta rốt cuộc là có thể đánh người nữa không, nàng cũng không muốn tự dưng lại vác mẹt vào nười, nữ nhân này tuy ngốc nhưng Thái hậu không cho phép đụng vào nàng ta, hơn nữa nàng ta còn là người của Vân Vương phủ, thế lực đằng sau lớn mạnh hơn nàng nhiều lắm.

“Thiếp thân tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

Liễu Băng Liên lễ phép hiềm thấy, bình thường ả ta đều lỗ mũi hướng lên trời, căn bản là khinh thường nói với con ngốc này dù chỉ một câu, nhưng hiện

giờ tình hình không giống trước, nàng vẫn nên cẩn thận một chút mới tốt.

Vân Tiếu nhìn nữ tử đang ra về trước mặt, tuy diện mạo không tệ, quần áo gọn gàng, nhưng cùng lắm cũng thuộc loại đẹp nhất chứ không phải loại thông minh nhất, trong cung, những người thế này chỉ có thể trở thành vật hy sinh cho người khác, chắc hẳn Hiền phi sau lưng nàng ta mới là một nhân vật lợi hại.

Vân Tiếu không chút biểu tình tiêu sái đi đến, cười cười nghiêng đầu nhìn Liễu Băng Liên.

“Tỷ tỷ thật đẹp a.” Nói xong nàng kéo kéo xiêm y của Liễu Băng Liên, diễn vai kẻ ngốc một cách xuất sắc, Liễu Băng Liên thấy bộ dáng của nàng thì thờ phào nhẹ nhõm một hơi, vươn tay ra rút một cây trâm khảm trân châu trên đầu nàng, cười tủm tỉm mở miệng.

“Hoàng hậu, có thể cho thiếp thân mượn chiếc trâm trân châu này dùng một chút, thiếp thân dùng xong sẽ lập tức trả lại, được không?”

Vân Tiếu nhìn cây trâm trân châu trên tay nàng, ánh mắt lóe lên một tia lạnh lùng sắc bén, khóe môi cong lên một nụ cười lạnh, được, được lắm, xem ra lần này không cần nàng phải ra tay, sẽ có người ra tay hộ nàng rồi, có sao không làm cơ chứ.

Thái hậu vẫn là người nhất ngôn cửu đỉnh*, sao có thể cho phép người ta làm trái ý chỉ của mình, Liễu Băng Liên thật đúng là ngu ngốc a.

*nhất ngôn cửu đỉnh: một lời nói nặng tựa chín đỉnh -> rất giữ lời.

“Được.”

Vân Tiếu gật đầu đồng ý, Liễu Băng Liên lập tức cao hứng liên tục cảm ơn: “Tạ ơn Hoàng hậu nương nương, thiếp thân dùng xong sẽ cho người mang lại đây.”

Nói xong lập tức lòng như lửa đốt dẫn theo người rời khỏi Kim Hoa cung.

Trong điện, Tú Tú vẻ mặt không hiểu nhìn Vân Tiếu: “Nương nương, các nàng ấy là?”

“Xem ra có người đứng sau, có điều muốn điều khiển được ta, thật là tự tìm đường chết.” Vân Tiếu híp mắt, cười như hoa mùa hạ.

“Tú Tú, lập tức đến Trường Tín cung, nói Hoàng hậu phải về nhà.”

Lúc này đây Tú Tú cũng không đợi nàng nói thêm chữ nào nữa liền lập tức biết phải làm gì, cung kính đáp lời: “Dạ, nương nương, nô tỳ đi ngay.”

Người đã đi ra ngoài, mà Vân Tiếu lại đi đến nhuyển tháp, tiếp tục đọc quyển sách lúc này còn chưa xem xong, đây là một quyển sách sử nàng tìm thấy trong thư phòng cung Kim Hoa, tất cả mọi điều về thời không này đều được ghi lại ở đây.

Nơi thân thể hiện tại mình đang ở là Đông Tần hoàng triều.

Bốn phía Đông Tần có mười nước láng giềng, đều là nước chư hầu của Đông Tần, hàng năm đều tiến cống rất nhiều châu báu.

Ngoài Đông Tần còn có Tân Lương, Nam Tấn và Bắc Yên, ba quốc gia này cũng đều lớn mạnh phồn thịnh, thực lực cường thế không thua gì Đông Tần, bên cạnh mỗi nước đều có hơn mười nước chư hầu, cho nên xét về phương diện binh lực cũng ngang nhau.

Trước mắt, Đông Tần giao hảo với Bắc Yên, về phần hai nước kia thì không thấy ghi chép, e là cũng không tốt đẹp gì...

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Trọng Trùng Chiêu Viện

~~~~ Chiêu Dương cung ~~~~

Liễu Băng Liên dâng lên cây trâm trân châu, trên mặt toàn là vẻ đắc ý, chậm rãi mở miệng: “Xem đi, đây chính là thứ mà ta đã lấy được từ chỗ Hoàng hậu, con ngốc kia chẳng những không nổi điên, mà cũng không có đánh người”.

Lời này của nàng mang theo sự đắc ý không cần nói cũng biết, ý nói Đức phi nương nương và Lan Quý nhân cũng chỉ là gạt người, những nữ nhân ở trong tâm cung đều nhất tề nhìn về phía Đức phi nương nương.

Ánh mắt Dạ Tổ Tuyết xẹt qua một tia sáng, khóe môi khẽ nhếch lên, lạnh lẽo ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Ngọc Vân, nàng vốn là muốn giáo huấn nữ nhân này, thế nhưng hiện tại lại để cho nàng ta được lợi, thật sự là buồn bực đến tức giận, một chữ cũng nói không nên lời.

Diệp Ngọc Vân cũng không có nghĩ sẽ buông tha cho nàng, cười tủm tỉm mở miệng.

“Vẫn chỉ là một con cóc mà thôi, cũng không hiểu vì sao nó đối với tỷ lại khác với muội muội như vậy, lại muốn dùng nắm đấm để tiếp đón ha”.

Nói xong nàng ta đứng lên, chuẩn bị rời khỏi Chiêu Dương cung.

Lúc này, thái giám kích động chạy vào Chiêu Dương cung.

“Nương nương, không xong rồi, Thái hậu nương nương nổi giận lôi đình, truyền lệnh cho thái giám lại đây, tuyên toàn bộ phi tần trong hậu cung đều đi Thường Tín cung.”

Tiếng nói của tiểu thái giám vừa dứt, Dạ Tổ Tuyết lúc trước đang giận dữ lại nở nụ cười, mà Hiền phi cùng Chiêu viện Liễu Băng Liên sắc mặt lại khó coi, nhất là Liễu Băng Liên, lại kinh hãi hoảng sợ, sao Thái Hậu lại tức giận, chỉ sợ là liên quan đến việc nàng lấy trâm trâm châu của Hoàng hậu.

“Tỷ tỷ?” Nàng ta bất an nhìn phía Hiền phi Diệp Ngọc Vân, Diệp Ngọc Vân vươn tay vỗ vỗ tay nàng: “Chớ khẩn trương, không có việc gì.”

Nói xong cũng đưa tay lấy cây trâm trâm châu trên tay Liễu Băng Liên, giao cho tỷ nữ Tiểu Phàm đứng bên cạnh: “Lập tức đem trả lại Kim Hoa cung đi.”

“Dạ, nương nương”.

Tiểu Phàm lĩnh mệnh, nhanh chóng quay người đi ra ngoài, mà tất cả những nữ nhân trong Chiêu Dương cung cũng đã sớm sợ run, tuy rằng sự việc lần này không có quan hệ gì với các nàng, nhưng mà các nàng lại đều ở trong này xem náo nhiệt, nếu như Thái hậu nương nương giận chó đánh mèo, chỉ sợ cũng chẳng có ai có được kết cục tốt.

Hiền phi Diệp Ngọc Vân nhìn về phía Dạ Tổ Tuyết nằm trên giường đang cười đến mềm mại đáng yêu, thân nhiên mở miệng: “Tỷ tỷ nghỉ ngơi đi, muội muội dẫn các tỷ muội đi đến Thường Tín cung.”

“Đi đi đi đi, đừng để cho mẫu hậu tức giận mới quan trọng”.

Tiếng nói của Dạ Tổ Tuyết vô cùng êm tai dễ nghe, so với sự lạnh lùng lúc nãy, có thể thấy được tâm tình của nàng ta đang rất tốt.

Diệp Ngọc Vân cắn cắn môi một cái, nàng biết, một ván hôm nay, nàng đã thất bại, có điều ai thắng ai thì còn chưa biết đâu.

“Đi thôi.” Tất cả các phi tần trong tam cung đều đi theo Hiền phi Diệp Ngọc Vân đến Thường Tín cung, về phần Đức phi nương nương, vì đang còn bệnh, đương nhiên có thể không cần đến Thường Tín cung.

Trong đại điện Thường Tín cung.

Không khí xa hoa, lụa mỏng bay lên, có điều lúc này lại có một đám nữ nhân quỳ phía dưới, bên trong đại điện không khí lạnh lẽo tiêu điều, ai cũng không dám nói một câu, tất cả đều chờ Thái Hậu nương nương ở phía trên lên tiếng.

Thái Hậu về mặt âm lãnh, đôi mắt hao đào dài nhỏ nheo lại, lóe ra tia nhìn nguy hiểm, mãi lâu sau mới lạnh lùng mở miệng.

“Xem ra các người đều không có đặt lời ai gia nói vào tai thì phải.”

Đám nữ nhân bên dưới đều ngẩn ra, người người sợ hãi, ngay cả Hiền phi Diệp Ngọc Vân, đáy lòng cũng bất an vô cùng, mơ hồ cảm giác được, Thái hậu muốn giết gà dọa khỉ, chỉ sợ Chiêu viện Liễu Băng Liên phải nhận lưỡi đao này.

Khuôn mặt Liễu Băng Liên đã trắng bệch, cả người như mềm nhũn, quỳ trên mặt đất ngay cả thở cũng không dám.

Lúc này, phía trên đột nhiên một tiếng quát chói tai: “Là ai đến Kim Hoa cung, còn lấy đồ của Hoàng hậu?”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Liễu Băng Liên, Liễu băng Liên run run đi ra, liên tục dập đầu cầu xin: “Thái Hậu nương nương tha mạng, thiếp thân sai rồi, thiếp thân không bao giờ dám nữa.”

Dù nàng bị dọa cho sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, dường như sắp ngất đi, đáng tiếc Thái hậu nương nương phía trên cũng không hề có nửa điểm thương xót, chỉ cảm thấy thật tức giận, không có việc gì lại mang phiền toái đến cho bà ta.

“Chiêu viện Liễu Băng Liên, người thật to gan, vậy mà lại không coi ý chỉ của bản cung ra gì, người đâu, lập tức đuổi ra khỏi cung.”

Thái hậu vừa dứt lời, vài tên thái giám chạy từ phía ngoài Thường Tín cung vào, muốn đem Liễu Băng Liên xuống, toàn bộ nữ nhân trong đại điện sắc mặt đều trắng bệch, thật không ngờ rằng Thái hậu lại trực tiếp đuổi người, đây có thể nói là trị tội vô cùng nghiêm trọng, thân là hoàng phi, bị trục xuất khỏi hoàng cung thì tương lai chờ đợi nàng ta chỉ có một con đường là chờ chết, người đời cũng không ai có thể dung nạp nàng ta.

Liễu Băng Liên lại một hồi không thở được, trực tiếp ngất đi.

Hiền phi Diệp Ngọc Vân mắt thấy cục diện lúc này, nếu không làm gì thì sau này sao còn có thể khiến người ta phục tùng, đây rõ ràng là Liễu Băng Liên

thay nàng chịu tội, làm sao mà có thể để cho nàng ta bị trục xuất ra khỏi hoàng cung được đây?

Nàng ta lập tức quỳ nhanh xuống, cung kính mở miệng: “Mẫu hậu, xin người bỏ qua cho Băng Liên muội muội một lần đi, việc này vốn không liên quan đến Băng Liên muội muội, là thiếp thân đánh cược với Đức phi tỷ tỷ, thiếp thân đáng chết, Băng Liên muội muội chỉ là thay thiếp thân chịu tội, thiếp thân tự nguyện chịu phạt.”

Hành động này của Hiền phi, khiến cho phi tần trong hậu cung đối với nàng ta cũng kính nể thêm vài phần, nhất là những nữ nhân ở trong Tiêu Phòng cung, lại cảm thấy mình không có nhìn nhầm người, mọi người bất động thanh sắc chú ý đến tình thế trước mắt.

Hiền phi vẫn luôn được Thái Hậu sủng ái, chắc hẳn Thái Hậu cũng sẽ tha cho nàng ta thôi, nói không chừng Chiêu viện cũng sẽ không bị đuổi ra ngoài.

Thái Hậu nương nương lạnh lùng nhìn xuống, nhìn Diệp Ngọc Vân đang quỳ gối trước mặt, trong mắt hiện lên ánh sáng, thần sắc dịu đi vài phần, chậm chậm mở miệng.

“Nếu như Hiền phi nương nương đã mở miệng, vậy thì cũng miễn cho nàng ta xuất cung, có điều phạt thì vẫn phải phạt, người đâu, kéo nàng ta xuống, phạt hai mươi đại bản*”

*Đại bản: phiên gỗ lớn -> tức là bị đánh bằng phiên gỗ lớn hai mươi lần.

Thái hậu vừa buông xuống lời này, thái giám Thường Tín cung như lang như hổ đi đến kéo Liễu Băng Liên xuống.

Trong đại điện, những phi tần có liên can, có thờ phào nhẹ nhõm một hơi, cũng có người vui sướng khi người khác gặp họa, đủ loại tâm tình đều có, có điều cũng không hề có ai biểu hiện những điều này ra mặt.

Thái Hậu nương nương quét mắt nhìn một cái, lạnh lùng lên tiếng: “Lần sau nếu lại xảy ra chuyện thế này, đừng ai nghĩ có thể thoát tội, cầu xin cũng vô dụng”.

Lời này chính là để cảnh cáo Diệp Ngọc Vân, lần này cũng đã cho nàng ta mặt mũi, đừng tưởng rằng mỗi lần chỉ cần cầu xin như thế là được, Diệp Ngọc Vân sao lại không hiểu, lần này Thái hậu nương nương cũng đã cho nàng một đại ân tình, nàng sao còn dám hành động gì nữa.

“Thiếp thân không dám tái phạm”

“Tất cả trở về đi.” Thái Hậu lười nhác phất phất tay, một tay đỡ trán, ánh mắt híp lại nhìn, dường như thực là mệt mỏi, cũng không thèm để ý đến một đồng nữ nhân còn quỳ phía dưới, phi tần trong điện nhanh chóng cáo an, rồi khỏi Trường Tín cung.

Ngoài cung, mỗi người đều thờ phào nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng hữu kinh vô hiểm* vượt qua, xem ra bên trong hậu cung này, thật sự là cẩn thận lại càng phải thêm cẩn thận hơn, mọi người đều quay về cung...

*Hữu kinh vô hiểm: chỉ kinh sợ mà không có gì nguy hiểm.

Kim Hoa cung, thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng cười hưng phấn, nói ra khản thiết vô cùng.

“Nương nương, Thái hậu nương nương trừng phạt nặng Chiêu viện nương nương, cuối cùng nương nương cũng có thể nhả ra một cục tức giận.”

Phía trên nhuyển tháp, Vân Tiếu nâng đôi mắt đẹp sáng ngời lên, vẻ mặt như cười như không, nhìn cũng không thèm nhìn Tú Tú đang vui sướng khoa chân múa tay, nhàn nhạt mở miệng.

“Như vậy có gì mà cao hứng, bà ta sử dụng thủ đoạn như vậy, hoàn toàn chứng minh lòng dạ bà ta thực độc ác, hiện tại còn kiêu kị ta, chỉ sợ sau này đối với ta, nhẫn tâm gấp hai mươi lần như vậy đâu.”

Nàng cũng không hứng thú gì chuyện vừa rồi, ngược lại có cảm giác có rất nhiều nguy hiểm, theo lý Thái hậu hẳn là một nữ nhân chuyên quyền độc đoán, vì sao lại cam tâm vì một con ngốc mà đi trừng phạt hậu phi, đơn giản là cổ kị Nhiếp Chính vương, mà Nhiếp Chính vương trong mắt hoàng gia chính là một cái gai, sớm muộn gì cũng sẽ trừ bỏ, khi đó, chỉ sợ nàng sẽ chết càng thảm hơn, cho nên nàng nhất định phải xuất cung...

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Sát Khí Đột Nhiên Xuất Hiện

Đêm lạnh như nước, trăng sáng tựa ngọc, ánh sáng bàng bạc chiếu rọi cả một vùng, gió nhẹ phất trên những ngọn cỏ xanh biếc tạo thành những gợn sóng liên tiếp.

Dưới ánh trăng, hai bóng người nhẹ nhàng bước chậm từng bước.

“Nurong nurong, trời nổi gió, chúng ta trở về đi.”

Tú Tú ngẩng đầu quan sát bốn phía, kính hãi run rẩy, tuy đây là phạm vi Kim Hoa cung nhưng vừa lạnh lẽo lại vừa tĩnh lặng, cảnh liễu tiêu điều, bóng sen tàn đứt đoạn, hết sức thê lương, ngay cả một bóng người cũng không có, thật không khác lãnh cung là mấy.

“Cứ đi tiếp đi, ta không ngủ được.”

Vân Tiếu tùy tiện bước, nàng không rối rắm hay hoảng loạn như Tú Tú, ngược lại còn rất cao hứng vì người trong Kim Hoa cung không nhiều lắm, nếu nhiều người chỉ sợ chuyện bản thân không ngờ sẽ bị tiết lộ ra ngoài, mà chuyện này lộ ra, chỉ sợ cả Vân Vương phủ cũng sẽ không thoát khỏi liên quan, đến lúc đó nào là mưu đồ gây rối, dụng tâm bất lương, rồi sẽ thành chém đầu cả nhà.

Tú Tú không dám nói gì nữa, đi theo sau Vân Tiếu, giẫm lên những đám sương mù trắng xóa, khắp vườn gió thổi lay động.

Đêm ngày càng khuya, thời tiết tháng mười thật sự rất lạnh, hoa cỏ trong vườn đều xơ xác tiêu điều, chỉ có cúc muộn nở rất đẹp, nhiễm phải những giọt sương nhỏ li ti trong suốt lại càng trở nên ướt át cao nhã.

Tú Tú không nhịn được đưa tay lên hà hơi rồi xoa xoa, Vân Tiếu đứng lại rồi nhìn qua.

Nha đầu kia lạnh đến nổi răng va lập cập, môi thâm như con quạ, hơi ẩm màu trắng hơi hơi nhiễm lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cả người nàng ta thoát nhìn có chút mờ ảo.

“Người lạnh à, chúng ta về đi.” Nàng cũng có chút lạnh, tay chân đều lạnh lẽo.

“Vâng, nurong nurong.” Tú Tú cao hứng cong môi cười, quay người trở về.

Bỗng nhiên, mây đen che phủ trắng sáng, trời đất tối sầm lại, giờ tay không thấy năm ngón, bốn phía trở nên lạnh lẽo khôn tả, làm cho người ta không tự giác mà sợ hãi hoang mang, sát khí đằng đằng ẩn trong màn đêm vọt ra, tuy Vân Tiếu không có võ công lợi hại gì, nhưng ở hiện đại vẫn là cao thủ Sanda*, độ nhạy cảm với những điều xung quanh vẫn nhanh nhạy hơn người bình thường, cho nên giờ phút này cả người nàng trầm xuống, lông mày cứng lại, lạnh lùng lại có phần hung ác mở miệng.

*Sanda: môn võ thuật đối kháng hiện đại

“Ai? Lén lút làm gì? Nếu đã đến đây thì nên hiện thân đi.”

Nàng vừa dứt lời, Tú Tú đi trước đã hoảng sợ, trực tiếp quay lại nắm lấy tay Vân Tiếu: “Nurong nurong?”

Một luồng gió thổi qua mang theo một mùi hương xuất hiện, thân mình Tú Tú mềm nhũn ngã xuống, lúc này, mây đen lại lui đi, ánh trăng trắng sáng thanh khiết lại trải rộng sáng chói.

Một bóng người cao lớn, thanh tú như trúc đứng trước mặt nàng...

Đây là một nam nhân, chỉ cần im lặng cũng mang theo một chút sát khí, mùi máu tanh khi vừa giết người tràn ngập nồng đậm trong không khí.

Trường sam viền vàng, bên ngoài khoác trường bào màu trắng với vân màu nước biển làm cho dáng người thon dài của hắn càng được phác họa rõ ràng, mái tóc đen nhánh như mực trong đêm trăng nhiễm một tầng ánh sáng nhu hòa trong suốt, thật giống tơ lụa thượng đẳng, mái tóc dùng một cây trâm ngọc màu xanh lục cột lên rồi tung trên vai như đang đón gió, vô cùng tao nhã phiêu dật.

Không thấy được ngũ quan, một chiếc mặt nạ bạc hình hồ điệp che mất nửa trên khuôn mặt, chỉ lộ ra cái mũi rất cao, cương nghị lại lãnh khốc, đôi môi mỏng lạnh lùng là một đường cong tuyệt mỹ, hơi hơi gợi lên, mang một chút ý cười châm chọc, ý cười này không biểu đạt cùng một ý nghĩa với đôi mắt kia, lạnh thấu xương, lạnh hơn cả hàn băng.

Đáy mắt sâu thẳm như hồ nước, là những con sóng lớn tối tăm sâu không lường được, thăm thẳm âm hàn, lạnh lùng nhìn nàng chằm chằm, thật giống như hàn băng ngàn năm không tan chảy bao quanh cả người nàng, Vân Tiếu không nhịn được rung mình một cái, lui lại vài bước, chỉ vào hắn.

“Người là người phương nào? Thế nhưng dám liều lĩnh xông vào Kim Hoa cung lúc ban đêm?”

Tuy đáy lòng bất an, nhưng trên thần thái không mấy may lộ ra chút nào, ngược lại cũng lạnh lùng giống hệt hắn.

Nam tử kia không nói gì, thân hình khẽ động, nhanh như một cơn gió, chớp mắt một cái, đôi bàn tay lạnh lẽo thon dài đã bóp cổ nàng, một giọng nói trầm thấp đầy từ tính vang lên.

“Một người chết không cần biết nhiều chuyện.”

Sắc mặt Vân Tiếu lạnh lùng, nam nhân này thật đúng là ngay thẳng, hắn và mình có thâm thù đại hận gì, vừa nhìn thấy đã muốn giết mình, nàng thế nhưng là một kẻ ngốc, có thể đắc tội ai, chẳng lẽ là bởi vì quan hệ của Vân Vương phủ và Hoàng thượng? Đôi đồng tử lại lóe sáng, mưu kế hay a, trừ khử ta, làm cho Hoàng thất trở mặt với Vân Vương phủ, có điều nàng cũng không ngồi chờ chết, khóe môi cong lên, sau đó nở nụ cười.

“Ta chẳng cần biết ngươi là ai. Nhưng một kẻ che mặt, lại làm việc mờ ám, nhất định là một kẻ biến thái, một kẻ làm cho tổ tông đều hổ thẹn, ngay cả một đứa ngốc cũng không tha.”

Trong màn đêm, Vân Tiếu không hề cố kỵ điều gì chửi ầm lên, nàng đang đánh cược, cược vận mệnh của mình, nam nhân này tuy lạnh lùng như băng, nhưng trên người hắn trừ sát khí ra còn một phần phóng khoáng, người như vậy e không phải kẻ đại gian đại ác, lại nghĩ chắc là do thâm thù đại hận với Hoàng thất hoặc là Vân Vương phủ nên mới phải xuống tay với nàng, không chừng mình có thể mắng tỉnh hắn.

Có điều nàng vừa dứt lời, lực đạo trên cổ thành linh tăng lên, nàng ngay lập tức cảm thấy khó thở, liều mạng mở to mắt trừng nam nhân kia, trong lòng âm thầm rủa hắn ngàn lần không được chết từ tế, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.

“Được, được lắm.” Giọng nói lạnh lùng tà mị của nam nhân lại vang lên, nháy mắt buông lỏng tay, Vân Tiếu có cơ hội được thở, há miệng dùng sức thở phì phò, thì ra không khí dễ thương như vậy, còn sống thật là tốt a, xoa cổ, ngẩng đầu lên nhìn, khoe môi cong lên mở miệng khiêu khích.

“Muốn giết cứ giết, nhanh chút.”

Trên thực tế, nàng biết bản thân đã thoát được một kiếp, nếu nam nhân này đã buông nàng, nhất định sẽ không ra tay lần thứ hai.

Nam tử che mặt không nói gì, đôi mắt đen thâm sâu như hồ nước vẫn nhìn nàng chăm chăm, xem xét nghiền ngẫm, nghi hoặc, dường như là bản thân vừa làm việc gì không đúng, nửa ngày sau mới lạnh lùng mở miệng.

“Ngươi là đứa ngốc kia?”

Xem ra hắn đã điều tra Vân Tiếu, biết nàng ta là một đứa ngốc, biết rõ là ngốc mà còn muốn giết, có thể thấy được trong lòng hắn nhất định là tràn ngập thù hận.

“Là đứa ngốc thì làm sao? Cái kẻ ngay cả một đứa ngốc cũng không tha, không bằng cảm thú, uống phí cha sinh mẹ dưỡng, nếu về sau đi gặp liệt tổ liệt tông, còn mặt mũi sao?”

Vân Tiếu lại bắt đầu réo lên, nam nhân này cũng không phải loại hư hỏng hết thuốc chữa, ngược lại khí chất của hắn cao nhã xuất trần, tuy lạnh lùng đến mức làm cho người ta không thể tới gần, nhưng vừa rồi không ra tay giết mình, có thể thấy đáy lòng hắn còn có một chỗ mềm mại, mà nàng mắng hắn chính là hy vọng hắn tỉnh táo lại một chút, có một số việc khi làm rồi, cả đời sẽ khắc lại trong lòng, cả đời không quên, cho dù hối hận cũng không còn ích gì, có lẽ trong lòng hắn có thù hận nghiêng trời, hoặc là thâm thù huyết hải, nhưng có thể chọn thủ đoạn khác, chứ không phải là giết một đứa ngốc.

“Ngươi?”

Đồng tử của nam nhân này trở nên đỏ đậm như máu, mái tóc đen nhánh bay lên trong không trung, cuối cùng cả trường bào trắng cũng phồng lên, bốn phía bị che lấp bởi một tầng cương khí cường đại, hắn âm trầm nhìn Vân Tiếu, tựa như giấy tiếp theo sẽ lập tức giết nàng, nhưng hắn cũng không làm vậy, chiếc kiếm thanh tú gọi lên một đường cong xinh đẹp, trường bào vung lên, cứ như vậy là lướt qua, sau đó còn ném lại một câu nói bằng chất trọng lạnh lùng.

“Được, được lắm, bản cung nhớ kỹ ngươi, bản cung là Mộ Dung Xung.”

Mộ Dung Xung sao? Vân Tiếu chớp chớp mắt, im lặng nhìn trời đêm trong suốt, nam nhân này đi lại trong hoàng cung tự nhiên, lại nhìn công phu xuất thần nhập hóa của hắn, e là cao thủ nhất đẳng trên giang hồ, mà hắn bay qua lướt lại này giờ, đó là kinh công trong truyền thuyết sao? Thật là quá lợi hại, Vân Tiếu cảm thán, có điều lần sau gặp lại, nàng sẽ không để hắn kiêu ngạo như vậy nữa, nhất định sẽ đánh trả lại cho hắn, Vân Tiếu cười nhạt, nhớ tới gì đó, cúi đầu nhìn Tú Tú nằm trên mặt đất, hình như nàng ta bị kẻ tên Mộ Dung Xung kia đánh bất tỉnh.

“Tú Tú, Tú Tú?”

Vân Tiếu vươn tay nhéo mặt nàng, Tú Tú rất nhanh đã tỉnh lại, bị đau xoa xoa mặt, rầu rĩ mở miệng: “Nương nương, sao người lại nhéo người ta?”

“Đi về.”

Vân Tiếu đứng lên, lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn bầu trời đêm một cái, quay lưng đi về, Tú Tú phía sau xiêu vẹo bò lên, nhớ tới chuyện mới rồi, không khỏi khăn trương mở miệng.

“Nương nương, vừa rồi xảy ra chuyện gì thế?”

“Chả có chuyện gì, khuya rồi, chúng ta về đi.” Hai bóng người chậm rãi xa dần, trở về chính điện trong Kim Hoa cung.

Mà trên một góc cây đại thụ cách đó không xa phía sau các nàng, một nam tử mặc trường bào trắng đang đứng, trong đôi đồng tử đen nhánh là những tia sắc bén lạnh lùng sâu không lường được, khoe môi cong lên, âm trầm tà mị mở miệng.

“Truy Nguyệt, đi thăm dò chi tiết về nữ nhân này cho ta. Vì sao không giống với tin tức đã điều tra?”

Hắn vừa dứt lời, phía sau xuất hiện thêm một người mặt không biểu tình, cung kính lên tiếng: “Dạ, cung chủ, thuộc hạ lập tức đi làm.” Nháy mắt biến mất không thấy, mà ở chỗ vừa rồi hắn ta đứng, hiện giờ lại là một người khác, mặt cũng không chút biểu tình như thế, thật cẩn thận mở miệng.

“Cung chủ, chúng ta phải trở về.”

“Về đi, Truy Phong.” Để lại một tiếng, hai cái bóng nhẹ nhàng chuyển động, trong nháy mắt đã không còn bóng dáng, bốn phía yên ắng trở lại, màn đêm tĩnh lặng tràn ngập khắp mọi nơi...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Vân Vương Gia Vào Cung

Kim Hoa cung, gió đêm thổi qua cửa sổ ô vuông khắc hoa đang nửa mở, nhẹ nhàng thổi vào trong phòng, khí lạnh nhẹ nhẹ lưu chuyển trong phòng.

Vân Tiểu ngồi trên chiếc ghế quý phi*, nhũn nhũn suy nghĩ về những chuyện vừa mới xảy ra vừa rồi, Mộ Dung Xung, thông qua sự tiếp xúc đêm nay, nàng đã biết, nam nhân này bí hiểm vô cùng, võ công lại xuất thần nhập hóa, mà lý do hắn động thủ đối với nàng, là muốn khơi mào ra chuyện bất hòa giữa Vân Vương phủ và Hoàng thất, như vậy cuối cùng hắn là kẻ thù của Vân Vương phủ, hay là kẻ thù của Hoàng thất đây?

Đôi mắt to xinh đẹp chớp chớp, sáng bóng như một hồ nước mênh mông, chớp mắt một cái liền mang theo dự hoặc lòng người.

Trong điện một mảnh yên lặng, Tú Tú và Tiểu Hà cũng không có dám lên tiếng, chỉ im lặng đứng ở bên cạnh nàng, hai thái giám Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu đứng canh giữ bên ngoài.

Bất chợt, Vân Tiểu nở nụ cười, ngọt ngào đến động lòng người, nhưng mà trong mắt kia lại lộ ra sát khí lạnh lẽo.

Mộ Dung Xung a Mộ Dung Xung, tuy rằng ngươi làm vậy là có nguyên nhân, nhưng nếu đã chọc cho ta giận, lần sau khi gặp lại, ta cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho ngươi, ngươi chờ, ta sẽ tặng cho ngươi một đại lễ.

Bên trong tâm cung, Tú Tú và Tiểu Hà vừa thấy nương nương nở nụ cười, liền thở phào một hơi nhẹ nhõm, cung kính mở miệng.

“Nương nương, đêm đã khuya, rửa mặt một chút rồi nghỉ ngơi đi.”

“Ừ, được.” Vân Tiểu bỏ qua sương mù trong lòng, đứng lên, vươn vai mình một chút, sau khi rửa mặt xong liền đi nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, nàng ngủ đến tận khi mặt trời lên cao, dù sao cũng không có việc gì, nàng cũng vui vẻ làm một con sâu gạo*, hiện tại ở trong cung làm gì còn ai dám chọc nàng a, đầu tiên là nàng có tiếng đánh người lúc trước, sau lại có ý chỉ của Thái Hậu, thấy vậy cũng không có ai là dám đến chọc nàng nữa, nàng vui vẻ thanh nhàn, nhưng mà lại vô cùng nhàm chán, không bằng ngủ.

*sâu gạo : ý chỉ là ăn no rồi nằm.

Nhưng mà thật không nghĩ rằng ngay cả ngủ cũng không xong.

Tú Tú đi vào đến, đứng ở phía bên giường, nhỏ giọng gọi: “Nương nương, dậy đi, thái giám bên Trường Tín cung lại đây?”

Vân Tiểu đang ngủ say, đôi mày khẽ nhíu, không hài lòng hừ một tiếng, Tú Tú lập tức cẩn thận không lên tiếng, nhìn nương nương lại nghiêng người tiếp tục ngủ, nàng thật sự là không dám đánh thức nương nương, bởi vì nếu như nương nương tâm tình không tốt, các nàng khẳng định cũng không có quả ngon mà ăn, tốt nhất không nên gọi, nhưng người đến đây là người của Trường Tín cung, lời của Thái hậu ai mà dám cãi, hơn nữa lại còn là người của Vân Vương phủ tới nữa chứ?

“Nương nương, Vân Vương gia vào cung đến thăm nương nương, cho nên mới mời nương nương đi Trường Tín cung.”

Lời này vừa nói ra, Vân Tiểu vốn đang ngủ say liền bật người ngồi dậy, mở to đôi mắt đang lim dim, mơ mơ màng màng hỏi: “Vừa rồi người nói ai vào cung?”

“Vân Vương gia, được Tiên hoàng phong làm Nhiếp Chính vương, cũng chính là phụ thân của nương nương.”

Tú Tú biết Vân Tiểu đối với một số chuyện không được rõ ràng, tuy rằng nàng cũng không biết vì sao lại như vậy, nhưng làm chủ từ chính là hỏi gì nói đấy, không hỏi thì kiên quyết không được mở miệng.

“Ừ.” Mắt Vân Tiểu chợt lóe lên tia sáng, hiếm khi lại thấy nàng nở nụ cười, Vân Vương gia tiến cung, đây không phải là một tin tốt hay sao, nàng cũng đang lúc muốn rời khỏi hoàng cung, thật không ngờ rằng ông ta lại vào cung, hiện tại có biện pháp nào để cho ông ta mang nàng rời khỏi hoàng cung về Vân Vương phủ đây, nói thật ra, nàng thật sự không muốn ở trong hoàng cung này chút nào, tuy rằng hoa lệ, nhưng cũng là một chiếc lồng giam, hơn nữa những người ở bên trong đây đều có ráp tâm khác.

“Được, dậy thôi.”

Lúc này đây Vân Tiểu vô cùng sáng khoái, Tú Tú sùng sốt một chút, cũng liền thoải mái, xem ra là nương nương muốn đi gặp người nhà, làm sao nàng có thể biết thực ra là Vân Tiểu muốn rời khỏi hoàng cung chứ?

Sau khi rửa mặt xong, đổi sang một bộ váy dài màu lam, trên váy dùng một sợi tơ bạc vòng qua một đóa Thiên Diệp Hải Đường, lần váy được đính mấy trăm hạt trân châu, tỏa ra quý khí bức người, bên ngoài choàng một chiếc áo màu trắng, hết sức hấp dẫn ánh mắt của người khác, khuôn mặt sạch sẽ, chưa tô son phấn, lại lộ ra gò má phấn nộn đáng yêu, cười lên lộ ra hai cái lúm đồng tiền mê người, khiến cho người ta nhìn vào mà lóa mắt, mặc dù không phải đẹp một cách kinh tâm động phách, nhưng cũng lại là một loại khiến cho đáy lòng người ta mềm yếu, thật muốn ôm người kia vào lòng mà thương yêu cung chiều.

Tú Tú với Tiểu Hà nhìn đến ngây người, không nhận được mở miệng.

“Nương nương, thật sự là rất xinh đẹp a.”

“Đúng, bộ dáng thật là không hề kém Đức phi nương nương và Hiền phi nương nương a.” Tiểu Hà hiếm khi gạt đầu đồng tình, bộ dáng của nương nương thực ngọt ngào, cái loại dịu dàng ấm áp này, chỉ e nếu là nam nhân đều sẽ muốn bảo vệ cho nàng. Tiểu Hà đoán, nếu như Hoàng thượng biết Hoàng hậu không hề ngốc, có thể sẽ sủng ái nàng hay không, như vậy, Hoàng hậu sẽ ngồi vững được trong cung, bởi vì nàng ta chính là con gái của Nhiếp Chính Vương a.

“Một cái túi da thôi*” Vân Tiểu cười tùm tùm mở miệng, hôm nay tâm trạng của nàng hình như vô cùng tốt, Tú Tú và Tiểu Hà cũng bởi vậy mà thoải mái hơn rất nhiều.

*Một cái túi da : ý nói chỉ là vẻ bên ngoài mà thôi .

“Nương nương hiện tại đi Trường Tín cung, hay là dùng đồ ăn sáng trước?”

Tú Tú xin chỉ thị, Vân Tiểu vuốt mặt nhìn mình trong gương, mà phấn mềm mại, đôi lông mày đen nhánh, đôi mắt đẹp hàm xuân, tóc đen được búi lại, hai bên má còn có tóc mai rủ xuống, tự nhiên phiêu dật, trên đầu cũng không có thứ gì khác, chỉ có một cành trầm hoa bạch ngọc gắn bên trên, trong mơ hồ, có thể thấy được người xinh đẹp động lòng người này, chính là một bức tranh với nét bút tinh tế.

“Các người đi ra ngoài trước đi, chúng ta sẽ trực tiếp đi Trường Tín cung.”

Tiếng nói của nàng vừa dứt, Tú Tú cùng Tiểu Hà quay mặt nhìn nhau, nhất là Tú Tú, lập tức nghĩ đến lần trước nương nương đã trang điểm thế thâm đến mức nào, lúc này đây nương nương sẽ không làm như vậy chứ, không cần a, Tú Tú về mặt đau khổ mở miệng.

“Nương nương, không cần trang điểm thành như vậy a, rất khó coi, chúng nô tỳ nhìn thấy mà cũng phát hoảng chứ đừng nói Hoàng thượng.”

“Ta không trang điểm, các người đi ra ngoài đi, “

Vân Tiểu lạnh lùng nhìn qua Tú Tú trong gương đồng, Tú Tú làm sao mà còn dám nói thêm gì chứ, liền vội vàng kéo Tiểu Hà ra ngoài, hiện tại Tiểu Hà cũng đã an phận hơn rất nhiều.

Hai người ở bên ngoài tấm cung đoán chừng, đến tột cùng là nương nương muốn một mình ở trong tấm cung làm gì, da đầu ần ần run lên, tổng cảm thấy cũng không có chuyện tốt gì cả.

“Nương nương sẽ không trang điểm thành như vậy nữa chứ?”

Tú Tú lo lắng mở miệng, Tiểu Hà đứng một bên trầm mặc không nói gì, lần trước nàng ta không thấy được khuôn mặt dọa người của nương nương, cho nên cũng không cảm nhận được tâm tình của Tú Tú giờ phút này, nhưng thật ra hai thái giám bên cạnh các nàng, sắc mặt đều trắng bệch, mấy người cũng không có ai dám mở miệng nói chuyện.

Không lâu sau, Vân Tiểu từ bên trong tấm cung đi ra, chỉ thấy mặt nàng như hoa phù dung, kiều diễm vô cùng, cũng không hề có dấu vết của trò đùa dai lần trước, đứng ở cửa cung, hai cung nữ cùng thái giám đồng thời thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Đi thôi, đi trước dẫn đường.”

“Dạ, nương nương.” Tú Tú ngữ điệu nhẹ nhàng, dẫn đầu hướng ra phía ngoài cửa đi tới, chỉ cần nương nương không làm ra những động tác cổ quái kì lạ, nàng cũng liền an tâm.

Đoàn người động tác linh hoạt đi về phía Trường Tín cung

Trong đại điện Trường Tín cung, không khí biến hóa kì lạ, bề ngoài ấm áp như gió xuân, che đầy giông bão cuộn cuộn bên trong, âm khí nặng nề.

Bốn phía đại điện, toàn bộ thái giám đều im lặng, một giọng nói dễ nghe vang lên.

“Vân Vương gia hôm nay nghĩ như thế nào mà lại tiến cung thăm ai gia?”

Một vị nam tử ngồi bên dưới tào nhã đứng lên, ôm quyền thi lễ: “Vân Mặc tiến cung, thứ nhất chính là vì chuyện lúc trước đã nói với Thái hậu, thứ hai là

vấn an Tiểu nhi, không biết nàng ở trong cung có tốt không?”

Nam nhân đang nói chuyện chính là Nhiếp Chính Vương đương triều – Vân Mặc, là Vương gia được Tiên Hoàng sắc phong, trên sa trường nổi danh Chiến Thần, là người khiến cho Tây Lưong và Nam Tấn phải kiêng kị, cho nên những năm nay biên quan vẫn thực bình yên.

Sắc mặt Thái hậu nương nương không đổi, nhưng trong mắt chợt lóe ra tia nhìn âm u, sau đó dịu dàng nở nụ cười.

“Vân Vương gia đừng lo lắng, Tiểu nhi ở trong cung rất tốt, ai gia quyết sẽ không để bất kì kẻ nào bắt nạt nàng, nàng ấy chính là Hoàng hậu a.”

Tiếng nói của Thái hậu vừa dứt, Thượng Quan Diễm ngồi bên cạnh sắc mặt lạnh lùng, trong ánh mắt tràn ngập tức giận lời đình, cực lực kiềm chế xuống, tuy rằng hẳn biết mẫu hậu muốn tốt cho hắn, nhưng mỗi khi nghĩ đến đề cho Vân Mặc tiếp tục cầm quyền, lồng ngực hẳn muốn tức điên rồi, hơn nữa trong cung lại có một kẻ gốc như vậy, thật sự là càng nghĩ lại càng khiến cho người ta tức giận, nhìn khuôn mặt ngũ quan tuyệt mĩ lúc này vô cùng u ám, hơi thở thanh rất nặng, Vân Mặc ngồi dưới, sao lại không biết tâm tư của Hoàng Thượng, lập tức mở miệng.

“Thái hậu?”

Nhưng ông còn chưa có nói xong, một tiểu thái giám từ bên ngoài đi vào, cung kính thi lễ: “Bẩm Thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương đã tới”.

“Truyền.” Thái Hậu hạ lệnh một tiếng, vài ánh mắt trong đại điện đều nhìn ra ngoài cửa. . .

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Mưu Kế Xuất Cung

Từ cửa đại điện, một bóng hình nhỏ bé xinh xắn vọt vào, ánh mặt trời bao phủ lên nàng, thật giống như bước trên ánh sáng vàng rực rỡ mà đến, sắc lam và sắc trắng cùng tôn nhau thật là tự nhiên hài hòa, trên khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn là nụ cười ngọt ngào, đôi mắt to linh hoạt chuyển động, lông mi chớp chớp, thật là đáng yêu nói không nên lời, ba người ngồi trong điện có chút ngây ngẩn cả người, Hoàng hậu như thế thật đúng là lần đầu tiên được nhìn thấy, không ngờ những lúc nàng im lặng lại dễ thương thế này.

Trên mặt Thái hậu nương nương hiện lên vẻ tiếc hận, ánh mắt Thượng Quan Diễm thì lóe lên một chút, mà Vân Mặc thì trong lòng tràn ngập vui sướng, không ngờ Tiểu Nhi trở nên ngày càng đáng yêu, hơn nữa nhìn thấy nàng bình yên vô sự như lúc này, chắc hẳn sống ở trong cung rất tốt.

Đây là lần đầu tiên Vân Tiểu gặp Thái hậu và cả Nhiếp Chính vương Vân Mặc.

Bộ dáng Thái hậu xinh đẹp tuyệt thế, nhưng trong mắt lại có những tia sắc bén khó che dấu, mà Vân Mặc thì thân hình cao lớn, gương mặt tuấn lãng, tuy không còn trẻ, nhưng cả người lại toát ra sự cứng rắn tao nhã, trong con ngươi đen chứa đầy từ ái của người cha, xem ra quyết định xuất cung về Vân phủ là đúng, Vân Tiểu nghĩ vậy thuận tiện nở nụ cười, nàng cười, toàn bộ người trong điện đều hít vào một hơi.

Kẻ gốc này cười lộ lên, mặc dù không phải khuynh quốc khuynh thành, nhưng thật giống như một món điểm tâm, càng mê hoặc lòng người hơn.

Tú Tú đi theo Vân Tiểu vào nhanh chóng đưa tay kéo chủ tử, cẩn thận nói thầm “Nương nương, trên đó là Thái hậu nương nương và Hoàng thượng, mau quỳ xuống hành lễ.”

Hôm nay nhìn Vân Tiểu thật là im lặng, nghe Tú Tú nói xong thì quỳ xuống, tuy không nói gì nhưng lại hết sức nhu thuận.

Thái hậu thở phào nhẹ nhõm một hơi, khóe môi hiện lên ý cười nhân nhật, mềm mại đáng yêu mở miệng.

“Tiểu Nhi, lại đây, lại chỗ ai gia.”

Giọng nói này quyến rũ đến tận xương, mềm yếu dịu dàng, Vân Tiểu nhìn không được run rẩy một cái, nữ nhân này thực biết làm bộ a, hại nàng dựng hết cả da gà, cúi đầu xuống không nhìn được trọn trắng mắt, đồng tử linh động lướt một vòng, khóe môi lại cười lạnh, nàng lại không thích diễn trò với bà ta, đột nhiên ngừng đầu nhìn Thái hậu nương nương ngồi chỗ cao nhất, sao đó ánh mắt chậm rãi chuyển động sang bên cạnh, đôi đồng tử thẳng tắp nhìn vào người mặc long bào Thượng Quan Diễm.

Ngũ quan tuấn kiệt của nam nhân này lại che kín âm trầm u tối, ánh mắt hẹp dài như hoa đào lóe ra ánh sáng, giống như con sói trên đồng cỏ, tàn bạo khát máu, sát khí lan rộng, chỉ e sơ xuất một chút sẽ tan xương nát thịt.

Có điều Vân Tiểu cũng không ngại gì hắn ta, hẳn có dữ tợn nữa thì đã làm sao, hiện giờ nàng là một đứa ngốc, Vân Tiểu nhủ thầm như vậy, cánh tay trắng nõn non mịn ngọc ngà đột nhiên chỉ thẳng Hoàng thượng, hét âm lên: “A, trúng thói a, trúng thói.”

Gào xong ôm đầu chạy trốn, nhắm ngay Vân Mặc ở bên cạnh mà chạy tới.

Nháy mắt, cả điện biến sắc, Hoàng đế Thượng Quan Diệu bỗng nắm chặt tay, nỗi giận căm rặng thờ dốc, trên khuôn mặt tuấn mỹ là sự âm hiểm lạnh lùng, vừa rồi thấy nàng lặng im ngoan ngoãn, tâm tình hẳn chợt dịu đi hai phần, không ngờ con ngọc này thế nhưng lại nổi bệnh điên, khiến cho hắn không tự chủ được nghĩ đến ngày hôm đó bị nàng phá hỏng chuyện tốt, hận không thể lập tức đuổi nàng ra khỏi cung, nhưng mẫu hậu hết lần này đến lần khác e ngại Văn Vương phủ này, Hoàng thượng càng nghĩ càng nén giận, mạnh mẽ đứng dậy.

“Mẫu hậu, nhi thần còn có việc phải xử lý, xin được cáo lui trước.”

Thái hậu nương nương sao lại không biết tâm tư con mình, hẳn ở đây chẳng qua chỉ làm xấu tình hình mà thôi, gật gật đầu: “Diệu Nhi, bận việc về trước đi, ở đây có mẫu hậu rồi.”

Thượng Quan Diệu nghe xong, vung tay áo không thèm nhìn cha con Văn Tiểu cùng Văn Mặc ở một bên đại điện, hai cha con này người nào cũng có thể làm cho người ta phiền muộn, khiến hắn hận không thể chém họ ra thành tám mảnh, nhưng vẫn phải khăng khăng nhìn họ bình an vô sự, có điều họ cứ chờ đây cho hắn, trong lòng từ hiện lên tia tàn nhẫn, sai bước ra khỏi đại điện.

Văn Mặc nhanh chóng mở miệng: “Cung tiễn Hoàng thượng.”

Làm sao còn bóng dáng của Thượng Quan Diệu nữa, chỉ nghe tiếng thái giám ngoài điện vang lên: “Hoàng thượng khởi giá hồi thư phòng.”

Trên đại điện, cuối cùng Văn Tiểu cũng an tĩnh lại, khỏe mắt vụng trộm nhìn ra ngoài cửa điện, dường như thực sợ hãi, Văn Mặc đứng dậy đỡ lấy nàng, dịu dàng trấn an: “Tiểu Nhi, không có việc gì, có phụ thân ở đây rồi.”

Văn Tiểu ngẩng đầu nhìn Văn Mặc, có thể thấy được trong mắt hắn là sự yếu đuối chân thành nhất, đáy lòng nàng hiện lên một sự lo lắng, tại cái nơi ăn tươi nuốt sống lẫn nhau này cuối cùng cũng thấy một người thật tình quan tâm đến kẻ ngọc này, có điều nàng có nên để Văn Mặc biết nàng không ngờ không, ánh mắt Văn Tiểu lóe sáng, việc xuất xung trước mắt quan trọng hơn, lập tức khẽ nâng khuỷu tay, vươn ra kéo Văn Mặc, hành động nhắc tay này làm cho vấy gấm màu lam hơi hơi tuột xuống, lộ ra một đoạn nhỏ da thịt tuyết trắng, tại cánh tay bạch ngọc kia, lúc này rõ ràng hiện lên những dấu xanh tím loang lổ, không chút ngoại lệ, Văn Mặc liếc mắt một cái lập tức nhìn thấy, sắc mặt đột nhiên thay đổi, duỗi tay cầm lấy tay Văn Tiểu, lạnh lùng âm trầm mở miệng.

“Tiểu Nhi, đây là sao?”

Văn Tiểu hình như thật sự sợ hãi, liều mạng rút tay lại, nhưng Văn Mặc sao có thể để mặc nàng được, kéo cánh tay của nàng qua kiểm tra một lượt, buông ra, lại kéo cánh tay kia kiểm tra, cũng có dấu xanh tím loang lổ, đôi mắt không khỏi trầm xuống tối tăm, ngẩng đầu nhìn Thái hậu cả người quyền rũ đang ngồi trên ghế Phượng bên trên.

“Thái hậu nương nương, đây là sao?”

Ánh mắt Thái hậu lóe lên, động tác vừa rồi của Văn Mặc bà thấy được, cánh tay xanh tím của Văn Tiểu bà cũng thấy được, tận đáy lòng không khỏi tức giận vạn phần, chẳng lẽ đám phi tần kia âm thầm động tay động chân, thật là đáng giận, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, hướng người đang cúi đầu bên dưới thét lớn một tiếng: “Điều nô lớn mật, dám bắt nạt chủ, có phải thấy chủ từ si ngọc nên âm thầm động tay động chân với chủ từ không?”

Thái hậu hét lớn một tiếng, Tú Tú đang quỳ ở giữa điện còn chưa kịp đứng dậy hoàn toàn ngây dại, hơn nữa ngay cả lên tiếng cũng không thể, nàng không làm gì a, ánh mắt dò về phía Hoàng hậu nương nương, gật mình hiểu ra, thì ra lúc này Hoàng hậu ở trong điện là vì làm những dấu xanh tím này, đến tột cùng nàng ấy muốn làm gì a? Về mặt mê mang, hơn nữa còn hoảng sợ, nhanh chóng dập đầu cầu xin tha thứ.

“Thái hậu nương nương tha mạng a, Thái hậu nương nương tha mạng, nô tỳ không làm gì cả.”

“Điều nô lớn mật còn dám dối trá, xem ra không dùng hình, người sẽ không khai ra mình ám hại Hoàng hậu thế nào.”

Thái hậu dứt lời, lập tức hạ lệnh: “Lâm An, đem đồ điều nô bắt nạt chủ này ra ngoài dùng trượng hình*.”

*đánh bằng gậy

Nghe Thái hậu nói xong, Tú Tú sợ tới mức hồn bay phách lạc, cả người mềm nhũn, không nói nên lời, chỉ biết hít khí lạnh.

Văn Tiểu này giờ vẫn đứng cạnh Văn Vương gia không khỏi nhú mào một chút, cong môi, nữ nhân này thật độc ác, không tra hỏi gì tùy tay lời một kẻ chết thay ra, mạng người trong mắt bà ta thật rẻ mạt, có điều nàng đương nhiên sẽ không để Tú Tú vô tội mất mạng oan, cả người thành linh vọt ra ôm lấy Tú Tú.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ.” Nàng kêu thật sự thương tâm, Văn Mặc vừa thấy cảnh như vậy, trong lòng có chút hiểu rõ, xem ra nha đầu kia đối với Tiểu Nhi tốt lắm a, bằng không Tiểu Nhi sao có thể thương tâm như thế, sắc mặt lập tức trầm xuống, lạnh giọng mở miệng.

“Chờ một chút...”

Lâm An dẫn vài thái giám đứng một bên, ngẩng đầu nhìn Thái hậu đang ngồi trên cao, chờ chỉ thị của Thái hậu nương nương.

Thái hậu vừa thấy Văn Vương gia đứng dậy liền phát phát tay, mấy thái giám lui ra một bên, Thái hậu cười mở miệng.

“Làm sao vậy Văn Vương gia?”

Mặt Vân Mặc phủ một tầng sương lạnh, trầm giọng: “Thái hậu đã quên lời nói ngày đó, Vân Vương phủ không mang một tỳ một nô nào vào cung, Thái hậu cam đoan sẽ không để cho ai xúc phạm tới Tiểu Nhi, mà nay nó lại mình đây thương tích, hơn nữa một nô tài làm sao có thể làm được việc này, chỉ e là những nữ nhân trong hậu cung này.”

Tiếng nói hùng hổ của Vân Mặc vừa dứt, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt sắc của Thái hậu lóe lên một chút tức giận, Vân Mặc quá làm cần, dám đồng dạng chất vấn bà như thế, đừng quên bà là Thái hậu đương triều, ngay cả hoàng nhi cũng phải nể mặt mình ba phần, Vân Mặc này đáng giận đến cực điểm, có điều trước mắt, Thái hậu hít sâu một hơi, điều hòa hơi thở, trước mắt vẫn phải nhẫn xuống.

“Vân Vương gia yên tâm, ai gia sẽ điều tra rõ ràng chuyện này, nhất định sẽ cho Vân Vương gia một câu trả lời xác thực.”

Khóe môi Thái hậu mang ý cười, nhưng đồng tử mắt lại âm trầm kinh khủng, nếu lần này để cho bà biết ai động tay động chân, bà lập tức rút gân lột da à ta, nghiền xương thành tro, đừng nghĩ chỉ đuổi ra khỏi cung.

“Được, bốn vương chờ câu trả lời này, hiện giờ bốn vương muốn dẫn Tiểu Nhi về Vân Vương phủ dưỡng thương.”

Vân Mặc vừa dứt lời, Vân Tiểu thở phào nhẹ nhõm, xem ra mục đích của nàng đã đạt được, chỉ là đáy lòng có một chút áy náy, lợi dụng trái tim từ ái của Vân Vương gia, còn dọa nạt Tú Tú, có điều có thể xuất cung là chuyện tốt, nàng cười rộ lên, dùng sức ôm chặt Tú Tú. . .

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tình Thương Nồng Đậm Của Cha

Bởi vì Vân Tiểu bị thương, cho nên Thái hậu mới đồng ý cho nàng về Vân Vương phủ dưỡng thương.

Thật ra những vết thương này, chẳng qua là do Vân Tiểu dùng búng lông về lên, sau đó lại bôi lên thêm một lớp sáp mỏng, vì vậy liền có màu trắng xanh y như vết thương thật, mặc dù Thái hậu không vui để cho nàng quay về Vân Vương phủ, nhưng trong phút chốc cũng không thể tìm thấy lý do gì để ngăn cản, huống chi hiện tại Vân Vương gia vẫn đang nắm binh quyền, bà ta cũng phải kiêng kị ba phần.

Phía trên đại điện, những người liên quan đều đã lui ra, Thái hậu nương nương xinh đẹp tuyệt trần, rốt cục không nhịn được mà giận dữ, vung tay đập mạnh lên kỷ trà khiến một bộ trà cụ quý báu từ trên rơi xuống vỡ tan, những thái giám và cung nữ trong đại điện ngay cả thở lớn cũng không dám, râm một tiếng tất cả đều quỳ xuống, sợ hãi kêu lên.

“Nương nương?”

“Lâm An, lập tức đi tra xét, xem là ai không nghe theo mệnh lệnh của ta, dám ngăm động tay chân với Hoàng hậu?”

Trong nhất Thái Hậu lóe ra tia nhìn tức giận, khóe môi khẽ nhếch hiện lên nụ cười lạnh, bà thật muốn nhìn xem là ai dám âm thầm động tay chân ?

Lâm An lên tiếng, ngẩng đầu liếc nhìn Thái hậu một cái, muốn nói lại thôi, chuẩn bị lui xuống làm việc, Lâm An là thái giám đã hầu hạ Thái hậu đã hơn hai mươi năm nay, chỉ một cử động nhỏ của hắn, Thái Hậu sao lại có thể không thấy, trầm giọng hỏi: “Lâm An, ngươi có lời gì muốn nói sao?”

Lâm An khẽ nhủ mảy cung kính nói: “Nương nương, nô tài cảm thấy trong hậu cung này hẳn là sẽ không có ai dám động tay động chân với Hoàng hậu cả, Liễu Chiêu viện kia vừa mới bị trừng phạt, tất cả mọi người cũng đều được chứng kiến, lúc này đây làm sao có người dám đưa đầu mình vào lưỡi đao nữa chứ.”

Thái hậu nghe vậy, lời này thực sự rất hợp lý, vừa rồi đúng là do mình tức giận đến hồ đồ, bên trong hậu cung này, trước mắt chỉ e không ai dám động thủ với kẻ ngốc kia, nhưng mà con ngốc kia lại bị thương là vì sao? Từ đâu mà có a, chẳng lẽ là Hoàng thượng? Điều này không có khả năng, Hoàng thượng tuyệt đối sẽ không phải là người xuống tay với con ngốc kia, hắn đã đồng ý với bà là sẽ nhẫn nhịn mà, nếu vậy thì sẽ là ai đây?

Đáng tiếc cái con ngốc kia cũng không thể nói rõ được, nếu không chỉ cần hỏi thôi cũng liền biết.

“Nhưng mà ngoại trừ các nàng ta ra thì còn ai dám gây bất lợi với Hoàng hậu nữa?” Thái Hậu khẽ lẩm bẩm.

Lâm An ngẩng đầu liếc nhìn chủ tử một cái, thật cẩn thận mở miệng: “Nương nương, chỉ e có người dụng tâm kín đáo*, người nghĩ xem nếu Vân Vương phủ và Hoàng thất xung đột thì người nào sẽ được lợi đây?”

*Dụng tâm kín đáo: có ý đồ khác

Hắn vừa dứt lời, tim Thái hậu liền loạn nhịp, mãi một lúc lâu cũng không lên tiếng, người ở trong tối là ai. . .

Vân Tiểu dẫn theo hai thái giám và cung nữ, cùng Vân Mặc dẫn đầu đi về phía nhuyển khiếu, ra khỏi hoàng cung, vừa đến hai cánh cửa lớn, đã có một

chiếc xe hoa lệ của Vân Vương phủ chờ sẵn, mọi người cùng chuyển từ kiệu sang xe ngựa, Vân Mặc và con gái ngồi ở xe phía trước, vài thái giám cung nữ ngồi ở một xe khác, đi theo phía sau, một đường hướng về phía Vân Vương phủ mà đi.

Bên trong xe ngựa.

Vân Mặc về mặt đau lòng nhìn Vân Tiểu, đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng.

“Tiểu Nhi, là phụ thân không tốt, lúc trước ta nên kiên trì không đồng ý cho con tiến cung, là phụ thân hại con, nếu như ngày thường ta bớt thương yêu con một chút, con cũng sẽ không trở thành một quân cờ cho người ta sắp đặt”.

Vân Mặc khẽ lâm bầm nói, Vân Tiểu nhìn ông lộ ra tình thương của một người cha, trong lòng đột nhiên dấy lên một tia lo lắng, thật muốn nói cho ông biết là mình không có ngọc, nhưng vẫn cố gắng kìm nén xuống, nếu như hấp tấp lộ ra, chỉ sợ là sẽ dọa Vân Vương gia, con gái mình ngày ngọc mười mấy năm, nay bỗng nhiên lại không làm sao, đổi thành ai cũng đều khó mà có thể tin được, huống chi hiện tại phong vân chuyển động*, càng nhiều người biết nàng không bị làm sao thì Vân Vương phủ cũng sẽ càng thêm phiền toái, Thái hậu và Hoàng thượng sẽ nghĩ như thế nào đây? Cho nên tốt nhất vẫn là nên yên lặng thì hơn.

*Phong vân chuyển động: nói chúng là để chỉ tình hình không ổn định.

Vân Mặc cũng không nhận ra Vân Tiểu có gì khác thường, vẫn cứ đang tự mình nói chuyện.

Có lẽ là bởi vì biết Vân Tiểu ngây ngốc, cho nên vị Vân Vương gia này vẫn nói, không hề kiêng kị chút nào, chân tình biểu lộ, thực sự khiến cho Vân Tiểu cảm động.

“Tiểu nhi, cả đời này phụ thân cũng chỉ yêu có một người là mẹ con, đáng tiếc nàng mất sớm, phụ thân đã đáp ứng với nàng, sẽ dùng cả đời này để thương yêu chăm sóc cho con, mặc dù con ngốc, nhưng cũng vẫn luôn là bảo bối trên tay phụ thân, ai ngờ rằng yêu thương này lại hại con, phụ thật thật có lỗi, nếu như sau này xuống dưới cửu tuyền, ta nào còn mặt mũi nào mà gặp mẹ con đây?”

Vân Mặc nói đến chuyện này, giọng hơi có chút nghẹn ngào, Vân Tiểu ngây ngốc nhìn hần.

Thật không ngờ rằng đường đường là Nhiếp Chính vương mà ông cũng có một đoạn tình cảm này, có lẽ là do nàng ngốc, nên ông mới có thể phát huy được tình thương của một người cha như vậy, ở trước mặt người khác, ông vẫn luôn là Vân Vương gia lãnh khốc cơ trí.

“Tiểu Nhi, đừng sợ, chúng ta quay về Vân vương phủ, lần này bốn vương nhất định phải khiến cho bọn họ đưa ra một câu trả lời rõ ràng, nếu không Tiểu Nhi cũng không cần trở về Hoàng cung nữa, cứ ở lại trong Vân Vương phủ đi”.

Một câu cuối cùng này, cũng chính là ý tứ của Vân Tiểu, khéo môi nhin không được mà cười rộ lên.

Thời điểm nàng cười lên, trên gương mặt hiện lên hai má lúm đồng tiền thật là sâu, đôi mắt to sáng ngời linh động, tỏa sáng lấp lánh, da thịt trắng muốt, cả người cực kì đáng yêu ngọt ngào, Vân Mặc ngẩng đầu, nhìn thấy nữ nhi như vậy, trong lòng không khỏi chua xót.

Tiểu nhi của bọn họ, nếu như không ngốc thì thực là tốt a, đáng để mong đợi một nam tử hoàn mỹ nhất trần đời.

“Bộ dáng của Tiểu nhi thật giống mẹ a”.

Vân Mặc cảm thán, vươn tay xoa xoa đầu Vân Tiểu, về mặt yêu thương, Vân Tiểu cái mũi cay cay, thiếu chút nữa nhin không được mà gọi ông một tiếng cha, cuối cùng chỉ đành nhanh quay đầu đi, vén rèm lên nhìn ra bên ngoài xe ngựa.

Trên đường cái, người người tấp nập, ngựa xe như nước, vô cùng náo nhiệt, các tòa nhà cổ xưa trải dài trên đường phố náo nhiệt, giống như một bức tranh.

Quả nhiên là kinh đô dưới chân thiên tử, phồn vinh hưng thịnh, tiếng rao của người bán hàng rong, tiếng cò kè mặc cả, hòa vào nhau náo nhiệt vô cùng, các nhà hàng tửu lâu lại đông khách, làm ăn hưng thịnh.

Xe ngựa đi thẳng một mạch về phía trước, người cũng càng ngày càng ít, đến tận khi đến một ngã tư đường yên ắng, cả một dãy phố đều được tường lớn bao quanh, có thể thấy được phủ đệ này thực to lớn, Vân Tiểu im lặng không nói gì nhìn, chẳng lẽ đây là Vân Vương phủ, phủ này cũng thật là lớn a, xe ngựa tiến thẳng về phía cửa lớn.

Ánh mặt trời chiếu xuống hàng vạn tia nắng, chiếu vào phía trên cửa phủ, một tấm bảng rồng bay phượng múa, chỉ thấy ba chữ cứng cáp lại hữu lực đề “Vân Vương phủ”.

Bên dưới phía trái hàng chữ to kia, còn có một hàng chữ nhỏ, phủ đệ ngự ban.

Thật không ngờ rằng một phủ đệ lớn như vậy là do Tiên hoàng ngự ban cho, có lẽ Tiên hoàng rất coi trọng Vân Mặc, nhưng mà Thái hậu nương nương và Hoàng thượng hình như cũng không ủng hộ ông, chỉ sợ thời gian càng lâu, toàn bộ những thứ này cũng sẽ đều trở thành ma chướng của Vân Vương phủ, Vân Tiểu trầm than.

Người đi thứ sáu mở hai cánh cửa đại môn, hai con sư tử đá được đặt ở hai bên, một đám người đông nghìn nghịt quỳ ở đó, có lẽ Vân Mặc đã phái người thông báo cho quần gia, cho nên mới có cục diện trước mắt này, tuy Vân Tiểu là một kẻ ngốc, nhưng thân phận cũng là Hoàng hậu một nước,

những lễ nghi này không thể bỏ.

“Tiểu Nhi, chúng ta về đến nhà rồi.”

Vân Mặc dẫn đầu xuống xe, quay đầu lại đỡ nữ nhi, đứng ở trước mặt mọi người.

Một đám người đông nghịt, chừng khoảng ba bốn mươi người, đứng đầu là một vị phu nhân quý phái tao nhã, một người là quần áo thượng hạng, đầu cài châu ngọc, tuy không thấy rõ ràng khuôn mặt, nhưng cũng biết rằng thân phận nàng ta không thấp, Vân Tiểu ánh mắt lóe lên, chẳng lẽ đây là Vân Vương Phi, nếu vậy thì mẫu thân của khối thân thể này là ai? Chỉ là một tiểu thiếp thôi sao? Nếu vậy mình cũng chỉ là con của vợ lẽ, mà lại còn là một kẻ ngốc, nếu không có được Vân vương gia yêu thương, chỉ sợ sống trong Vân Vương phủ này cũng không được bình yên.

Vân Tiểu đang cân nhắc, bỗng nhiên cảm thấy một đạo ánh mắt sắc bén, đang nhìn mình đến như sắp cháy, là ai? Tầm mắt dời qua đi, liền thấy bên người Vân Vương phi, một thực nữ yếu đuối đang quỳ, mặt mày như vẽ, xinh đẹp động lòng người, nhưng mà bên trong đôi mắt đẹp kia, lại bắn ra tia nhìn sắc bén, oán hận nhìn chằm chằm nàng.

Nàng ta là ai?

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Tình Huynh Muội. Vân Trinh

Trước cửa Vân Vương phủ đông nghìn nghịt một tầng người đang quỳ, Vân Mặc thật giống như chẳng hề nhìn thấy, chỉ lo đỡ con gái ngốc bên cạnh, yêu thương mở miệng.

“Tiểu Nhi, chúng ta đến nhà rồi, ở đây không có ai dám bắt nạt con.”

Vân Tiểu nhếch môi, ánh mắt trầm xuống, trên thực tế làm gì có ai bắt nạt nàng, có bắt nạt cũng là bắt nạt nữ nhân ngốc trước kia, vốn nghĩ về đến Vân Vương phủ sẽ được sống tự do vui vẻ một chút, hiện giờ xem ra, e là chưa hẳn đã được như ý.

Nàng nằm mơ cũng không ngờ, bản thân thể nhưng không phải con gái trưởng của Vân Vương gia, mẫu thân đã chết cũng không phải Vân Vương phi, mà là một tiểu thiếp, một tiểu thiếp của Vân Vương gia, bởi vì yêu người mẹ đã chết của nàng, cho nên yêu chiều đứa con gái này hơn một chút, nhưng điều này lại dẫn tới sự ghen ghét cho nàng, còn làm hại nàng trở thành một quân cờ tuyệt hảo.

Hơn nữa nữ tử từ đầu đến cuối cứ nhìn nàng chằm chằm một cách tàn nhẫn kia rốt cuộc là người phương nào, con gái trưởng của Vân Vương phủ sao? Bởi vì bản thân là một đứa ngốc lại tiến cung làm Hoàng hậu, cho nên nàng ta cực kỳ căm hận mình sao? Nhưng nếu Vân Vương phủ có con gái trưởng, vì sao Vân Vương gia lại bằng lòng để một đứa ngốc vào cung chứ?

Vân Tiểu không hiểu ra sao, lúc này giọng nói lạnh lùng âm trầm của Vân Vương gia vang lên.

“Đứng lên đi.”

“Dạ, Vương gia.”

Một đám người đông nghịt đứng lên, nữ tử đứng đầu bước đến trước tiên, vẻ mặt tươi cười, giờ tay nhắc chân cực kỳ đoan trang cao nhã, cả người mặc hoa phục, hòa nhã lại không mất đi nét sang trọng, chỉ là đôi mắt kia cũng chột lóe lên tia phản hận rồi biến mất, tuy biến mất cực nhanh, nhưng vẫn bị Vân Tiểu bắt được.

Ngắm lại cũng đứng, một nữ nhân sao lại không hận kẻ đã cướp phu quân của mình, mà Vân Tiểu lại là kết tinh tình yêu của hai người, chỉ e là vừa nhìn thấy mình, trong lòng Vân Vương phi liền giống như bị đè một tảng đá nặng, có điều nữ nhân kia cũng đã chết, những công việc ngoài thì vẫn phải làm, nếu không kết thù với Vương gia, ngày sau càng khó sống.

Vân Vương phi ý cười dạt dào, vươn tay đến đỡ Vân Tiểu.

“Tiểu Nhi đã về, đi thôi, đại nương* đã làm điểm tâm ngon cho con rồi.”

*đại nương: mẹ cả

Vân Tiểu tuy thông cảm với Vân Vương phi, nhưng nàng không thích bị người luôn bậm bực oán hận mình đụng chạm đến, bởi vậy dùng sức rút tay về, lùi lại bên cạnh Vân Vương gia, tay Vân Vương phi bị hẫng, tình huống này thật xấu hổ, bọn hạ nhân nhanh chóng cúi đầu xuống, không dám nhìn về mặt hết hồng lại trắng của Vương phi.

Vân Mặc thực ra lại không để tâm lắm, lại vươn tay kéo Vân Tiểu, nhẹ giọng nói.

“Tiểu Nhi, đây là đại nương của con, đây là biểu tỷ* Nhựợc Vân.”

*biểu tỷ: chị họ bên ngoại

Vân Mặc chỉ vào một nữ tử đang thướt tha đi đến, đúng là nữ tử lúc nãy vẫn đang ngoan độc nhìn chăm chăm Vân Tiểu, thì ra nàng ta cũng không phải là con gái của Vân Vương phủ, mà chỉ là biểu tỷ, đã là biểu tỷ, vì sao lại hận nàng như vậy, đáy lòng Vân Tiểu hừ lạnh, thật là có cảm giác giọng khách át giọng chủ*, vốn nàng nghĩ mình đoạt mất vị trí Hoàng hậu của nàng ta, không ngờ nàng ta căn bản đâu phải người của Vân Vương phủ, chỉ là một người ở nhờ, thế mà dám công khai oán hận này nọ, thật bực mình.

*giọng khách át giọng chủ: ví như cái phụ mà đòi lấn át cái chính

Vân Mặc giới thiệu Vân Vương phi và biểu tỷ xong, nâng mắt quét một vòng, không thấy con mình, sắc mặt có chút khó chịu, chậm rãi mở miệng: “Trình Lam, Trình Nhi đâu? Không phải đã phái người thông báo với các người rồi sao? Tiểu Nhi tốt xấu gì cũng là Hoàng hậu, sao có thể chậm trễ như thế.”

Vân Mặc vừa dứt lời, hơn nửa số người trước cửa Vân Vương phủ co giật khóe miệng, sắc mặt Vân Vương Phi cũng trầm xuống vài phần, con người của biểu tỷ Nhựợc Vân kia hiện lên sự khinh thường, Hoàng hậu thì đã sao? Một con ngốc mà thôi, nếu không phải vì mặt mũi của Vương gia, những người này ai thèm để ý nàng ta a.

Có điều Vân Vương phi cũng không dám biểu hiện ta, thật cẩn thận mở miệng: “Nó vừa về, còn chưa kịp báo.”

Bà ta vừa nói xong lập tức nghe thấy một giọng nói nhu hòa như nước.

“Phụ thân và Tiểu Nhi đã về.”

Giọng nói này mang theo tao nhã, nhẹ nhàng như gió, trong lòng nhắc lại cất chứa nhiều từ tính, êm tai dễ nghe.

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một bóng người vui vẻ cử chỉ nhanh nhẹn đi từ trong Vương phủ ra, trường bào màu lam, những vãn nước nhẹ nhàng bay bay theo gió, lông mày tinh tế, trán cao, đôi đồng tử trong sáng không nhiễm một hạt bụi, áo chòang nhẹ nhàng sáng bóng, khóe môi là nụ cười ôn nhuận rất dễ nhìn, mái tóc đen như mực khẽ bay trong gió, hần chậm rãi phóng khoáng đi tới, mang đến một dòng nước ấm tinh tế, rót vào tận đáy lòng những người ở đó.

Vân Tiểu không khỏi hô một tiếng “hay”, hay cho một nam tử nhu nhã như trúc, cả người từ trên xuống dưới lộ ra một loại khí chất người thư sinh đọc sách cổ, dường như là từ trong sách bước ra vậy, còn mang theo một làn hương mực nhàn nhạt.

Vân Mặc vừa thấy thấy hần, lập tức cao hứng nở nụ cười, đây là hai đứa con một trai một gái mà ông yêu quý nhất.

“Trình Nhi, mau tới đây, muội muội của con về rồi.”

Vân Trình sai bước tao nhã bước đến trước mặt Vân Tiểu, duỗi tay cầm lấy tay Vân Tiểu từ tay phụ thân, đánh giá từ trên xuống dưới, thuận tiện ôm nàng vào lòng, vỗ nhẹ lưng nàng.

“Tiểu Nhi, không nhận ra ca ca sao?”

Vân Tiểu dựa trong lòng hần, cảm nhận được rõ ràng tình thân nồng đậm xuất phát từ đáy lòng hần, nam nhân này là thật tâm yêu thương nàng, xem nàng là người thân, xem ra lại có thêm một người yêu mến nàng, phụ thân và ca ca, Vân Tiểu không khỏi nở nụ cười, ôn nhu mở miệng: “Ca ca.”

Nàng gọi một tiếng, Vân Trình lập tức buông nàng ra, vẻ mặt vui sướng: “Tiểu Nhi, xem ra ca ca thương yêu muội thật không uống, muội nhận ra ca ca đúng không?”

Ánh mặt trời chiếu lên người bọn họ, thật giống như một bức tranh hài hòa vui vẻ, hạ nhân của Vân Vương phủ nhìn không chuyển mắt, Lý Nhựợc Vân vẫn đứng một bên, đôi mắt lạnh xuống, nghiêng răng phát ra tiếng kệt kệt, nàng không hiểu vì sao biểu ca lại yêu mến con ngốc này như thế, hần nhu nhã như tiên nhân vậy, căn bản không dễ gì đi thích người khác, ngay cả với nàng, hần cũng có vẻ rất lãnh đạm, nhưng đối với con ngốc kia lại thương yêu đến tận xương tủy, trước kia nàng cũng rất ghen tị, nhưng không có biện pháp nào dùng được, mặc kệ nàng dùng cách gì cũng không thể khiến hần chú ý, càng không thể làm cho hần đem tâm ý kia chuyển từ người con ngốc kia qua nàng.

Vân Mặc mỉm cười nhìn hai đứa con, tâm tình lại tốt lên, vung tay trầm trầm mệnh lệnh.

“Được rồi, lui ra hết đi, Trình Nhi, đưa muội muội vào nhà.”

“Vâng, phụ thân.” Vân Trình nắm tay Vân Tiểu đi vào Vân Vương phủ, Vân Mặc cũng đi vào, mà Vân Vương phi là Lý Nhựợc Vân đi cuối cùng, hai người nhìn nhau, trong mắt Vân Vương phi là vô tận chua xót, một người là phu quân của bà, một người là con đẻ của bà, nhưng lực chú ý của hai nam nhân kia đều ở trên người một đứa ngốc, điều này làm bà thực đau khổ, lại có càng nhiều bất đắc dĩ, Lý Nhựợc Vân đứng cạnh đỡ lấy cô mình, dịu dàng mở miệng.

“Cô, đừng khổ sở, chúng ta vào đi thôi.”

“Ừ” Hai người cũng đi vào Vân Vương phủ, bọn hạ nhân tán ra các nơi, đi làm việc của mình.

Vân Vương phủ là phủ đệ được ngự phong, chiếm diện tích cực lớn, đình đài lầu các nhiều vô kể, hòn non bộ dòng nước vô cùng thú vị, rất có hương vị của Giang Nam xinh đẹp, lại còn có cỏ thành rộng lớn, quả nhiên là nhà được ngự phong, tuy không xa hoa bằng Hoàng cung, nhưng cũng không phải nơi khác có thể sánh bằng.

Vân Tiểu theo sau Vân Trinh, đi thẳng về phía sân viện trước kia mình ở, Tú Tú, Tiểu Hà và hai tiểu thái giám đi theo họ ở cách rất xa.

Trong sân nhỏ nhỏ, hoa cỏ nở rộ tươi đẹp, bên cạnh góc tường có một gốc cây ngô đồng lớn, lá rung bay bay lượn lượn xuống, có một tiểu nha đầu đi đi lại lại quét lá rụng, vừa thấy Vân Tiểu đi vào liền cung kính hành lễ, đường nhỏ tĩnh lặng gấp khúc trái đá thông đến phòng chính, lúc này một nha đầu đứng ở hành lang đang kiễng chân ngóng chờ, vừa thấy bóng Vân Tiểu đã sớm vọt tới, vui mừng kêu lên.

“Tiểu thư, người đã về, Xảo Nhi rất nhớ người.”

Vân Tiểu hơi ngạc nhiên, nhìn nha đầu đang dập đầu trước mình, bộ dáng nhỏ xinh thanh tú, nhìn qua cũng không lớn lắm, chỉ khoảng mười hai mười ba tuổi, lúc này trên khuôn mặt thanh tú là hai hàng lệ như trân châu, đôi mắt trong suốt ánh lên sự vui vẻ, Vân Tiểu vươn tay nâng nàng ta dậy, Xảo Nhi này nhất định là nha hoàn hầu hạ nàng trước đây, tuy không lớn nhưng xem ra là một tri kỷ.

Vân Trinh đứng bên cạnh Vân Tiểu dịu dàng mở miệng.

“Tiểu Nhi, đây là tiểu nha hoàn Xảo Nhi của muội, có nhận ra nàng không?”

Vân Tiểu lắc lắc đầu, nàng thật không biết Xảo Nhi là ai, huống chi từ trước nàng là một đứa ngốc, làm sao có thể nhớ rõ ai là ai, nàng chỉ có thể biểu hiện như vậy mới phù hợp với thân phận của mình không phải sao?

Nhưng vừa nhìn thấy nàng lắc đầu, Xảo Nhi thể nhưng oa một tiếng khóc lớn, tiếng kêu kia thương tâm muốn chết, trong đó còn mang theo tiếng nước nỡ.

“Thiếu gia, tiểu thư không cần Xảo Nhi, tiểu thư không cần Xảo Nhi, hồi đó Xảo Nhi nên vào cung cùng tiểu thư.”

Vân Tiểu nhìn tình hình trước mặt, không khỏi có chút đau đầu, ai biết nha hoàn này tự dưng lại khóc a, có điều sự đau khổ của nàng ta rất rõ ràng, vươn tay gỡ gỡ đầu, giống như thật hoang mang, thần nhiên mở miệng: “Xảo Nhi?”

Giọng nàng vừa vang lên, Xảo Nhi lập tức ngừng khóc, ngẩng đầu nhìn chằm chằm nàng, lông mi đen dài chớp lên chớp xuống, hết sức đáng yêu, nước mắt còn đọng lại trên mặt.

Để tránh cho lỗi tại lại chịu đau khổ, Vân Tiểu nhanh chóng gạt đầu, lần này Xảo Nhi cao hứng nhảy dựng lên: “Thật tốt quá, tiểu thư vẫn còn nhớ ta nha, tiểu thư còn nhớ ta nha.”

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Dụng Tâm Kín Đáo*

(*Dụng tâm kín đáo : có ý đồ riêng, có dụng ý khác...)

Nơi ở của Vân Tiểu, vẫn là một nơi vô cùng yên tĩnh tách biệt trong Vân Vương phủ, Ngọc Hiên, tên của viện cũng được đặt theo tên mẹ đẻ của nàng, đây chính là nơi Vân Mặc vì tưởng niệm đến nữ nhân mình yêu mà dựng lên.

Bên trong phòng khách.

Vân Tiểu và Vân Trinh đang ngồi trên ghế, Vân Trinh mặt mày mỉm cười quan sát mọi người, chỉ sợ nàng ở trong cung sẽ bị bắt nạt, những kẻ trong cung đó người người đều thâm hiểm.

Vân Tiểu bị ánh mắt ân cần như vậy nhìn, hơi hơi có chút không được tự nhiên, đáy lòng nổi lên cảm giác áy náy sâu sắc, bọn họ quan tâm nàng như vậy, mà nàng dường như cũng không nên lừa gạt bọn họ, nhưng hiện tại thể cục không được rõ ràng, còn rất nhiều chuyện mà nàng không biết, nếu như hấp tấp công khai chuyện mình không có ngốc, chỉ sợ là sẽ kéo cả Vân Vương phủ xuống bùn chứ không phải là đang giúp họ, nếu bọn họ đã yêu thương nàng như vậy, nàng tuyệt đối cũng sẽ không hại bọn họ.

Vân Tiểu đang không biết mở miệng như thế nào, Xảo Nhi và Tú Tú đi đến, một người đi đến đứng phía sau nàng, một người đi lên dâng trà, rất nhanh trà cũng đã được mang lên.

“Thiếu gia, mời dùng trà”.

“Tiểu thư, mời dùng trà”.

Xảo Nhi thích gọi Vân Tiếu như vậy, xưng hô này khiến cho người ta cảm thấy thực thân thiết, Vân Tiếu thân nhiên nhếch môi cười, tiểu nha đầu này có lẽ không nghĩ rằng xưng hô như vậy có gì không ổn, nhưng nếu rơi vào lỗ tai người hữu tâm*, chỉ sợ nàng ta sẽ phải nếm mùi đau khổ, tâm tính nàng ta như vậy, tuyệt đối không thể vào hoàng cung.

*Người hữu tâm ý nói những người có toan tính.

Vân Tiếu vừa uống trà, vừa đánh ngáp một cái, dường như là mệt chết đi rồi, kỳ thật nàng không biết nên đối mặt với Vân Trinh như thế nào, đối với những chuyện trước kia hai người bọn họ, một điểm nàng cũng không biết, cho nên tốt nhất vẫn là cẩn thận một chút đi.

Vân Trinh, tuy rằng tao nhã nhu hòa, tú tuyền mười phần*, nhưng mà cũng là một người vô cùng lợi hại, hẳn có thể dễ dàng che dấu sự sắc sảo, hòa vào với phổ phưởng này, điều này cũng hoàn toàn chứng minh hẳn là người tuyệt đỉnh, hiện tại Vân Vương phủ quả thật đã còn không như trước, có một vị Nhiếp Chính vương, đã trở thành cái gai trong mắt Hoàng thất, nếu như lại có một Vân Trinh lợi hại nữa, chỉ sợ là tai họa cũng liền ập tới cửa.

* Tú Tuyền mười phần ??? ai biết cho ta cái giải thích nào ;) ta đoán có lẽ là mười phần vẹn mười =))

Vân Trinh vừa thấy Vân Tiếu ngáp, cũng không nghĩ ngợi gì, buông chum trà đứng lên, nhu hòa mở miệng.

“Tiểu Nhi mệt rồi, nghỉ ngơi một lát đi, lát nữa ca ca lại đến thăm muội”.

Vân Tiếu ngồi im không động, cười tủm tỉm gật đầu, nhìn theo Vân Trinh rời đi, thân ảnh cao lớn rất nhanh biến mất trong màu vàng của ánh nắng...

Đại thiếu gia vừa đi, Xảo Nhi liền không nhận được, sớm lao đến, ôm cổ Vân Tiếu: “Tiểu thư, Xảo Nhi rất nhớ người”.

Cử chỉ này của nàng ngây thơ tự nhiên, có lẽ từ trước, nàng vẫn thường xuyên làm chuyện này, nhưng hiện tại Vân Tiếu đã là Hoàng hậu, cử chỉ này thực là không được phù hợp, nhưng mà Vân Tiếu còn chưa có ngăn cản, Tú Tú tất nhiên cũng không có dám mở miệng, nhưng mà Tiểu Hà đi từ bên ngoài phòng khách vào, nhìn vậy liền không vui, sắc mặt lạnh lùng, quát bảo ngưng lại nói.

“Lớn mật, dám động tay động chân với Hoàng hậu, muốn chết.”

Xảo Nhi nghe vậy hoảng hốt, sợ sệt buông thân mình Vân Tiếu ra, rầm một tiếng quỳ xuống đất: “Tiểu thư, xin lỗi, Xảo Nhi đã quên mất thân phận hiện tại của tiểu thư.”

Vân Tiếu cũng không nói gì, dùng ánh mắt trừng Tiểu Hà một cái, vươn tay kéo Xảo Nhi, sờ đầu nàng cười, Xảo Nhi vừa thấy hành động của tiểu thư, biết tiểu thư không trách nàng, nước mắt đột nhiên chảy ra, Vân Tiếu vừa thấy nàng khóc, không khỏi nhức đầu, Xảo Nhi thật sự là người làm từ nước a, vì sao lại hay khóc như vậy, xem ra nàng ta rất thích nàng, vừa thấy nàng trở về, liền kích động thành bộ dáng này.

Bên trong phòng khách thực im lặng, chỉ có thanh âm hít mũi của Xảo Nhi, lúc này, có một tiểu nha đầu đi đến.

“Bẩm nương nương, biểu tiểu thư đến đây thăm nương nương.”

Biểu tiểu thư? Là nữ nhân dùng ánh mắt oán hận nhìn nàng kia sao, giống như hận không thể thiên đao vạn quả* nàng vậy, thật không hiểu sao nàng ta lấy đầu ra nhiều hận ý như vậy, chẳng qua chỉ là kẻ làm khách xa lạ, thế nhưng lại một bộ giống như nàng đã đoạt hết mọi thứ của nàng ta vậy, nữ nhân không biết liêm sỉ, hiện tại nàng ta lại tới đây là có ý gì, khoe miệng Vân Tiếu hiện lên nụ cười lạnh lùng mờ ám.

* Thiên đao vạn quả : chém ngàn vạn nhát đao , chết ko toàn thây.

Tú Tú và Tiểu Hà vừa thấy động tác của nàng, ngực không khỏi cứng lại, xem ra lại sắp có người xui xẻo rồi.

Đáng tiếc Xảo Nhi lại không biết Vân Tiếu bây giờ đã khác lúc trước, sớm lên tiếng ngăn cản: “Tiểu thư mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, không rảnh gặp người”.

Tiếng nói của nàng vừa dứt, một giọng nói sắc bén truyền đến từ phía cửa: “Cái tiện nha đầu nhà ngươi, cũng dám làm chủ chủ tử, hôm nay xem xem ta dạy dỗ ngươi”.

Sắc mặt Xảo Nhi trắng bệch, lập tức gục đầu xuống sợ hãi không dám lên tiếng.

Từ ngoài cửa phòng khách, một bóng người cao gầy xinh đẹp đi vào, trang phục váy dài màu đỏ tía, hợp với làn áo mỏng theo một đóa Hàn Mai nhạt, dung mạo xinh đẹp, trên đầu trần châu chói lọi, khiến cho cả người nàng ta nổi bật một cổ lả lướt lẳng lơ, nhưng mà trên khuôn mặt điềm đạm đáng yêu kia, lúc này đang bao phủ một tầng hàn sương, ánh mắt âm trầm. (HD: chỗ lẳng lơ là phong lưu =)) nhưng ta cho á này lẳng lơ cho nó hợp phong cảnh =]] Min: nếu tỷ ấn vào từ đó trong QT thì sẽ thấy nó đúng là lẳng lơ, cho nên chỗ này không sai cũng không chém, HD: thì ta cũng vô đó nên mới thấy chứ =]] thấy hợp ko ta nhỉ .. oa ha ha.)

Nữ nhân này đúng là biểu tỷ Nhục Vân đang ở trong quý phủ, không biết nàng ta đến là vì chuyện gì? Đôi mắt to lạnh lùng của Vân Tiếu híp lại, tia bén nhọn nguy hiểm ở sâu trong đáy mắt, không nói không rằng nhìn mọi chuyện trước mắt.

Chỉ thấy Lý Nhục Vân vừa tiến vào, không thèm thi lễ, cũng không coi trọng Vân Tiếu ngồi phía trên, mà lập tức đi đến bên người Xảo Nhi, cầm tức nhìn nàng, lạnh lùng mở miệng.

“Vừa rồi là đồ tiểu chân* ngươi nói sao? Ta là biểu tỷ của Hoàng hậu, khi nào thì đến phiên một kẻ nô tài như ngươi ra lệnh, đáng giận.”

Tiểu chân : lời chửi thô tục dùng để chửi con gái thời xưa , = đồ đ bây giờ ==”

À vừa nói xong lời này, xoay người vung tay tát về phía Xảo Nhi, Xảo Nhi nào dám né tránh, sắc mặt trắng bệch, khễ nghiêng mặt, chuẩn bị tiếp nhận lấy cái tát này, nhưng mà bàn tay kia cũng không có hạ xuống nổi, bởi vì Vân Tiểu từ trên cao liền lách mình xuống dưới, ngăn cản động tác của Lý Nhượng Vân.

Vân Tiểu vừa động tay, hai nha đầu Tú Tú và Tiểu Hà liền vọt lại đây, một tay kéo Xảo Nhi, lạnh lùng trừng mắt nhìn Lý Nhượng Vân, các nàng dù sao cũng là người trong cung, mặc dù cũng chỉ là cung nữ, nhưng so với thiên kim nhà thế gia bình thường cũng cao quý hơn, bởi vậy khí thế kinh người, Tiểu Hà hét lớn.

“Lớn mặt, ngươi là người nào? Dám ở trước mặt Hoàng hậu động tay động chân?”

“Hoàng hậu?”

Lý Nhượng Vân sững sốt một chút, quay đầu liếc mắt nhìn Vân Tiểu bên cạnh, giờ phút này chỉ là đang tựa tiểu phi tiểu trùng mắt nhìn nàng, trong đôi mắt hắc bạch phân minh có chút lạnh lẽo, bộ dạng này của nàng ta, hoàn toàn không giống một kẻ ngốc, cũng không giống nha đầu nhất gan yếu đuối kia, ngược lại giống như là một người khác vậy, nếu không phải bởi vì mình nhìn nàng ta lớn lên, thật sự là đã bị nàng ta dọa rồi, Lý Nhượng Vân dùng sức rút tay về, không hài lòng hừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía Tú Tú và Tiểu Hà, về mặt mỉm cười.

“Hai vị tỷ tỷ đừng tức giận, các ngươi là không biết, nha đầu kia không được dạy bảo cẩn thận, ngươi xem, Hoàng hậu tuy rằng ngốc, nhưng tốt xấu gì cũng là Hoàng hậu, một nô tỳ thế nhưng lại tự ý ra lệnh, điều khiển cả chủ tử, các tỷ tỷ nói có nên đánh hay không?”

Tú Tú và Tiểu Hà liếc mắt nhìn nhau một cái, những lời nói của nữ nhân này quả là không sai, Xảo Nhi đúng thật là làm càn, có điều nếu như Hoàng hậu không trách, các nàng làm sao có tư cách nói cái gì a, Tú Tú nâng mắt nhìn về phía Hoàng hậu, chỉ thấy vẻ mặt của Hoàng hậu nương nương đang cười lạnh, châm chọc gần trên khóe môi, thực hiển nhiên là khinh thường Lý Nhượng Vân trắng đen đảo lộn, nếu như lúc này Lý Nhượng Vân quay đầu, nhất định sẽ phát hiện ra điểm bất thường, nhưng thứ nàng ta quan tâm không phải cái này, mà là làm thế nào để đuổi được hai cung nữ kia đi.

“Các tỷ tỷ, biểu muội luôn ở trong cung, đã lâu rồi ta không được gặp nàng, có chút nhớ nhung tưởng niệm, muốn cùng nàng ấy tâm sự riêng, có thể chứ?”

Nàng nói xong, từ trong tay áo lấy ra hai món trang sức hoa lệ nhét vào trong tay Tú Tú, Tú Tú giống như nhận được khoai lang nướng phồng tay muốn trả lại, nhưng mà lúc này, Vân Tiểu vung tay lên, động tác giống như tùy ý, nhưng Tú Tú cũng lập tức lĩnh hội, nương nương là muốn các nàng lui ra ngoài sao? Trong lòng không khỏi lo lắng cho nữ nhân này một phen, đáng tiếc nữ nhân này lại không hiểu.

“Được, vậy hai người tán gẫu một lát đi.”

Tú Tú cầm món trang sức kia, dẫn Tiểu Hà lui ra ngoài, mà Xảo Nhi nhìn tình huống trước mắt, đôi mắt lập tức đỏ lên, hướng về phía Tú Tú kêu lên: “Tỷ tỷ, không cần a, nương nương sẽ...”

Lời của nàng còn chưa dứt, Lý Nhượng Vân kia lập tức trừng mắt hung ác nhìn nàng: “Ngươi nói tiếp xem, có tin ta cắt lưỡi ngươi không.”

Xảo Nhi thân mình lung lay một chút, vừa vội vừa sợ, sớm đã khóc lên, nhưng vẫn cố chấp đứng một bên trong phòng khách, nàng sợ vị biểu tiểu thư này sẽ xúc phạm tiểu thư, ngày xưa sau khi nàng đi rồi quay lại, trên người tiểu thư nhất định sẽ có vết thương, lúc này đây bất luận như thế nào nàng cũng sẽ không đi ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Giận Đánh Biểu Tỷ

Trong phòng khách, Vân Tiểu và Lý Nhượng Vân hai mắt nhìn nhau, đánh giá lẫn nhau, không ai nói gì, Xảo Nhi hồi nãy vẫn khóc sụt sùi không chịu lui ra đã bị Tú Tú mạnh mẽ lôi xuống, hiện giờ chỉ còn hai người các nàng.

Lý Nhượng Vân ngoài cười nhưng trong không cười mở miệng: “Biểu muội ở trong cung có tốt không?”

Vân Tiểu thấy vẻ mặt làm bộ làm tịch của nàng ta thì thấy như có một cơn gió lạnh thổi tới, đàn bà đúng là giỏi đóng kịch, vẫn không nói không rằng nhìn nàng ta, để xem nàng ta có thể làm gì tiếp theo?

Lý Nhượng Vân cũng không hy vọng Vân Tiểu sẽ có động tác gì, chỉ là thấy kỳ lạ vì nàng không tỏ ra sợ hãi như mọi lần, còn có thể có vẻ mặt trấn tĩnh nhìn mình như thế, khóe môi cong lên một nụ cười châm chọc, cuối cùng thì cũng chỉ là con ngốc thôi mà, vào cung một chuyến thế nhưng lại quên khổ

sở trước kia, hôm nay đừng hy vọng nàng sẽ bỏ qua cho nó.

Lý Nhượng Vân nghĩ đến đây thì đắc ý, cả người kích động, sắc mặt phỉếm hồng, khóe miệng hơi lệch đi, làm sao còn có nửa phần dịu dàng yêu kiều nào nữa, một con quỷ dạ xoa đã được xuất chuồng! (Mình: *chống má tưởng tượng* kích động cả người run rẩy, méo mặt sùi bọt mép, thật giống con nào đó khi lên cơn đại ==))

“Có biết không? Từ nhỏ ta đã rời xa cha mẹ, được cô nhận nuôi bên cạnh để bầu bạn, khi đó mặc dù cô phụ* không phải là Nhiếp Chính vương đương triều, nhưng lại là Trấn quốc Đại tướng quân, cô vẫn hay nói với ta sẽ tìm cho ta một cuộc hôn nhân thiên hạ vô song, sau đó Hoàng thượng hạ chỉ cho người Vân gia vào cung làm hậu, người có biết ta cao hứng bao nhiêu không? Bởi vì đó phải là vị trí của ta, ta chính là người của Vân gia, nhưng ai ngờ, thánh chỉ hạ xuống, thế nhưng lại là người tiền cung, con ngốc như người lại phá hủy giấc mộng của ta, cho nên ta hận người, hận người.”

*cô phụ: chồng của cô = dượng

Lý Nhượng Vân nói đến nhưng câu cuối, đôi đồng tử đã đỏ sạm toàn bộ, liễu mạng trừng mắt nhìn Vân Tiếu.

Đôi mắt Vân Tiếu trầm xuống, đáy lòng dâng lên một sự lạnh lùng, Lý Nhượng Vân này thật là thiếu hiểu biết lại nực cười, nàng ta nghĩ vào cung là chuyện tốt sao? Thiếu hiểu biết thì không đáng xấu hổ lắm, đáng xấu hổ là nàng ta thế nhưng còn hận nàng vì chuyện này.

Tuy nàng chán ghét Lý Nhượng Vân, nhưng trên mặt chưa bộc lộ một chút cảm xúc nào, mà cong lên một nụ cười ngây thơ.

Lúc này, nàng thấy có thân phận kẻ ngốc này cũng thật là may mắn, nhìn muôn hình muôn trạng trên thế gian cũng không ai ngờ nàng thật ra vốn không ngốc, mọi người ở trước mặt nàng luôn biểu hiện ra bộ mặt chân thực nhất của mình, khiến nàng dễ dàng nhận biết ai tốt với nàng, ai lợi dụng nàng có mưu đồ khác.

Lý Nhượng Vân thấy con ngốc này vẫn cười được, càng bức sao không đánh nàng ta sớm, thân mình vừa động liền vọt đến bên cạnh Vân Tiếu, chẳng qua người cũng không vọt được tới trước mặt Vân Tiếu.

Đón tiếp nàng chính là một thứ gì đó màu đen tuyền bay mạnh qua, vù vù xé gió, ‘ba’ một tiếng đập vào ót nàng, sau đó rơi xuống đất.

Lý Nhượng Vân ngây dại, cúi đầu nhìn xuống dưới, chỉ thấy một chiếc giày thêu kim phượng để đen, vừa rồi chính là cái giày này đã đập vào mặt mình, hiện giờ ót vẫn còn ần ần đau, tuy nàng sống ở đây là khách, nhưng trong phủ này làm gì có ai dám chọc đến nàng, không ngờ hôm nay lại bị một kẻ ngốc đánh, Lý Nhượng Vân tức giận phát điên ngẩng đầu lên, chỉ thấy con ngốc kia động tác tao nhã vén vén làn váy, một chân yêu kiều gác trên ghế, cái chân kia, tại sao không có giày?

“Đồ con ngốc nhà người thế mà lại dám đánh ra, ta liễu mạng với người.”

Lý Nhượng Vân dứt lời lại hướng về phía Vân Tiếu mà đi, Vân Tiếu làm sao để nàng ta có cơ hội chứ, thân mình xoay một trăm tám mươi độ, mang theo một trận kinh phong, chiếc chân không mang giày kia đá thẳng lại, chỉ nghe ‘ai nha’ một tiếng, Lý Nhượng Vân bay thẳng ra ngoài, đập vào một cái ghế dựa, phát ra một loạt tiếng vang ‘rầm rầm ầm ầm’.

Những người ở ngoài phòng khách đều bị dọa choáng váng, Tú Tú và Tiểu Hà da đầu run lên, không cần nghĩ cũng biết bên trong là tình huống gì, nhưng Xảo Nhi lại mang tâm tư khác, khăn trương mồ hôi lạnh chảy đầy tay, dùng sức gẩy dựa muốn thoát khỏi Tú Tú đang giữ lấy mình.

“Tỷ tỷ, van cầu các người cứu tiểu thư đi, nàng nhất định đã bị biểu tiểu thư đánh, van cầu các người.”

Nàng vừa dứt lời, bên cạnh vang lên một tiếng hừ lạnh, đúng là tỷ nữ Tiểu Kỳ của Lý Nhượng Vân, lúc này nàng ta đang nhìn Xảo Nhi cười lạnh, mặt mày đều tỏ vẻ đắc ý.

Tú Tú và Tiểu Hà nhìn nhau, lộ ra một nụ cười châm chọc, nô tài ngu si này, chủ tử sắp bị đánh chết rồi mà còn tỏ vẻ cái gì, còn tưởng Hoàng hậu là kẻ ngốc sao?

Ngoài phòng khách, vài người cẩn thận dựa vào cạnh cửa nghe động tĩnh bên trong, nhưng lại không có tiếng gì nữa. . .

Nửa ngày sau, Tú Tú thò đầu vào phòng khách nhìn quanh một vòng, theo sát nàng là Tiểu Hà và Xảo Nhi, ba nha đầu liếc mắt một cái lập tức nhìn thấy tình hình trong phòng khách, kinh ngạc tròn to mắt, há hốc mồm không nói nên lời, bởi vì hai người sau đề lên khiến Tú Tú không chịu nổi sức nặng, ‘rầm’ một tiếng cắm đầu vào trong phòng, sau đó ba người đều ngã thành một đồng.

Chỉ thấy trong phòng khách, biểu tiểu thư lúc này còn kiêu ngạo, nay lộn xộn không chịu nổi nằm trên đất, đờ đẫn kinh hãi nhìn nữ nhân đang ngồi ngay ngắn bên trên, vẻ mặt nhàn nhã hiền hậu uống trà.

Trong con người đen của nàng chứa đựng sự sợ hãi rõ rệt, trên mặt in rõ năm dấu tay, tóc tai bù xù, trang sức rơi đầy đất, miệng thì bị nhét một cái giày thêu, khiến cho nàng ta mặc dù thống khổ cũng không phát ra được chữ nào, khó trách trong phòng vẫn thật im lặng, hóa ra là miệng bị tắc.

Bọn Tú Tú Tiểu Hà không nói nổi câu nào, phòng khách vẫn yên lặng như trước.

Cuối cùng Tiểu Kỳ bước vào là người có phản ứng đầu tiên, oa một tiếng khóc lên, vọt tới cạnh Lý Nhượng Vân, lấy giày từ trong miệng nàng ta ra, đau lòng kêu khóc.

“Tiểu thư, người làm sao vậy? Tiểu thư, người làm sao vậy?”

Lý Nhượng Vân trước giờ vẫn cao ngạo lên mặt nạt người, ở trong phủ muốn làm gì thì làm, có khi nào bị ăn qua lại khổ cực này chứ, lại còn ở trước mặt hạ nhân bị đánh cho thảm hại như thế, về sau còn thể diện đâu mà gặp người a, nghĩ vậy, nàng ta rốt cuộc không chịu nổi nữa khóc lên.

“Tiểu Kỳ, Tiểu Kỳ, con ngốc kia đánh ta, nó đánh ta, ta không muốn sống nữa.”

Lý Nhượng Vân nói xong, giấy dựa bò dậy, phải chết phải sống nào loạn.

Vân Tiểu ngồi một bên uống trà, thờ ơ lạnh nhạt với tình hình trong phòng, thấy Lý Nhượng Vân bắt đầu giờ chiều nào loạn, nàng không nhanh không chậm buông chén, đột nhiên ha ha cười làm cho tất cả mọi người trong phòng đều kinh sợ, nhìn nàng một cách khủng hoảng, chỉ thấy nàng vừa cười vừa chỉ vào Lý Nhượng Vân.

“Kêu nữa đi, kêu nữa đi, lại mời người ăn giày.”

Nàng vừa dứt lời, Lý Nhượng Vân lập tức ngậm miệng, nghe lời một cách hiếm thấy, cánh tay đang được Tiểu Kỳ đỡ vội vàng vững thân lại rồi chạy thực mạng ra ngoài, cứ như là đằng sau có con sói đang đuổi theo vậy, thẳng đến khi chạy thật xa ra ngoài mới nghe thấy nàng ta oa một tiếng khóc lên, một câu từ nơi rất xa truyền đến.

“Ta đi tìm cô, con ngốc này thế nhưng dám đánh ta.”

Đây là việc bất kể thế nào nàng cũng không ngờ đến, vì sao con ngốc này lại lợi hại như vậy, khí lực thật lớn, hơn nữa không theo một thế võ nào cả, trái một đá phải một đấm, nhìn rồi loạn lung tung, nhưng nàng lại hoàn toàn không có khả năng đánh lại, hơn nữa khí lực của nàng ta rất lớn a, trước giờ nàng căn bản là chưa từng thấy, liền bị đánh thành như vậy.

Trong phòng khách, Tú Tú và Tiểu Hà về mặt cẩn thận, cúi đầu đứng một bên.

Mà Xảo Nhi lại đứng lúc ngược lại, về mặt hung phấn, đi ra giữa phòng nhặt chiếc giày thêu kia lên, vui vẻ chạy đến trước mặt Vân Tiểu.

“Tiểu thư lợi hại thật a, thực là quá tốt rồi, sau này không còn ai dám bắt nạt tiểu thư nữa.”

Xảo Nhi nói xong, trên mặt Tú Tú và Tiểu Hà đang cúi đầu xuất hiện những vạch đen, nha đầu kia thật là không giống người thường a, không thấy nương nung đánh người lợi hại như thế sao? Thế mà còn không biết sợ hãi sao?

Vân Tiểu hơi cong môi, tâm tình rất là cao hứng, về phần Lý Nhượng Vân, e là đi cáo trạng, nhưng mà thế thì làm sao? Bà cô kia của nàng ta, Vân Vương phi đó chẳng lẽ còn có thể làm gì nàng sao, nếu như nàng ta không tự dẫn xác đến chòng ghẹo nàng, nàng có đánh nàng ta không? Đôi đồng tử của Vân Tiểu lại lóe ra ánh sáng âm u.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Bao Che Khuyết Điểm

Chuyện biểu tiểu thư bị đánh, giống như một trận gió truyền khắp Vân Vương phủ...

Trong Vương phủ rộng lớn người người đều phấn chấn, bọn hạ nhân túm năm tụm ba lại thảo luận sôi nổi, mỗi người đều lộ ra vẻ mặt hung phấn, thật không ngờ tiểu thư ngốc có thể trút giận cho bọn họ, nói thật ra, biểu tiểu thư này tuy rằng sống nhờ ở quý phủ nhưng vẫn luôn làm mưa làm gió, lúc nào cũng tỏ vẻ cao hơn người khác một bậc, chỉ biết sai khiến người khác, hạ nhân bên trong phủ cũng luôn bị ả mắng chửi, thậm chí còn có nhiều người phải qua tay ả, Vương gia và công tử rất ít khi ở trong phủ, quản sự là Vương phi, mà Vương phi cũng là cô cô ruột của vị biểu tiểu thư này, tất nhiên là mở một mắt nhắm một mắt, bọn hạ nhân khổ không có chỗ nói, thật không ngờ rằng thế nhưng nàng ta lại bị đánh, thật đúng là ác giả ác báo.

Trong chính sảnh Vân Vương phủ.

Lý Nhượng Vân khóc hết sức thương tâm, tóc tai bù xù, quần áo hỗn độn, đầu còn đáng vẻ của một vị tiểu thư chứ.

Vân Vương gia khẽ nhíu mày, trong mắt lóe ra tia nhìn sắc bén, không kiên nhẫn mở miệng: “Người có thể nói rõ ràng rồi hãy khóc được không?”

Vân Vương Phi vừa thấy Vương gia tức giận, liền nhanh chóng nhắc nhở cháu gái cẩn thận: “Cháu nói chậm một chút, có chuyện gì, Vương gia sẽ làm chủ cho cháu”.

Kỳ thật chuyện này không cần phải nói, Vân Vương Phi cũng có thể đoán đã xảy ra chuyện gì, bởi vì kẻ trong Vân Vương phủ này có thể động thủ với nàng, ngoài cái con ngốc kia, thì cũng không có người thứ hai, nhưng mà ai có thể nghĩ được, trước đây bị ăn đánh vô số lần là Vân Tiểu, lần này lại có thể phát điên lớn như vậy, chẳng lẽ là do ở trong hoàng cung lâu, cho nên mới hình thành nên cái tính bướng bỉnh này, liền dám đánh người khác.

Vân Vương phi bất động thanh sắc nhìn mọi chuyện trước mắt, Lý Nhượng Vân nhanh chóng ngừng khóc, oan oan ức ức mở miệng.

“Hôm nay biết biểu muội trở về, do rất nhớ muội ấy, cho nên mới đến thăm muội ấy một chút, ai biết được muội ấy thế nhưng đánh con, còn đánh ra nông nổi này.” Lý Nhượng Vân điềm đạm đáng yêu nói xong, cuối cùng lại khóc nức lên, nàng bị đánh quả thực là rất thảm, vừa khóc, nước mắt thấm qua da thịt bị sưng đỏ, càng thêm đau đớn hơn.

Nghe Lý Nhượng Vân nói xong, Vân Vương Phi nhíu mày nhìn về phía Vương gia: “Thật không ngờ rằng Tiểu Nhi lại đánh người, lại còn xuống tay nặng như vậy, khuôn mặt của Nhượng Vân thiếu chút nữa cũng bị nó hủy rồi?”

Vân Vương gia vẫn ngồi phía trên có chút khó có thể tin, hỏi lại một câu: “Người nói đây là Tiểu Nhi đánh người?”

Lý Nhượng Vân vừa khóc vừa gật đầu, nàng còn đang đợi Vân Vương gia làm chủ cho nàng a.

“Đúng vậy, muội ấy xuống tay thực độc ác, con cần bản tránh không nổi, khí lực thật lớn a”.

Vân Mặc xác nhận sự tình xong liền đứng dậy, thông thả đi qua đi lại giữa đại sảnh, quay đầu hướng ra phía ngoài mệnh lệnh: “Người đâu, lập tức đi mời Hoàng hậu nương nương đến đây”.

“Dạ, Vương gia”.

Quản gia Vân Phúc của Vương phủ ở ngoài cửa, cung kính lên tiếng trả lời, liền dẫn theo hai hạ nhân đi mời Hoàng hậu nương nương.

Đại sảnh, Lý Nhượng Vân vừa khóc vừa đi đến bên người Vân Vương phi, Vân Vương Phi vỗ vỗ tay nàng, đau lòng mở miệng: “Đừng nóng vội, Vương gia nhất định sẽ làm chủ cho con, Tiểu Nhi tuy là Hoàng hậu nhưng sao có thể tùy tiện đánh người như vậy chứ, con dù sao cũng là biểu tỷ của nó.”

“Cô.” Lý Nhượng Vân kêu một tiếng, tâm tình cũng yên tĩnh được một chút, hôm nay nếu Vân Tiểu không chịu trừng phạt thì khó mà giải được mối hận trong lòng nàng, cho dù nàng ta là Hoàng hậu thì thế nào, cũng không thể muốn đánh người liền đánh người như vậy.

Vân Mặc thông thả đi lại giữa phòng khách, cũng không hề chú ý đến lời nói của hai người bên này, hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, Tiểu Nhi vậy mà lại đi đánh người, nha đầu kia từ nhỏ đầu óc đã không được minh mẫn, cá tính cũng yếu đuối, lá gan lại nhỏ, chỉ có người ta bắt nạt nàng, cho tới bây giờ cũng thật không ngờ, con thỏ nhỏ bị chọc tức cũng sẽ cắn người, xem ra tiền cung cũng không phải là chuyện xấu gì, cuối cùng cũng đã mài dũa nàng thêm, biết đánh trả rồi, Vân Mặc là càng nghĩ càng cao hứng, bàn tay to nắm mạnh, phát ra một thanh âm vang rền, dọa Vân Vương Phi và Lý Nhượng Vân nhảy dựng, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Vân vương gia.

Vốn nghĩ rằng Vân Vương gia là do quá tức giận, cho nên mới kích động, ai ngờ, hai người ngẩng đầu, liền thấy vẻ mặt cao hứng của Vân Vương gia, kích động liền thanh nói: “Này thật sự là quá tốt, thật không ngờ rằng Tiểu Nhi lại có thể đánh người.”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Vân Vương phi và Lý Nhượng Vân trắng bệch, trong mắt hiện lên thần sắc khó có thể tin, lời này của Vương gia là có ý tứ gì, hai người đều nghĩ ông sẽ dạy bảo Vân Tiểu một trận, nhưng như vậy coi như là dạy bảo nàng ta sao?

“Vương gia?” Trong giọng nói của Vân Vương phi mang theo một chút run rẩy, bà biết Vương gia luôn luôn bao che khuyết điểm, nhưng mà lần này Vân Tiểu thực sự là đã quá đáng lắm rồi, Nhượng Vân tốt xấu gì cũng là biểu tỷ của nàng ta, nhìn xem nàng ta đánh Nhượng Vân thành bộ dạng gì đây? Như vậy bà sao có thể giải thích với cha mẹ của Nhượng Vân đây, bọn họ vẫn luôn đem Nhượng Vân giao cho bà, thật không ngờ thế nhưng hôm nay nàng bị đánh, mà còn bị đánh nặng như vậy, người làm cô như bà còn có cách nào ngăn đầu ở Lý gia nữa hay sao?

Nhưng mà Vân Mặc cũng không để ý tới nàng, ánh mắt rơi xuống người Lý Nhượng vân, thanh âm sắc bén âm trầm.

“Những chuyện người làm trước đây, chẳng lẽ người thật sự nghĩ bốn vương không biết sao, các người cho bốn vương là ai? Hôm nay Tiểu Nhi đánh người, cũng là vì đòi lại công bằng ngày xưa, các người có cái gì úy khuất.”

Tiếng nói của Vân Mặc vừa dứt, phòng khách lập tức yên tĩnh lại, Vân Vương Phi và Lý Nhượng Vân cũng không dám nói thêm một câu, Vân vương gia chỉ khi đối diện với Vân Trinh và Vân Tiểu mới có thể dịu dàng, đối với những người như các nàng, ông luôn luôn lãnh khốc tàn nhẫn, nếu không làm sao có thể đạt được danh hiệu Chiến Thần.

Lúc này, bên ngoài phòng khách vang lên thanh âm của Vân Phúc quản gia: “Vương gia, Hoàng hậu nương nương đã tới”.

Trước cửa, Vân Tiểu thần nhiên đi vào, cũng đã thay ra bộ váy dài màu lam, giờ phút này đang mặc một bộ quần áo vải bông màu trắng, áo khoác bên ngoài cũng là màu trắng, trên làn váy đều thêu lên những đóa hoa kim cúc, bộ dáng kia thực là bước ra từ trong tranh, giờ phút khuôn mặt nàng mỉm cười, dịu dàng như nước thực là động lòng người, khiến cho người ta không nỡ dời tầm mắt.

Mọi người bên trong phòng khách nhìn đến ngây người, có điều ánh mắt nàng vừa chuyển, liền rơi xuống người Lý Nhượng vân, Lý Nhượng Vân lập tức đánh rùng mình một cái, hình ảnh nàng ta đánh người tàn nhẫn lập tức hiện ra trước mắt, bàn tay mềm nắm chặt, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi lạnh, lúc này cũng không dám đề cập chuyện xử tội con cóc này nữa, nếu như chọc cho nàng ta giận, không chừng ở trước mặt nhiều người như vậy nàng ta lại đánh nàng, hơn nữa cô phụ xem ra cũng không phải là người có thể vì nàng mà xuất đầu, Lý Nhượng Vân chỉ đành nuốt cục tức này vào trong bụng, giờ phút này cũng chỉ có một ý niệm duy nhất trong đầu.

Lập tức về nhà, quay về Lý phủ, tuy rằng Vân Vương phủ địa vị cao quý, nhưng một khắc nàng cũng không muốn ở lại nữa.

Lý Nhựt Vân vừa nghĩ vậy, lập tức mở miệng: “Cô, Nhựt Vân nhớ nhà, quay về Lý phủ tình đường trước, nếu như cô nhớ con, lại phải người đến đón con là được”.

Vân Vương phi nghe cháu gái nói vậy cực kì đau lòng, hơn nữa hiện tại mặt mũi nàng ta lại như vậy, nếu như quay về Lý phủ, thì ca ca và tẩu tẩu sẽ nghĩ về người cô là nàng như thế nào đây, lập tức muốn đánh tan ý nghĩ trong đầu Lý Nhựt Vân: “Vân nhi, ở lại đường thương cho tốt đã, sau đó cô phải người đưa con về.”

Đáng tiếc Lý Nhựt Vân làm sao mà có thể nghe lọt tai cho được, nàng bị Vân Tiểu đánh cho sợ hãi, nếu còn tiếp tục ở trong này, vừa thấy đến Vân Tiểu, cũng liền nhớ đến chuyện mà mình đã bị đánh.

“Cô, Nhựt Vân quay về phủ tình đường trước, nếu như cô nhớ Vân nhi, thì liền phải người đến đón cháu đi.”

Lý Nhựt Vân nói xong, cũng không để ý tới sắc mặt tái nhợt của Vân Vương phi, vội vàng chạy ra khỏi chính sảnh, dẫn nha hoàn Tiểu Kỳ của mình rời khỏi Vân Vương phủ.

Vân Vương Phi nhanh chóng đứng dậy, muốn đi ngăn cản Lý Nhựt Vân, không ngờ Vân Mặc đang ngồi trong phòng khách bỗng lên tiếng: “Quên đi, để tùy nàng ta đi, nàng ta nên được dạy dỗ một chút.”

Trước cửa phòng khách, Vân Vương phi nghe thấy Vương gia nói như vậy lập tức xoay người lại, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy trắng, khóe môi run run, hai mắt đầm lệ mông lung.

“Vương gia, người thật tuyệt tình.”

Nói xong cũng liền quay đầu rời khỏi chính sảnh, đáy lòng đau đớn như bị xé rách, cô phải thích một nam nhân không yêu mình, nhất định sẽ là bị kịch cả đời, chẳng lẽ ông ấy không biết bà cô đơn như thế nào sao? Trình Nhi và ông luôn luôn bận rộn công việc, mà nàng lại không được bọn họ chú ý tới, lại càng thêm cô đơn hơn, nhưng tốt xấu còn có Nhựt Vân cùng nàng nói chuyện giải buồn, hiện giờ Nhựt Vân lại đi, bà không còn gì nữa.

Vân Mặc nhíu mày nhìn về phía cửa, nói thật, Lý Tĩnh Lam là một nữ nhân tốt, xuất thân tốt đẹp, tướng mạo thanh nhã, đối nhân xử thế đều vẹn toàn, nhưng ông không làm sao có thể yêu thương nữ nhân này, người trong lòng ông là Cơ Ngọc mẹ ruột của Vân Tiểu, cả đời này chỉ sợ là không có cách nào để tiếp nhận một nữ nhân khác.

Vân Mặc đang suy nghĩ, đột nhiên một bàn tay trắng nõn nhỏ bé nắm lấy tay ông, ngẩng đầu nhìn lại, lại chính là Tiểu Nhi đang mở to đôi mắt trong veo như nước, chớp lên chớp xuống, đáng yêu cực kỳ, nhìn nữ nhi giống như đức nữ nhân mà mình yêu nhất, tâm tình của Vân Mặc không khỏi tốt hơn.

“Tiểu Nhi.”

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Làm Loạn

Trong chính sảnh, hai cha con tâm trạng vui vẻ trò chuyện, thực ra toàn là Vân Vương gia nói là chính, Vân Tiểu phụ trách nghe, nhìn qua nàng hết sức im lặng, xinh đẹp mà điềm lệ, giống như một con mèo nhỏ nhu thuận làm cho người ta sinh lòng yêu thương, cuối cùng Vân Vương gia hài lòng lệnh cho hạ nhân đưa con gái về Ngọc Hiên.

Trong phòng tại Ngọc Hiên.

Vân Tiểu dựa vào nhuễn tháp nhắm mắt dưỡng thần, hôm nay quả thật là hơi mệt, đánh ả Lý Nhựt Vân kia mất chút sức lực, thân thể hiện giờ của mình có chút yếu đuối, hơi vận động nhiều một chút là không chịu nổi, xem ra sau này phải luyện tập thêm mới ổn.

Vân Tiểu nghĩ thầm trong lòng, khóe môi cong lên xuất hiện một nụ cười lạnh, kẻ nào không sợ chết cứ đến đây, vừa lúc để ta luyện tay luyện chân.

Đang suy nghĩ nhập thần, một bàn tay mềm mại nhỏ bé xoa lên mặt nàng, giọng nói trầm thì thảo vang lên.

“Tiểu thư, không ngờ người lại đánh người, Xảo Nhi rất là cao hứng a, sau này Xảo Nhi có thể an tâm rồi, người không biết đâu, sau khi tiểu thư vào cung, Xảo Nhi thật lo lắng a, sợ tiểu thư bị bắt nạt, không ngờ hiện giờ tiểu thư lại lợi hại như vậy.”

Vân Tiểu không nói không rằng, trong lòng cũng rất cảm động, nha đầu Xảo Nhi này thật lòng yêu quý kẻ gốc kia, nếu nàng ta biết tiểu thư thật sự đã chết, e là sẽ đau khổ muốn chết mất.

Có điều dù sao có nàng sống thay người kia, cũng không đến mức làm cho những người quan tâm nàng ta ở Vân Vương phủ này phải đau khổ.

Xảo Nhi vừa dứt lời, một giọng nói khác vang lên: “Xảo Nhi, nương nương cần nghỉ ngơi, đừng làm phiền đến nàng ấy, chộc nàng ấy mất hứng, mọi người đều không có quả ngon mà ăn đâu.”

“Dạ.” Xảo Nhi trả lời, đứng lên ra khỏi phòng ngủ, trong phòng lập tức an tĩnh lại, những tia nắng cuối cùng trong ngày của ánh mặt trời rơi trên tấm lụa mỏng bằng gấm, cả phòng nhuộm trong một làn ánh sáng dịu nhẹ.

Nữ tử này giờ vẫn yên lặng nằm trên tháp, đột nhiên mở choàng mắt, đồng tử đen như mực nhuộm đầy ánh nắng rực rỡ lại càng thêm sâu không thấy đáy, cánh môi như phiến anh đào cong lên thành một nụ cười ngọt ngào, má lúm đồng tiền mê người hiện lên, càng phát ra mị lực mê hoặc lòng người.

“Tú Tú.”

Tú Tú đi tới, cung kính mở miệng: “Dạ, nương nương có gì cần sai bảo?”

Vân Tiểu cũng không lên tiếng, một tay gõ gõ nhuyển tháp, ý cười trên mặt chưa từng phai, chỉ là đồng tử càng thêm âm trầm sâu thẳm, chậm rãi mở miệng: “Bảo Tiểu Hòa với Tiểu Chiêu đi tìm hiểu chút chuyện cho ta, một, nhà Lý Nhục Vân là cái dạng quan gì, hai, ta muốn làm một binh khí mỏng, xem xem có thể chế tạo ở đâu?”

Vân Tiểu dứt lời, Tú Tú nhanh chóng tuân lệnh: “Nô tỳ đã hiểu, nô tỳ lập tức đi làm.”

“Ừm.” Vân Tiểu phát phát tay, tiếp tục nằm xuống giường, nhắm mắt lại, trong đầu cũng không ngừng suy nghĩ, toàn bộ cục diện trước mắt nhìn qua nhìn gió êm sóng lặng, nhưng thực chất cuồng phong biến hóa kỳ lạ, sóng ngầm mãnh liệt, bất kể vì Vân Vương phủ hay là vì bản thân, nàng đều phải dùng một chút phương pháp có lợi cho mình cái đã.

Nàng, Vân Tiểu cũng không phải nữ nhân không là được việc gì nên hèn, đối với phương diện y học có khả năng trời phú độc đáo, chẳng những tay nghề cao, hơn nữa cũng giao thiệp sâu sắc với y học Trung Quốc, nhất là mấy loại được thảo thảo thì vô cùng tinh thông, chỉ dựa vào những điều này, người bình thường muốn thương tổn nàng đã là rất khó, chỉ có nàng đã thương người khác, không có đạo lý nào người khác đã thương được nàng, cho dù võ công ở thời đại này đạt tới độ thâm sâu bí hiểm, nhưng nàng cũng không nghĩ sẽ để cho người ta thắng lợi, không ai có thể thắng lợi.

Hơn nữa nàng cũng không phải chỉ có mỗi kỹ thuật y học, công phu Sanda của nàng cũng rất lợi hại, quan trọng nhất là nàng có một tuyệt chiêu, đây là điều mà mỗi khi nghĩ đến nàng đều kiêu ngạo những vẫn giấu giếm bấy lâu, từ nhỏ nàng đã thích nghịch dao giải phẫu, chậm rãi tích lũy từng ngày, thế nhưng lại luyện ra một môn tuyệt kỹ kì lạ, dao giải phẫu trên tay nàng giống như có sinh mệnh, trở thành vũ khí độc môn của nàng, nhanh như chớp có thể cứu sống một người, cũng có thể đoạt được một tính mạng trong nháy mắt.

Hiện giờ việc nàng phải làm chính là nhanh chóng điều chế một ít thuốc phòng thân, và chuẩn bị một ít giải dược nữa, thứ hai là tạo ra một con dao giải phẫu tinh xảo, một là có thể cứu người, hai là để bảo vệ mình.

Vân Tiểu nghĩ nghĩ, chậm rãi chìm vào giấc ngủ...

Trong viện Tĩnh Tư của Vân Vương phủ.

Hiện giờ đang có những tiếng cãi vã vang lên, là từ phòng ngủ của Vương phi truyền đến, trên hành lang, chúng hạ nhân không dám thở mạnh, tất cả đều thật cẩn thận, cố hết sức tránh càng xa càng tốt.

Các chủ tử nói chuyện, bọn nàng phận nô tỳ vẫn nên biết ít một chút cho an toàn.

Trong phòng ngủ của Vân Vương phi, một bóng người cao lớn đứng cạnh tấm bình phong, im lặng không nói gì, trên khuôn mặt thanh tú một vẻ gió yên sóng lặng, một đôi mắt hạnh trong suốt sáng bóng như suối ngọt, khóe môi là ý cười nhân nhật, vẫn không nhúc nhích nhìn Vân Vương phi đang nổi bão trong phòng.

“Mẹ, mẹ làm sao thế? Tiểu Nhi chỉ là đứa ngốc, đã nhiều năm thế rồi, sao mẹ vẫn không thể từ bỏ?”

Giọng nói đầy từ tính của Vân Trinh vang lên, hẳn thật sự không hiểu nổi mẫu thân của mình, vì sao vẫn quán lấy Tiểu Nhi không buông, tư duy Tiểu Nhi vốn không tốt đã là một người đáng thương rồi, bà làm gì mà cứ phải gây xích mích không thôi với nàng ấy, nữ nhân a, tấm lòng cũng thật nhỏ.

Vân Vương phi vừa nghe lời con mình nói lại càng tức giận, sắc mặt trắng bệch mệnh mẽ chỉ vào con mình.

“Trinh Nhi, vì sao, vì sao ngay cả con cũng không hiểu mẫu thân, là cha con vẫn không từ bỏ, ta sao có thể từ bỏ, chẳng lẽ con không biết trong lòng ông ấy vẫn có nữ nhân kia, không hề có ta, nếu như ông ấy từ bỏ, thế thì sao ta phải rời rắm, sao phải quán lấy Vân Tiểu không buông?”

“Mẹ, Ngọc di nương đã qua đời rất nhiều năm rồi, mẹ ghen với một người đã khuất thì có ích gì, đã nhiều năm nay cha không nạp thiếp khác vào phủ không phải sao? Chỉ có một nữ nhân là mẹ, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?”

Vân Trinh vĩnh viễn không thể hiểu mẫu thân, có lẽ hẳn không hiểu nữ nhân, rõ ràng cha chỉ có một nữ nhân là bà, hai người cũng tương kính như tân*, hoà thuận tốt đẹp, nhưng mẹ vẫn không hài lòng, còn nói là vì trong lòng cha có nữ nhân kia, nói thật ra hẳn lại hiểu cha hơn, bởi vì Ngọc di nương là một nữ tử tốt bụng, Vân Trinh nghĩ đến nữ tử dịu dàng như nước trước kia của cha cũng không khỏi thấy thoải mái.

*tương kính như tân: chỉ sự tôn trọng lẫn nhau của vợ và chồng

Khi đó hán mới chỉ vài tuổi, nhìn trong nhà có thêm một bị di nương đẹp như tiên nữ, chẳng những không thấy chán ghét mà ngược lại rất hưng phấn, thường xuyên gạt mẩu thân qua một bên nhìn theo Ngọc di nương. Ngọc di nương thật là một nữ tử tốt, nhu tình như nước, đối xử với hán như con đẻ, nói chuyện nhẹ nhàng tinh tế, có thể nói là giống như một hồ nước vậy.

Còn nhớ rõ lúc Vân Tiểu ra đời, Ngọc di nương cao hứng như thế, kéo tay hán dịu dàng thỉnh cầu.

“Trinh Nhi, đây là muội muội, về sau Trinh Nhi chính là ca ca, nhất định phải bảo vệ muội muội thật tốt, chỉ như vậy Trinh Nhi mới có thể trở thành một nam tử hán đội trời đạp đất, Trinh Nhi có thể đồng ý với di nương không?”

Lúc đó hán còn nhỏ, trong lòng tràn đầy lý tưởng hào hùng, dùng sức gạt đầu, tựa như đã đưa ra một lời hứa hẹn, lời hứa này tồn tại đến rất nhiều năm sau, di nương sau khi sinh Vân Tiểu không lâu đã qua đời, khi đó hán không hiểu vì sao nữ nhân xinh đẹp như di nương lại dễ dàng chết như thế, hiện giờ nghĩ lại mới hiểu, di nương không phải người Đồng Tần bọn họ, căn bản không thể thích ứng với cuộc sống nơi này, nhưng bà kiên trì không rời bỏ phụ thân, tình nguyện chết trong Vân phủ, điều này phụ thân sao mà chịu nổi, sao có thể quên một nữ tử thâm tình nặng nghĩa như thế, đáng tiếc tình cảm ôm ấp này ở trong lòng mẹ lại biến thành một nỗi hận, nhiều năm như vậy vẫn không từ bỏ.

Vân Trinh đang tập trung suy nghĩ, tiếng thét chói tai của Vân Vương phi vang lên.

“Vân Trinh, con là con của ta sao? Là con của ta sao? Ngay cả con cũng trúng độc của nữ nhân kia, có phải hay không, người không phải con ta, cút ra ngoài cho ta.”

Vân Vương phi dường như đã bị kích thích, không những chửi ầm lên, trái ngược hoàn toàn với hình tượng đoan trang tao nhã lúc trước, không kém một người đàn bà chanh chua là bao, Vân Trinh vẫn đứng yên nhìn bà ta, thực ra nhiều lúc hán cảm thấy mẹ mình cũng thật đáng thương.

Trong phòng, Vân Vương phi đang làm loạn không ngừng, lúc này có nha hoàn vội vàng tiến vào bẩm báo.

“Vương phi, Vương gia tới.”

Lời nói của nha hoàn thật giống như một liều thuốc giải, lập tức làm cho Vân Vương phi ngừng khóc, ngược lại với vẻ gay gắt chanh chua vừa rồi, liên tục mở miệng: “Mau thu dọn đồ đạc trong phòng đi, đừng để Vương gia nhìn thấy.” Tự đứng lên đi đến trước bàn trang điểm sửa sang dung nhan, còn không quên lạnh lùng nhắc nhở con: “Con còn đứng đây làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Xuất Phủ

Vân Trinh ra khỏi phòng ngủ của Vân Vương phi, vừa vặn gặp phụ thân đang đi tòi, Vân Mặc thấy trong mắt con có vẻ không được vui cho lắm, không khỏi kỳ quái nhu mày: “Trinh Nhi, có chuyện gì vậy?”

Vân Vương phi vừa nghe thấy thanh âm bên ngoài nói chuyện, lại sợ con nói ra cái gì không nên nói, vội vàng mở miệng kêu một tiếng: “Vương gia tới sao?”

Vân Trinh sao lại không biết tâm tư của mẫu thân chứ, khóe môi khẽ giật cười một chút: “Không có việc gì, chỉ là cùng mẹ nói chuyện một chút.”

“Ừ, vậy con quay về đi, ” Trong đôi mắt đen của Vân Mặc hiện lên tia nhìn sắc bén, nhưng cũng không có vạch trần hán, có một số việc không nên nói mới là tốt nhất, nói ra, chỉ là càng thêm khó khăn mà thôi.

Vân Trinh thờ dãi một hơi, kỳ thật xét ra người ngốc nhất không phải chính là mẹ sao? Chuyện gì có thể thoát được ánh mắt của Nhiếp Chính vương đương triều chứ, chẳng qua là ông khôn ngoan không nói ra mà thôi...

Ngày thứ hai, trời trong nắng ấm, ánh nắng tươi sáng.

Vân Vương phủ vô cùng yên tĩnh, ở Ngọc Hiến trừ bỏ vài thái giám và cung nữ trong cung cũng chỉ hai nô tỳ hầu hạ Vân Tiểu trước đây, cũng không còn ai khác nữa, nơi đây cực kỳ yên tĩnh.

Sáng sớm mùi thơm của hoa cỏ, phiêu tán ở trong không khí, khiến cho lòng người say đắm.

Vân Tiểu vừa rời giường, sau khi đã rửa mặt liền im lặng nằm trên nhuyễn塌 trong phòng, thường thức bàn tay nhỏ hồng hồng với khớp xương tay xanh nhạt, Xảo Nhi đã dẫn người đi chuẩn bị đồ ăn sáng, Tú Tú và Tiểu Hà nhân lúc này đem mọi chuyện bẩm báo lại.

“Nương nương, Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu đã điều tra rõ tình huống của Lý gia, không hiểu là vì sao, tuy rằng Vương gia là Nhiếp Chính Vương đương triều, nhưng mà Lý gia lại không được trọng dụng, ngược lại cũng chỉ là những kẻ tầm thường, phụ thân của Lý Nhược Vân chỉ là một chủ sự* nho nhỏ ở Lễ bộ, gia cảnh cũng tầm thường, Lý Nhược Vân kia từ nhỏ đã ở trong Vương phủ, xem như cũng là lớn lên ở Vân Vương phủ.”

*Chủ sự: người quản lý việc vật.

Vân Tiểu gật đầu, kỳ thật nàng biết vì sao phụ thân lại an bài như vậy, chỉ e là trong lòng ông cũng rõ ràng, tự mình làm như vậy chẳng qua là đỡ hổ mưu bì*, vì là phòng tránh làm tổn thương người, thâm nghĩ muốn đem thương tổn giảm đến mức thấp nhất, nếu như ông trọng dụng Lý gia, chỉ sợ là người trên triều đình cũng sẽ buộc tội Vân gia, như vậy cũng càng đẩy nhanh tốc độ gặp họa của Vân phủ mà thôi, hiện tại ông an bài như vậy, tuy rằng trước mắt Lý gia bị tổn hại, nhưng nếu đến lúc Vân phủ xảy ra bất trắc gì, nhưng cũng không đến mức ảnh hưởng đến tính mạng của bọn họ, nhiều nhất cũng chỉ là bãi quan miễn chức.

*Đỡ hổ mưu bì: bảo hồ lột da (không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đôi phương)

Tú Tú thấy nương nương không lên tiếng, liền nói đến một chuyện khác.

“Về chuyện nương nương muốn tìm nơi chế tạo vũ khí đó, trước mắt tốt nhất là đến Cẩm Nhân Đường, nơi đây luôn chế tạo ra binh khí tốt, là nơi cung cấp cho hoàng gia, theo lý sẽ không làm cho tư nhân, nhưng đó cũng chỉ là bên ngoài, nhưng vẫn có người lên nhận việc, và lại giá cả cũng cực kì đắt”.

Vân Tiểu nghe xong gật đầu, đối với câu cuối, có vẻ cảm thấy hứng thú, chỉ cần bọn họ tiếp nhận làm tư, giá cả không thành vấn đề.

Nàng muốn làm dao giải phẫu, mỏng như cánh ve, chém địch như chém bùn, phải là huyền ngọc thiết* tốt nhất mới có thể tạo ra, e là ở những nơi tầm thường căn bản không có chất liệu này.

*Huyền ngọc thiết: sắt đen ngọc ..

“Được, Cẩm Nhân Đường phải không? Bây giờ đi lấy văn phòng tứ bảo* lại đây cho ta, ” Vân Tiểu vẫy tay phân phó, nàng muốn giấy vẽ.

*Văn phòng tứ bảo: đó là bốn vật dụng thiết yếu của người học thư pháp, bao gồm: Bút, Nghiên, Giấy và Mực.

“Dạ.” Tú Tú gật đầu, sau đó đi ra ngoài, Tiểu Hà đứng sau hồ nghi nhìn nương nương đang nằm trên nhuyễn tháp, không biết rốt cuộc nương nương muốn làm cái gì, tạo ra binh khí, nàng ấy chuẩn bị làm cái gì vậy a? Chân có chút bần rùn, chủ tử càng ngày càng cao thâm khó lường, căn bản không giống với người tầm thường, từ sau khi tỉnh lại đêm đó, toàn bộ mọi thứ hoàn toàn không giống với trước đây...

Hai cung nữ vừa đi ra ngoài, Xảo Nhi dẫn theo tiểu nha đầu của Ngọc Hiên tới, hai người tiến vào, chuẩn bị tốt đồ ăn sáng, Vân Tiểu tâm tình vô cùng tốt, mà còn ăn hết mấy khối điểm tâm, tay nghề của đầu bếp Vân Vương phủ quả là không tồi, so với hoàng cung cũng không kém bao nhiêu, từ trước đến nay, thức ăn ngon có thể hợp khẩu vị của nàng cũng không nhiều.

Sau khi ăn sáng xong, Tú Tú và Tiểu Hà mang văn phòng tứ bảo đến.

Xảo Nhi cũng đã thu dọn mọi thứ xong, Vân Tiểu nhân đó vẽ nhanh một bức tranh, một con dao hai lưỡi, tinh quang bắn ra bốn phía, một chiếc dao giải phẫu mỏng như cánh ve, vừa mới vẽ xong, nàng liền thu bản vẽ lại, mặt khác lại liệt kê một danh sách, sau đó cũng thu lại, vươn vai một cái sau đó nhìn Tú Tú và Tiểu Hà đứng bên cạnh chẳng thấy được nàng vẽ gì.

“Nương nương?”

Tú Tú bất mãn kêu một tiếng, Vân Tiểu nâng mắt liếc qua, Tú Tú lập tức không dám lên tiếng, thật cẩn thận mở miệng.

“Nương nương, nô tỳ thu dọn mọi thứ xong”.

“Ừ, thu dọn đi, sau đó ta và người ra ngoài một chuyến, Tiểu Hà ở lại trong phủ, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào, nói ta có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.”

“Dạ.” hai cung nữ gật đầu, phân công nhau đi làm mọi chuyện, Tú Tú thu dọn lại hết mọi thứ, Tiểu Hà thì đi đối phó với Xảo Nhi, giao cho nàng ấy đi làm chuyện khác, nếu không nha đầu kia nhất định sẽ phát hiện điểm bất thường.

An bài mọi thứ thật tốt, Vân Tiểu và Tú Tú cùng thay một bộ quần áo màu xanh của gã sai vặt, lại búi lên kiểu tóc của nam nhân, đánh giá bản thân trong gương, không khỏi nở nụ cười, nháy mắt, thư giãn hừng (nữ biến nam), thật là có chút ngạc nhiên, nếu như không mở miệng nói chuyện, người bình thường cũng sẽ không thể nhận ra, dù là như thế này, Vân Tiểu vẫn có chút lo lắng, lấy trên bàn trang điểm một cục than vẽ lông mày, bôi lên mặt Tú Tú cho đen, sau đó cũng tự bôi cho mình một ít, nếu làm như vậy thì cũng không có ai nhận ra rồi, hai con người vẫn được ăn sung mặc sướng bỗng dưng biến thành hai tiểu tử đen thui, cũng chỉ là những người cực tầm thường trong mọi người.

“Đi thôi.”

Vân Tiểu ra lệnh một tiếng, sung sướng đi ra ngoài trước một bước, Tú Tú mang theo khuôn mặt đau khổ đi sau chủ tử, trăm điều không vui, đối lập hoàn toàn với tâm tình vui sướng của Vân Tiểu kia, nàng không phân biệt nữ giả nam, nhưng cũng không thể vẽ cho khuôn mặt đen thui như vậy có được không, thật sự là quá khó nhìn, đáng tiếc người đi phía trước căn bản không hề để ý tới nàng.

Ngọc Hiên là nơi không có mệnh lệnh, người bình thường không dám xông vào, bởi vì Vân Tiểu chính là Hoàng hậu nương nương đương triều, hạ nhân trong Vương phủ cũng phải kiêng kị, như thế thật là tiện lợi cho hai người các nàng, đi thẳng một mạch, lập tức chuồn ra ngoài từ cửa sau của Ngọc Hiên, sau khi ra khỏi cửa hậu viện, chính là hậu hoa viên của Vương phủ, lúc này ở đây cũng không có mấy hạ nhân, ngẫu gặp được một hai người, cũng

chỉ là nô tài địa vị thấp, thấy Vân Tiểu và Tú Tú là hai gã sai vật mặt đen, cũng chỉ gạt đầu cho qua, hai người cứ thuận lợi như vậy mà ra khỏi Vân vương phủ.

Phía sau phố cũng lạnh tanh giống như vậy, người đi đường cũng không nhiều, vùng này đều là hào môn thâm trạch*, không có bao nhiêu cửa hàng, nơi đây người đi đường cũng không nhiều, ngẫu nhiên cũng chỉ gặp hạ nhân của các phủ.

*hào môn thâm trạch: tòa nhà xa xỉ của người giàu có

Thình thoảng lại có vài chiếc xe ngựa chạy qua, khiến cho bụi đất bay lên, bừa bãi mà kiêu ngạo.

Vân Tiểu dẫn Tú Tú bước nhanh về nơi có nhiều người, hiện tại các nàng đang lén lút làm việc, sao dám điều xe ngựa của Vân Vương phủ chứ, như vậy cũng chỉ đánh đi bộ mà thôi, Vân Tiểu tuy rằng thân thể suy yếu, nhưng kiếp trước cũng là cao thủ Sanda... Cho nên việc đi đường cẩn thận cũng không làm khó được nàng.

Rất nhanh hai người cũng đã đi qua một ngã tư đường, hòa vào phố xá náo nhiệt kia.

Trên ngã tư đường náo nhiệt, người người tấp nập, thanh âm la hét khắp nơi, bên kia ngã tư đường, bày đầy các loại hàng hóa khiến cho người ta hoa mắt, Vân Tiểu hít thấy mùi thơm, phía sau Tú Tú từ buổi sáng vẫn còn đang tức giận, lại vừa chú ý đến chủ tử phía trước, một bên thở hổn hển, nếu som biết như vậy, có đánh chết nàng cũng không đi theo.

“Nương...”

Tú Tú mở miệng muốn gọi chủ tử, nhưng nghĩ lại xưng hô như vậy có chút không ổn, lập tức ngậm miệng, nghĩ nghĩ tìm cách xưng hô, nhưng cuối cùng nàng cũng không có nghĩ ra, bởi vì giờ phút này Vân Tiểu đang giả làm một gã sai vật, vừa không là tiểu thư, cũng không phải chủ tử gì, Tú Tú lâm vào khó xử, người phía trước cũng đã nóng vội kêu lên: “Nhanh chút, ngại cứ chậm chậm chạp chạp làm gì? Thật giống như đàn bà vậy?”

Lời vừa nói ra, Tú Tú tức giận đến mặt trợn trắng, thật muốn ngửa mặt lên trời gào lên, nương nương, ta chính là đàn bà có được không?

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Bắt Trộm

Trên đường cái toàn đầu người là đầu người, Tú Tú chấp nhận số phận đi sau chủ tử, vừa đi vừa nói nhỏ: “Chủ tử, người đi chậm một chút được không a, ta đi không nổi nữa”.

“Ừ”. Vân Tiểu quay đầu nhìn Tú Tú một lượt từ trên xuống, người này, hình như là không đi nổi thật rồi, bước chân nặng như đeo chì có vẻ rất khó nhọc, mặt mày nhỏ đầy mồ hôi, lớp than trên mặt đã hơi hơi nhòe ra, bị nàng ta lấy tay quạt một cái, trên mặc một mảnh trắng một mảnh đen, thật giống con mèo hoa nhỏ, nhất là lúc này ánh mắt lại điều đạm đáng yêu lại càng dễ thương hơn, Vân Tiểu không nhịn được ha ha cười, cười đến nỗi Tú Tú chẳng hiểu ra làm sao.

“Làm sao hả? Trên mặt ta có gì sao?”

Nói xong nàng lấy tay sờ sờ, vừa sờ cả tay liền đầy bột đen, tức giận đến mức chu miệng lên bắt mồm kêu: “Chủ tử, người nhìn đi, đây là mục đích của người hử?”

Hai người đang nói chuyện thì bỗng một cơn gió thổi qua bên cạnh, còn chưa rõ có việc gì, một bóng đen chạy qua giữa hai người, trong nháy mắt đã biến đi rất xa, đôi đồng tử đen nhánh của Vân Tiểu tối sầm lại, tay sờ lên eo lưng, quả nhiên túi bạc đã biến mất, tức khắc như rụng mảy, cảm thấy hứng thú, tốt, giữa ban ngày dám trộm đồ của nàng, hôm nay không dạy dỗ người một chút, ta sẽ đảo ngược họ tên, ý nghĩ vừa nổi lên, dưới chân đã vù vù xé gió, nàng ném lại một câu: “Người chờ ở đây, bạc bị trộm rồi”.

Người nháy mắt đã biến mất, về mặt Tú Tú tràn đầy kinh ngạc, tròn to mắt nửa ngày không phải ứng lại, đợi đến khi hồi phục lại tinh thần, làm sao còn thấy bóng dáng chủ tử nữa, về mặt xám xịt, tuy không rõ lắm nhưng đôi mắt đen đã mất đi vẻ tươi sáng, nếu nương nương gặp chuyện không may thì phải làm sao?

Đường cái náo nhiệt chỉ thấy hai người một trước một sau chạy như điên, thình thoảng lại va phải gánh hàng rong gì đó, rước lấy một loạt những tiếng chửi mắng, nhưng mà sao còn thấy bóng người, chỉ để lại một trận gió, còn cả bụi đất bay rào rào.

Vân Tiểu tuy không phải cao thủ võ lâm gì cả, nhưng công phu ‘chân cứng’ cũng không vừa, hơn nữa nàng phát hiện chân tên phía trước đã chậm lại, hình như chạy không nổi nữa, điều đó càng làm nàng thêm tự tin, càng dùng sức chạy vượt lên, người thừa dân, tên kia chạy đến một cái ngõ nhỏ, cuối cùng ở một chỗ không người rút cuộc hoàn toàn không chạy nổi, một thở hồng hộc, tay chống hông vuốt ngực, từng giọt mồ hôi như hạt đậu chảy từ trên đầu xuống.

Vân Tiểu cũng chạy đến nơi, thở phì phò lợi hại, tức giận đến nỗi chửi tục con mẹ nó.

“Tên trộm chết tiệt nhà ngươi, dám trộm cả bạc của bà ngoại đây, ta sẽ bắt ngươi rồi rút gân lột da, sau đó mới đưa đến quan phủ”.

“Ngươi nha cũng quá độc ác rồi đấy, không phải chỉ là trộm chút bạc thôi sao? Đáng để rút gân lột da ta sao, còn đưa đến quan phủ nữa, ngươi cho quan phủ là do nhà ngươi mở à”. Kẻ trộm trả lời sắc bén, vừa mở miệng Vân Tiểu lập tức phát hiện kẻ này là nữ, cũng là một kẻ mạnh mẽ, tốt, trộm bạc còn có lý do, hôm nay nàng phải đấu với cô ta.

“Thì ra ngươi là một con quỷ nhỏ, thế mà lại dám làm chuyện mờ ám, nếu không thì gả cho đại gia đây đi, đại gia cho ngươi ăn uống”.

Vân Tiểu như cười như không khiêu khích, bộ dạng lưu manh còn đồ, thật là rất có tiền đồ, có điều tên trộm cũng không phải ngòi không, về mặt cười mỉa: “Ngươi chắc chắn ngươi là người cho nữ nhân ăn uống hả?”

Về mặt khinh thường, tuyên bố rõ Vân Tiểu cũng là nữ, lúc này hai người thể lực đã hồi phục không khác trước là mấy, nhìn chăm chăm nhau, đôi mắt Vân Tiểu sắc bén hung mãnh như hổ báo sư tử, thân người lập tức đứng lên, phi thân qua, kẻ trộm bị dọa kinh ngạc, phản ứng chậm hơn một chút, lập tức bị một cú trời giáng đầu tiên trong đời, Vân Tiểu một chân đá lưng nàng ta, chân dùng sức khiến nàng ta không thể động đậy, cười lạnh hai tiếng: “Muốn đấu với ta, ngươi còn hơi non đấy”.

Nói xong rất là tao nhã quay người, lấy lại túi bạc trên tay tên trộm.

Tên trộm kia vừa thấy mình thua lập tức cầu xin tha thứ: “Đại tỷ a, ngươi tha cho ta đi, nhà ta có mẹ già bảy mươi tuổi, còn có cha già ốm yếu, một đồng em trai em gái nữa a, ngươi đừng đưa ta đến quan phủ nha”. Thân thể khóc lóc, hát rất có văn, Vân Tiểu chưa có động tác gì, bày ra vẻ mặt xem kịch vui, nghiền ngẫm mở miệng.

“Có phải còn có một đứa con chưa dứt sữa đang bị đói, một tướng công bệnh liệt giường không dậy nổi, cả nhà từ bé đến lớn đều chờ bạc của ngươi cứu phải không?”

“Ặc”. Tên trộm ngẩng đầu, vị đại tỷ này nói một chút là biết, chẳng lẽ gặp đúng đồng nghiệp, mặt mũi nước mắt cuộn cuộn lập tức trở nên hưng phấn, kích động ở miệng: “Chẳng lẽ là đồng đạo nha? Đại tỷ cũng là tên trộm nhỏ?”

Vân Tiểu vừa nghe, giận, dưới chân dùng một chút lực, đập tên trộm kia, ngực đau bụng đau thịt đau, không ngừng mở miệng cầu xin tha thứ.

Vân Tiểu cười lạnh một tiếng: “Ngươi nói ai là tên trộm nhỏ hử, ngươi mới là tên trộm nhỏ, cả nhà ngươi đều là tên trộm nhỏ, mười tám đời tổ tông nhà ngươi đều là tên trộm nhỏ.”

Tên trộm ngẩn ra, nhin đau, kinh ngạc ngửa đầu: “Đại tỷ, ngươi biết rồi sao?”

Vân Tiểu hoàn toàn không còn gì để nói, ngẩng đầu nhìn trời, trời thật xanh, mây thật trắng, thời tiết vô cùng tốt, nàng không nên vì người thế này mà tức giận nha, nhắc chân đang đập tên trộm kia lên, tên kia lập tức nhanh nhẹn đứng lên, cười cười về lấy lòng: “Đại tỷ, chúng ta tâm sự đi, hiếm khi tìm được một người hợp ý”.

Người này thế nhưng dán lấy Vân Tiểu, ‘thí diên thí diên’ chạy theo Vân Tiểu, cũng không để ý đến vẻ mặt sắc lạnh của nàng.

Vân Tiểu lườm nàng ta, phát hiện tên trộm nhỏ này tuy rằng mặt xám mảy tro nhưng lại khó dấu được thần thái thanh tú nhỏ nhắn, nhất là một đôi mắt to tràn ngập sự linh hoạt, ánh mắt trời khê chiếu trên khuôn mặt nàng, lông mi thật dài, chớp lên chớp xuống, một kiểu độc đáo, tên trộm này thật ra khá nhỏ tuổi, thông minh hơn nữa từ bình thường rất nhiều, không biết nàng ta muốn tán gẫu gì với mình, Vân Tiểu thực ra lại thấy chút hứng thú, ngẩng đầu tìm một tảng đá ven đường, lười nhắc mở miệng.

“Được, qua bên kia tán gẫu đi”.

Lúc này còn là hai địch thủ có vẻ có thâm thù đại hận lắm, hiện giờ lại mặt mày hớn hờ, kẻ trước người sau đi đến nơi yên tĩnh, một tảng đá được gọt phẳng đặt nghiêm chỉnh bên đường, hai người một trái một phải ngồi trên đó bắt đầu nói chuyện phiếm.

“Ngươi tên là gì?”

Vân Tiểu đánh giá tên trộm từ trên xuống dưới, tiểu tử này nếu không nói gì thật sự làm cho người ta không nhận ra là nữ, cả người tỏa ra vẻ du côn của nam tử, hành động vô cùng hào phóng, ngay cả tư thế ngồi cũng chẳng hề khác nam nhân.

“Tô Khất Nhi”.

Tô Khất Nhi vừa lên tiếng, Vân Tiểu thiếu chút nữa bị sặc nước miếng của mình, ho khan hỏi thêm một câu: “Mọi người gọi ngươi là gì?”

“Tô Khất Nhi a, người ta gọi ta là Tô Khất Nhi”. Tô Khất Nhi tựa hồ sợ Vân Tiểu không tin, còn vỗ ngực ầm ầm, Vân Tiểu liếc mắt qua ngực nàng ta một chút, thật sự là quá bằng phẳng, khó trách đập vào kêu ầm ầm mà cũng không thấy nàng ta nhả mặt chút nào.

Vân Tiểu nhanh chóng gạt đầu một cái, bản thân nàng ta thì thấy không sao, nhưng mà nàng xem thì hoảng a, đã đủ phẳng rồi, đừng đập nữa.

“Tốt lắm, Tô Khất Nhi, nhà ngươi còn ai khác a? Sao một đứa con gái việc đứng đắn không làm lại đi trộm đồ”.

Tô Khất Nhi vừa nghe Vân Tiểu nói lập tức bày vẻ mặt đau khổ: “Đại tỷ chẳng qua ngại không biết tình huống của nhà ta thôi, Tô gia ra là thần trộm thế gia, đời đời sống dựa vào ăn trộm, đến độ tuổi của ta hiện giờ, người còn lại là cực ít, Tô gia có một luật bất thành văn, phạm là người trên sáu tuổi phải ra ngoài tự kiếm sống trong xã hội hỗn loạn này, cho dù chết đói người trong nhà cũng sẽ không thương hại người, chỉ trách người không có bản lĩnh”.

Vân Tiểu nghe xong, thật đúng là luật lệ kỳ lạ trong thiên hạ nha, đây là cái quy định quái gì, không phải là muốn giết hại đứa trẻ đó chứ, cha mẹ Tô Khất Nhi không nhẫn tâm như vậy chứ, kíp mắt lại, nàng nghi hoặc nhìn chăm chăm nàng ta: “Người không lừa ta?”

“Không có a, đại tỷ, ngại quá đa nghi rồi, thật ra nhà chúng ta có quy định này hay không cũng như nhau cả thôi, bởi vì nhà ta chỉ có ba người, ta, bà bà, còn một đệ đệ, hai chị em chúng ta thay nhau trộm đồ để chăm sóc bà”. Tô Khất Nhi nói tới đây dừng lại, một đôi con người khôn khéo đánh giá Vân Tiểu từ trên xuống dưới, cười cười mở miệng: “Đại tỷ, ngại họ gì?”

“Vân”.

Vân Tiểu ngẩn ngơ mở miệng, nàng không biết Tô Khất Nhi liệu mạng muốn tâm sự với mình là có ý gì, nàng ta nhất định là có một mục đích nào đó.

“Tô Khất Nhi, ngại muốn tán gẫu gì với ta?”

“Đại tỷ, không bằng chúng ta hợp tác giúp đỡ nhau, tạo thành một đội thần trộm thiên hạ vô song... như thế nhất định sẽ rất nhanh phát tài”. Về mặt Tô Khất Nhi tràn ngập ánh sáng, đôi mắt đen lóe tia sáng chói lọi, dường như đang nhìn thấy bạc bay đầy trời...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Đệ Nhất Công Tử Yên Kinh

Vân Tiểu hoài nghi là mình nghe lầm rồi, lạnh lùng mở to mắt nhìn nàng ta, ánh mắt sắc bén như mũi dao khiến cho Tô Khất Nhi bất tri bất giác sợ hãi, rụt cổ lại một chút, nhỏ giọng nói thầm.

“Đại tỷ, tỷ không thấy rằng chủ ý này của ta cũng không tồi sao, tốt hơn là đánh đơn như kia, nếu không ta để cho tỷ làm lão đại được chưa?”

Bộ dáng nàng ta giống như thực là oan ức vậy, thì ra từ đầu tới đuôi nàng ta coi Vân Tiểu là một tên trộm, căn bản không hề đem những lời của nàng để vào trong tai, Vân Tiểu mặt biến sắc, đột nhiên đứng lên, hung ác mở miệng: “Người nói lại lần nữa xem, xem ta có đánh rơi răng người hay không”.

Tuy rằng nàng chỉ là một kẻ ngốc, là thiên kim Vương phủ đáng ngưỡng mộ, lại là Hoàng hậu đương triều, thế mà lại sa cơ đến mức phải thông đồng với tên trộm này, điều này thực sự cũng chỉ có Tô Khất Nhi đáng giận này có thể nghĩ ra, chẳng những trộm bạc, lại còn dám tìm sự giúp đỡ khắp nơi.

Tô Khất Nhi vẻ mặt tươi cười, đứng lên thật cẩn thận kéo Vân Tiểu ngồi xuống.

“Nếu Vân tỷ tỷ không muốn thì quên cái này đi, không nên tức giận a, đừng nóng giận, nóng giận sẽ tổn thương thân thể, nóng giận sẽ hại đến thân thể”. Về mặt nàng ta tươi cười lấy lòng, sau đó lại thật là cẩn thận mở miệng: “Chúng ta cũng coi như không đánh nhau thì không quen biết rồi, ta từ hôm qua đến giờ vẫn chưa được ăn cái gì, Vân tỷ tỷ có thể mời ta một bữa cơm không?”

Vân Tiểu mặt tròn trĩnh, Tô Khất Nhi này, cũng thực là có bản lĩnh rồi, từ hôm qua đến giờ mà không có ăn cơm, thế mà còn có thể chạy như vậy, nếu như nàng ta ăn no, thì thật đúng là một người không tệ a, ánh mắt Vân Tiểu chợt lóe, chợt có một ý nghĩ, có điều khi nhìn Tô Khất Nhi tư thái một lưu manh đầu đường như vậy, cũng liền bỏ qua ý nghĩ này.

Muốn nàng mời một bữa cơm cũng được, đang muốn mở miệng nói chuyện, bỗng nhiên từ một tiếng tiếng vó ngựa vang lên, vù vù xé gió, lá rụng bụi đất bay lên một lúc lâu, hai người neho lại mắt, chỉ thấy một chiếc xe ngựa xa hoa đang hò hét chạy qua, như khi xa phu điều khiển xe ngựa kéo lấy dây cương, tuấn mã bay lên nhấc vó trước một lúc, sau đó phát ra một tiếng hí dài, cuối cùng cũng ngừng lại hẳn.

Vân Tiểu và Tô Khất Nhi khuôn mặt bám đầy bụi, hơn nữa lúc trước lại chạy nhanh khiến đầu tóc rối tinh, giờ đây bộ dáng thực là chật vật không chịu nổi, thật giống như là hai kẻ ăn mày, lại còn là hai ăn mày chịu nhiều khổ cực, giờ phút này một đôi mắt to linh động đang chớp chớp, trái phải nhìn quanh, không rõ chiếc xe ngựa xa hoa kia dừng lại làm gì?

Trên chiếc xe ngựa xa hoa, tám rèm gấm hoa lệ châu ngọc được nhấc lên, một đôi bàn tay tinh tế như ngọc được nhấc ra, thon dài, mượt mà, sáng bóng lấp lánh, chỉ đơn giản nhìn đôi bàn tay này, cũng liền biết, người bên trong xe chắc chắn là một người khuynh quốc khuynh thành, bất kể là nam nhân hay nữ nhân, nhất định là một người có bộ dáng thần thái tuyệt mỹ khiến người lẫn thần đều ghen tị.

Vân Tiểu thăm đánh giá, ánh mặt trời tỏa ra hàng vạn tia sáng chói chang, một bóng hình cao lớn bước ra từ trong xe ngựa.

Ánh nắng mặt trời nhu hòa bao phủ trên đầu hắn, giống như một vị thiên thần từ trên trời giáng xuống, đứng ở trước mặt các nàng.

Mặt mày như họa, đẹp giống như tiên nhân, trên khuôn mặt là ngũ quan xinh đẹp, da thịt trơn bóng giống như một khối Cổ Ngọc, tinh tế bóng loáng, mày rậm nhỏ dài, ánh mắt sáng như một đôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm, lóe ra tia sáng chói mắt, đôi môi màu đỏ gọi cảm yêu mị nhếch lên, vẫn chưa nói gì, Vân Tiếu và Tô Khất Nhi nhìn nam tử yêu mị trước mắt quên cả phản ứng, chỉ thấy hắn là một người vô cùng xinh đẹp giống như là trong suốt vậy, trong đó lại mang theo một chút xa cách, trong đôi mắt yêu mị đó lại mang theo một chút u buồn, hấp dẫn người khác, lại làm cho người ta không thể tới gần.

Từ đầu tới cuối, nam nhân này cũng không có nói một câu, tóc đen như mực, giống nước chảy mây trôi trút xuống, che đi một phần khuôn mặt tinh tế kia, thân mình khẽ động, người kia cũng đã xoay người bước lên xe ngựa.

Vân Tiếu lúc này mới có phản ứng, nhanh chóng cúi đầu nhìn, chỉ thấy trước mặt các nàng, một thoi bạc lạng lẹ rơi xuống.

Nam nhân này có ý gì vậy, Vân Tiếu chớp chớp mắt, ngẩng đầu quay lại nhìn, chỉ thấy xe ngựa đã chậm rãi chạy đi, chậm rãi rời khỏi tầm mắt của hai người.

Vân Tiếu quay đầu sang bên cạnh nhìn Tô Khất Nhi, chỉ thấy người này giống như rơi vào trong một căn bệnh kì lạ, vẻ mặt ngây ngô cười, miệng há ra rơi ra giọt nước miếng kêu chít chít, ánh mắt si mê nhìn theo chiếc xe ngựa kia.

Vân Tiếu đầu tiên là muốn ói, nam nhân kia thực sự là không tề, nhưng cũng không có cần lộ ra ngoài như vậy được không, dùng sức đẩy Tô Khất Nhi, chỉ vào bạc trên mặt đất hỏi: “Cái này là có ý tứ gì vậy?”

Nàng ta hiện giờ mới chậm chạp phản ứng lại, nam nhân kia sẽ không phải là, không phải là...?

Thì ra là người ta đã coi cả hai người các nàng là ăn mày a, a, a, Vân Tiếu đứng lên, ngửa mặt lên trời thét dài, chuyện này gọi là cái gì đây, Vân Tiếu nàng, đường đường là thiên kim của Vân Vương phủ, Hoàng hậu Đông Tần quốc, vậy mà lại bị người ta coi là kẻ ăn mày.

Mà Tô Khất Nhi lại trái ngược lại với nàng hoàn toàn, nhặt lượng bạc dưới đất lên, ha ha cười rộ lên, si mê lúc trước cũng đã mất, cả người tỉnh táo lại, đứng lên: “Đi nhanh đi nhanh, chúng ta đi ăn cơm, chúng ta đi ăn cơm”.

“Tô Khất Nhi, ngươi không thấy nam nhân kia thật là quá đáng sao, vậy mà lại xem hai chúng ta là ăn mày?”

Vân Tiếu tức giận bất bình rống lên, hung hăng nhìn chằm chằm Tô Khất Nhi, nữ nhân này một chút tri giác cũng không có hay sao, nhìn thấy tiền là quên hết mọi chuyện, có điều nàng đã quên một chuyện Tô Khất Nhi không cùng một giai cấp với nàng, cho nên giờ phút này nữ nhân này đang cười với vẻ mặt háo sắc và hạnh phúc.

“Đi thôi, đây chính là bạc Vô Quân đưa cho chúng ta nha, hắn cũng thật là có lòng tốt nha, không hổ là đệ nhất công tử Yên Kinh, chẳng những đẹp, hơn nữa tâm địa cũng thực là thiện lương a”.

“Vô Quân? Đệ nhất công tử Yên Kinh?”

Vân Tiếu có chút mơ hồ, Tô Khất Nhi giống như là phát hiện ra đại lục mới vậy, kinh ngạc nhìn Vân Tiếu: “Tỷ sẽ không phải ngay cả Vô Quân đệ nhất công tử Yên Kinh cũng không biết chứ, hắn chính là công tử tuần tú nhất kinh thành, thế nhưng tỷ lại không biết sao”.

Tô Khất Nhi nói xong câu cuối còn làm ra vẻ cực kì thương tâm, dường như việc Vân Tiếu không biết Vô Quân đã xúc phạm đến nàng ta vậy, tức giận trừng mắt nhìn nàng.

Vân Tiếu có chút buồn cười, đương nhiên nàng cố gắng nhịn xuống.

Nam tử vừa rồi là đệ nhất công tử Yên Kinh, muốn nói đẹp sao? Quả thật là rất đẹp, hơn nữa loại vẻ đẹp này không mang theo hương vị trần tục chút nào, quan trọng nhất là ánh mắt trong sáng, không hề có một tia xun xoe tầm thường của trần thế, có điều đối với Vân Tiếu đã xem hết những nam nữ xinh đẹp trên điện ảnh và truyền hình mà nói, mỹ mạo cũng không phải là điều quan trọng nhất, cho nên nàng cũng không có nghĩ là mình đã làm ra chuyện gì tày trời cho lắm, nhưng mà Tô Khất Nhi lại không có nghĩ như vậy, vậy người không cùng suy nghĩ không nên gặp nhau nữa, Vân Tiếu nhướng mày.

“Ngươi đã có bạc, vậy thì cũng không cần ta mời ăn cơm nữa, tự ngươi đi đi, chúng ta chia tay ở đây, “

Vân Tiếu ôm quyền, rất có phong vị của giang hồ, hào sảng mở miệng, Tú Tú vẫn còn đang ở trên đường chờ nàng, nếu như mà lại không có thấy mình, chỉ sợ khi về sẽ bị ăn trái cây. (chắc bị ném trái cây hoặc là giáo huấn, vì nguyên văn là hảo quả cũng có nghĩa là điểm tâm, tức là thứ được thêm ngoài lề, đoán là giáo huấn =.=)

Ai ngờ nàng vừa mở miệng, Tô Khất Nhi kia thế nhưng lại nóng nảy, bước nhanh lại đây nắm lấy cánh tay của nàng, vẻ mặt thành thật mở miệng: “Tỷ tỷ, đừng giận, chúng ta cùng nhau đi ăn một chút đi, gặp được nhau chính là duyên phận, về sau ta với tỷ cùng lăn lộn, được không a”.

Vân Tiếu khuôn mặt hắc tuyến, là duyên phận, cũng là nghiệt duyên, vừa ra đường đã đụng phải người này, nàng dùng sức rút tay ra, chuẩn bị dùng lời lẽ nghiêm khắc để cự tuyệt, nhưng Tô Khất Nhi kia làm sao có thể bỏ ra chứ.

Rõ như ban ngày, dưới ánh mặt trời chói chang, hai nam nhân lại dây dưa với nhau trên đường, tuy rằng trên ngã tư đường này cũng không có nhiều người cho lắm, nhưng ngẫu nhiên vài người đi qua vẫn dùng ánh mắt khác thường nhìn bọn họ, tư thế kia cực kì ám muội không rõ ràng.

Vân Tiểu tức giận đến mức muốn đánh người này một cái, nàng thật sự là muốn nổi điên, phát tài thì kệ nàng ta, lời kéo lấy nàng làm gì, đang định phát hỏa, bỗng nhiên trên ngã tư đường lại xuất hiện thêm một chiếc xe ngựa, lần này lại trực tiếp dừng lại, một tiếng hừ lạnh truyền ra.

“Đòi phong bại tục”.

Vân Tiểu nghe vậy lại càng thêm tức giận, trợn mắt trừng qua, căn bản không thể nhìn thấy người nói chuyện bên trong đó, có điều nghe bốn chữ kia vang lên nhưng thực sự là âm vang hữu lực, trầm bổng du dương...

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Ta Không Làm Thiếp

Vân Tiểu rất muốn lao ra tranh luận với người kia, lại bất đắc dĩ vì một bàn tay túm chặt nàng ở phía sau, chính là không muốn nàng lộ diện, đợi đến lúc nàng giẫy khỏi Tô Khất Nhi vọt ra đường thì xe ngựa đã nghênh ngang đi mất, lại một lần nữa làm cho mặt nàng ăn bao nhiêu bụi đất.

Vân Tiểu tức giận sống chết trừng mắt nhìn cái xe ngựa xa hoa tuyệt trần kia, trong lòng rất là buồn bực a, trong xe tốt cùng là người phương nào, dám chọc nàng, thật sự là đáng đánh đòn, các nàng vừa rồi có làm gì đâu? Ban ngày ban mặt, cho dù kéo kéo giật giật cũng có thể làm ra được chuyện gì chứ, hơn nữa tên Tô Khất Nhi này cứ lời nàng là có ý gì, Vân Tiểu đột nhiên quay đầu, lạnh lùng trừng mắt nhìn Tô Khất Nhi.

“Lúc này không nghe thấy tên kia nói à? Còn lời ta làm gì”.

Tô Khất Nhi vừa thấy Vân Tiểu rất hung ác thì oan ức mở miệng: “Ta vì muốn tốt cho ngươi, ngươi không biết xe ngựa đó là của nhà nào sao?”

Hỏi xong cũng chẳng đợi Vân Tiểu đáp lời, bởi vì nàng rõ đại tỷ này sao mà biết được a, ngay cả đệ nhất công tử Yên kinh Dạ Vô Quân còn không biết, nàng sao còn trông đợi nàng ta sẽ nhận ra xe ngựa nhà ai.

“Xe ngựa kia là của Lâm Vương phủ, Lâm Vương gia Thượng Quan Lâm là em ruột của đương kim Hoàng thượng, ngươi tìm hán tranh luận không phải là tự tìm đau khổ mà ăn sao?”

Vân Tiểu ngẩn ra, không phải là nàng sợ Lâm Vương gia mà là nếu vừa rồi xung đột, kinh động đến người của hai phủ, chỉ e nàng sẽ bị lộ, có điều nghĩ lại lời nam nhân kia nói, trong lòng liền không thoải mái, hừ lạnh.

“Một tên mồm miệng chua ngoa”.

Vân Tiểu nói xong ngẩng đầu nhìn Tô Khất Nhi, đuôi lông mày khẽ nhíu, ánh mắt lóe lên một chút, một chủ ý nảy lên trong đầu, khóe môi cười một cái nhu tình như nước, Tô Khất Nhi thấy không khỏi run run da đầu, theo bản năng lui dần từng bước, đại tỷ này sao tự nhiên lại cười kinh dị như thế nha, rõ ràng là nụ cười tính kế người khác, không bằng cứ lạnh lùng nghiêm mặt còn đỡ sợ hơn.

“Tô Khất Nhi, nếu ngươi muốn đi theo ta, chuyện ngươi làm hôm nay ta có thể tha cho ngươi, nên biết rằng, đi theo ta, từ nay về sau ăn sung mặc sướng, hơn nữa được làm một cô nương đường đường chính chính, lựa là găm vốc không bao giờ thiếu cho ngươi”.

Vân Tiểu càng nói càng khiến Tô Khất Nhi hưng phấn, mắt mở thật lớn, hình như là không thể tin nổi, phải biết có thể đường đường chính chính làm một cô nương, mặc quần áo đẹp đẽ là mộng tưởng cả đời này của nàng, nhưng hiện tại nàng có thể nhét đầy cái bụng đã là tốt lắm rồi, bao giờ mới có khả năng mặc vào lựa là găm vốc, nàng biết, loại chuyện này chỉ dựa vào chính mình cả đời cũng không làm nổi, nhưng hiện giờ thế nhưng lại có một cơ hội tốt như vậy.

Có điều không có miếng bánh nào nghiễm nhiên rơi từ trên trời xuống như vậy, ai biết được vị đại tỷ này muốn nàng làm gì, hơn nữa xem cách ăn mặc của nàng ta thật sự không giống kẻ có tiền, nhiều nhất cũng chỉ có hai trinh tiền, dựa vào đâu mà có thể cho nàng ăn sung mặc sướng chứ, lại còn lựa là găm vốc nữa, không phải là bảo nàng gả cho cha già của nàng ta, hoặc là gả cho ca ca tàn phế của nàng ta chứ, Tô Khất Nhi phát huy trí tưởng tượng của mình, tưởng tượng ra đủ mọi việc, cuối cùng ôm ngực hét lớn một câu.

“Ta không làm thiếp cho người khác”.

“Chỉ dựa vào đáng người giống cái tắm giặt quần áo của ngươi á, bằng phẳng không khác gì nam nhân”.

Vân Tiểu khinh bỉ nói, nàng ta nghĩ tốt thật đấy, mình căn bản còn tìm không ra một người nam nhân đi cưới nàng ta.

Mà nói đến lão cha và ca ca của nàng, nữ nhân muốn làm tiểu thiếp chắc là xếp thành một hàng chờ rồi ấy chứ, tội gì phải đi tìm một tấm giặt quần áo làm tiểu thiếp.

“Tắm giặt quần áo?” Tô Khất Nhi chậm chạp nhắc lại một câu, lập tức nổi trận lôi đình, chỉ vào Vân Tiểu kháng nghị: “Nói vậy, sao ta lại là tấm giặt”

quần áo? Nhìn đi, rất trắng, nhưng mà đầy đặn sẵn chắc”.

Tô Khất Nhi dùng sức ưỡn ngực, thể hiện ra là rất sẵn chắc, Vân Tiếu còn thật sự nhìn, neho mắt lại đánh giá, cuối cùng gật đầu một cái, quả thật có một chút như thế, một cái đòi thật phẳng, có voi không có cũng không khác là mấy, có điều ngực nàng ta phẳng hay không chẳng liên quan gì đến nàng, nàng thầm nghĩ quãng người này đi.

“Chuyện ta muốn ngươi làm chính là: nếu như ngươi có thể trộm được một vật tùy thân của Lâm Vương gia, bất kể là cái gì, chỉ cần ngươi lấy được, ta lập tức cho phép ngươi về sau theo ta lẫn lộn”.

Dưới ánh mặt trời, vẻ mặt Vân Tiếu ăn đứt thần thái của Tô Khất Nhi, ánh mắt còn mang theo khinh bỉ, dường như muốn khẳng định chắc chắn Tô Khất Nhi không dám làm chuyện này, Tô Khất Nhi tính tình bốc đồng, lập tức bị kích thích hùng tâm tráng chí*, vô cùng hào hùng mở miệng: “Được, ta lập tức trộm một đồ của hân cho ngươi, đi, chúng ta đi tìm hân”.

*hùng tâm tráng chí: ý chí mạnh mẽ

Vân Tiếu kinh ngạc, không ngờ người này thật sự dám đi trộm, Thượng Quan Lâm, Thân vương đương triều cao quý, sao có thể dễ đối phó đến vậy, nàng ta không sợ sao? Sở dĩ nàng đưa ta yêu cầu này là muốn cho nàng ta biết khó mà lui, không ngờ lại không thành công, Vân Tiếu hí mắt nhìn Tô Khất Nhi, không khỏi có chút rung động, nếu Tô Khất Nhi đã nhận định đi theo nàng, có sao nàng không giữ nàng ta lại bên người làm tri kỷ, cục diện trước mắt biến hóa kỳ lạ khó lường, nàng vẫn cần một người của mình, người này gan phải đủ lớn, Tô Khất Nhi thật ra lại phù hợp với điểm này, nếu hôm nay nàng ta thật sự trộm được một đồ vật của Lâm Vương gia, như vậy nàng sẽ thu nhận nàng ta.

Vân Tiếu tính toán xong xuôi, nâng mặt cười sung sướng.

“Tô Khất Nhi, xe ngựa sớm đi xa rồi, ngươi đi đâu tìm hân”.

“Sao không tìm được, những hoàng thân quốc thích hạ triều đương nhiên chỉ đi hai nơi, Ma Yên Chi lâu hoặc Thẩm Vũ lâu, không phải uống rượu thì chính là dạo hồ phẩm trà, tự cho mình là người phi phàm, giờ sắp đến giữa trưa rồi, ra đoán Lâm Vương gia kia nhất định là đến Thẩm Vũ lâu, Thẩm Vũ lâu này là tửu lâu xa hoa nhất Yên kinh, trừ hoàng thân quốc thích, thương nhân phú hào ra thì người khác không thể vào”.

Tô Khất Nhi vừa lái nhai vừa đi trước dẫn đường, kéo Vân Tiếu đi trên con đường xa hoa nhất Yên kinh.

Vân Tiếu đi phía sau nàng, nghe Tô Khất Nhi nói không khỏi cùng cố thêm một phần quyết tâm, Tô Khất Nhi sinh sống ở Yên kinh bao nhiêu năm, đúng là một người hữu dụng.

“Nếu không thể vào thì ngươi trộm thể nào được?”

Vân Tiếu nhân nhân hỏi, nàng không nghĩ có vấn đề gì có thể làm khó Tô Khất Nhi, nữ nhân này có chút năng lực, quả nhiên, nàng vừa nghĩ xong thì thấy Tô Khất Nhi cười, nụ cười mang theo chút đắc ý, quay đầu thần thần bí bí nói: “Việc này đại tỷ không cần lo, ta có cách của ta, ngươi chỉ cần chờ thu nhận ta là được, đúng rồi, đừng quên việc ngươi đồng ý với ta, ta muốn ăn sung mặc sướng, còn muốn lựa là gấm vóc”.

Tô Khất Nhi cười rất vô lại, Vân Tiếu tròn trắng mắt, đến lúc này mà nàng ta lại chỉ nghĩ đến những thứ đó, có điều cũng làm cho nàng thấy hứng thú, nàng rất hiếu kỳ, Tô Khất Nhi làm thế nào vào được Thẩm Vũ lâu, nhưng trước mắt còn một việc nữa.

“Tô Khất Nhi, ta còn có một người bạn ở lại chỗ chúng ta gặp nhau lúc này”.

Nàng chưa quên nha đầu Tú Tú kia còn ở lại yên một chỗ chờ nàng, nếu nàng ta tùy tiện về phủ, tất sẽ dẫn đến những phiền toái không cần thiết.

Tô Khất Nhi cũng đáp ứng, một trước một sau cùng Vân Tiếu về chỗ hai người đứng nhau, quả nhiên Tú Tú vẫn ở đó, chẳng qua nha đầu kia khóc vô cùng thê thảm, làm cho nhiều người xung quanh nhìn lại, khuôn mặt đen thui lúc trước trắng mắng đen, cũng tăng thêm vài phần điểm đậm đáng yêu, vừa thấy Vân Tiếu xuất hiện cũng bất chấp tất cả xông lên kéo lấy nàng kêu: “Chủ tử, người làm ta sợ muốn chết, làm ta sợ muốn chết”.

Trên đường rất nhiều người nhìn, Vân Tiếu nhanh chóng kéo nha đầu kia đến một nơi yên tĩnh, nhân nhạ mở miệng: “Được rồi, ngươi khóc cái gì sợ cái gì? Không phải ta vẫn rất khỏe mạnh sao?”

“Chủ tử, nếu không thấy người, ta sẽ lấy chết tạ tội”.

Tú Tú càng nói càng thê thảm, những giọt lệ như hạt châu cuộn cuộn rơi, thương tâm muốn chết.

Tô Khất Nhi đứng sau các nàng, chớp chớp đôi mắt mọng nước, nghe hai người trước mặt nói chuyện đã xác định được một việc, thì ra mình thật sự đi theo một con cá lớn, khó trách có cách nói ăn sung mặc sướng, lần này bất kể thể nào cũng phải quán quýt lấy nàng ta, sau đó mặc y phục lựa là gấm vóc xinh đẹp, làm một nữ nhân chân chính.

Trước mắt vẫn nên nghĩ xem nên làm sao để trộm được vật tùy thân của Lâm Vương gia, đây cũng không phải chuyện nhỏ, Lâm Vương gia kia là người âm hiểm lại lạnh lùng tàn nhẫn, nếu không trộm được vật mà lại rơi vào tay hân, chỉ e sẽ chết không toàn thây, vừa nghĩ vậy Tô Khất Nhi liền có chút kinh hãi run rẩy, nhưng vì cuộc sống tươi đẹp trong tương lai, hôm nay nàng phải liều mạng một phen...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Mạo Hiểm

Vân Tiểu trấn an Tú Tú, cùng Tô Khất Nhi hướng về phía ngã tư đường phồn hoa nhất của Yên kinh mà đi tới, trên đường, Tô Khất Nhi dùng hai lượng bạc mà Dạ Vô Quân đã đưa cho các nàng, mua một bộ quần áo mới, tuy rằng không phải y phục gấm hoa, nhưng cũng là quần áo tốt nhất mà Tô Khất Nhi từng được mặc, khuyết điểm duy nhất là, đây là một bộ nam trang, quần áo của một gã sai vặt trong nhà giàu, áo xanh mũ quả dưa, một đôi giày, được mang trên người Tô Khất Nhi, nàng ta lập tức trở thành chó săn của những kẻ nhà có tiền.

Vân Tiểu không biết nàng ta hóa trang thành như vậy làm gì. Cố gắng đè nén tò mò trong lòng, có điều Tô Khất Nhi kia cũng không phải là người biết giấu chuyện, dù người không hỏi, nàng ta cũng sẽ nói, cho nên nàng ta lải nhải suốt cả dọc đường.

“Tỷ có biết Lâm Vương gia có một người tình không? Mỹ nhân Yên Chi lâu Mạch Như Yên, nghe nói chính là hồng nhan tri kỉ của Lâm Vương gia”.

Tô Khất Nhi nói tới đây liền dừng miệng, nhưng Vân Tiểu cũng có thể đoán thêm được ý sau, nhất định là nàng ta muốn lợi dụng quan hệ của Mạch Như Yên và Lâm Vương gia, không biết nàng ta có thể thành công hay không? Nàng mới mắt mong chờ đây nha. Vân Tiểu khoe miệng khê nhếch, hứng thú mui phần đi theo phía sau của Tô Khất Nhi, cùng nhau hướng về phía Thâm Vũ lâu đi tới.

Tú Tú vẫn im lặng đi theo các nàng như trước, đối với những lời nói của chủ tử cùng kẻ trộm kia nàng không có bao nhiêu hứng thú, giờ phút này nàng vẫn còn rất thương tâm, nhưng mà càng nghe lại càng thêm kinh ngạc, hình như là chủ tử cùng với kẻ trộm này đánh đổ với nhau, còn liên quan đến Lâm Vương gia, Lâm Vương gia là loại người nào, Tú Tú cũng đã từng nghe nói qua, tâm ngoan thủ lạt*, lãnh khốc vô tình, chủ tử không chộc người nào, lại muốn đi chộc hắn, như vậy không phải là đem mạng nhỏ của mình đặt trước lưỡi đao sao? Cuối cùng nhịn không được mà kêu lên.

*Tâm ngoan thủ lạt: lòng dạ độc ác.

“Chủ tử, không phải người có việc cần làm sao? Vẫn là không cần đi chộc vào Lâm Vương gia đi, hắn cũng không phải là người dễ trêu chọc”.

Vân Tiểu nắm chặt tay bên người, khoe môi hiện lên nụ cười nghiền ngẫm: “Hắn dễ chộc hay không ta không biết, nhưng không phải ta đi chộc hắn, là Tô Khất Nhi muốn đi chộc hắn, cho dù có xảy ra chuyện gì, cũng không có quan hệ gì với ta”.

Về mặt chuyện không liên quan đến ta, vân đạm phong khinh, Tô Khất Nhi biết như thế nào gọi là lạnh lùng, con bà nó, nữ nhân này căn bản không phải người, cho dù chuyện này thực sự là chuyện của một mình nàng, tốt xấu gì cũng phải biểu hiện uyển chuyển một chút, hàm súc một chút, để cho nàng dễ chịu một chút thôi, trong lòng không khỏi nổi lên tiếng trống lúi quúi, chẳng lẽ nàng thật sự muốn đi theo nữ nhân không tim không phổi như vậy sao, nhưng vừa nghĩ đến lời của nàng ta, được ăn sung mặc sướng, cộng thêm lựa là gấm vóc, đó chính là giấc mộng cả đời của nàng a, sau khi cân nhắc hai lần, bước đi không ngừng, trên mặt vẻ mặt lại hay thay đổi, thú vị đến cực điểm.

Vân Tiểu biết nha đầu kia lưỡng lự, lạnh lùng nhẹ nhàng mở miệng.

“Nếu như người sợ hãi, vậy thì cũng thôi đi, ta phải đi rồi, chúng ta sẽ gặp lại sau”.

Nói xong cũng không có thêm liếc nhìn Tô Khất Nhi một cái, quay người chuẩn bị rời đi, Tô Khất Nhi vừa nghe thấy giọng điệu khinh miệt của nàng, liền vô cùng tức giận, đột nhiên kêu lớn: “Nói bậy, ai sợ, ai sợ, ta Tô Khất Nhi mà sợ ai, sợ ai chứ?”

Câu cuối cùng lên cao, rõ ràng là tự cho mình thêm can đảm, Vân Tiểu mỉm môi nở nụ cười một chút, khi quay đầu lại về mặt còn thật sự chân thật, chân thành mở miệng.

“Coi như xong đi, nếu như thật sự chọc giận Lâm Vương gia, mạng nhỏ của người cũng khó mà giữ được, vì đi theo ta, mà đánh mất tính mạng, vậy thì cũng không đáng giá”.

Tô Khất Nhi vừa nghe liền tức giận vô cùng, bước nhanh hai bước đến trước mặt Vân Tiểu: “Ta đã chọn tỷ, về sau nhất định phải đi theo tỷ, tỷ đừng nghĩ trốn tránh, đi thôi, hiện tại chúng ta đi Thâm Vũ lâu, rất nhanh ta có thể lấy được này nọ, tỷ đừng mơ chơi bài lừ”.

Ba người cùng nhau đi về phía Thâm Vũ lâu, Tú Tú đi phía sau khuôn mặt trắng bệch, không nói gì nhìn trời, rốt cuộc là chủ tử có ý gì a, vì sao lại cùng với một kẻ trộm chơi đùa, lại không đưa nàng ta đi gặp quan phủ, mà còn cùng nàng ta đi chộc Lâm Vương gia?

Cửu Hoa phố, là ngã tư đường phồn hoa nhất Yên Kinh, các cửa hàng trên đường đều là cửa hàng cao cấp, bất kể là kim loại hay đồ ngọc, hay là dược liệu và đồ dùng, đều là vật để tiến cống cho cung đình, bởi vậy được coi trọng vạn phần, cho nên trên đường này, một nửa là cửa hàng lớn của hoàng gia, giá cả đắt đến đáng sợ, người ra vào cũng toàn là những người sang quý có tiền, vung tiền như rác, mặc dù chỉ là một gã sai vặt, cũng đều thể hiện cho thân phận của họ, so với những ông chủ nhà nghèo thân phận cũng còn tôn quý hơn.

Thâm Vũ lâu nằm bên trong đó, những tòa nhà cột đình được trạm trổ, cổ kính, tòa nhà ba tầng, cùng với trái phải các tòa nhà cao tôn nhau lên, mỗi người mỗi về.

Trên cánh cửa cao lớn hàng chữ rồng bay phượng múa đề tên: “Thâm Vũ lâu”.

Khung chữ nạm vàng, dưới ánh mặt trời tàn mát ra sự xa hoa quý khí, màu xanh nhạt thủ công xen kẽ ở trong đó, trong sự quý khí lại mang thêm vài phần tinh xảo, vài đóa hoa màu tím tô thêm vẻ đẹp mềm mại, hoa mai đập vào mắt.

Lúc này đúng là giữa trưa, người đến người đi rất là náo nhiệt, tuy rằng giá cả vô cùng đắt, nhưng Yên kinh chính là nơi dưới chân thiên tử, người giàu có nhiều như nước sông Chi Khanh, nơi này lại tượng trưng cho địa vị và thân phận, tuy rằng là chốn vùng tiền như rác, nhưng mà rất nhiều người cứ đổ xô mà đến, càng ngày càng đông.

Trước cửa tửu lâu, hai hàng tiểu nhị mặc quần áo xanh đậm đứng đón chào, trên đầu mang theo mũ, vừa thấy có người đến, liền cung kính xoay người, dẫn người đi vào.

Vân Tiếu và Tô Khắc Nhi đứng trên đường trước cửa tửu lâu, đánh giá cả buổi, cuối cùng khẳng định, nếu như Vân Tiếu và Tú Tú đi vào, nhất định sẽ bị người ta đuổi ra, chỉ có Tô Khắc Nhi ăn mặc hơi chỉnh tề một chút, nhìn qua rất giống một gã sai vặt của nhà nào đó.

“Chúng ta đợi người ở chỗ này, chỉ cho người thời gian một nén hương, nếu như người không trở lại được thứ gì đó, ta cũng sẽ không chờ người”.

Vân Tiếu lãnh đạm mở miệng, nếu như Tô Khắc Nhi thật sự qua được cửa ải này, nàng cũng nhất định thu nàng ta về dùng, nếu như nàng ta làm không được, xin lỗi, nàng không có hứng thú nuôi người vô dụng, cho dù nàng ta có lạnh mồm lạnh miệng cũng chẳng ích gì.

Tô Khắc Nhi tưởng tượng đến một ngày mai tốt đẹp, và tương lai ăn sung mặc sướng, cuối cùng cũng ngẩng cao đi vào Thâm Vũ lâu, hơi có chút ý vị phong tiêu tiêu hề, dịch thủy hàn, trắng sì nhất khứ hề, bất phục hoàn*.

*Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn

Trắng sì nhất khứ hề, bất phục hoàn

Dịch

Gió đầu hiu sông Dịch lạnh lùng ghê

Trắng sì một đi không trở về

Hơn hết tiểu nhị đứng trước cửa Thâm Vũ lâu cũng không có khó xử nàng, chỉ thấy nàng vào cửa, một bàn tay nàng đặt sau lưng làm ra một dấu hiệu, Vân Tiếu vừa bực mình vừa buồn cười, dẫn Tú Tú đi đến một bên, tìm một góc yên lặng.

Thâm Vũ lâu này là nơi nào chứ? Tốt nhất vẫn là tránh xa một chút.

Tú Tú thấy tên trộm kia giờ phút này không còn ở trước mắt, không nhịn được mở miệng thúc giục chủ tử nhà mình.

“Nương nương, chúng ta đi làm việc đi, nếu không thì đi ăn cơm, trời đã giữa buổi trưa, rất là đói bụng a”.

Vân Tiếu cười tủm tỉm nhìn Tú Tú, nha đầu này hình như thực là sợ hãi, nghĩ ra thì cũng đúng, có lẽ là tên Lâm Vương gia kia là một kẻ âm hiểm, bên ngoài tiếng xấu đồn xa, cho nên mới khiến cho Tú Tú sợ hãi như vậy, nhưng như vậy thì thế nào? Vân Tiếu nhớ tới một chuyện.

“Đúng rồi, Tú Tú, ta đưa cho người hai vật này, đến một hiệu cầm đồ gần đây đổi chút bạc đi”.

Hiện tại trên người nàng cũng không có bao nhiêu bạc, nhưng thật ra cũng có mang vài món trang sức bằng ngọc trên người, mỗi một vật cũng đều rất đáng giá, nếu như vậy để chế tạo dao giải phẫu, chỉ e sẽ thiếu bạc, còn có những loại thảo dược nàng cần, đều là những thứ hiếm thấy lại quý giá, mà nàng cần bản không có bao nhiêu bạc, vàng bạc của hồi môn của Vân Vương phủ lúc trước cũng không có mang trở về, trước mắt chỉ có thể cầm trang sức dùng tạm.

“Nương nương”.

“Mau đi đi”. Vân Tiếu vẫy tay thúc giục, nha đầu này rời khỏi nàng cũng thoải mái một chút, đỡ để cho nàng ta ở chỗ này lo lắng nhiều.

Tú Tú cũng không nói gì nữa, nhận lấy hai vật trang sức mà chủ tử đưa qua, đều là vật quý báu, hẳn là có thể đổi được không ít bạc.

~~~~ Thâm Vũ lâu ~~~~

Một căn phòng sang trọng trên lầu ba, cửa sổ mở ra, lụa mỏng màu trúc xanh theo gió tung bay, hương hoa cỏ lượn lờ trong phòng.

Vài vị công tử quý khí bức người đang ngồi ở trong đó, lười biếng tùy ý, dựa nửa người trên ghế, có nhắm mắt dưỡng thần, còn có một vị đang ngồi nghiêm chỉnh tại kia.

Nam tử đứng đầu, cầm bảo xanh đen, trước ngực dùng kim tuyến thêu một con chim ưng đang giương cánh bay cao, đôi mắt sắc bén như chim ưng màu hồng ngọc, sinh động sáng chói, khí phách mười phần, thật giống như một con chim ưng đang ngủ đông, bên trong ẩn chứa tia mũi nhọn, lười nhác tùy ý, trên khuôn mặt ngũ quan cương nghị, lông mày như sương giá, mắt như sao băng, hơi thở âm u lạnh lùng chìm trong đáy mắt, giống như tùy ý, nhưng mỗi người ngồi nơi đây đều biết hẳn là một kẻ lòng dạ độc ác âm hiểm ra sao.

Người này đúng là Lâm Vương gia đương triều, cánh tay trái đặc lực của Hoàng Thượng, Thượng Quan Lâm.

Đối diện với Thượng Quan Lâm, còn có một người khác, chỉ là đang nhắm mắt dưỡng thần, người này tuy rằng không có khí thế sắc bén, nhưng là lại hết sức xinh đẹp, trên tấm áo choàng thêu những đường màu tím và đuôi chim điều hầu như ẩn như hiện, cả người lộ ra xa cách, mặc dù gần ngay trước mắt, nhưng lại xa cách đến ngàn núi vạn sông, khiến cho người ta không tới gần được nửa phần, trên gương mặt ngũ quan trắng nõn, lông mi thật dài nhẹ quạt, có thể thấy được hấn vẫn chưa ngủ, mà chỉ là chợp mắt, khóe môi đỏ tươi chợt xuất hiện ý cười nhàn nhạt, hương thơm nhẹ nhàng thổi ngàn dặm.

“Vô Quân, gần đây có tin tức gì của Thần Long cung không?”

Thanh âm lãnh trầm của Thượng Quan Lâm vang lên, người đang nhắm mắt kia bất chợt mở to mắt, trong ánh mắt sáng rõ trong suốt, khiến cho người ta ngỡ người mê mẩn, dường như trong ánh mắt ấy không mang theo một tia bụi của trần thế.

“Ngươi biết là ta mặc kệ việc này mà”.

Dạ Vô Quân thân nhiên nhủ mảy, đối với chuyện của Thần Long Cung hấn căn bản không có hứng thú, đối với hấn, ngoại trừ hoa điều trùng thảo*, những chuyện quyền thế nơi cửa cung căn bản không có nửa điểm hứng thú...

*hoa điều trùng thảo: những thứ như hoa cỏ chim chóc, nói chung là thú vui tao nhã, giống tiên nhân nhĩ

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Trộm Ngọc

Trong con người đen nhánh âm u của Thượng Quan Lâm hiện lên những tia sắc nhọn lạnh lùng, nhìn chằm chằm Dạ Vô Quân, đáng tiếc người đối diện lại không để ý đến cũng chẳng sợ hãi, từ nãy đến giờ vẫn giữ dáng vẻ tao nhã.

Vài công tử khác trong căn phòng sang trọng lại run như cây sậy, đứng ngồi không yên, bọn họ đều thuộc phe Vương gia, sau lưng là các gia đình có thế lực trong triều, cho nên trước mặt Thượng Quan Lâm vẫn gọi là được phép ăn nói.

Có điều nhìn thái độ làm càn của Dạ Vô Quân, những người này trừ kinh ngạc vẫn chỉ có kinh ngạc, cũng không dám nhiều lời thêm một chữ nào vào.

Ai mà không biết, Yên kinh Dạ Vô Quân luôn luôn làm việc một cách mờ ám, hơn nữa không quan tâm việc trong triều, chỉ yêu thích việc trồng hoa nuôi cỏ, nghe nói gần đây hấn phát hiện ra vài giống cây hoa ngọc lan, cánh hoa to mùi hương lại rất thơm, đang rất được hoan nghênh tại Yên kinh.

Thế nhưng thật không ngờ Lâm Vương gia lại tìm đến hấn

Chỉ có điều người này hình như không có chút phản ứng nào.

Dạ Vô Quân là cháu ruột của Thái hậu đương triều, là huynh trưởng của Đức phi nương nương đang hưởng sủng ái sâu sắc của Thánh thượng, ở Yên kinh này tuy không tham gia vào chuyện gì nhưng cũng là nhân vật truyền kỳ, lạnh lùng xa cách lại rất bí hiểm.

“Vô Quân, ngươi biết không? Bỏn vương cũng là không còn cách nào khác mới phải tìm đến ngươi, ngươi thân là người nhà chẳng lẽ không thể làm chút việc cho hoàng thất sao? Thái hậu là cô ruột của ngươi, còn Đức phi nương nương nữa, một ngày nào đó nàng ta sẽ trở thành quốc mẫu của Đông Tần, ngươi là huynh trưởng chẳng lẽ không thể làm chút chuyện vì mọi người nhà mình”.

Hiếm khi thấy Thượng Quan Lâm hạ giọng, thần thái cũng nhu hòa đi mấy phần.

Dạ Vô Quân ngẩng đầu, sắc mặt hấn trắng đến gần như trong suốt, có chút trắng xanh một cách nhợt nhạt, theo ánh mặt trời xuyên qua rèm trúc màu xanh chiếu lên mặt hấn, có thể thấy được ánh mắt một môi pha chút biếng nhác của hấn, dường như cực kì chán ghét những chuyện nhân tình thế thái.

“Thần Long cung cũng không nổi xung đột gì với triều đình, sao các người nhất định phải trừ khử họ”.

“Bọn chúng càng ngày càng lớn mạnh, nắm gần đây thế lực tràn ra toàn bộ Đông Tần, đây là một tai họa ngầm rất lớn, nếu không trừ khử hấn Hoàng thượng sao có thể yên tâm được”.

Thượng Quan Lâm vừa dứt lời, mấy công tử bên cạnh mở miệng phụ họa.

“Lâm Vương gia nói rất đúng, Thần Long cung kia ngày càng lợi hại, không chỗ nào không có người của chúng”.

“Nếu giờ không trừ bỏ, chỉ sợ sau này muốn trừ cũng khó, bọn họ nhất định có mục đích riêng, bằng không vì sao phách lối ngang ngược như thế, một bang phái giang hồ lại có thể lực không lồ như vậy, rõ ràng là có tâm địa không yên ổn”.

Người đang nói có ngữ khí bất bình chỉ trích, Dạ Vô Quân lạnh lùng nhìn qua, người đó lập tức ngậm miệng.

Nhà phòng yên tĩnh trở lại, Thượng Quan Lâm nhìn Dạ Vô Quân, trong mắt có chờ mong.

“Vô Quân, người giúp chúng ta một lần đi, hiện giờ chúng ta bị theo dõi, chỉ cần gió thổi cỏ lay*, người của Thần Long cung kia lập tức đi trước một bước, điều này cho thấy mọi động tĩnh của chúng ta, đối phương đều nắm rõ trong lòng bàn tay, cho nên bên chúng ta chắc chắn có người của chúng, nay chỉ có người ra tay mới có thể thắng vì đánh bất ngờ”.

*gió thổi cỏ lay: ý nói động tĩnh rất nhỏ

Tuy Dạ Vô Quân lạnh lùng xa cách nhưng võ công lại cực kì lợi hại, bí hiểm, chỉ cần hần muốn, hần nhất định có thể giúp được bọn họ, trước mắt chính là xem hần có đồng ý chạy theo xuống hồ nước đục này hay không.

Trái ngược với sự khẩn thiết của Thượng Quan Lâm, Dạ Vô Quân từ đầu đến cuối không thừa một biểu tình nào, đều là lãnh đạm không có hứng thú.

“Ta nói lần nữa, đây là chuyện của các người, đừng lôi ta vào”.

Hần nói xong quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt xa xăm mà mơ màng, tựa như giữa không trung có gì đó khiến hần để ý, ngắm nhìn vô cùng chuyên chú.

Không khí trong nhà phòng ngưng tụ, dòng khí lạnh lẽo tràn ngập, quanh người Thượng Quan Lâm mờ mịt âm trầm, đôi đồng tử âm trầm như con sói hung bạo, dọa mấy người khác trong nhà phòng không dám thở mạnh, Lâm Vương gia này chính là một kẻ giết người không chớp mắt, bọn họ cẩn thận vẫn hơn, hần không thể làm gì Dạ Vô Quân không có nghĩa là hần không thể lấy bọn họ để xả hận.

Đúng lúc này, cửa nhà gian bị gõ nhẹ hai cái, một giọng nói cung kính vang lên.

“Vương gia, Yên Chi lâu có người muốn gặp ngài”.

“Yên Chi lâu?” Thượng Quan Lâm nhíu mày, mắt lóe lên một tia sắc bén rồi biến mất, lạnh nhạt mở miệng: “Cho người đó vào”.

Mạch Như Yên của Yên Chi lâu, toàn bộ người trong Yên kinh đều biết là hồng nhan của hần, thực ra chỉ là bằng hữu thân thiết, Như Yên tuy là nữ nhi nhưng lại có gan dạ của nam nhi, không chấp nhặt tiểu tiết, đó là lý do hần thường qua đó uống rượu giải sầu.

Tô Khất Nhi mặc trang phục gả sai vật, khom lưng thật cẩn thận đi vào, không khí lạnh lùng cực điểm của nhà phòng khiến nàng không nhịn được run rẩy, ngay cả hít thở cũng trở nên thận trọng, không khí ở đây thoát nhìn không tốt a, mình sẽ không tự đưa người lên trước đao chứ, nàng thậm chí còn cảm thấy cổ lạnh lạnh, đao gió lạnh như băng cắt vào da thịt.

“Người là ai?”

Trong mắt Thượng Quan Lâm hiện lên tia lạnh lùng hung tàn, tựa như một con sói khát máu, bất cứ lúc nào cũng có thể cắn xé tất cả.

Tô Khất Nhi lúc này mới chậm chạp cảm thấy sợ hãi, nhưng tên đã lên dây không thể không bắn, hạ thấp giọng cẩn thận mở miệng: “Tiểu nhân là sai vật của Yên Chi lâu, Như Yên cô nương sai tiểu nhân đến tìm Vương gia, nói là có việc muốn bàn bạc với Vương gia”.

“Như Yên có việc muốn bàn bạc với bản vương?”. Thượng Quan Lâm hơi ngạc nhiên, tuy lời đồn của hần và Như Yên bay lá tả đầy trời, nhưng hai người kết giao chỉ hơi hột như nước, cũng không hề có giao tình sâu nặng gì, trước kia rất ít có chuyện giống thế này, Thượng Quan Lâm nghi ngờ nheo mắt lại, đồng tử bắn ra ánh sáng lạnh lùng, thân mình đột ngột lướt một cái, thoáng chốc đã đứng cạnh Tô Khất Nhi, bàn tay to đuôi ta bóp lấy cổ Tô Khất Nhi, lạnh lùng mở miệng.

“Nói, ai phái người tới?”

Hô hấp của Tô Khất Nhi cứng lại, rầm một tiếng quỳ xuống, liên tục cầu xin, hai tay không tự chủ được ôm đùi Thượng Quan Lâm, run lấy bầy.

“Vương gia tha mạng a, tiểu nhân thật sự là người của Yên Chi lâu, tiểu nhân thật sự là người của Yên Chi lâu, Vương gia đừng giết ta a, ta không biết gì hết”.

Thượng Quan Lâm vừa tới gần Tô Khất Nhi liền đã biết hần chỉ là một người bình thường, xem ra là tự mình đa nghi, cúi đầu nhìn gả sai vật nhưng lại dám can đảm ôm chân hần, không khỏi giận dữ nhấc chân trực tiếp đá bay Tô Khất Nhi ra ngoài nhà phòng, đương nhiên là bay theo còn có một tiếng quát lạnh: “Cút”.

Ngoài nhà phòng, Tô Khất Nhi ngã xuống lập tức chạy ra ngoài, miệng còn tiếp tục xin tha: “Tiểu nhân cút đây, tiểu nhân cút đây, Vương gia tha mạng a”.

Nhưng vừa ra đến đầu cầu thang, khoe môi cong lên, đó là một nụ cười xảo quyệt, tay ôm ngực, sai bước chạy xuống lầu, con bà nó, một đá này cũng thật hiểm độc, ngực ần ần đau đớn, vẫn nên chạy nhanh chút, chỉ e Thượng Quan Lâm sẽ lập tức phát hiện, lúc đó mạng sẽ không còn, thân mình lẩn nhanh như thỏ chồn vào hang, trong nháy mắt chạy xuống lầu, ra khỏi cửa lớn của Thẩm Vũ lâu, chạy thẳng sang bên cạnh...

Chương 30: Ta Chính Là Con Ngốc Đổ

Thời gian một nén hương đã hết, Vân Tiểu ngẩng đầu quét mắt nhìn Thảm Vũ lâu một cái, vẫn không thấy bóng dáng Tô Khất Nhi, khẽ mím môi nở nụ cười một chút, xem ra nàng không có phúc phận lưu giữ nha đầu kia được rồi, xoay người sang nhìn Tú Tú bên cạnh nói: “Đi thôi”.

“Dạ, nương nương”.

Tú Tú mang hai vật trang sức quý giá đến hiệu cầm đồ đổi, vậy mà cũng đổi được ba ngàn lượng ngân phiếu, vừa đủ để dùng, mua một chút vật liệu quý báu, tạo ra một cây dao giải phẫu tinh xảo sắc bén như thế là đủ rồi.

Hai người quay đầu rời đi, vừa quay người phía sau liền vang lên tiếng bước chân, mang theo một trận gió lốc tới bên cạnh các nàng, có người liền kéo lấy tay Vân Tiểu chạy đi.

Vân Tiểu có điểm không hiểu ra sao, Tú Tú phía sau sợ lại mất dấu nương nương, sớm đã chạy theo phía sau kêu lên: “Đội ta với, đội ta với”.

Trong nháy mắt ba người liền biến mất, hòa vào bên trong đám người kia.

Thảm Vũ lâu, phòng khách quý trên lầu ba, không khí vẫn lạnh lẽo như trước, Thượng Quan Lâm không chút biểu tình thưởng thức trà, nhìn nam tử đối diện, chỉ thấy hắn ta đang lười nhác nhìn xa xa phía ngoài cửa sổ, gió nhẹ thổi vài sợi tóc đen trước ngực phe phẩy, nhẹ nhàng lay động, hoàn toàn không nhiễm một hạt bụi trần nào, trên ngũ quan tuấn mỹ yên lặng, không mang theo một chút gọn sóng, cũng không có bởi vì yêu cầu của hắn, mà mang đến bất an.

“Vô Quân?”

Thượng Quan Lâm vừa mở miệng, Dạ Vô Quân liền đứng lên, cầm bảo màu tím nhạt mang theo vô số hoa mai, thân mình khẽ nghiêng về phía cửa, người cũng đã đi ra khỏi phòng, thanh âm nhàn nhạt vang lên: “Chẳng lẽ ngươi không biết trên người mình thiếu cái gì sao?”

Lời vừa nói ra, Thượng Quan Lâm kinh sợ, cúi đầu nhìn lại, liền thấy ngọc bội đeo bên hông thể nhưng không còn nữa, đôi lông mày nhíu chặt, cũng liền biết thứ này mất như thế nào, sắc mặt lập tức trở nên âm ngạo khó coi, xoay người hướng ra phía ngoài hét lớn.

“Mộc Ly, lập tức đi tra xét cho ta kẻ vừa đến vừa rồi là kẻ nào?”

Bên ngoài căn phòng là Mộc Ly – thị vệ thiếp thân của Thượng Quan Lâm, vừa nghe nghe thấy thanh âm phẫn nộ của Vương gia liền biết đã xảy ra chuyện, lập tức cẩn thận lên tiếng trả lời: “Dạ, thuộc hạ lập tức đi làm”.

Không khí trong phòng vô cùng nặng nề.

Trên đường, Tô Khất Nhi kéo Vân Tiểu chạy trên đường như điên, đến tận khi nàng không thể chạy được nữa mới miễn cưỡng dừng lại, khom người thở gấp không ra hơi, từ đầu đến cuối Vân Tiểu cũng không nói chuyện, nhưng Tú Tú chạy theo phía sau lại tức giận.

“Ngươi lại phát điên cái gì vậy, lời kéo chủ tử nhà ta làm gì?”

Tô Khất Nhi dùng sức thở, há to miệng để thở, cố gắng thở đều, cũng không để ý tới Tú Tú mà lấy ra ngọc bội đã trộm được đưa ra trước mặt, ngọc bội đang đưa giữa không trung, ánh mặt trời chiếu lên ngọc bội rực rỡ, khoe ra ánh sáng nhu hòa sáng bóng, tròn như tơ lụa, điêu khắc tinh xảo, nhỏ như một bông hoa mẫu đơn, cánh hoa lại rõ ràng, đường cong như dòng nước uốn chảy, vừa nhìn đã biết chính là thứ tốt.

“Ta đã lấy được”.

Trong giọng nói của mang theo một chút kiêu ngạo và tự hào, Vân Tiểu thở dài, đưa tay nhận lấy ngọc bội kia, nhàn nhạt mở miệng: “Đây cũng là lấy mạng của người để đánh đổi, tội gì phải cố chấp như vậy, đi theo ta cũng chưa chắc là chuyện tốt a, con đường tương lai nguy hiểm”.

Tô Khất Nhi cũng không có nghĩ nhiều như vậy, có lẽ là bởi vì nàng quá cô đơn, hoặc là bởi vì nữ nhân này đáng để cho nàng làm như thế, ánh mắt của nàng hòa trong ánh mặt trời, ánh mắt cứng cỏi như đá lóe lên, chính là vì vậy, mà nàng luôn cố chấp.

“Được rồi, ngươi có thể đi theo ta, nhưng ta muốn ngươi biết, đi theo ta, từ nay về sau trong mắt trong lòng ngươi chỉ có thể là ta, ta chính là chủ tử của ngươi, chẳng những mạng của ngươi là của ta, hơn nữa cũng phải bỏ đi những thói quen xấu trên người, ta không dễ dàng tha thứ cho một kẻ đàn độn, cả ngày ở trước mặt lúc ẩn lúc hiện”.

Vân Tiểu hiếm khi tươi cười đầy mặt, hơi khó chịu mở miệng, lại khiến cho người ta phải chăm chú lắng nghe không dám khinh thường.

“Dạ”.

Tô Khất Nhi không chút do dự gạt đầu, nàng chỉ muốn có cơm ăn, quần áo xinh đẹp để mặc.

Vân Tiểu thu lấy ngọc bội, thản nhiên ngắm nhìn, dưới sự chiếu sáng của ánh mặt trời, một nửa chiếu sáng rực rỡ như hoa đào, một nửa lại ẩn phía sau ánh sáng, ánh sáng sắc nhọn.

“Thứ này sẽ không mang đến vận may cho ngươi”.

Nàng nói xong cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời, sắc trời không còn sớm, ba người các nàng cũng chưa có ăn cơm đâu, mà Tô Khất Nhi nói từ ngày hôm qua đến giờ cũng chưa có ăn cơm, Thượng Quan Lâm cũng không phải là kẻ dễ đối phó như vậy, trong lòng nghĩ như vậy liền nói: “Đi, hiện tại ta mời hai người các ngươi ăn cơm”.

Vân Tiểu vừa lên tiếng, Tô Khất Nhi lập tức gạt đầu đồng ý, nàng thật sự là đói đến mức bụng dán vào lưng rồi.

Có điều ba người cũng không có dám giống trống khua chiêng tìm tằm lâu xa hoa, chỉ đi tìm một tiểu điểm yên lặng, ăn cho no bụng quan trọng hơn.

Trong tiểu điểm cũng thực yên ắng, cũng phù hợp để nói chuyện.

“Tô Khất Nhi, tên này thật là bất nhã, ta đổi tên mới cho ngươi”.

“Vâng”.

Vân Tiểu khẽ nhún mày một chút, mỉm cười mà nói: “Uyển Uyển, về sau ngươi tên Tô Uyển Uyển”.

Tô Khất Nhi và Tú Tú sững sốt, tên này thật đúng là nhã, nhã đến xương cốt đều mềm ra, Tô Khất Nhi thực vui mừng, không ngừng hiểu ra, cuối cùng nói: “Tên này thực là dễ nghe, được, về sau ta tên Tô Uyển Uyển”.

(Mình: chú thích chút nhá ^^ ‘Uyển’ ở đây là nhỏ bé/ dịu dàng, còn ‘Khất’ ở đây là ăn xin/ăn mày, ‘Khất Nhi’ chính là đứa bé ăn xin, các nàng thấy cái nào nhã cái nào bất nhã chưa ^^)

Vân Tiểu uống trà, hỏi Tô Khất Nhi, không, Tô Uyển Uyển: “Ngươi có biết Vân Vương phủ không? Trong phủ có một thiên kim ngọc”.

Tô Uyển Uyển vừa nghe Vân Tiểu nói, sớm đã hứng trí bùng bùng, buông chiếc đũa trong tay, chép miệng ba tiếng, như tìm thấy mùi ngon mở miệng

“Vân Vương phủ, ai mà không biết, ai mà không biết a, kẻ ngọc kia cũng lại là một người nổi tiếng, chẳng những ngọc hơn nữa lại còn nhất gan, nhưng lý kì nhất là, một con ngọc như vậy lại có thể gả vào hoàng thất, còn thành Hoàng hậu Đông Tần, tỷ nói xem có phải là Hoàng đế kia có tật xấu a?”

Nói ra câu cuối cùng, thanh âm của Tô Uyển Uyển cũng nhỏ đi rất nhiều, hắc hắc cười đến thực gian trá, có điều khi nàng cười xong, phát hiện không khí có chút âm quái quỷ dị, hơn nữa gió lạnh từng trận, ánh mắt hai người kia sao lại kì quái như vậy a, da đầu ần ần run lên, cẩn thận hỏi.

“Làm sao vậy?”

Vân Tiểu khẽ mở miệng, âm u tĩnh mịch: “Ta chính là con ngọc đó”.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Công Phu Sư Tử Ngoạm

*công phu sư tử ngoạm ở chương này có nghĩa là chặt giá, đưa ra giá cắt cổ

Tô Uyển Uyển nghe Vân Tiểu nói xong thì sững sốt, hơn nửa ngày không có chút cử động nào, ánh mắt mở lớn đại ra, động tác vừa buồn cười vừa đáng yêu, Vân Tiểu không nhịn được cười yếu ớt.

“Sao thế?”

“Việc này, việc này.... không thể nào”. Tô Uyển Uyển lạc giọng, không dám lại phát biểu lung tung nữa. Đồng thời cũng kinh ngạc, mọi người đều ba hoa khoác lác về một kẻ ngọc, hóa ra lại không hề ngọc, hơn thế nữa còn thực khôn khéo xảo quyệt, nàng còn có một cảm giác gọi là kích động, không ngờ trực giác của bản thân lại nhạy bén như thế, chọn đại một người lại trúng ngay thiên kim của Vân Vương phủ, còn là Hoàng hậu nương nương đương triều, chẳng trách lúc này nàng ta nói nàng có thể ăn sung mặc sướng, còn có lựa là gấm vóc, thì ra không phải chỉ là lời nói suông.

“Nhưng vì sao nương nương lại phải giả làm kẻ ngọc chứ?”

Uyển Uyển cực kỳ tò mò, vì sao nương nương lại muốn giả làm một kẻ ngốc, chẳng lẽ đây là mưu kế của Vân Vương gia để giành vị trí hoàng hậu trong cung, đôi mắt Uyển Uyển lóe lên, dường như vừa phát hiện ra được một âm mưu ẩn sâu dưới vẻ bề ngoài, khóe môi cười rạng rỡ.

Vân Tiểu lạnh lùng liếc qua, người này thật đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn, ngược lại hoàn toàn với người bình thường nên thấy kinh sợ, có điều sự tình cũng không thần bí, bí hiểm như nàng ta tưởng tượng.

“Không có ai biết ta không ngốc, kể cả những người của Vân Vương phủ, cho nên tốt nhất người nên giữ mồm giữ miệng, nếu tiết lộ ra ngoài, ta lập tức rút gân lột da người”.

Đôi đồng tử của Vân Tiểu lóe lên tia tàn độc rồi vụt tắt, Uyển Uyển rung mình một cái, hoàn toàn tin rằng ta có khả năng nói được làm được, vội vàng gật đầu: “Ta đã hiểu, nhất định sẽ nhớ kỹ lời nương nương”.

“Ừm, được rồi, chúng ta đi thôi, còn có việc phải làm”.

Vân Tiểu đứng dậy, Tú Tú và Uyển Uyển đứng lên theo, chuẩn bị cùng nhau rời đi.

Đúng lúc này, một đại đội quan binh tiến vào, cầm đầu là một nam tử lạnh lùng tàn nhẫn, trên mặt từ mí mắt trở xuống là một vết sẹo dài hai tấc do đao gây ra kéo dài, thật là khiến người ta sợ hãi, lúc này trong tay hắn cầm bảo đao, cảnh giác nhìn quét qua ba người khách trong quán.

Vân Tiểu cười híp mắt nhìn qua, tươi cười rực rỡ có chút ý tứ lấy lòng, đáng yêu giống như một chú nai con, ánh mắt nam nhân kia chuyển từ trên người nàng qua Tú Tú và Uyển Uyển đứng cạnh, Tú Tú Uyển Uyển chưa bao giờ gặp qua tình huống như vậy, hình như bị dọa sợ đến suýt ngã, hai người kinh sợ cúi đầu xuống.

Nam nhân kia chậm chậm đi tới, phía sau là một đồng quan binh bao vây quanh ba nàng.

Không khí nháy mắt đông cứng lại.

Vân Tiểu tuy cười thực đáng yêu nhưng đáy lòng lại căng thẳng thắt chặt lại, những người này ư ờ đến vì Uyển Uyển, bằng không nàng ta sẽ không khản trương như vậy, chẳng lẽ là thuộc hạ của Lâm Vương gia, nếu quả thật là vậy, bản thân tất sẽ không dễ dàng để lộ sơ hở, những người này đi theo Thượng Quan Lâm thì chắc chắn đã gặp qua ngốc hậu, còn Uyển Uyển nữa, may mà lúc này đã bảo nàng ta đổi quần áo khác, hiện giờ đang mặc một bộ trang phục ăn mày, tóc cũng có chút bù xù, giờ phút này ba người thật là có chút giống ăn mày.

Trong số những quan binh đó, nam tử mặt sẹo cầm đầu chính là thuộc hạ Mộc Ly của Thượng Quan Lâm, phụng mệnh Vương gia đi điều tra tên đưa tin lúc trước đã dám thừa cơ trộm ngọc bội của Vương gia, Mộc Ly thông thả bước qua, đang muốn đặt câu hỏi.

Chưong quảy và tiểu nhị của tiểu điểm kinh sợ đi tới, cúi gập người cẩn thận mở miệng.

“Quan gia làm gì vậy? Tiểu nhân làm ăn rất an phận, không có làm chuyện gì trái pháp luật”.

Mộc Ly hừ lạnh một tiếng, thu hồi tầm mắt từ trên người ba người kia, bình tĩnh nói: “Nếu phát hiện ra người nào khả nghi phải lập tức bẩm báo cho quan phủ”.

“Dạ, dạ”. Chưong quảy liên tục đáp, Mộc Ly dẫn cả đoàn quan binh rời đi, lúc đi tới cửa lại dừng lại nhìn quét một vòng, xác định ba người kia không có vấn đề gì mới đi ra ngoài.

Trong tiểu điểm, chưong quảy và tiểu nhị chân tay mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống đất, giờ tay vịn lấy cái bàn liên tục mở miệng: “Không biết Lâm Vương phủ đang tìm ai?”

Nói xong đi về quầy, ba người bên này cũng bị dọa ngã như vậy, sắc mặt có chút trắng bệnh, cả người đầy mồ hôi lạnh.

Tú Tú không nhận được nhỏ giọng thăm thì: “Chủ tử, người xem người với nàng ta đã làm gì a, nếu bị người của Lâm Vương phủ biết chỉ e sẽ chuốc lấy tai họa”.

Đạo lý này đương nhiên Vân Tiểu biết, có điều vừa nghĩ đến lời nói ngạo mạn vô lễ của Thượng Quan Lâm hồi nãy liền rất tức giận, đồng tử mắt trầm xuống: “Được rồi, đi thôi, đi làm việc của chúng ta”.

Có Uyển Uyển, làm việc nhanh hơn rất nhiều, bởi vì nàng ta sinh trưởng ở Yên kinh, lại là một tên trộm nhỏ, cả Yên kinh rộng lớn này có bao nhiêu con phố, bao nhiêu ngõ hẻm, bao nhiêu đường nhỏ nàng ta đều biết rõ ràng rành.

Bởi thế khi Vân Tiểu nhắc đến Cẩm Nhân Đường, nàng ta không nói hai lớn lập tức đi trước dẫn đường đưa hai người đi Cẩm Nhân Đường.

Cẩm Nhân Đường này đúng là cửa tiệm hoàng gia, khí khái bất phàm, cạnh cửa mạ vàng khảm bạc, xa hoa đến cực điểm, trước cửa phần lớn là xe ngựa của quan phủ đang đỗ ở đó, người đến người đi rất náo nhiệt.

Tú Tú và Uyển Uyển nhìn cảnh trước mắt mà rung động trong lòng, vì sao nương nương cứ phải làm cái gì mà bình khí mòng ở đây chứ? Đây là nơi chuyên chế tạo đồ cho quan phủ, chỉ e không dễ nhận đơn đặt hàng của người khác.

Vân Tiếu cũng biết điều này, nhưng nếu đổi nơi khác e muốn rèn ra thứ đồ kia phải mất rất nhiều lần thử, bởi vậy nàng mới kiên trì làm dao giải phẫu tại Cẩm Nhân Đường, chính là tin vào đạo lý tiền nào của nấy.

“Nurong nurong, hiện giờ phải làm sao?”

Tú Tú cẩn thận hỏi, Vân Tiếu nhìn lướt qua Uyển Uyển, nhàn nhạt mở miệng: “Uyển Uyển, ngươi có quen biết thợ rèn ở đây không, bất kể giá bao nhiêu đều được.”

Nàng dút lời, Uyển Uyển cau mày một chút, rất nhanh liền nhớ ra có quen một người, có điều người đó không phải là tay rèn chính: “Nurong nurong, quen thì thực ra có quen một người, chẳng qua người đó không phải tay rèn chính, chỉ là tay phụ”.

“Được, tìm hán đến, nhờ hán dẫn đến gặp tay rèn chính, chuyện này giao cho ngươi làm, thể hiện một chút năng lực bản thân cho ta xem đi, bất kể giá bao nhiêu đều được, mang người đến gặp ta”.

Uyển Uyển nhú mày, có tiền có thể sai khiến ma quỷ, chỉ cần có bạc thì không có chuyện gì mà không làm được, ánh mắt lóe lên: “Được, ta đi liền”.

“Chúng ta chờ ngươi ở trà lâu phía trước, ngươi mang tay rèn chính kia đến gặp ta”.

Cách Cẩm Nhân Đường không xa có một quán trà cực kỳ lịch sự tao nhã, Vân Tiếu chỉ qua nói với Tô Uyển Uyển, Uyển Uyển gật đầu, lách mình rời đi, Vân Tiếu liền dẫn Tú Tú đến trà lâu chờ tin.

Không ngờ năng lực làm việc của Uyển Uyển lại khá vậy, hoặc đây chính là có tiền có thể sai khiến ma quỷ, Vân Tiếu vừa uống xong một chum trà, nàng ta đã mang người đến, hai người đàn ông một cao một thấp đi đến, cao là tay phó, nam nhân ạch ịch còn lại chính là tay rèn chính, là tay rèn nổi danh Cẩm Nhân Đường, thần thái cử chỉ có chút ngạo mạn, nhưng Vân Tiếu cũng không so đo cái này, nhanh chóng lấy ra một bản vẽ chính tay mình vẽ ra đưa cho tay thợ rèn béo kia.

“Ngươi có thể chế tạo được không?”

Bản vẽ về một loại dao dài không quá sáu bảy tấc, mỏng như cánh ve, xinh xắn linh hoạt, mặc dù vẽ trên giấy nhưng có thể cảm thấy rõ ràng độ bén nhọn của nó, làm người ta không rét mà run.

Thợ rèn mập mập kia kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Vân Tiếu, ông ta rèn binh khí nhiều năm như vậy, cho đến tận giờ cũng chưa thấy loại dao nào thể này, cực kỳ cổ quái.

“Đây là cái gì?”

“Ngân đao”. Vân Tiếu nhướn mày cười yếu ớt, nàng đương nhiên sẽ không nói dao giải phẫu linh tinh, cho dù nói cũng chỉ e người ta không hiểu, không bằng tự mình đặt tên cho rồi: “Ngươi có thể rèn ra không?”

Lời này hiển nhiên là một kích thích với tay thợ rèn mập mập, mặt hán lập tức kích động, ý chí sục sôi mở miệng: “Cái này có gì mà không làm được, cho dù khó hơn nữa ta cũng rèn được, chỉ là giá cả thế nào?”

“Ngươi ra giá”. Chỉ cần có thể rèn ra dao mà nàng muốn, giá nào cũng có thể thương lượng, Vân Tiếu tâm tình vui vẻ mở miệng.

“Hai ngàn lượng”. Công phu sư tử ngoạm của tay rèn mập mập làm cho vài tiếng hít khí vang lên trong gian nhà phòng, Uyển Uyển không nhịn được mở miệng: “Đây là ăn cướp sao?”

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Tên mập mập vừa nghe thấy lời đó của Uyển Uyển, liền không vừa ý, bọn họ làm loại chuyện này, vốn đã phải gánh chịu sự nguy hiểm rất lớn, nếu như để cho triều đình biết, thì đầu cũng liền được chuyển nhà, cho nên giá cả cũng vô cùng đắt đỏ, nếu không vừa ý, hán cũng sẽ không có tiếp nhận đâu, xoay người chuẩn bị đứng lên.

“Nếu như đã như vậy, vậy thì cũng không còn gì phải nói nữa”.

Vân Tiếu trừng mắt liếc nhìn Uyển Uyển một cái, thần nhiên mở miệng: “Được, cứ làm theo như lời ngươi, nhưng đao này nhất định phải dùng huyền ngọc thiết tốt nhất, ngày mai giao hàng”.

Loại thiết này chỉ có những cửa hàng lớn mới có, những cửa hàng tầm thường không có khả năng có, giá cả tuy rằng có hơi cao, nhưng người ta vẫn mạo hiểm tiếp nhận.

“Được, thành giao” Tên mập mập kia thấy Vân Tiểu sáng khoái như vậy, nên cũng không khó xử các nàng, nhanh chóng gạt đầu, Vân Tiểu vươn tay lấy một ngàn lượng ngân phiếu đặt trên bàn: “Đây là tiền đặt cọc, thời điểm giao hàng, đưa thêm một ngàn lượng nữa”.

“Được, ” Tên mập mập kia cầm một ngàn lượng ngân phiếu cùng bản vẽ, dẫn theo người thợ phụ cao gầy kia, nhanh chóng đi ra ngoài, bên trong phòng, Uyển Uyển nhú mày, như có chút suy nghĩ.

“Nương nương, bọn họ cầm tiền, có thể sẽ quyệt hay không a?”

“Hắn không dám, ” Vân Tiểu khí phách mở miệng, những người này chính là ham tài, nếu như thực sự chỉ vì một ngàn lượng bạc này, việc này cũng sẽ ảm ỉ, mặc dù không thể lấy được mạng của hắn, thì hắn cũng không thể ở yên tại Cẩm Nhân Đường được, cho nên mặc dù không có chứng cứ, hắn cũng không dám không giao hàng, điểm này thực ra nàng cũng không có lo lắng, nhưng mà Uyển Uyển, tâm mắt Vân Tiểu dời đến trên người Uyển Uyển, năng lực làm việc của nha đầu này không tệ, tay chân cũng nhanh nhẹn, mình quả thực là đang cần một tỷ nữ nhanh nhẹn như vậy.

“Uyển Uyển, về sau ngươi sẽ là tỷ nữ bên người ta”.

“Đạ, nương nương, ” Uyển Uyển gạt đầu, vui vẻ nở nụ cười, cuối cùng nàng cũng đã hết khổ, về sau nàng cũng không cần phải làm chuyện trộm cắp nữa, thân là người Tô gia, cũng không phải vì vậy mà đi trộm, mà là vì bụng vô cùng đói, cho nên cũng chỉ đành đi trộm cắp.

Tú Tú đưa tay vỗ vỗ vai Uyển Uyển :”Về sau chúng ta cùng nhau hầu hạ nương nương”.

“Được, ” Uyển Uyển gạt đầu, nàng nhìn ra Tú Tú là một người tốt, cũng không sợ đồ nhỉnh hót, dường như cũng dễ thân cận, thẳng thắn. Còn tưởng rằng nàng ta là người cao cao tại thượng, khó có thể ở chung, hiện tại thì thấy, cũng là một người dễ ở chung, chỉ là mỗi người một cách xử sự mà thôi.

Vân Tiểu nhìn lướt qua Tú Tú, lạnh nhạt phản phó: “Tú Tú, về sau hãy điều chỉnh lại một số tật xấu trên người Uyển Uyển đi”.

“Đạ, ” Tú Tú nhin cười, Uyển Uyển một điểm cũng không giống nữ tử, rất nhiều ngôn hành cử chỉ giống một tiểu tử hơn, đỉnh đặc, lại lưu manh.

Uyển Uyển bị nhắc đến, sắc mặt đỏ một chút, gục đầu xuống, nàng cũng muốn được giống như một nữ tử uyển chuyển hàm xúc, nhưng mà cuộc sống bức bách, chỉ đành phải sống hòa vào cùng với nam tử, sau những tháng ngày tích lũy, cho nên ngôn hành cử chỉ không khác nam tử là bao.

Sắc trời cũng đã không còn sớm, bọn họ rời khỏi Vân Vương phủ cũng đã hơn nửa ngày, chỉ sợ không sớm quay về sẽ bị lộ, hơn nữa còn những chuyện chưa được làm xong, Vân Tiểu liền đem chuyện này giao cho Uyển Uyển.

“Uyển Uyển, đây là năm trăm lượng ngân phiếu, ngươi giúp ta đi mua một ít dược thảo, đây là danh sách, chỗ còn lại ngươi đem về giao cho bà bà, cũng đủ để cho bà an dưỡng tuổi già, buổi sáng ngày mai, ngươi hãy đến cửa sau Vương phủ, tìm Tú Tú là được”.

Vân Tiểu đem năm trăm lượng ngân phiếu cùng với danh sách dược thảo đã chuẩn bị từ trước đưa đến tay Uyển Uyển, Uyển Uyển sùng sốt một chút, ngay sau đó, trong ánh mắt hiện lên sự khó có thể tin, năm trăm lượng ngân phiếu, nương nương lại có thể giao cho nàng, chẳng lẽ không sợ mình mang theo bạc chạy sao?

“Nương nương không sợ ta mang theo bạc chạy mất hay sao?”

“Nghĩ người thì không dùng người, dùng người thì không nghi ngờ người, ta tin tưởng ngươi, ” Vân Tiểu nói xong, cũng không để ý đến Uyển Uyển đang thất thần, dẫn theo Tú Tú rời khỏi trà lâu trước, bên trong quán trà, mãi một lúc lâu Uyển Uyển mới có phản ứng lại, đuổi tới trước cửa, chỉ nhìn thấy thân ảnh mảnh mai của Vân Tiểu cùng Tú Tú hòa vào bên trong đám đông.

Trong hốc mắt hiện lên lệ nóng, trong lòng dâng lên tràn đầy cảm động, trong đầu rất nhiều người, những người làm kẻ trộm đều dơ bẩn tham lam, nhưng tận trong xương cốt nàng, cũng rất thanh cao, trộm là trộm, nhưng làm việc là làm việc, nàng nhất định sẽ làm tốt chuyện nương nương đã giao, trong ánh mắt trời Uyển Uyển lộ ra khuôn mặt tươi cười, cảm thấy mỹ mãn đi ra ngoài. . .

Trên đường cái, Tú Tú nhìn chủ tử đang đi nhanh phía trước, có đôi khi nàng thật sự không thể nào mà hiểu được chủ tử, vì sao người lại có thể dễ dàng tin tưởng một người như vậy, giống như cái người mập mập kia, và giống như Uyển Uyển, nếu như bọn họ cầm bạc rồi không làm chuyện thì sao? Lúc đó không phải người thành công đã trắng rồi sao.

“Đi nhanh chút, suy nghĩ cái gì vậy?”

Người phía trước thúc gục, Tú Tú phía sau liền bước nhanh theo, cuối cùng nhịn không được mà hỏi ra miệng.

“Chủ tử, nếu như Uyển Uyển kia mang theo bạc bỏ trốn thì sao?”

“Tú Tú, ngươi suy nghĩ nhiều quá, năm trăm lượng bạc kia một nửa là đưa cho nàng ta rồi, về sau nàng ta sẽ hầu hạ ta, đó là tiền bán mình của nàng ấy, được liệu căn bản dùng không bao nhiêu, chúng ta mau trở về đi thôi”.

“Đạ, ” Hai người cửa nói chuyện vừa đi về phía Vân Vương phủ, lúc này vẫn như trước đi vào bằng lối cửa sau.

Ngọc Hiền, Tiểu Hà vừa thấy hai người các nàng trở về, cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi.

“Nương nương, người đã trở lại, suýt chút nữa thì lộ rồi, Xảo nhi vẫn luôn la hét muốn vào trong, nô tỳ thật vất vả mới phái nàng ta đi làm chuyện khác, ai ngờ Vân thiếu gia thế nhưng lại tới thăm người, còn có Vân Vương Phi, cũng tới đây, nô tỳ bảo đảm rằng người mệt mỏi muốn nghỉ ngơi, bọn họ cũng không nói thêm gì nữa, liền đều quay trở về, có điều, vừa rồi Vân thiếu gia lại cho người đến đây hỏi, người đã tỉnh lại hay chưa, nói muốn đưa người đi dạo vườn”.

Vân Tiểu gật đầu, ánh mắt khẽ giật giật.

Vân Vương phủ cũng không phải là nơi có thể ở lâu a, Vân Trinh nhanh nhẹn như vậy, nếu như mình tiếp xúc với hắn một thời gian dài, chỉ sợ sớm muộn gì cũng sẽ để lộ ra dấu vết gì đó, hiện tại cũng không phải thời điểm để nàng không ngốc, trừ phi Vân Mặc có thể buông xuống quyền lực, nàng mới có thể chân thật nói cho bọn họ biết chuyện nàng không có ngốc.

“Nói cho hạ nhân, nói rằng ta sẽ đi qua đó tìm hắn”.

“Dạ, ” Tiểu Hà gật đầu, rồi đi ra phía ngoài.

Trong phòng, Vân Tiểu cùng Tú Tú nhanh chóng thay nam trang ra, rửa sạch lớp phấn trang điểm, sau khi sửa sang lại cẩn thận, liền biến thành hai giai nhân xinh xắn linh động, Tú Tú vừa đem quần áo bản giấu đi, Xảo nhi liền vọt vào trong phòng.

“Tiểu thư, tiểu thư, người đã tỉnh?”

Vân Tiểu nhìn nàng, cũng không có nói gì.

Tú Tú đứng ở một bên, nhanh chóng mở miệng: “Xảo nhi, đại thiếu gia muốn dẫn nương nương đi dạo trong sân, người dẫn chúng ta qua đó đi, chúng ta không biết đại thiếu gia đang ở nơi nào?”

“Được, đi thôi, ” Xảo nhi lập tức cao hứng nhẹ nhàng lướt qua, đỡ lấy Vân Tiểu, ba người cùng đi ra ngoài cửa phòng, hướng về nơi ở của Vân Trinh mà đi.

Nơi ở của Vân Trinh cách Ngọc Hiên không xa, chỉ cách một chiếc hồ nhân tạo, giữa hồ là một chiếc cầu hình vòm, có lương đình, lúc này mặt hồ một mảnh tĩnh lặng, hồ nước trong xanh, trong vắt giống như tờ, ánh mặt trời chiếu xuống, làn nước lóng lánh sáng bóng.

Nếu là mùa hè, trong hồ này sẽ có sen, chỉ cần liếc nhìn một cái, Bích Thủy Liên Thiên, đẹp không sao tả xiết...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Thích Khách

Vân Trinh cũng không nghi ngờ cái gì cả, đối với muội muội này hắn là thương yêu từ tận đáy lòng, không chỉ bởi vì muội ấy ngốc, mà còn bởi nàng phải trở thành một quân cờ cho sản nghiệp chính trị của gia đình, rõ ràng tư duy đã không tốt lại phải chịu sự lợi dụng của người khác.

Hôn sự này Vân Trinh đã từng ngăn cản nhưng không thành công, phụ thân cũng từng ngăn cản, thậm chí đồng ý vì Tiểu Nhi mà giao ra đại quyền trong tay, nhưng người của hoàng thất mãi mãi vô si, Thái hậu muốn lợi dụng Vân gia làm việc cho bà ta, lại muốn không chế được Vân gia, cho nên mới biến Tiểu Nhi thành một quân cờ.

Nhưng dù có như vậy chung quy cũng không ngăn được bão táp tiến đến, sớm muộn gì Vân gia cũng sẽ bị thôn tính, khi đó Tiểu Nhi sẽ là người đầu tiên phải chết.

Hoàng đế mới đối với muội ấy sớm đã căm hận đến tận xương tủy.

Nếu hắn đoán không sai, chỉ e ngày mai trong cung sẽ phái người tới đón nàng hồi cung.

“Tiểu Nhi, ca ca xin lỗi muội”. Vân Trinh nắm vai Vân Tiểu, hai huynh muội cùng đứng trên cầu hình vòm giữa hồ ngắm hoàng hôn ngả về tây, thật giống như một ma quỷ lấy máu nhuộm đầm một góc trời.

Lòng Vân Tiểu đau xót, dựa vào trước ngực hắn, giờ khắc này, Vân Trinh thật sự là anh trai của nàng, phát ra từ tận tim phổi ngữ tạng.

“Tiểu Nhi, ca ca sẽ không để muội có chuyện gì, ta, nhất định sẽ bảo phụ thân mau chóng giao đại quyền, khi đó cả nhà chúng ta sẽ rời khỏi kinh thành, tìm một nơi không có tranh đấu sống cuộc sống hạnh phúc, được không?”

Vân Trinh dịu dàng mở miệng, vẽ ra một bức tranh thật tươi đẹp khiến Vân Tiểu rung động, dưới những tia nắng cuối cùng của hoàng hôn, mắt nàng phấp phấp như những hạt trân châu, tươi cười xinh đẹp.

Ca ca, phụ thân, các người là người thân của ta, ta cũng như vậy, sẽ không để cho các người có chuyện gì.

Trong lòng Vân Tiểu thâm nhũ, sắc trời bắt đầu tối, gió nổi lên, Vân Trinh buông vai nàng dịu dàng mở miệng: “Tiểu Nhi, trở về đi, nổi gió rồi, cẩn thận cảm lạnh”.

Tú Tú và Xảo Nhi đi đến đỡ Vân Tiểu trở về từ giữa hồ.

Ánh mắt Vân Trinh vẫn dõi theo bóng dáng nàng, bé nhỏ yếu ớt, mắt hấn mờ màng ưu thương, chậm rãi đắm chìm vào trong màn đêm.

~~~~ Ngọc Hiến ~~~~

Im lặng mà an ổn, Vân Tiểu dùng xong bữa tối, nghiêng người dựa vào nhuyễn tháp suy nghĩ một số việc, trong phòng, ánh nến chớp động.

Gió đêm thổi qua, lùa mỏng bay lên, hàn khí lạnh lạnh tràn vào làm cho người ta không nhận được rừng mình một cái, Tú Tú đứng bên cạnh bình phong lập tức cảm giác được, đi ra đóng cửa sổ, Vân Tiểu ho nhẹ một tiếng, Tú Tú dừng động tác quay đầu lại nhìn, chỉ thấy nương nương lác lác đầu ý bảo nàng đừng đóng cửa sổ.

Gió đêm lạnh thấy khiến tâm hồn người ta thoải mái.

Nàng đang suy nghĩ làm sao hóa giải được thế cục hiện giờ, điều mà phụ thân cố kỵ là nàng, như vậy chỉ còn cách nàng rời khỏi cung, mấy ngày nay xuất cung e là rất nhanh sẽ phải trở về, vậy lần tới muốn rời cung...

Đồng tử sáng như sao của Vân Tiểu lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, quang minh không được thì phải dùng kế đen tối, nàng một mình xuất cung, việc này sẽ không thể đổ lên đầu Vân Vương phủ, để xem người trong cung ăn nói thế nào, Vân Tiểu nghĩ vậy cao hứng mỉm cười.

Xảo Nhi đứng dưới đèn, đang buộc dải lụa, tất cả đều thực ôn hòa.

Đêm đã khuya, nên nghỉ ngơi, Vân Tiểu phát phát tay, Tú Tú đi tới, kéo Xảo Nhi còn đang nghiêm túc làm việc: “Xảo Nhi, nương nương muốn nghỉ ngơi, người đi xuống nghỉ đi”.

“Dạ”. Xảo Nhi cười một cách hồn nhiên, trên người nàng người ta không thể tìm thấy một tia tạp niệm, là sắc thái hồn nhiên nhất trên đời.

Xảo Nhi và Tiểu Hà đều đã lui xuống, trong phòng chỉ còn lại mình Tú Tú hầu hạ, còn có vài thái giám và hạ nhân đứng trông ngoài cửa.

“Nương nương, nghỉ ngơi sớm một chút đi”. Tú Tú cung kính mở miệng, Vân Tiểu gật đầu, rửa mặt rồi lên giường nghỉ ngơi, lúc sắp ngủ còn không quên dẫn Tú Tú: “Ngày mai Uyên Uyên tới, người nghĩ nên giải thích mọi người thế nào về chuyện này?”

Tú Tú sửng sốt một chút, lập tức hiểu ý nương nương.

“Ta biết phải nói sao, nương nương người yên tâm”.

“Ừ”. Vân Tiểu không hề lên tiếng, cả ngày nay nàng quả thật mệt mỏi, nặng nề ngủ.

Đêm, yên tĩnh không tiếng động, Tú Tú nghiêng người tựa vào một cái bệ thấp ngủ mất, hôm nay nàng chạy theo chủ tử cả ngày cũng mệt chết đi.

Thái giám và hạ nhân đứng trông ngoài cửa cũng đều mệt mỏi, lúc này, có mấy bóng đen nhẹ nhàng tiến vào từ cửa sau Vân Vương phủ, cẩn thận tránh được thủ vệ của Vương phủ, có thể thấy bọn họ cực kỳ quen thuộc địa hình Vân Vương phủ, vừa tiến vào đã nhắm thẳng Ngọc Hiến mà đến.

Mấy người động tác hơi chậm chạp, vừa nhìn đã biết là loại nhân vật tầm thường, cho nên vừa với gần Ngọc Hiến thì đã đánh thức Vân Tiểu.

Vân Tiểu nằm trên giường, mở to một đôi mắt khát máu, lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh sáng mờ nhạt xuyên thấu ra ngoài, mơ hồ có thể thấy được đầu người chớp lên, những người này dò xét xung quanh một phen rồi nhỏ giọng trao đổi.

“Động thủ ngay bây giờ sao?”

“Đừng, con ngọc này dám đánh mũi mũi ta, hôm nay ta sẽ không bỏ qua cho nó, nhất định phải giết”.

Một giọng nói tàn nhẫn vang lên.

Gió nhẹ thổi qua truyền vào trong phòng, khoe miệng Vân Tiểu nhếch lên nụ cười lạnh, khinh thường tràn đầy đáy mắt, thì ra Lý gia thật sự chẳng phải mặt hàng hay ho gì.

Tên cầm đầu kia hiển nhiên là ca ca của Lý Nhược Vân, nhất định là thấy mũi mũi bị uất ức nên dẫn người đến tính toán sổ sách đây mà, có điều ít nhất cũng phải tìm nhân vật lợi hại chút chứ, nhìn xem hẳn tìm đến loại người nào, hành động chậm chạp, hơi thở nặng nề, chẳng qua chỉ là thuộc hạ bình thường thôi, thế mà dám can đảm đến Vân Vương phủ náo loạn cơ đấy.

Tốt, tốt lắm.

Vân Tiểu vừa nghỉ xong, có người kích động nhảy vào từ cửa sổ, theo sau cũng có mấy bóng người nhảy vào theo.

Bởi vì cửa sổ phòng mở, bốn phía thông gió, cho nên bọn người kia chuẩn bị cái gì mà mê hương căn bản không có tác dụng, có điều bọn họ cũng không sợ, thái giám và hạ nhân của Vương phủ bên ngoài đã ngủ say hết, trong phòng chỉ có một con ngốc và một nha đầu, mỗi người một đứa là có thể kết liễu các nàng.

Vài người đều nghĩ giống như vậy. Khi tiến lại gần, đứng cạnh rèm lụa, nam tử cầm đầu nhếch đuôi lông mày, ánh mắt dữ tợn vung tay lên, lập tức có một thuộc hạ giơ tay bóp cổ Tú Tú, mà tên còn lại thình lình vén rèm lụa lên, tập kích người trên giường.

Vân Tiểu hừ lạnh một tiếng, nghiêng người một cái lập tức tránh ra khiến người kia nhào vào khoảng không, thân thể linh hoạt nhảy lên, phi thân từ trên giường xuống.

Tóc đen mềm mượt như mây xoã tung trên vai, tiết y trắng như phù dung, tươi cười hồn nhiên ngọt ngào làm cho người khác không thể dời mắt, tuy im hơi lặng tiếng nhưng lại giống như một âm hồn bóng đêm, lộ ra hàn ý trong suốt khiến người ta kinh hãi lo sợ.

Tiếng động trong phòng kinh động đến Tú Tú, nàng vừa mở mắt ra liền nhìn thấy có người muốn bóp cổ mình, cuống quýt đá một đá, khiến cho nam tử không hề đề phòng ăn một đập, kêu đau một tiếng.

Tú Tú đã kêu lên: “Người đâu a, có thích khách a, có thích khách.”

Tiếng kêu kinh động thái giám và hạ nhân Vương phủ gác đêm bên ngoài, còn cả thủ vệ, rất nhiều người vội vàng chạy tới...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Hưu Thê (Bỏ Vợ)

Lý Nhượng Thần ca ca của Lý Nhượng Vân, thật không thể ngờ rằng mọi chuyện lại nhanh chóng bại lộ như vậy, khuôn mặt lập tức lộ vẻ hung ác, đánh về phía Vân Tiểu.

Vân Tiểu cười lạnh một tiếng, nâng một chân lên nghênh đón, Lý Nhượng Thần mắt thấy một cước của nàng tàn nhẫn đá lại đây, thân mình liền vọt qua né tránh, cũng thật không ngờ là, Vân Tiểu liền xoay tròn một cái, một chân khác liền đá về phía này, mang theo một cỗ kinh phong, lao thẳng tới trước ngực của Lý Nhượng Thần.

Lý Nhượng Thần, chẳng qua chỉ là một kẻ bất tài, căn bản cũng không hề có chút công phu nào, bởi vậy làm sao mà có thể đỡ được một cước này của nàng, một cước vừa đá xuống, bùm một tiếng, cả người hắn liền bị đá bay ra ngoài, rơi xuống phía trước cầm đai (bàn để đàn) gần cửa sổ, xô đổ cả cầm đai, phát ra một tiếng ầm vang lên, bên ngoài phòng một nhóm người tiến vào, cầm đầu đứng là hai thái giám Tiểu Nguyên cùng Tiểu Chiêu, mọi người ngạc nhiên nhìn bên trong phòng.

Chỉ thấy Vân Tiểu vẫn chưa có dừng lại, mà lại nhảy lên một cái, rơi xuống trên người Lý Nhượng Thần, một cước nhấc lên, lại đá thẳng qua, chỉ đá Lý Nhượng Thần tức ngực khó chịu, oa một tiếng nhổ ra một ngụm máu tươi, ngất đi.

Mọi chuyện xảy ra trước mắt quá nhanh, những thủ hạ đi theo Lý Nhượng Thần tới đây, sớm đã bị dọa choáng váng, bùm bùm quỳ xuống đất, dập đầu cầu xin tha thứ.

“Tha mạng a, tha mạng a, chuyện này không liên quan gì đến chúng ta”.

Vân Tiểu vừa thu chân lại, tào nhả sửa sang lại áo ngủ trên người, tóc dài vung lên, phiêu dật phóng khoáng, xoay người đi vào phía sau bình phong, mọi chuyện kể tiếp đều đã có người đến xử lý.

Thủ vệ cùng hạ nhân của Vân Vương phủ, lập tức xông vào trong, bắt những kẻ kia lại, nhân tiện dẫn theo Lý Nhượng Thần.

Mọi chuyện nơi đây cũng đã kinh động toàn bộ mọi người trong Vương phủ.

Bên trong phòng khách, khuôn mặt Vân Mặc bình tĩnh lạnh lùng, nhìn những kẻ thích khách ở trong phòng, không nói được một lời.

Bên dưới là Vân Trinh cùng với Vương phi Lý Tĩnh Lam, vốn chuyện thích khách xông vào Vương phủ, Lý Tĩnh Lam cũng sẽ không có để ý tới, thậm chí còn có chút tâm tư, ước gì thích khách kia có thể thành công, giết con ngốc Vân Tiểu kia, như vậy thì Nhượng Vân sẽ quay về với bà.

Có điều đợi đến khi thích khách được dẫn tới, bà bị dọa đến nhảy dựng lên, nhìn Lý Nhượng Thần bị hôn mê kia, trong lòng đau lòng không thôi, ôm lấy cổ cháu trai, hướng về phía thị vệ Vương phủ kêu lên: “Là ai, là ai đánh Lý Nhượng Thần thành ra thế này?”

Đám thị vệ hai mắt nhìn nhau, ai cũng không nói cái gì, trong đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh, cuối cùng mọi người đều nhìn về phía Vương gia, chờ Vương

gia lên tiếng.

“Đây là có chuyện gì?”

Thủ vệ cầm đầu cung kính trả lời: “Bẩm Vương gia, những người này ban đêm xông vào Vương phủ, ý đồ ám sát hoàng hậu, bị hoàng hậu đánh đến trọng thương”.

Tiếng nói của thủ vệ vừa dứt, Vân Vương Phi Lý Tĩnh Lam xoay người mở to mắt, giận giữ trừng mắt nhìn thủ vệ kia, giận dữ đứng lên: “Người nói cái gì, là do con ngốc kia đánh Nhượng Thần trọng thương thành như vậy, lại là nàng, hôm nay ta liều mạng cùng nàng ta”.

Vân Vương Phi xoay người buông Lý Nhượng Thần ra, đứng lên chuẩn bị ra bên ngoài.

Vân Mặc ngồi phía trên khuôn mặt tối đen lại, con ngươi đen nhánh xoay chuyển, lạnh lùng khác thường, tiếng nói tiêu điều vang lên.

“Đứng lại”.

Trong đại sảnh yên tĩnh không một tiếng động, thân mình Vân Vương phi dừng lại, quay đầu lại nhìn, dưới ánh đèn, khuôn mặt cương nghị của Vân Mặc hiện lên tia lạnh lùng, con ngươi sâu kín, trong mắt tràn đầy thất vọng, bình tĩnh nhìn bà, từng chữ từng chữ nói ra: “Lý Tĩnh Lam, nàng thật sự là khiến cho bốn vương thất thất vọng rồi”.

“Vương gia, ta?”

Trong lòng Vân Vương phi run lên, từ trước đến nay bà cũng chưa bao giờ nhìn thấy Vân Mặc như vậy, lạnh lùng như vậy, không mang theo một tia cảm tình như vậy, trước đây trong mắt ông vẫn luôn mang theo một tia áy náy, điều này khiến cho bà không thấy sợ hãi, giống như có rất nhiều chuyện mà ông thiếu bà, nhưng mà bà cũng không có nghĩ tới, sự áy náy thì cũng sẽ có một ngày phai nhạt đi, mà bà thì còn gì đây? Lý Tĩnh Lam một trận khủng hoảng, thân hình run rẩy, bà sợ hãi, bà bất an, giống như người bị ngâm nước mà sắp chết vậy, bất lực nhìn về phía nam nhân ngồi phía trên kia.

“Vương gia, ta sai lầm rồi”.

Vân Mặc lại lạnh lùng ngẩng đầu, không hề liếc nhìn nàng, trong ánh mắt đen sâu thẳm như một chiếc giếng cạn, không còn có một tia dao động.

“Người tới, đưa Vương phi cùng vài người này quay về Lý phủ đi”.

Lời này vừa nói ra, trong đại sảnh không khí càng lúc càng lạnh, mọi người cảm thấy trong lòng đông cứng, thật khó thở, Vân Vương Phi thân mình mềm nhũn, chậm rãi chảy xuống mặt đất, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Vẫn luôn ngồi im một chỗ – Vân Trinh, bỗng nhiên kinh hãi, hần nhủ phụ thân có tức giận cũng là đúng, bởi vì chuyện này chính là do Lý phủ đã sai, toàn bộ chuyện này cũng không thể trách Tiểu nhi, làm sao lại có thể tính kế trên đầu Tiểu nhi như vậy, nếu như hôm nay Tiểu nhi không đánh trả, chỉ sợ cũng sẽ gặp phải nguy hiểm.

Nhưng mà hần vạn lần không ngờ rằng, thế nhưng phụ thân lại tức giận như vậy, còn muốn đuổi nương về Lý phủ, đây là chuyện mà nhiều năm qua chưa từng có.

“Cha, ” Vân Trinh đứng lên, đi đến bên cạnh mẹ, đỡ lấy bà, Lý Tĩnh Lam giống như một người mất hết sinh khí, một tay nắm chặt lấy tay Vân Trinh: “Vân Trinh, cha con thích con nhất, con giúp ta cầu xin đi, mẹ biết mẹ sai rồi, về sau mẹ sẽ không tái phạm nữa, về sau mẹ nhất định sẽ đối tốt với Tiểu nhi, con hãy giúp mẹ cầu xin đi”.

Vân Trinh nhìn mẫu thân vừa đáng thương vừa đáng trách, một trận đau lòng, ngẩng đầu nhìn người phía trên: “Cha”.

Đáng tiếc Vân Mặc cũng không cho hần cơ hội nói chuyện, quay lưng lại nhìn bức họa quý báu được treo trên đại sảnh, kiên quyết phát phát tay: “Đem Vương phi và những người khác đưa về Lý phủ đi, ngày mai hưu thư sẽ được đưa tới”.

“Cha, ” Vân Trinh kinh hãi kêu lên, mà Lý Tĩnh Lam cũng trực tiếp ngắt đi.

Thị vệ của Vương phủ cũng đã đi tới, cung kính mở miệng: “Công tử”.

“Đem nương của ta đi trước đi, ” Vân Trinh vô lực buông tay ra, trong lòng kịch liệt đau đớn, toàn bộ những thứ này là thế nào đây, trên khuôn mặt ôn nhã của hần, trong đôi con ngươi sáng là mê mang sương mù.

Nhà hoàn Vương phủ, thật cẩn thận diu Vương phi đi xuống, những người còn lại đem Lý Nhượng Thần và những người khác lôi ra ngoài.

Đại sảnh thực yên tĩnh, hai cha con đứng đó, mãi lâu cũng không có một ai lên tiếng.

Vân Mặc xoay người lại, trong ánh mắt mang theo vô tận bi thương, giống như là đã già đi vài tuổi, đau lòng nhìn Vân Trinh.

“Trinh nhi, cha không thể yêu thương mẹ con, nhưng mà có thể làm gì được cho bà, chỉ có thể như vậy thôi”.

Ông cũng không có nói tiếp điều gì nữa, nhưng mà Vân Trinh cũng đã hiểu, trong lòng hần đau cũng không hề kém gì phụ thân, thì ra không phải cha

không hề có chút cảm tình nào với nương, đã là vợ chồng nhiều năm như vậy, lại còn có một người con như hấn, làm sao có thể ngay cả một chút cảm tình cũng không có chứ.

Sở dĩ cha làm như vậy, là vì muốn bảo toàn cho tính mạng của mẹ, rất nhanh thôi đại họa sẽ rơi xuống đầu Vân gia, đến lúc đó tất cả mọi người cũng chỉ có đường chết, mà cha cũng là thâm nghĩ muốn cho mẹ an toàn ra ngoài.

“Vân Trinh. Cha thực xin lỗi con và Tiểu nhi, nhưng trên người chúng ta chảy máu của Vân gia, ngay cả chết, chúng ta cũng không thể tránh khỏi, nhưng mà mẹ con không phải, bà là người của Lý gia, nàng có thể toàn thân trở ra, không phải sao?”

“Cha, ” Vân Trinh không nói cái gì nữa, hít thở không thông bầu không khí trong đại sảnh, đêm không một tiếng động dần dần chìm xuống.

Ngày thứ hai, Vân Tiểu mới biết được, chuyện đêm qua, ngay cả Vân Vương phi cũng bị liên lụy, nghe nói bà ta đã bị đuổi về Lý gia, hai ngày sau sẽ có hưu thư đưa qua, đối với điểm này, nàng thật sự có chút không ngờ tới, vì sao phụ thân lại có thể làm như vậy? Tuyệt đối không không chỉ đơn thuần là do chuyện đêm qua, nếu vậy thì còn cái gì đây, chẳng lẽ là vì muốn bảo vệ Vân Vương Phi, Vân Tiểu ở bên trong phòng ngủ thông thả qua lại...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Nói Lời Giữ Lời

Vân Tiểu đang rối rắm, có nên nghĩ ra biện pháp gì hay không, làm dịu đi cục diện bế tắc trong Vân Vương phủ một chút, nhưng bản thân hiện giờ đang là một kẻ ngốc, vừa mở miệng chắc chắn sẽ lộ, thật đúng là ở thế khó xử a.

Tú Tú đi từ ngoài vào, cẩn thận bẩm báo: “Nương nương, Uyển Uyển đến”.

Nàng không ngờ Uyển Uyển thật sự là người nói lời giữ lời như thế, chuyện này nếu đổi lại là một người khác, chi e sẽ không đến đây, bởi vì có năm trăm lượng bạc sau này cũng có thể sống tốt rồi, so ra thì tốt hơn là đi làm nô tỳ của người khác, nhưng nàng ta lại đến đây, xem ra nương nương thật đúng là nhìn đúng người.

“Để nàng ta vào”.

Vân Tiểu vừa nghe Uyển Uyển đến lập tức gác chuyện Vân Vương phi qua một bên.

Tú Tú quay người đi ra đưa Uyển Uyển vào, hôm nay Uyển Uyển mặc một bộ nữ trang cũ, tóc búi thành một búi, lập tức trở thành một tiểu nha đầu thanh tú nhỏ nhắn, chỉ là hơi gầy, đôi mắt rất to, hiện giờ đang cung kính hành lễ với Vân Tiểu.

“Uyển Uyển tham kiến chủ tử”.

“Đứng lên đi”. Vân Tiểu ra hiệu cho nàng đứng lên.

Uyển Uyển lên tiếng trả lời, dâng được thảo mua đến lên: “Chủ tử, đã làm xong việc”.

“Ừm”. Vân Tiểu gật đầu, lại một lần nữa hài lòng với năng lực làm việc của Uyển Uyển, bởi vì trong số được thảo này có rất nhiều cây có độc tố, hiệu thuốc hẳn là sẽ không dễ bán ra, trừ phi đưa ra bằng chứng là người quan phủ, nếu không căn bản rất khó mua được, nhưng Uyển Uyển vẫn có cách làm được, điều này làm cho nàng rất vừa lòng.

“Không xảy ra việc gì chứ”.

Vân Tiểu ra hiệu cho Tú Tú lấy đồ lại, trước mắt còn một việc phải làm.

“Không có việc gì, có tiền có thể sai khiến ma quỷ, những người đó không ai không thích bạc”.

Uyển Uyển cười đánh giá phòng ngủ, trong mắt tràn ngập tán thưởng, không hổ là Vân vương phủ, quả nhiên vô cùng xa hoa.

“Ừ, hiện giờ người đi làm một việc khác cho ta, đi lấy ngân đao về đây, đây là ngân phiếu một ngàn lượng”.

“Hả?”

Tú Tú thốt lên một tiếng, nương nương có phải quá tin tưởng nha đầu này rồi không, tối qua năm trăm lượng, hôm nay lại là một ngàn lượng a, không kìm được mở miệng: “Nương nương, ta đi với Uyển Uyển nha”.

Tuy Uyển Uyển rất cảm động vì sự tín nhiệm của nương nương, nhưng cũng không hi vọng người khác sẽ nghĩ nhiều, gật đầu: “Dạ, để cho nàng đi với ta đi chủ tử”.

“Nàng ta còn có việc khác”. Vân Tiếu quay đầu nhìn Tú Tú, nha đầu kia lòng dạ hẹp hòi đúng là có thừa a, sở dĩ nàng để Uyển Uyển đi là vì nàng tin tưởng nàng ta, đã tin đương nhiên sẽ không phải người đi theo nàng ta.

“Tú Tú, bây giờ đi bẩm báo với Vân Vương gia, nói hôm qua ta cứu một nha đầu, nàng vì báo ân nên tiến phủ hầu hạ ta”.

“Dạ”. Hai người đồng thời đáp, đều đi làm việc của mình.

Vân Mặc và Vân Trinh nghe tin đều không đồng ý thu giữ Uyển Uyển, bây giờ đang là lúc nào, nếu nha đầu kia là mật thám người khác phái đến, bọn họ có thể gặp phiền toái, như vậy sẽ càng hại đến Tiểu Nhi, cho nên Vân Mặc lập tức giận tái mặt.

“Không được, lập tức đuổi nha đầu kia đi”.

“Vương gia, nô tỳ vốn cũng muốn đuổi nha đầu kia đi, nhưng nàng ta rất được nương nung yêu quý, chỉ cần nàng ta vừa đi nương nung đã nháo không thôi”.

“Hừm”. Vân Mặc nhíu mày, không ngờ Vân Tiếu lại chẳng hiểu ra sao nhận một người vào, thật sự là vô tình cứu được hay là có dụng tâm tiếp cận người của Vân Vương phủ đây?

“Cha, chỉ bằng giữ nàng ta lại đi, chúng ta để ý nha đầu kia một chút, nếu thật sự nàng ta có hành động gì thiếu suy nghĩ, chúng ta giết không tha”.

Mắt Vân Trinh chợt lóe lên, đó là một loại ánh sáng biến hóa kỳ lạ.

Da đầu Tú Tú bỗng tê dại, lúc trước còn tưởng Vân công tử này tính cách ôn hòa, nhu nhả an nhân, không ngờ cũng là một chủ tử nham hiểm, xem ra Vân Vương phủ này vốn không có người nào bình thường, người sau tàn độc hơn người trước.

Vân Mặc nghĩ con gái ngọc của mình hiếm khi kiên trì muốn một nha đầu, nếu thế thì chiều theo nó đi, có điều không quên dặn dò Tú Tú.

“Tạm thời giữ nàng ta lại, nếu nàng ta có hành động mờ ám gì người phải lập tức báo cho ta”.

“Dạ, Vương gia”.

Tú Tú lui ra, phủ một tiếng toát mồ hôi, gió thổi qua thật lạnh lẽo, có điều cũng may, bản thân đã hoàn thành được một việc cho chủ tử.

Trong chính sảnh.

Quanh thân Tiểu Mặc mang sát khí âm u, gương mặt cương nghị, lạnh lùng tà mị như hàn băng, đồng tử đen sâu thăm thẳm nhìn Vân Trinh.

Vân Trinh nhu hòa lại kiên định mở miệng: “Cha, cha vẫn nên giao đại quyền ra thôi, chúng ta tìm một nơi non xanh nước biếc ẩn cư”.

“Có thể sao?”

Vân Mặc cười khò, bản thân đã đề cập với Thái hậu nương nung vài lần, đầu tiên Thái hậu lấy lý do Hoàng thượng mới tuổi trẻ không hiểu chuyện để từ chối, hy vọng ông kiên trì thêm một khoảng thời gian nữa, gần đây thì trực tiếp không thèm nghe lời ông nói, tìm một lý do qua loa tặc trách, ông có thể cảm nhận được Thái hậu và Hoàng thượng muốn trừ khử Vân gia, cho nên mới kiên trì để ông chấp chương đại quyền, trong triều đã có một bộ phận triều thần phản đối ông, cho rằng ông nắm đại quyền không chịu buông, có ý đồ gây rối, thực ra đây chính là mục đích của Thái hậu.

“Cha?”

“Vân Trinh, có lẽ ngay từ đầu cha đã sai rồi”.

Vân Mặc mệt mỏi đơn độc lấy tay đỡ đầu, khép hờ mắt, tóc mai đã điểm nhẹ nhẹ những sợi bạc, cả người tiêu tụy đi rất nhiều.

“Cha đã đưa hưu thư cho Lý phủ chưa?”

Tối qua mẹ bị đuổi về Lý phủ, nói vậy nhất định bà rất đau khổ, nếu hôm nay cha lại cho đưa hưu thư qua, chỉ e lại là một lần dày vò mẹ nữa, sống không bằng chết, hần tin mẹ càng nguyện sống chết cùng phụ thân, mặc dù là con, cũng muốn cả nhà chết cùng một chỗ, hần biết trong lòng mẹ yêu phụ thân bao nhiêu.

“Ừm, ta sẽ phái người đưa qua, con ra ngoài đi”.

Vân Trinh nhìn cha mình như vậy trong lòng cũng rất đau, lại không biết phải nói gì, quyền lực của vua làm rối loạn cương, giống như rơi xuống vực sâu, bọn họ có khả năng thay đổi gì chứ, trước mắt phải xem làm thế nào để giảm thương tổn xuống mức thấp nhất, hần, Vân Trinh thế sẽ cùng phụ thân gánh vác.

Tại Ngọc Hiên, Vân Tiếu nghe Tú Tú bẩm báo không sót một câu, khóe môi cười yếu ớt.

Nếu Uyển Uyển dám phản bội nàng, không cần phụ thân và ca ca ra tay, nàng là người đầu tiên không bỏ qua cho nàng ta...

Chương 36: Hồi Cung

Vân Tiểu thu lại đao trong tay, không hổ là đại sư phụ của Cẩm Nhân Đường, chế tác hoàn mỹ, một điểm tỷ vết cũng không hề có, ánh đao hiện lên, hàn khí bốn phía.

Vân Tiểu nhẹ nhàng chạm vào vật không dễ gì mà có được này, trong lòng khẽ lẩm bầm, bảo bối, về sau người chỉ có thể là của ta, chúng ta cùng nhau hợp tác.

Trong phòng thực im lặng, chủ tử không nói lời nào, Uyển Uyển và Tú Tú cũng không dám tùy tiện mở miệng.

Lúc này bên ngoài cửa sổ vang lên thanh âm vội vàng: “Tiểu thư, người trong cung tới đây?”

“Ừ,” Vân Tiểu khẽ nhíu mày, khoe môi hiện lên tia cười lạnh, tới thật nhanh a, thu lại giải phẫu đao trong tay, nhìn Xảo nhi đang đi vào, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Xảo nhi hiện lên tia lo lắng, nàng nghĩ rằng tiểu thư có thể ở lại trong phủ, ai mà ngờ rằng mới chỉ trở về có hai ngày, người trong cung cũng liền tới.

“Vương gia cho gọi người qua đó?”

Xảo nhi vươn tay đỡ Vân Tiểu đứng dậy, trong ánh mắt đã tràn ngập hơi nước, nhỏ giọng mở miệng: “Tiểu thư, người dẫn ta theo với, ta sẽ hầu hạ người thật tốt”.

Vân Tiểu nghiêng đầu nhìn nha đầu kia, thân mình nhỏ nhỏ như vậy có thể chịu đựng được âm mưu quỷ kế trong cung kia hay sao? Mang theo nàng, chẳng qua càng khiến cho địch nhân có thêm nguồn để lợi dụng mà thôi.

Đoàn người, ra khỏi Ngọc Hiên, đi thẳng về phía trước.

Trên chính sảnh của Vân Vương phủ, Vân Mặc sắc mặt âm ngao ngồi ngay ngắn phía trên ghế, ngồi bên dưới là Vân Trinh cùng thái giám trong cung Lâm An, Lâm An này vẫn luôn là tâm phúc bên người Thái hậu, Vân Mặc cho dù có tức giận, cũng vẫn phải ỉn nhẫn, nhưng mà sắc mặt cũng đã tương đối khó coi.

“Lâm công công phụng ý chỉ tới đón Tiểu nhi hồi cung, nhưng mà chuyện Tiểu nhi bị đánh, chẳng lẽ lại có thể quên đi như vậy hay sao?”

Lâm công công khẽ cười một tiếng, cẩn thận mở miệng: “Vân Vương gia không cần tức giận, việc này Thái Hậu đã tra ra nguyên nhân, là do một Lương viện gây nên, nàng ta cũng đã khai hết rồi, nói bởi vì ghen tị Hoàng hậu chiếm lấy hậu vị, cho nên thừa dịp không có người, mà động tay động chân với Hoàng hậu, Thái Hậu đã đem nàng ta đẩy vào lĩnh cung, nhà mẹ đẻ sau lưng, cũng đã bãi quan toàn bộ, bỏ vào trong lao, Thái Hậu nói việc này giao cho Vân Vương gia định tội”.

Lời nói của Lâm An vừa dứt, nháy mắt sắc mặt Vân Mặc xanh trắng, Thái Hậu làm như vậy, rõ ràng chính là đem ông đẩy ra ngoài đầu sóng ngọn gió, mặc dù hiện tại ông không làm cái gì, chỉ sợ cũng sẽ không thoát khỏi được tai tiếng thích giết chóc.

Vân Trinh đầy mắt hiện lên hàn khí, không lên một tiếng, Lâm An kia cẩn thận đánh giá biểu tình của Vân Mặc cùng Vân Trinh, hi vọng có thể nhìn ra một chút manh mối, có điều ngoại trừ gương mặt Vân Mặc có chút khó coi ra, nhưng mà Vân Trinh cũng không có tỏ vẻ gì.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng thông báo của hạ nhân.

“Hoàng hậu nương nương giá lâm”.

Tuy rằng Lâm An ở trong cung làm thái giám được sủng ái, có điều đối với vị Hoàng hậu này cũng có chút e ngại, bởi vì nghe nói hiện tại Hoàng hậu bộc phát sức lực người điên, đúng là mất hết tính người, tốt nhất hẳn vẫn nên cẩn thận một chút, ngay cả Đức phi chịu thiệt mà cũng không có chỗ để tố cáo, huống chi hẳn cũng chỉ là một thái giám.

Đại sảnh, Lâm An dẫn theo vài tiểu thái giám khác, cung kính hành lễ với nữ nhân đang đi vào: “Tham kiến Hoàng hậu nương nương”.

Vân Tiểu cũng không để ý tới Lâm An, thái giám này nàng có biết, hẳn chính là người bên cạnh Thái hậu.

Vừa thấy đến hắn, liền nhớ tới những người đáng ghê tởm bên trong cung, nàng mới mặc kệ bọn họ.

Vân Tiểu lập tức đi đến bên người Vân Trinh, đến chỗ lúc trước Lâm công công đang ngồi, đặt mông ngồi xuống, cũng không thèm nhìn tới Lâm công công, có điều Lâm An một chút cũng không hề tức giận, bởi vì Hoàng hậu cũng chỉ là con cóc, hẳn là một người tốt, sao lại có thể đi so đo với một con

ngốc chứ, đây không phải là tự hạ thấp mình hay sao, chứng tỏ rằng hán cũng là kẻ ngốc hay sao? Cho nên hán ha ha cười đứng thẳng dậy, nhìn Văn Vương gia đang ngồi phía trên, chờ ông lên tiếng.

“Vương gia, người xem này?”

“Được, nếu Thái Hậu đã hạ ý chỉ, để cho Tiểu nhi hồi cung, bốn vương cũng không thể nói gì, nhưng mà nếu như Tiểu nhi lại bị bắt nạt, khi đó cũng đừng trách bốn vương ngăn cản chuyện này”.

Thanh âm lạnh lùng của Văn Mặc vang lên, trong ánh mắt Lâm An tức giận chột lóe lên rồi biến mất, có điều thần sắc cũng không dám có nửa điểm sơ suất : “Vương gia yên tâm đi, nô tài nhất định sẽ đem những lời này của Vương gia bẩm báo lại với Thái Hậu nương nương”.

Văn Mặc cũng không thêm nhìn mặt Lâm An, mà quay đầu nhìn Văn Tiểu đang đứng một bên: “Tiểu nhi, con theo Lâm công công tiến cung đi, qua mấy ngày nữa, phụ thân sẽ tiến cung thăm con”.

Lời này của ông chính là để cho Lâm An một lời cảnh cáo, đừng tưởng rằng ông không ở trong cung, thì sẽ không biết tình huống của Tiểu nhi, ông sẽ định kỳ tiến cung kiểm tra, nếu như lại xảy ra chuyện như vậy, ông tuyệt đối sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.

Văn Tiểu im lặng gật đầu, Văn Mặc thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng trái lại Văn Trinh bên cạnh nàng có chút không đành lòng, vươn tay kéo lấy Văn Tiểu.

“Tiểu nhi”.

Văn Tiểu mỉm cười ngọt ngào, đáng yêu xinh đẹp, lúc này đây tiến cung, nàng sẽ không dễ dàng để cho những kẻ muốn hại nàng được thành công, nếu ai dám đến trên choker nàng, nụ cười nơi khóe môi càng thêm sáng lạn, đáy mắt cũng tràn đầy sát khí.

Văn Vương gia dẫn theo hạ nhân trong Văn Vương phủ, tự mình đưa nữ nhi lên liền xe xa hoa bên ngoài phủ, nhìn theo chiếc xe xa hoa kia chạy ngày một xa, trong lòng đau lòng không thôi, Văn Trinh đứng ở phía sau ông, nhẹ nhàng mở miệng: “Phụ thân, kế tiếp, người cũng nên buông quyền lực trên tay xuống”.

“Ừ, ” Văn Mặc gật đầu, ngẩng đầu nhìn bầu trời, tuy rằng là đầu mùa đông, nhưng ánh mặt trời lại vẫn chói mắt như cũ, chỉ sợ tiếp theo sẽ không yên bình như vậy...

~~~~~

Hoàng hậu hồi cung.

Tin tức này nháy mắt truyền khắp hậu cung, mỗi người đều cảnh giác, nghe nói lần trước Hoàng hậu bị thương, là do Lương viện Ôn Bích Dung động tay động chân, hiện tại đã bị nhốt vào lãnh cung chờ xử lý, ngay cả người Ôn gia phía sau lưng cũng bị bãi quan miễn chức, có thể thấy được Nhiếp Chính Vương này thủ đoạn lợi hại như thế nào, chỉ vì một con ngốc mà lại trừng phạt nhiều người như vậy, về sau mọi người tốt nhất vẫn nên cẩn thận một chút.

Kim Hoa cung cũng tăng lên mười mấy cung nhân, bốn gã thái giám, sáu cung nữ, so với lúc trước cũng náo nhiệt hơn nhiều.

Văn Tiểu lạnh lùng nhìn toàn bộ, vừa nhìn trong lòng cũng đã hiểu ngay, Thái Hậu này, một mặt làm ra vẻ cho cha xem, một mặt chính là để giám sát nàng.

Có điều những thái giám và cung nữ này cũng không dám tùy ý ra vào nội điện, mỗi người đều biết Hoàng hậu lợi hại, nếu không có Tú Tú và Tiểu Hà triệu hồi, bọn họ chỉ dám ở bên ngoài điện chờ, làm chút việc nặng tạp dịch, còn có chân chạy, canh giữ bên ngoài cửa cung.

Ban đêm

Ánh trăng sáng như ngọc, nhện nhăng tỏa sáng cả hoàng cung, giống như là được bao phủ bằng một tầng sa mỏng.

Bên trong tấm cung Kim Hoa cung thấp lên đèn lồng, dưới đèn có người đang mân mê thứ gì đó, Uyển Uyển bung trà lên đây, đứng ở một bên, xem nung nung bận bận rộn rộn, trên mặt chảy ra những giọt mồ hôi tinh mịn, vội vàng buông khay trà xuống bàn, cầm khăn gấm lau đi mồ hôi cho chủ tử.

“Nương nương, người đang làm gì vậy? Nghỉ ngơi một lát đi”.

Văn Tiểu ngẩng đầu, cho Uyển Uyển một khuôn mặt tươi cười, cũng không có nói thêm cái gì, nàng đang nghiên cứu chế tạo độc dược, trong cung này chỉ sợ sẽ còn nhiều người dụng tâm kín đáo, nàng vẫn là nên chuẩn bị thứ gì đó để mà phòng thân.

“Người mệt mỏi đi nghỉ ngơi đi, ta còn muốn làm thêm một lát nữa?”

Uyển Uyển nhìn không được cười rộ lên, có đôi khi chủ tử thật giống như là tiểu hài tử vậy, nào có chuyện chủ tử chưa ngủ, mà nô tỳ lại đã đi ngủ, đặt mộng ngồi xuống ghế bên cạnh Văn Tiểu: “Nô tỳ có thể giúp gì được hay không?”

“Ừ, ” Văn Tiểu ngẩng đầu gật đầu: “Đến đây, đem cái này đập nát đi, rồi chất lấy nước”.

Uyển Uyển không nói cái gì nữa, hai người cùng nhau động tay làm việc, bên trong tấm cung, gió đêm thổi qua, cả điện tràn ngập mùi thuốc.

Trong đêm tối yên tĩnh, thời gian giống như chìm đắm trong nước mà trôi qua, hai người đều có chút mệt mỏi, duỗi người một cái, vươn tay thu dọn những thứ trên bàn, bỗng nhiên bên ngoài tấm cung vang lên thanh âm của thái giám “Hoàng Thượng giá lâm”.

Một tiếng này vang lên, trong đêm yên tĩnh, giống như tiếng đốt pháo, Vân Tiểu kinh ngạc cực kỳ, đêm khuya khoắt, hoàng đế tới nơi này làm gì? Con người chậm rãi tới sầm lại...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Giận Đánh Hoàng Thượng

Những tiếng thông báo liên tục vang lên, một thân hình cao lớn mặc y phục vàng chói bước đi trong ánh sáng lộng lẫy tiến vào phòng.

Bước chân có chút loạng choạng, hai thái giám theo sát sau lưng lo lắng nhắc nhở: “Hoàng thượng, người cẩn thận một chút a”.

Lời nhắc nhở hảo tâm lại không được đối xử tử tế mà trái lại còn được đáp trả bằng một tiếng rít gào, cộng thêm một đạp đi qua, ngữ khí như sấm “Cút”.

Dưới ánh đèn nến đang cháy sáng rực rỡ, mấy thái giám bị dọa liên tục lui ra sau, tiểu thái giám bị đá trúng kia ngã luôn ra ngoài.

Vân Tiểu ngẩng đầu nhìn qua với ánh mắt sâu thẳm, yên lặng xua tay, Uyển Uyển tuân lệnh, muốn nói lại thôi, cuối cùng chậm rãi đứng dậy lui ra ngoài.

Trong cung điện rộng lớn, hương thuốc thoang thoang, một người cuồng bạo như con sư tử đang tức giận, một người im lặng nhàn nhã như một đám mây vẫn nổi bật trong màn đêm, mê người một cách khó hiểu, giống phù dung sớm nở tối tàn, xinh đẹp một cách kinh người.

Thượng Quan Diêu đang nổi trận lôi đình nháy mắt dụ đi hai phần, có điều lập tức nhớ tới mục đích đến đây, lửa giận lại bùng lên, tiến lên hai bước, chỉ vào Vân Tiểu đang im lặng không nói một lời.

“Con ngốc như ngươi còn về đây làm gì”.

Đôi đồng tử đen nhánh lóe lên, trong lòng đã rõ, thì ra tên Hoàng thượng này tức giận vì nàng đã quay lại, không khỏi thở dài một chút, nàng không về bọn họ trị tội Vân gia, về thì hẳn đến trách tội, làm người cũng thật khó nha.

Có điều nàng cũng không nói gì, nụ cười phát ra xinh đẹp thuần khiết, nàng thật muốn xem hắn có thể làm gì mình?

Trong ánh sáng trong suốt, nàng cười tươi như hoa, khoe môi cong lên thật giống một miếng ngọc đẹp đẽ, ánh mắt lóe sáng như những vì sao soi sáng bầu trời đen tối.

Thượng Quan Diêu thấy vậy trong lòng ghen lại, không rõ nguyên nhân đột nhiên cảm thấy lười nhác lại, bước nhanh từng bước tiến tới, nghi hoặc lắc đầu một chút, mơ mơ màng màng nghĩ, đây sao có thể là kẻ ngốc, rõ ràng là một mỹ nhân a, một nữ tử kính hoa thủy nguyệt*, dung mạo như vẽ, ngọt ngào động lòng người.

*kính hoa thủy nguyệt: hoa trong gương trăng trong nước -> chỉ sự huyền ảo, đẹp đến nỗi không thật

“Ngươi là ai?”

Thượng Quan Diêu không kìm được nhỏ giọng thì thầm, khi nói chuyện vị rượu toát ra nồng nặc trong không khí, Vân Tiểu vẫn mỉm cười, ra là hấn say, việc này thật quá tốt, trong tầm cung giờ không có ai, dù nàng có làm gì đó, nói gì đó thì cũng có ai biết được chứ?

“Hoàng thượng, ta là nữ thần a”.

“Nữ thần?”

Hình như Thượng Quan Diêu cảm thấy khó có thể tin, lại có chút kích động, mở to hai mắt nhìn Vân Tiểu chăm chú, dường như sợ mình chỉ cần chớp mắt một cái nữ thần sẽ biến mất.

Thượng Quan Diêu lúc say rượu thiếu đi sự âm trầm thường ngày, gương mặt mềm mại như tơ tằm tinh khiết, anh tuấn bất phàm, trên ngũ quan lập thể kia, mày như lá liễu, đôi mắt hoa đào híp lại, hương rượu nhẹ nhàng mị hoặc làm cho con người vì đắm chìm trong đó mà choáng váng, làn da trắng mịn như tơ, toả ra một ánh sáng hoa đào giống như yêu nghiệt...

Dù không ưa hấn nhưng Vân Tiểu không thể không thừa nhận một sự thật, nam nhân này quá đẹp, lại còn có quyền lực, chẳng trách nữ nhân người

trước ngã xuống, người sau tiến lên đưa nhau vào cung.

Chỉ có điều tuy lúc này hần thoát nhìn ôn hòa vô hại, nhưng con người thật của hần, chẳng qua là một tên âm trầm khát máu, Vân Vương phủ là cái đỉnh trong mắt, cái gai trong thịt hần, hần không trừ được thì không vui a.

Vân Tiểu đang suy tư, bóng người cao lớn kia đột nhiên áp sát, mùi rượu xông vào mũi, một bàn tay to nắm lấy vai nàng, cho dù cách quần áo nàng vẫn cảm nhận được sức nóng từ bàn tay hần truyền đến, nóng rực đến phát bồng.

Vân Tiểu nhất thời không kịp phản ứng, chớp chớp mắt nhìn nam nhân đang đứng sát cạnh mình, hần muốn làm gì?

Vừa nghĩ vậy, Thượng Quan Diệu thế mà cúi đầu xuống muốn hôn nàng, trong nháy mắt, Vân Tiểu tỉnh táo lại, thẳng cha này ngay cả một đũa ngọc cũng không tha, ánh mắt trở nên lạnh lùng, thỉnh thoảng tay đẩy Thượng Quan Diệu ra, một quyền đánh vào ngực hần, Thượng Quan Diệu đang say cũng không có nhiều năng lực phản kích cho lắm vì thế mà loạng choạng hai bước, khi ổn định lại thân mình thì lửa giận đã nhiễm hết toàn bộ đôi mắt, chỉ vào Vân Tiểu quát lạnh.

“To gan, ngươi dám động thủ đánh trẫm, nữ thần thì sao? Chỉ cần trẫm muốn, không có gì là không chiếm được, thiên hạ này đều là của trẫm, huống chi chỉ là một nữ thần, ngươi dám can đảm kháng chỉ không theo, chỉ có chết”.

Khẩu khí của tên này không biết cổ kị gì cả, hoàn toàn chọc giận Vân Tiểu, ý cười trên mặt nàng càng sâu thêm, chỉ là hàn băng đã lan tràn nơi đáy mắt.

Được lắm, không phải chỉ là một Hoàng thượng thôi sao? Hờ ra cái là uy hiếp người khác, hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy, cũng có người không sợ uy hiếp của ngươi.

Khóe môi Vân Tiểu cong lên tạo ra một nụ cười lạnh lùng tà khí, thân mình nhảy lên, bàn tay trắng nõn kéo một bên rèm che, vung lên tạo thành một tấm lưới màu xanh ngọc, tầng tầng bao lấy Thượng Quan Diệu, mà nàng thì đã phi thân lên trên, một đạp đá lăn tên cuồng ngạo tự đại kia, đồ lộn giồng, ngay cả một kẻ ngốc cũng không tha, cho ngươi muốn chiếm tiệm nghi của ta này, cả người nhảy lên cao, đặt mông ngồi phịch trên người Thượng Quan Diệu, lập tức nghe thấy người dưới thân phát ra tiếng kêu đau đớn, mà nàng không chút do dự giờ cái tay đang rảnh lên nhắm ngay mặt Thượng Quan Diệu mà đâm xuống.

Cho người cuồng này, cho người ngạo này, này thì hơi chút là dọa giết a, mẹ nó, hôm nay để bà đây dạy dỗ ngươi một chút.

Vân Tiểu nhắm thẳng Thượng Quan Diệu tay nắm tay mười, dù sao hần đang say, không có khả năng đánh trả, đúng là thời cơ xuống tay tốt nhất của nàng, nếu là bình thường chỉ e nàng ngay cả người hần cũng không tiếp cận được.

Lúc mới đầu nam nhân này còn giãy dụa, sau đó lại không nhúc nhích nữa, Vân Tiểu lập tức dừng tay, không phải là đánh chết hần rồi chứ, nếu nàng thật sự đánh chết Hoàng thượng chỉ e sẽ chết càng thảm hơn, dù nàng ngốc đi nữa cũng vô dụng, ngay cả Vân Vương phủ cũng đừng nghĩ thoát được.

Vén tấm lụa lên liền lộ ra khuôn mặt vết xanh vết tím loang lổ, thế là hết vẻ anh tuấn lúc trước, vô cùng thâm trầm, hiện giờ đang nhắm chặt hai mắt không nhúc nhích, Vân Tiểu giờ một ngón tay ra dò xét, thở phào nhẹ nhõm một hơi, thì ra thẳng cha này ngất đi, hoặc là say quá nên ngủ mất.

Nhìn mặt hần hiện giờ nàng không khỏi sung sướng trong lòng, nàng chính là cố ý nhằm vào mặt hần mà đánh, để xem ngày mai hần giải thích thế nào về gương mặt xanh tím này.

Nàng xuống tay cũng không nặng lắm, chỉ điểm đến là dừng, nếu thật sự dùng toàn bộ sức lực mà đánh, chỉ e nam nhân này đã sớm mất mạng hô hô.

Trước mắt vẫn là nghĩ xem nên lừa dối thế nào để qua ải, Vân Tiểu vừa nghĩ, duỗi tay ra dứt khoát vò loạn mái tóc đen của mình, ngay cả quần áo cũng xé rách một ít, thuận tiện ngồi dưới đất, chuẩn bị tất cả xong xuôi thì quay người hét lên một tiếng kinh người.

Trong buổi đêm, tiếng này lại càng phá đó nứt trời, vang như sấm dội vào tai mọi người.

Thái giám và cung nữ ở ngoài tầm cung kính sợ mềm nhũn người, Uyển Uyển đứng ở hàng đầu lập tức khấn trương kêu lên.

“Trời ạ, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Sau đó chạy vọt vào, đám thái giám cung nữ phía sau nhìn nhau rồi cũng chạy sát theo Uyển Uyển.

Chỉ thấy trong tầm cung rộng lớn, Hoàng thượng gương mặt vô cùng thâm trầm ngủ trên mặt đất, còn Hoàng hậu nương nương vừa khóc vừa kéo lại quần áo trên người.

Mọi người sau khi lẹ mắt quan sát rất nhanh đưa ra một kết luận: Hoàng thượng muốn cường bạo Hoàng hậu nương nương, bị nương nương đánh.

Trời ạ, đây là chuyện gì thế này, hậu cung vô số mỹ nhân, sao Hoàng thượng lại động lòng với một kẻ ngốc chứ, lại còn muốn cường bạo, mọi người nhìn Hoàng thượng một cách thông cảm, đáy lòng lại âm thầm khinh bỉ hần, ngay cả một đũa ngọc cũng không tha, chủ tử này thật đúng là làm cho người ta không dám đồng tình.

Thái giám thiếp thân của Thượng Quan Diệu – Tiểu Đình Từ đã sớm vội vàng vọt tới cạnh Hoàng thượng, khấn trương đỡ hần dậy.

“Hoàng Thượng, người làm sao vậy? Hoàng Thượng?”

Còn bên này, Uyển Uyển nhào tới cạnh Vân Tiểu khóc thét lên: “Nương nương, người có sao không? Không phải đã bị Hoàng thượng xâm phạm rồi chứ, nương nương a, nương nương đáng thương của ta a, sao số người lại khổ như vậy a, đã không tình tảo lại còn gặp phải loại chuyện này a, người nói xem còn có thể sống vui về sao? Nương nương người trăm ngàn lần không được nghĩ quẩn a”.

Trong tầm cung, mọi người chỉ cảm thấy sồn hết gai ốc, nô tỳ này gào khóc to thật, to đến nỗi mọi người dựng hết cả tóc gáy, da gà nổi đầy người.

Chỉ là Vân Tiểu cũng quên mất việc phối hợp với nàng ta, chớp chớp đôi mắt, nha đầu này cũng thật biết diễn trò a, cũng sắp làm cho thiên địa quỷ thần chết khiếp rồi, tính cách này mà sống ở thế kỷ hai mốt, đảm bảo sẽ là diễn viên nổi tiếng...

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Thích Giết Chóc

Thượng Quan Diệu được bọn thái giám mang về Cảnh Phúc cung, không chần chừ liền cho gọi ngự y, ngay tại đây.

Vân Tiểu không nhanh không chậm đứng dậy, tư thái tao nhã sửa sang quần áo trên người mình, thản nhiên nhìn nha đầu vẫn quỳ trên mặt đất: “Uyển Uyển, ta phát hiện ra người diễn thực là nhập vai a”.

Nói xong câu đó cũng liền cười rộ lên, bên kia tầm cung Tú Tú và Tiểu Hà sắc mặt đã trắng như tờ giấy, Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu cũng không tốt hơn được chút nào, vốn không phải phiên trực ban của bọn họ, mà là do tiếng động trong tầm cung quá lớn, cho nên kinh động, mới chạy lại đây.

Vậy mà Hoàng Hậu nương nương lại dám đánh Hoàng Thượng, tim của mấy người cũng đều đề lên cổ rồi, tuy rằng Hoàng Hậu hiện tại đang là ngốc, nhưng mà nếu như chuyện Hoàng Hậu không ngốc truyền ra ngoài, chỉ sợ là bọn họ cũng không thể giữ được mạng mất.

“Nương nương,” thanh âm run rẩy vang lên trong đêm tối, hết sức tuyệt vọng...

Uyển Uyển lại hoàn toàn không giống với bọn họ, từ trên mặt đất nhảy dựng lên, cười đến vui vẻ: “Làm cho nương nương vừa lòng, đó là trách nhiệm của nô tỳ”.

Lời của nàng rơi xuống, phía sau vang lên bùm bùm hai tiếng, Tú Tú và Tiểu Hà hai người cùng ngã đi, bị Uyển Uyển khiến cho giật đến ngã đi.

Vân Tiểu phát phát tay, ý bảo Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu: “Đem hai người này kéo xuống đi, hai người này thực là nhát gan a”.

Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu không dám nói gì, các nàng quả thực là quá mức không bình thường, không phải người khác nhát gan, vốn có một vị nương nương thôi đã khiến cho người ta kinh hãi đảm chiến rồi, vậy mà hiện tại lại nhiều thêm ra một Uyển Uyển nữa, Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu thật là muốn đóng gói nữ nhân này tống ra khỏi cung, trong hậu cung này, chỉ sợ là sẽ không thể yên bình được nữa, có điều bọn họ cũng không dám nhiều lời một chữ, mỗi người lại mang theo một cung tỳ lui xuống.

Uyển Uyển còn làm như không biết mình đã gây ra chuyện gì, vẻ mặt khó hiểu: “gan các nàng ấy cũng thật là nhỏ, mới có như vậy thôi mà đã bị dọa cho đến hôn mê rồi”

Vân Tiểu tiều tụy nhìn Uyển Uyển.

“Người không sợ sao?”

Uyển Uyển còn thật sự nghiêm túc suy nghĩ, thành thực mở miệng: “Sợ, hiện tại mới bắt đầu”.

Đúng vậy, Uyển Uyển cá tính xúc động, trong khoảng thời gian ngắn sợ là không sửa được, cá tính nàng là làm trước nói sau, nhưng lần này lại trêu đúng vào Hoàng Thượng, vị kia chỉ cần nói một câu là có thể lấy được tính mệnh người khác, lúc này, nàng mới bắt tri bắt giác có chút sợ hãi, trên lưng lạnh lẽo toát ra một tầng mồ hôi lạnh, lo lắng mở miệng.

“Nương nương, tên kia sẽ không thật sự giết chúng ta chứ?”

“Hiện tại mới sợ hãi, không phải là có chút muộn rồi sao?”

Vân Tiểu cười đến vui vẻ, nàng có thể khẳng định, chuyện lần này, Thượng Quan Diệu chỉ có thể cắn răng mà nuốt cục tức này vào bụng, bởi vì hần là người sai trước, ai bảo hần dám nửa đêm xông vào Kim Hoa cung, ý đồ gây rối với Hoàng Hậu chứ, tin chắc rằng những thái giám hôm nay sẽ đem những chuyện này kể lại cho hần, nếu như hần thật sự so đo, chỉ sợ là sẽ bị người trong thiên hạ cười nhạo, hơn nữa bây giờ vẫn không phải là thời điểm đề động đến Vân Vương phủ.

“Nương nương,” Uyển Uyển cong cong cái miệng, giống như là oan ức lắm, nàng làm vậy đều là vì chủ tử, vừa thấy người như vậy, nàng mới thuận thế

diễn cùng.

“Được rồi, không có việc gì, nghỉ ngơi đi, hấn cũng không làm gì chúng ta được”.

“Dạ, ” Uyển Uyển yên tâm, nhếch miệng cười, nghĩ đến khuôn mặt bầm dập của Hoàng đế, nàng không thể nào mà ngừng cười được...

Ngày thứ hai, Cảnh Phúc cung.

Thượng Quan Diệu vừa mở mắt ra, liền cảm thấy đầu đau người đau, ngay cả hai má cũng có một chút đau đớn.

Thân mình chưa động, ánh mắt mở ra có chút hoang mang, mình bị làm sao vậy, miệt mài quá độ sao? Chưa từng xảy ra chuyện này a, suy nghĩ trong đầu chậm rãi sáng tỏ, buổi tối hôm qua, nghĩ đến con ngọc kia lại quay trở về cung, tâm tình hấn liền buồn bực vô cùng, liền uống nhiều rượu thêm một chút, loại rượu này được cung đình chuyên dùng hoa đề ủ, rất dễ say, dường như hấn đã uống hơi nhiều, sau đó lại đến tìm con ngọc kia, nhưng những chuyện xảy ra sau đó lại không nhớ rõ, tình huống hiện tại là sao đây?

Thượng Quan Diệu giật mình, ảnh hưởng đến hai má, đau không nhận được mà nhúu mày lại.

Người nằm trên giường có động, kinh động đến thái giám Tiểu Đình Từ vẫn luôn túc trực bên cạnh, vội vàng tiến về phía trước giường, từ tối hôm qua đến giờ, cả một đêm chưa chợp mắt, canh giữ ở trước giường, để cho tiểu thái giám khác canh, hấn lo lắng, sợ Hoàng Thượng cần cái gì đó, giờ phút này vừa thấy Hoàng Thượng tỉnh, căng thẳng lên tiếng.

“Hoàng Thượng, người đã tỉnh?”

Thượng Quan Diệu xoay người ngồi dậy, không tự chủ mà đưa tay lên sờ mặt mình, áo lót màu trắng chảy xuống, lộ ra một mảng da thịt sáng bóng như ngọc, nhưng lúc này chỉ thấy trên làn da trắng sáng kia, lúc này lại hiện lên những vết xanh tím, hấn khó có thể tin trọn trắng mất, không phải là hấn hoa mắt đó chứ, lại còn thật sự nghiêm túc nhìn lại, quả nhiên là không có lầm, vậy mà trên người hấn lại có dấu vết của vết thương, đau đớn lúc trước, cũng không phải là do nguyên nhân quá miệt mài, mà là do trên người hấn có vết thương.

Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, trong nháy mắt nhiễm một tầng sát ý, hàn ý bao quanh thân, giống như đầm băng ngàn năm không thay đổi.

“Đây là có chuyện gì?”

Thượng Quan Diệu tự chỉ vào cánh tay của mình, lạnh lùng cảm tức nhìn thái giám Tiểu Đình Từ đứng bên cạnh.

Tiểu Đình Từ bị dọa cho nhảy dựng lên, bùm một tiếng quỳ xuống đất, run rẩy mở miệng: “Đây là bởi vì, bởi vì?”

“Bởi vì sao?”

Thượng Quan Diệu giận dữ hỏi, nhớ đến hai má đau đớn, không khỏi lại hít vào, không phải trên mặt hấn cũng có vết thương đó chứ, là loại người nào dám động thủ với hấn như vậy, trong ánh mắt nổi lên nỗi giận dữ, trầm giọng thét lên ra lệnh: “Đi, lấy gương đồng đến đây”.

“Dạ, Hoàng Thượng”.

Tiểu Đình Từ vội vàng nghiêng người vung tay lên, thái giám đứng bên cạnh bình phong vội vàng nâng gương đồng đưa lên, một cử động nhỏ cũng không dám làm gì, nhanh chóng quỳ xuống.

Thượng Quan Diệu nhận lấy gương đồng, vừa liếc nhìn một cái, liền tức giận đến muốn giết người, hấn vẫn luôn luôn lấy khuôn mặt là niềm kiêu ngạo, nhưng giờ phút này có thể thấy được trên hai má là hai vết xanh tím rõ rệt, bên dưới mí mắt, nơi luôn nhìn người khác kiêu ngạo, giờ phút này hai vết xanh tím kia lại như đang giương nanh múa vuốt cười nhạo hấn, hấn đường đường là một thế hệ Hoàng Đế thế nhưng lại bị người ta đánh thành ra thế này, đây đúng thật là chuyện lạ trong thiên hạ, Thượng Quan Diệu rốt cuộc không thể nào chịu nổi, ba một tiếng, đem gương đồng quăng ra ngoài.

“Nói, đây là có chuyện gì, rốt cuộc tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, bẩm báo lại cho trẫm không sai một chữ”.

Không khí bên trong tấm cung như bị đóng băng, Tiểu Đình Từ run run một chút, làm sao còn dám chần chờ, thật cẩn thận bẩm báo.

“Vào buổi tối hôm qua, Hoàng Thượng uống rượu vào, sau đó lại đến Kim Hoa cung tìm Hoàng Hậu nương nương, cho tất cả mọi người lui xuống, Hoàng Thượng ý muốn đối với Hoàng hậu, đối với Hoàng Hậu?” Nói đến đây, Tiểu Đình Từ không biết mở miệng làm sao nữa, cảm thấy nói như thế nào cũng không thỏa đáng, nhưng mà Thượng Quan Diệu cũng đã hiểu được ý kia, ánh mắt nhanh chóng tối sầm lại, thật sự là tự mình không chịu nổi hay sao? Lại đối bụng rồi ăn quàng đến tận mức thế này, vậy mà lại có thể nhìn trúng một con ngọc, cúi đầu nhìn Tiểu Đình Từ bên cạnh, chỉ thấy nô tài này vẻ mặt như đang ăn nhấm, giống như là đồng tình với Hoàng Hậu, không khỏi tức giận.

“Tiếp tục nói, sau đó đã xảy ra chuyện gì?”

“Hoàng Hậu giận giữ, đánh Hoàng Thượng, đến khi nô tài đi vào, liền nhìn thấy Hoàng Hậu quần áo không chỉnh tề, tóc tai hỗn độn, mà Hoàng Thượng thì đã bị Hoàng Hậu nương nương đánh bất tỉnh”.

“Con ngọc kia thế nhưng lại dám đánh ta?” Thanh âm lạnh lùng không hề mang một chút hơi ấm nào như từ trong địa ngục truyền ra.

Nam nhân ngồi trên giường gương mặt tàn bạo độc ác, ánh mắt sắc bén như có thể thiêu cháy toàn bộ mọi thứ, khá khen cho con ngốc nhà người, cũng dám đánh trảm, lúc này đây trảm muốn giết người...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Trong Trường Tín cung, Thái hậu nương nương cảm thấy không thể tin nổi đến nỗi trợn to đôi mắt hoa đào, ánh mắt lạnh lùng trong suốt, môi bà ta nhếch lên có vẻ cực kì phẫn nộ, thật lâu không nói lời nào làm cả đại điện chìm vào yên tĩnh.

Thái giám và cung nữ thờ cũng không dám thở mạnh, thật cẩn thận cúi thấp đầu xuống.

Mãi lâu sau mới nghe được một tiếng nói cực kì lạnh lùng: “Lâm An, người nói Hoàng thượng bị đánh”.

Lâm An dùng sức gạt đầu, sáng sớm nay chuyện này đã truyền khắp trong cung, chỉ có điều tất cả đều là ngấm ngấm truyền tai nhau, bởi vì có ai dám buồn chuyện về Hoàng thượng a.

“Hoàng Thượng muốn sủng hạnh con ngốc đó?” Thái Hậu nheo mắt lại, nói đến đây bà ta đã tức giận hoàn toàn, vừa nãy là phẫn nộ vì con ngốc kia dám đánh Hoàng thượng, hiện giờ bức mình vì chính con trai của mình, ai không muốn lại muốn sủng hạnh con ngốc đó, nếu nó không đi trêu chọc nàng ta, con ngốc kia cũng sẽ không vô duyên vô cớ mà đánh nó, như vậy xem ra cả hai người đều sai.

“Xét tình huống hôm qua thì hình như là vậy a.”

Lâm An cũng cảm thấy khó hiểu, Hoàng thượng là long phượng trong loài người, làm sao có thể yêu thích một kẻ ngốc chứ, hiện giờ trong cung nhiều mỹ nữ như vậy, mỹ nhân yêu điệu duyên dáng chưa được sủng hạnh còn xếp hàng dài qua tường thành chờ đợi đó. Nhưng Hoàng thượng thế mà lại chạy đi sủng hạnh đứa ngốc đó, thật là làm cho người ta không thể hiểu nổi, có điều, Lâm An khôn khéo không biểu hiện ra ngoài, Hoàng thượng là ai chứ, là con ruột của Thái hậu nương nương, con bị đánh, đau lòng nhất chính là Thái hậu nương nương.

“Sao Hoàng thượng lại để con ngốc kia làm được thuận lợi như thế?”

Thái hậu nhẫn nhịn nhếch đôi mày phượng lên, ngón tay thon dài nhẹ nhàng day trán, có vẻ là rất đau lòng, hôm qua vừa đón con ngốc kia về đã lập tức xảy ra chuyện như thế, Hoàng nhi chắc chắn là muốn đến hù dọa con ngốc đó, chứ nó từ trước đến giờ luôn chán ghét con ngốc ấy.

“Buổi triều hôm nay Hoàng thượng có đi không?”

“Không có, nghe nói không vào triều sớm.” Lâm An lại bấm báo, Thái Hậu trầm mặc, suy nghĩ về sự tình trước mắt, chỉ e Hoàng thượng sẽ động đến con ngốc đó, nhưng mà hiện giờ mà động vào, Vân Vương phủ sẽ rơi vào thế yếu, dân chúng Đông Tần sẽ cho rằng bà và Hoàng thượng khinh người quá đáng, uy tín của Hoàng thất trong lòng mọi người sẽ suy giảm, cho nên trước mắt không thể để xảy ra biến cố gì, nhưng con ngốc đó dám đánh con trai bà ta, sổ sách này bà ta sẽ nhớ kĩ, đôi đồng tử của Thái hậu xẹt qua một tia tàn nhẫn.

Ngoài đại điện vang lên tiếng thái giám.

“Hoàng Thượng giá lâm.”

Bóng người màu vàng đi từ ngoài cửa vào, kim quan trên đầu sáng quắc rực rỡ, bên ngoài kim quan rủ xuống một loạt hạt châu màu vàng che đi nửa mặt Hoàng thượng, có điều vẫn ẩn ẩn nhìn thấy các vết xanh tím, Thượng Quan Diệu vốn muốn hạ chỉ xử tử con ngốc kia, nhưng cuối cùng vẫn không thể tự giải quyết, đành phải đến báo cáo mẫu hậu, hần không muốn chọc giận Thái hậu.

*** Kim quan và hạt châu là cái Hoàng thượng đội trên đầu đây

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu.”

“Diệu Nhi, lại ngồi cạnh ai gia.”

Thái Hậu vẫy tay ra hiệu cho Thượng Quan Diệu đi qua ngồi.

Thượng Quan Diệu đi đến ngồi bên cạnh Thái hậu nương nương, trong con người đen tràn ngập cuồng phong bão táp, hần chỉ đến để báo cho mẫu hậu một tiếng rằng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho con ngốc đó.

Thái hậu giơ tay vén màn châu trước mặt Thượng Quan Diệu lên, trên khuôn mặt tuần mi rai rác những vết xanh tím, đồng tử xinh đẹp như hoa đào nháy mắt bùng lên lửa giận.

“Con ngốc đáng chết, dám đánh hoàng nhi của ta, ai gia sẽ không bỏ qua cho nó.”

Thượng Quan Diệu nghe Thái hậu nói vậy thì tức giận trong lòng dúi đi một chút, lạnh lùng mở miệng: “Mẫu hậu, trăm tới để báo cho mẫu hậu một tiếng, lập tức sẽ hạ chỉ xử tử con ngốc đó, dám to gan đánh trăm, đây chính là tội chu di cửu tộc, Vân gia chắc chắn phải chết”.

“Không thể, hoàng nhi.”

Thái Hậu đột nhiên lên tiếng ngăn cản, bà không ngờ Hoàng thượng lại muốn mượn cơ này để trừ khử Vân gia, điều này sao có thể được, đừng quên Hoàng hậu chỉ là một kẻ ngốc, nếu nhưng dựa vào chuyện này để diệt trừ Vân gia, chỉ e Tây Lương và Nam Tấn cũng sẽ ý vào cơ đó mà dấy lên một trận chiến tại Đông Tấn, đến lúc ấy người trong thiên hạ mất đi lòng tin với Hoàng thất, các bang phái giang hồ nhất định sẽ hợp lại, thiên hạ tất loạn.

“Diệu Nhi, vạn vạn lần không thể, chuyện này phải bàn bạc kỹ hơn, con đừng quên là tại con đêm hôm xông vào Kim Hoa cung, còn có ý đồ ra tay với Hoàng hậu, Hoàng hậu là một kẻ ngốc, tuy đánh con nhưng con cũng đuối lý, con làm thế sao có thể khiến mọi người trong thiên hạ đứng về phía con, nếu con động vào Vân Vương phủ, những đại thần trong triều này không phải sẽ thất vọng sợ hãi sao.”

“Mẫu hậu, vì sao người lại có thể dễ dàng tha thứ cho ả ta như thế, không có Vân Mặc chẳng lẽ Đông Tấn không thể tồn tại sao, đừng quên, còn có trăm, còn có trăm, bây giờ trăm nhất quyết không tha cho Vân gia.”

Thượng Quan Diệu đứng phắt dậy, trong mắt tràn ngập sát khí khát máu, cả người tỏa ra tia lạnh lùng sắc bén bao lấy Thái hậu nương nương.

Thái hậu hít một hơi, khóe môi cong lên cười nhàn nhạt: “Diệu Nhi, ngay cả lời của mẫu hậu cũng không nghe nữa à? Mẫu hậu đều là vì tốt cho con, con chưa quên lời thề lúc trước chứ”.

Thái hậu vừa dứt lời, Thượng Quan Diệu vẫn còn hùng hổ nháy mắt bình tĩnh lại, hàn khí cũng rút đi, trong đồng tử đen nhánh là ứ đọng, mơ màng, còn có sắc bén chột lóe rồi biến mất tức khắc, vẫn không hề nhúc nhích nhìn mẫu hậu mình.

“Chẳng lẽ mẫu hậu không yêu thương con đẻ của mình.”

“Diệu Nhi, con đừng chọc vào nữ nhân kia, ai gia hứa với con, đợi đến thời cơ thích hợp, ai gia nhất định sẽ để con xử trí nữ nhân đó, đến lúc ấy, cho dù nghìn đao vạn chém, ai gia cũng không ngăn con, nhưng không phải là bây giờ.”

Thái hậu đưa tay ra kéo Thượng Quan Diệu ngồi xuống, trên ngón tay truyền đến hơi thở lạnh lạnh, bà biết Diệu Nhi chịu uất ức, nhưng bà làm tất cả đều là vì hắn, sau này hắn sẽ hiểu.

“Mẫu hậu.”

Thượng Quan Diệu cúi đầu, một bàn tay bị Thái Hậu nắm, nhưng hắn lại không cảm nhận được tình cảm thật sự, ngược lại còn có chút ngột ngạt đến không thở nổi, chẳng lẽ thật sự hắn phải sống trong gông xiềng của mẫu hậu suốt cả đời này sao, bà ấy nói là vì hắn, chẳng lẽ không phải vì hoàng quyền cao cao tại thượng này sao?

Tay kia của Thượng Quan Diệu nắm dưới tay áo bào, nắm chặt mà cảm thấy thật lạnh.

“Được rồi, việc lần này con cũng có chỗ không đúng, hậu cung có bao nhiêu mỹ nhân, sao lại cố tình muốn sủng hạnh đứa ngốc đó chứ, nếu như trong cung nhiều nữ nhân như vậy còn chưa đủ vừa lòng con thì con có thể hạ chỉ tuyển thêm tú nữ.”

“Mẫu hậu, trăm mệt rồi, muốn về Cảnh Phúc cung nghỉ ngơi.”

Thượng Quan Diệu không muốn nói thêm gì nữa, buông tay Thái Hậu ra, đứng lên cáo an.

Thái Hậu ngẩng đầu bình tĩnh nhìn hắn, biết lúc này trong lòng hắn không thể dễ dàng từ bỏ, cho nên cũng không miễn cưỡng hắn nữa, phát phát tay, nhìn theo bóng người cao lớn tuấn tú của hắn rời đi, tâm lung mặc dù kiêu ngạo nhưng lại có vài phần thê lương lạnh lẽo, Thái hậu nắm chặt tay lại, trong lòng cũng chẳng vui gì, không nhịn được kêu lên: “Hoàng nhi.”

Thượng Quan Diệu quay đầu nhìn nữ nhân bên trên đại điện, xinh đẹp như hoa, mặc dù đã qua bao nhiêu năm, bà vẫn rực rỡ như trước, cũng vẫn đã tâm bùng bùng như vậy, không phải sao?

“Mẫu hậu rất yêu con, Diệu Nhi.”

“Cảm ơn mẫu hậu.” Thượng Quan Diệu bước trên ánh sáng vàng đi ra ngoài, chỉ để lại một bóng dáng lạnh lùng, Thái hậu run rẩy dựa vào ghế phượng sau lưng...

Thượng Quan Diệu ngồi trên nhuyễn kiệu về Cảnh Phúc cung, nghĩ lại lời vừa rồi của mẫu hậu mà trong lòng thấy thực lạnh lẽo, đồng tử sâu như giếng cổ, chột hiện lên những tia sắc bén lạnh lùng, nếu mẫu hậu đã lên tiếng, hắn không thể làm quang minh chính đại, chẳng lẽ không thể âm thầm hạ độc thủ sao?

Nghĩ vậy cũng mở miệng hô ra ngoài: “Bãi giá Chiêu Dương cung”.

“Dạ, Hoàng Thượng.” Giọng nói của Đại tổng quản thái giám Tiểu Đình Tử vang lên, cung kính vung tay, tiểu thái giám nâng nhuyễn kiệu lập tức quay

đầu, cổ kiệu đi về phía Chiêu Dương cung, đó là nơi ở của Đức phi nương nương.

Bạn đang đọc truyện *Quý Ý Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Mỗi Bên Đều Có Âm Mưu

Chiêu Dương cung.

Vừa sáng sớm đã tràn ngập một cỗ không khí lạnh lẽo, cung nữ và thái giám thật cẩn thận làm việc, một câu cũng không dám nói.

Đức phi Dạ Tổ Tuyết xinh đẹp trên mặt lại mang theo một tầng sương giá, khẽ tựa vào ghế phượng, nghe xong thái giám phía dưới bẩm báo, không nói một lời nào, ánh mắt khẽ đảo quanh, tận lực áp chế lửa giận trong lòng.

Thời gian một nén hương trôi qua, mới mở miệng: “Hoàng Thượng thật sự muốn sủng hạnh con ngốc kia hay sao?”

“Mặc dù nô tài không tận mắt nhìn thấy, nhưng nghe nói vào buổi tối hôm qua, Hoàng Hậu nương nương quần áo không chỉnh tề, lại còn khóc đến thương tâm, sau đó lại giận dữ đánh Hoàng Thượng”.

Tiểu thái giám đang nói chuyện, chính là người của Đức phi Dạ Tổ Tuyết.

Đức phi Dạ Tổ Tuyết, cũng không phải là nữ nhân không biết gì, mỗi một góc trong cung này, đều có những người của nàng được xếp vào đó, nhà mẹ đẻ sau lưng nàng, tuy rằng không phải là Thừa tướng đương triều, nhưng lại trông coi binh bộ, binh quyền thiên hạ toàn bộ đều ở trong tay Dạ gia, cho nên trong cung có rất nhiều người nghe theo mệnh của nàng, đều cho rằng nàng nhất định sẽ trở thành Hoàng Hậu Đông Tàn, cho nên mới cam tâm tình nguyện bán mạng vì nàng.

“Được rồi, đi xuống đi”.

Dạ Tổ Tuyết phiền lòng vẫy tay, nghĩ đến Hoàng Thượng bị đánh, trong lòng không khỏi hừ lạnh.

Đáng đời, là do hấn tự tìm.

Trong cung này có biết bao nhiêu người đẹp, hấn sủng hạnh người nào không sủng hạnh, vậy mà lại muốn đi sủng hạnh cái con ngốc kia, cái con ngốc kia làm sao mà có thể biết được chuyện nam nữ yêu nhau, cho nên có bị đánh cũng là hấn tự chịu.

Tiểu thái giám lui ra ngoài, đại diện yên tĩnh trở lại, tỷ nữ Nguyệt Mai bên cạnh Đức phi nhìn chủ tử nhà mình lo lắng.

“Nương nương”.

Nguyệt Mai chính là người Dạ gia, từ nhỏ đã hầu hạ Dạ Tổ Tuyết, tình cảm của hai người vô cùng tốt, giống như là tỷ muội vậy, cho nên sau khi Dạ Tổ Tuyết tiến cung, Nguyệt Mai cũng vào cung, trong hậu cung to lớn này, ai ai cũng đều biết Nguyệt Mai cũng tương đương với Đức phi nương nương, cho nên nàng ta ở Chiêu Dương cung cũng là một nửa chủ tử.

“Nguyệt Mai, ta không sao, từ lúc tiến cung đến nay, ta cũng đã có chuẩn bị tốt rồi, chỉ là thật không thể nào mà ngờ rằng hấn lại muốn đụng đến cái con ngốc kia, bất kể hấn chạm vào ai, ta cũng đều không khó chịu như bây giờ, không phải là do hấn sủng hạnh ai, mà là vì hấn thật dễ tiện, ngay cả một con ngốc mà cũng không buông tha”.

“Nương nương, đừng nghĩ nhiều”.

Nguyệt Mai sao có thể không biết chủ tử nhà mình đang buồn bực, trong lòng chủ tử Hoàng Thượng chính là một hình tượng cuồng vọng khí phách, nhân trung long phượng*, là đứa con của thiên tử, nhưng một nam tử xuất sắc như vậy, vậy mà lại nhìn trúng một con ngốc, không những vậy lại còn bị đánh, chỉ sợ là bây giờ cũng không phải là chuyện của một mình nương nương, trong hậu cung rộng lớn này, trong lòng mỗi người cũng đều khó chịu.

*Nhân trung long phượng : rồng phượng trong loài người.

“Nguyệt Mai, ngươi đã từng có cảm giác ăn phải ruồi bọ, nhưng lại không thể nào mà nhổ ra được hay chưa?”

Dạ Tổ Tuyết bỗng nhiên nâng mắt lên nhìn, bình tĩnh nhìn Nguyệt Mai, Nguyệt Mai thở dài một hơi, đi đến bên cạnh người nàng, nhẹ vuốt ve bả vai nàng: “Nương nương, lời này trăm ngàn lần đừng nói lần thứ hai, người có thể ở trước mặt nô tỳ nói gì cũng được, nhưng đừng có nói gì đến ruồi bọ, Hoàng Thượng vẫn là Hoàng Thượng, về phần chuyện xảy ra tối hôm qua, nhất định chỉ là chuyện không may mà thôi, không phải đã nói rồi sao? Hoàng Thượng uống rượu say, nói không chừng đã đem Hoàng Hậu nương nương trở thành một nương nương khác mà thôi”.

Nguyệt Mai quả nhiên là nhanh nhẹn, vừa mới nói như vậy, trong lòng Dạ Tổ Tuyết cũng đã dễ chịu hơn, hơn nữa trực giác nàng cũng cho rằng điều này

là đúng. Hoàng Thượng làm sao có thể sủng hạnh một con ngốc được chứ, nhất định là do uống rượu say, đã đem con ngốc kia trở thành một trong số các nàng mà thôi.

“Ừm, Nguyệt Mai quả nhiên là lanh lợi, thật không hổ là người của Dạ phủ ta”.

“Tạ nương nương đã khen”.

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng thông báo lạnh lạnh của thái giám “Hoàng Thượng giá lâm”.

Dạ Tổ Tuyết và Nguyệt Mai đưa mắt nhìn nhau, Hoàng Thượng tới nơi này làm gì, đã lâu rồi hẳn không có tới Chiêu Dương cung, Nguyệt Mai nhanh chóng có phản ứng.

“Nương nương, còn không mau nghênh giá”.

“Ừ,” Dạ Tổ Tuyết lấy lại tinh thần, dẫn Nguyệt Mai ra ngoài nghênh đón.

Từ bên ngoài cửa đại điện một thân ảnh cao ngất đi vào bên trong, trên cầm bào thêu rồng bay, trên đầu mang theo kim quan* chói lọi, những viên trân châu rủ xuống trước mặt, che đi một nửa khuôn mặt của hắn, mơ hồ có thể thấy được ánh mắt sâu thẳm khiến người của hắn.

“Thiếp thân tham kiến Hoàng Thượng,” Dạ Tổ Tuyết nhẹ nhàng tham kiến, trên mặt mang theo ý cười dịu dàng, trước sau như một nhu tình như nước.

Thượng Quan Diêu vươn tay ra nâng Dạ Tổ Tuyết: “Tổ Tuyết đứng lên đi”.

Nói xong cũng không có buông tay Dạ Tổ Tuyết ra, mà nắm chặt lấy tay nàng, hai người cùng hướng về phía bên kia đại điện, Dạ Tổ Tuyết thấy Hoàng Thượng như vậy, thực sự là có điểm điểm thụ sủng nhược kinh*, Hoàng Thượng từ lúc nào thì yêu thương nàng như vậy.

*Thụ sủng nhược kinh : được yêu thương mà vừa mừng vừa lo.

Nguyệt Mai vùng tay lên, thái giám và cung nữ trong đại điện lần lượt cúi đầu ra ngoài.

Trong điện yên tĩnh không một tiếng động, Dạ Tổ Tuyết và Thượng Quan Diêu cùng nhau ngồi vào một góc giường.

“Hoàng Thượng sao lại đến nơi đây, hôm nay người không phải lâm triều hay sao?”

Dạ Tổ Tuyết nhíu mày hỏi, kỳ thật trong lòng nàng biết rõ ràng, Hoàng Thượng là bị người đánh, sợ các đại thần trong triều nhìn ra, cho nên hôm nay mới không vào triều sớm, có điều mặc dù có một số việc biết rõ, nhưng cũng không thể đề cho người ta nhìn ra được, nếu không sẽ bị người khác chán ghét.

Thượng Quan Diêu trong ánh mắt nhanh chóng hiện lên tia nhìn tàn độc, nhưng cũng rất nhanh đã khôi phục lại như thường, vươn tay ôm chặt lấy thân mình của Dạ Tổ Tuyết, thanh âm ôn nhuận vang lên bên tai nàng.

“Hôm nay trẫm có chút không thoải mái, cho nên không vào triều sớm, vừa rồi đã đi thỉnh an mẫu hậu, thuận tiện đến thăm Tổ Tuyết, chẳng lẽ Tổ Tuyết không nhớ trẫm hay sao?”

Dạ Tổ Tuyết lập tức nở nụ cười, vui sướng không thôi: “Hoàng Thượng nói cái gì đâu? Thiếp thân thật sự là cảm ơn không hết, Hoàng Thượng có thể nhớ tới thiếp thân, là vinh hạnh của thiếp thân”.

Lời nói của Dạ Tổ Tuyết ôn nhu, giống như gió xuân trên chóc trái tim của Thượng Quan Diêu, sự tức giận từ sáng đến giờ, cuối cùng cũng đã hóa giải được một ít.

“Tổ Tuyết ôn nhu như vậy, lại nhân lương hiền tuệ*, đứng đầu trong hậu cung này, không thương nàng thì ai a”.

*Nhân lương hiền tuệ: nhã nhặn, tốt bụng, hiền đức, thông minh.

Thượng Quan Diêu trong đôi mắt đen hiện lên hào quang, lời của hắn nói khiến cho Dạ Tổ Tuyết giống như là trong đêm tối thấy được ánh sáng rạng đông, cả người vô cùng kích động, hai má nổi lên ửng đỏ.

“Hoàng Thượng lời này là?”

Thượng Quan Diêu tiếp tục mở miệng: “Đáng tiếc là trong cung có con ngốc kia, nếu không phải do con ngốc kia, trẫm đã sớm phong Tổ Tuyết làm Hoàng Hậu”.

Nháy mắt, hi vọng trong đáy lòng Dạ Tổ Tuyết tan biến, đúng vậy, trong cung còn có một ngốc hậu, nếu như không phế nàng ta đi, thì làm sao mà có thể phong nàng làm Hoàng Hậu được, nhưng mà cô không cho phép nàng động vào nàng ta, chẳng lẽ lại chỉ có thể trơ mắt nhìn con ngốc kia chiếm lấy ngôi vị Hoàng Hậu hay sao, trong ánh mắt Dạ Tổ Tuyết hiện lên một tia sáng lạnh.

Thượng Quan Diêu khóe môi hiện ra ý cười mờ mịt, nữ nhân a, thật đúng là tham lam hư vinh.

“Hoàng Thượng, nhưng mà mẫu hậu không cho động vào nàng ta, chẳng lẽ trơ mắt nhìn nàng ta chiếm lấy”.

Dạ Tố Tuyết thông minh không có đề cập đến chuyện xảy ra buổi tối hôm qua, trên mặt Hoàng Thượng có thể mơ hồ thấy được vết thương, chứng minh rằng điều thái giám bẩm báo không phải là giả, nhưng nếu như tự mình nhắc tới, chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ hoài nghi nàng mà thôi, một phi tần nhỏ nhoi thế nhưng lại hiểu rõ bóng dáng Hoàng Thượng như lòng bàn tay, nếu như hẳn biết nàng có tâm kế, chỉ sợ là nàng với vị trí Hoàng Hậu này cũng vô duyên, chính là tiện nghi cho Hiền phi tiện nữ nhân kia rồi.

“Tố Tuyết vốn là người thông minh, chẳng lẽ chút chuyện nhỏ đó cũng không có chú ý gì sao?”

Thượng Quan Diêu chỉ nói như vậy, cũng không nói gì thêm nữa, hẳn tin tưởng Dạ Tố Tuyết sẽ hiểu, mà hẳn chẳng qua chỉ là nhắc nhở một chút, cái gì cũng đều không có nói.

Dạ Tố Tuyết khẽ nhíu mày, nằm ở trong lòng Thượng Quan Diêu, trong ánh mắt nhanh chóng hiện lên tia sáng, ý của Hoàng Thượng là, nàng có thể động nàng ta? Nếu như thế, nàng cũng không phải sợ hãi, cô có lợi hại, chẳng qua chỉ là Thái Hậu, mà Hoàng Thượng mới là người đứng đầu Đông Tần.

“Hoàng Thượng, thiếp thân đã hiểu, ” Thanh âm mềm mại vang lên trong đại điện, hai người đều mang theo tâm tư riêng, lại nhu tình mật ý...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Cuồng Phong Ân Tàng

Tại Chiêu Dương cung, Hoàng Thượng vừa đi khỏi, Dạ Tố Tuyết lập tức triệu nha đầu tâm phúc của mình là Nguyệt Mai đến.

“Nương nương, có chuyện gì vậy?”

Nguyệt Mai thấy chủ tử hình như rất vui vẻ kích động không thôi thì không khỏi quan tâm hỏi.

Dạ Tố Tuyết kiềm chế hưng phấn trong lòng lại một chút, chậm rãi nhìn Nguyệt Mai: “Hoàng thượng muốn động vào con ngọc kia”.

“Động đến Hoàng hậu?” Nguyệt Mai chớp chớp mắt, Hoàng thượng muốn động vào Hoàng hậu sao phải nói cho nương nương làm chi.

“Chủ tử, sao Hoàng thượng lại nói chuyện này với nương nương vậy, chẳng lẽ muốn nương nương ra tay?” Những chữ còn lại Nguyệt Mai cũng không nói tiếp, có điều mắt đã trợn ra thật lớn, Nguyệt Mai không tán thành chủ tử của mình đi làm loại chuyện này, hiện giờ Hoàng hậu không còn như trước, tính tình điên cuồng cực đoan, lần trước nương nương còn chưa lĩnh đủ sao? Giờ lại đi chọc nàng ta, chỉ e vẫn sẽ không có trái cây tốt mà ăn đâu, hơn nữa Thái hậu đã hạ chỉ, nếu như lại có người động vào nàng ta nữa thì sẽ bị nghiền xương kẻ đó thành tro.

(không có trái cây tốt mà ăn: có lẽ là chỉ việc làm không được lợi lộc gì)

Dạ Tố Tuyết không nói gì, chỉ hơi gật đầu.

“Nương nương, việc này vạn lần không nên, Thái hậu nương nương đã hạ ý chỉ, giờ người làm vậy không thể nghi ngờ gì là đối nghịch với bà ấy, Thái hậu là người coi trọng thể diện, nếu chuyện này đến tai bà ấy, chỉ e nương nương không có trái cây tốt mà ăn, hơn nữa Hoàng thượng muốn động đến Hoàng hậu thì có rất nhiều cách, vì sao cứ phải mượn tay nương nương.”

Lời khuyên nhủ của Nguyệt Mai hoàn toàn không được Dạ Tố Tuyết để vào tai, hiện giờ trong lòng nàng ta chỉ toàn những toan tính xem nên đối phó thế nào với ngọc hậu, nhưng lúc này đây nàng ta sẽ không lỗ mẫn như thế, liệu lĩnh chỉ khiến cho Thái hậu chú ý.

“Nguyệt Mai, ta biết ngươi muốn tốt cho ta, yên tâm đi, ta tự có chừng mực, bây giờ ta sẽ không xúc động như trước nữa, ngươi giúp ta nghĩ cách đi.”

Dạ Tố Tuyết ý đã quyết, Nguyệt Mai biết dù nói gì nữa cũng vô dụng, đành phải im miệng, cúi đầu nghĩ cách giúp chủ tử, nếu chủ tử muốn làm thì cần phải làm một cách tốt nhất, không thể để Thái hậu biết chuyện, cho nên, ánh mắt Nguyệt Mai chợt lóe lên.

“Nương nương, nô tỳ biết một người, người này trước đây có chút quan hệ với nô tỳ, từng muốn đến Chiêu Dương cung hầu hạ nương nương, vậy trước tiên cứ để nô tỳ tìm nàng ta tìm hiểu tình huống của Hoàng hậu một chút.”

“Tốt, quả nhiên là Nguyệt Mai.”

Dạ Tố Tuyết cười vui vẻ, xua tay bảo Nguyệt Mai đi làm, Nguyệt Mai đáp lời rồi lui ra ngoài, đi đến cửa điện không nhìn được quay đầu ngấm nhìn đại điện vàng son lộng lẫy kia, việc này thật sự ổn sao? Sao nàng vẫn cảm thấy bất an trong lòng, vốn quan hệ giữa Dạ phủ và Vân Vương phủ đã căng thẳng, nay nếu như lại có gì sơ xuất, chỉ e giữa hai phủ sẽ hoàn toàn cắt đứt, đến tột cùng thì Hoàng thượng có ý gì đây?

Tại Kim Hoa cung

Thiên điện, Vân Tiếu đang ở dùng bữa, đứng đợi bên cạnh là Uyển Uyển và Tú Tú.

Hai nha đầu nhìn Hoàng hậu nương nương đang ăn uống vui vẻ, nghĩ lại chuyện xảy ra tối qua rồi liếc mắt nhìn nhau một cái, muốn nói lại thôi, rốt cuộc thì hôm qua Hoàng hậu có bị Hoàng thượng xâm phạm không vậy, nhìn qua thì một chút chút cũng không giống, nếu nương nương không bị xâm phạm, thế thì mọi chuyện là thế nào?

Cuối cùng thì Uyển Uyển không nhịn được đi qua, cười tủm tỉm mở miệng.

“Nương nương, tối qua...”

“Làm sao?” Nhắc lại chủ đề này, tâm tình Vân Tiếu đột nhiên trở nên buồn bực, nghĩ lại thằng cha kia muốn xâm phạm mình, nàng lập tức không kìm được cảm thấy ghê tởm một trận, một nam tử từng đụng qua không biết bao nhiêu nữ nhân như thế mà còn muốn hôn nàng, đừng nói hôn, chỉ nghĩ đến lập tức cảm thấy thật bẩn thỉu, sao có thể để hân hôn được, nếu không phải hân chọc nàng, nàng cũng không công khai khiêu chiến như thế, nhưng nếu đã đụng đến nàng, cho dù có là Hoàng thượng nàng cũng đánh, về phần tiếp theo và những hình ảnh không chịu nổi kia, chẳng qua chỉ là kẻ để làm cho bản thân an toàn thoát hiểm mà thôi.

Uyển Uyển nhìn chủ tử một giây trước còn vui vẻ hiện giờ nghe được câu hỏi của mình sắc mặt liền có chút nhục nhĩ thì không khỏi lo lắng.

“Chẳng lẽ nương nương thật sự bị Hoàng thượng xâm phạm?”

Nàng ta vừa dứt lời, Tú Tú bên cạnh lập tức liếc xéo nàng ta một cái, đi đến cung kính mở miệng “Uyển Uyển, đây không gọi là xâm phạm, mà phải gọi là sủng hạnh, Hoàng hậu cũng là phi tử của Hoàng thượng, Hoàng thượng sủng hạnh hậu phi là đương nhiên, sao có thể nói là xâm phạm?”

Uyển Uyển tròn mắt liếc Tú Tú một cái, bất mãn mở miệng: “Nhưng nương nương là một người ngọc, Hoàng Thượng làm như vậy có phải là có chút vô đạo đức không chứ?”

Vân Tiếu nghe hai người nói chuyện, khoe miệng cong lên lạnh lùng cười: “Hai người các ngươi hình như rất nhàn rồi”.

Uyển Uyển và Tú Tú vừa nghe khẩu khí âm u kia, lập tức cong miệng cười: “Nương nương, bọn nô tỳ biết sai rồi”.

“Ồ.” Vân Tiếu gật đầu, hiếm khi không làm khó bọn họ như vậy, cau mày một chút, khó hiểu mở miệng: “Tiểu Hà đâu, sao từ sáng sớm đã không thấy bóng dáng nhỉ?”

“Hình như nàng ấy có chút không khoẻ trong người, đi nằm một chút rồi, nương nương muốn tìm nàng ấy sao? Nô tỳ đi gọi liền.”

Tú Tú cung kính hỏi, Vân Tiếu lắc đầu, đối với Tiểu Hà, nàng vẫn cảm thấy nha đầu kia không thể giữ lại, nàng ta tâm địa độc ác, hơn nữa tham lam hư vinh, việc mình không ngốc nếu để nàng ta truyền ra ngoài chỉ e lập tức sẽ đẩy lên phong ba bão táp, Vân phủ sẽ không tránh khỏi kiếp nạn này, sẽ liên lụy bản thân và cả những người quan tâm đến mình.

Ánh mắt Vân Tiếu âm trầm sâu thẳm, Uyển Uyển và Tú Tú không nói gì nữa, hình như chủ tử có tâm sự gì?

“Tú Tú, ngươi âm thầm phái Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu để ý động tĩnh bên Chiêu Dương cung, có tình huống gì lập tức báo lại cho ta.”

Vân Tiếu lên tiếng, Tú Tú hơi run run, nương nương để ý đến động tĩnh của Chiêu Dương cung làm gì, tuy thấy khó hiểu nhưng cũng không khéo không hỏi nhiều, nương nương trí tuệ tuyệt đỉnh, nghĩ chuyện gì đương nhiên là đã đi trước người ta một bước, nàng làm như vậy ắt phải có nguyên nhân, Tú Tú dạ một tiếng rồi lui ra.

Trong Thiên điện chỉ còn lại Uyển Uyển.

Uyển Uyển biết chủ tử nhất định có chuyện muốn nói với mình nên vội tiến nhanh lại gần, nhỏ giọng mở miệng: “Nương nương”.

“Ngươi chú ý đến động tĩnh của Tiểu Hà, nha đầu kia chỉ e sẽ làm chuyện xấu, nếu chuyện ta không ngốc truyền ra ngoài, tất cả chúng ta đều không có kết cục tốt, Vân Vương phủ cũng sẽ lọt vào trận tai ương”

Uyển Uyển cũng biết tầm quan trọng của việc này nên lập tức gật đầu.

“Ta hiểu.”

Vân Tiếu ngẩng đầu nhìn Uyển Uyển, nha đầu kia thông minh lại cam đảm, nàng ta làm việc thực ra nàng rất yên tâm, chỉ là nghĩ đến nàng ta đi theo mình, nếu như có gì bất trắc chẳng phải mình sẽ nợ nàng ta rất nhiều hay sao, không khỏi mở miệng gọi nàng ta lại.

“Uyển Uyển, ngươi có hối hận vì vào cung với ta không? Chỉ e tiếp theo sẽ xảy ra rất nhiều chuyện mà ngươi không thể tưởng tượng nổi, ngươi có sợ không?”

Uyển Uyển lập tức hào sảng vỗ ngực, rất có nghĩa khí giang hồ mà mở miệng: “Nương nương nói cái gì vậy? Đây là lựa chọn của Uyển Uyển, về sau dù có xảy ra chuyện gì, Uyển Uyển cũng đều tin tưởng nương nương, chúng ta kẻ vai chiến đấu”.

Vân Tiếu vừa thấy đến Uyển Uyển vỗ ngực, tâm trạng liền không rõ lý do tốt hơn nhiều, vươn tay kéo Uyển Uyển qua.

“Uyển Uyển, đừng vỗ, động tác này rất là bất nhã nha, hơn nữa người đã đủ bằng phẳng rồi, cứ vỗ nữa sẽ không còn chút gì á.”

Uyển Uyển lập tức không thuận theo mà kháng nghị: “Nương nương, người lại cười người ta”.

Vân Tiêu thu lại nụ cười trên khó môi, đồng tử sáng lên, nghiêm túc nói: “Uyển Uyển, trong cảm nhận của ta người không phải một tiểu nha đầu mà là bạn của ta, chúng ta cũng nhau vượt qua trận phong ba này đi, sau này ta sẽ cho người hưởng cuộc sống người chưa từng nghĩ tới”.

“Dạ, nương nương, Uyển Uyển tin tưởng người, người đừng suy nghĩ nhiều, vẫn nên nghĩ xem nên đối phó thế nào với chuyện sắp xảy ra tiếp theo ý.”

Uyển Uyển sống trong xã hội đủ loại người, đã sớm có thói quen sát ngôn quan sắc*, cho nên nàng biết tiếp đến chắc chắn sẽ có một trận phong ba bão táp....

*sát ngôn quan sát: đoán ý qua lời nói và nét mặt

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Hoàng Hậu Là Giả Diện

Chiêu Dương cung, lúc này chính là rơi vào bên trong nước sôi lửa bỏng.

Nữ tử quyền rũ kiều diễm ngồi trên cao kia vừa nghe thấy người quỳ phía dưới nói, miệng há to có thể nhét được một quả trứng gà, so với hình tượng tao nhã ban đầu không còn sót lại chút nào, hai mắt tròn lên thật lớn, chén trà đang bung trên tay, sơ sẩy một cái liền rơi xuống đất vỡ nát, phát ra một thanh âm chói tai.

Dạ Tổ Tuyết phục hồi lại tinh thần, khó có thể tin hỏi lại một lần nữa.

“Người nói hoàng hậu không ngốc, là giả vờ?”

Người đang quỳ dưới kia, đúng là cung nữ Tiểu Hà của Kim Hoa cung, sau khi được Nguyệt Mai nói đến hiểu đại nghĩa, hơn nữa lại được dụ dỗ bảo đảm, liền quyết định đầu quân cho Đức phi nương nương. Đức phi nương nương rất được Hoàng Thượng ân sủng, hơn nữa lại còn là chất nữ của Thái Hậu, một ngày nào đó nhất định sẽ trở thành Hoàng Hậu, mình đi theo nàng ta, ở trong cung nhất định sẽ thuận lợi như cá gặp nước, đi theo cái con ngốc kia, không biết khi nào thì sẽ mất cái đầu a, tuy rằng hiện tại nàng ta không ngốc, nhưng lại giả ngây giả dại, nếu như chuyện này bị truyền ra bên ngoài, Hoàng Thượng nhất định sẽ không tha cho nàng ta, đến lúc đó, đừng nói bản thân nàng ta, mà ngay cả tính mạng thái giám và cung nữ của Kim Hoa cung, chỉ sợ là sẽ không nào có thể thoát được, vậy nên tốt nhất nàng vẫn nên nghĩ sớm đường thoát thân.

“Dạ, nương nương, sau ngày Hoàng Hậu bị rơi xuống Cẩm Li tri, thì liền không còn giống với lúc trước nữa, nàng ta cũng không còn ngốc nữa”.

“Nếu như vậy nàng ta đánh bản cung và đám nô tài, còn đánh cả Hoàng Thượng, kỳ thật đều là trong lúc còn tỉnh táo hay sao?”

Đức phi vô cùng kinh ngạc, ngay cả thanh âm nói chuyện cũng có chút run rẩy, nữ nhân này lá gan thật là lớn dám cả gan làm loạn, cso phải nàng ta nghĩ mình có chỗ dựa thì không cần phải sợ hãi, thật sự là quá tốt rồi, vậy mà mình lại có thể bắt được một nhược điểm vô cùng lớn như vậy của nàng ta, nếu như có thể chứng minh nàng ta không có ngốc, lại làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, tin tưởng rằng nữ nhân này nhất định sẽ bị giết, ngay cả Vân Vương phủ cũng không có chuyện tốt, lúc đó không phải Dạ gia các nàng có thể ngăn đầu được rồi hay sao, Dạ Tổ Tuyết sau khi cân nhắc một phen, hưng phấn bao phủ cả người.

“Được lắm, đây thật sự là quá tốt rồi, nếu như chuyện này làm xong, người sẽ trở thành đại cung nữ của Chiêu Dương cung”.

“Tạ nương nương, tạ nương nương”.

“Ừ, có điều người phải giúp bản cung làm một việc, bản cung nhất định phải để cho Hoàng Thượng tận mắt nhìn xem con ngốc này lại dám giả ngây giả dại như thế nào, chỉ cần nàng ta lộ ra một điểm sơ hở, Hoàng Thượng nhất định sẽ xử tội nàng ta, Vân phủ cũng sẽ gặp đại họa”.

Đây thật sự là quá tốt rồi, không ngờ rằng nàng vừa mới xuất mã, chuyện này cũng liền có chuyển biến tốt rồi, xem ra ông trời vẫn là đứng về phía nàng rồi.

“Nô tỳ xin nghe theo mệnh lệnh của nương nương làm việc”.

“Được,” Dạ Tổ Tuyết vừa lòng gật đầu, tuy rằng trong lòng khinh thường cung nữ ti bi vô sỉ này, trong cung có người hữu dụng như vậy, cũng sẽ sống được lâu hơn, hơn nữa làm vậy cũng chỉ là để cho mình sống thoải mái hơn một chút, vốn cũng không có gì là sai, Dạ Tổ Tuyết quay đầu phân phó Nguyệt Mai bên cạnh: “Bổ trí những chuyện mà nàng ta cần làm tiếp theo”.

“Nương nương, nô tỳ đã hiểu”.

Nguyệt Mai dẫn Tiểu Hà đi ra ngoài, trên đại điện, Dạ Tổ Tuyết ngoại trừ kinh ngạc ra, vẫn chỉ là kinh ngạc, không thể nào mà nghĩ ra được nhằm lẫn ở đâu, chuyện về con ngốc của Vân gia truyền khắp kinh thành hơn mười năm, ai ai cũng vì Vân phủ tiếc hận, nhưng mà kết quả lộ ra lại là con ngốc kại căn bản không hề ngốc, chẳng lẽ đây là dã tâm của Nhiếp Chính Vương Vân Mặc, nếu như không làm như vậy, chỉ sợ Hoàng Thượng chưa chắc đã cưới Vân Tiểu tiến cung, nhất định là như vậy, nếu như thật sự là như vậy, vậy thì dã tâm của Vân gia thật là không thể lường được, Hoàng Thượng sẽ không bỏ qua cho bọn họ, ánh mắt Dạ Tổ Tuyết âm trầm mang theo tia sáng lạnh.

Việc này nếu như làm xong, cô tuyệt đối sẽ không trách tội lên trên đầu nàng, hơn nữa Hoàng Thượng cũng đã hứa hẹn với nàng rồi, vị trí Hoàng Hậu này nhất định là của nàng, Dạ gia ở trên tay nàng nhất định sẽ càng ngày càng lớn mạnh. . .

Ban đêm, trăng tròn nhẹ chiếu những tia sáng dịu dàng xuống.

Đầu mùa đông, khí lạnh tràn ngập bên trong tấm cung, chiếc đỉnh khéo léo tinh xảo được đốt Huân Hương, đèn cung đình chiếu sáng cả cung điện, vài thân mình mảnh khảnh được chiếu lên phía vách tường sáng trắng kia, từ sau bình phong lưu ly phát ra từng thanh âm rì rầm.

Phía trên nhuyển tháp, Vân Tiểu đang ngồi đọc sách, trong tay là một cái tiểu ấm lò, tuy rằng nàng cảm thấy không cần thiết, nhưng mà nha đầu Tú Tú kia, lại kiên trig bắt nàng cầm ấm lò, nói làm như vậy sẽ dễ ngủ hơn, ngay cả thân mình cũng sẽ ấm.

Uyển Uyển mang theo một bộ áo choàng lại đây, khoác lên trên người nàng.

“Nương nương, nghỉ ngơi sớm một chút đi, đêm đã khuya”.

“Ừ, đi pha cho ta chén trà hoa lại đây”. Vân Tiểu ngẩng đầu, trong đôi mắt đen giấu kín một tia sáng thông minh, nói xong liền hơi nhếch môi, vẻ mặt có chút cẩn thận, Uyển Uyển cũng không dám nói thêm gì nữa, xoay người đi pha trà hoa.

Lúc này, từ sau bình phong lưu ly hiện ra hai người, phía trước là Tú Tú, đi phía sau là Tiểu Hà.

Tú Tú thở ra một hơi, cười mở miệng: “Nương nương, Tiểu Hà nói có việc muốn tìm nương nương”.

“Ừ, ” Vân Tiểu điều chỉnh hơi thở một chút, ngẩng đầu, vẻ mặt tràn ngập ý cười, ánh mắt tự nhiên dọi về phía Tiểu Hà, Tiểu Hà vừa chạm phải ánh mắt lóe ra tia nhìn chất vấn của Vân Tiểu, liền có chút chột dạ, cúi đầu nhìn xuống đất, đáy lòng hừ lạnh, đợi cho qua đêm nay, để xem người còn chịu được không.

“Có việc gì sao? Tiểu Hà”.

Vân Tiểu ôn hoà mở miệng, cùng với bình thường không khác là mấy, khóe môi cũng mang theo một chút ý cười lạnh lẽo.

Tiểu Hà ngẩng đầu thật cẩn thận mở miệng: “Nương nương, có người muốn gặp nương nương, bảo nô tỳ đến thỉnh nương nương qua đó xem một chút

Bên trong tấm cung thực im lặng, Uyển Uyển bưng trà lại đây, ánh mắt không hề lộ ra điều gì, lạnh lùng nhìn nha đầu kia, có ý định muốn hại nương nương đúng hay không, nàng ta sẽ không được dễ chịu gì đâu, dâng trà lên phía trên.

“Nương nương”.

Vân Tiểu tiếp nhận chén trà, cũng không có hỏi người nào muốn gặp nàng, mà tao nhã mở miệng: “Tiểu Hà nghe nói hôm nay người thân mình không được thoải mái, phải không?”

Tiểu Hà ngẩn ra, trong lòng nổi lên tia bất an, sao lại có cảm giác không được tốt cho lắm, nhưng mà lại nói không nên lời, lại càng thêm vô cùng cẩn thận: “Dạ, hôm nay nô tỳ thân mình không được thoải mái, làm phiền nương nương lo lắng rồi”.

Vân Tiểu gật đầu, khẽ nhám nháp một ngụm trà, ngẩng đầu nhìn Uyển Uyển đứng một bên: “Đi, lấy một viên dưỡng sinh hoàn mà phụ thân đã cho ta đem lại đây cho Tiểu Hà ăn, thứ này có bệnh chữa bệnh, không bệnh dưỡng sinh, chính là thứ tốt, giá trị vô cùng quý giá”.

Uyển Uyển lên tiếng: “Dạ, nương nương, ” liền xoay người hướng về phía trong điện đi vào.

Tiểu Hà vừa nghe thấy lời của Vân Tiểu, da đầu ần ần run lên, bùm một tiếng quỳ xuống đất, nhanh chóng mở miệng: “Nương nương, nô tỳ đã khỏe hơn rồi, thuốc của nương nương quý giá như vậy, người vẫn nên giữ lại đi”.

“Đối với ta những nô tài không phạm sai lầm gì, từ trước đến nay vẫn luôn rất khoan dung, nhưng nếu như đã chọc tới ta, thì cũng đừng trách ta lòng dạ độc ác”.

Câu cuối cùng toát lên sự tàn bạo độc ác, Tiểu Hà không chịu nổi mà rung mình một cái, chỉ trong nháy mắt, nàng đã nghĩ sẽ thành thật khai ra những chuyện mà nàng đã làm rồi, nhưng nghĩ đến nữ nhân này lên lừa gạt Hoàng Thượng, chuyện này cho dù tự mình không nói ra, thì sớm muộn gì cũng sẽ truyền ra ngoài, đến lúc đó, các nàng một người cũng đừng nghĩ sẽ giữ được cái đầu của mình.

“Nương nương, nô tỳ đã làm ra chuyện gì không nên làm hay sao?”

Về mặt Tiểu Hà mờ mịt, cẩn thận mở miệng, Tú Tú đứng một bên, cũng nhanh chóng quỳ xuống cùng nàng ta, hai người cùng nhau lớn lên ở trong cung, tình cảm vốn như tỷ muội, và lại Tú Tú cũng không có nghĩ gì sâu xa, bởi vậy cũng chỉ nghĩ đơn thuần là Tiểu Hà đã làm cái gì đó chọc giận nương nương mà thôi.

“Nương nương, nếu như Tiểu Hà làm sai cái gì, nô tỳ nguyện ý chịu phạt cùng nàng ấy”.

Vân Tiểu không có nói gì, Uyển Uyển mang theo đường sinh hoàn từ trong điện ra, nhìn trường hợp trước mặt, lạnh lợi lướt qua, duỗi tay ra nâng Tiểu Hà lên, sau đó lại nâng Tú Tú dậy: “Hai người các ngươi làm cái gì vậy? Nương nương không phải đã nói sao? Là vì Tiểu Hà bị bệnh, đường sinh hoàn này chính là dược liệu trân quý của Vân Vương phủ, thưởng cho ngươi, là để cho ngươi về sau càng tận tâm tận lực hầu hạ chủ tử, sao lại bị dọa thành như vậy rồi, người không biết lại còn thật sự tưởng rằng ngươi có ý đồ gì đâu?”

Mỗi một câu nói ra, Tiểu Hà lại nói không được một chữ nào, nhưng mà Tú Tú quỳ một bên, lại kéo kéo ống tay áo của Tiểu Hà.

“Nương nương luôn luôn thương xót chúng ta, Tiểu Hà, ăn vào đi”.

Tiểu Hà mở to hai mắt, nhìn sang bên này, lại nhìn sang bên kia, tên đã lên dây không thể không phóng, tuy rằng có cảm giác không tốt, nhưng trực giác cho nàng biết, Hoàng Hậu cũng không thể ở trước mặt người khác mà sẽ hại mình đi, nếu như không chịu uống thuốc, chuyện này cũng sẽ không thể thành công, nương nương cũng không có khả năng sẽ đi theo nàng ra ngoài, nếu như vậy cũng không có các nào để giao phó với Đức phi nơi đó, bởi vậy liền duỗi tay ra nhận lấy viên thuốc trong tay Uyển Uyển, ở trước mặt vài người uống xuống.

Vân Tiểu vừa lòng nở nụ cười, thần nhiên lên tiếng: “Ai muốn gặp ta a”.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Trèo Cây

Tiểu Hà nghe thấy câu hỏi của nương nương thì từ đáy lòng thở phào một hơi, cung kính bẩm báo: “Hôm nay nô tỳ đến Ngự dược phòng lấy thuốc, trên đường gặp một người nói muốn gặp Hoàng hậu nương nương, nói là buổi tối đợi người ở sau Ngự hoa viên”.

“Ai muốn gặp ta vậy?”

Vân Tiểu dường như thật hoang mang, nhẩn nhai suy tư, cũng không nói đến việc sẽ đến Ngự hoa viên, chỉ từng ngậm từng ngậm nhấp trà.

Tiểu Hà không khỏi có chút nóng vội, sợ Hoàng hậu nương nương sẽ không đi bèn ẩn thân xin chỉ thị: “Nương nương có đi không ạ?”.

Vân Tiểu bỏ chum trà xuống nhìn nàng ta, trong mắt có hai chùm lửa đang bùng cháy, lờ lờ nhấp nháy, mang theo ầm ầm những tia lạnh lẽo, tựa như phần nộ nhưng lại không rõ ràng, đáy lòng Tiểu Hà hơi hơi run lên, nương nương sẽ không phát hiện ra những chuyện mình làm rồi chứ, nếu thế tiếp đến chỉ còn đường chết, nhưng thật sự lại vẫn hy vọng một chút, lại nhìn Vân Tiểu vẫn giống bình thường, cười rất ngọt ngào cũng không mấy may thể hiện cảm xúc, xem ra là mình suy nghĩ nhiều quá rồi.

“Đi.”

Vân Tiểu đứng dậy, Uyển Uyển đứng cạnh đưa tay giúp Vân Tiểu, hai người đi ra ngoài.

Tú Tú bị bỏ lại đằng sau nhìn Tiểu Hà bằng ánh mắt kỳ quái, nghi hoặc mở miệng: “Tiểu Hà ngươi làm gì thế, gì mà cứ thần thần bí bí, ngươi không thể hại Hoàng hậu nương nương”.

“Ngươi nói gì vậy?” Tiểu Hà lạnh lùng trừng mắt nhìn Tú Tú một cái cứ như hận không thể đánh cho nàng ta một trận, cái đứa đầu gỗ này, có tư cách lớn tiếng như thế sao?

Lúc này, bóng người phía trước thoáng dừng lại một chút, quay đầu lại kêu.

“Tiểu Hà, còn không mau đi trước dẫn đường, hai người các ngươi lén lút đi sau làm gì, không phải là nói gì mờ ám chứ.”

Tiểu Hà chạy nhanh lại rồi lắc đầu quả quyết: “Nương nương, không có ạ, nô tỳ đưa người qua”.

Đoàn người ra khỏi Kim Hoa cung, đứng ở hành lang dài nơi cửa điện, Uyển Uyển vươn tay kéo Vân Tiểu, cẩn thận choàng áo lên người nàng ta, lo lắng mà nhắc nhở: “Đêm khuya gió lớn, nương nương sao lại để ý đến người đó?”.

Uyển Uyển vừa nói khiến Tiểu Hà lại thấy căng thẳng, sợ Hoàng hậu không đi nữa làm hỏng kế hoạch, có điều rất nhanh lại nghe thấy tiếng Hoàng hậu nương nương nói.

“Ta rất muốn xem là ai mà muốn hẹn bốn cung vào ban đêm.”

Âm thanh “đình đang” khát máu vang vọng trong màn đêm, càng làm đêm đen thêm phần lạnh thấu xương.

Tiểu Hà rung mình một cái, đáy lòng chợt cảm thấy hồi hận, nhưng lại vẫn không cam lòng, hơn nữa nàng đã không thể quay đầu được nữa, nếu như đắc tội Đức phi nương nương cũng sẽ không có kết cục tốt, hiện giờ đành phải đánh cược một phen.

Tú Tú đi sau càng giờ mới chậm chạp phát hiện không khí rất quái dị, lời nói của nương nương giống như đang đánh đổ người ta vậy, hơn nữa người bị nhằm vào hình như là Tiểu Hà, Tiểu Hà đã làm gì rồi?

Càng đi lâu trên đường càng lạc vào một tầng sương bạc trắng xóa, nhiễm lên cả trên hoa cỏ, dưới ánh trăng toát ra ánh sách trắng trong suốt.

Đêm đã khuya, khí lạnh thấm đẫm vào da thịt con người.

Vài người không nhịn được mà run run, bước chân nhẹ nhàng đi theo Tiểu Hà xuyên qua hành lang dài điều khắc hình chim.

Đêm lạnh tĩnh lặng không một tiếng động.

Ngự hoa viên, trống vắng không một bóng người, sương mù càng ngày càng dày đặc, cả Ngự hoa viên rộng lớn như được phủ một làn lụa mỏng, gió đêm thổi qua, bông bông bành bành, quý dị khó lường.

“Người đâu?”

Uyển Uyển lạnh lùng mở miệng, nhìn Tiểu Hà đang dừng lại phía trước, chỉ thấy nàng ta nhìn quanh một chút, rất nhanh quay lại nở nụ cười đáng yêu hiểm thấy: “Nương nương, người chờ ở đây, ta đi tìm người cho người”. Nói xong thì nhìn Vân Tiêu, sâu trong đôi đồng tử đen nhánh của Vân Tiêu lóe lên một chút, nở nụ cười làm sáng lên cả khuôn mặt, quay đầu cầm tay Uyển Uyển đứng cạnh.

“Tỷ tỷ, không phải tỷ nói chơi với ta sao? Chúng ta tới đây làm gì?”

Trong nháy mắt, Tú Tú và Tiểu Hà như bị sét đánh, nương nương đang làm cái gì vậy? Nhưng mà khả năng thích ứng của Uyển Uyển lại siêu mạnh, lập tức giơ tay kéo lấy nàng rồi dịu dàng nói: “Nương nương, Tiểu Hà tỷ tỷ nói có người muốn gặp người, người quên rồi sao?”

“Ta không gặp, ta không gặp.” Vân Tiêu lập tức chơi xấu mở miệng, thân mình lùi lại một bước, chạy đến trốn sau một gốc cây đại thụ của Ngự hoa viên, chân nhanh như gió đập đập vài cái người đã bay lên giữa không trung, mấy cung nữ lập tức chạy tới, kinh ngạc đến nỗi quên mất phải kêu lên, nương nương thế nhưng biết trèo cây, động tác cũng thật thô lỗ, thật sự không giống tiểu thư khuê các chút nào.

Uyển Uyển đứng dưới tàng cây ngửa đầu kêu: “Nương nương, xuống dưới đi, chúng ta đi trở về, trở về ngủ”.

“Ta muốn người chơi với ta.” Vân Tiêu căn bản không để ý tới Uyển Uyển bên dưới, tiếp tục trèo lên, trèo cây là sở trường trước đây của nàng, hồi đấy nàng còn có biệt danh là con khỉ, lúc ở nhà bà nội, trèo cây, trộm trứng chim, xuống sông mò cá cái gì cũng đã làm thử, chẳng qua là thời gian trôi qua lâu quá, cho nên bây giờ động tác trèo cũng không quá linh hoạt như trước, Vân Tiêu vừa trèo vừa nghĩ, nháy mắt liền trèo đến ngọn cây, chọn một cành cây to cứng ngồi lên lắc lư a lắc lư.

Ba người phía dưới mỗi mắt nhìn nàng, thay nhau kêu.

“Nương nương xuống dưới đi, nương nương xuống dưới đi.”

Đáng tiếc nữ nhân ngọc kia dường như không nghe thấy, ngẩng đầu nhìn trời, hái được một chiếc lá cay làm nhạc khí, cố sống cố chết thổi ngẫu nhiên lại phát ra một tiếng dọa người, thật là có chút giống con quạ trong gió.

Uyển Uyển nhìn tình huống đột phát trước mặt, đột nhiên quay người nhìn Tiểu Hà.

“Người xem người đã làm gì a, biết rõ đầu óc nương nương không được tốt lại nói có người muốn gặp nàng, giờ thì hay rồi, nương nương phát bệnh, xem người xử lý thế nào?”

Tiểu Hà quýnh lên, không khỏi thốt ra.

“Nàng...”

Nhưng chỉ mới phát ra một âm, phía dưới lại không tài nào thốt được một chữ, dùng sức kêu, liều mạng kêu, nhưng cuối cùng cũng không phát ra được âm nào, khủng hoảng nháy mắt bao trùm nàng ta, đây là chuyện gì, rốt cuộc là có chuyện gì, nhớ lại lúc này nương nương cho nàng ăn đường sinh hoàn, chẳng lẽ thuốc đó có vấn đề sao, có nghĩa là khi đó nàng ta đã biết mình có tâm địa khác rồi sao, mồ hôi lạnh chảy xuống hai má, trong gió đêm khiến lạnh thấu xương, tuyệt vọng đang chiếm cứ con người nàng.

Tú Tú đứng bên cạnh chưa phát hiện dị trạng của Tiểu Hà, kỳ quái truy hỏi: “Tiểu Hà, rốt cuộc thì ai muốn gặp nương nương a”.

Đúng lúc này, dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên một tiếng kêu lạnh lạnh: “Hoàng Thượng giá lâm, Đức phi nương nương giá lâm”.

Vô số đèn lồng sáng lên, uyển chuyển mê ly, nhiều đốm sáng trong suốt tụ lại trong bóng đêm, giống như vô số ánh lửa thấp sáng bầu trời, sáng rực đặc biệt xinh đẹp.

Uyển Uyển và Tú Tú còn có Tiểu Hà nhanh chóng quỳ xuống, cung kính mở miệng: “Tham kiến Hoàng Thượng, Đức phi nương nương.”

“Đứng lên đi.” Đức phi ôn nhu mở miệng, trong giọng nói không che dấu được vui sướng, chậm rãi nhìn phía Tiểu Hà: “Hoàng hậu nương nương đâu?”.

Dưới ánh đèn lồng chiếu rọi, sắc mặt Tiểu Hà trắng bệnh như tờ giấy, một chữ cũng không nói nên lời, Uyển Uyển trong lòng đã rõ mọi chuyện lạnh lùng thân nhiên đáp lời: “Bẩm Đức phi nương, bệnh của Hoàng hậu nương nương tái phát, nàng ấy một mình leo lên cây ngốc”.

Nói xong chỉ chỉ cây đại thụ phía sau, tất cả mọi người đứng dưới tàng cây đều ngẩng đầu lên, chỉ thấy Hoàng hậu nương nương hai chân dang rộng cười trên một gốc cây to lớn cầm một chiếc lá nhỏ đưa lên miệng thổi, chẳng qua là không phát ra được tiếng gì, ngẫu nhiên chỉ có mấy tiếng sít sít, nhưng mà lại thổi đến đỏ mưng cả mặt mà nàng ta vẫn chơi đùa kinh chết đi được.

Đức phi liếc mắt nhìn tình huống trước mặt, sắc mặt đại biến, thỉnh thoảng quay ra nhìn Tiểu Hà: “Thế này là thế nào? Không phải người bảo Hoàng hậu không ngốc sao?”

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Phá Kế

Đáng tiếc là mặt Tiểu Hà xám lại như tro tàn, một giọt mồ hôi to từ trên trán rơi xuống, một câu cũng nói không nên lời.

Đức phi nổi giận, bước hai bước lại gần túm lấy cổ áo của nàng ta, trầm giọng: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Bên trong Ngự hoa viên, vô cùng yên tĩnh, ánh trăng màu bạc bao phủ cả một vùng hoa cỏ thơm ngát, trong không khí ướt át tràn ngập cái lạnh thấu xương.

Thượng Quan Diêu ánh mắt híp lại nhìn, trong ánh mắt màu đen kia lộ ra tia nhìn thị huyết tràn ngập sát khí, ngẩng đầu lên nhìn con ngốc đang ở trên cây, khóe môi hiện lên nụ cười lạnh.

Được, được lắm, nếu như quả thật là quý kế của lão thất phu Vân Mặc kia, như vậy thì cũng đừng trách hần đối phó với Vân gia tàn nhẫn, đến lúc đó mẫu hậu cũng không thể nói được gì, đây cũng coi như là một lời giải thích thỏa đáng với quần thần.

Vân Tiểu tuy ở trên cây chơi đếm lá, nhưng đối với tình huống bên dưới tàng cây nàng rõ như lòng bàn tay.

E rằng sau này trong hậu cung này sắp sửa nổi sóng gió, Hoàng đế làm sao mà có thể buông tha cho cơ hội tốt như vậy được chứ, tuy rằng hiện giờ Tiểu Hà không nói được gì nữa, nhưng nhất định là hần có hoài nghi, còn có Đức phi kia nữa, Thái Hậu rõ ràng đã hạ ý chỉ, nhưng nàng ta lại dám kháng chỉ lên đến chỗ nàng gây phiền toái, điều này chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ là sau lưng nàng ta có người sao, chỉ e người này chính là Hoàng Thượng.

Ánh mắt Vân Tiểu tối sầm lại, được lắm, Thượng Quan Diêu, vốn dĩ ta muốn im lặng mà sống, nhưng nếu người đã đến trên chóc ta, ta cũng sẽ không ngồi một chỗ mà chờ chết đâu.

Ngự hoa viên trong đêm tối, chỉ có thanh âm khóc nức nở của Tiểu Hà, một trận gió thổi qua, lá rụng tuôn rơi xuống, giống như là tiếng gào khóc thảm thiết.

Thượng Quan Diêu sắc mặt trầm xuống quay người đi, lạnh lùng nhìn về phía Đức phi Dạ Tổ Tuyết.

“Đức phi, người đang làm cái trò gì vậy, khuya khoắt không ngủ được lại tìm đến gây phiền toái với Hoàng hậu, một người ngốc như thế, làm sao mà có biến chuyển gì tốt được chứ?”

Dạ Tổ Tuyết vừa nghe thấy lời trách cứ của Thượng Quan Diêu, đã sớm vội vàng giải thích: “Hoàng Thượng, thiếp thân không có, thiếp thân đã phải người đến giám thị”.

Dạ Tổ Tuyết đang nói, bỗng nhiên một thanh âm cung kính vang lên: “Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng, Đức phi nương nương”.

Người này chính là tỳ nữ Nguyệt Mai bên người Dạ Tổ Tuyết, mang theo đèn lồng, dẫn theo vài thái giám cùng cung nữ Chiêu Dương cung từ trong chỗ tối của ngự hoa viên đi ra.

Đức phi lập tức thúc giục: “Nguyệt Mai, nói đi, con ngốc này có phải là không ngốc đúng không?”.

Trong ánh mắt Nguyệt Mai hiện lên tia bất đắc dĩ, hơi hơi lắc đầu: “Nương nương, Hoàng hậu chính là một người ngốc”.

Nếu như nữ nhân này thực sự không ngốc, tâm tư nhanh nhẹn như vậy quả thực là quá lợi hại, chủ tử sao có thể động vào nàng ta được, nói không chừng ngược lại còn bởi vậy mà rước lấy phiền toái, trong lòng Nguyệt Mai hiện lên tia bất an.

Dạ Tổ Tuyết vừa nghe thấy vậy, không cam lòng đem tầm mắt rời về phía Tú Tú bên cạnh Tiểu Hà, còn có Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu của Kim Hoa cung, lạnh lùng ra lệnh.

“Nói, Hoàng hậu có phải không ngốc hay không, thành thật khai ra mau, nếu như hôm nay không khai ra, nếu như để đến ngày nào đó tra ra, nữ nhân này thực sự không ngốc, những nô tài các ngươi một người cũng đừng mong giữ được mạng sống.”

Trong đêm tối lạnh lẽo, lời nói khát máu dữ tợn khiến cho Tú Tú và Tiểu Nguyên, Tiểu Chiêu khẽ đánh rùng mình một cái, Tiểu Hà lúc này vẫn run sợ, lúc này trong đôi mắt đen hiện lên tia nhìn hy vọng, nhìn Tú Tú.

Uyển Uyển này giờ vẫn lặng im không lên tiếng bỗng nhiên cúi đầu cung kính mở miệng.

“Bẩm Đức phi nương nương, Hoàng hậu bẩm sinh đã là người ngốc, đây là chuyện người trong thiên hạ đều biết.”

“Ngươi là ai?”

Đức phi nheo mắt lại đánh giá Uyển Uyển, dường như là đến tận lúc này mới để ý đến là có người lạ ở đây, không phải người trong cung, khuôn mặt lại lạ hoắc.

Uyển Uyển không kiêu ngạo không siểm nịnh mở miệng: “Nô tỳ là người của Vân Vương phủ, Vương gia sợ trong cung lại có người bắt nạt nương nương, cho nên mới phái nô tỳ tiến cung để hầu hạ nương nương, ngày đó Thái hậu đã hạ ý chỉ nói nương nương hồi cung, nói sẽ không để cho người nào thương tổn nương nương, không biết hiện tại ý của Đức phi nương nương là như thế nào, vậy mà lại nói một người đã ngốc hơn mười năm nay là không ngốc”.

Vân Tiểu ngồi trên cây cao, không khỏi thầm khen một tiếng.

Uyển Uyển quả nhiên là giỏi, ta không có uống phí khi giữ người lại, một chiêu đâm người không thấy máu này làm thật là tốt a, cho dù là Hoàng thượng, đối với Vân Vương phủ cùng với Thái hậu cũng phải kiêng kị vài phần.

Quả nhiên, ánh mắt Thượng Quan Diệu âm u lạnh lùng xuống, quay mình vung tay lên, lạnh lùng mở miệng.

“Hồi cung.”

“Hoàng Thượng?” Đức phi kêu lên, nàng không biết tại sao lại ra nông nỗi này, rõ ràng đã sắp đặt rất tốt rồi, nhưng cuối cùng lại trở nên thế này, trở mặt nhìn Hoàng Thượng sắc mặt xanh mét dần theo một đám thái giám rời đi, mà đầu sỏ gây nên toàn bộ, chính là đứa nô tỳ đáng giận này, Dạ Tổ Tuyết trong lúc tức giận nhất thời, nâng chân lên đá lên người Tiểu Hà một cước, Tiểu Hà phát ra một tiếng kêu, ngã sang một bên, Dạ Tổ Tuyết vẫn chưa giải được hận, ra lệnh cho Nguyệt Mai bên cạnh.

“Kéo điều nô này xuống đánh hai mươi gậy cho ta.”

Trong đêm tối lạnh lẽo, Tiểu Hà rút cuộc không chống đỡ được nữa, kêu lên một tiếng, ngất đi, nhưng mà người Chiêu Dương cung cũng không có tha cho nàng ta, Nguyệt Mai vung tay lên, vài thái giám từ phía sau đi tới, xóc Tiểu Hà lên.

Tú Tú, Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu lúc này sắc mặt đã trắng bệch, ngay cả thờ lớn cũng không dám, Đức phi Dạ Tổ Tuyết cũng không thèm quan tâm đến những người trước mắt này, ngẩng đầu trừng mắt nhìn người đang ở trên cây kia một cái, trầm giọng ra lệnh: “Hồi cung.”

“Đức phi nương nương bái giá hồi cung.”

Thanh âm của thái giám lại lạnh lạnh vang lên, cả đám người chậm rãi rời khỏi Ngự hoa viên.

Từng trận gió thổi qua, lá cây bị cuốn rơi, giống như đàn bướm bay lượn, cuốn cả bụi đất phía dưới bay lên.

Dưới tàng cây mọi người cũng đã đứng lên, ngẩng đầu nhìn chủ tử phía trên cây, Uyển Uyển dịu dàng mở miệng: “Nương nương xuống dưới đây đi, đêm đã khuya, chúng ta trở về đi”.

Ngữ khí nàng ôn nhu làm dịu, một chút cũng không dám khinh địch, tuy Hoàng thượng và Đức phi nương nương đi rồi nhưng chỉ e trong lòng bọn họ vẫn còn bóng ma, trong cung từ nay về sau không còn được yên ổn, cho nên các nàng tốt nhất vẫn là nên cẩn thận một chút.

Vân Tiểu sao lại không biết điểm này chứ, cười ngọt ngào gật đầu.

“Được, tỳ tỳ, chúng ta trở về ngủ.”

Thân mình hướng xuống phía dưới chuẩn bị nhảy xuống, bỗng nhiên cả người trở nên lạnh lẽo, một trận gió to nổi lên, trước mắt sương mù một mảnh, bầu trời đen kịt che lại ánh mắt sáng của nàng, thân mình nàng khẽ hạ xuống cả người liền giống như được bao phủ trong một tầng sương mù, thân nhiên nổi lên, cho đến tận khi đến vị trí phía trên lúc trước.

Vân Tiểu cảm thấy cả người bị kéo xuống, trong ánh mắt hiện lên tia sát khí, người nào, nội lực thật là mạnh.

“Ai?”

Yên tĩnh, không một tiếng động, nhưng mà từ bên cạnh người cũng đã xuất hiện một mùi hương, một tiếng hô hấp rất nhỏ, người này đang ở ngay cạnh bên, thân thủ thật là nhanh chóng, trong nháy mắt liền không chế được toàn bộ, mà nàng cũng không hề có ý muốn ngồi đợi chết, không đợi người nọ đáp lời, bàn tay trắng nõn vung lên, chiếc đao màu bạc vung lên tản mát ra hàn khí thanh u, xoay tròn thành hình hoa sen, đánh về chỗ có hô hấp kia...

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Kỳ Phùng Địch Thủ

Trăng lặn, bóng sáng mờ ảo, Vân Tiểu chỉ kịp nhìn thấy một bóng người bay xẹt qua trong nháy mắt, giống như một linh hồn trong đêm lạnh thình lình nhập vào cảnh lá rậm rạp.

Gió lớn tán đi, cầm bào trắng của nam tử từ từ buông xuống, trên áo thêu hình nửa cánh sen lóa mắt lạ thường.

Nam nhân này hình như rất thích mặc quần áo trắng, hai lần gặp mặt đều là màu trắng, hoặc là thêu vân nước biển hoặc là nửa cách sen, có thể thấy được phẩm hạnh cao nhã của người mặc, chỉ là người như vậy sao lại dùng mặt nạ che đi dung nhan, còn có ý đồ xuống tay với một kẻ ngốc.

Vân Tiểu vừa đánh giá nam tử đối diện vừa ngắm nghía ngân đao lóe sáng trong tay, bên tai là tiếng gọi của Uyển Uyển và Tú Tú, một màn vừa nảy các nàng không nhìn thấy, chỉ thấy kì quái là vì sao chủ tử định xuống rồi lại trèo lên.

Nam nhân xông vào Hoàng cung nửa đêm khuya khoắt này chính là Mộ Dung Xung đã từng gặp một lần.

Lúc này hắn đứng đón gió một cách rất ưu nhã, ánh trăng xuyên qua cành lá rơi trên người hắn, giống như được phủ một lớp ánh sáng bạc, tóc được bó bằng một cây ngân trâm, mái tóc đỏ dài hơi những nam tử bình thường, mềm mại bóng mượt như tơ lụa thượng đẳng, mặt nạ hồ điệp che đi nửa khuôn mặt trên, chỉ lộ ra một chiếc mũi rất cao, môi đỏ tự nhiên, cảm hơi nâng lên, loại khí phách này là hoàn toàn bẩm sinh, Vân Tiểu còn nghi mình nhìn nhầm rồi, một kẻ đạo tặc giang hồ làm sao có thể có khí phách mạnh mẽ như thế chứ. Nếu thật sự nhìn kĩ, đúng vậy, trên người nam nhân này tràn ngập một loại khí phách cường đại, giống như sinh ra đã là bậc chí tôn trong thiên hạ.

Ánh mắt kia, u u như những đốm lửa nhỏ, dưới ánh sáng xán lạn của ánh trăng lại toả ra tia lạnh lạnh, u ám, sâu không lường được, còn có sát khí khát máu, chỉ cần lạng lạng tồn tại như thế cũng giống như ám dạ Tu La, hàn lạnh lòng nhìn Vân Tiểu, nói từng chữ từng chữ rõ ràng.

“Ngươi là ai? Rốt cuộc là ai?”

Đôi đồng tử của Vân Tiểu tối sầm lại, nam nhân này đang nghi ngờ thân phận của nàng, điều này có phải cho thấy rằng hắn đã phái người đi điều tra nàng cho nên mới khẳng định nữ nhi Vân Vương phủ là một đứa ngốc, mà nàng là giả mạo, có điều đáng tiếc chân tướng sự thật này hắn vĩnh viễn cũng không biết được.

“Mộ Dung Xung, đêm hôm khoắt không ngủ được còn chạy đến đây đến chuyện ma quỷ gì thế nhỉ.”

Vân Tiểu không nghĩ sẽ dễ y tới người này, hắn muốn động kinh thì tự co giật đi nha, đừng có tìm nàng, nàng đây cũng không có tâm tình chơi với hắn đâu, hiện giờ trong cung còn có mọi đồng người muốn bày mưu tính kế với nàng nữa, nàng vẫn nên nghĩ cách đối phó với họ mới là thiết thực hơn.

Còn Mộ Dung Xung, nếu bản thân đã có một lần thoát được dưới tay hắn, như vậy hắn sẽ không thể xuống tay với mình trong thời gian ngắn như thế một lần nữa.

Hơn nữa nếu muốn giết nàng ngay bây giờ thì chưa hẳn đã được như ý đâu, Vân Tiểu cười lạnh, thân mình lách một cái trượt xuống dưới.

Trong đôi mắt đen sắc bén của Mộ Dung Xung đã che kín hàn khí, thật giống như ánh mắt của lang sói trên thảo nguyên, lạnh lùng, sắc nhọn.

Có phải nữ nhân này nghĩ hắn sẽ không giết nàng nên mới không sợ sệt gì như thế này không đây? Hắn duỗi bàn tay to phóng ra nội lực cường đại, tia sáng như sương trắng phủ quanh người Vân Tiểu, tay hắn vừa thu lại, cả người nàng liền bị hút về trước, mà hắn vút qua một cái lập tức đón lấy, gió tay điểm trúng huyệt đạo của Vân Tiểu. Hắn vung tay áo dài quăng nàng lên trên một cành cây vững chắc, sau đó bản thân nhẹ nhàng đứng trên một nhánh cây khác, lạnh nhạt hét quát lên tiếng.

“Ngươi nghĩ ta không dám giết ngươi sao?”

Vân Tiểu thấy cả người không thể động đậy thì liền biết nam nhân này đã điểm huyệt mình, không khỏi tức giận lạnh lùng nói: “Ngươi cho rằng có thể giết được ta sao?”.

“Có gì không thể.” Mộ Dung Xung vung tay bóp lấy cổ Vân Tiếu, chỉ là tay chưa vươn đến nơi đã cảm thấy lồng ngực khó chịu giống như có trăm ngàn cây châm nhỏ đâm vào tim, lập tức thu tay gầm lên lạnh lùng kinh người: “Người dám hạ độc ta”.

“Có gì không thể, không phải muốn giết ta à? Chúng ta cùng chết đi, ta thì coi như là đủ rồi, khi chết có người làm bạn, nhưng mà người tốt cực là xấu hay đẹp đây, tốt nhất là đừng làm ta sợ.”

Vân Tiếu đáp lời còn không quên trêu chọc Mộ Dung Xung.

Khóe môi Mộ Dung Xung cong lên toát ra một nụ cười tà mị, âm trầm tối tăm.

“Được, được lắm, thật là quá thú vị, không ngờ đứa con ngọc của Vân Vương phủ lại không hề ngốc, không biết chuyện này đến tai Hoàng đế thì Vân Mặc và tất cả Vân Vương phủ có thể giữ được mạng không đây.”

Sau khi lạnh lùng uy hiếp, hắn lại trầm giọng: “Giao thuốc giải ra, ta tha cho ngươi một lần”.

“Không có thuốc giải, mà dù có cũng không cho ngươi, không phải muốn nói việc ta không ngốc cho Hoàng đế à? Mau nói đi, ta thật muốn xem Hoàng đế nghe xong sẽ thấy hứng thú với Vân phủ hay là với ngươi đây ha.”

Cau cuối cùng là Vân Tiếu lớn mật đoán, Mộ Dung gia nhất định có mối thù sâu như biển với Thượng Quan gia, cho nên Mộ Dung Xung mới che mặt để phòng Thượng Quan Diệu nhận ra mình.

Nàng vừa dứt lời, bốn bề xung quanh liền phủ thêm một tầng hàn khí như sương lạnh mỏng manh, trải lên khắp các lá cây cành rể, giữa cành lá, đôi mắt của nam tử hiện lên ánh sáng tàn bạo khát máu, giống như một đáy vực sâu tầng tầng bao lấy nàng.

Xem ra nàng đoán đúng rồi, Mộ Dung Xung quả nhiên thù sâu như biển với Thượng Quan Diệu, cho nên mới muốn giết nàng để khơi nào trận giết chóc giữa Vân Vương phủ và Hoàng thất, hai hồ cắn nhau, lưỡng bại câu thương, mà hắn làm bộ ngựa bất ve, chim sẽ đợi sau, tốt, quá tốt, xem ra đầu óc nam nhân này rất lợi hại, chỉ là hắn không tính được ý trời, ông trời cho nàng nhập hồn vào đây, cho nên hắn muốn lợi dụng Vân Vương phủ, nàng tuyệt đối không cho phép.

“Lập tức giả huyết cho ta, ta cho ngươi thuốc giải.”

Vân Tiếu cười âm hiểm, khóe môi cong lên giả tạo, nàng có thể cho hắn thuốc, nhưng tuyệt đối không phải là tác dụng từ sự uy hiếp mà là sự cầu hòa của hắn.

“Tốt, tốt lắm, ta càng ngày càng thấy hứng thú với ngươi đây, chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Mộ Dung Xung nở nụ cười, nụ cười ấy như mặt trời ấm áp ngày đông, tức khắc đi vào lòng người, nháy mắt xung quanh tràn ngập ánh sáng ấm áp, khóe môi là đường cong tuyệt mỹ động lòng người, chiếc cằm kiêu ngạo cho thấy cá tính ngang tàng không ai có thể kiềm chế được của hắn, phỉ phách cuồng vọng, cho dù là cười cũng không quan mang đến áp lực cho người khác, Vân Tiếu không tự chủ được đoán rồi cuộc là bộ dạng hắn như thế nào? Là khuyh quốc khuyh thành, hay là dung mạo xấu xí làm cho người ta sợ hãi?

Đang suy tư, một lần sáng phóng đến, người đứng trên ngọc cây đó đã biến mất không thấy bóng dáng, nàng không khỏi sốt ruột.

“Này, giải huyết cho ta.”

Hì tay theo bản năng giãy dụa, thế nhưng lại có thể cử động, thì ra dòng khí vừa rồi là do hắn phóng tới, giải huyết qua khoảng không, mà hắn thế nhưng không cần thuốc giải mà chỉ giải huyết cho nàng, Vân Tiếu nhướng mày nhìn bầu trời đen kịt không một bóng người, hắn có năng lực bí hiểm như vậy, độc kia e là không làm khó nổi hắn, hơn nữa nàng cũng đâu có hạ độc gì lợi hại đâu.

Dưới tàng cây, tiếng kêu của bọn Uyển Uyển và Tú Tú lại truyền đến.

“Nương nương, nương nương, mau xuống dưới a. Trời không còn sớm, chúng ta trở về nghỉ ngơi đi.”

Vân Tiếu thu hồi tầm mắt, linh hoạt nhảy xuống cây, Uyển Uyển lập tức đi lên ôm lấy nàng, vẻ mặt khẩn trương mở miệng: “Nương nương, người không sao chứ, không có việc gì phải không”.

Nói xong nàng ta đỡ lấy Vân Tiếu trở về...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Nghi Ngờ, Thử

Bên trong Kim Hoa cung.

Vân Tiểu ngồi ngay ngắn ở bên cạnh bàn, bên dưới là Uyển Uyển, Tú Tú, còn có hai tiểu thái giám đang quỳ, không biết là đã muợn thế này, nương nương còn có chuyện gì muốn nói a.,

“Chuyện xảy ra tối hôm nay, các người đều đã thấy được

“Dạ, nương nương”.

Bốn người đồng thời gật đầu, trong mắt cũng đều hiện lên tức giận, không ngờ rằng Tiểu Hà lại là phản đồ, bán chủ cầu vinh, nhưng mà cũng thật không ngờ cuối cùng kết cục của nàng ta lại như vậy, vừa mới nghĩ đến chuyện cuối cùng ngay cả một lời nàng ta cũng không nói được, Tú Tú và hai tiểu thái giám rung mình một cái, trong lòng biết rõ ràng, đây nhất định là do Hoàng Hậu động tay, không ngờ rằng chủ tử lại tàn nhẫn như vậy, đáy lòng cũng sinh ra vài lần sợ hãi.

“Tuy rằng bên ngoài mặt mọi chuyện như đã được giải quyết, nhưng trên thực tế, Đức phi nhất định sẽ bắt lấy cơ hội tốt như vậy, hơn nữa Hoàng Thượng cũng sẽ để ý, nói không chừng tiếp theo đây các nàng ta sẽ chú ý đến ba người các người”.

Ánh mắt Vân Tiểu rơi xuống trên người Tú Tú, sau đó theo thứ tự nhìn qua mọi người một lượt.

Ánh mắt kia giống như mũi nhọn, khiến cho người ta không lạnh mà run.

“Nếu như lại xảy ra chuyện giống như Tiểu Hà, ta sẽ không để cho các người có cơ hội thở một cái”.

Tiếng nói nhẹ nhàng, nhưng lại tàn ác đến bức người, Tú Tú, Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu, nào dám có tâm tư nào khác đâu, nếu như đối đầu với Hoàng Hậu nương nương, chỉ còn một con đường là chết.

Tiểu Hà chính là một minh chứng tốt nhất, nghĩ rằng đi theo Đức phi, nhưng mà cuối cùng Đức phi nương nương lại không thể bảo vệ được nàng ta, chỉ là tăng thêm kiếp nạn của nàng ta mà thôi.

“Nương nương xin yên tâm đi, nô tỳ (nô tài) tuyệt đối sẽ không phản bộ chủ tử”.

Vân Tiểu nghe xong lời nói của ba người bọn họ, cuối cùng vừa lòng nở nụ cười, nhu hòa mở miệng: “Các người yên tâm đi, bất kể là phía trước có bao nhiêu khổ cực đang chờ, ta cũng sẽ không liên lụy đến các người”.

“Tạ Hoàng Hậu nương nương”.

“Đi xuống nghỉ ngơi đi, ” Vân Tiểu vẫy tay, Tú Tú, Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu chậm rãi lui ra.

Bên trong tâm cung cũng chỉ còn lại một mình Uyển Uyển, Vân Tiểu vươn tay kéo nàng đứng lên: “Đứng lên đi, hôm nay đúng là may nhờ vào sự thông minh của người, Uyển Uyển, xem ra quyết định của ta lúc trước là đúng, người không có làm cho ta thất vọng”.

Uyển Uyển vừa nghe thấy lời này của Vân Tiểu, nhất thời trong lòng tràn đầy cảm động, trong ánh mắt mang theo chút ẩm ướt ấm nóng.

Có chủ tử nói như vậy, nàng càng thêm cam tâm tình nguyện làm việc vì nàng, đi theo nàng .

“Nương nương, người yên tâm đi, Uyển Uyển tuy rằng thô lỗ, nhưng từ nhỏ đã sống nơi đường phố, đã quen với việc sát ngôn quan sắc, cho nên nô tỳ sẽ lưu ý hướng đi trong cung, người cũng đừng lo lắng, ta biết người không muốn thương tổn gì đến Vân Vương phủ”.

“Người hiểu ta cũng chỉ có Uyển Uyển”.

Hai người đồng thời nở nụ cười, ánh mắt giao hòa, thân thiết vô cùng, giống như chủ tớ, lại càng giống thân nhân. . .

~~~~~

Cảnh Đức cung, đèn cung đình chiếu sáng đại điện giống như ban ngày, Huân Hương từ kim đỉnh bay ra lượn lờ trong điện, tấm màn mỏng tung bay trong gió .

Phía trên cao là Thượng Quan Diệu đang ngồi ngay ngắn, từ sau khi trở về từ ngự hoa viên, hắn đã lập tức ra lệnh cho thái giám đến Lâm Vương phủ tìm Lâm Vương gia tiến cung.

Lúc này, ánh mắt khẽ híp lại, nghiêng người tựa vào phía trên long ỷ, mày rậm nhíu lại, mang theo sự ưu sầu.

Một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, thái giám Tiểu Đình Từ cung kính bẩm báo: “Hoàng Thượng, Lâm Vương gia đến rồi”.

“Để cho hắn vào đi, ” Thượng Quan Diệu xoay người mở to mắt, đôi mắt sâu đen không thấy đáy, vô cùng lạnh lùng, bàn tay to vung lên, khí phách truyền ra mệnh lệnh, Tiểu Đình Từ lĩnh mệnh, lui đi ra ngoài, rất nhanh dẫn theo Lâm Vương – Thượng Quan Lâm tiến vào.

Thượng Quan Lâm vừa tiến vào đại điện, liền cung kính hành lễ: “Thần đệ tham kiến hoàng huynh, không biết đêm khuya Hoàng Thượng triệu thần đệ

tiến cung là có việc gì, đã xảy ra chuyện gì hay sao?”

“Lâm đệ đứng lên đi, ban cho ghế ngồi”.

Thượng Quan Lâm ngồi xuống một bên, ngẩng đầu nhìn Hoàng Thượng đang ngồi trên cao, Hoàng Thượng luôn luôn trầm ổn khí phách, lúc này giữa hai lông mày lại như đang ẩn hiện nỗi sầu lo, cũng mang theo sự lạnh lùng của tiết sương giáng*, rõ ràng là đã xảy ra chuyện gì đó.

* tiết sương giáng (vào ngày 23 hoặc 24 tháng 10)

“Hoàng huynh?”

“Tôi nay đã xảy ra một sự kiện, trăm cảm thấy bất an sâu sắc, cho nên ban đêm mới cho mời thần đệ tiến cung để bàn bạc”.

Thanh âm của Thượng Quan Diệu trầm thấp mê ly, trong đó mang theo ả ả sát khí, Thượng Quan Lâm không biết là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà lại khiến cho người luôn luôn bình tĩnh như Thái Sơn áp đỉnh lại biến sắc như vậy, tò mò nhíu mày nhìn qua.

“Đức phi nói, Hoàng Hậu căn bản không phải là ngọc, nàng ta chỉ là giả vờ”.

Lời này vừa nói ra, như kinh lôi ở trong điện nổ tung, Thượng Quan Lâm nháy mắt tròn mắt há hốc mồm, sau đó lại cười ha ha đứng lên, một bên vừa cười một bên vừa lắc đầu: “Đây rõ ràng là lời nói vô căn cứ, Hoàng Hậu ngọc lại không ngọc, mọi người trong Yên Kinh đều biết, từ nhỏ nàng ta đã là một người ngọc, làm sao có thể không ngọc được chứ, Đức phi nương nương vì sao lại làm như thế, ta nghĩ trong lòng hoàng huynh hẳn là biết rõ mới đúng”.

Thượng Quan Lâm đang nói bỗng ngừng lại, ngừng tiếng cười nhìn về phía Hoàng Thượng đang ngồi trên cao, trên ngũ quan tuấn mỹ của Hoàng Thượng mang theo tia nhìn thâm trầm nghi hoặc, trong mắt lóe ra những đốm lửa nhỏ ngày càng điên cuồng.

“Trẫm ngược lại cho rằng chuyện này là có thể”.

Đại diện vang lên tiếng nói lạnh lẽo, Thượng Quan Lâm lập tức lâm vào trầm mặc, không biết nên mở miệng như thế nào, nếu như nói lúc trước lời này là của Đức phi nói, hẳn có thể khinh thường, có thể cười to, nhưng giờ phút này lời này là Hoàng Thượng nói, nói cách khác, Hoàng Thượng tin lời nói của Đức phi, hoài nghi rằng Hoàng Hậu không có ngọc, mà là giả .

Nếu như Hoàng Hậu thật sự là giả ngây giả dại, như vậy hẳn không thể không nói, toàn bộ Yên Kinh này, thậm chí cả Đông Tàn quốc, tất cả mọi người cũng đều là kẻ ngọc, mà người thật sự tỉnh táo lại là cái con ngọc kia, ở trong sương mù thật lớn, cười xem bảo tấp.

“Hoàng Thượng nghĩ muốn làm như thế nào?”

Thượng Quan Lâm trầm giọng hỏi, nếu như ban đêm Hoàng Thượng đã gọi hắn tiến cung, tất nhiên là có chuyện phản công cho hắn.

“Đi thử nàng, ta nghĩ, người nhất định có biện pháp, nếu như nàng ta không ngọc, thì hãy ép nàng hiện ra nguyên hình, nếu như nàng thật sự khờ, cũng giảm đi nỗi lo trong lòng trẫm”.

Thượng Quan Diệu lạnh lùng ra lệnh, Lâm Vương gia sùng sốt, bảo hắn đi thử xem Hoàng Hậu có ngọc hay không, hắn thử như thế nào được? Ánh mắt mơ hồ nhìn về phía Hoàng Thượng ở trên, không biết hắn có ý tứ gì.

Có điều Thượng Quan Diệu cũng rất hiểu ý, cho hắn một lí do hợp tình hợp lí.

“Sở dĩ trẫm cho người đi thử, là bản khoản Vân Mặc, nếu như chuyện như vậy rơi vào trong lỗ tai Vân Mặc, nếu như cái con ngọc kia quả thực không phải là người ngọc, người nói Vân Mặc sẽ bỏ qua cơ hội như vậy sao? Đến lúc đó mẫu hậu tất nhiên sẽ tức giận, trẫm không muốn gây ra xung đột gì với mẫu hậu cả”.

“Dạ, Hoàng Thượng, thần đệ đã hiểu”.

Thượng Quan Lâm gật đầu, cung kính lĩnh mệnh, nhưng mà muốn thử một kẻ ngọc, nên dùng biện pháp gì để ép nàng hiện ra nguyên hình đây?

“Đừng quên tuy rằng nàng là kẻ ngọc, nhưng cũng là một nữ nhân, nếu muốn bức một nữ nhân hiện ra nguyên hình, tốt nhất nên dùng biện pháp trực tiếp?” Từ trên cao truyền đến thanh âm lạnh lùng, Thượng Quan Lâm ngẩn ra, ngẩng đầu, Hoàng Thượng vì đạt được mục đích, hoàn toàn không từ thủ đoạn nào, ngày đó để sư viết, thái tử vẫn là người tài nhất thiên hạ, nhưng mà hiện từ thì từ chỗ nào mà giảng đây?

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngọc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47: Tây Môn Thục Thần Bí

Tuy đáy lòng Thượng Quan Lâm không tán thành, nhưng lời Hoàng thượng đã nói hần sao có thể phản bác, chỉ gật đầu trả lời.

“Vâng, thần đệ sẽ làm tốt chuyện này, hoàng huynh yên tâm.”

“Còn nữa, trăm giao cho đệ điều tra một người tên Tây Môn Thục, điều tra thế nào rồi?” Mắt Thượng Quan Diệu lóe lên u u nhìn Thượng Quan Lâm

Tây Môn Thục được mệnh danh là tài ba đệ sĩ* của Đông Tần, nghe đồn hần tức trí đa mưu, đọc nhiều sách vở, nắm giữ vị trí thông minh nhất thiên hạ, chỉ là trời sinh tính tình lạnh nhạt, không ham không cầu danh lợi, hiện nay căn bản là không có người nào có thể mời hần ra làm quan, hơn nữa hành tung hần tương đối mờ hồ, ít có người nắm được tung tích của hần.

*tài ba đệ sĩ: tài giỏi không giống người thường

Mà Thượng Quan Diệu, vẫn luôn có ý muốn mời hần làm quan phò tá mình, trước mắt Đông Tần trong có gian thần, ngoài có địch quốc như hồ rình mồi, thứ hần đang thiếu chính là người tài ba đệ sĩ như vậy

Có điều có thể mời được hần ta hay không vẫn còn chưa chắc.

Thượng Quan Diệu đã sớm dặn dò Lâm Vương phái người điều tra tung tích hần nhưng vẫn không có tin tức.

Những ngày gần đây hứn càng ngày càng thấy lo âu, cục diện trước mắt rất khó xoay chuyển, Vân Mặc rõ ràng muốn giao lại binh quyền, đáng tiếc mẫu hậu lại kiên quyết không đồng ý.

Trong bóng tối còn có một Thần Long càng ngày càng lớn mạnh, xâm nhập vào Đông Tần càng ngày càng rõ ràng, nếu không ngăn lại chỉ e hậu họa vô cùng, việc này tiếp tục kéo dài nữa, Tây Lương và Nam Tấn nhất định sẽ bắt lấy thời cơ này mà động binh ở biên giới Đông Tần.

Thượng Quan Diệu nhướn đôi lông mày dài, đồng tử sắc bén như hai thanh bảo đao, tia sắc nhọn lạnh lẽo bắn ra bốn phía.

Thượng Quan Lâm vừa thấy thần sắc hoàng huynh liền biết trong lòng hần như lửa đốt, có điều trước mắt Đông Tần quả thật là thù trong giặc ngoài, không biết Thái hậu nương nương tính toán thế nào mà kiên quyết không cho Hoàng thượng nắm chuyện triều chính, vẫn giao đại quyền cho Vân Mặc.

“Bẩm Hoàng thượng, thần đệ đã có chút tin tức, Tây Môn Thục đang ở Thục Trung thành.”

“Tốt, thật là quá tốt.” Thượng Quan Diệu nghe xong quét qua sự âm hàn lúc nãy, cả người trở nên hưng phấn, vỗ bàn đứng dậy, trên dung nhan anh tuấn nháy mắt tràn đầy ánh sáng nhu hoà như ngọc.

Thượng Quan Lâm nhìn chỗ Hoàng huynh đang hưng phấn dị thường trên cao, thật sự không đành lòng mở miệng nhắc nhở hần.

Tây Môn Thục kia không dễ gì ra làm quan đâu, cho dù có biết chỗ ở của hần cũng chưa chắc hần sẽ để ý tới bọn họ.

Có điều nghe nói Tây Môn Thục ở lại Thục Trung thành là vì nghĩa muối của hần ta đang bị bệnh, căn bệnh này trước mắt còn thiếu một loại thuốc dẫn là Song Sinh Liên trong Động Đình hồ, loại sen này cần trải qua đủ mưa dập gió vùi mới nở hoa cực kì tiên diễm, hương bay mười dặm, lại còn có thể làm thuốc, vị thuốc dẫn này cũng không phải là vô cùng quý hiếm, rẻ hơn Thiên Sơn Tuyết Liên một chút nhưng cũng coi là trăm năm khó gặp, Động Đình kia vị trí hiểm trở, núi đá lởm chởm, sau khi mưa bão, số sen còn lại là rất ít, lại còn là hoa sen đôi thì lại càng khó hơn.

Có điều hai năm trước từng có một bị quan tiến cống một đóa hoa sen hiếm thấy như vậy, chỉ là không biết Hoàng thượng đã ban cho ai chưa, nếu còn thì Tây Môn Thục ắt sẽ đồng ý làm quan.

Vừa nghĩ vậy, đồng tử của Thượng Quan Lâm vụt sáng, bình tĩnh mở miệng.

“Hoàng thượng, thần đã phái người tìm hiểu tin tức, Tây Môn Thục cực kì yêu thương chiều chuộng nghĩa muối của hần, hiện giờ nghĩa muối hần đang bị bệnh, nghe nói thiếu một vị thuốc hiếm là Song Sinh Liên của Động Đình, thần đệ nhớ trước kia có một quan viên đã tiến cống loại sen song sinh này, Hoàng thượng không biết có còn giữ hay không, chỉ cần có Song Sinh Liên chúng ta nhất định có thể mời Tây Môn Thục xuất sơn làm quan.”

Mắt Thượng Quan Diệu lóe lên kinh ngạc, lập tức vội vàng gọi vọng ra ngoài cửa.

“Tiểu Đình Từ, lập tức đến cung Tiêu Phòng, xem Song Sinh Liên của Động Đình còn ở đó không? Nếu còn mang về đây cho trẫm.”

Tiểu Đình Từ chạy nhanh vào, nhận lệnh lại chạy ra, nhìn Hoàng thượng nóng vội hiếm thấy thì lập tức biết đây là việc vô cùng quan trọng, trong lòng không khỏi âm thầm cầu nguyện, chỉ mong Thục phi nương nương chưa có mang hoa sen đỏ đi hãm canh mà uống, nếu thực sự như vậy chỉ sự nỗ lực của bọn họ sẽ không có kết cục xuống, mà cả Thục phi nương nương từ nay về sau cũng sẽ thất sủng.

Trong Đại điện, Thượng Quan Lâm cũng mang nặng nề lòng, thực hiện nên đóa Song Sinh Liên của Động Đình đã bị Hoàng thượng ban cho Thục phi nương nương, chỉ không biết nương nương đã dùng chưa, nếu không có Song Sinh Liên, muốn mời Tây Môn Thục làm quan chỉ là chuyện trong mơ, mặt khác nếu có Song Sinh Liên, Tây Môn Thục sẽ thiếu họ một món nợ nhân tình, tất nhiên đồng ý làm quan cũng là chuyện chắc chắn.

Hoàng thượng cũng biết tầm quan trọng của việc này, đi từ trên đại điện xuống thang thả đi lại trong đại điện, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa.

Chỉ qua nửa nén hương, Tiểu Đình Từ đã ngựa không dừng vó hần hà hần hần chạy về.

“Hoàng thượng, Song Sinh Liên vẫn còn, Thục phi nương nương nói đây là vật được Hoàng thượng ngự ban, nào dám tùy tiện dùng, nếu Hoàng thượng cần đương nhiên sẽ hai tay dâng lên.”

Lời này không thể nghi ngờ là tiếng nói đẹp nhất thế gian, Thượng Quan Diệu và Thượng Quan Lâm nhìn nhau cùng thở phào một hơi rồi nở nụ cười.

“Được, tốt lắm. Thục phi nương nương đức hạnh hiền lương, tâm địa nhân hậu, thương, bốn vật thượng đẳng.”

“Dạ, Hoàng thượng.” Tiểu Đình Tử cung kính lĩnh mệnh, thở phào nhẹ nhõm một hơi, lau mặt đầy mồ hôi, thật may a, xem ra hiện giờ vị trí của Thục phi nương nương trong cảm nhận của Hoàng thượng lại cao thêm một bậc rồi, mà việc làm lúc này của Đức phi nương nương chỉ e không thể lấy được lòng Hoàng thượng.

Thượng Quan Diệu thu tay áo đi lên phía trên đại điện, bình tĩnh mệnh lệnh.

“Thượng Quan Lâm lĩnh chỉ.”

“Có, Hoàng thượng.” Thượng Quan Lâm lập tức đứng lên ôm quyền lĩnh mệnh.

“Lập tức phái đưa Song Sinh Liên tới Thục Trung thành, dâng cả thiếp hỏi thăm, nhớ không thể để chậm trễ việc của tiên sinh.”

Thượng Quan Lâm lĩnh mệnh đang cầm hộp gấm hoa lệ mà Tiểu Đình Tử dâng lên, khom người lui ra ngoài.

Đại điện cuối cùng cũng lắng lại, Tiểu Đình Tử phát phát tay, ra hiệu cho hạ nhân và thái giám cung nữ lui xuống, bản thân cẩn thận lại gần: “Hoàng thượng, đêm đã khuya, nghỉ ngơi đi.”

Thượng Quan Diệu day day ót, trên ngũ quan tuần miết xẹt qua tia mệt mỏi nhưng che kín ý cười, tựa như nhìn thấy một tương lai rực sáng, áp lực u ám trong lòng rất nhanh đã biến mất.

“Ừm, trăm mệt mỏi...”

Ngày hôm sau, ánh mặt trời ấm áp, ánh sáng lấp ló qua những tầng mây nhìn thật yên bình.

Đầu đông, ánh sáng như thể làm người ta không khỏi cảm thấy ấm áp, nhưng trong Kim Hoa cung lại bao phủ một tầng lạnh lẽo.

Sáng sớm, Vân Tiếu liền biết tin, tối qua Tiểu Hà bị đánh hai mươi gậy, sau đó cũng không có ai đến giúp nên đã bị đánh chết, tuy nàng ta đáng giận nhưng Vân Tiếu chưa bao giờ nghĩ đến chuyện bức nàng ta đến chỗ chết, nghe được tin này, tuy nàng có thể thở phào nhẹ nhõm nhưng tâm tình cũng trầm xuống, trong cung này sơ xuất một cái liên thịt nát xương tan, nô tỳ thái giám thậm chí thấp kém ti tiện như bunn, tính mạng cũng chỉ coi như bằng con kiến, nhảy mất liền hóa thành tro bụi, mà chủ tử cao cao tại thượng lại là công cụ giết người sắc bén nhất.

Cung đình chính là ác mộng đáng sợ nhất, mặc cho người ta có thuần khiết dịu dàng đến thế nào, chỉ cần bước một bước vào lập tức hóa thành ma quỷ khát máu, nếu không chỉ còn nước chờ chết.

Thần sắc trên mặt Vân Tiếu thay đổi thất thường, nhưng nói chung luôn mang theo một chút cô đơn và trái tim băng giá.

Uyển Uyển đứng bên cạnh nàng không nhịn được đề nghị: “Nương nương, đi ra ngoài tán bộ chút đi, hôm nay thời tiết không tệ, đừng ở trong phòng buồn chán lắm gì”.

“Cũng được.” Vân Tiếu gạt đầu đứng dậy, vờn vai gần gần cột, dẫn hai tỳ nữ đi ra ngoài, Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu đang đứng ngoài cửa điện vừa thấy Hoàng hậu nương nương đi ra liền theo sau cùng đi ra ngoài đại điện...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Thử Thăm Dò

Trong hoa viên nhỏ của Kim Hoa cung, trồng rất nhiều loài cúc muộn.

Cánh hoa hình cầu, hình dạng giống như cây thực dược, vẽ ra một hình tròn, lá kim giống như lá thông, cả đóa hoa lại có hình dạng như tổ ong, nói chung là hình thái vô cùng khác thường, đủ mọi loại màu sắc, vô cùng xinh đẹp, một trận gió nhẹ thổi qua, mùi hương lan tỏa khắp nơi, khiến cho lòng người lập tức khoan khoái.

Bước chân nhẹ nhàng dạo bước trong đó, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve cánh hoa giống như trân châu kia, bóng loáng tinh tế.

Vân Tiểu một bên thường thức, một bên nghĩ về mọi chuyện, nhớ tới cuộc nói chuyện về tối hôm qua, Mộ Dung Xung, nam nhân này ở trong cung giống như ma quỷ, như một cái bóng không dò, vừa nghĩ như vậy, liền có cảm giác kinh hãi, rốt cuộc hắn là loại người nào vậy, vì sao có thể đến vô ảnh đi vô tung?

Mặc dù che mặt, nhưng vẫn khiến cho người ta cảm nhận được hắn tao nhã, cao quý, chỉ cần nhìn nửa khuôn mặt lộ ra kia, giống như một tác phẩm điêu khắc tinh xảo vậy, có thể thấy được hắn cũng không phải là có dung mạo xấu xí đến mức khiến người ta sợ hãi, khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành dung mạo tao nhã, nhưng lại muốn che đi không cho ai thấy, cho nên nàng khẳng định là, hắn cùng với Hoàng đế nhất định là có huyết hải thâm cừ.

Tuy rằng hai người mới gặp nhau hai lần, hơn nữa mỗi lần hắn đều uy hiếp nàng, nhưng cũng không có thực sự xúc phạm nàng, nàng có thể cảm nhận được, hắn cũng không phải là một kẻ thích giết chóc.

Trong đôi mắt đen kia, che dấu biết bao cảm xúc, giống như một chiếc hồ sâu không thấy đáy, lộ ra vô tận thâm lương.

Đúng vậy, thâm lương, mặc dù hắn cuồng vọng khí phách, lãnh khốc vô tình, nhưng nàng vẫn thấy được rõ ràng ánh mắt thâm lương của hắn, nồng đậm như vậy, sâu sắc như vậy, giống như trong cơn mưa không lối thoát, càng giống như tầng tầng mây khói, quấn quanh mãi không thấy đường ra.

Vân Tiểu nghĩ đến nhập thần, thiếu chút nữa thì đụng phải cành hoa phía trước, Uyển Uyển phía sau nhanh chóng đỡ lấy nàng, kỳ quái hỏi: “Nương nương, đang nghĩ cái gì đâu?”

“Uyển Uyển, người có biết Mộ Dung Xung không?”

Nếu như hắn thực sự nổi tiếng như vậy, Uyển Uyển này hẳn là sẽ biết đi, Vân Tiểu quay đầu nhìn về phía Uyển Uyển.

Chỉ thấy nha đầu kia trong nháy mắt con ngươi mở lớn, lông mi thật dài chớp lên chớp xuống, hoàn toàn đông cứng lại rồi, một chút phản ứng cũng không hề có, miệng mở lớn đến mức có thể nhét một quả trứng gà vào, Vân Tiểu duỗi tay ra gõ lên trán nàng ấy một cái.

“Sững sờ cái gì a”.

“Nương nương, người nói Mộ Dung Xung sao? Xác định là cái vị Mộ Dung Xung kia sao? Cung chủ Thần Long cung Mộ Dung Xung sao?”

Nàng liên tục mở miệng truy hỏi, hoa dung thất sắc, giống như là nghe thấy tin lạ khiến cho người ta đều kinh hãi, cả người đều thay đổi, một Uyển Uyển luôn luôn trầm tĩnh như núi Thái sơn mà lại kích động thành như vậy, nhớ tới lần nàng ta đi trộm ngọc bội của Thượng Quan Lâm, cũng không có sợ thành như vậy, chẳng lẽ Mộ Dung Xung kia quả thực là một người tàn bạo độc ác như ma quỷ hay sao, nhìn xem nàng ta đã sợ đến mức nào rồi đây.

Vân Tiểu buồn cười.

Căn bản nàng cũng không được rõ cho lắm, vị Mộ Dung Xung mà mình đã gặp kia, có phải là cung chủ Thần Long cung hay không, cũng không hề biết người trong miệng Uyển Uyển kia là ai, cho nên nàng cũng không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ cười tủm tỉm nhìn Uyển Uyển.

“Làm sao vậy?”

“Nương nương, nếu như người thực sự gặp cung chủ Thần Long cung, người nhất định phải tránh xa hắn ra, không những vậy đi qua còn phải chửi ba tiếng, để tránh dính phải xui xẻo, biết không? Tên Mộ Dung Xung kia, chính là kẻ thị huyết thành ma, giết người không chớp mắt, nghe nói mỗi khi hắn giết một người, nhất định sẽ để lại đó nửa đoá hoa sen, để chứng minh rằng đó là do hắn động thủ”.

Lời của Uyển Uyển vừa rơi xuống, Tú Tú đi bên cạnh đột nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi, dường như chỉ cần nghe thấy thôi đã kinh hãi.

Vân Tiểu không nói gì, liếc mắt xem thường các nàng, giống như không tin vào những gì đáng sợ mà nàng ta kể, tuy rằng hắn ngoan lệ, nhưng cũng không phải là tàn nhẫn vô tình như vậy, có lẽ so với những kẻ ở trong cung này, hắn còn là một kẻ thành thật hơn, muốn giết cứ giết, còn nói cho những người khác biết, là hắn giết, không giống như những kẻ tiểu nhân trong cung này, trong lòng có kim, làm cho người ta khó lòng phòng bị, khắp nơi tính kế, từng bước khiến cho người ta sợ hãi.

Có điều nàng thông minh cũng không có nói cái gì, hơn nữa, nàng tự biết người mình đã gặp qua, nhất định chính là cung chủ Thần Long cung trong miệng Uyển Uyển kia, bởi vì nàng thấy trên cằm bảo màu trắng của hắn, nhìn qua thấy hình như có thêu, một nửa bông hoa sen bằng gấm.

“Đi tản bộ cùng ta đi”.

Vân Tiểu tiếp tục ở trong hoa viên đi dạo, trong hoàng cung này, chỗ tốt duy nhất là nàng có thể làm một con sâu gạo, cái gì cũng không phải làm, cả ngày được ăn uống no say, các tỷ nữ bên cạnh vây quanh, trải qua những ngày tháng xa hoa, nếu như không có những mũi kim trong bóng tối, thì đây thực sự có thể được coi là những ngày an lành.

Uyển Uyển và Tú Tú nhìn nhau, ai cũng không dám hỏi chủ tử, vì sao bỗng nhiên lại nhắc tới người tên Mộ Dung Xung này?

Bốn phía yên tĩnh một mảnh, gió lạnh nhẹ quét lên má, trong lúc đó mọi người đã hướng về phía đình bát giác mà đi tới.

Trong đình cái gì cũng có đều có, trên bàn ngọc thạch, trên những chiếc đĩa bạch ngọc, nước trà và điểm tâm đã được bày biện thật tốt, Vân Tiểu ngồi xuống, uống trà thưởng thức điểm tâm, cảm giác vô cùng vui vẻ.

Có điều sự yên tĩnh khó mà có được này, cũng không có duy trì được bao lâu, liền nghe thấy thanh âm của Tiểu Nguyên tử bên ngoài vang lên.

“Nô tài tham kiến Lâm Vương gia”.

Thượng Quan Lâm, hần tới đây làm cái gì? Trong mắt Vân Tiểu hiện lên tia nhìn nghi hoặc, lập tức liên tưởng tới buổi tối ngày hôm qua, chuyện xuất hiện của Dạ Tổ Tuyết cùng Thượng Quan Diệu, ngày hôm nay Lâm Vương gia lại xuất hiện, không phải là liên quan đến Thượng Quan Diệu đó chứ, nam nhân này suy nghĩ thật là khó lường a, hần để cho Lâm Vương gia tới đây làm gì? Thử xem nàng có ngốc không hay sao? Nàng thật muốn nhìn Lâm Vương gia lãnh khốc vô tình, sẽ kiểm tra việc mình ngốc hay không như thế nào đây?

Vân Tiểu cười đến mức ánh mắt loạn thành hai mảnh trắng cuối chân trời đêm, hai cái lúm đồng tiền, thật giống như mùi hương nồng nàn của rượu ngon.

Dáng vẻ nàng tao nhã tiếp tục uống trà, ai dám bảo rằng, người ngốc thì không hiểu thế nào là phong tình, cho nên nàng chỉ cần im lặng là được rồi.

Uyển Uyển đã dẫn Tú Tú đón đi ra ngoài, hai cái nha đầu đều có chút kinh hãi đảm chiến, có điều cũng không có quen thân phận của mình lúc này, cung kính hành lễ với người mới tới.

“Nô tỳ tham kiến Vương gia”.

Hôm nay Thượng Quan Lâm mặc một bộ cẩm bào màu tím đậm, thắt lưng mang theo đai ngọc thù hình mảnh xà, dải lụa đen tùy ý buông xuống, bên hông treo một khối ngọc bội tinh xảo, cả người được bao bọc trong lạnh lẽo, dễ dàng bao phủ lên người khác, khác với khuôn mặt của Thượng Quan Diệu, đây chính là một người cương nghị lãnh khốc vô tình, mày rậm mắt to, mũi như chim ưng ngông cuồng, bờ môi khêu gợi kia hiện lên ý cười châm chọc, đôi mắt đen bắn ra tia nhìn khiếp lạnh, ánh mắt xuyên qua tấm màn mỏng nhìn vào, rơi thẳng vào người đang ngồi trong đình kia, bóng dáng kia, lơ mờ, nhưng vẫn có thể thấy được nàng đang phẩm trà, thái độ vui vẻ, dường như không thể nào mà nhìn ra một cử chỉ nào của kẻ ngốc, chẳng lẽ chuyện hoàng huynh nói là sự thật, nữ nhân này thật sự không ngốc, nếu vậy thì dã tâm của Vân Mặc thực là rõ ràng rồi.

“Đứng lên đi.”

“Tạ Vương gia,” Uyển Uyển đứng lên, không kiêu ngạo không siểm nịnh mở miệng: “Bẩm Vương gia, nương nương ở trong đình dùng trà, thưởng cúc, thỉnh Vương gia tránh đi”.

Một câu cuối cùng này của nàng, nàng nói ra vô cùng cẩn thận, nhưng vẫn chọc giận Thượng Quan Lâm, trong ánh mắt hần hiện lên tia nhìn ác độc, xoay mình quát lạnh: “Cút ngay, một cung nô nhỏ bé như ngươi mà dám lớn mặt như vậy, muốn chết”.

Hần vừa quát một tiếng, động tác lạnh nhanh như chớp, bảo kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ xuất ra một đạo hàn quang, khiến cho Uyển Uyển và Tú Tú cùng lóa mắt, hai người bị dọa đến mức sắc mặt trắng bệch, thân thể cũng không dám động dấy chút nào, mắt thấy nơi đây máu tươi sắp đổ, không khí cũng khẩn trương không thôi.

Bỗng từ trong đình vang lên một đạo thanh âm dễ nghe.

“Tỷ tỷ, ta còn muốn ăn cái này”.

Uyển Uyển vừa nghe, liền biết ý của chủ tử, rõ ràng là người muốn cho các nàng đi ra ngoài, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi, trên lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lạnh lẽo rét lạnh.

Nguy hiểm thật, đây là chủ tử đã cứu một mạng các nàng, hai người lên tiếng trả lời, Uyển Uyển lập tức ôn hòa mở miệng: “Dạ, nô tỳ đi lấy thêm cái nài, nương nương chờ một lát”.

Uyển Uyển nói xong, liền hướng về phía Thượng Quan Lâm khẽ nghiêng mình: “Vương gia xin mời, xin đừng làm nương nương chúng ta sợ”.

Nói xong liền dẫn Tú Tú ra khỏi tiểu đình, xoay người đi lấy thêm điểm tâm, Tú Tú canh giữ bên ngoài đình, nếu như vị Lâm Vương gia này thật sự bất kính với chủ tử, nhất định phải ngăn cản động tác của hần.

Trong đình.

Thượng Quan Lâm nhìn xuyên qua tấm sa mỏng, từng bước nghi ngờ, chậm rãi lại gần nữ tử đang ăn cái gì đó, không thấy rõ mặt của nàng, chỉ thấy được mái tóc búi thành hình phượng, bên tai gài một đóa hoa cúc tươi non, rất là đáng yêu... .

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Nôn Hết Ra Người Ngươi

Thượng Quan Lâm cung kính chấp tay: “Thần đệ tham kiến Hoàng tẩu”.

Nói xong Thượng Quan Lâm nhìn chăm chăm nữ nhân kia, chỉ thấy nàng ngáp ngừng một lúc sau đó mới quanh đầu qua nhìn, đôi mắt to chớp chớp, lòng mi thật dài lay lay hai cái, miệng nhếch lên, khóe miệng toàn là điểm tâm, tay còn cầm một miếng điểm tâm, vụn bánh rơi đầy tay, nhìn thật là thảm hại, Thượng Quan Lâm trước tiên là cup mắt xuống, trực giác như muốn quay đầu rời khỏi này.

Nhưng vừa nghĩ đến chuyện Hoàng thượng lệnh cho mình làm lại phải nén lại tâm tình chán ghét mà nhìn nàng, xem xem nữ nhân này rốt cục là ngốc thật hay giả ngây giả dại.

“Hoàng tâu?”

Hắn lại gọi một tiếng, lần này là tiến tới từng bước lại gần Vân Tiếu.

Vân Tiếu cảm thấy thật đáng ghét, cảm giác ghê tởm nhiều như nôi núi lấp biển, vốn vừa ăn rất nhiều bánh ngọt, hơn nữa bây giờ thấy cái vẻ giả tạo của Thượng Quan Lâm là lại muốn nôn hết cả ra, mà nàng cũng không làm bản thân thất vọng, mở miệng liền oa một tiếng nhắm ngay Thượng Quan Lâm mà nôn.

Cái áo cẩm bào kia nháy mắt biến thành thật tanh tưởi.

Thượng Quan Lâm hoàn toàn hóa đá.

Mà Vân Tiếu dường như đã cảm thấy thoải mái hơn, lau miệng cười híp mắt nhìn Thượng Quan Lâm.

“Ca ca, ta giúp ca ca lau áo nhá.”

Một đôi tay ngọc dinh dinh trông vô cùng thê thảm thò ra muốn kéo tay áo cẩm bào của Thượng Quan Lâm, Thượng Quan Lâm cuối cùng cũng tỉnh lại từ sự kinh ngạc cực độ, vung tay áo dài lên, đó là một tia khí rất mạnh hất tay Vân Tiếu ra, đồng thời rút trường kiếm trong tay ra vô cùng tức giận chỉ về phía Vân Tiếu.

“Con ngốc kia, ta muốn giết ngươi.”

Hắn vừa dứt lời thì thân mình cũng thoáng động cực nhanh hướng về phía Vân Tiếu.

Nếu nữ nhân này giả ngốc thật thì hắn không tin đối mặt với cửa sinh tử nàng ta có thể tiếp tục thản nhiên mà đối mặt, hơn nữa người thấy mùi tanh trên người hắn liền thấy ghê tởm phản cảm, lại càng muốn giết người, hoàn toàn quên mất Hoàng huynh bỏ hắn thử xem nữ nhân này có ngốc không đã trực tiếp muốn giết nàng, chỉ có tiết nàng mới người được con giận này.

Lần này thấy nàng ta phun tởm như thế, hắn đã xác định một tháng nữa mình sẽ không nuốt trôi được ngọc com nào rồi.

Vừa nghĩ đến ăn com, bụng hắn đã run rẩy lên, sự tàn ác bốc lên từ đáy mắt, hàn khí chạm vào nhau.

Ánh chớp tốc lửa...

Vân Tiếu còn đang suy nghĩ xem có nên tự cứu không, không cứu sẽ chết, mà cứu thì sẽ lộ.

Nhưng kế hoạch tự cứu của nàng còn chưa hành động thì đã thấy một viên đá nhỏ bay vút đến, xé gió xuyên qua lụa mỏng quét đến một làn gió mạnh mẽ, đón đường bà kiếm của Thượng Quan Lâm, ầm một tiếng, hoa lửa bắn ra bốn phía, thời gian bỗng như ngừng lại, bảo kiếm của Thượng Quan Lâm đâm trượt, gan bàn tay hơi hơi run lên, có thể thấy được nội lực cường đại đến mức nào của người ra tay trong bóng tối kia, đánh vật qua khoảng không nhưng lại hóa giải được chiêu pháp của hắn, một chiêu đã định thắng bại, con người này, chỉ e công lực còn hơn nữa.

Người thế nào mà lại ẩn thân trong cung âm thầm bảo vệ ngọc hậu, đôi đồng tử của Thượng Quan Lâm lóe lên, ngoài sân đình vang lên tiếng thét của Mộc Ly.

“Bất thích khách, mau bất thích khách.”

Tiếng bước chân hỗn loạn chạy về một bên, Thượng Quan Lâm nhú mày nhìn kẻ đầu sỏ lúc này đang cười vô cùng thản nhiên, cứ như là hoàn toàn không biết trận nguy hiểm vừa rồi vậy, thanh âm dễ nghe như tiếng chuông bạc vang lên: “Vui quá, vui quá nha”.

Thượng Quan Lâm phẫn hận thu tay, quyết đoán xoay người đi ra ngoài đình, vừa gấp gấp nhưng cũng giật mình nghĩ, khuôn mặt kia thật là tươi đẹp long lanh, sau đó sải bước đi ra ngoài.

Trước mắt vẫn nên đi điều tra xem rốt cuộc là ai đang ẩn thân trong cung mà lại có thể tự nhiên đi lại như thế, nếu đó là người của Vân Vương phủ thì thật là quá kinh khủng rồi.

Trận thăm dò hôm nay tuy không tra ra chuyện ngọc hậu thật giả thế nào, nhưng cuối cùng lại tra ra một người bí ẩn khác...

Trong đình, Vân Tiếu tao nhã nhẹ lau ngón tay, trên mặt vẫn là nụ cười tươi như ánh nắng lúc nãy, chỉ có điều trong con ngươi là hàn khí lạnh như băng.

Thượng Quan Diệu a Thượng Quan Diệu, ta còn chưa có chọc đến ngươi, ngươi lại phái Thượng Quan Lâm ra mặt, nếu hôm nay ta không ra tay trước

để áp chế người ta, hần không biết sẽ thử ta thế nào đâu, nhà Thượng Quan các người đều hạ lưu vô sỉ thế sao?

Được, nếu đã như thế, vậy thì để chúng ta so chiêu đi.

Vân Tiếu cười lạnh một tiếng, tiếng cười thanh thanh làm người ta dựng tóc gáy.

Uyển Uyển và Tú Tú đi đến, hai người khẩn trương nhìn Vân Tiếu từ trên xuống dưới, sau khi xác định nàng không sao thì mới cung kính truy hỏi.

“Nương nương, làm sao có thể có thích khách chứ?”

Thích khách sao? Cũng không hẳn, Vân Tiếu nhíu mày, người kia là ai nhỉ, cái người giúp ta lần này là ai đây, nội lực mạnh như vậy trước giờ nàng chỉ biết một người, Mộ Dung Xung, sao hần lại phải giúp mình chứ, hồi trước không phải hận không thể giết mình sao? Sao giờ tự đứng lại đi giúp mình.

“Được rồi, chúng ta trở về thôi.”

Vân Tiếu đứng dậy, trên mặt và tay toàn là điểm tâm nhìn vô cùng chật vật, nhưng chính là nhờ điểm tâm này nàng mới thoát được một cửa.

Đoàn người rời khỏi đình.

Xa xa, có người yên tĩnh tựa vào một gốc cây đại thụ, tư thái cao nhã đứng dựa vào cây, phong nhã tuấn đạt, tà áo khẽ bay.

“Chủ tử, vì sao ngài lại ra tay cứu nàng ta, không phải muốn giết nàng ta sao?”

Thuộc hạ vốn ít nói không kìm được mở miệng hỏi, lúc trước kế hoạch của chủ tử là muốn giết nữ nhân kia, nhưng hiện tại lại cứu nàng, không biết chủ tử có ý gì?

“Nàng ta là đồng minh của ta không phải sao? Chẳng phải chúng ta có chung một kẻ thù là cái kẻ cao cao tại thượng đó sao? Hơn nữa nàng ta sẽ đem lại ngạc nhiên thú vị cho ta.”

Tiếng dứt, người biến mất, cả thuộc hạ đứng sau cũng không còn bóng dáng, thật giống như quỷ mị...

Kim Hoa cung.

Vân Tiếu dựa vào nhuyển tháp nghĩ chút việc, xem xem nên đối phó với thằng cha Thượng Quan Diệu như thế nào, hần khiêu khích nàng không chỉ một mà là ba lần, con người ai cũng có khuyết điểm, nếu hần muốn đối phó với nàng, vậy nhất định nàng sẽ không làm hần thất vọng, chỉ là nên đối phó thế nào với một Hoàng đế đây, nam nhân kia không phải kẻ yếu đuối, võ công e cũng không yếu, đấu dũng nàng sẽ không phải đối thủ, cho nên chỉ có thể đấu trí, mà với một tên nam nhân ngựa đực mà nói, chuyện gì làm cho hần sợ nhất?

Một tia sáng vụt lên trong đầu Vân Tiếu, mắt cũng lóe lên lợi hại, nghĩ đến chủ ý này, khóe môi hiện lên nụ cười âm hàn.

Trong cung ba ngàn mỹ nhân, Hoàng đế để lại lực bất tòng tâm, nhìn được không ăn được, không có lấy một huyết mạch của Hoàng thất, nàng thật muốn xem là ai sẽ sót ruột đây?

Chủ ý này không tệ, Vân Tiếu tự khen mình một câu, có điều việc quan trọng trước mắt là xem có cách nào để hạ được vào.

Chỉ ngồi chờ, cơ hội sẽ không tới cửa, không bằng ra ngoài tìm cơ hội, Vân Tiếu quay người ngồi dậy: “Uyển Uyển, ta muốn ra ngoài đi dạo một chút”.

“Nương nương, bây giờ sao?”

Trên mặt Uyển Uyển viết ba chữ không đồng ý rất to, vừa mới xảy ra chuyện với Lâm Vương gia, chẳng lẽ chủ tử không sợ hãi chút gì sao? Sao lại muốn ra ngoài chứ, hiện giờ trong cung thật giống như một cái vực sâu, chỉ hơi không chút ý một chút tai họa sẽ rơi trúng người, đến lúc đó sẽ ngã tan xương nát thịt.

Có điều Vân Tiếu không hề có nhận thức như vậy chút nào, nàng chỉ nghĩ mau chóng làm cho tên Hoàng đế kia ném mùi đau khổ, xem hần còn rảnh rồi đi gây chuyện với nàng nữa hay không.

“Đi thôi, chủ tử ta vừa bị bức bối, chẳng lẽ không nên đi bộ giải sầu sao?”

“Nha, vậy được rồi.” Uyển Uyển không nói gì nữa, theo sau Vân Tiếu ra ngoài.

Thời tiết quả thật không tệ, ánh mặt trời nói ấm áp vô cùng.

Dọc trên đường đi, thấy cung nữ và thái giám ai cũng cung kính, thật cẩn thận, không còn kiêu ngạo như trước giờ nữa, gần đây ngọc hậu làm những chuyện như vậy, hơn nữa Thái hậu cũng đã hạ lệnh làm cho nàng ta trở thành một người cực độ có quyền uy trong cung, tuy đầy lòng mọi người có chút khinh thường nhưng không ai dám biểu hiện ra ngoài.

“Tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

“Tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

Lần này tiếng thỉnh an vang lên không dứt, nhưng Vân Tiểu dường như chẳng hề nghe thấy, nàng vẫn chưa quên thân phận của mình, một kẻ ngốc sẽ không đi để ý mấy cái lời sáo rỗng đó, hơn nữa những cung nữ đáng ghét đó cũng chỉ là tiểu nhân nịnh hót mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Nợ Người Một Lần

Dần dần đi tới hậu cung vắng lặng kia, người ở rất ít.

Bên cạnh ngự hoa viên, chính là một cây hoa mai, lúc này cành mai nhẹ nhàng lay động, cũng không có thấy hoa nở, loại hoa này, cần phải trải qua một đêm tuyết rơi, mới có thể nở ra đỏ bừng như máu, thường mai trong tuyết, có thể nói đó là điều may mắn nhất trong đời người.

Vân Tiểu vuốt ve cành hoa mai, ánh mắt khẽ neho neho lại, dường như cảm nhận được cành mai kia lạnh đến thấu xương, hương hoa mai thơm ngát lan tỏa.

Bỗng nhiên có một thanh âm tinh tế đánh gãy suy nghĩ của nàng.

“Tiểu Cửu, người nói xem Triệu tài tử có thể được Hoàng Thượng đề ý hay không a?”

“Hừ,” có thanh âm khẽ xùy của tiểu nha đầu, sau đó nhỏ giọng nói: “Triệu tài tử của chúng ta, nhất định sẽ chiếm được tâm của Hoàng Thượng, bộ dạng nàng thật ôn nhu, nói chuyện ôn nhu như nước, sỡ dĩ không thể leo lên cao, là bởi vì thân phận của nàng thấp kém, không giống với Đức phi nương nương hay Thục phi nương nương, cho nên mới chỉ được phong làm một tài tử nhỏ nhoi, có điều chỉ cần Hoàng Thượng gặp được nàng, thì nhất định là nàng có thể đi lên”.

“Thật vậy chăng?” Một thanh âm khác dường như cực kì hưng phấn vang lên, giống như là đã thấy được những ngày tháng tươi đẹp phía trước: “Tiểu Cửu, những ngày an nhàn của chúng ta sắp tới”.

“Ừ, đi nhanh thôi, tài tử đã bảo chúng ta phải chuẩn bị tốt trả Vân Nam để phục vụ Hoàng Thượng, đây chính là thứ mà ta đã rất vất vả mới có được đó, những thứ gì tốt đều đã bị các nàng ta chiếm rồi, nếu như để cho các nàng ấy biết, ta lấy được thứ này chiêu đãi Hoàng Thượng, không chừng sẽ rất là tức giận a, có điều cũng không cần để ý đến các nàng ta, chỉ cần Triệu tài tử của chúng ta được sủng ái, chúng ta cũng đã không cần phải cẩn thận như bây giờ, mang theo cái đuôi làm người”.

“Ừ, đi nhanh thôi”.

Thanh âm của hai nha đầu dần dần xa, Vân Tiểu bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ quỷ quyệt, như vậy thực sự là quá tốt rồi, trời không phụ người có lòng mà, đây thật đúng là một cơ hội tốt a, bình tĩnh vung tay lên: “Đi, đuổi theo các nàng”.

Uyển Uyển và Tú Tú cũng nghe được cuộc nói chuyện của hai cung nữ kia, chỉ ước gì các nàng sớm rời đi, ai ngờ rằng chủ tử lại muốn đi theo bọn họ, nhưng mà Hoàng Thượng đang ở nơi của Triệu tài tử đó, nàng đi qua làm gì? Có điều cũng không có dám nói thêm cái gì, chủ tử làm việc, từ trước đến nay tất nhiên là đã có chủ trương.

Hai thái giám cùng hai cung nữ đều vô cùng cẩn thận, run như cày sậy, sắc mặt tái nhợt đi theo chủ tử phía trước, mà chủ tử của các nàng lại hoàn toàn trái ngược, vẻ mặt rạng rỡ, dường như là đang làm một chuyện gì vĩ đại vô cùng, cả người hưng phấn giống như gà chọi.

Hai cung nữ kia đi phía trước nhỏ giọng nói chuyện, sau bảy quẹo tám rẽ, các nàng đi xa xa ở phía trước, dọc theo đường đi hoàn toàn không có cảnh giác, Uyển Uyển hận đến ngứa răng, hai kẻ này thật ngu ngốc?

Triệu tài tử cũng không giống như các lương viện, quý nhân ở trong Chiêu Dương cung hay ở Tiêu Phòng cung, mà ở trong Trung Đức cung, tứ phi còn hai vị trí, trong Trung Đức cung này cũng không có chủ nhân, chỉ có một Triệu tài tử bị xa lánh, được phân đến nơi này, ở bên trong điện này, tâm sinh vọng tưởng, nghĩ muốn bỏ lên được một trong bốn vị trí tứ phi.

Tại hoa viện gặp được Hoàng Thượng, giải nhân ôn nhu như nước, đã lay động được lòng của Hoàng Thượng.

Giờ đây Hoàng Thượng liền đến Trung Đức cung...

Vân Tiểu thấy hai nha đầu kia sắp đi khuất, gấp đến mức như thiêu như đốt, thông thả dạo bước chung quanh, suy nghĩ, đến tận khi đến trước cửa Trung Đức cung, liền thấy một gốc cây táo to lớn rậm rạp, ánh mắt không khỏi sáng ngời, vô cùng hứng thú, vươn người trèo lên trên cây.

Uyển Uyển và Tú Tú sao dám để nàng tùy ý, cùng với hai tiểu thái giám, ôm lấy thân thể của nàng.

“Nương nương, không cần a, Hoàng Thượng còn đang ở bên trong đó a?”

Tuy rằng các nàng không phải là người có trí tuệ gì cho lắm, nhưng hôm nay Lâm Vương gia đã đến tìm chủ tử các nàng gây phiền toái, các nàng cũng đã có thể đoán ra được một chút manh mối, chẳng phải đó chứng tỏ rằng Hoàng Thượng đang nghi ngờ nương nương hay sao, bây giờ nương nương lại đi chọc hấn, không phải là tự rước họa vào thân hay sao?

Vân Tiếu gỡ tay các nàng ra, vẻ mặt tươi cười như hoa đào nở, rực rỡ như ánh sáng ngọc, cung nữ và thái giám nhẹ nhàng thở phào một hơi, nhưng mà giây tiếp theo, chủ tử này cũng liền thay đổi mặt, mây đen treo trên đầu, tiếng nói lạnh lùng.

“Các ngươi thật to gan, dám ngăn cản chủ tử làm việc”.

“Nô tỳ (nô tài) không dám, ” cả bốn người đều bị dọa sợ lập tức bùm một tiếng quỳ xuống, mà người đang đứng ở dưới tàng cây kia, nháy mắt liền nhảy lên, linh hoạt như khi nhanh chóng leo lên trên cây, phía trong phòng truyền ra tiếng cười ha ha, Uyển Uyển và Tú Tú lập tức biết không nên can chủ tử, không biết làm sao ngửa đầu lên nhìn, chỉ thấy sau một lát, đã leo được lên phía trên cây đại thụ, quan sát bức tường cao phía trước, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, sau đó lại như ngửi thấy mùi ngon, làm hại mấy người phía dưới lòng như bị nhắc lên, không biết tình huống bên trong là như thế nào...

Trong đại điện rường cột được trầm trở tĩnh xảo, trên chiếc giường lớn xa hoa, lúc này hai người da thịt trần trụi đang quấn lấy nhau, thỉnh thoảng lại truyền ra thanh âm a a um um phóng túng.

Vân Tiếu từ trên cây đại thụ khẽ vươn đầu, giống như là nhìn thấy mùi ngon, chiếc miệng nhỏ nhắn như anh đào khẽ chặc chặc.

“Đã xem qua trên ti vi, nhưng còn chưa có được xem người thực làm, thật đúng là chỉ nhìn thôi đã thấy đã mắt, đông cung sống hương diễm nóng bỏng a”.

Một lần gió nhẹ thổi qua má, bên tai truyền đến thanh âm lạnh lạnh : “Có muốn lại gần hơn một chút nữa hay không”.

Trong ánh mắt Vân Tiếu lập tức hiện lên tia lửa, càng rướn người lên thương thức: ” Cảm tình cũng thực là tốt a, ” nhin không được gạt đầu đồng ý, nàng xem như cũng đã được nhìn đã mắt rồi, có thể được xem hoàng đế vĩ đại cao quý biểu diễn đông cung miến phí như vậy, nếu như có thể được nhìn gần một chút, mà không phải ở một khoảng cách xa như thế này, căn bản cũng không thể nhìn thấy gì, chỉ thấy loáng thoáng bóng trắng của hai người kia mà thôi.

Có điều là ai đang nói chuyện a, Vân Tiếu bất tri bất giác phản ứng lại, nhanh chóng quay đầu lại, liền bắt gặp đôi mắt đen thâm sâu như hồ nước, lạnh như mang theo một miếng băng mỏng bên trong, trên chiếc mặt nạ hồ điệp ánh lên ánh sáng lạnh lẽo, đâm vào đôi mắt của Vân Tiếu khiến nàng phải nhíu lại, nhin không được kêu lên: “Mộ Dung Xung, ngươi lại đi theo ta làm gì? Ta không có thiếu ngươi cái gì đi?”

Mộ Dung Xung hơi nhếch môi, không nói lời nào, nhưng trong đôi mắt đẹp kia như đang nói lên cái gì đó, thật sâu kín bao trọn người khác, giống như là nhắc nhở Vân đại tiểu thư, có phải là đã quên cái gì hay không?

Vân Tiếu chợt nhớ tới chuyện lúc trước, nhìn vẻ mặt của nam nhân này, người vừa mới giúp nàng đối phó với Thượng Quan Lâm nhất định là hấn, nhưng như vậy thì sao chứ? Vân Tiếu suy nghĩ một chút.

“Chúng ta là kẻ địch, đừng quên là lúc trước ngươi muốn động thủ với ta”.

Vân đại tiểu thư mặt không đỏ tim không loạn nói lên, phút cuối cùng còn liếc xéo người này một cái, hôm nay hấn mặc quần áo màu trắng cùng trường bào màu vàng, tay áo mở ra rộng thùng thình, vừa cử động, giống như nước chuyển mây trôi, phiêu dật như nước, tao nhã giống như một cây hoa mai đẹp để tươi mới, mọc lên trong băng tuyết, như một cây hạnh đỏ hồng, yêu mỵ dụ hoặc.

Đáng tiếc thiếu vài phần trong sáng, hơn vài phần bí hiểm, Vân Tiếu cảm thán .

Mộ Dung Xung rất nhanh đã đến được cạnh xây bên cạnh, trong nháy mắt tiến sát vào bên người nàng, nhanh như gió nhẹ, mềm mại như liễu, một câu nói lạnh lùng vang lên bên tai Vân Tiếu .

“Ngươi đã hạ độc ta”.

Nói xong thân mình khẽ lui, đợi cho Vân Tiếu nhìn lại, ánh sáng từ trong đại điện tỏa ra, nam nhân này vừa lui vừa tiến, chỉ trong nháy mắt công phu, lại tao nhã như trước đứng ở trên ngọn cây, nhưng mà mùi thơm vẫn còn vương vấn trong mũi, chứng tỏ vừa rồi hấn thật sự có lại gần, nhưng đã lại lui ra sau, hơn nữa hấn tiến lên, là để nhắc nhở Vân Tiếu, nàng nợ hấn một lần.

Vân Tiếu khẽ giận, điển hình của việc thẹn quá thành giận, hai tay ôm ngực, lạnh lùng nhìn hấn.

“Là nam nhân sao?Lòng dạ hẹp hòi, như thế nào mà lại nghĩ ta nợ ngươi như vậy”.

Nàng chậm rãi nói, cuối cùng trong mắt lóe lên, khóe cong lên ý cười, bỗng dưng tâm tình vô cùng tốt, nịnh nọt đến cực điểm.

“Mộ đại hiệp, chúng ta thương lượng một chút đi”.

“Nói, ” dưới chiếc mặt nạ màu bạc, nam tử lạnh lùng quăng ra một chữ, tiếc chữ như vàng, không muốn mở miệng nhiều lời một chữ, Vân Tiếu lại bị chọc giận lên, dưới đáy lòng đem nhà Mộ Dung Xung ra mắng một lần, cuối cùng mới thuận khí, mềm mại đáng yêu cười.

“Giúp ta làm một chuyện, ta liền tính nợ ngươi một lần, sau này tất sẽ trả ngươi”.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Hạ Độc

Gió nhẹ thổi qua khiến tay áo Mộ Dung Xung khẽ bay, tư thái tao nhã mà cao quý, đôi mắt sâu thẳm như biển xanh cao rộng, óng ánh vô hạn, lại dường như là một vì sao phát sáng nhất trên bầu trời đêm, làm người ta lóa mắt.

Trong nháy mắt, đôi mắt thâm u đó như nhấn chìm nàng vào trong, cũng may đúng lúc này những tiếng bước chân lộn xộn chợt vang lên phía dưới tầng cây, xen lẫn theo đó là những tiếng tra hỏi hung hãn.

“Ai đó? Ở đây làm gì?”

Vân Tiểu nhanh chóng cúi đầu xuống, chỉ nhìn thấy dưới tầng cây là một đồng thị vệ đang vây lấy mấy người đứng chờ là Tú Tú và Uyển Uyển, mà thân thể của nàng bỗng chốc bay vút lên, cười mây lướt gió trong không trung, một bàn tay âm áp như ngọc sáng kéo lấy nàng, nháy mắt lướt mình từ tầng cây lên, đến khi nàng đứng vững trở lại thì phát hiện mình đã ở rừng mai phía sau Ngự hoa viên rồi.

Sau khi nàng đứng vững, Mộ Dung Xung buông lỏng tay nàng ra, thân mình tự động lui về cách nàng hơn ba thước cứ như nàng là một cái gì đó có độc hay bệnh khuẩn gì vậy, nhưng mà những lúc nguy hiểm hẳn lại ra tay giúp nàng, người này thật quá khó hiểu.

“Vừa nãy sao lại giúp ta?”

Vân Tiểu không nhịn được đành mở miệng hỏi, ở tình huống thế này, là người thông minh tốt nhất là nên giả bộ không biết gì cả, đó chính là lòng hiếu kỳ có thể giết chết mèo, nàng chỉ muốn biết vì sao nam nhân này lại muốn giúp mình, lại còn hai lần ba lượt nữa chứ, theo nàng nhớ thì ban đầu hẳn ta định giết nàng cơ mà.

“Giữ ngươi lại, cả ván cờ trở nên thú vị hơn nhiều.”

Mộ Dung Xung lạnh lùng âm trầm mở miệng, dường như cứu nàng cũng không phải do có ý khác mà chỉ vì nàng là một quân cờ có giá trị lợi dụng.

Vân Tiểu cũng không thấy giận, ngược lại hình như còn nghĩ ra điều kiện để đàm phán, nếu bản thân mình hữu dụng đối với hắn, thế thì hẳn giúp nàng chính là lẽ đương nhiên, đuôi lông mày nhẹ nhàng nhướng lên, khóe môi cong lên tạo thành một nụ cười ngọt ngào lộ cả má lúm đồng tiền, cả người tỏa ra sự trong sáng vui tươi nhưng cũng mang theo một chút kiêu ngạo, tựa như cành mai duy nhất trong rừng mai đang ở thời khắc nở rộ đẹp đẽ.

Nụ cười ấy, sáng chói dụ người.

Con ngươi thâm u như đáy hồ băng của Mộ Dung Xung khóa trên nữ tử khác người này, cả người khoác áo trắng cao nhã, trên đầu cuộn một kiểu búi tóc rất đơn giản, cạnh đó lại gắn những chấm hoa đào nhỏ như hạt đậu, trong ngọt ngào không mất đi vẻ xinh đẹp, linh hoạt lại dịu dàng động lòng người.

Trên khuôn mặt mềm mại như cánh hoa là nụ cười tinh khiết đáng yêu, nụ cười đó, mi cong cong, mắt cong cong, tia sáng lấp lánh, má lúm đồng tiền xinh xắn say lòng người, toát ra một loại hương rượu nhàn nhạt, cái miệng nhỏ nhắn như hoa anh đào rất gợi cảm câu ra một đường cong mê người.

Nữ tử này không phải đẹp nhất, nhưng lại là ngọt ngào đáng yêu nhất, nụ cười của nàng bất kể có phải thật lòng hay giả dối hay không thì đều làm cho đáy lòng người ta cảm thấy một loại khoan khoái dễ chịu, còn nảy sinh một loại ý niệm đó là không tự chủ được tin tưởng nàng, tới gần nàng.

Mộ Dung Xung trầm trầm trong tâm tình của mình, bỗng thấy kinh hãi, mình đang nghĩ gì, còn có việc quan trọng hơn, sao có thể nghĩ đến nghĩ nữ tử tình trường được.

“Được, nói đi, chuyện gì?”

Hắn dời mắt đi ngược lên nhìn không trung, nháy mắt cả người tỏa ra một loại cảm giác lạnh lùng xa cách.

“Cho cái này vào trà trong Trung Đức cung, ngươi hẳn là hiểu ý ta nói chứ.”

Vân Tiểu lướt nhanh tay áo lấy ra một gói thuốc màu trắng, giờ lên quơ quơ, ý cười như ngọc sáng.

Mộ Dung Xung quay đầu, con ngươi lạnh như đáy hồ lóe lên một chút ánh sáng lạnh lẽo, cũng không hỏi thêm câu này, gật đầu trầm giọng ra lệnh: “Truy Phong, đi làm việc này”.

“Dạ” Một tiếng nói từ giữa không trung truyền đến, gió nhẹ cuốn cuộn thổi đến, có một vật gì đó quét qua, Vân Tiểu chỉ cảm thấy ngón tay nói lòng ra,

đồ vật gì đó đang cầm rời khỏi tay, nhìn lại lần nữa thì chỉ thấy một tia u quang xẹt qua, thuốc trong tay đã biến mất, không khỏi lú lờ, xem ra thuộc hạ của Mộ Dung Xung đúng là không thiếu người tài, chẳng những bản thân lợi hại mà cả thuộc hạ cũng giỏi như thế.

“Cảm ơn.”

Vân Tiểu khoát tay áo, tâm tình sung sướng, chỉ cần tưởng tượng nam nhân kia bị xoay cho không biết phải làm thế nào, tâm tình của nàng sẽ sung sướng không rõ lý do, nàng tin thuộc hạ của Mộ Dung Xung sẽ làm được việc này, mà nàng chỉ việc ngồi chờ xem náo nhiệt là được, một thằng cha ngựa đực như thế bỗng nhiên bất lực, mỹ nhân như hoa trong hậu cung cũng chỉ có thể ngồi không mà không làm được gì, nếu như nàng tiếp tục ngồi thối lữa thì không biết sẽ thế nào nhỉ?

Vân Tiểu nghĩ rất nhập thần, càng cười càng nham hiểm, thật giống một con tiểu hồ ly ngàn năm, đáng yêu lại mang theo nhiều tia trí tuệ.

Trong rừng mai, nam tử thân hình cao ráo khoác trường bào thêu những đường sáng vàng, mái tóc dài đen như mực tùy ý rối tung trên vai, chiếc trâm ngọc cài tóc kia màu lạnh như nước, cho dù bị mặt nạ che đi nửa khuôn mặt nhưng vẫn có thể cảm thụ được vẻ anh tuấn bất phàm của hắn, nửa khuôn mặt lộ ra của hắn tựa như được ma quỷ thần công điêu khắc thành, đôi môi mỏng hơi mím lại, không tô mà đỏ, hơi hơi lộ ra sự lãnh khốc vô tình, quanh người tản mát ra khí phách kiêu ngạo không có chút mực cuộn cuộn phóng ra.

Chỉ là trong đôi mắt u ám như đáy vực sâu kia lại lóe ra tia lạnh lẽo bất định, bỗng chốc thấy một bóng người chớp động.

“Ngươi nợ ta một lần.”

Đợi đến khi Vân Tiểu phản ứng lại thì người đã mất dạng, nàng tức giận đến nỗi không khỏi giơ chân rống giận với trời đất.

“Ta nợ ngươi cái gì, ta nợ ngươi cái gì, không phải ngươi nói ta có giá trị lợi dụng à? Thế là thanh toán xong.”

Đáng tiếc không ai để ý tới nàng, chỉ còn trời đất sáng quan, gió nhẹ phát quá, mùi thơm ở trong rừng bay lượn.

Hương thơm này, đúng là mùi của Bán Chi Liên.

(Bán Chi Liên là một loại thảo dược Đông y, xem hình cuối chương)

Độc đáo, cao nhã, giống như con người của hắn vậy, sự kết hợp kỳ lạ nhất thế gian. . . . .

Xa xa, có giọng nói truyền đến: “Nương nương, nương nương, người ở nơi nào? Người sao rồi a?”.

Vân Tiểu lắng tai nghe, đúng là tiếng của Uyển Uyển, Tú Tú và hai tiểu thái giám, bỗng nhớ tới mình quên mất mấy đứa này, hơn nữa bọn họ hình như đã phát hiện nàng không còn trên cây, thế này thì nên giải thích với họ thế nào đây, thôi quên đi, không nói gì là tốt nhất.

Vân Tiểu quyết định xong liền đi về phía bìa rừng mai.

Rất nhanh đã có người chạy từ con đường nhỏ âm u đến, ôm lấy nàng khẩn trương hỏi: “Nương nương, bọn nô tỳ tìm được người rồi, nương nương, người không sao chứ?”.

Người ôm nàng là Uyển Uyển, còn Tú Tú, Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu cũng vội vàng kiểm tra cao thấp, mãi đến khi xác định nàng không có việc gì mới thở phào nhẹ nhõm.

“Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.”

Nhìn bộ dạng tổn công mất sức của bọn họ, Vân Tiểu định mở miệng an ủi nhưng lại nghĩ đến chuyện mình đang chờ mong kia, đành nhàn nhạt liếc về một góc vấy đang bị gió thổi xen lẫn cánh mai mà im lặng không nói gì, chỉ quay người chạy đi, đám Uyển Uyển Tú Tú cũng theo sát sau nàng chạy thẳng về Kim Hoa cung.

Trong điện Kim Hoa cung

Vân Tiểu lười biếng dựa vào nhuễn tháp, tay cầm chum trà cười một cách rất là trong sáng hỏi lại việc lúc này.

“Vừa rồi các ngươi không sao chứ?”

Uyển Uyển cung kính đích lặc đầu: “Không sao, chủ tử yên tâm, là thị vệ của Hoàng Thượng dẫn mấy người đến kiểm tra, bọn ta nói không thấy nương nương đâu cả rồi tìm tung tích người chung quanh một hồi, những người đó cũng không làm khó chúng ta, còn bảo chúng ta đi nơi khác tìm”.

“Ừ.” Vân Tiểu gật gù đầu, mắt lóe lên một cái, không biết động tĩnh bên ngoài thế nào, có cất ngang việc tốt của Thượng Quan Diệu không nữa, đó chính là cơ hội cuối cùng của con ngựa đực ấy, à mà không, còn chưa biết thuốc kia có hạ vào được chưa. Vân Tiểu nháy mắt ngồi dậy, quay người ngồi thẳng lưng nhìn về phía Uyển Uyển và Tú Tú.

Hai nha đầu kia hơi run rẩy cẩn thận thử hỏi: “Nương nương, có chuyện gì a?”.

“Tiểu Nguyên, Tiểu Chiêu, các ngươi có quan biết thái giám nào bên Cảnh Đức cung không? Đi thăm dò một chút tình hình bên đó rồi lập tức báo lại

cho ta.”

Hai thái giám nhận lệnh quay lại nhìn nhau, không biết nương nương thăm dò chỗ Hoàng thượng làm gì đây? Hoàng thượng vừa bị nàng ấy đánh, chẳng lẽ còn muốn nữa? Gió lạnh sau lưng vù vù thổi đến, choáng váng hoa mắt a a a.

“Nương nương?” Tiếng kêu to thật tội nghiệp, nếu lại xảy ra chuyện lần trước lần nữa, phỏng chừng nương nương đừng nghĩ sẽ bình yên vô sự, vẫn nên bỏ ý định này đi.

“Đi đi, ta chỉ muốn biết đường đi nước bước của Hoàng thượng, cũng không phải có ý gì.” Vân Tiểu hình như đang vô cùng vui vẻ, cười thật là đáng yêu làm cho người ta không muốn tin cũng khó, Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu thờ phào nhẹ nhõm, Tú Tú cũng tin sái cổ không nghĩ ngờ gì, chỉ có Uyển Uyển là hơi híp mắt lại, vẫn cảm thấy một chút sự việc không đơn giản như vậy, chủ từ có gì lại đột nhiên quan tâm đến Hoàng thượng như thế chứ?

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Trừng Phạt Hai Phi

Nửa đêm, Vân Tiểu đang ngủ say.

Hai thái giám Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu nhanh chóng tiến vào, cắt đứt giấc mộng đẹp của Vân Tiểu.

“Nương nương, nương nương, hình như Cảnh Phúc cung đã xảy ra chuyện?”

Vân Tiểu ngồi dậy, xoa mắt, trong chốc lát muốn làm rõ hoàn cảnh trước mắt, mơ mơ hồ hồ nhìn hai thái giám, chớp đôi mắt to trong veo như nước: “Xảy ra chuyện gì?”

“Nô tài cũng không rõ, là một tiểu thái giám của Cảnh Phúc cung lén lút lại đây nói cho nô tài biết, nói trong cung Cảnh Phúc, Hoàng Thượng nổi giận lôi đình, hiện tại triệu ngự y, về phần đã xảy ra chuyện gì, thái giám ở bên ngoài cũng không có biết gì”.

Tiếng nói của Tiểu Nguyên vừa dứt, Vân Tiểu đánh một cái giật mình cả người tỉnh táo lại, chớp lên chớp xuống đôi mắt, bên trong bóng tối, đôi mắt đen lấy kia lại như phát sáng, miệng khẽ mở cười đến cực kì vui vẻ, nhìn thấy như vậy có chút đáng sợ, hai thái giám da đầu run lên, không biết vì sao Hoàng Hậu lại cao hứng đến như vậy?

Uyển Uyển lập tức đi tới, vươn tay vẫy vẫy: “Các người đi xuống đi”.

“Dạ, “

Hai thái giám lui ra ngoài, bên giường, Uyển Uyển sâu kín nhìn Vân Tiểu: “Có phải nương nương đã làm chuyện gì hay không? Vì sao lại không cho nô tỳ cùng tham dự vậy”.

Chẳng lẽ nương nương không biết nàng thích náo nhiệt sao? Làm chuyện này sao có thể không tham gia cùng chứ, trong cung đã rất nhàm chán, làm sao có thể làm chuyện này mà lại không nói cho nàng biết một tiếng như vậy, Uyển Uyển u oán nhìn Vân Tiểu, Vân Tiểu cười đủ, vươn một bàn tay vỗ vỗ vai nàng cam đoan: “Lần sau nhất định mang theo người, cho nên đừng buồn giận”.

“Được, người đừng quên lời này”.

Uyển Uyển cao hứng gật đầu, bỗng nhiên nhớ tới tình huống trong Cảnh Phúc cung bên kia, cẩn thận truy vấn: “Người đã làm chuyện gì vậy?”

Vân Tiểu mỉm cười, vươn tay vẫy Uyển Uyển lại gần, dán lên lỗ tai nàng nhỏ giọng thì thầm hai câu, trong nháy mắt khuôn mặt Uyển Uyển biến thành màu đỏ, bao kín cả gương mặt, dậm chân một cái.

“Nương nương, loại chủ ý như vậy mà người cũng nghĩ ra được”.

“Ài, đối với loại người này, chỉ có loại phương pháp ti bi này mới có hiệu quả, nếu không cũng sẽ không có gì có thể làm khó được hần cả”.

Vân Tiểu dường như thực phiền não, nhưng cũng chỉ là trong chốc lát, lại nhìn không được mà cười rộ lên.

~~~~~

Những cơn gió nhẹ cuối xuân ấm áp, cùng với sự lạnh lẽo tiêu điều trong Cảnh Phúc cung hoàn toàn đối lập.

Cảnh phúc cung, khắp mọi nơi đều bừa bãi, bên trong tấm cung, có vài tên ngự y đang cùng quỳ dưới đất, lúc này tất cả đều phát run, cố gắng cúi người thật thấp, miệng không ngừng cầu xin tha thứ: “Hoàng Thượng, chúng thần đáng chết, xin Hoàng Thượng tha tội”.

Rường cột được trạm khắc tinh tế, cả hoàng cung được dùng hàng trăm tấm lụa thượng hạng trang trí, những hạt ngọc trai được xâu lại thành một bức màn, mang theo màu sắc sáng xanh nhu hòa, nhẹ nhàng đong đưa, tất cả mọi người ở đó dường như có thể mơ hồ thấy được, người kia mặc áo lót màu trắng, bởi vì tức giận mà ngực phập phồng lên xuống, sắc mặt xanh mét, bàn tay to nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi lên.

Ở trong một góc giường, có một bóng người đang co rúm người lại, đó chính là một vị phi tần được thị tẩm hôm nay, một nữ nhân chưa trải qua chuyện mây mưa, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Hoàng Thượng nổi trận lôi đình, mà trên người nàng chỉ mang theo một chiếc yếm tươi đẹp, tóc đen như mực rối tung xõa trên vai ngọc, không dám động dấy chút nào, giờ đây Hoàng Thượng đang nổi giận cuồng nộ, chỉ sợ nàng động một chút, sẽ gặp phải tai họa bất ngờ mà thôi.

Bên trong tấm cung, lạnh lẽo giống như trong hầm băng vạn năm.

Rét lạnh, điều hiu.

“Điều tra rõ xem đến tột cùng là có chuyện gì?”

Thanh âm thị huyết lạnh lùng vang lên, xuyên thấu tầng tầng sa mỏng, tàn khốc rơi xuống trên người những ngư y kia.

Những tên ngư y này, chính là những vị ngư y đức cao vọng trọng bên trong Ngư Y viện, đối với bệnh trạng của Hoàng Thượng mà nói, cũng không phải là hoàn toàn không biết gì cả, chỉ là nhất thời không tìm được phương pháp giải quyết, cho nên tâm hoảng ý loạn, giờ đây sau khi đã trấn định lại, một người đứng đầu trong số đó, chậm rãi đi ra quỳ ở giữa, trầm giọng mở miệng.

“Hoàng Thượng có lẽ là đã bị người ta hạ độc rồi, một loại thuốc hóa giải công năng của nam nhân, cho nên Hoàng Thượng mới có thể, mới có thể?”

Ngư y kia không dám nói thêm điều gì nữa, có điều Thượng Quan Diệu cũng đã hiểu được đại khái ý tứ của hắn, trong nháy mắt sát khí tỏa ra khắp người, bàn tay đang nắm thành quyền mở ra, sa trường nhắc lên, nhẹ nhàng lay động, một chưởng nặng như búa bổ, lại một lần nữa vô cùng hỗn loạn, một mảnh bừa bãi, bên trong tấm cung lúc này, chỉ có thể hình dung thậm đến không thể thậm hơn được nữa.

Đám ngư y quỳ trên mặt đất cực lực trấn định, mơ hồ có thể cảm nhận được bóng của chính mình trong tấm cung, run rẩy không thôi.

Mà nữ tử trên giường lớn kia cuối cùng cũng bắt tri bất giác phát hiện đã xảy ra chuyện gì, đôi mắt xinh đẹp khó có thể tin nhìn chằm chằm Hoàng Thượng, một bàn tay ngọc theo bản năng đưa lên bưng lấy miệng mình, ngăn cản chính mình phát ra thanh âm gì đó, nhưng cho dù có làm như vậy, đôi mắt lang sói của Thượng Quan Diệu cũng đã bắn tới, ngoan lệ khóa chặt nàng, trong mắt chọt lóe sát khí.

Lạnh lùng hô lên: “Người tới, đem Liễu mỹ nhân trăm hồ”.

Lạnh lùng vô tình, một khắc trước vẫn còn ôm ôn hương nhuyễn ngọc đầy lòng, giờ khắc này lại trở mặt vô tình.

Vô tình nhất thế gian chính là gia đình đế vương, nữ tử xinh đẹp trên giường sắc mặt trắng bệch, đôi mắt mở to, nàng thật sự không biết là mình đã mắc tội gì, mà lại phải chịu tai họa bất ngờ như vậy, vốn tưởng hôm nay sẽ được bay lên cảnh cao làm phượng hoàng, ai ngờ được mọi chuyện lại thế này, cuối cùng lại hồng nhan bạc phận, rốt cuộc nhìn không được vôi vàng cầu xin.

“Hoàng Thượng tha mạng a, Hoàng Thượng tha mạng a”.

Đáng tiếc, bên trong tấm cung rộng lớn, gió thổi điều hiu, đèn cung đình sáng quắc, nhưng lại yên lặng một cách chết chóc, ai dám nhiều lời một chữ, như vậy vài người tự bảo vệ mình đều có vấn đề, ai còn dám vì nàng mà cầu xin chứ.

Thị vệ như lang như hổ vọt tiến vào, cũng không thèm để ý đến mỹ nhân quần áo không đủ che thân, nhanh chóng tiến lên kéo Liễu mỹ nhân đang sống chết ôm lấy tấm chăn mỏng, trong nháy mắt đã lui ra khỏi tấm cung.

Bên trong tấm cung, tất cả mọi người đều mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trong lòng vô cùng khủng hoảng, kẻ tiếp sẽ là ai?

Có điều, Thượng Quan Diệu cũng không có vội xử phạt người khác, mà chỉ khẽ nhíu mày, suy nghĩ xem bản thân mình bị người ta hạ độc khi nào, đây là chuyện chưa từng xảy ra, mọi chuyện ăn, mặc ở, đi lại, của mình đều là do Tiểu Đình Từ lo liệu, mấy năm nay chưa bao giờ có chuyện này, nhưng hôm nay có gì khác biệt.

Trong ánh mắt Thượng Quan Diệu nháy mắt hiện lên tia nhìn lạnh lẽo, chẳng lẽ là do Triệu tài tử động tay, hôm nay nàng ta đi ngự hoa viên ngắm hoa, lại cố tình chạm mặt hắn, sau đó lại mời hắn đến Trung Đức cung, hắn ở Trung Đức cung đã uống lên một chén trà Văn Nam, cho nên mới xảy ra chuyện như vậy.

Thượng Quan Diệu trước sau suy nghĩ một phen, sắc mặt âm ngao lạnh lẽo, hướng về một bên lạnh lùng ra lệnh.

“Tiểu Đình Từ, lập tức dẫn người đến Trung Đức cung, đem Triệu tài tử kia nhốt vào lãnh cung, nghiêm hình tra khảo, là ai sai nàng hạ độc hại trăm”.

Không ngờ rằng người thứ hai không gặp may là Triệu tài tử, vài vị ngư y lập tức liền đoán ra, Hoàng Thượng xảy ra chuyện như vậy, nhất định là không thoát được có quan hệ với Triệu tài tử, không ngờ rằng một tài tử nhỏ nhoi mà lại to gan lớn mật như vậy, dám hạ độc hại Hoàng Thượng, Hoàng Thượng hiện tại không có huyết mạch, nàng làm như vậy, không nói chính mình, mà ngay cả cửu tộc cũng sẽ bị giết.

Tiểu Đình Từ lĩnh mệnh, xoay người ra khỏi tẩm cung, mang theo những thị vệ bên ngoài tẩm cung đi, đi thẳng về phía Trung Đức cung.

Bên trong tẩm cung, Thượng Quan Diệu âm trầm lạnh lùng nhìn những vị ngự y đang quỳ phía dưới, lãnh trầm mở miệng.

“Trầm mệnh cho các người mau nghĩ ra đối sách, còn có việc hôm nay, nếu như để truyền ra ngoài nữa lời?”

Lời nói còn chưa có hết, nhưng vài người đó cũng đã sớm hiểu, Hoàng Thượng cử ngũ chí tôn, nếu như để loại chuyện này truyền ra ngoài, vậy thì còn mặt mũi đâu nữa, một thế hệ Đế Hoàng vậy mà lại mắc phải chuyện bất lực như vậy, chuyện này đối với những nam nhân bình thường vốn đã không thể tha thứ, huống chi Hoàng Thượng tuổi còn trẻ lại tuần dật, nguyên nhân vì như thế, Hoàng Thượng mới đem Liễu Mỹ nhân trầm hồ, không muốn để cho một nữ nhân dùng ánh mắt khác thường để nhìn mình, hẳn chính là một người tôn quý nhất?

“Dạ, chúng thần tuân chỉ,” chuyện này trong lòng ai cũng hiểu rõ, ai dám truyền ra ngoài chứ, trước mắt bọn họ tốt nhất vẫn nên là giải quyết phiền toái trên người Hoàng Thượng đã, nếu không nhất định sẽ rước họa vào thân.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Giáo Huấn

Ngày hôm sau, cả hoàng cung bị bao phủ bởi một tầng âm u kinh người, chuyện xảy ra đêm qua, tất cả nương nương trong cung đều đã biết tin, tuy không biết tình hình cụ thể bên trong, nhưng mà, Hoàng thượng giận dữ, ai ai cũng kinh sợ, tức khắc trừng phạt hai phi, Liễu Mỹ nhân lập tức bị trảm hủ, còn Triệu tài tử bị đuổi vào lãnh cung.

Đây là lần đầu tiên Hoàng đế mới cư xử tàn nhẫn như vậy kể từ khi kế vị, hơn nữa kẻ bị trừng phạt lại là nữ nhân, vì vậy tất cả mọi người trong cung đều lấy cẩn thận làm trọng, chỉ sợ người kế tiếp sẽ là chính mình, ngay cả Đức phi nương nương và Thục phi nương nương cũng không dám hành động lỗ mãng, chỉ dám trộm phái người đến Cảnh Phúc cung dò la tin tức xem rốt cuộc đêm qua đã xảy ra việc gì, nhưng có điều một chút tin cũng không tìm hiểu được.

Trưởng Tín cung, Thái hậu sau khi nghe xong Đại Thái giám Lâm An bẩm báo, khuôn mặt tuyệt sắc yêu mị lóe lên sự nghi hoặc, đôi mắt hoa đào híp lại lộ ra sự sắc bén.

Rốt cuộc đêm qua đã xảy ra chuyện gì? Kín tiếng nói nhỏ.

“Lâm An, lập tức bí mật truyền Trương Chiêu Đức của Ngự Y viện đến đây.”

“Dạ, nương nương.”

Lâm An cung kính tuân mệnh, quay người ra ngoài tuyên gọi Trương Chiêu Đức, Ngự y đứng đầu trong Ngự Y viện, hơn nữa còn là kẻ do một tay Thái hậu nương nương nâng đỡ.

Trên đại điện, hương hoa cỏ thoang thoảng, Thái hậu hơn nhũ mảy, nhớ lại từng việc xảy ra trong cung hai hôm nay, sóng mắt biến hóa kỳ lạ, dường như có một thứ đang ẩn náu ở một nơi bí ẩn nào đó, rốt cuộc là thứ gì? Đôi đồng tử đen nhánh như được quét một lớp sơn, óng ánh trong suốt lại lóe như tia chớp.

Một người bước vào từ cửa điện, Tiểu Thái giám của Trưởng Tín Cung.

“Bẩm Thái hậu nương nương, Đức phi nương nương đến thỉnh an.”

“Tuyên nàng ta vào.” Gương mặt quyền rũ của Thái hậu lập tức tối sầm lại, khóe môi nhếch lên toả ra hơi lạnh lùng, phát phát tay ra hiệu.

Tiểu thái giám tuân mệnh lập tức lui ra ngoài, rất nhanh sau đó, một bóng người yêu kiều uyển chuyển là lướt bước vào, theo sau là những cung nữ mặc hoa phục, có điều người đi đầu tiến vào đến nơi lập tức giơ tay ngăn mấy thị tì vào cùng, những người đó động tác ngay ngắn lui ra canh giữ ngoài cửa điện.

Đức phi Dạ Tổ Tuyết cười nhàn nhạt, chậm rãi bước vào đại điện, cung kính thỉnh an Thái hậu nương nương.

“Nô tì thỉnh an Mẫu hậu.”

Thái hậu không nói không rằng đánh giá nàng ta, rất lâu sau cũng không mở miệng, cứ thế để cho nàng ta giữ nguyên một tư thế còn bản thân thì nhàn nhả thanh tao uống trà.

Có đôi khi, mặc dù nàng ta có là cháu ruột của bà, cũng không thể phá hoại quy tắc, trong cung này, có bà ở đây, đừng ai nghĩ có thể ngồi lên trên đầu bà, thế mà lại còn dám giờ trò sau lưng bà, đây chỉ là trừng phạt nho nhỏ mà thôi, nếu nàng ta còn không tỉnh ngộ mà cứ tiếp tục như vậy nữa, bà nhất

định sẽ khiến nàng ta hiểu được tự mình hại mình là thế nào, so sánh với đứa cháu trước mắt, bà thật cảm thấy Hiền phi Diệp Ngọc Vân càng có đủ tư chất làm Hoàng hậu hơn, nhẫn nhịn, có tầm nhìn xa trông rộng, làm gì cũng không quên đi bả bảo cho bà trước, điều này làm bà rất vừa lòng.

“Đứng lên đi.”

Lòng Dạ Tổ Tuyết run lên, đuôi lông này giật giật một chút, cả người đều cảm thấy bất an, ngữ khí của cô thật là lạnh lùng, rốt cuộc mình đã làm gì chọc tới bà ta chứ.

“Tạ ơn Mẫu hậu.”

Dạ Tổ Tuyết rất có lễ độ, không dám có nửa điểm làm càn nào nữa, Thái hậu bên trên thở dài một hơi, nói gì thì vẫn là người thân của mình, mặc dù tức giận nhưng cũng không nên quá đà, sao có thể thật sự giận lâu cho được, phát phát tay: “Ngồi bên cạnh đi”.

“Dạ.” Dạ Tổ Tuyết thở phào nhẹ nhõm, nàng nghe ra được trong lòng Thái hậu đã mềm xuống, cho nên càng tỏ ra nhu thuận mềm mại đi qua một bên an phận ngồi xuống.

Trong điện lạnh lùng yên tĩnh, hoàn toàn không có chút tiếng vang nào.

Yên tĩnh, nặng nề, Dạ Tổ Tuyết ngẩng đầu nhìn nữ nhân ngồi phía trên, chỉ thấy giờ phút này trên dung nhan luôn luôn kiêu diễm quyền rũ cả bà ta là sự âm trầm ngang ngược, đôi mắt sáng quắc đánh giá mình, Dạ Tổ Tuyết kinh hãi đứng phắt dậy, cẩn thận mở miệng.

“Mẫu hậu, nô tì đã làm gì khiến Mẫu hậu tức giận sao? Mẫu hậu nói ra, nô tì nhất định sẽ sửa, về sau tuyệt đối sẽ không tái phạm nữa.”

Thái hậu thở dài một hơi, sắc mặt hòa hoãn một chút, chậm chậm mở miệng: “Tổ Tuyết, con thật sự làm cho ai gia quá thất vọng rồi, Dạ gia chúng ta mãi được trọng dụng mà không suy tàn là dựa vào cái gì, là mưu tính, còn con thì sao? Ở đâu cũng làm đối nghịch với ai gia, chẳng lẽ con quên ai gia và con đều là người của Dạ gia sao? Chỉ có chúng ta tốt đẹp, tương lai của Dạ gia mới có thể tốt đẹp.”

Thái hậu vừa dứt lời, Dạ Tổ Tuyết bị dọa àm một tiếng quỵ sụp xuống, nàng không biết mình đã làm sai việc gì mà phải khiến Thái hậu cảm thán như vậy, nhưng quan trọng nhất là, nàng nghe ra ý tứ đằng sau của Thái hậu, dường như bà ấy rất bất mãn với nàng.

“Mẫu hậu, nô tì không dám.”

“Không dám? Vì sao lại đi động vào con ngọc đó, ai gia đã từng nói với các người chưa, không cho phép động vào con ngọc kia. Hôm nay nếu người không phải cháu của ai gia, người cho người còn khả năng đứng ở đây giải thích sao?”

Ngữ khí lạnh lùng của Thái hậu làm cho Dạ Tổ Tuyết hiểu ra, thì ra Mẫu hậu tức giận vì đã biết chuyện nàng lập bầy bắt con ngọc kia, không ngờ lại có thể đến tai Thái hậu, có thể thấy trong cung này không có gì có thể lừa được bà ta, đôi đồng tử của Dạ Tổ Tuyết tối sầm lại, vội vàng mở miệng.

“Bẩm mẫu hậu, nô tì biết sai rồi, nô tì cũng không có tìm con ngọc kia gây phiền toái, lúc ấy là do có một cung nữ tên Tiểu Hà cầu kiến nô tì, nói Hoàng hậu giả ngây giả dại, nó vốn không ngọc, cho nên nô tì mới mời Hoàng thượng đến điều tra rõ chân tướng, xin Mẫu hậu bỏ qua cho nô tì một lần, nô tì biết sai rồi.”

“Kết quả thế nào? Nó không phải chỉ là một đứa ngọc thôi sao, người có âm mưu gì ai gia còn không biết sao? Vội vàng không thể chờ đợi như thế, có thể làm được việc lớn gì chứ.”

Thái hậu nói xong lời cuối cùng, lạnh giọng quở trách, dường như tương đối buồn rầu, mày liễu khẽ nhíu, đôi mắt thâm trầm nhìn nữ tử đang quỳ kia, xinh đẹp nhu mì, nhưng suy nghĩ còn quá non.

“Đã để xảy ra việc như vậy, con nên lập tức bẩm báo cho ai gia, thế mà lại đi báo Hoàng thượng, Hoàng thượng mang tâm trạng gì chẳng lẽ con còn không rõ sao?”

“Nô tì biết sai rồi.”

Dạ Tổ Tuyết chỉ còn biết nhận sai, nàng đã nghe ra khẩu khí của cô cô không còn kiên nhẫn, nếu còn bướng bỉnh thêm chắc chắn sẽ càng gặp phiền toái, nhận sai mới là thượng sách: “Xin Mẫu hậu cho nô tì một cơ hội, sau này nô tì nhất định sẽ làm việc cẩn thận hơn, có chuyện gì cũng sẽ bẩm báo cho Mẫu hậu trước”.

“Ừm, thế là tốt rồi, đừng có giờ trò trước mặt ai gia, nếu lại có lần sau, chỉ e Dạ gia sẽ bại bởi tay người.”

Một câu lạnh lùng cuối cùng giống như một mũi tên sắc nhọn đâm qua tim thật mạnh, tàn bạo khát máu.

Dạ Tổ Tuyết run rẩy không dám nói gì nữa, cũng quỳ nguyên không nhúc nhích, Thái hậu nương nương thấy sắc mặt nàng ta trắng bệch, chảy ra những giọt mồ hôi tinh mịn thì cũng nổi lên ba phần thương hại, ngữ khí cũng nhu hòa lại: “Đứng lên đi, sau này làm việc phải động não nhiều hơn, ai gia có hại con bao giờ không? Con với ai gia như cùng một thể, Hoàng thượng nếu không phải do ai gia áp chế thì con cho là nó sẽ phong con làm Hoàng hậu sao?”.

Những lời này đâm mạnh một cái, tin Dạ Tổ Tuyết đập loạn nhịp, hoảng hốt, đúng thế, nếu không có Thái hậu áp chế, Hoàng thượng chưa chắc sẽ phong nàng làm Hoàng hậu, một kẻ tàn nhẫn khát máu, khí phách mười phần như vậy chưa chắc đã phong nàng làm Hoàng hậu.

Nàng tuyệt đối không thể để Dạ gia xuống dốc trong tay mình.

Ngôi vị Hoàng hậu là bắt buộc phải làm, đôi mắt hiện lên sự tinh tường, cung kính mở miệng: “Mẫu hậu yên tâm, sau này nô tì nhất định sẽ nghe lời Mẫu hậu”.

“Ừm, vậy là tốt rồi.” Thái hậu vừa lòng gật đầu.

Đại Thái giám Lâm An đi đến ngẩng đầu nhìn Đức phi nương nương ngồi bên sườn điện một cái, muốn nói lại thôi, Thái hậu nhìn Dạ Tổ Tuyết, nhàn nhạt mở miệng: “Đi về đi, ai gia còn có việc”.

“Vâng, Mẫu hậu.” Dạ Tổ Tuyết gật đầu, vâng mệnh lui ra ngoài, ngoài cửa đại điện là một người đang đứng, chính là Trương Chiêu Đức đứng đầu Ngự Y viện, vừa thấy Dạ Tổ Tuyết thì cung kính mở miệng: “Tham kiến Đức phi nương nương”.

“Ừm, Trương đại nhân mời đứng lên.”

Trương Chiêu Đức này là ngự y chủ trì của Thái hậu, là người đứng đầu Ngự Y viện, tuy chỉ là Ngự y nhưng Dạ Tổ Tuyết cũng không dám sơ suất, thái độ vô cùng nhu hòa.

Trong lúc hai người nói chuyện, Lâm An đi ra, thi lễ: “Trương đại nhân theo tiểu nhân vào đi, thái hậu nương nương tuyên triệu”.

“Làm phiền công công.” Trương Chiêu Đức thi lễ với Dạ Tổ Tuyết rồi theo Lâm An vào đại điện.

Ngoài cửa điện, hàng lông mi dài của Dạ Tổ Tuyết nhú lại, trong mắt lóe lên tia sáng, sáng sớm Thái hậu đã triệu kiến ngự y, nói vậy chắc chắn là có liên quan đến việc Hoàng thượng nổi trận lôi đình đêm qua, không biết đêm qua đã xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Dạ Tổ Tuyết tuy rằng rất muốn nghe những lời trong đại điện, nhưng cũng không dám làm càn, dẫn mấy cung tỳ cùng thái giám Chiêu Dương cung trở về.

Dọc theo đường đi, cũng không có nói cái gì.

Nguyệt Mai cảm thấy kỳ quái liếc nhìn chủ tử một cái, quan tâm hỏi: “Nương nương, có phải Thái Hậu nương nương làm khó dễ người hay không?”

Dạ Tổ Tuyết lắc đầu, Thái Hậu chỉ trích, thật ra nàng cũng không có để ở trong lòng, nàng tò mò về chuyện vì sao tối hôm qua Hoàng Thượng lại nổi giận lớn như vậy, đem Liễu mỹ nhân trầm hờ, còn đem Triệu tài tử đẩy vào lãnh cung.

Diễn biến trong cung thực là kỳ lạ, tốt nhất là nàng vẫn nên cẩn thận một chút, Dạ Tổ Tuyết đánh một cái rùng mình, vội vàng mở miệng.

“Quay về đi, không có chuyện gì”.

“Dạ, ” đoàn người chậm rãi đi về phía Chiêu Dương cung.

~~~~~

Bên trong Thường Tín cung.

Ngự y Trương Chiêu Đức đang cung kính quỳ phía dưới, chờ Thái Hậu nương nương hỏi, hơn nửa ngày mới nghe được thanh âm lạnh lẽo của Thái Hậu vang lên: “Buổi tối hôm qua, rốt cuộc Hoàng Thượng đã xảy ra chuyện gì?”

Trương Chiêu Đức liếc mắt quét nhìn vài thái giám đang đứng trong góc đại điện, muốn nói lại thôi, Thái Hậu vung tay lên, Lâm An lập tức dẫn theo toàn bộ thái giám lui xuống.

Trong không gian vô cùng yên tĩnh, chỉ có Thái Hậu và Trương Chiêu Đức, Trương Chiêu Đức vẻ mặt nghiêm cẩn, cẩn thận mở miệng.

“Ngày hôm qua Hoàng Thượng đã bị người ta hạ độc, nam tính công năng đều bị mất hết, cho nên người mới nổi giận lôi đình”.

“Cái gì?”

Thái Hậu kinh hô, vẻ mặt khó có thể tin, vậy mà Hoàng Thượng lại có thể bị hạ độc, người nào có tài cán mà lại dám hạ độc Hoàng Thượng, chẳng lẽ là

Triệu tài tử gây nên, tiện nhân này, Thái Hậu trước sau suy nghĩ một hồi, đôi mắt đen âm ngao khó coi, sâu kín mang theo tia nhìn rét lạnh, hận không thể lập tức xử tử Triệu tài tử, như vậy mới có thể giải tỏa được nỗi hận trong lòng, nhưng mà trước mắt chuyện cần quan tâm không phải là Triệu tài tử tiện nữ nhân kia, mà là long thể của Hoàng Thượng có thể mau chóng khôi phục được lại như cũ hay không, hoàng thất còn chưa có huyết mạch, nếu như Hoàng Thượng thật sự không thể khôi phục bình thường, vậy thì có thể làm thế nào đây, Thái hậu luôn luôn Thái Sơn áp đỉnh, lo lắng đứng lên, mặt mày nhăn lại

“Trương đại nhân, bệnh này hẳn là có phương pháp trị chứ”.

“Thần có nghe vài vị ngự y chủ trị cho Hoàng Thượng tả lại bệnh trạng, bởi vì không biết dùng thành phần gì, cho nên nhất thời nghĩ không ra phương án có thể làm được, chỉ sợ thuốc này không thể giải”.

Trương Chiêu Đức đắn đo bầm báo, không dám khinh thường, người khác không biết, nhưng hắn biết rõ nhất, toàn bộ Đông Tần quốc, người lợi hại nhất, chính là Thái Hậu nương nương trước mặt đây, chẳng những xinh đẹp động lòng người, đã trải qua vài thập niên lại vẫn như vậy, hơn nữa tâm tư cũng thật tối tăm, người thường không thể bì kịp, rất nhiều chuyện bà đều rõ như trong lòng bàn tay.

“Điều này không thể được, Hoàng Thượng là cửu ngũ chí tôn, hiện tại hoàng thất không có huyết mạch, vậy mà lại xảy ra loại chuyện này, Trương đại nhân, nhất định phải nghĩ ra biện pháp tốt mau chóng giải quyết chuyện này”.

“Dạ, thần sẽ cố gắng hết sức, có điều nương nương cũng có thể bí mật phái người tìm kiếm những kỳ y trong giang hồ, nói không chừng có thể trị được thứ tà môn ngoại đạo này”.

Trương Chiêu Đức nhắc nhở Thái Hậu nương nương, Thái Hậu bỗng nhiên hoàn hồn, đúng vậy, chẳng lẽ trong thiên hạ không ai có thể chữa được, cho nên mình cũng không cần hoảng sợ.

“Ừ, Trương đại nhân lui xuống trước đi”.

“Dạ, lão thần cáo lui”.

Trương Chiêu Đức lui xuống, Thái Hậu ngồi trên cao cảm thấy mệt mỏi vô cùng, nghiêng người tựa vào nhuỷn tháo, đã qua nhiều năm như vậy, cả thân thể lẫn tâm của bà đều đã mệt mỏi, đứng trên cao thì có thể thế nào, càng cao sẽ càng lạnh thôi, nếu như lúc trước bà chọn một cuộc sống khác đi, có thể sẽ có một kết cục khác hay không? Cả người chìm vào trong suy nghĩ...

~~~~~

Cảnh Phúc cung.

Tráng lệ lộ ra không khí xa xỉ của hoàng gia, các bức tường như được mạ vàng trong điện lại trải thảm đỏ, Long Tiên Hương tỏa ra mùi hương ngọt ngào bay khắp cung điện.

Nam tử ngồi trên cao mặc long bào đẹp đẽ tôn quý, thất lưng mang theo ngọc bội hình rồng. Cả người phóng đảng anh tuấn, nhưng sự âm ngao giữa hai lông mày khó mà xóa đi được, một đôi hắc đồng âm u, giống như sóng to gió lớn khắp trời, sâu như vực thẳm, khiến người ta kinh hãi đầm chiến.

“Tiện nhân kia khai gì chưa? Là bị người nào sai khiến”.

Hắn vừa mở miệng, lời nói âm trầm mà ngoan độc thốt lên, trong đại điện nháy mắt được bao phủ một tầng lãnh khí.

Tiểu Đình Từ quỳ bên dưới thật cẩn thận đáp lời: “Bẩm Hoàng Thượng, tiện nhân đã phái người nghiêm hình bức cung, có điều Triệu tài tử bất chấp không chịu nói, luôn miệng nói không có người sai khiến nàng, nàng không có hạ độc Hoàng Thượng”.

“Thật là đáng giận, còn dám mạnh miệng”.

Thượng Quan Diêu đột nhiên lạnh giọng, thanh âm lạnh lùng lớn hơn vài phần, đang chuẩn bị mệnh lệnh Tiểu Đình Từ đi xử tử Triệu tài tử, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện.

Hôm qua hắn vừa mới lâm hạnh Triệu tài tử, bởi vì đột nhiên, cũng không cho người đưa thuốc tránh thai cho nàng ta uống, kể từ đó, nàng ta có thể mang thai hay không? Nếu như mang thai, chính là huyết mạch của hoàng thất, trước kia có thể hắn không coi trọng cái này, nhưng giờ phút này hắn lại vạn phần coi trọng.

“Phái ngự y đến chẩn trị cho nàng ta, không cho phép nàng có bất cứ chuyện gì”.

Thượng Quan Diêu truyền mệnh lệnh xuống, Tiểu Đình Từ sùng sốt, hơn nửa ngày không có phản ứng, không biết vì sao Hoàng Thượng trước sau khác biệt như vậy, nếu như đã trừng phạt Triệu tài tử, vì sao lại còn phái ngự y đến chẩn trị cho nàng ta chứ, Tiểu Đình Từ nghĩ có lẽ mình đã nghe lầm, nhất thời không dám hành động, nam tử trên cao sắc mặt tối sầm lại, lạnh lùng mở miệng.

“Người không nghe thấy gì sao?”

“Dạ, Hoàng Thượng, nô tài đi làm ngay”.

Tiểu Đình Từ nhanh chóng lui ra ngoài, phân phó tiểu thái giám nhanh đi tìm ngự y, để chẩn trị cho Triệu tài tử, không thể để cho nàng xảy ra chuyện, không biết có phải Hoàng Thượng nổi lên lòng thương hại hay không, có lẽ là như vậy đi, một mỹ nhân như hoa vừa sủng hạnh ngày hôm qua, có lẽ là không đành lòng xuống tay đi, Tiểu Đình Từ đoán ...

Kim Hoa cung, trong toàn bộ hậu cung này, chính là nơi ấm áp nhất, sáng sớm, Vân Tiểu liền cười toe toét, nghĩ đến giờ phút này người nào đó mây đen mù sương, cả ngày thê thảm, nàng thật là vui, ngay cả ăn sáng cũng ăn nhiều thêm một bát, còn ăn thêm mấy miếng điểm tâm. . .

“Nương nương, ” Uyển Uyển thật sự là nhìn không nổi, mới sáng ra miệng đã cười toe toét thật sự là không thích hợp, nhìn rất là khó coi, một bộ dáng hận không thể đốt pháo chúc mừng, nếu như để rơi vào mắt người có dã tâm, chỉ sợ là sẽ lại xảy ra chuyện, hơn nữa Đức phi nương nương kia còn đang đề phòng nàng đâu, Tiểu Hà bị đánh chết, chẳng lẽ Dạ Tô Tuyết kia lại thu tay sao, chỉ sợ là sẽ không buông tha nàng a.

Vân Tiểu sao lại không biết suy nghĩ trong lòng Uyển Uyển chứ, nhưng mà nàng rất là cao hứng, nếu cứ nhịn sợ là sẽ nội thương a.

“Uyển Uyển, chỉ cười một chút là được”.

Uyển Uyển mắt tròn trắng, thật sự là không có biện pháp với nàng, có đôi khi, nàng cảm thấy chủ tử thật giống như là tiểu hài tử vậy, nếu như nàng không phải một người ngọc, không phải Đông Tần hoàng hậu, nàng nhất định sẽ sống thực là vui vẻ, mà không cần phải chú ý từng chút một, mang theo gánh nặng, che giấu bản tính thực sự của mình.

Vân Tiểu vừa cười trong chốc lát, quả nhiên ngừng, không hề cười nữa, vẻ mặt nghiêm túc đứng lên.

“Tuy rằng hần bị thương nặng, có điều sợ là tâm sinh cảnh giác, nếu như điều tra ra được là người nào động tay chân, chắc chắn là sẽ trừng phạt cực nghiêm khắc, không phải là buổi tối hôm qua, đã trừng phạt hai phi rồi sao? Còn có một phi tử bị trảm hồ “.

Vân Tiểu nói xong lời cuối cùng, ngữ khí cô đơn tiêu điều, đây là điều duy nhất nàng không ngờ tới, không ngờ rằng lại liên lụy đến hai phi tử kia, nhất là Liễu mỹ nhân bị trảm hồ, thực là vô tội, mà nàng cũng đánh giá cao cái nam nhân cao cao tại thượng kia, vậy mà độc ác như vậy, thủ đoạn độc ác, không hề có chút nào là thương hương tiếc ngọc, những nữ nhân sống trong cung này chỉ sợ là luôn sống dưới lưỡi đao, chẳng qua nàng chỉ gia tăng biến hóa của sự việc mà thôi.

“Nương nương”.

“Chúng ta cẩn thận chút đi, ” Vân Tiểu cúi đầu, nụ cười lại dán tại trên môi, đáy mắt lại mang theo một tia lạnh giá.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Trừ Khử Vân Mặc

Ngự Y viện được bao trùm bởi không khí khẩn trương, Ngự y chuyên trách Trương Chiêu Đức đại nhân và vài vị Ngự y đức cao vọng trọng thức trắng một đêm không ngừng nghiên cứu thử nghiệm, từng chén từng chén thuốc được bí mật mang tới Cảnh Phúc cung, chỉ là không mấy may có một chút tác dụng nào.

Cuối cùng, bị Hoàng đế trẻ tuổi kia đã từ chối việc uống thuốc, thứ thuốc vừa khổ vừa khó người kia đã uống đến no cả bụng rồi, ngay cả cơm cũng chẳng muốn ăn nữa.

Trong ngoài Cảnh Phúc cung đều lặng ngắt như tờ.

Trong tâm cung, Thái hậu nương nương cả thân mặc y phục hoa gấm đang ngồi đó, thần tình sầu lo, mấy ngày nay bà ta đã gầy hằn đi, có thể thấy vị trí của vị Hoàng đế kia trong lòng bà ta là rất cao.

“Diệu Nhi.”

“Mẫu hậu, quên đi, để cho họ an tâm nghiên cứu đi, chuyện này ếu cứ làm vậy nữa chỉ e tất tần tật hoàng cung thậm chí cả triều đình cũng sẽ biết.”

Ngữ khí của Thượng Quan Diệu mang một sự âm u áp lực, cả người rầu rĩ, loại chuyện mất mặt thế này đương nhiên hần không muốn để truyền ra ngoài, cho nên đêm đó mới trảm hồ Liễu mỹ nhân, nếu phi tần trong cung biết nam nhân họ dựa vào không làm được gì nữa, làm sao hần có thể đối mặt với cục diện khó xử như vậy được, cho nên thà rằng cứ để chuyện này không rõ ràng mà lắng xuống.

“Diệu Nhi, con yên tâm, Mẫu hậu đã bí mật sai người xuất cung tìm danh y, nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho Diệu Nhi, Diệu Nhi an tâm chút đi.”

“Vâng, Mẫu hậu.” Thượng Quan Diệu gật đầu, trên ngũ quan lập thể là cuồng nộ tràn ngập, ánh mắt âm trầm: “Ta nhất định phải tra ra ai đã động tay

động chân với trầm, nếu tra ra nhất quyết sẽ chu di cửu tộc nhà hần”.

Lời nói hung hăng tàn bạo tràn ngập trong điện.

Thái hậu không nói gì, trong mắt là một tầng đau lòng dày đặc, nhưng cũng biết rằng việc này cũng chỉ có thể làm như thế.

Hoàng thất không có huyết mạch, trước mắt thật đúng là làm cho người ta lo lắng, chỉ là loại chuyện này không thể tiết lộ ra ngoài, một khi truyền ra tất sẽ khiến phi tần hậu cung hoảng loạn, còn làm cho đại thần trong triều bất an.

Hoàng cung lại trở về yên ổn, cứ như là chưa hề xảy ra chuyện gì.

Liễu mỹ nhân bị trầm hồ, Triệu tài tử bị nhốt vào lãnh cung, hai việc này giống như chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ, trong cung lại khôi phục lại sức sống như buổi gặp gió ngày thường.

Đối việc chuyện xảy ra đêm hôm đó, không một ai dám nhắc lại.

Một ngày kia, Thượng Quan Lâm mang tin tốt vào cung, trong Ngự thư phòng yên tĩnh không một tiếng động, Hoàng thượng tuất dật ngồi ngay ngắn sau long án sắc mặt hơi tái, đôi môi không tô mà đỏ tắn ra lãnh khí nhẹ nhẹ, Thượng Quan Lâm thân thiết hỏi.

“Hoàng huynh bị bệnh sao?”

Sau mấy lần lâm triều hần đều muốn hỏi nhưng không tìm được cơ hội, Hoàng thượng không tuyên triệu, hần không tiện ra vào Hoàng cung.

Thượng Quan Diệu thân mặc long bào vàng kim, lúc này qua thật có ba phần bệnh trạng, còn thêm vài phần mệt mỏi, con người thâm u như đáy hồ sâu hơi hơi hần tơ máu, đang dựa vào long tháp, cả người mệt mỏi mà tùy ý, bàn tay thon dài đỡ lấy đầu hơi híp mắt, nhẹ nhàng day day trán.

“Không sao, Lâm Vương không cần lo lắng, hôm nay vào cung có chuyện gì không?”

“Bẩm Hoàng thượng, thần đệ đã mang người đến, hiện đang ở ngoài cửa.”

Thượng Quan Lâm nhớ đến mục đích vào cung hôm nay của mình, ngữ khí mềm mỏng mang theo hưng phấn nhẹ nhẹ, kích động mở miệng, lúc này nhìn thấy Hoàng huynh, quên luôn cả khách quý ngoài cửa.

Quả nhiên lời nói của hần lập tức khiến Thượng Quan Diệu chú ý, trên ngũ quan tuy tuấn dật nhưng vô thần kia nháy mắt đổi sắc, lập tức mở to hai mắt, trong mắt hiện lên sự kích động.

“Tây Môn Thục sao? Hần đến đây.”

“Vâng, Hoàng thượng, đan g ở ngoài Thư phòng đợi chỉ.”

Thượng Quan Lâm cũng cao hứng y như vậy, Tây Môn Thục này chính là nhân vật tiếng tăm lẫy lừng, học rộng tài cao, tài hoa hơn người, không biết chuyện năm trăm năm trước cũng chẳng để ý chuyện năm trăm năm sau, nhưm g trên thông thiên văn dưới tường địa lý, túc trí đa mưu, lần này có tề mời hần ra giúp hoàng huynh, hoàng huynh nhất định có thể nắm triều chính trong tay, mặt khác còn có thể thừa cơ diệt trừ người của Thần Long cung, phát triển Đông Tàn hoàng triều lớn mạnh.

Có một mưu sĩ như thế giúp đỡ, thật là như hô thêm cánh a.

“Truyền Tây Môn Thục.”

Tức giận ưu sầu mấy ngày nay của Thượng Quan Diệu lập tức tan thành mây khói, cả người thần tình thanh thản đứng dậy, ngay cả chuyện thân mang bệnh không tiện nói cũng vứt ra sau đầu, cả người lẫn tâm đều đặt trên người nhân vật truyền kỳ kia.

Đại thái giám Tiểu Đình Từ lập tức tuân mệnh vội vàng lao ra ngoài, cung kích mời người đang ở ngoài thư phòng kia vào.

Tây Môn Thục chính là mưu sĩ được mệnh danh rồng thần thấy đầu không thấy đuôi trong truyền thuyết, ngũ quan tuấn tú sâu sắc, thần thái phiêu dật, mỗi động tác đều mang theo hương vị mờ ảo không vướng trần tục, trầm tĩnh như nước, dáng người thon dài, thanh cao như liễu xanh, quần áo là nhu sam thượng đẳng, càng làm cho hần toán ra cảm giác không vướng bụi trần.

“Tây Môn Thục tham kiến Hoàng thượng.”

Thanh âm tràn ngập từ tính lại hơi hơi lạnh lùng cách, không kiêu ngạo nhưng tuyệt không phải xu nịnh.

“Tây Môn tiên Sinh mời đứng lên, ban ngồi.”

Thượng Quan Diệu ngay từ ánh mắt đầu tiên đã có ấn tượng tốt với Tây Môn Thục, quả không hổ là mưu sĩ nổi danh Đông Tàn, bất kể là cử chỉ hay lời lẽ đều mang theo tao nhã mờ ảo, không giống như người trần tục.

“Tạ Hoàng thượng.”

Tây Môn Thước không giống người bình thường, tuy thanh danh hơn người nhưng vẫn không kiêu ngạo chẳng phóng túng như trước, cũng không cậy tài mà kiêu, ngược lại từ đầu đến cuối đều nho nhã lễ độ, biết có lễ độ trên dưới, chỉ là có một chút lạnh lùng xa cách, e là người thường không thể tiếp cận, mắt của hắn trong suốt thanh tao, giống như một hồ nước xanh mênh mông nước gọn.

“Làm phiền Tây Môn tiên sinh, đã sớm nghe nói đại danh của tiên sinh, chỉ là không ngờ Tây Môn tiên sinh lại trẻ tuổi như thế lại nổi danh uyên bác vậy, có thể thấy nhất định là tài trí hơn người.”

Ngũ quan tuần dật của Thượng Quan Diệu mang ý cười, đôi mắt sâu thẳm, ý cười nhàn nhạt sáng bừng lên, hắn cơ hồ có thể thấy được cảnh tượng lai tốt đẹp, trong lòng không khỏi nở rộ, Thượng Quan Diệu hẳn nhất định sẽ thống trị của Đông Tần quốc, không bao giờ chịu để bất kì kẻ nào sắp xếp nữa, mặc kệ người đó có là mẫu hậu của hắn đi nữa cũng không được, cuối cùng con người chột lóe lên tia ngoan độc rồi biến mất.

“Ta không thích nợ người khác, nếu Hoàng thượng ra tay giúp đỡ, tất là có việc, ta có được Động Đình song liên hoa, cứu mạng sống của nghĩa muội, như vậy rất yếu còn có phần tình nghĩa này.”

“Tây Môn tiên sinh thật khách khí.”

Thượng Quan Diệu vô cùng lễ độ mở miệng, đáy lòng cũng tràn đầy vui mừng.

“Hoàng thượng có vấn đề khó khăn gì, mời nói đi.” Lúc này cá tính cao ngạo của Tây Môn Thước xuất hiện, lạnh lùng mở miệng. Hắn ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Diệu, con người lạnh nhạt coi như chẳng có chuyện gì liên quan đến mình khiến cho những lời khách sáo của Thượng Quan Diệu đã dâng đến miệng vẫn nghẹn lại, sóng mắt âm trầm hơi như sương mù, nhất thời không biết nên mở miệng thế nào.

Để cho một vị Hoàng đế như hắn làm trò trước mặt người ngoài nói chuyện khó mở miệng như thế, thật rất khó khăn.

“Hoàng huynh.”

Trong Ngự thư phòng lại quay về vẻ yên tĩnh, một chậu hoa xanh mướt làm đẹp cho không gian xa hoa, hương hoa cỏ lượn lờ như khói nhẹ, bay bay lượn lượn.

Tây Môn Thước ngẩng đầu quét mắt nhìn Hoàng đế ngồi trên cao uy nghi vạn phần và Vương gia có chút lạnh lùng trầm mặc không lên tiếng kia, hai người dường như có chút âm trầm miễn cưỡng.

Trong mắt Tây Môn Thước lóe lên hàn quang, khóe môi cong lên xuất hiện ý cười khó nhận thấy, lời nói lạnh lẽo như hàn băng vang lên.

“Là muốn đối phó Nhiếp Chính Vương đoạt lại đại quyền, hay là đối phó đáng chú ý của Thần Long cung?”

Lời nói rành mạch lại treo treo như làn nước, nhưng lại cố tình mạng theo uy lực cực mạnh nhàn nhạt, Thượng Quan Diệu và Thượng Quan Lâm cũng gắng đầu, ngũ quan tuần mỹ lạnh lùng giờ là một mảnh âm u, trong mắt xẹt qua tia khó có thể tin, đồng thanh mở miệng.

“Tiên sinh?”

Trong đáy lòng hai người đồng thời dấy lên sự nghi ngờ, vị Tây Môn Thước này rốt cuộc là trên thông thiên văn dưới tường địa lý hay là có dụng ý kín đáo gì đây, hai đôi mắt cùng nhìn chăm chăm nam tử phiêu dật xuất trần kia, mái tóc mềm mại đen như mực rối tung trên vai, ngọc trầm bó tóc, nhu sam trên người tao nhã tinh tế, cả người không có một vật dư thừa, dưới nếp áo là tầng tầng sóng gọn như nước biển, giờ phút này hắn hơi nghiêng người, khe nâng nếp áo, hai chân vắt chéo, tư thế cao nhã, ánh mắt thanh minh, giống như vì sao sáng nhất trên bầu trời đêm, ngay lập tức chiếu sáng rực rỡ.

“Nếu nghi ngờ ta, cần gì giúp đỡ.”

Tây Môn Thước liếc mắt một cái liền nhìn ra nghi hoặc trong lòng hai nam nhân này, tao nhã đứng dậy, ôm quyền lạnh nhạt nói.

“Như vậy ta cáo lui, cũng coi là đã vào cung một chút, hai chữ nợ tình này, ngày khác trả lại.”

Thượng Quan Diệu vừa thấy thái độ của hắn lập tức sốt ruột, nghi ngờ cũng tản đi, hai mắt khẽ liếc Thượng Quan Lâm một cái, Thượng Quan Lâm lập tức đứng lên tiếng đến khách sáo mở miệng: “Tiên sinh nghĩ nhiều rồi, bốn vương và Hoàng thượng chỉ là nhất thời không biết nên mở miệng thế nào thôi”.

“Ừm.”

Tây Môn Thước đứng đó, vẫn chưa quay đầu, giọng nói nhàn nhạt xa xăm vang lên: “Nói đi, nợ một cái nhân tình, ta chỉ giúp các ngươi một lần”.

Hoàn toàn mang một bộ mặt bàn chuyện công, sự lạnh lùng tà nghệ lại cao ngạo này không làm Thượng Quan Diệu và Thượng Quan Lâm tức giận, chỉ khiến cho nghi ngờ trong lòng họ biến mất, người không chịu thói đòi gò bó như vậy đương nhiên sẽ cao ngạo tuyệt tình, bọn họ muốn chính là kết quả, so đo với sự ngạo mạn vô lễ của hắn làm gì.

Ánh mắt Thượng Quan Diệu trầm xuống, giọng nói lạnh lùng lập tức vang lên: “Trừ khử Vân Mặc”.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Thái Hậu Đau Lòng

Bên trong Ngự thư phòng, thị vệ và thái giám đều đã lui xuống, chỉ còn Tây Môn Thục và Hoàng thượng Thượng Quan Diệu, còn có Vương gia Thượng Quan Lâm.

Tây Môn Thục từ đầu đến cuối vẫn thực lạnh nhạt, đối với tình thế trước mắt thông qua lời kể của Thượng Quan Lâm cũng đã hiểu được chút ít, nhủ mày lại một chút, thân nhiên mở miệng.

“Nói cũng đúng, trước mắt Nhiếp Chính Vương cũng đã có ý muốn nhường lại quyền vị, chỉ vì còn bị Thái hậu cản trở, cho nên nếu muốn chuyện này thuận lý thành chương*, kỳ thật cũng không khó, sao Hoàng thượng không mượn tay của Nhiếp Chính Vương để đạt được mục đích.”

*thuận lý thành chương: nói đơn giản là sự việc diễn ra hợp lý, đúng ý mọi người

Tiếng nói của Tây Môn Thục vừa dứt, ánh mắt Thượng Quan Diệu liền sáng lên, điều này hẳn cũng đã từng nghĩ tới, chỉ là vì vẫn còn băn khoăn về mẫu hậu, hơn nữa Văn Mặc cũng chưa chắc đã muốn giao đại quyền trong tay, nói không chừng là do chính mình mức nước công đã tràn mà thôi, cho nên vẫn chưa thực thi được, không ngờ rằng lúc này Tây Môn tiên sinh lại nhắc đến, bắt đầu xuống tay từ trên người Văn Mặc.

“Tiên sinh nói vậy là...?”

“Hoàng Thượng nên phái Lâm Vương gia lên đến gặp Văn Vương gia, đưa ra một hiệp ước với Văn Vương gia, bảo ông ta hãy giả bệnh, một người sinh lão bệnh tử, người khác tất nhiên sẽ không có cách nào để ngăn cản, chẳng lẽ ngay cả Văn Vương gia bị bệnh mà Thái hậu nương nương còn cố chấp được sao?”

“Được.”

Thượng Quan Diệu lạnh lùng gật đầu, ngón tay thon dài nhẹ gõ gõ long án, việc này kết cục đã định, nhưng mà hẳn không phải chỉ muốn đoạt lại đại quyền trong tay Văn Mặc, Văn Vương phủ đó, một người hẳn cũng không muốn tha, trong con ngươi màu đen của Thượng Quan Diệu tràn đầy sự hung ác tàn nhẫn, âm trầm thâm nhìn giữa không trung.

“Thượng Quan Lâm nghe chỉ, chuyện này liền phái người đi làm.”

“Thần đệ lĩnh chỉ.” Thượng Quan Lâm nghe lệnh đứng dậy, sau đó cung kính lui ra ngoài, tiếp đó, Hoàng Thượng và Tây Môn tiên sinh vẫn còn một số chuyện cần thương lượng, nếu như Hoàng thượng đã không muốn để cho hắn biết, vậy hẳn cũng đâu cần phải cưỡng ép, nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện.

Nhưng mà Văn Mặc thật sự đáng chết sao?

Thượng Quan Lâm ngẩng đầu nhìn những đám mây liên tục thay đổi trên không, tiên hoàng cả đời cơ trí anh minh, chẳng lẽ trọng dụng Văn Mặc là người hồ đồ sao, Thượng Quan Lâm không biết những chuyện hắn làm giờ đây là đúng hay sai, nhưng mà lệnh vua như lệnh trời, mặc dù hắn là em của Hoàng Thượng, cũng không thể tùy tiện cãi ý chỉ của hắn ta, nếu không...

Thượng Quan Lâm nhắc chân rời khỏi Ngự thư phòng.

~~~~~

Bên trong Ngự thư phòng, Tây Môn Thục lẳng lặng chờ, hắn đang cầm một chum trà tinh xảo, nhẹ nhàng tào nhã phẩm trà, trong làn khói lượn lờ kia, khuôn mặt hắn mờ mờ ảo ảo, ánh mắt sương mù, vẻ mặt đạm mạc, lẳng lặng chờ Hoàng Thượng nói tiếp.

“Tây Môn tiên sinh, tiếp theo nên làm thế nào?”

“Cơ hội tới, tự nhiên sẽ biết phải làm thế đó, Hoàng thượng cần gì nóng vội, đối với chuyện chưa tới, tốt nhất vẫn là nên đợi đi.”

Tây Môn Thục buông chum trà trong tay xuống, chậm rãi đứng dậy, không hề nhìn về mặt biến hóa khó lường của Hoàng thượng phía sau long án, từ trước cho tới nay hẳn cũng không phải là người phải chú ý đến sắc mặt người khác mà sống, cho nên cũng không có người nào có thể uy hiếp hắn.

“Tây Môn tiên sinh, có thể ở lại giúp ta một tay hay không, giang sơn gấm vóc này, kể cả con đường tiền đồ phía trước, trăm cũng sẽ không bạc đãi tiên sinh.”

Tây Môn Thục cũng không xoay người lại, cả người chìm trong ánh mặt trời, giống như một pho tượng thiên thần, tóc đen như mực tự nhiên buông xuống, giống như những đám mây trên bầu trời, loang loáng tỏa sáng, lộ ra cô áo trong tào nhã, không nhiễm bụi trần, bước chân kiên định rời đi.

Lúc này đây, Thượng Quan Diệu đã hoàn toàn yên tâm, người này không hề có chút ham muốn quyền lực nào, hẳn đến, có lẽ chỉ là vì một cái nhân tình kia mà thôi.

“Người đâu, đưa Tây Môn tiên sinh đến Thanh Phong Các nghỉ ngơi.”

“Dạ, Hoàng thượng,” Tiểu Đình Từ tiến vào, cung kính thi lễ, dẫn theo vài tiểu thái giám đưa người giống như thiên thần kia đi đến Thanh Phong Các nghỉ ngơi.

Thanh Phong Các này là nơi gần Cảnh Phúc cung, cách xa hậu cung hơn một chút, một nơi hẻo lánh, cảnh vật lại tao nhã, bốn phía là hồ nước, bên bờ có nhiều loại hoa, còn có mùi thơm ngào ngạt thanh thúy, mà đáng quý nhất đó là Lục Trúc, đón gió mà rung động, thật thích hợp để cho Tây Môn Thục ở lại.

Tiểu Đình Từ phân công vài người đến hầu hạ Tây Môn Thục, Tây Môn tiên sinh này là người được Hoàng thượng sủng ái, hẳn không nên đắc tội, nếu như sơ sót chút thôi, chỉ sợ mạng nhỏ của hắn liền mất rồi.

“Tây Môn tiên sinh có cần gì có thể nói cho bọn họ.”

Tây Môn Thục gật đầu, phất phất tay, tự mình đi tới nơi ở dành cho chủ tử trong Thanh Phong Các.

Những thái giám còn lại đưa mắt nhìn nhau, vị chủ tử này, có phải là quá mức ngạo nghễ rồi hay không, dường như ngay cả mắt cũng không có liếc nhìn hắn một chút, vài thái giám tâm tình có chút buồn bực, nhỏ giọng nói thầm.

“Ai vậy a?”

“Quá kiêu ngạo a.”

Đại thái giám Tiểu Đình Từ sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng trừng mắt nhìn qua, mở miệng cảnh cáo: “Các người kiềm chế một chút cho ta, đây chính là khách quý của Hoàng thượng, nếu như đắc tội với hắn, chỉ sợ các người cũng không có quả ngon mà ăn đâu, đến lúc đó đừng nói ta không cảnh cáo các người”.

“Dạ, dạ, chúng nô tài biết sai rồi.”

Vài tiểu thái giám liền hiểu quy củ, Tiểu Đình Từ vừa lòng liếc qua, cuối cùng dẫn người rời đi.

~~~~~
Bên trong Trường Tín cung.

Lâm An đem tin tức bẩm báo cho Thái hậu nương nương đang ngồi trên cao kia, chỉ thấy sắc mặt nương nương càng lúc càng khó coi, hiểm độc vô cùng.

“Người nói, Hoàng thượng đã mời Tây Môn Thục vào cung, cái tên mưu sĩ giang hồ kia.”

“Đúng vậy, hiện tại đang ở Thanh Phong Các.”

Lâm An nghe ra Thái Hậu đang vô cùng u ám, cũng không dám lớn tiếng nói chuyện, thật cẩn thận bẩm báo.

Bên trong cung không hề có một chút tiếng động, tất cả không thể thoát được khỏi ánh mắt của Thái hậu, cho nên việc Tây Môn Thục vào ở trong Thanh Phong Các, liền có tin tức đưa tới, Lâm An nào dám chậm trễ, lập tức bẩm báo lên chủ tử, nhưng mà sắc mặt chủ tử thật sự là vô cùng khó coi, dung nhan luôn luôn quyến rũ động lòng người, giờ phút này đen kịt, bảo tố được giấu sau lớp vỏ bọc kia.

“Nó rốt cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ cánh đã đủ cứng, lời nói của ai gia nó cũng không nghe sao?”

Thái hậu cuối cùng cũng không áp chế được lửa giận trong lòng nữa, phần nộ vung tay lên, chum trà trong tay bị quăng ra ngoài, ngực phập phồng cao thấp, hiển nhiên là bị tức giận không nhẹ, Hoàng thượng làm loại chuyện này, rõ ràng là âm thầm đối đầu với Thái hậu nương nương, Thái Hậu nương nương có thể không giận hay sao.

Lâm An đã theo hầu Thái hậu bao nhiêu năm nay, đối với những thủ đoạn của Thái hậu nương nương, có thể nói là hiểu vô cùng rõ, hẳn không tin Hoàng thượng, còn có kẻ được gọi là mưu sĩ giang hồ kia có thể đối phó được với Thái hậu nương nương.

“Nương nương?”

“Lập tức bí mật tuyên Diệp Thái phó tiến cung gặp ta.”

Diệp Thái phó, cũng chính là nghĩa phụ của Hiền phi nương nương, là trọng thần nhất phẩm trong triều, chẳng những quyền cao chức trọng, hơn nữa tướng mạo có thể so với Phan An, nghe nói khi ông còn trẻ, chính là đối tượng được toàn bộ nữ tử trong Yên Kinh mơ mộng, nhưng mà Diệp Thái phó này lại bỏ qua tất cả mọi ánh mắt của mọi người, vậy mà lấy một nữ nhân bị cầm, hơn nữa cho đến nay cũng chưa có nạp thiếp, cũng không có sinh được người con nào, bởi vậy mới có Hiền phi Diệp Ngọc Vân tồn tại.

“Dạ, nô tì lập tức đi ngay.”

Lâm An cung kính cúi đầu lĩnh mệnh, vội vàng lui ra ngoài, trong điện chìm vào yên tĩnh, Thái hậu mệt mả tựa vào trên nhuyễn tháp, ánh mặt trời từ bên ngoài điện chiếu vào, chiếu vào trên mặt bà, bên dưới mắt là một quầng màu đen, nước da vẫn luôn luôn kiều ngạo, giờ phút này lại sinh ra nhợt nhạt nếp nhăn, mà da kia tái nhợt, hoàn toàn không có chút máu.

Khoảng thời gian gần đây, quả thực là bà quá mệt mỏi, vừa mới yên ổn chút, lại xảy ra chuyện này, trong lòng cũng lạnh như băng.

Diệu Nhi, sao con có thể đối đãi với mẫu hậu như vậy chứ, hả?

Bà không muốn nghĩ nữa, một giọt nước mắt theo khóe mắt không tiếng động chảy xuống, có một số việc, bà biết là mình đã làm sai rồi, nhưng mà thời gian vĩnh viễn không thể quay ngược lại được, bà cũng chỉ có thể càng lúc càng mắc thêm lỗi mà thôi...

Mệt mỏi, bà nhắm mắt lại, chậm rãi nằm xuống ngủ.

Bên trong làn sương mờ, hai khuôn mặt lần lượt thay đổi thoáng hiện lên, bà chạy sát phía sau gọi to.

Diệu Nhi, Diệu Nhi, là mẫu hậu, là mẫu hậu a, nhưng mà người đi phía trước, hoàn toàn không quay đầu lại, mặc cho nàng rơi lệ đầy mặt, quỳ xuống đất cầu xin, cũng không thể khiến cho hắn quay đầu lại được...

Bỗng nhiên có người gọi bà tỉnh lại: “Nương nương, nương nương, Thái phó đại nhân đã tới”.

Bà giật mình bừng tỉnh, hai gò má vô cùng lạnh lẽo, không ngờ rằng ngủ một chút mà lại rơi lên, lặng yên không một tiếng động lau khô nước mắt, ngồi thẳng người dậy, nhìn về phía nam tử một thân hoa y đứng chính giữa đại điện, sáng chói như tước, ánh mắt anh khí bức người, mơ hồ có thể thấy được khi còn là thiếu niên là một người tuấn lãng, hiện tại so với trước đây lại càng thêm có mị lực, trong ánh mắt là tầng tầng tình cảm nồng nàn.

“Tham kiến Thái hậu nương nương”.

“Đứng lên đi.” Thanh âm của bà có vẻ hơi thê lương, phát phát tay, Lâm An lập tức dẫn những cung nữ và thái giám trong điện lui xuống, trống không, chỉ có hai người nhìn nhau...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Đau A, Đau

Thiếu niên Diệp Khuynh Thiên và thiếu nữ Dạ Lan Chi, từng là bức phong cảnh đẹp nhất của Tây Giao Hồ Đê, dọc trên đường đi có không ít nam nữ thần phục và hâm mộ, ai cũng nói họ là một đôi Thiên Đồng Ngọc Nữ, thanh mai quán trúc mã, lưỡng tiểu vô sai*, tình cảm sâu đậm.

*lưỡng tiểu vô sai: hai đứa trẻ trai và gái khi còn nhỏ chơi với nhau vô tư

Chi là nói cho cùng vẫn không ngăn được số mệnh của nữ tử Dạ gia, một đạo thánh chi, Dạ Lan Chi tiến cung làm phi.

Cắt đứt mối tương tư khắc cốt của hai người, nàng nghĩ nàng có thể quên được người ấy, nhưng sau khi vào cung mới biết là quá sai lầm, có một loại tương tự gọi là khắc cốt ghi tâm, có một loại tình yêu gọi là ràng buộc, vĩnh viễn bất diệt.

Hắn vì nàng mà cưới đệ nhất xấu nữ của kinh thành, không ai biết nữ tử đó chỉ là gia nô của Diệp phủ, trước kia là thế, hiện tại cũng vậy, sau này vẫn thế, trên danh nghĩa là nhất phẩm phu nhân, nhưng người hắn yêu thật sự, để ý thật sự chỉ có nữ nhân ở trong cung này.

Trên đại điện, ánh mắt hai người nhìn nhau như nước chảy mây trôi, thời gian đi rồi không thể quay trở lại, nếu có thể, bà hy vọng tất cả lại trở về như trước kia.

Bà sẽ không nghe lời an bài của người nhà, vận mệnh của Dạ gia không nên đặt ở trên người một nữ tử.

Số phận là do chính mình tạo ra, bà tình nguyện bỏ trốn với hắn, lưu lạc chân trời, sống an lành qua từng ngày từng ngày.

“Làm sao vậy, nương nương?”

Giọng nói dịu dàng như một làn gió mát, chậm rãi chảy vào tim Thái hậu, nước mắt của bà lập tức tràn đầy trong hốc mắt, sương mù bốc lên, nhưng cuối cùng vẫn nhìn xuống, chỉ là vừa mở miệng đã để lộ tâm tình,

“Khuynh Thiên, ta sai rồi có phải không. Có phải ta đã sai rồi không?”

Dứt lời, hai hàng nước mắt chảy xuống, long lanh trong suốt, ưu sầu tích tụ ở đuôi lông mày, người gặp người thương, có thể không chế được lòng nam nhân, bèn bước lên trước, dịu dàng: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Là Diệu Nhi, nó thật sự làm ta quá thất vọng.”

Thái hậu vừa dứt lời, ánh mắt Diệp Khuynh Thiên lập tức lạnh xuống, hàn khí nhẹ nhàng tràn ra: “Nó đã làm gì?”

“Nó vẫn muốn ra tay với Vân gia, chàng biết không, hiện giờ tuyệt đối không phải thời cơ tốt, ai gia ngăn nó, ai ngờ nó lại có ý đồ khác, lén đón mưu sĩ giang hồ Tây Môn Thục vào cung, hiện giờ xem như nó đã chính thức tuyên chiến với ai gia.”

Thái hậu mềm mại như cành liễu không xương, đau lòng khóc ngất vào trên nhuyễn tháp, Diệp Khuynh Thiên bước chân trầm trọng, trên ngũ quan tuấn mỹ cương nghị tràn đầy thương yêu, lạnh lùng nói: “Nó sao có thể làm như vậy được, chẳng lẽ nó không hiểu rằng là vì muốn tốt cho nó sao?”

“Nó rất nóng vội muốn nắm giữ đại quyền, chỉ là chàng có biết có một số việc đều không đơn giản như bề ngoài, ai gia không thể cho phép xảy ra một việc ngoài ý nào, nhưng nó không hiểu ai gia, thật phụ lòng, Khuynh Thiên.”

Diệp Khuynh Thiên vương tay đỡ lấy thân mình Thái hậu, Thái hậu vô lực tựa vào lòng ông ta, đôi mắt sưng đỏ, bà thật quá thất vọng.

Vì Diệu Nhi, bà đã hy sinh rất nhiều, nhưng kết quả được cái gì? Bà thật không cam lòng.

“Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều, nàng muốn ta làm thế nào?”

Tình cảm nhiều năm nay không phải là giả, Diệp Khuynh Thiên biết nữ tử trong lòng mình hiện giờ đã sớm không còn là nữ tử xinh đẹp như thiên tiên lại đơn thuần đáng yêu năm nào nữa, lòng của nàng trải qua bao tôi luyện băng hỏa đã thay đổi từ lâu, đáng tiếc mặc dù biết nàng thủ đoạn tàn nhẫn độc ác nhưng ông cũng không thể buông tay, giống như nhiều năm trước kia.

“Giúp ta giết Tây Môn Thục, hắn ta nhất định là có dã tâm khác, ta không muốn Diệu Nhi xảy ra việc gì ngoài ý muốn, Khuynh Thiên, chàng có thể giúp ta không? Nếu chàng không giúp ta thì không ai có thể giúp ta nữa.”

Diệp Khuynh Thiên không chút do dự mà gật đầu, giọng nói lạnh lùng có chút khát máu vang lên: “Lam Chi, yên tâm, ta sẽ giúp nàng”.

Nếu có địa ngục, vậy để cho hắn và nàng cùng rơi xuống đi, Diệp Khuynh Thiên ôm chặt nữ tử trong lòng, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, liều chết triển miên.

~~~~ Kim Hoa cung ~~~~

Trong một góc nhỏ của vườn hoa, một bóng hình thanh cao kiêu ngạo như mây, giờ phút này đang vô cùng hưng phấn nhón chân vào đi hái một bông hoa cúc đồng tiền đang nở rộ.

Cánh hoa to mà tươi, nở ra càng đẹp, mang một hương thơm khiến người ta cực kỳ hâm mộ.

Vân Tiểu tiếng đến, hương hoa luồn vào mũi, khoe môi lộ ra ý cười, Uyển Uyển bên cạnh nhìn chủ tử không chớp mắt, đã nhiều hôm nay chủ tử thật im lặng ở trong Kim Hoa cung không ra ngoài gây phiền toái, cũng không có phiền toái tìm đến cửa, cuộc sống này có thể nói là tạm ổn, yên lặng như mặt nước.

Một chủ một tớ đều đang chìm trong suy nghĩ của bản thân, xa xa truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng khiến hai người đồng thời hoàn hồn, quay đầu nhìn qua thì thấy Tú Tú dẫn hai cung nữ chạy vội tới, cung kính cúi người “Nương Nương, Lương viện Ôn Bích Dung đến cầu kiến nương nương”.

Ôn Bích Dung? Trong mắt Vân Tiểu hiện lên sự khê ngạc nhiên, Ôn Bích Dung này không phải bị Thái hậu nhốt ở lãnh cung sao? Sao lại ra được, chắc là do phụ thân bỏ qua cho nhà của Ôn gia, nhưng mà không biết Ôn Bích Dung tới đây làm gì?

Trong tình huống này nàng không thể mở miệng hỏi được, bởi vì có người khác đang ở đây, bình thường nàng không nói, quay lại thưởng thức đóa hoa mình vừa hái.

Uyển Uyển bên cạnh đương nhiên phải nhận lấy việc này, bình tĩnh lên tiếng.

“Nàng ta đến làm gì? Đuổi đi là được rồi.”

“Nô tỳ cũng nói vậy, nhưng nàng ta kiên trì muốn gặp Hoàng hậu nương nương, nói là có chuyện muốn nói với nương nương.”

Tú Tú vừa nói vừa nhìn sắc mặt nương nương, chỉ thấy Vân Tiểu nhíu mày một chút, cầm chặt bông hoa trong tay, quay người đi về, vừa đi vừa ngẫm, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười, dường như đang rất vui, hai nha đầu không kêu một tiếng đi theo sau chủ tử trở về.

Trong đại điện của Kim Hoa cung, Lương viện Ôn Bích Dung cúi đầu đứng một bên, tóc mai do động tác cúi chào mà rũ xuống, khiến người ta không nhìn rõ vẻ mặt của nàng ta, chỉ thấy nàng ta nắm chặt tay, đầu ngón tay hơi xanh tái run nhẹ.

Thái giám hô một tiếng: “Hoàng hậu nương nương giá lâm”.

Ánh mặt trời chiếu trên mấy bóng dáng xinh xắn vừa tiến vào, tiếng bước chân vang nhẹ, Ôn Bích Dung nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn thì thấy nữ tử đi đầu đang cầm một bông hoa vừa mới hái, cười híp mắt ngậm lấy như là hương thụ hương thơm của đóa hoa.

Nữ nhân này cũng chính là đương triều Hoàng hậu, làm nhục một đời anh minh của Hoàng thượng, còn hại Ôn gia các nàng, tuy nàng được thả ra khỏi lãnh cung nhưng Ôn gia lại bị bãi quan miễn chức, tất cả đều vì con ngốc này, rõ ràng là một kẻ ngốc nhưng lại nhận hết mọi sủng ái, Vân Vương gia quyền lực khuyh đảo thiên hạ cũng vì con ngốc này mà không từ thủ đoạn đối đãi với các đại thần trong triều, nghĩ lại cũng thật khiến người ta thất vọng đau khổ a.

(Min: ai làm ơn nói cho ta biết mọ này là ai với, ta thật sự không nhớ a, ta nhớ mụ lấy trâm của Tiểu tỷ lần trước tên Liễu Băng Liên cơ mà, hay còn mụ nào chọc tỷ ý nữa???)

Nàng sao có thể bỏ qua cho nó chứ, con ngốc này chết sớm siêu sinh sớm, còn hơn sống chỉ liên lụy càng nhiều người.

Trong mắt Ôn Bích Dung hiện lên tia đỏ đậm, nhanh chóng cúi đầu, quỳ xuống: “Thiếp thân tham kiến Hoàng hậu nương nương”.

Vân Tiểu vẫn ngậm hoa như trước, cười hết sức điên cuồng, hoàn toàn không rõ tình huống, Uyển Uyển bên cạnh vội nói: “Người đứng lên đi, Lương viện không biết nương nương tư duy không tốt sao? Đừng nói mấy cái lễ nghi này”.

“Tạ ơn Hoàng hậu nương nương.”

Ôn Bích Dung chậm rãi đứng dậy, cẩn thận đứng, trong đầu vang lên lời nói Đức phi Dạ Tổ Tuyết nói trong Chiêu Dương cung lúc này.

Hoàng hậu nương nương không ngốc, vốn chỉ là giả ngây giả dại, chúng ta chỉ cần vạch trần chuyện này, Vân Vương phủ tất không tránh khỏi tội chết, như vậy tính ra có thể báo thù cho vi phụ vi huynh, hơn nữa Vân Vương phủ sa cơ, bản cung cho người Ôn gia các người quay về lần nữa.

Vì cha, nàng liều chết đánh cuộc.

Ôn Bích Dung đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn, thấy nữ nhân ngốc kia cúi đầu chơi đùa bông hoa, hai cung nữ bên cạnh đều đặt sự chú ý lên người chủ tử, hoàn toàn không để ý đến nàng, lúc này không ra tay còn đợi khi nào.

Ôn Bích Dung cắn răng một cái, nhanh chóng rút một thanh chủy thủ trong tay áo ra, hàn quang hiện lên, người vọt tới trước.

Trong đầu chỉ có một câu.

Nếu nàng ta thật sự không ngốc đương nhiên sẽ tránh, chỉ cần nàng ta làm vậy đã nói lên nàng ta từ trước đến giờ toàn là giả ngây giả dại, như vậy Vân Vương phủ hẳn phải chết không còn bàn cãi, Ôn gia các người có thể phục hồi cương vị cũ.

Được ăn cả ngã về không, quyết không hối tiếc.

Gió mạnh tấp tới, lệ khí nổi lên, Vân Tiểu lập tức cảm thấy một tia sát khí, thân thể theo bản năng là lập tức tránh đi, nhưng cùng lúc đó, nàng ngộ ra một chuyện, chỉ cần mình tránh ắt sẽ lộ sơ hở, đây chỉ e chính là chủ ý thật của Ôn Bích Dung, nhất định sau lưng có người điều khiển ả, là ai? Là Dạ Tổ Tuyết nghi ngờ nàng không ngốc chăng?

Mắt đen đột nhiên trầm lại, được, Dạ Tổ Tuyết, xem ra ngươi đã quyết chọc vào ta, được lắm, ta sẽ tiếp chiêu, lúc này vẫn nên tránh nặng tìm nhẹ thì hơn.

Vân Tiểu vừa nghĩ vậy, dưới chân loạng choạng một cái, trượt đi một chút, ngay sau đó đầu đến thở ra một hơi, mũi nhọn lạnh lùng hiện lên, chủy thủ đâm trúng đùi nàng, máu từng giọt từng giọt nhỏ xuống đất thành hình những cánh hoa đào, mà nàng dường như ngây người, ngay cả Uyển Uyển và Tú Tú đều ngây người, một lúc sau mới nghe thấy tiếng kêu thống khổ của nàng.

“A, a, đau a, đau a.”

Kim Hoa cung rối loạn, thái giám cung ngoài vừa điện xông tới, lập tức bao quanh Ôn Bích Dung, bắt ả Lương viên có ý đồ mưu sát Hoàng hậu lại, những người khác vội vàng đi đến Ngự y viện truyền ngự y, còn có một người đi bẩm báo Thái hậu nương nương. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Giáng Lâm Cung Nô

May mà lương viện này dùng lực cũng không lớn nên không đâm trúng nơi nguy hiểm, mà phương hướng chệch đi một chút, đâm trúng đùi, tuy rằng không có gì nguy hiểm lớn, nhưng đau đớn cũng không thể tránh khỏi, hơn nữa Vân Tiểu còn diễn như thật, khóc đến mức vô cùng thê thảm, nước mắt

nước mũi tèm lem, bên cạnh còn có Uyển Uyển cùng phối hợp, lại càng thêm kinh thiên động địa.

Uyển Uyển lần này là đau lòng thực sự, người trong cung này đều là những loại người gì a, chỉ không cẩn thận một chút đã bị người ta hãm hại, nếu như không phải chủ tử khôn khéo, chỉ sợ là bây giờ cũng liên bại lộ rồi, nhưng mà sự khôn khéo này lại trả giá bằng việc mình bị thương, vừa nghĩ như vậy, Uyển Uyển lại càng thêm khóc lớn tiếng, một bên khóc một bên kể lể.

“Nương nương a, sao mệnh người lại khổ như vậy a, người đã đắc tội với người nào, hay là đã động nhầm mộ tổ nhà ai, rõ ràng đầu óc đã không tốt, mà còn phải chịu sự đối đãi phi nhân tính này, nếu như Vương gia biết, nhất định là sẽ đau lòng muốn chết, nương nương a”.

Bên trong điện.

Ngự y lấy thuốc, bởi vì bị thương ở trên đùi, người khác không có cách nào để động tay, đành phải giao cho hai cung nữ Uyển Uyển và Tú tú, bôi thuốc băng bó, sau đó Tú Tú đi sắc thuốc, Uyển Uyển vẫn tiếp tục nằm nền bên cạnh chủ tử, tiếp tục khóc kể, vài tên ngự y ở bên ngoài bình phong, chỉ cảm thấy quanh thân lạnh lẽo, hàn khí bốn phía.

Người của Vân Vương phủ thật là không đơn giản a, ngay cả một tiểu nha đầu, nói chuyện cũng sắc bén như vậy.

Đáng tiếc nương nương lại là người ngốc, nếu không sợ rằng cũng không có người nào có thể động đến trên đầu nàng được.

Đã xảy ra một chuyện lớn như vậy, không biết nếu Vân vương gia biết, thái độ sẽ như thế nào đây, trong lòng vài tên ngự y dâng lên hứng thú muốn ngồi xem kịch vui, nhưng mà giờ đây thanh âm kêu rên như lang sói kia, khiến cho người ta dựng tóc gáy nổi da gà, nhanh chóng thờ dài: “Nương nương không có gì trở ngại, thần đẳng xin cáo lui trước”.

Uyển Uyển ngừng tiếng khóc, không kiên nhẫn mở miệng: “Đi nhanh đi, không thấy ta đang thương tâm sao, nương nương đã bị thương thành như vậy, các người còn ở đây mãi mãi chít chít sao”.

Một lời vang lên đuổi vài tên ngự y đi, vài người nét mặt già nua khẽ hồng, da đầu run lên, nhanh chóng lui ra ngoài.

Hôm nay có thể tỉnh là gặp phải người dữ dằn rồi, nha đầu kia thật giống như nhím vậy, tốt nhất là nên ít chọc đến thì hơn.

Trong điện, ngự y lui xuống, những thái giám và cung nữ còn lại cũng đã bị Uyển Uyển đuổi ra ngoài, còn bản thân nàng thì ở lại trong cung chăm sóc cho chủ tử, thường thường lại truyền ra một tiếng khóc than, dường như vô cùng thương tâm, trên thực tế hai người đang ở trong tâm cung nhỏ giọng nói chuyện.

“Chủ tử, người tội gì phải vậy chứ”.

Uyển Uyển nhỏ giọng oán giận, bị rách một đường sâu như vậy, không biết là sẽ đau bao nhiêu a, chảy nhiều máu như vậy, cần phải bồi bổ bao lâu mới có thể lấy lại đây.

“Được rồi, ta không sao, khiến cho Uyển Uyển nhà chúng ta đau lòng rồi”.

Sắc mặt Vân Tiểu có chút tái nhợt, mất nhiều máu như vậy, tóm lại cũng không thể giống như người không có việc gì được, nhưng mà tình trạng lúc đó, cũng chỉ có thể làm như vậy, nếu như nàng tránh né, tất nhiên sẽ bị lộ, Ôn Bích Dung kia hiển nhiên là chịu sai khiến của người khác .

“Trong cung này thực đúng không phải là nơi để người ở mà, chủ tử, chúng ta rời khỏi nơi này đi”.

Vân Tiểu nhếch môi cười gât đầu: “Ta cũng đang có ý này, nhưng mà nên ra ngoài như thế nào được đây, lúc này đây trăm ngàn không thể quay về Vân vương phủ, nếu không lão vu bà kia sẽ không bỏ qua cho ta”.

Nhiều mây suy nghĩ sâu xa, bên ngoài bình phong có tiếng bước chân truyền đến, hai người trầm mặc, nhất định là Tú Tú sắc thuốc xong mang vào.

“Nương nương, uống thuốc đi”.

“Ừ, ” Vân Tiểu im lặng uống thuốc, bởi vì bị thương, quả thật mệt mỏi, máu lại chảy nhiều như vậy, thân mình suy yếu, cho nên vô cùng buồn ngủ.

~~~~~

Trường Tín cung.

Thái Hậu nương nương cũng đã biết được mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay, bình tĩnh nhìn lương viện Ôn Bích Dung đang quỳ phía dưới, sắc mặt khó coi đến cực điểm, đôi mắt hoa đào hẹp dài khẽ híp lại, nhanh chóng hiện lên tia nhìn ngoan lệ, đời này bà ghét nhất là người dám không đem lời nói của mình nghe vào tai.

“Nói đi, vì sao muốn giết Hoàng Hậu”.

Ôn Bích Dung đã từ trong khiếp sợ lúc trước khôi phục lại bình tĩnh, sắc mặt tái nhợt, tự biết bản thân mình khó thoát khỏi cái chết, bày ra một vẻ mặt thấy chết không sợ.

“Ta hận nàng, là nàng ta hại Ôn gia, ta cũng không có làm cái gì, Vân vương gia lại tước chức quan của cha và huynh ta, cho nên ta muốn giết nàng”.

“Người?”

Thái Hậu nhíu mày, âm trầm nhìn Ôn Bích Dung đang quỳ phía dưới, không giận ngược lại còn cười to, thản nhiên mở miệng: “Được, tốt lắm, đáng lẽ Ôn gia các người chỉ bị bãi quan miễn chức, nhưng hiện tại lại khó mà thoát khỏi tội chết, người thật đúng là một nữ nhi hiểu thuận a”.

Tiếng nói vừa rơi xuống, lại hướng về phía ngoài cửa điện quát lên: “Người tới, lập tức đem toàn bộ người Ôn gia tống vào ngục, chờ xử quyết”.

Ngoài cửa lập tức có thị vệ đi vào, cung kính lĩnh mệnh: “Dạ, Thái Hậu nương nương”.

Ôn Bích Dung có nằm mơ cũng không thể nào mà ngờ rằng có thể xảy ra chuyện này, nháy mắt ánh mắt trở nên kinh hoàng, cho dù nàng có chết, cũng không thể hại đến tánh mạng của cha và huynh a, bị dọa cho sợ liên tục dập đầu: “Thái Hậu nương nương tha mạng a, Thái Hậu nương nương tha mạng, thiếp thân tự nguyện nhận cái chết, cầu Thái Hậu nương nương tha cho người của Ôn gia”.

“Nói đi, là do ai sai người làm chuyện này?”

Lời nói lạnh lùng vang lên, Ôn Bích Dung ngẩn ra, không ngờ rằng Thái Hậu nương nương chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấu tâm tư của nàng, nhưng mà chuyện này có thể nói ra sao, nếu như nói ra, chỉ sợ nàng càng gặp phải chuyện không tốt, nhưng mà vừa nghĩ đến tánh mạng của cha và huynh có thể gặp nguy hiểm, nào dám có điều giấu diếm, nhanh chóng mở miệng.

“Bẩm Thái Hậu nương nương, là ý của Đức phi nương nương, Đức phi nương nương không phải có ý muốn giết Hoàng Hậu, nàng hoài nghi Hoàng Hậu nương nương là giả ngây giả dại, cho mới sai thiếp thân đi thử một chút, ai biết được Hoàng Hậu lại không thêm tránh né, thiếp thân thất thủ”.

Tiếng nói của Ôn Bích Dung càng ngày càng nhỏ, nàng là thất thủ, nếu như giết được con cóc kia, nàng có chết cũng cam tâm, nhưng mà ai biết được lại chỉ làm cho nàng ta bị thương, mà chỉ là ở trên đùi, như vậy cũng chỉ cần tĩnh dưỡng một chút là có thể khỏi rồi.

“Người tới, lương viện Ôn Bích Dung, to gan lớn mật, âm mưu ám sát Hoàng Hậu, phạt ba mươi đại bản, giáng làm cung nô, giao cho phòng giặt tẩy”.

Người ngồi bên trên lạnh lùng nói ra những lời này, lập tức có thái giám của Trường Tín cung chạy vào.

Ôn Bích Dung lập tức tê liệt, đây chính là chuyện so với chết còn thống khổ hơn vạn lần, từ một phi tần bị giáng làm cung nô, còn bị phân đến phòng giặt tẩy, tương lai nàng là sống không bằng chết, nhưng mà nàng không thể chết được a, nàng muốn thấy cha cùng huynh sống tốt, mới cam tâm.

“Nương nương, nô tỳ muôn lần chết không đủ, thỉnh bỏ qua cho người Ôn gia đi, nương nương?”

Trong đại điện vang lên thanh âm thâm trầm của Ôn Bích Dung, không lâu sau cũng liền biến mất.

Bọn thái giám đã sớm kéo nàng ta xuống dưới, đến hình phòng chịu phạt ba mươi đại bản.

Nơi này, sắc mặt Thái Hậu cũng không tốt chút nào, vẫn khó coi đến cực điểm như trước, trong mắt như một hồ nước sâu không thấy đáy, kết một tầng hàn băng, sâu đậm không lường được.

Dạ Tổ Tuyết, thật sự là không coi ai ra gì rồi, xem ra không cho nàng ta một bài học, nàng sẽ không nhớ kỹ được, nàng vẫn luôn ý vào người cô là bà, hơn nữa ở trong cung này, giống như nàng ta có thể định đoạt hết vậy.

“Người tới, lập tức truyền Đức phi nương nương đến đây”.

“Dạ, ” Lâm An không dám trì hoãn, chuyện Hoàng Hậu bị đâm như vậy, Thái Hậu tuy rằng tức giận, nhưng người càng tức giận hơn đó là việc Đức phi ở sau lưng mình giờ trở, Thái Hậu đã từng cảnh cáo nàng ta, không ngờ rằng Đức phi lại giống như vẫn không hiểu rõ tình huống hiện nay vậy, trong cung này, mặc dù Hoàng Thượng là lớn nhất, nhưng cũng không thoát khỏi được lòng bàn tay của Thái Hậu.

Vừa nghĩ như vậy, thật ra lại thấy người luôn luôn im lặng như Hiền phi lại tốt hơn.

Lâm An nhanh chóng phái thái giám đi tuyên Đức phi nương nương.

Chuyện Hoàng Hậu bị đâm đã truyền đến Chiêu Dương cung, lương viện Ôn Bích Dung bị bắt đến trước mặt Thái Hậu, đáy lòng Dạ Tổ Tuyết vô cùng bất an, nàng biết cô là một người khôn khéo, chỉ sợ lần này tránh không được, nhưng trong lòng vẫn mang một chút may mắn, nàng là người của Dạ gia, cho dù cô tức giận, cũng sẽ không khó xử nàng đi, bởi vậy mà vẫn vô cùng thản nhiên, nghe tiêu thái giám tuyên xong, lập tức sửa sang lại một chút, dẫn đầu cung nữ thái giám Chiêu Dương cung đi đến Trường Tín cung...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Người Trong Đêm

Đến lúc này, Thái hậu cũng không nề tình Dạ Tổ Tuyết nữa, bình tĩnh lạnh lùng nói.

“Dạ Tổ Tuyết, ngươi thật to gan, dám sai Lương viện Ôn Bích Dung ám sát Hoàng hậu, trong mắt ngươi còn có ai gia sao? Ai gia đã cho ngươi một cơ hội, ngươi không biết quý trọng, như vậy cũng đừng trách ai gia.”

Thái hậu vừa dứt lời cũng không để ý đến Dạ Tổ Tuyết đang quỳ giữa đại điện nữa mà quay đầu nhìn Lâm An đứng sừng sững.

“Truyền ý chỉ của ai gia, giáng Đức phi một trong tứ phi xuống làm Thục viện nhị phẩm, đóng cửa sám hối, nếu còn tái phạm lập tức đuổi ra khỏi cung.”

Đại điện im lặng lạ thường, Dạ Tổ Tuyết ngây dại, thái giám và cung nữ cũng ngây dại.

Gió nhẹ thổi qua, Dạ Tổ Tuyết phục hồi tinh thần, sắc mặt trắng bệch vô cùng, nàng có nằm mơ không ngờ cô cô thật sự nói là làm, đuổi nàng ra khỏi vị phi, giáng xuống làm Thục viện nhị phẩm, hiện giờ nàng mới hoàn toàn nhận thức được tính nghiêm trọng của sự việc, hoảng hốt không thôi, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ròng sau lưng, liên tục dập đầu cầu xin.

“Mẫu hậu tha cho Tuyết Nhi một lần đi, về sau Tuyết Nhi quyết không dám nữa.”

“Người đâu, đưa Thục viện nương nương về cung, giám sát hành vi sau này.”

Thái hậu căn bản không nhìn nàng ta, lạnh lùng mệnh lệnh, Thái giám Lâm An của Trường Tín cung sai người đến mời Thục viện nương nương đi về.

Dạ Tổ Tuyết cắn răng, máu chảy ròng ròng nơi khoe môi, ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng, vị cô cô này qua thật quá tàn nhẫn, xem ra nàng đã đánh giá cao tình thân của mình trong lòng bà ta, đành cười thê lương đứng dậy đi ra ngoài.

Thái hậu ngồi trên cao nhìn bóng người lão đạo đi ra kia, trong mắt tràn ngập u ám, đáy lòng thờ dài.

Tổ Tuyết, tuy ngươi là người Dạ gia nhưng chỉ bằng đầu óc hiện giờ của ngươi thì có thể gánh được trọng trách Hoàng hậu của một nước sao? Ai gia đây là giúp ngươi, chỉ một lần này, nếu ngươi có thể ngộ ra chút đạo lý nào, ai gia sẽ trả lại vị trí cho ngươi, nếu không thể, ngồi trên vị trí cao như thế chẳng qua cũng chỉ làm uống phí tính mạng mà thôi.

Đức phi nương nương bị giáng xuống Thục viện, tứ phi chỉ còn lại có Hiền phi, ba vị trí còn lại bỏ trống, người trong cung nửa vui mừng, nửa ưu sầu.

Thái Hậu hạ chỉ, không cho phép chuyện Hoàng hậu nương nương bị đâm truyền ra ngoài, tất cả người trong cung không ai dám nhắc lại chuyện này, Thái hậu nương nương ngay cả cháu ruột cũng nghiêm phạt như thế huống chi là người khác, toàn hậu cung n hư ve sầu kinh sợ, ai nấy đều tự bảo vệ mình, không một ai dám làm ra nửa điểm sai lầm.

Bên Trường Tín cung ban rất nhiều thứ đến đây.

Vết thương của Vân Tiếu lành lại rất nhanh, tuy đao đâm vào sâu nhưng đùi cũng không phải chỗ hiểm, cho nên chỉ cần tĩnh dưỡng mấy ngày đã có thể đi lại.

Đối với những chuyện xảy ra trong cung gần đây, nàng vẫn nắm rõ như lòng bàn tay.

Tuy Uyển Uyển là cung nữ trong Kim Hoa cung nhưng nha đầu này có bản lĩnh hòa nhập với cung nữ thái giám trong cung, do đó thông thạo mọi ngõ ngách trong cung, sau đó về báo lại chi tiết cho chủ tử.

Ví dụ như là chuyện trong Thanh Phong Các gần Cảnh Phúc cung có một người thần bí đang ở, nghe nói là khách quý của Hoàng thượng.

Còn có Đức phi Dạ Tổ Tuyết bị giáng làm Thục viện, đóng cửa sám hối, rốt cuộc không thấy nàng ta đi ra.

Vân Tiếu vừa dưỡng thương vừa nghe những tin đồn thú vị trong cung, cũng có chút vui vẻ, nhưng mà nằm lâu quá, cảm giác như thân mình sắp bị mốc ròi.

Nhân lúc không người, nàng không kìm được oán giận với Uyển Uyển.

“Uyển Uyển, chúng ta xuất cung đi, ở đây, buồn, quá.

“Ra thế nào đây?” Uyển Uyển nhũn nhũn, cánh cửa sau hoàng cung thâm sâu tựa biển, nương nương còn là Hoàng hậu, sao có thể trốn ra khỏi những bức tường cao lớn nào chứ, hơn nữa các nàng cũng không có bản lĩnh lợi hại như cao thủ giang hồ, bay tới bay lui, có thể ra khỏi cung trong nháy mắt.

“Aiiiii.” Vân Tiếu chống trán chớp chớp đôi mắt to, trong đôi mắt đen trắng phản minh hiện lên sự bối rối, nàng tuyệt không thích chỗ này, cả ngày đầu đá nhau không dứt.

“Đúng rồi, nương nương, hôm nay nô tỳ lại biết thêm một tin.”

Uyển Uyển bỗng nhớ ra một chuyện, ngẩng đầu nhìn Vân Tiếu, muốn nói lại thôi, dường như có chút không đành lòng mở miệng. Vân Tiếu kỳ quái thúc giục nàng ta: “Làm sao vậy?”

“Nghe nói Vân vương gia bị bệnh, hiện đang ở trong vương phủ tỉnh dưỡng.”

“Cái gì? Cha ta bị bệnh, ” Vân Tiếu bỗng chốc nhảy dựng lên trên giường, bởi vì quá kích động làm động phải vết thương vừa khép miệng, đau đến nhe răng. Uyển Uyển vừa thấy, đau lòng kéo nàng: “Nương nương, người cẩn thận một chút, vừa mới lành nha”.

“Việc này rốt cuộc là sao? Người bị bệnh sao, không phải hồi trước còn rất khỏe sao?”

Vân Tiếu liên tục hỏi, trong lòng nàng, Vân Mặc chính là cha đẻ của nàng, ông là người làm cho nàng cảm nhận được nhiều tình thân nhất ở thời không dị thường này.

“Chuyện này nô tỳ cũng không rõ, nô tỳ nghe tiểu thái giám bên Cảnh Phúc cung nói, hình như lúc lâm triều hôm nay, hạ nhân Vân Vương phủ đến đưa tấu chương nói Vương gia bị bệnh, Hoàng thượng còn phái ngự y đến chẩn trị cho Vương gia, ngự y kia trở về nói Vương gia bị bệnh là thật.”

“Người bị bệnh, ta muốn xuất cung.”

Vân Tiếu nóng vội đứng lên, không để ý sự đau nhói trên đùi, hận không thể lập tức về Vân Vương phủ thăm ông, nhưng nàng đi ra ngoài thế nào đây.

“Nhưng làm thế nào để ra ngoài bây giờ?”

Uyển Uyển quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, gió bắc gào thét, cành cây lay động, sàn sạt cuộn cuộn nổi lên những tán lá rụng, luồng gió lạnh lẽo thổi vào trong tâm cung, đèn trong cung nhẹ nhàng lay động, bóng của cửa sổ mơ hồ, dòng khí lạnh lẽo nhẹ tán trong không trung.

Một bóng dáng không một tiếng động chiếu trên cửa sổ, nhẹ nhàng lặng lẽ như một linh hồn không có hơi thở, một vầng ánh sáng bạc hiện lên, nửa gương mặt được mặt nạ che phủ, nửa còn lại giấu trong bóng tối, người ta không thể thấy rõ bất kỳ vẻ mặc gì của hắn, chỉ có một đôi mắt trong suốt long lanh, giống như thanh đao lợi hại được che giấu trong vỏ, càng giống ánh mắt của loài sói khát máu trên thảo nguyên.

Uyển Uyển không ngăn được sự hoảng sợ, lùi dần từng bước chỉ vào cửa sổ.

“Ma a a a a.”

Vân Tiếu đang chìm vào suy tư, nghe thấy giọng Uyển Uyển thì nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn.

Ánh trăng mờ ảo, gió thổi làm mái tóc như mực của hắn bay một cách nhẹ nhàng, mặt nạ bạc lóe lên ánh sáng lạnh lùng, một đôi mắt sâu mà bí hiểm, đen nhánh âm trầm, giống như hồ nước sâu không thấy đáy, ở trong ngọn đèn hơi hiện lên ngọn sóng.

Trường bào trắng đung đưa theo gió, tuy là mùa đông nhưng lại cố chấp cầm một cây quạt xương ngọc, khẽ tựa vào cạnh cửa sổ, quanh người là khí chất cường đại, lạnh hơn hàn băng, hơi thở còn lạnh hơn hàn khí bên ngoài.

Nhưng chỉ liếc mắt một cái, Vân Tiếu liền biết hắn là ai.

“Mộ Dung Xung, ngươi tới đây làm gì?”

“Mộ Dung Xung.” Uyển Uyển tròn to mắt, lại tròn to, cuối cùng hô hấp cũng có chút rối loạn, bàn tay trắng nõn che miệng, ngăn cản tiếng thét chói tay của bản thân, nếu như kêu ra e là nam nhân này mắt cũng không thèm chớp mà giết nàng, có điều, hắn thật sự, thật sự là Mộ Dung Xung kia của Thần Long cung sao? Hay là người khác.

“Ngươi là người kia, người kia sao?”

Thanh âm rời rắm như táo bón của Uyển Uyển khiến cho hai người trong lần ngoài cửa sổ đồng thời nhìn nàng. . .

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Thiết Cục (Bố Trí, Lập Kế Hoạch ...)

Mộ Dung Xung đem tầm mắt từ trên người Uyển Uyển thu về, nhìn Vân Tiếu, khóe miệng khẽ động một chút, thanh âm từ tính mà lạnh lùng vang lên.

“Không phải là ngươi muốn đi đến Vân Vương phủ sao?”

“Làm sao mà ngươi biết được?”

Vân Tiểu cảnh giác nhìn hần, nam nhân này giống như là con giun trong bụng nàng vậy, vì sao mỗi lần nàng có nguy hiểm, nàng muốn làm cái gì, hần đều sẽ biết, cảm giác này không tốt một chút nào, tương đối không tốt.

“Vân Vương gia bị bệnh”.

Lời của hần tuy ngắn mà sáng tỏ, đôi môi mỏng như bạc khê nhếch, thấy nàng vẫn không có động tĩnh gì, thân mình tuấn dật cao ngất xoay chuyển một chút, chuẩn bị rời đi.

Vân Tiểu thật sự là có chút tức giận, nam nhân này chẳng những có khí thế bức người, nhưng lại vẫn cứ lạnh lùng như băng vậy, không biết nàng là nữ hài tử sao? Nàng muốn tự hỏi lại một chút mà thôi, một chút hòa hoãn cũng không có cho nàng.

“Đợi ta với”.

“Thiếu ta cái nhân tình thứ hai”.

Trong đêm tối, tiếng nói hữu lực lại vang lên, bỗng nhiên ngoài đầu nhìn lại, trong ánh mắt một mảnh băng hàn, ngữ khí nhẹ nhàng trong suốt, giống như đây là chuyện vô cùng đương nhiên vậy.

Vân Tiểu thật sự là rất muốn xông lên tay nắm chân đạp một phen, người này đúng là xú nam nhân, cũng biết nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, nợ nần này hần thật sự là tính toán rành mạch, hần muốn nàng thiếu nợ ân tình hần nhiều như vậy làm gì, nàng cũng đã nhìn ra, võ công của hần bí hiểm, làm người lạnh lùng, hơn nữa tư duy cũng là hạng nhất, còn có cái gì cần nàng giúp a.

“Người, người?”

Vân Tiểu còn muốn tranh cãi tiếp, nhưng nghĩ đến việc muốn gặp phụ thân, cho nên đành phải nhịn, liều mạng trừng mắt nhìn hần, đáng tiếc tên kia sớm đã quay đầu, chỉ để lại trong mắt nàng một cái gáy xinh đẹp, tóc đen mềm mượt như tơ lụa rơi tung trên bờ vai, tấm lưng kia thon dài kiên định, cứ chỉ rõ ràng là nhã nhặn lịch sự tao nhã, nhưng vẫn luôn mang theo một cỗ khí phách cường đại mà tôn quý.

“Đi thôi”.

Hần nhẹ khua quạt ngọc trong tay, một trận gió nổi lên, áo choàng trên người tung bay, một bàn tay thon dài duỗi ra, kéo nàng vào trong ngực hần, người cũng đã bay lên trời.

Vân Tiểu cả kinh, tự động vươn tay nắm lấy vạt áo của hần, một mùi hương nhàn nhạt tiến vào trong mũi.

Mang theo mùi hương Bán Chi Liên, u đậm mát lạnh.

Phía sau, Uyển Uyển quá sợ hãi liền hô lên: “Chủ tử, chủ tử”.

Vân Tiểu quay lại dặn dò nàng: “Không có việc gì, rất nhanh thôi ta sẽ quay về”.

Gió đêm gào thét bên tai nàng, Vân Tiểu nhìn không được mà khẽ run run, đầu ngón tay lạnh lẽo một mảnh, người phía trên dường như cảm thấy được nàng đang lạnh, cánh tay ôm chặt thêm một chút, nàng lại càng tựa sâu vào trong ngực hần, ngay cả hơi thở của hần cũng có thể nghe thấy, hơi thở nam tính tràn ngập trong đầu, Vân Tiểu cũng chưa từng tiếp xúc gần gũi với nam nhân như vậy, không khỏi có chút khẩn trương, vươn tay muốn đẩy hần ra xa một chút.

Mộ Dung Xung sâu lắng lên tiếng: “Đừng nhúc nhích”.

Thân mình hướng xuống dưới, tìm một địa điểm an toàn, nhẹ nhàng cân nhắc, lại tự nhiên phóng khoáng giữa không trung, gió như gào thét bên tai.

Vân Tiểu không dám nhìn xuống dưới, trong đêm tối cả hoàng cung uy vũ to lớn, dưới chân lướt vài cái, bọn họ liền bay vút lên rồi xa khỏi Kim Hoa cung.

Những mâu thuẫn lúc trước, trôi qua chậm rãi bình thản, người ta có ý tốt muốn giúp mình, xem ra là do nàng suy nghĩ nhiều rồi.

Là người sống ở thế kỷ hai mươi mốt, vì sao mà một chút điểm đó cũng không có nhìn ra, tự kiểm điểm bản thân mình một hồi, thu lại những suy nghĩ trong lòng, yên lặng dựa vào trước ngực hần.

Lòng ngực hần thực rộng, thực an toàn, chiếc áo choàng mở ra như lưới lớn ôm trọn lấy thân thể nàng, khiến cho nàng không cảm thấy nửa điểm rét lạnh.

Người này tuy rằng lạnh lùng, nhưng mà lòng hần cũng rất tinh tế, hơn nữa dựa vào hần, cảm thấy thực là an tâm, giống với cảm giác bên cạnh cha mẹ, hoàn toàn không giống với việc đối mặt với người hung ác cực điểm, tuy rằng vào lần đầu tiên hần xuất hiện, là muốn giết nàng, nhưng thông qua vài lần tiếp xúc sau này, coi như cũng có hiểu biết một chút, nam nhân này phẩm cách cao thượng, về phần vì sao hần ẩn ở trong hoàng cung, muốn gây xích mích giữa Vân Vương phủ với hoàng gia, tất nhiên là hần có lý do.

Dọc theo đường đi trầm mặc không ai nói gì.

Ánh mắt Mộ Dung Xung âm u như hồ băng, nhưng bàn tay lại gắt gao ôm lấy nữ tử trong lòng, vẫn không nhúc nhích tựa vào trước ngực mình.

Cho tới nay, nơi này của hắn, vẫn luôn tê liệt, nhưng mà trong một đêm kia, liền thấy một nha đầu xuất hiện trước mũi kiếm, mở to một đôi mắt xinh đẹp long lanh, giống như một đôi mắt mèo đang giận dữ trừng trừng nhìn hắn, nơi này bỗng dưng rót vào một chút máu, hắn không biết vì sao lại như vậy, nhưng có một điều hắn biết, nàng chính là điều duy nhất nằm ngoài kế hoạch của hắn.

Nhân tính ở trong lòng hắn, sớm thừng rỗng kêu to, hắn vẫn luôn nghĩ, sinh mệnh của hắn, còn lại cũng chỉ là một mối cừu hận, nhưng mà ông trời lại cho hắn một cái ngoài ý muốn như vậy, chuyện ngoài ý muốn này là đến giúp hắn, hay vẫn là tội nghiệt không trốn được?

Trong đêm tối, hắn bay trên không nhẹ nhàng như chim đại bàng màu trắng, trong nháy mắt đã ra khỏi hoàng cung, một đường hướng về phía Vân Vương phủ mà đi

Đêm đã rất khuya .

Trước cửa lớn Vân Vương phủ, hai chiếc đèn lồng ở trong gió nhẹ lay động, trước cửa phủ, thỉnh thoảng lại có thị vệ ngáp ngáp dài.

Mộ Dung Xung ôm vai nàng vọt vào bên trong, những thị vệ này cũng không hề cảnh giác, ngấm lại cũng đứng, Mộ Dung Xung thân thủ lợi hại như vậy, những thị vệ này sao có thể phát hiện chứ?

Vân Tiểu một đường dẫn Mộ Dung Xung đến phòng ngủ của phụ thân, hai người ẩn thân ở một gốc cây cổ thụ bên ngoài phòng.

Bên trong phòng, ngọn đèn lay lắt, trên chiếc giường rộng lớn đứng là phụ thân nàng, mấy ngày trước vẫn còn là một người hăng hái, giờ phút này nhìn thấy dường như đã già đi rất nhiều, trong phòng còn có một người khác, đứng là ca ca Vân Trình của nàng, trên mặt ca ca mang theo nhọt nhọt ưu sầu, đang ngồi bên giường không biết đang nói gì, chỉ hai ba câu, phụ thân liền ho khan, thở hổn hển như ngư, hiển nhiên thật sự đã bị bệnh, hơn nữa bệnh cũng không nhẹ, Vân Tiểu không khỏi nóng vội, thân mình vừa trượt, liền muốn nhảy xuống dưới cây.

Nàng thầm nghĩ nói cho phụ thân và ca ca, nàng khỏe lắm, nàng thay ngọc hậu sống tiếp, hai người bọn họ chính là người thân của nàng .

Trong tình cảnh hiện tại, ít nhất thì nàng vẫn còn rất tốt, nhất định là bọn họ có thể vui vẻ được một chút.

Vân Tiểu khẽ động thân mình, Mộ Dung Xung liền vươn tay lôi nàng lại, tay hắn rất lớn, hoàn toàn bao bọc bàn tay nhỏ bé của nàng, hơi thở ấm áp bao phủ, khiến cho trong lòng nàng dễ chịu một chút, nhưng mà hắn giữ nàng chặt như vậy làm gì, không khỏi buồn bực mệnh lệnh: “Buông”.

Thanh âm lạnh bạc như nước vang lên: “Có người giám thị Vân vương phủ”.

Vân Tiểu ngẩn ra, nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn theo ngón tay của Mộ Dung Xung, bên dưới ánh trăng, trên một ngọn cây không xa, quả nhiên có một thân ảnh của ám vệ, vẫn không nhúc nhích như ngu đông, chăm chú nhìn vào động tĩnh bên trong phòng ngủ.

Rốt cuộc là đang có chuyện gì xảy ra?

Vân Tiểu tâm tư quay cuồng, hoàn toàn lâm vào trầm tư, cho nên không để ý, Mộ Dung Xung vẫn nắm tay nàng, không có buông ra.

Vì sao lại có người giám sát động tĩnh của Vân Vương phủ, chẳng lẽ là hoàng đế, rốt cuộc là phụ thân bị bệnh thật sự, hay là đang giả bệnh, phía sau còn cất giấu bí mật gì mà không muốn để cho người khác biết hay sao? Hay là Hoàng Thượng đã bắt đầu động thủ, nghĩ đến khả năng cuối cùng này, Vân Tiểu bỗng nhiên mở to hai mắt.

Nghe nói trong Thanh Phong các có khách quý của Hoàng Thượng, người kia là ai? Hoàng đế coi là khách quý, tất nhiên là người có thể giúp hắn, hiện tại chuyện hắn muốn làm nhất, chính là trừ bỏ Vân vương phủ, như vậy người kia là? Vân Tiểu trong lòng lộp bộp rơi xuống, chìm vào đáy cốc...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Vân Tiểu ngồi trên một gốc cây đại thụ trong Vân Vương phủ suy nghĩ trước sau một phen, tình thế trước mắt còn mơ hồ chưa rõ, người trong tối kia rốt cục là ai, là Hoàng đế hay là người của Thái hậu, hiện giờ có thể nói là như hoa trong sương, tốt nhất là không nên hành động lỗ mãng để tránh đem lại hậu quả xấu, giờ phút này chỉ cần hơi sơ sẩy sẽ hại cả bản thân lẫn người trong Vân Vương phủ, cho nên nàng chỉ còn cách lấy tình chế động.

Nghĩ vậy, Vân Tiểu ngược mắt nhìn Mộ Dung Xung.

Không ngờ lại lạc vào trong một đôi mắt sâu không lường được, đen láy sâu thẳm như một đại dương mênh mông rộng lớn, sóng cuộn mãnh liệt, từng đợt sóng cứ thế trào lên, tầng tầng lớp lớp, đảo núi lấp lờ cũng không đầu lại được, đây là một loại cảm giác không thể nói thành lời, bi thương sâu nặng, tựa như muốn nắm chặt một thứ gì đó nhưng lại không dám vươn tay, băng hàn vây quanh cứ thế chồng chéo đan xen lấy nhau.

“Sao vậy?”

Nàng nhỏ giọng hỏi, theo bản năng giờ tay sờ trán hần, đây là thói quen của một người theo ngành y.

Mộ Dung Xung thấy tay nàng vờn đến mà vẫn bất động, để mặc tay nàng nhẹ đặt lên trán mình, đây là chuyện trước giờ chưa từng có, những chuyện xảy ra tới nay hoàn toàn vượt qua những gì hần có thể chịu đựng.

Từ trước tới nay hần luôn chán ghét nữ nhân, không ngờ có một ngày có thể thân nhiên đối mặt với một nữ nhân, còn tiếp nhận sự đụng chạm của nàng, ngay cả bản thân hần đều cảm thấy khó có thể tưởng nổi.

Trong đêm lạnh, bàn tay lạnh lẽo sau khi chạm vào trán hần thì nhanh chóng rút lại, nhưng mà lòng hần lại dấy lên một ngọn lửa, một luồng nhiệt chưa từng có.

“Không sao, chúng ta về đi.”

“Ừ.” Hần cũng không nhiều lần, giống lúc nãy vờn vòng tay khoác lên cả người nàng, kéo nàng vào trước ngực mình, vung tay áo một cái, tấm áo choàng bông chốc mở ra, giống như một tấm lưới lớn bao lấy nàng, hai người nháy mắt biến mất trong đêm đen.

Đến vô ảnh, đi vô tung.

(ảnh: bóng, tung: dấu vết)

Sau tất cả mọi chuyện đêm nay, nàng như được mở mang kiến thức, nam nhân này không phải lợi hại bình thường mà là cực kì lợi hại, người ở trong cung đó chưa chắc đã đấu lại hần, nếu đến cuối cùng phong ba nổi lên, máu nhiễm hoàng thành, thiên hạ tất loạn, thiên hạ trước giờ phân phân hợp hợp cũng không liên quan gì đến nàng, nhưng nàng chỉ muốn Vân Vương phủ tránh được kiếp nạn, sau đó lui về ẩn cư nơi đồng lúa yên bình.

Hai người vào hoàng cung, Mộ Dung Xung ôm nàng đi thẳng về phía Kim Hoa cung.

Vân Tiểu bỗng nhớ tới một người, người này chính là nhân vật quan trọng nhất quyết định thắng thua trong ván cờ này, hần là ai?

Ánh mắt lập tức trở nên âm trầm, nàng trầm giọng: “Mộ Dung Xung, nhất định ngươi biết Thanh Phong các ở đâu, đưa ta đến Thanh Phong các, ta muốn xem khách quý của Hoàng thượng rốt cuộc là người phương nào?”.

Trên đỉnh đầu không thấy có tiếng gì, đang lúc Vân Tiểu nghĩ hần không đồng ý thì không ngờ lại nghe thấy một tiếng Ừm, cũng chẳng hỏi nàng nguyên nhân hay là có chuyện gì, quay người đi một hướng khác, nháy mắt liền đến một nơi bóng cây xen kẽ nhau, rõ ràng là mùa đông nhưng hương thơm của trúc xanh và hoa cỏ lại tỏa ra ngào ngạt.

Vân Tiểu bị cảnh vật trước mắt hấp dẫn, ngay cả người phía sau thả tay ra cũng không biết, khi hoàn hồn thì chẳng còn thấy bóng dáng Mộ Dung Xung đâu, nhưng nàng biết hần nhất định chưa đi xa, không nhìn được giường giọng: “Cảm ơn ngươi, nợ ngươi một cái nhân tình”.

Hiện giờ là nàng cam tâm tình nguyện nợ hần một cái nhân tình, nếu ngày sau có cần, đương nhiên nàng sẽ ra tay tương trợ.

Phía xa xa, đôi mắt đỏ như sỏi như ung của nam tử hiện lên sự u ám, thuộc hạ phía sau không kịp được hỏi: “Chủ tử, hiện giờ có trở về không?”.

“Về đi.”

Hai người ẩn mình vào màn đêm.

Vân Tiểu quay đầu bước một bước về phía trước, men theo con đường nhỏ tối om, trên đường cũng không thấy ai, xem ra vị khách quý này là người ưa thích sự thanh tĩnh cho nên không cần nhiều thái giám cung nữ.

Đêm trăng lạnh bạc như nước, thềm hương cây cỏ um tùm, sương lạnh trong suốt đọng trên nhánh cây khiến nó rung nhẹ, phát ra ánh sáng nhu hòa, vạn vật như được bao phủ trong một tầng sa lụa, uyển chuyển hàm xúc mà lại mỏng lung.

Đi qua con đường tối rồi lại lướt qua một mảnh rừng trúc xanh, chợt thấy trước mắt sáng rực.

Một hồ nước trong vắt đang ngủ say yên tĩnh trong đêm sương giá lạnh, bốn phía quanh hồ là những cây cột hình tròn, trên đó treo một cái đèn lồng lưu ly hình bát giác, ánh đèn chiếu vào trong hồ, để lại những ánh sáng lung linh đẹp động lòng người.

Vân Tiểu không nén được tán thưởng, nơi này thật sự rất đẹp, chẳng trách Hoàng thượng sắp xếp cho khách ở tại Thanh Phong các, sẽ chẳng có ai chán ghét một nơi xinh đẹp thế này.

Chậm rãi bước trong ánh đèn mờ ảo, gió nhẹ thổi quá, Bích hồ nổi lên tầng tầng gợn sóng, hồ nước được những chiếc đèn chiếu sáng giống như vẩy cá lóc ánh vàng, lấp lánh lạ kì.

Vân Tiểu chọn một mặt cỏ sạch sẽ rồi ngồi xuống, mê mẩn nhìn hồ nước, nếu giờ mà có rượu ngon trong tay thì thật muốn say một lần.

Trăng ngả về tây, đêm đã khuya, hàn ý quá nặng, nàng không nhịn được run rẩy vài cái, rụt rụt vai chuẩn bị rời đi.

Bỗng bên tai truyền đến một loạt âm thanh êm ái, đầu tiên là thông thả mà du dương, sau đó thoát cái lại biến thành như thiên quân vạn mã chạy tới, sóng to gió lớn, vang dội mãnh liệt cứ liên tiếp cất cao.

Đúng là một khúc Ải Cửu Châu.

Khúc nhạc này hồi ở Vân Vương phủ nàng từng nghe ca ca đàn một lần, nàng còn nhớ rõ ý nghĩa của bài này là cho tướng sĩ ở xa phía bắc Trường Thành, một đi không trở lại, nhưng ý chí mạnh mẽ còn chưa đền đáp, vẫn nghĩ đến cha mẹ già ở nhà, lòng như rỉ máu, hóa thân thành sói, anh dũng giết địch, chỉ mong đạt được công danh làm rạng danh cho quê nhà.

Nhưng vào lúc ánh trăng như vậy lại đàn khúc này, thật sự rất không phù hợp, hiện giờ hẳn nên thổi một khúc gió hoa bùng sáng đêm trăng mới đúng chứ.

Là ai? Có thể dùng sáo thổi ra nhịp điệu chí khí hào hùng ngàn vạn lần như vậy.

Vân Tiểu đi lên phía trước, từng bước từng bước tiến tới nơi phát ra âm hưởng đó.

Phía lan can nơi ấy, một người ngồi dựa vào chỗ vịn, áo xám tóc đen, vắt chân, rõ ràng trên mặt là vẻ êm ái nhưng âm thanh thổi ra lại có ba phần ngang ngạnh như thấm máu, khắc cốt ghi xương.

Khúc nhạc dừng lại, người đó bỗng nhiên quay đầu, hai ánh mắt chạm nhau.

Ngũ quan anh tuấn tú dật, không phải là tuyệt mỹ mà là một loại cảm giác nhìn qua làm ta cảm thấy thoải mái, đôi mắt đen sâu phủ một tầng khí lạnh, như thể thấy được tất cả những điều huyền bí trên thế gian, môi nhếch lên nhưng không cười cũng không nói, từ đầu đến cuối không có biểu tình gì, mắt liếc qua bên này một cái xong liền đưa sáo lên cạnh môi, đôi môi hồng nhạt hơi cong lên, âm thanh trong suốt xa cách vang đến, xuyên qua nhìn sơn vạn núi, đánh tan sương mù, âm hưởng dội lại dư âm không dứt.

Hoàn toàn không phải là một điệu hát giản đơn uyển chuyển, mà là một khúc ca mang hơi thở mạnh mẽ.

Vân Tiểu ngồi cạnh một hàng lan can khác, rồi khẽ dựa vào bên thành, mí mắt hơi híp, thưởng thức chí khí phóng túng trong ca khúc.

Ánh đèn lồng bao phủ lên khuôn mặt nàng, trên gương mặt là một tầng vàng sáng ửng đỏ, lông mi rất dài phủ lên đôi mắt linh động hoạt bát, khoe môi hơi cong lên tạo thành một nụ cười say lòng người, má lúm đồng tiền tinh xảo đáng yêu làm nàng giống như một vò rượu ngon, rượu không làm người say, người tự say.

Âm khúc vẫn lơ lửng trong gió như trước, chỉ là trong đôi mắt sâu thẳm kia có thêm nhẹ nhàng sảng.

Một người thổi nhập thần, một người nghe nhập thần, ánh trăng ngả tây, đêm ngày càng sâu

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Xuất Cung

Vân Tiểu dựa người vào trên lan can, giống như là đang ngủ, nhìn dung nhan khi ngủ an ổn của nàng, khiến cho người ta không đành lòng dừng lại khúc nhạc, khúc nhạc này giống như đã trở thành một bài hát ru con, khiến cho một người vẫn luôn không ngủ được ngon khi ở trong cung như nàng, giờ đây lại ngủ vô cùng ngọt ngào.

Tây Môn Thục khoe môi khẽ nhếch lên, nếu như khúc nhạc hẳn thổi lại có tác dụng như vậy, vậy thì cứ coi hẳn như một sứ giả gây ngủ đi.

Ánh mắt không tự chủ được mà chuyển dời đến trên người đang ngủ an ổn phía sau, bộ dáng của nàng không phải là đẹp nhất, nhưng mà lại hấp dẫn người ta nhất, vậy mà lại có thể ở trước mặt người xa lạ ngủ vô cùng ngọt ngào như vậy, quên mình, rót cuộc năng tin tưởng vào nhân phẩm của hắn, hay là do quá mệt mỏi mà thôi, trong cung, chỉ sợ là cuộc sống của mỗi người đều không được dễ dàng, huống chi là nàng?

Thời điểm nàng ngủ, làm cho người ta không tự chủ được mà muốn tiến lại gần, thật giống như một con mèo nhỏ hoàn toàn không hề có phòng bị, từ khi hắn có nhận thức, nữ nhân là luôn luôn ham vinh hoa phú quý, lại còn mềm mại làm ra vẻ ta đây, khiến cho người ta vừa thấy mà buồn nôn, mà hiện nay gặp được nàng cũng thật là một người đặc biệt.

Nàng chính là người mà người người gọi là kẻ ngốc hay sao?

Ý cười nghiền ngẫm hiện lên, thật muốn vươn tay chạm đến hai má mềm mại đáng yêu kia, nhất định là mềm mại như bông, làm cho người ta khi ôm vào trong ngực, sẽ cảm thấy từ trong ra ngoài đều là thoải mái.

Tây Môn Thước đang suy nghĩ đến nhập thần, bỗng nhiên trong không khí hiện lên sát khí nồng đậm, nồng đậm đến mức cảm nhận được.

Người nào? Sắc mặt đột nhiên trầm xuống, sát khí hiển thị rõ, nháy mắt nhu hòa lúc trước biến mất không thấy, ổng sáo vừa thu lại, thanh âm thị lãnh vang lên, lại tự động thấp xuống vài phần.

“Người nào, đi ra “.

Lời nói của hắn vừa rơi xuống, từ trong chỗ tối hơn mười đạo thân ảnh nhảy ra, mặc quần áo dạ hành, trên mặt dùng một chiếc khăn đen che lại, chỉ lộ ra đôi mắt tràn ngập sát khí bắn về bốn phía, hung ác nhìn chăm chăm nam tử đang đứng kia, hắn chính là cuồng ngạo khoanh tay đứng nơi đó, chiếc sáo ngọc trong tay nhẹ phát hai cái, trong đèn tối lạnh lẽo sinh ra một tia thị huyết, quanh thân cương khí hiện lên, không gió, nhưng áo bào trên người vẫn phe phẩy, một dòng khí cường đại bao phủ lấy thân hắn.

Mười mấy hắc y nhân vừa thấy vậy, nam tử này nội lực thật là mạnh, sát khí ngày càng đậm, xem ra đêm nay đã gặp phải đối thủ.

Kẻ cầm đầu hắc y nhân vung tay lên, mười mấy người liền phân tán ra, bao vây quanh Tây Môn Thước, trong một lúc cũng không dám tới gần.

Đúng lúc này, Vân Tiểu cảm nhận được lệ khí bên người, đôi mắt mở ra, thân hình nhảy dựng lên, cảnh giác nhìn chăm chăm mười mấy hắc y nhân đang vây quanh nàng và người thổi sáo kia.

Những người này tới đây là để giết người thổi sáo này, cũng chính là khách quý của Hoàng Thượng.

Như vậy bọn họ là ai? Vân Tiểu ánh mắt lóe lên, trong lòng suy nghĩ, chẳng lẽ là người của Vân Vương phủ, vừa nghĩ như vậy, không đúng, phụ thân không có dã tâm đoạt vị, cho nên chuyện Thượng Quan Diệu mời người này tiến cung, cũng ông có quan hệ gì đâu, nếu không phải phụ thân, vậy đây là người phương nào a?

Ánh mắt đen láy, quay tròn chuyển động, giống như một yêu tinh ngàn năm, vô cùng giao hoạt.

“Rốt cuộc các ngươi là người nào?”

Tây Môn Thước quét mắt nhìn nha đầu bên người một cái, không nhanh không chậm mở miệng.

Tuy rằng thanh âm ngạo mạn, dương dương tự đắc, nhưng mà mười mấy hắc y nhân lại cứng ngực lại, có vài người nội lực kém lại chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, rút lui về phía sau từng bước, không ngờ là người này lại dùng âm truyền nội lực, nội lực thâm hậu đến như vậy, bọn họ còn có phần thắng sao? Hơn nữa nữ tử bên cạnh hắn một chút cũng không có việc gì, cũng không thể coi thường nàng ta được.

Đương nhiên những người này căn bản không biết, Vân Tiểu vốn không có nội lực, cho nên không cảm nhận được uy lực của âm truyền lực, cho nên sắc mặt mới không thay đổi.

Mười mấy người kia tự biết mình đã gặp đối thủ cường đại, trong lòng vô cùng hoảng hốt, nhưng chủ nhân đã hạ lệnh, cho dù có chết cũng không được lùi bước, bởi vậy hắc y nhân cầm đầu cắn răng trầm giọng: “Tây Môn Thước, ngươi chịu chết đi”.

Nói xong, vươn tay rút nhuyễn kiếm bên hông, người cũng đã nhanh chóng lao lên.

Những người khác cũng theo sát phía sau, hơn mười thanh kiếm sáng chói cùng nhắm vào Tây Môn Thước.

Vân Tiểu nghe lời nói của hắc y nhân, nhủ mày trầm tư, Tây Môn Thước, người này là ai a? Vì sao Hoàng Thượng lại có thể coi trọng hắn như vậy? Đang suy nghĩ nhập thần, Tây Môn Thước vung tay áo lên, kinh phong nổi lên bốn phía, phát ra khí phách cường đại, Vân Tiểu bị gió cuốn đi, văng vằng thoát ra khỏi vòng tròn người.

Tây Môn Thước, cuồng vọng cười, khí phách mười phần, sáo ngọc trong tay vung lên, ngênh đón, mười mấy người bao quanh vây quanh hắn, phân ra trên cao phía dưới tầm trung cùng tấn công, dòng khí vô cùng to lớn bao phủ lấy hắn.

Đáng tiếc nam tử này tựa như ma quỷ vậy, gió đêm khiến mái tóc đen óng của hắn lay động, bay lượn như hoa anh đào nở rộ, khuôn mặt tuấn tú nhiễm một tầng băng lạnh, giống như hàn băng ngày tiết sương giáng, trước hết khiến người ta e sợ ba phần, sát khí vô cùng đau.

Ổng sáo quét ngang một vòng, giống như đào núi lấp biển uy lực mười phần, mười mấy hắc y nhân bị kinh khí thổi tới, bị đánh lùi lại ba bước, thở hổn hển không thôi, lại nhìn nam tử phía chính giữa kia.

Lông mày khẽ mở, mắt hàm ý cười lạnh, khóe môi nhếch lên sát khí thị huyết vô cùng, lạnh lùng nhìn chăm chăm bọn họ.

Mười mấy hắc y nhân kinh hoàng lui lại từng bước, ánh mắt không tự chủ được chuyển tới trên người nữ nhân phía sau Tây Môn Thước, vừa rồi Tây Môn Thước đã dùng ống tay áo đẩy nàng ra, đem nữ nhân này đẩy ra khỏi vòng trong, điều này chứng tỏ nữ tử này là người vô cùng quan trọng với hắn, ý niệm cùng hiện lên trong đầu, cầm đầu vài hắc y nhân, thân hình vừa chuyển, trường kiếm liền hướng về phía Vân Tiểu.

Vân Tiểu vốn đang tính toán, có nên xuống tay với Tây Môn Thước hay không, bởi vì trực giác cho nàng thấy, Tây Môn Thước này nhất định sẽ gây bất lợi cho Vân gia.

Không ngờ rằng chính mình lại thành mục tiêu của hắc y nhân, trong lòng không khỏi tức giận, đồng tử đảo vòng một vòng, thân mình lui về phía sau ba bước, bàn tay nâng lên, một màu ngân quang sắc bén lóe lên, xoay nhanh như chong chóng, trong đêm tối, giống như một đóa tuyết liên nở rộ, lạnh lẽo thấu xương, Tuyết Liên kia như dung nhập linh hồn con người, xoay tròn thật nhanh, bay về phía trước vài hắc y nhân kia, ngân đao lướt qua, không có một ngọn cỏ.

Vài hắc y nhân, quần áo đều hóa thành mảnh nhỏ, cánh tay bị đao khí quét qua làm bị thương, máu tươi tràn ra, không hề cảm thấy đau đớn chút nào, nhưng rất nhanh lại có một cảm giác đầu vầng mắt hoa.

Một người trong đó liền kinh hô: “Lão đại, trên đao có độc “.

Vân Tiểu cười đến vô cùng ngọt ngào, vừa thu bàn tay lại, đao cũng liền chui vào cổ tay áo, hai tay ôm trước ngực, giống như một nha đầu vô tội mà lại đơn thuần đứng xem nào nhiệt, chớp chớp đôi mắt thủy linh to trong, vẻ mặt vô hại, nhưng càng như vậy, lại càng khiến cho người ta thấy sợ nôi da gà, đây mới gọi là cảnh giới giết người không chớp mắt đi.

Không ngờ tối nay lại gặp phải cản trở lớn như vậy, kẻ cầm đầu kia vùng tay lên, che lấy vết máu đã biến thành màu đen trên cánh tay, mạnh mẽ gắng sức lui về phía sau.

Cho dù chết, bọn họ cũng không thể chết ở trong hoàng cung này được, nếu không sẽ bại lộ tung tích của chủ tử.

“Rút lui”.

Mười mấy hắc y nhân, những kẻ không bị thương động tác gọn gàng đỡ lấy đồng bọn, trong nháy mắt liền lui ra ngoài. Những người này trước nay thân thủ không hề kém, không ngờ rằng tối hôm nay ăn phải thiệt thòi như vậy, thật sự là bởi vì gặp được đối thủ quá lợi hại.

Vân Tiểu thấy những kẻ ám sát đó đi hết, mà nàng cũng mất đi một cơ hội tốt, hơn nữa Tây Môn Thục này giống như người chính trực, cũng không có bỏ đá xuống giếng, mà ngay vừa rồi còn giúp mình một phen, cho nên mình cũng không thể không lý do mà liên trở mặt được, hơn nữa cho dù nàng trở mặt, cũng không nhất định sẽ thắng được người ta.

Vân Tiểu thở dài, rút lui, quay người trở về con đường khi nãy đã đi đến.

Phía sau Tây Môn Thục ánh mắt lảng lạng cup lại, ánh mắt miên xa ngân nga, còn mang theo một chút suy nghĩ nghiền ngẫm, sâu kín nhìn chằm chằm bóng người đang ngày một đi xa kia.

Đây chính là con ngọc mọi người đồn hay sao? Thật sự là khiến cho người ta bất ngờ.

Ha ha, trong đêm tối, cười khê hai tiếng, thật sự là biến hóa kỳ lạ.

Vân Tiểu cũng không biết rõ đường từ Thanh Phong các đến Kim Hoa cung, nhưng biết đại khái phương hướng, dựa vào trí nhớ mà quay về, nhưng nàng trời sinh đã mù đường, cho nên chỉ một quãng đường ngắn ngủi, vậy mà mò mẫm trong khoảng thời gian dài, mới trở lại Kim Hoa cung.

Nhẹ nhàng bước từng bước vào Kim Hoa cung, để tránh kinh động mọi người trong cung, liền đi vòng ra cửa phía sau mà vào, không ngờ rằng lại thấy Uyển Uyển đang đứng đợi ở đó, trong lòng không khỏi chảy tràn một dòng nước ấm, trong cung này, không phải chỉ có một mình nàng, còn có Uyển Uyển, tình như thủ túc đang đứng đợi nàng Uyển Uyển, nghĩ như vậy, dưới chân lại sinh ra một cỗ lực vô cùng, tiến đến.

“Uyển Uyển, sao ngươi lại ở nơi này?”

Uyển Uyển tiến lên từng bước lôi kéo tay nàng, vừa chạm vào đầu ngón tay lạnh như băng của nàng, không khỏi đau lòng kéo nàng đi vào hai bước, nhỏ giọng oán giận: “Nương nương của ta ơi, trời đông giá rét mà sao đêm khuya người mới trở về, trời cũng đã sắp sáng rồi, có phải là đã bị lạnh hư rồi hay không?”

Vừa nói, một bên vừa kéo nàng đi vào, loảng xoảng một tiếng, liền khóa cửa sau lại, hai người cẩn thận vào đại điện, theo hành lang đình đi vào nội điện, một phòng vô cùng ấm áp.

Uyển Uyển đặt ấm lò trong điện, ấm áp như mùa xuân.

Vân Tiểu cuối cùng cũng yên lòng lại, không có chuyện gì rồi, quay lại ôm lấy Uyển Uyển, cảm động mở miệng: “Uyển Uyển, cảm ơn ngươi, có ngươi thật tốt a”.

“Biết là tốt rồi.” Uyển Uyển cười rộ lên, ôm lấy chủ tử: “Có điều, là có người cho ta biết, đứng đợi ở cửa sau, hầu nương nương.”

“Ài?”

Vân Tiểu bất ngờ muốn ngẩng đầu lên, là ai biết nàng ở bên ngoài, trong đầu lập tức hiện ra mặt nạ màu bạc Mộ Dung Xung, chẳng lẽ là người này, không ngờ rằng hẳn cũng là một kẻ cẩn thận như vậy, vậy mà còn biết dặn Uyển Uyển ở cửa sau chờ nàng.

“Một tên mặt không chút thay đổi, có lẽ hẳn là thủ hạ của Mộ Dung Xung”.

Uyển Uyển nhớ tới kẻ đã đến thông báo cho mình, lạnh lùng, thật sự là có chủ tử như thế nào thì có nô tài như vậy a.

“Nha, hấn cũng có tâm a”.

Người nam nhân này rốt cục là người thế nào a? Lạnh lùng như tượng băng mùa đông, cả ngày nhìn cũng chỉ thấy cái mặt nạ, thật là muốn nhìn xem dung mạo tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành của hấn ra sao, chỉ cần nhìn một nửa khuôn mặt lộ ra kia, đã là kinh người tuyệt điểm rồi.

Lại thấy hấn cả ngày mặc một bộ màu trắng, trên quần áo được thêu, hay viền tay áo, hoặc là Bán Chi Liên, thậm chí là túi tiền bên hông cũng là hoa Mẫu Đơn, mỗi một bộ dạng đều là khác người vô cùng.

Nhưng mà cũng chỉ có người lạnh như băng này, vậy mà một lần lại thêm một lần, ba lần bảy lượt giúp mình, vì sao hấn lại luôn ra tay giúp đỡ nàng?

Vân Tiếu tuyệt đối không cho rằng mình có khả năng khiến nam nhân phải điên đảo, với dung mạo như vậy của nàng, còn chưa đủ để trở thành hồng nhan họa thủy, nếu vậy rốt cuộc hấn là vì cái gì chứ?

Trái lo phải nghĩ, không tìm được ảo diệu trong đó, Mộ Dung Xung, rốt cuộc cùng với nàng có bao nhiêu nhân duyên đây?

Uyển Uyển nhìn Vân Tiếu vẫn ngây người không hề nhúc nhích, nhanh chóng kéo nàng đi hầu hạ, một bên hầu hạ rửa mặt, một bên lái nhai quả trách .

“Chủ tử, mau rửa sạch rồi đi ngủ thôi, còn muốn cái gì đâu? Trời cũng sắp sáng rồi, người không buồn ngủ a”.

Câu cuối nàng vừa nói xong, Vân Tiếu không khỏi khẽ ngáp một cái, ai nói nàng không buồn ngủ chứ, mí mắt của nàng đều sắp dính vào nhau rồi, có lẽ là bởi vì trong lòng còn nhiều chuyện lo nghĩ, cho nên không có cảm giác buồn ngủ.

“Ta sớm mệt chết rồi”.

Sau khi rửa mặt xong, Uyển Uyển đỡ nàng nằm lên giường, nữ nhân này cũng liền bùm một tiếng ngã xuống giường, ngủ đến Đông Nam Tây Bắc đều phân không rõ, Uyển Uyển thở dài, nhanh chóng đắp chăn lại cho nàng, sau khi hầu hạ xong hết, liền canh giữ ở trước giường, nhìn gương mặt đáng yêu khi ngủ kia dưới ngọn đèn, lo lắng khẽ lẩm bẩm.

“Chủ tử, vì sao Mộ Dung Xung kia lại tốt với người như vậy, người ta nói hấn thị huyết thành ma, giết người không chớp mắt, hấn đối xử với người như vậy sợ là có mục đích riêng, Uyển nhi không hi vọng người sẽ bị thương tổn”.

Đáng tiếc lo lắng của nàng, Vân Tiếu một điểm cũng không hề biết, nếu không nhất định sẽ phản bác nàng, nói nàng lo lắng thừa, bởi vì, nàng và Mộ Dung Xung, là người hai thế giới khác nhau, sao lại có hai chữ thương tổn được...

Thanh Phong Các, Tây Môn Thục gặp chuyện, chuyện này vào sáng sớm liền truyền đến Cảnh Phúc cung.

Hoàng đế Thượng Quan Diệu tức giận đến sắc mặt âm ngao khó coi, hấn vừa mới đem Tây Môn Thục đón vào cung, liền đã bị người ta ám sát, tỏ rõ là do ai động tay động chân.

Đáy lòng hiện lên một dòng khí rét lạnh, con người ẩn chứa mũi nhọn hủy thiên diệt địa.

Mẫu hậu vì sao lại đối với ta như vậy, mặc dù ta nắm giữ quyền to, nhưng ta cũng vẫn là hoàng nhi của người, chẳng lẽ ta còn có thể hại người hay sao, vì sao người lại có thể đối xử với ta như vậy?

Thượng Quan Diệu từ trong lòng tỏa ra hơi lạnh lẽo tận xương, bàn tay to vung lên, màn lụa rực rỡ được vén lên, đóng đưa như từng đợt sóng biển.

Tiểu Đình từ canh giữ cạnh bình phong, vừa thấy Hoàng Thượng tức giận, sớm đã bị dọa cho liên tục dập đầu.

“Hoàng Thượng bảo trọng long thể, Hoàng Thượng trăm ngàn đừng tức giận hại thân thể”.

“Tiểu Đình từ, người nói xem trăm làm sai sao? Trăm chính là vua của một nước, người vì sao lại có thể đối đãi với trăm như vậy, như vậy người trong thiên hạ sẽ đối với trăm như thế nào đây, trăm vừa đón Tây Môn Thục tiến cung, liền xảy ra loại chuyện này, trăm nghĩ hấn ở trong cung sẽ an toàn, cho nên thị vệ bên Thanh Phong các cũng không nhiều, nhưng mà trừ bỏ người có thể vượt qua đám thị vệ mà đến ám sát Tây Môn Thục, còn có ai?”

Lời nói tàn nhẫn của Hoàng Thượng vừa vang lên, Tiểu Đình từ bị dọa cho sắc mặt trắng bệch, những chuyện trong hoàng thất, hấn tốt nhất vẫn là không nên biết, loại chuyện này nêu như biết nhiều hơn, sợ rằng cũng chỉ còn một con đường chết, một câu cũng không dám nói, chỉ biết dập đầu.

Thượng Quan Diệu phát tiết xong, trong lòng dễ chịu hơn một ít, lạnh lùng liếc nhìn Tiểu Đình từ đang dập đầu nói.

“Tiểu Đình từ, vừa rồi trăm đã nói gì?”

Tiểu Đình từ nhanh chóng mở miệng: “Hoàng Thượng cái gì cũng chưa nói, nô tài cái gì cũng chưa nghe được”.

“Ừm, lại đây hầu hạ trăm dậy đi, ” Thượng Quan Diệu ngữ khí dịu đi một chút, Tiểu Đình từ thở phào một hơi nhẹ nhõm, dùng ống tay lau đi mồ hôi lạnh trên đầu, chậm rãi bò người dậy, đi đứng có chút như nhũn ra, từ xưa gần vua như gần cọp, trong cung một số lớn thái giám và cung nữ hâm mộ vị trí

của hắn, là tâm phúc bên người Hoàng Thượng, lại không biết chỗ cang cao lại cang lạnh, mỗi ngày hắn trải qua đều là kinh hãi không hết, nếu như có thể, hắn tình nguyện làm một thái giám bình thường mà thôi.

Tiểu Đình tử một bên hầu hạ Hoàng Thượng, một bên âm thầm nghĩ.

Thượng Quan Diêu thấy sắc mặt hắn tái nhợt như tờ giấy, biết vừa rồi mình đã làm tiểu nô tài này sợ hãi rồi, thấy hắn run run thất đại lung cho mình, ngữ khí dịu đi vài phần: “Tiểu Đình tử, ngươi là nô tài của trẫm, trẫm sẽ không tùy tiện xử phạt ngươi”.

Lời nói ôn nhuận vang lên, Tiểu Đình tử có chút thụ sủng nhược kinh, Hoàng Thượng vậy mà có thể nói chuyện với hắn như vậy, trong lòng nhất thời kích động, nước mắt đều tích tụ trong mắt, một bên hầu hạ Hoàng Thượng, một bên cung kính mở miệng.

“Nô tài tạ ơn Hoàng Thượng, nô tài tạ ơn Hoàng Thượng”.

“Tên nô tài nhà ngươi”.

Thượng Quan Diêu nhìn tên đang hầu hạ chính mình, vừa khóc vừa cười, không khỏi sinh ra vài phần cảm khái đến, Tiểu Đình tử cùng mình quả thật là có chút đồng bệnh tương lân, tự mình nổi giận, còn có thể trút giận lên đầu hắn như vậy, nhưng mà một nô tài như hắn cũng chỉ có thể nén giận.

“Được rồi, được rồi, ngươi cũng không cần lo lắng cho cái mạng hèn của mình nữa, trẫm sẽ không muốn cái mạng hèn của ngươi đâu, bãi cái đi Thanh Phong Các đi”.

Thượng Quan Diêu cũng không có bao nhiêu tình lực lãng phí trên người Tiểu Đình tử, giờ phút này hắn chỉ quan tâm đến mưu sĩ Tây Môn Thục, nghe nói những thích khách tới hôm qua cũng chưa có đả thương hắn chút nào, ngược lại còn bị thương vài người, chặt vật mà chạy, Tây Môn Thục này không hổ là mưu sĩ nổi danh trên giang hồ, võ công cùng mưu lược đều tài trí hơn người.

Chỉ là, thái độ của hắn thực là quá đáng, may mà hắn không có hứng với quan trường, hơn nữa trời sanh tính đạm mạc, nếu không, chỉ sợ ngay cả mình, cũng không thể giữ hắn lại được.

Thượng Quan Diêu ánh mắt lóe lóe lên, hàn quang bắn ra.

Từ trước đến nay cơ trí hơn người, thanh danh thể diện, đều là những điểm tối kỵ của hoàng gia.

Mẫu hậu làm như vậy cũng không có sai, chỉ là bà không nên hành động một cách lộ liễu như vậy, hành động vội vàng mà lại sơ hở như vậy, một mặt là áp chế thế lực hắn, mặt khác cũng coi như đang cảnh cáo hắn, không có sự cho phép của bà, thì người này cũng không thể giữ lại.

Vừa nghĩ đến tâm tư này của mẫu hậu, Thượng Quan Diêu trong lòng lại càng thêm tức giận, mạnh mẽ bước ra ngoài cửa.

Tiểu Đình tử dẫn theo vài thái giám theo sát phía sau hắn, Hoàng Thượng vừa rồi đã cam đoan, khiến cho hắn trong lòng buồn lòng không ít, miệng vàng lời ngọc, xem ra hắn không cần phải lo lắng cho cái mạng nhỏ tùy lúc có thể mất này, trong khoảng thời gian ngắn có lẽ cái đầu của hắn sẽ không có việc gì.

Có điều hắn cũng không dám quên một chuyện, chuyện trong hoàng thất, biết càng ít càng tốt, như vậy thì cái mạng nhỏ của hắn mới có thể kéo dài được.

“Bãi giá Thanh Phong Các”.

Có điều Tây Môn Thục cũng không có ở Thanh Phong Các, cho nên Hoàng Thượng đến chậm một bước, tiểu thái giám hầu hạ Tây Môn Thục cẩn thận bẩm báo, Tây Môn Tiên Sinh sáng sớm đã bị Thái Hậu nương nương cho người đến tuyên qua bên đó.

Thượng Quan Diêu sắc mặt càng trở nên khó coi, động tác của mẫu hậu cũng thật nhanh, hôm qua giết không được, nên sáng sớm hôm nay đã truyền Tây Môn Thục qua đó, chẳng lẽ người muốn ban chết cho Tây Môn Thục.

“Bãi giá Trường Tín cung”.

Hoàng đế ra lệnh một tiếng, mọi người chậm rãi di chuyển về phía Trường Tín cung.

Sáng sớm, từng đám sương mù lượn lờ, gió nhẹ nhàng thổi qua, sương mù chậm rãi tán ra .

Trong tiểu đình xanh ngọc, màn trướng lay động, bóng người yếu điệu, ngoài đình, hoa cỏ tươi mát, đua nhau khoe sắc, xa xa một màu cây cối xanh biếc, uyển chuyển hàm xúc động lòng người, trong không khí tràn ngập hương hoa cỏ tươi mát lòng người.

Tiếng nói lạnh lùng mà thanh u mơ hồ truyền ra từ trong đình.

“Tây Môn Tiên Sinh thật đúng là hảo phong thái”.

Trong lương đình, Thái Hậu đánh giá kẻ được xưng mưu sĩ trong truyền thuyết Tây Môn Thục, không giống với những kẻ giang hồ lỗ mãng bình

thường, mà lại càng thêm nho nhã quý phái, ngũ quan tinh tế, lông mày như liễu, mắt sáng như sao, trong con ngươi màu đen hiện lên tia nhìn lạnh đậm, mà lạnh lùng, mà phóng khoáng.

Một người giống như không nhiễm bất kỳ hạt bụi trần thế, thật là có dáng dấp của bậc tiên nhân, tiếc là kẻ này khiến cho người ta nhìn không thấu, một nam tử tâm tư như sương mù này sao có thể ở bên cạnh Diệu nhi được.

Tây Môn Thục thân nhiên tiếp nhận ánh mắt soi mói của Thái Hậu, trong khi Thái Hậu đánh giá hắn, đồng thời cũng đánh giá lại Thái Hậu.

Nữ nhân có quyền thế nhất Đông Tần quả nhiên là đúng như lời đồn phong hoa tuyệt đại, nghe nói khi bà còn trẻ, cười khuynh quốc khuynh thành, nhiều năm qua, an ổn trên ngôi hậu, nhận được thánh sủng không suy.

“Thái Hậu quá khen”.

Tây Môn Thục không kiêu ngạo không siểm nịnh ôm quyền thi lễ, đôi mắt không hề gọn sợ hãi, yên lặng như nước.

“Nếu như ai gia cho người ở lại Trường Tín cung, vì ai gia bày mưu tính kế, người nguyện ý không?”

Thái Hậu ung dung thân nhiên bưng chum trà lên, ngọc thạch xanh nhạt, nhẹ nhấc lên nắp chum trà, tao nhã phẩm trà, có điều đôi con ngươi thâm thúy xuyên thấu qua làn khói trà trước mắt, nhìn chăm chăm Tây Môn Thục, không hề bỏ qua bất kỳ động tác nào của hắn.

Người này, vì sao làm cho bà bất an như thế, một loại sợ hãi thật sâu trong tâm.

Rõ ràng là đậm mặc lạnh lùng, không hơi thế sự, nhưng lại gây cho bà cảm giác kinh tâm như vậy, điều này khiến cho bà không dám khinh thường

Đôi mắt kia sáng như sao như ngọc lại giống như đang cất giấu một thanh bảo kiếm thị huyết, sát khí thật mạnh.

Chẳng lẽ những thứ này đều là do bà nhìn nhầm, đôi lông mày khẽ cau lại, bình tĩnh chờ đợi, bà muốn nhìn xem con người này cuối cùng sẽ chọn Hoàng Thượng hay chọn bà, tông Đông Tần to lớn này có ai mà không biết Dạ Lan Chi bà là người thù đoạn như thế nào, Thái Hậu tự phụ cười.

Tây Môn Thục thân nhiên nở nụ cười, hẩn cười, ánh sáng trên mặt lưu động, nháy mắt sinh động vạn phần, mà so với đậm mặc lúc trước sinh ra vài phần kinh diễm.

“Tạ ơn Thái Hậu nương nương yêu thích, chẳng qua ta tiến cung, không phải vì phụ trợ hoàng đế, mà là còn vì một cái nhân tình, nhân tình trả xong, chính là ngày ta rời đi. Hoàng quyền với ta, chỉ như phù du mà thôi”.

Dạ Lan Chi trong mắt mũi nhọn càng thêm sâu, nam nhân này thực tự phụ, vậy mà không về phía ai, người như vậy có thể giữ lại sao?

“Tiền đồ trước mắt, phong vương bá tướng, cũng không thể lay động được Tây Môn Tiên Sinh sao?”

Bà thật sự không thể tin rằng trong thế gian có người thanh cao như vậy, cho dù là văn nhân nhà thơ, cũng không thoát khỏi được sự kiềm chế của danh lợi, chẳng lẽ hắn thực sự không để ý đến quyền thế này, sau lưng kẻ này rốt cuộc còn cất giấu điều gì, nếu như hắn giống như đám tiểu nhân nịnh nọt bình thường, thật ra bà còn yên tâm hơn, chỉ cần có nhược điểm, liền rất dễ khống chế, khó khống chế nhất chính là những kẻ vô cầu vô tâm. .

“Nương nương coi trọng”.

Trong đình, lạnh khí nổi lên.

Bên ngoài đình, đúng lúc này thanh âm của thái giám vang lên: “Hoàng Thượng giá lâm”.

Tất cả mọi người đề cao giọng hành lễ: “Nô tài (nô tỳ) tham kiến Hoàng Thượng”.

Thượng Quan Diệu cũng không hề dừng lại chút nào, lướt qua đám thái giám cung nữ đang quỳ dưới đất, trực tiếp tiến vào đình, trên ngũ quan tuấn đạt, ẩn ẩn tia nhìn tàn bạo, vừa tiến vào trong đình, cũng không nhìn về phía Tây Môn Thục, mà là nhìn chăm chăm vào Thái Hậu.

Một lúc lâu sau vẫn chưa nói gì.

Thái Hậu trong lòng biết con vì sao như thế, nhưng lại chỉ biết làm như không biết, cười mờ miệng: “Diệu nhi như thế nào lại đây ?”

Trong đình Tây Môn Thục nhìn về mặt hai mẫu tử đang giương cung bạt kiếm, nhanh chóng đứng lên, cung kính mờ miệng: “Tham kiến Hoàng Thượng”.

Thượng Quan Diệu thu hồi tầm mắt lại, nhìn về phía Tây Môn Thục, thân thiết hỏi: “Tây Môn Tiên Sinh không có việc gì chứ ?”

“Không có việc gì, khiến Hoàng Thượng phải lo lắng rồi, Thái Hậu nương nương tuyên tại hạ tới đây là để hỏi thăm về chuyện thích khách đêm qua”.

Tây Môn Thục dường như không muốn khơi mào xung đột giữa hai mẫu tử Hoàng Thượng, nói thật sự uyển chuyển, Thái Hậu tất nhiên cũng không muốn làm căng quan hệ giữa hai mẹ con, thuận theo đó mà hạ giọng, mềm mại đáng yêu mờ miệng: “Đúng vậy, sáng sớm hôm nay ai gia liền nghe nói đêm qua Thanh Phong Các có thích khách xông vào, bởi vậy nên vô cùng quan tâm, cho nên mới tuyên Tây Môn tiên sinh lại đây hỏi thăm tình huống

một chút”.

Thượng Quan Diệu đôi mắt hoa đào sâu thẳm khẽ nhướng lên, đuôi lông mày hẹp dài mang theo một tia hàn ý, có điều cũng không có bộc phát ra, nếu Tây Môn Tiên Sinh không muốn làm căng thẳng quan hệ mẫu tử bọn họ, hẳn sao không biết thời biết thế, nhưng mà không so đo, không có nghĩa là tự mình không biết gì.

“Mẫu hậu thật là có tâm, nếu như để cho trầm tra ra tới qua là do ai động tay động chân, lại dám thương tổn đến khách quý của trầm trước mặt ta, trầm tuyệt không tha thứ”.

Lời nói tàn nhẫn lạnh lùng, Thái Hậu trong lòng hiểu rõ, hoàng nhi nói vậy là để cảnh cáo bà.

Trong lòng cứng lại, thật sự là vô cùng khó chịu, kỳ thật bà không muốn chọc Diệu nhi tức giận, hẳn chính là đứa con mà bà yêu nhất, bà làm ra những chuyện như vậy, cũng là vì bảo vệ giang sơn vạn dặm cho hắn, nhưng mà hắn lại không biết tâm tư của mẫu thân như bà.

Bà đã hy sinh nhiều như vậy, không muốn đem giang sơn tặng không cho kẻ không công.

“Diệu nhi”.

“Tây Môn Tiên Sinh tối hôm qua đã bị kinh hách, vẫn là nên quay về Thanh Phong Các mà nghỉ ngơi cho tốt đi”.

“Tạ Hoàng Thượng,” Tây Môn Thục cung kính thi lễ, quay đầu nhìn Thái Hậu đứng một bên trong ánh mắt tràn ngập sương mù, trên gương mặt quyền rũ kia khó nén vẻ mất mát, còn có đau lòng, cung kính mở miệng: “Tây Môn Thục cáo lui”.

“Đi đi,” Thái Hậu phát phát tay, loại thời điểm này, bà cũng không thể khống chế được Tây Môn Thục, hẳn chính là một dấu ngăn cách trong lòng mẫu tử bà, nếu như bà còn cố ý muốn trừ bỏ Tây Môn Thục, chỉ sợ là Diệu nhi cũng không thể để bà động vào.

Có điều, bà sẽ khiến cho Diệu nhi hiểu được, người này không thể giữ lại được.

Tây Môn Thục lui ra ngoài, trong đình, an tĩnh lại, mẫu tử hai người nhìn nhau thật lâu, trong ánh mắt thiếu đi tia nhìn thân thiết ngày xưa, vết rách ngày càng một lớn hơn.

“Diệu nhi, Tây Môn Thục người này không thể giữ lại, mẫu hậu hi vọng con?”

Thái Hậu ôn nhu mở miệng, có điều Thượng Quan Diệu cũng không cho bà cơ hội nói tiếp, xoay người kêu lên: “Mẫu hậu?”

Thanh âm đột ngột tăng vọt, như gió thổi lạnh lẽo.

“Mẫu hậu, nếu như trong mắt mẫu hậu còn có người con như trầm, sẽ không đối nghịch với nhi tử khắp nơi, qua chuyện tối hôm qua, trầm không muốn chuyện đó xảy ra lần nữa, còn có Tây Môn Thục cũng không có nghĩ muốn ở lại, hẳn chính là thiếu ta một cái nhân tình, khi đã báo đáp xong hẳn sẽ rời đi”.

Thượng Quan Diệu hai hàng lông mày nhíu lại, quanh thân lạnh lùng tiêu điều, phía trên áo gấm màu vàng, được thêu hình rồng đang bay lên trời, khi phách mười phần, tóc đen như mực thả xuống, kim quan phát ra ánh sáng chói lọi, ngũ quan tuấn đạt của hắn, lại càng thêm tao nhã vô hạn.

“Diệu nhi?”

Trên khuôn mặt tinh xảo của Thái Hậu có chút âm ngao, trong ánh mắt nổi lên chút âm ứ.

Bà có nằm mơ cũng không ngờ rằng, có một ngày đứa con mà mình sủng ái nhất lại đối chọi gay gắt với mình như vậy, kỳ thật trong lòng bà biết rõ, chuyện của Tây Môn Thục chính là một màn đạo diễn, nhi tử cũng đã sớm chống lại bà.

“Mẫu hậu bảo trọng thân thể đi, trầm còn có việc triều chính cần xử lý, xin cáo lui trước”.

Thượng Quan Diệu nói xong, liềm vung tay rời đi.

Ngoài đình một đám thái giám cung nữ đang quỳ, cảm nhận được lệ khí trên người Hoàng Thượng, ngay cả thờ lớn cũng không dám thờ.

“Tiểu Đình tử, trở về đi”.

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, Tiểu Đình tử lập tức đứng lên: “Hoàng Thượng bái giá hồi cung”.

Đoàn người rời đi, Ngọc Bích đình bốn phía liền an tĩnh lại.

Trong đình, Thái Hậu xuyên qua tấm sa mùng ngậy ngọc nhìn theo bóng dáng Hoàng Thượng đã đi xa, nước mắt chậm rãi chảy xuống, ngã ngồi trên ghế đá, bàn tay run run chống lên mặt bàn đỡ lấy thân thể của mình, lơ đãng chạm phải chum trà, chum trà rơi xuống mặt đất, giống như tấm lòng tan nát của bà, tâm ý của bà lại không ai hiểu được hay sao?

Thật sự là tự làm bậy không thể sống, ông trời, đây là ở trừng phạt ta sao?

Trong đôi mắt hoa đào của Thái Hậu. Nước mắt tuôn ra, cuộn cuộn chảy xuống, không tiếng động, khiến cho bà nhìn nhu nhược vô cùng, làm sao còn là một Thái Hậu thị huyết thâm sâu, chẳng qua chỉ làm một người mẹ nát lòng.

Kim Hoa cung.

Vân Tiểu ngủ đến tận khi mặt trời lên cao mới dậy, tối hôm qua đi ngủ thực là quá muộn, cho nên dậy không nổi.

Đến khi nàng tỉnh lại, nhìn quanh tầm cung, chỉ có một mình Uyển Uyển, Tú Tú và những thái giám khác đều đã đi ra ngoài làm việc .

Uyển Uyển vừa thấy chủ tử tỉnh lại, thần thần bí bí đi lại gần.

“Nương nương, ta đã đem Tú Tú và những người khác phái ra ngoài, có việc muốn nói với người”.

“Ừm, ” Vân Tiểu híp mắt nhìn kẻ đang cười như kẻ trộm này, mặt mày hớn hở, giống như gặp chuyện vô cùng vui vẻ, nhíu mày, hứng thú không lớn mở miệng: “Chuyện gì a?”

“Nương nương không phải muốn ra cung sao? Nô tỳ rất cục cũng đã tìm ra một cách”.

Uyển Uyển tiếng nói vừa dứt, liền cảm thấy cổ tay tê rần, chủ tử đang dùng sức nắm lấy cổ tay nàng, chớp mắt to, hưng phấn mở miệng: “Thật vậy chăng? Thật vậy chăng? Như vậy thực là quá tốt”.

Vân Tiểu nói, trên người chỉ mặc áo lót màu trắng, tóc dài rối tung, nhảy xuống giường, kích động đi qua đi lại.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện có thể rời khỏi nơi này, toàn bộ tế bào trên người nàng đều như sống động lên, hiện tại nàng càng ngày càng chán ghét chỗ này, bởi vì chán ghét những con người quý kẻ đa đoan, cho nên ngay cả nơi liên quan đến họ cũng cảm thấy chán ghét, giờ phút này hận không thể lập tức đi ra ngoài.

Hơn nữa còn muốn ở dưới tình huống không kinh động đến bất kỳ kẻ nào mà rời đi.

Uyển Uyển thấy chủ tử cao hứng như vậy, tâm tình lại càng tốt hơn, chủ yếu là, nàng cũng muốn rời khỏi nơi này, nơi này thực là nhàm chán, tốt nhất vẫn nên là xuất cung.

“Nô tỳ vẫn đề ý mọi chuyện trong cung, phát hiện vào giờ thân (15h – 17h) mỗi chiều, sẽ có một xe ngựa mang đồ vào cung, đây là cửa hàng mang hoa quả cho hoàng cung, bởi vì muốn đảm bảo rau quả cho các chủ tử trong cung đều là hoa quả tươi mới, cho nên mỗi ngày đều đem vào, theo trong cửa thiên môn vào, sau đó lại đi từ thiên môn ra, đến lúc đó chúng ta có thể?”

Uyển Uyển chớp ánh mắt, tinh quái làm ra một động tác.

Vân Tiểu cũng đã hiểu ý tứ của nàng, cũng hơi đồng ý với phương pháp như vậy, hàng hóa rau quả của Hoàng Thượng đưa vào cung, tất nhiên là sẽ có thừng rau quả, đến lúc đó hai người sẽ trốn ở trong đó, như vậy là có thể ra ngoài, như vậy là thực sự quá tốt.

“Uyển Uyển, này thật sự là quá tốt, được, chúng ta chuẩn bị rời đi nơi này đi”.

Vân Tiểu và Uyển Uyển vô cùng cao hứng, một bên vừa nhảy vừa cười, rất là vui vẻ.

Một lát sau, Uyển Uyển dừng lại, lo lắng nhìn chủ tử: “Chúng ta rời đi, bọn Tú Tú phải làm sao bây giờ? Có thể chịu liên lụy hay không a”.

Vân Tiểu nhíu mày lại, nghiêm túc suy nghĩ: “Có lẽ là không, bởi vì bọn họ chỉ là những cung nữ an phận thủ thường, ta rời đi, cũng không phải là chủ ý của bọn họ, chẳng lẽ Thượng Quan Diệu ngay cả với những cung tỳ nhỏ nhoi mà cũng không tha sao”.

“Cũng đúng”.

Hai người lại tiếp tục cao hứng, bên trong tầm cung không hiểu sao lại toát lên không khí vui vẻ như vậy, Tú Tú đi từ bên ngoài vào, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hiện lên một chút khó hiểu.

“Nương nương có chuyện gì mà vui vẻ như vậy a”.

Đây là chuyện rất ít gặp a, bình thường thấy chủ tử toàn là một bộ dáng hữu khí vô lực, hôm nay thế nào mà sinh khí dồi dào, giống như có chuyện gì đó cực kỳ vui mừng vậy, không khỏi cảm thấy hứng thú, nhìn chăm chăm chủ tử cùng Uyển Uyển.

“Nói cho nô tỳ một chút đi, để xem là chuyện gì mà vui mừng vậy a?”

“Không có, ở đâu ra việc vui, là ta kể cho nương nương một câu chuyện cười, cho nên nương nương mới vui vẻ thành như vậy”.

Uyển Uyển tất nhiên không có khả năng sẽ đem loại chuyện này nói cho Tú Tú biết, nếu như nói ra, chỉ sợ là nha đầu này bị dọa cho chết khiếp , hơn

nữ nhất định sẽ ngăn cản các nàng rời đi, nàng ấy dù sao cũng là người trong cung, cho dù các nàng muốn mang theo nàng ấy, cũng chưa chắc nàng ấy sẽ đi theo, cuộc sống ngoài cung chưa chắc đã thích hợp với nàng ấy.

“Ừm, ” Tú Tú nhủ thầm, cũng không có quán lấy nàng đòi kẻ nghe, có điều lại nói ra một chủ đề khác.

“Biết không? Trong cung truyền khắp, vào buổi tối hôm qua, khách quý của Hoàng Thượng bị đâm, có thích khách xông vào trong cung muốn giết người nọ, hiện tại bên kia Thanh Phong Các đã phái thêm rất nhiều thị vệ”.

Uyển Uyển vừa nghe đến đây cảm thấy vô cùng hứng thú, liền thanh truy vấn: “Sao lại thế này? Người kia có bị thương hay không, đã bị giết hay chưa”.

Vân Tiểu vén mái tóc dài lên, tao nhã đi đến ghế ngồi xuống, rót chén trà, khẽ nhấp một ngụm, chuyện xảy ra tối hôm qua, cũng liền hiện lên trong đầu, cái người tên Tây Môn Thục giống như tiên nhân không nhiễm bụi trần kia, võ công bí hiểm, tâm cơ lại thâm trầm, có thể trở thành mưu sĩ của Hoàng Thượng, tất nhiên có chỗ hơn người.

Nhưng mà người này nhất định là sẽ gây bất lợi cho Vân Vương phủ, phụ thân nhân lúc bệnh trả quyền, cái này sẽ không phải là chủ ý của Tây Môn Thục kia chứ, Vân Tiểu ánh mắt liền tròn to, hơn nửa ngày không thấy biến đổi?

Nếu vậy chuyện phụ thân bị bệnh chưa chắc đã là thực, nếu quả thật là như vậy, chỉ sợ Hoàng Thượng vẫn còn có thể nghĩ biện pháp để đối phó với phụ thân, hẳn chẳng những muốn gỡ bỏ quyền lực của Vân Vương phủ, mà còn muốn tính mệnh của tất cả những người liên quan Vân Vương phủ.

Giờ phút này, nàng thật sự tình nguyện phụ thân bị bệnh thật, mà không phải là một sách lược của Tây Môn Thục, nếu như thực sự là như vậy, nam nhân này vẫn còn có hậu chiêu.

Giờ phút này Vân Tiểu thực hận mình buổi tối hôm qua, không thừa cơ đâm cho tên kia một dao, có điều cũng chưa hẳn tác động đến được hắn, với võ công của nam nhân kia, căn bản là vô cùng bí hiểm, nếu như hắn không muốn để cho người khác thương tổn, chỉ sợ không có ai có thể gây thương tích cho hắn.

Không biết công phu của hắn so với Mộ Dung Xung, thì người nào có phần thắng lớn hơn một chút đây.

Vân Tiểu nghĩ đến muốn đầu đầu, cũng không nghĩ ra được loại khả năng nào, hai người kia đều thực thần bí, đều có điểm biến hoá kỳ lạ, trong thời gian này, xuất hiện ở trong hoàng cung, còn kích động Vân vương phủ cùng hoàng thượng xung đột, quả nhiên là khó mà có thể yên tâm được a.

Một bên, Uyển Uyển và Tú Tú vẫn còn đang thảo luận tối hôm qua Tây Môn Thục rốt cuộc có bị thương hay không.

Vân Tiểu nhìn về phía Uyển Uyển, Uyển Uyển kiến thức rộng rãi, quanh năm suốt tháng ở bên ngoài giang hồ, rất nhiều việc tất nhiên hiểu hơn người, không khỏi lên tiếng hỏi.

“Uyển Uyển, ngươi có nghe qua tên Tây Môn Thục này hay không?”

Hai cái nha đầu nghe thấy câu hỏi của chủ tử như vậy, liền quay đầu lại.

Uyển Uyển nghiêm túc suy nghĩ một chút, cuối cùng chớp mắt to: “Tây Môn Thục, hình như đã từng nghe qua, hành tung mờ hồ không biết, nghe nói túc trí đa mưu, xuất quỷ nhập thần, từng nghe người ta nói qua, người này nếu như vào triều làm quan, tất nhiên sẽ trèo lên được chức quan to, bái tướng phong hầu, có điều người này khinh thường làm quan”.

Uyển Uyển nói chuyện, Vân Tiểu lâm vào trầm tư, một nam tử nhìn cảm tú giang sơn như bùn đất như vậy, vì sao lại mang đến phong ba như thế đây.

Hắn và Mộ Dung Xung đều giống nhau, đều có mục đích mà không thể cho ai biết được, đến tột cùng vì sao lại không biết?

Mặc kệ bọn họ lợi hại như thế nào, hiện tại lại động đến trên đầu Vân Vương phủ, nàng cũng sẽ không mặc kệ mà ngồi xem không, cho nên nàng muốn xuất cung, trước mắt phụ thân đã giao ra quyền to, nếu vậy nàng hoàn toàn có thể nói cho bọn họ, chuyện mình không hề ngốc.

Vân Tiểu sau khi cân nhắc một phen, chủ ý đã định, khuôn mặt hiện lên ý cười mê người.

“Được rồi, chúng ta mặc kệ chuyện này đi, Hoàng Thượng mới là người phải lo lắng, liên quan gì đến chuyện của chúng ta?”

Chủ tử đã lên tiếng, làm nô tài như bọn họ tất nhiên cũng không dám nói thêm điều gì, Uyển Uyển và Tú Tú cũng không nói lại chuyện tối hôm qua nữa, hầu hạ chủ tử thay quần áo, rửa mặt, bận rộn một phen.

Giờ Thân canh ba.

Uyển Uyển vẫn chú ý đến động tĩnh bên ngự thiện phòng, xe ngựa của cửa hàng rau quả từ phía cửa sau thiên môn tiến vào, hiện tại đang tháo dỡ hàng, có điều tháo dỡ hàng xong, chỉ sợ là cũng đến tối.

Ánh trăng chiếu sáng, bao phủ một tầng lạnh lẽo, sau khi dùng xong bữa tối một lúc, Vân Tiểu liền mượn cơ thể mình không thoải mái, som đi nghỉ ngơi.

Tối nay vốn là Tú Tú trực, nhưng Uyển Uyển lấy cớ lo lắng chủ tử, đuổi Tú Tú ra ngoài nghỉ ngơi, mặt khác thái giám gác bên ngoài tầm cung cũng đã đuổi đi xa rồi, chỉ để cho bọn hắn canh giữ bên ngoài cửa điện, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào trong điện, nương nương phiền lòng, muốn yên

tỉnh.

Sau khi an bài thỏa đáng hết thầy.

Một chủ một tỳ hai người, thay quần áo giả dạng, trở thành tiểu thái giám trong cung, trên mặt lại thoa một ít dược thảo, vàng như nền một mảnh, giống như tiểu thái giám thân thể có nhiều bệnh, cái nhìn đầu tiên liền khiến cho người ta thương hại, hơn nữa đôi mắt to ngập nước, sau khi hóa trang xong lại càng thêm sắc sảo.

Vân Tiểu giả dạng như vậy, thứ nhất là để tránh tai mắt người trong cung, thứ hai là giấu diếm đi đôi mắt.

Mộ Dung Xung kia xuất quỷ nhập thần, ai biết hần giờ phút này đang đứng ở nơi đâu nhìn các nàng ngoài sáng, nếu như các nàng hóa trang thành bộ dáng tiểu thái giám, hần tất nhiên sẽ không để ý, trong Kim Hoa cung này có biết bao nhiêu tiểu thái giám ra vào, chẳng lẽ hần luôn nhìn chăm chăm, vào một thái giám hay sao, bởi vậy, nàng mới hóa trang thành như vậy.

Sau khi thu thập xong toàn bộ, Vân Tiểu và Uyển Uyển chia nhau mang theo mỗi người một túi đồ, đây là quần áo để các nàng thay sau khi ra khỏi cung, y phục của thái giám rất gây chú ý.

“Đi thôi”.

Hai người thật cẩn thận từ trong điện đi ra ngoài, bên ngoài cửa điện một bóng người cũng không có, những thái giám canh giữ ngoài điện, nào biết đâu rằng một chủ một tớ chuẩn em ra ngoài.

Ánh trăng sáng nhưng lạnh lẽo, hai thân ảnh giống như du hồn trong đêm, hướng về phía ngự thư phòng mà đi, dọc theo đường đi thật cẩn thận tránh đi người khác, có điều cũng đã đêm khuya, trời lại lạnh, ngẫu nhiên gặp cũng chỉ là cung nữ và thái giám trong ngự thiện phòng, đâu có ai để ý đến hai tiểu thái giám chứ, cho nên hữu kinh vô hiểm chạy đến phía sau.

Ngự thiện phòng, mặc dù không phải Kim Loan điện, nhưng cũng là nơi quan trọng trong cung, sinh hoạt hàng ngày của hoàng đế hoàng hậu cùng với phi tần hậu cung, cũng là vấn đề quan trọng, nếu như ở cửa này xảy ra vấn đề gì, chỉ sợ tất cả mọi người cũng chỉ có một kết cục.

Chết.

Cho nên ở ngự thiện phòng đề phòng nghiêm ngặt, không có thân ảnh của thị vệ qua lại, nhưng có hơn mười mấy thái giám như hồ rình mò nhìn chăm chăm, không cho phép xảy ra bất kỳ sai lầm nào, có điều đợi đến khi hàng hóa dỡ xong, cũng liền nơi lỏng một chút.

Vân Tiểu cùng Uyển Uyển phục ở một nơi gần đó, chờ đợi thời cơ...

Bảy tám chiếc xe ngựa chỉnh tề đứng phía trước kho hàng, thái giám tổng quản ngự thư phòng mời người đưa hàng ở lại uống trà, thanh âm hai lão nhân từ trong phòng truyền ra vô cùng nóng nực.

Hàng hóa đã dỡ xong, cửa kho hàng đã khóa, ngay cả thị vệ cũng nơi lỏng hơn, trốn trốn đến một bên cùng uống trà, đêm càng ngày càng sâu.

Càng lúc các đen Vân Tiểu cùng Uyển Uyển chân tay lạnh đến phát run, hai người thỉnh thoảng thổi thổi, xoa xoa tay, mắt thấy xe ngựa trước sau, một người cũng không có, hai người nhân lúc đó, khom lưng, nhờ ánh trăng che giấu, động tác lưu loát trèo lên một chiếc xe ngựa sau cùng.

Xe ngựa trống rỗng, rất lớn, có đặt năm sáu chiếc giỏ rất to.

Hai người dọn một chút, sau đó nấp ở phía sau giỏ lớn, hai tay nắm chặt lấy nhau, truyền cho nhau niềm an ủi.

“Chỉ mong chúng ta bình an xuất cung”.

Trong đêm tối, cúi đầu thở dài.

Uyển Uyển biết chủ tử nhất định là đã chịu khổ cực, nắm ngược lại bàn tay của Vân Tiểu, nhỏ giọng nói thầm: “Nương nương, cố gắng chịu, chúng ta nhất định sẽ xuất cung thành công”.

“Ừ,” Vân Tiểu cũng không nói gì nữa, so với việc sau khi xuất cung được tự do, trong lòng cân bằng hơn rất nhiều, nhưng mà trời thực là lạnh a, những người kia dùng trà, khi nào thì xong a.

Song điều nàng băn khoăn cũng không lâu lắm, liền nghe được tiếng người nói chuyện, có người đang lại đây.

Hoàng cung đem cấm, sau canh ba giờ hội (9h – 11h đêm), không cho phép có bất luận kẻ nào ra vào hoàng cung, người đưa hàng hóa này sao lại không biết, bởi vậy mới uống trà nhanh, sau đó cười nói liền rời đi.

Bảy tám chiếc xe ngựa chậm rãi khởi hành.

Đi một chút lại ngừng một chút, thỉnh thoảng có người kiểm tra.

Vân Tiểu và Uyển Uyển lo lắng, tay nắm chặt với nhau toàn là mồ hôi lạnh.

Có điều những thị vệ ở cửa cung cũng không có thực sự kiểm tra cẩn thận, chỉ là đối với xe ngựa phía sau lật lên vài cái, đây là xe ngựa mỗi ngày đều vào cung, cho nên cũng nơi lỏng hơn.

Một đường trượt lọt vô cùng.

Giờ sừu (1- 3h sáng), ra khỏi hoàng cung, cũng không có dừng lại nữa, hai người lặng yên nhấc giò trúc trên đầu lên, nhìn xuyên qua lớp vải màn xe, nhìn về phía bên ngoài, ánh trăng đã chạy về tây, mắt thấy trời cũng sắp sáng, lúc này không rời đi, còn đợi đến khi nào.

Hai người tuy rằng không có võ công, nhưng thân thủ cũng không giống nữ tử tầm thường, rất là lưu loát, nhảy người xuống.

Xe ngựa run rẩy một chút, xa phu đánh xe có chút mệt, không khỏi nghi hoặc nhíu nhíu mày, khẽ lẩm bẩm.

“Sao lại thế này, phía sau sao lại lắc lư một chút”.

“Không có việc gì, đi nhanh đi, mệt mỏi quá a, còn phải đi về ngủ đâu”.

Có người khác mở miệng thúc giục, mã xa phu liền không nói nữa, bầy tám chiếc xe ngựa liền rời khỏi ngõ tư đường, từng người đi về nhà mình.

Vân Tiếu và Uyển Uyển đứng trên ngõ tư đường, ngẩng đầu nhìn bóng đêm, trên bầu trời đêm tối đen, vô vàn những ánh sao, giống như bên trên bình phong, thêu một số kim tuyến, trông rất đẹp mắt, hít thở không khí tự do tươi mát, thoải mái nói không nên lời, tâm tình không khỏi tốt hơn.

Bên tai truyền đến rầm một tiếng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Uyển Uyển đang giữ ra một đồng trang sức trong ngực, Vân Tiếu tròn mắt há hốc mồm, người này thật là trâu, khó trách lúc trước cảm thấy bụng nàng ta có chút mập ra, thì ra là giấu nhiều thứ tốt như vậy.

“Chủ tử, xem, chúng ta xuất môn ra ngoài, chung quy không thể thiếu bạc, những trang sức này, còn có chút vàng bạc, có thể đổi được không ít tiền đâu, vấn đề này khỏi cần lo rồi”.

Uyển Uyển nói xong, liền nhặt những thứ trên mặt đất lên.

Vân Tiếu cũng ngồi xổm xuống, cùng với nàng ta nhặt lấy, cất vào bên trong tay nải.

Quả thật, có mấy thứ này, bọn họ không cần lo chuyện ăn uống trong một khoảng thời gian dài, Uyển Uyển chuyện gì cũng lo xa hơn nàng, Vân Tiếu không khỏi nở nụ cười.

Người này dùng càng lâu, càng thấy tuệ nhãn của mình lúc trước thật sự là thấy được người tinh anh a, quả thật là có giá trị.

“Sắc trời không còn sớm, chúng ta mau mau thay quần áo đi”.

Vân Tiếu lời kéo Uyển Uyển tìm một nơi yên tĩnh, thay đi trang phục thái giám trên người, trời cũng sắp sáng, một thân quần áo thái giám sẽ gây nhiều chú ý.

Hai người vừa mới thay quần áo xong, liền nghe được thanh âm nức nở đâu đó.

Trong đêm tối lạnh lẽo phát ra tiếng khóc, sinh ra một tia quỷ mị vô cùng, khiến cho người nghe kinh hãi đảm chiến, Uyển Uyển tuy rằng không sợ trời không sợ đất, nhưng cứ nói đến quỷ quái là sợ, bị dọa sợ nhảy dựng đến bên người Vân Tiếu, một tay nắm chặt lấy quần áo vừa thay ra, một tay túm lấy cánh tay của Vân Tiếu, run rẩy mở miệng.

“Chủ tử, có quỷ”.

Vân Tiếu lắng nghe, đúng là tiếng khóc, lấy đầu ra quỷ quái chứ, nàng trời sinh theo chủ nghĩ duy vật, cũng không tin tưởng trên đời có quỷ quái, không khỏi gõ lên đầu Uyển Uyển một chút: “Là có người đang khóc, không phải quỷ”.

Uyển Uyển mờ to hai mắt, lắng nghe trong đêm, quả nhiên là có tiếng khóc mơ hồ truyền đến, tiếng kêu rên này, giống như là gặp tra tấn gì đó vậy.

Hai người liếc nhau, khẩn trương hẳn lên: “Không phải là có người đang bị hành hạ hay sao chứ, mau, đi xem”.

Một trước một sau chạy vội đi ra ngoài, quần áo cũng đã mặc xong, quần áo thái cũng bị ném xuống đất, Uyển Uyển không quên mang theo tay nải của mình, trong bao quần áo ngoại trừ trang sức, còn có một ít dược liệu của chủ tử, cái gì mà bao tay rồi còn l- ột, tuy rằng nàng không biết những thứ này có lợi ở đâu, nhưng chủ tử đã phân phó mang theo, nàng liền mang theo .

Hai người đi theo nơi phát ra thanh âm, đến trước một ngôi nhà đơn sơ .

Khu này là một phố bình dân, liếc mắt nhìn một cái, cao thấp, đều là một ngôi nhà bình thường.

Mặc dù đơn sơ, nhưng cũng khéo léo, sân nhỏ được hàng trúc bao quanh, bốn phía được bao quanh bởi một vòng trúc xanh, cảnh trong sân nhỏ liếc mắt một cái cũng có thể thấy được, giữa sân là một con đường nhỏ, hai bên trồng một ít rau quả, bởi vì là mùa đông, trên mặt đất phủ một tầng cỏ khô, trụi lủi có chút cảm giác thê lương, hơn nữa lúc này từ trong phòng còn truyền ra tiếng khóc, ngọn đèn trong phòng, bị gió thổi qua, trái phải lắc lư, chiếu lên

trên cửa giấy trắng noãn.

Thanh âm bi thương truyền đến.

“Nương, cha làm sao vậy? Có phải cha bị bệnh hay không, nương”.

Thanh âm non nớt theo gió bay ra, Vân Tiểu thở dài nhẹ nhõm một hơi, thì ra là có bệnh, hại nàng lo lắng vô ích một hồi, còn nghĩ có người bị ngược đãi gì đó.

Xoay người rời đi, bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện.

Nàng kiếp trước là bác sĩ, chính là một thầy thuốc, sao có thể biết có bệnh nhân, mà yên lặng xoay người rời đi chứ? Như vậy không phải là tổn hại y đức người thầy thuốc sao.

“Đi, vào xem đi”.

Vân Tiểu không chút do dự đẩy cửa ra đi vào, Uyển Uyển cũng có thể đoán ra được chuyện bên trong, thực hiển nhiên là bên trong có người bị bệnh, nhưng mà vì sao chủ tử lại muốn đi vào chứ. Tuy rằng biết chủ tử thích mân mê một ít dược liệu linh tinh gì đó, nhưng mà người ta là sinh bệnh, nàng có thể làm cái gì đây?

“Chủ tử, người?”

Vân Tiểu cũng không để ý đến Uyển Uyển phía sau, sai bước về phía phát ra ánh sáng phía trước, chỉ nha một tiếng đẩy cửa gỗ ra, cửa gỗ đã cũ lắc lư vài cái, phát ra tiếng vang.

Mấy người trong phòng thấy vậy bỗng nhiên ngây người, nhất là vị phu nhân đầy một mặt nước mắt, bên cạnh là một cô gái nhỏ búi một đầu tóc, còn có nam nhân nằm ở trên giường, sắc mặt vàng như nến, nam nhân này dường như rất thống khổ, trong ánh mắt lộ ra tia nhìn nghi hoặc, nhìn nhìn nữ tử nửa đêm canh ba xông vào nhà hắt, giấy dựa muốn đứng dậy, vươn đôi bàn tay che chở bên người hai mẹ con, ho khan mở miệng.

“Các người là loại người nào? Muốn làm gì?”

Ánh mắt mơ màng, nam nhân này tuy rằng suy yếu, nhưng mà động tác kia, lại giống một anh hùng cái thế, trong ánh mắt mẹ con hai người đều hiện lên một tia sùng kính, có một người trượng phu, phụ thân như vậy mà kiêu ngạo, nhưng mà vừa nghĩ đến nam nhân bảo hộ chu toàn hai mẹ con nàng như vậy, rất nhanh sẽ rời các nàng đi, hai người đồng thời thất thanh khóc lên.

Trong phòng nồng đậm tiếng khóc bi thương, phía sau Uyển Uyển sớm đã bị một màn này mà cảm động, cuối cùng khóc lên, nước mắt nhìn phía Vân Tiểu: “Chủ tử, các nàng thật đáng thương a”.

“Ừ, ” Vân Tiểu gật đầu, nhìn về phía nam tử kia, ánh mắt hiền lành, ý cười trong suốt, tiếng nói thanh nhuận như tiếng hoàng anh xuất cốc, vừa giòn vừa ngọt.

“Ta là một đại phu, người sinh bệnh, cho nên mới vào xem, các người đừng hiểu lầm”.

“Đại phu?”

Mọi người trong phòng đều ngây dại, chẳng những là cả nhà trong phòng nhỏ, mà ngay cả Uyển Uyển cũng ngây dại, nàng chưa bao giờ biết chủ tử là một đại phu, không phải mọi người đều nói chủ tử là kẻ ngốc sao? Mặc dù không ngốc, năng thế nhưng là một đại phu, chẳng lẽ nàng mân mê những loại dược liệu này, là vì chủ tử chính là một đại phu sao?

Nam tử buông tay ra rồi ngã về trên giường, nhưng vị phu nhân kia lại càng khóc thêm thương tâm: “Chúng ta đã mời đại phu, mọi người đều nói hắt, nói hắt, ” những lời sau đó rốt cuộc không nói nên lời, Vân Tiểu cũng đã biết ý tứ đại khái, những đại phu kia nói người này đã hết thuốc chữa, nhưng nàng nhìn kỹ qua, nam tử này tuy rằng sắc mặt vàng như nến, con ngươi không ánh sáng, nhưng cũng không có tan rã, sao lại không trị được chứ? Chậm rãi đi qua: “Ta xem thử một chút...”

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Y Thuật Kinh Người

Trước ngọn đèn, bàn tay nõn nà như ngọc vươn ra.

Trong mắt nam tử kia ánh lên một tia hy vọng, tuy đây là một nữ nhân, theo bản năng hắt không tin nàng có thể cứu hắt, tại vì hắt chưa từng thấy một thầy thuốc là nữ nhân nào, có điều qua nhiều lần thất vọng làm cho hắt trở nên bất cần, tựa như một người sắp chết đuối vớ được cọc rom, trong lòng

biết rất rõ là vô ích nhưng vẫn ôm tia hy vọng muốn thử,

Ngay cả ánh mắt đứa bé gái trong lòng cha cũng ánh lên những tia sáng của hy vọng.

“Cha, để tỳ tử thử xem đi.”

Tiểu cô nương khóc cầu xin, người phụ nữ cũng rung rung gật đầu, nam nhân rút cục cũng dùng sức gật đầu một cái, vươn cánh tay gầy trơ xương ra khoát bên thành giường, người phụ nữ kia lập tức đứng lên để ghé cho Vân Tiếu, Vân Tiếu cũng không khách khí mà dứt khoát ngồi xuống xem mạch cho nam tử.

Mạch trầm không ổn định, mặt kém sắc, người hơi sốt.

Vân Tiếu xem mạch xong lại bảo người bệnh há miệng, nhìn đầu lưỡi, xám trắng.

Đây rõ ràng là do loét mủ trong thời gian dài gây nên, chỉ có điều e là vết loét mủ này đã chuyển biến xấu, nàng buông tay ra nhíu mày trầm ngâm, người phụ nữ kia và đứa bé vừa thấy động tác của Vân Tiếu cũng giống như những vị thầy thuốc đã từng mời đến lúc trước thì không kìm được mà bật khóc nức nở, nam tử thu tay lại, trong mắt hiện rõ vẻ thất vọng nhưng cũng không trách Vân Tiếu, chỉ thở dài một tiếng, trái lại còn ai ủi nàng.

“Cô nương có lòng là quý rồi, đừng tự trách, không phải lỗi của cô nương.”

Vân Tiếu ngẩng đầu, mày cũng đã giãn ra, nhân nhạ hỏi: “Có phải thấy đau đớn toàn thân, không thể đồ mồ hôi, hễ cứ đồ mồ hôi là co giật, đau nhất là ở ngực phải không?”

“Đúng vậy.” Nam nhân gật đầu nhìn cô nương diện mạo xinh đẹp trước mắt, xem ra cô nương này có chút năng lực, chỉ thoáng chốc đã nói ra được bệnh tình của hắn, những thầy thuốc trước đều chưa từng làm được, họ đều cẩn thận hỏi triệu chứng của hắn.

“Đây là do bị loét mủ mà ra, loại loét mủ này ban đầu cũng không đáng ngại, chỉ cần dùng ngân châm đâm ra nước mủ là được, nhưng người trị hoãn quá nhiều thời gian thì e đã kết mọt, cho nên phiền toái hơn một chút, có điều cũng không phải không chữa được.”

Câu cuối cùng vừa dứt, toàn bộ người trong phòng đều ngẩng người, nam tử, người phụ nữ và đứa bé, trong mắt ba người này hiện lên sự khó tin, sau đó là kinh ngạc vui sướng, cuối cùng là đồng thanh bật khóc, là nước mắt của sự kích động, người phụ nữ lập tức kéo tay đứa bé quý xuống trước mặt Vân Tiếu.

“Cám ơn cô nương, cám ơn cô nương, đại ân đại đức của cô nương, cả nhà chúng tôi làm trâu làm ngựa cũng không báo đáp nổi.”

Vân Tiếu nhìn lướt qua Uyển Uyển, Uyển Uyển cũng đã phục hồi lại từ khiếp sợ, nàng hoàn toàn bị bất ngờ, không ngờ nương nương lại thông thạo y thuật, chẳng những thông thạo mà hình như còn vô cùng cao siêu, ngay cả thầy thuốc bình thường không chữa được mà nương nương cũng chữa khỏi, trong mắt Uyển Uyển ánh lên sự tôn sùng, nàng thật sự rất bội phục chủ tử, bèn quay người đi đến nâng người phụ nữ và đứa bé gái dậy.

“Đứng lên đi, chỉ cần có thể chữa, chủ tử nhà ta nhất định sẽ chữa khỏi.”

“Cám ơn, cám ơn.” Hai người khóc đứng dậy, Vân Tiếu không hề để ý tới các nàng, mà là nhìn bệnh nhân trên giường: “Vết loét mủ ở đâu?”

Nam tử chỉ chỉ ngực, hai người này đều là cô nương, mà cái thứ kia lại mọc ở ngực, cái này hình như không hợp lẽ nghĩa.

Vân Tiếu dừng dừng, trong mắt thầy thuốc, chỉ có người bị bệnh và người không bị bệnh, không phân biệt nam nữ.

Nhưng Uyển Uyển lại đỏ ửng mặt, quay đầu nhìn nơi khác.

“Để ta xem.” Vân Tiếu ngữ khí bình thản, nam tử lộ vẻ cảm động, cô nương này thật thần thông, làm cho người ta có cảm giác không dám khinh thường, nam tử quay sang gật đầu ra hiệu với người phụ nữ, nàng ta liền tiến lên coi nhu sam của tướng công nhà mình, thì thấy một khối u to trên ngực đã sưng tấy lên, Vân Tiếu đưa tay sờ sờ một chút, đã cứng như đá, nam tử đau đớn nhăn mày lại nhưng cũng không thốt một câu. “Đây là khối loét mủ ác tính, nếu được phát hiện sớm mà thoát nước mủ rồi dùng thảo dược tiêu độc thì không có gì đáng ngại, nhưng người trị hoãn quá lâu nên có chút phiền phức, nhưng mà không ảnh hưởng đến tính mạng, các người cứ yên tâm.”

Nàng vừa dứt lời, cả nhà nam tử kia cuối cùng cũng an tâm, cảm động rơi nước mắt nhìn Vân Tiếu.

Trời sắp sáng, Vân Tiếu cũng không muốn trì hoãn thêm nữa, trời mà sáng người trong cung nhất định sẽ phát hiện ra sự mất tích của các nàng. đến lúc đó không biết sẽ gây ra phong ba gì, cho nên bọn họ phải rời thành trước khi mặt trời mọc.

“Người đi đun nước sôi, nhanh lên.”

Vân Tiếu bảo người phụ nữ đi đun nước, rồi quay đầu nói với Uyển Uyển đứng cạnh: “Đem các thứ lại đây”.

Người phụ nữ lập tức đi đun nước, Uyển Uyển mở tay nài lấy ngân châm, một bình rượu nhỏ, các loại dược thảo ra, vừa trải vải trắng lên bài vừa hỏi: “Chủ tử, là tất cả những thứ nào sao?”

“Ừ.” Vân Tiếu gật đầu, lấy ngân đao trong tay áo ra, đặt lên bàn chuẩn bị.

Một lát sau người phụ nữ đã đun xong nước bùng tời, nhìn thấy thứ gì đó phát ra ánh sáng bạc thì không khỏi thấy kinh sợ, họ trước giờ chưa từng thấy thứ đồ này, cho nên rất sợ hãi, mẹ con hai người nắm chặt tay, dưới ngọn đèn, sắc mặt tái nhợt như giấy trắng của hai mẹ con hiện ra rõ rệt.

Vân Tiểu ngừng đầu nhìn hai người một cái, cười ngọt ngào: “Hai người cứ ra ngoài đợi một chút đi, rất nhanh là xong mà”.

Hai người nhìn nam nhân trên giường, cuối cùng cũng chậm rãi rời khỏi phòng.

“Uyển Uyển, đến đây cầm đèn cho ta, ánh sáng trong phòng quá mờ.”

Vân Tiểu chỉ đạo, tay đã cầm một viên thuốc cho bệnh nhân uống, viên thuốc này có chức năng gây tê, nhưng cùng với loại thuốc tê chính hiệu thì kém xa, có điều có vẫn hơn không.

Bệnh nhân hoàn toàn tin tưởng mà uống thuốc, Vân Tiểu lấy một miếng vải trắng trên bàn ra nhét vào miệng nam tử, trầm giọng mở miệng: “Có thể sẽ vô cùng đau đớn, nhưng vẫn có thể chịu đựng được, ngươi cần phải cố chịu, nghĩ đến người thân của ngươi, chỉ cần vượt qua được là không có việc gì nữa”.

Tiếng nói trong trẻo lại mang đến một lực lượng thần kỳ, trong mắt bệnh nhân lóe lên những tia hy vọng, hấn gập mạnh đầu, cắn chặt miếng vải trắng.

Vân Tiểu bắt đầu ra tay.

Tác phong gọn gàng, điều luyện nhưng tao nhã.

Uyển Uyển nhìn mà ngây người, tay đang cầm đèn hơi hơi run, chưa từng nhìn thấy có ai dùng dao cắt trên người như thế cả, máu thịt lẫn lộn, sau đó lấy ra từ bên trong một cục trắng trắng kết vảy, cuối cùng dùng nước tẩy rửa miệng vết thương, bôi thuốc, dùng ngân châm và một loại dược thảo mỏng như chỉ khâu lại miệng vết thương. Trong phòng trừ người đang dùng dao kia là sắc mặt còn tự nhiên, hai người khác đã bạc cả mặt, mồ hôi to như hạt đậu rơi như mưa.

Uyển Uyển cảm thấy có gì đó cuộn cuộn trong bụng, không tìm nổi một chỗ dựa, ngay cả thở cũng thấy khó, nếu không phải cực lực nhịn thì chỉ e đã nôn mấy lần rồi.

Còn nam nhân trên giường bởi vì quá đau đớn, mồ hôi như hạt đậu lăn xuống, sắc mặt tái nhợt, môi cũng xám trắng, nhưng nghĩ đến người thân, vẫn kiên trì không bị ngắt xui đi.

Đến khi Vân Tiểu đã giải phẫu xong, khâu miệng vết thương, bôi nước thuốc giảm nhiệt thì mới dùng vải trắng băng lại.

Mọi việc cuối cùng cũng xong xuôi.

Uyển Uyển lùi lại hai bước, để đèn lại trên bàn, chân như nhũn ra, hai tay giữ chặt chiếc ghế cạnh bàn mới có thể đứng vững.

Vân Tiểu ngừng đầu nhìn nàng ta một cái, không nhanh không chậm đứng dậy đi rửa tay, rửa công cụ, trong lòng hiểu Uyển Uyển có biểu hiện như vậy đã là không tồi rồi, nhìn thấy tình cảnh như thế mà vẫn có thể trụ được đến cuối cùng, người bình thường chắc là đã sợ đến mức ngắt xui từ lâu, sở dĩ nàng ta nhìn chính là muốn huấn luyện năng lực thích ứng của nàng ta, bởi vì loại chuyện này về sau sẽ thường xuyên xảy ra, nàng cần một trợ thủ đắc lực.

“Không sao chứ?”

Uyển Uyển lắc lắc đầu, hít sâu, đã tốt hơn nhiều rồi, có điều nói không sao thì là giả, mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng, khiến nàng lạnh hết toàn thân.

“Chủ tử, thật sự là quá lợi hại.”

“Thực ra cũng không có gì.” Vân Tiểu đã thu dọn xong tất cả công cụ, đi đến cạnh giường, lấy miếng vải trắng trên miệng hấn xuống, nhàn nhạt hỏi: “Ngươi không sao chứ?”.

Nam tử gập đầu, tiếng nói chuyện trong phòng đã kinh động đến người bên ngoài.

Người phụ nữ và đứa bé gái vọt vào, vừa thấy nam nhân mở to mắt nằm trên giường, cũng không có việc gì thì mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, rầm rầm quỳ xuống: “Đa tạ ân nhân, đa tạ ân nhân”.

Vân Tiểu đưa tay nâng hai người dậy, cầm một ít thuốc để vào tay người phụ nữ: “Đây là thuốc cho hấn uống, ngàn vạn lần đừng để hấn xuống giường, chờ miệng vết thương khép lại mới có thể ngồi dậy”.

“Vâng, vâng.”

Vân Tiểu dặn dò xong quay đầu nhìn Uyển Uyển: “Chúng ta phải đi rồi, trời sắp sáng”.

“Dạ.” Uyển Uyển đi tới, chân vẫn mềm nhũn nhưng cũng không đáng lo, giờ tay tiếp được túi đồ trong tay Vân Tiểu, hai người cùng đi ra ngoài.

Người phụ nữ và đứa nhỏ thấy các nàng chuẩn bị rồi đi thì đuổi theo sao liềng tục gọi.

“Cô nương, cô nương, người tên là gì? Người tên là gì?”

Xa xa, Vân Tiếu cười phóng khoáng, giọng nói trong sáng vang lên: “Ta tên Quý Thủ.”

Người phụ nữ ở phía sau sùng sốt, cô nương kia không phải là nữ sao? Sao lại tên là Quý Thủ, xem ra là một công tử mới tên Quý Thủ, bèn cúi đầu nhìn con gái mình: “Nguyệt Nha Nhi, đã nhớ chưa? Ân nhân cứu cha con lên là Quý Thủ, về sao nhất định phải báo đáp hần”.

“Con biết rồi, mẹ.”

Hai mẹ con nhìn nhau cười, quay người đi vào nhà, nam nhân trên giường đã ngủ say, hai hàng lông mày giãn ra hiếm thấy.

Ánh trăng dần lặn xuống, chân trời lóe lên những tia sáng như tơ, trong không khí ẩm ướt và lạnh lẽo, hai người cả đêm không ngủ có chút mệt mỏi nhưng không dám chợp mắt, chỉ e trong cung sắp phát hiện ra sự mất tích của bọn họ, cho nên phải nhanh nhanh rời thành.

“Đi thôi, Uyển Uyển, chúng ta ra khỏi thành đi.”

Hai người nắm tay nhau chạy về hướng cửa thành.

Lúc này đã bắt đầu có người đi đường, người bán hàng rong sáng sớm thỉnh thoảng rao vài tiếng như đang gọi cả thành tỉnh giấc.

Vân Tiếu và Uyển Uyển tuy chạy nhanh nhưng mà đã nhện một đêm, trước đó còn ngồi xe ngựa trong thời gian dài, lại còn xem bệnh cho nam tử kia, hiện giờ chẳng những mệt mà còn đói.

“Đi mua bánh bao đi.” Nhìn thấy bên đường có bán bánh bao, hai người cảm thấy bụng réo liên tục, đói lạ thường.

“Cho bọn ta mười cái bánh bao.” Hai người đi đến, Uyển Uyển cất giọng trong veo, người bán hàng vui vẻ nói: “Dạ được”.

Linh hoạt cầm mười cái bánh bao đưa cho hai người, thu tiền rồi tiếp tục bận làm việc khác, Uyển Uyển và Vân Tiếu cầm bánh bao vội vã ăn, vừa ăn vừa tiếp tục đi.

Bỗng nhiên, tiếng vó ngựa vang.

Hai người kinh hãi, bánh bao rơi xuống đất cũng quên nhặt, mở to mắt nhìn tuần mã đang chạy đến, hai con ngựa một trước một sau, qua lớp sương mù mờ hồ có thể thấy được người phía trước, trường bào màu tím nhạt, vạt áo thêu vài nhánh mẫu đơn vàng, khó vó ngựa tung bay làm gió thổi tới trường bào của hần, mái tóc bị gió thổi bông bênh bay trong gió như phấn hoa phát tán, yêu mỹ vạn phần, ngũ quan xinh xắn như được điêu khắc, chớp mắt đã chạy qua trước mặt các nàng.

Vân Tiếu thở phào nhẹ nhõm một hơi, cúi đầu nhặt bánh bao, đồng thời cũng cảm thấy nghi hoặc, người này rất quen, là ai?

Bỗng chốc bên tai vang lên một giọng nói tràn ngập phấn khích: “Dạ Vô Quân”.

Aiiii, Dạ Vô Quân, Yên kinh đệ nhất công tử Dạ Vô Quân, người vừa rồi là hần a, chẳng trách thấy quen, Vân Tiếu cười hắc hắc hai tiếng, thổi thổi bụi dính trên bánh bao, bỏ vào miệng chuẩn bị ăn...

Nhưng nào ngờ hai con ngựa vừa chạy qua kia hí lên một tiếng, bị ghim cương, quay đầu lại chạy, lập tức dừng trước mặt hai người các nàng.

Hí, vó ngựa hất lên nửa ngày, bụi đất bay đầy khiến Vân Tiếu và Uyển Uyển bị bụi đất phủ đầy mặt.

Bụi rơi xuống, người cũng bình tĩnh lại, Vân Tiếu vừa chớp chớp đôi mắt ngập nước vừa cắn bánh bao, bộ dáng kia khỏi bàn có bao nhiêu buồn cười, nhưng lại rất hợp với thân phận cô ngốc trước kia của nàng.

Có điều tìm nàng đang không ngừng đập loạn, bởi vì người đó đang nhử mảy lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng, hàng mi nhỏ đẹp như ánh trăng sáng sớm, khóe môi khẽ nhếch lên tản ra lãnh khí nhẹ nhẹ.

Đi theo sau hần là một người ôn hòa như ngọc, hình như là thuộc hạ của hần, nghi hoặc hỏi.

“Công tử, làm sao vậy?”

Người vừa xuất hiện kia đúng là Yên kinh đệ nhất công tử Dạ Vô Quân, vừa rồi lúc đi ngang qua, hần tình cờ nhìn thấy một khuôn mặt, dĩ nhiên là Vân Tiếu, ngốc Hậu trong cung sao lại xuất hiện ở nơi này.

Vân Tiếu tuy là kẻ ngốc, nhưng hần đã gặp qua nàng ta một lần, cho nên biết mặt nàng ta.

Dạ Vô Quân không để ý tới thuộc hạ ở sau, vén vạt áo trường bào nhảy xuống ngựa, bước đi điềm tĩnh đến trước mặt Vân Tiếu và Uyển Uyển, lạnh lùng lên tiếng.

“Đây là chuyện gì? Hoàng hậu không phải nên ở trong cung sao?”

Vân Tiếu ngây ngẩn của người, không ngờ đến lần đầu lên kế hoạch trốn đi đã thất bại, con mắt của tên Dạ Vô Quân này thật là lợi hại a, hơi lướt thoáng qua mà cũng nhận ra năng, tốt, thật là quá tốt, không đội trời chung!

Giờ phút này nàng thật chỉ muốn ném bánh bao vào mặt hắn để biểu hiện sự phẫn nộ.

Nhưng nàng không muốn làm cho việc càng lớn thêm, gần đây nàng đã thăm dò được, người này không những là Yên kinh đệ nhất công tử mà còn là cháu ruột của Thái hậu, anh trai Dạ Tố Tuyết.

Nếu bây giờ mà chửi ầm lên, ném bánh bao vào mặt hắn, những việc đó không giống như người ngốc như thế, ắt sẽ bị bại lộ, đến lúc đó nàng chẳng có trái ngon mà ăn đâu.

Cho nên hiện giờ nàng không thể làm gì cả, chỉ có thể ngoan ngoãn ăn bánh bao, oán hận dùng sức nhai, tưởng tượng đó là đầu của Dạ Vô Quân, cắn chết hắn, ai bảo hắn xen vào chuyện người người khác.

Ánh mắt lạnh lùng cực độ của Dạ Vô Quân không nhìn Vân Tiếu mà nhìn chăm chăm vào Uyển Uyển đứng cạnh, Uyển Uyển rung mình một cái, khôi phục lại tinh thần, vẫn nghĩ công tử Dạ Vô Quân là người ôn hòa dịu dàng, thì ra hắn thuộc lại cực kì lạnh lùng, thật khiến nàng thật vọng á, nhưng mà trước mắt vân x nên nghĩ xem làm sao vượt qua cửa này.

Uyển Uyển quỳ rạp xuống, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sự bất đắc dĩ.

“Bẩm Dạ công tử, nương nương nhớ Vương gia, nửa đêm lên trời lên xe ngựa trốn ra khỏi cung, nô tỳ không còn cách nào khác đành phải đi cùng người, xin Dạ công tử bỏ qua cho nô tỳ một lần, lần sau nô tỳ không dám nữa.”

Dạ Vô Quân tính hồ hững hờ bẩm sinh, hình như cũng không có ý định làm khó các nàng, nhưng chuyện này để hắn bất ngờ, hắn không thể làm bộ không thấy được, phải biết rằng Vân Tiếu không phải người thường, nàng ta là Hoàng hậu.

Nếu nàng ta biến mất khỏi Hoàng cung, Yên kinh này tất sẽ bị chấn động, đương nhiên sẽ ảnh hưởng đến dân chúng, việc này Dạ Vô Quân tuyệt sẽ không khoan tay đứng nhìn.

“Nhất Dao, đưa nương nương và cung nữ này về cung đi.”

“Cái gì?”

Vân Tiếu và Uyển Uyển tròn lớn mắt, cái tên máu lạnh vô tình kia, trước giờ luôn che đậy bằng sự ôn hòa nho nhã, khiến cả Yên kinh bị hắn lừa, nhưng căn bản chính là một kẻ máu lạnh khoát da người, lúc này bọn họ không thể về cung a, Uyển Uyển nghĩ vậy, càng tỏ vẻ điềm đạm đáng yêu mà cầu xin.

“Dạ công tử, nương nương rất nhớ Vân Vương gia, người ở trong cung luôn bị bắt nạt, ngay cả cung nữ thái giám cũng bắt nạt người, càng đừng nói đến các phi tử khác, mong Dạ công tử thành toàn cho tấm lòng của nương nương.”

Dạ Vô Quân nâng mắt, trong đôi mắt là sự tàn bạo tốt độ, lạnh lùng nhìn chăm chăm Uyển Uyển, trong đó chứa đựng sự nghi ngờ và tàn khốc lạnh lùng.

Tuy hắn không màng thế sự nhưng đối với những lời đồn trong cung gần đây vẫn ít nhiều nghe thấy, hơn nữa em gái của mình cũng về nhà khóc lóc kể lể, cho nên hắn biết vị Hoàng hậu này không hề đơn giản, tuy ngốc, nhưng từ Hoàng thượng đến phi tần, rất nhiều người từng bị nàng đánh, nghe nói nàng ta thường xuyên lên con diên, lúc phát bệnh sẽ đánh người.

Dạ Vô Quân chậm rãi nhìn về phía Vân Tiếu.

Lúc này, nàng đã ăn xong bánh bao, đang chép chép miệng, đưa ống tay áo lên lau lau, sau đó vươn tay kéo Uyển Uyển, cười vô cùng ngọt ngào.

“Tỷ tỷ, chúng ta trở về đi, chúng ta trở về đi, ta nhớ cha.”

Dạ Vô Quân hơi nghiêng đầu, gió sớm thổi làm mái tóc như mực của hắn tung bay, lộ ra ngũ quan hoàn mỹ, dung mạo như tranh vẽ, chỉ là làn da trắng nõn kia lại hơi tái nhợt, người này hình như mắc bệnh nan y gì đó, sau khi quan sát kĩ, trong lòng Vân Tiếu kết luận như vậy, có điều việc đó chả liên quan gì đến nàng, nam nhân này rất đáng ghét, nàng đã quyết định không đội trời chung với hắn rồi!

“Dạ công tử?”

Uyển Uyển gọi thêm một tiếng, Dạ Vô Quân chẳng hề nhìn các nàng nữa, quay đầu lại, giọng nói trầm thấp lạnh lùng vang lên: “Nhất Dao, lập tức đưa họ vào cung”.

Dứt lời lập tức quay người lên ngựa, cầm bảo mâu tím vùng lên, thân mình thon dài tức khắc nhảy lên ngựa, ngồi vào chỗ của mình, quay đầu ngựa chuẩn bị rời đi.

Mà thuộc hạ của hắn thì dứt khoát xuống ngựa, đi đến cạnh Vân Tiếu và Uyển Uyển, mặt không chút biểu tình mà mở miệng.

“Mời đi.”

“Các ngươi?” Uyển Uyển ngẩng đầu, lòng dạ của tên kia thật là lạnh chết người a, chịu đựng một đêm, một chết rồi, kết quả là bị bắt giữa chừng, thế này chính là mất nhiều hơn được, thật là buồn bực a, sống chết trùng mắt cái người cao lớn trên lưng ngựa kia, lần này các nàng hồi cung, không biết sẽ có cái gì đang chờ đợi đâu?

Vân Tiểu cũng cố hết sức trừng mắt nhìn Dạ Vô Quân, sau đó tính toán có nên hạ độc hôn mê tên Nhất Dao này không, có điều nam tử này tay vươn tay chính là gió lớn, năm ngón tay như lưỡi móc, mười phần nội lực, vừa thấy đã biết thân thủ cực kỳ cao, chỉ e nàng xuống tay, phần thắng không lớn.

Chẳng lẽ các nàng chỉ còn nước hồi cung chờ chết?

Dạ Vô Quân thúc ngựa đón gió, khi đi được vài bước thì lại lập tức giữ chặt dây cương, nhưu mày trầm tư.

Ngốc Hậu xuất cung, nếu bị Hoàng thượng nắm được nhược điểm này, Vân Vương phủ ắt gặp phiền toái, hắn không muốn thấy hai bên đối chọi nhau, chỉ e nếu đầu, nhất định sẽ ảnh hưởng đến cả Yên kinh, đến lúc đó lòng người hoảng sợ, Vân Vương phủ mà sa sút, đại thần trong triều có bao nhiêu người sẽ lấy máu tẩy Kim Loan điện, thương vong không tả xiết.

Nghĩ vậy, giọng nói lạnh lùng của Dạ Vô Quân lại vang lên.

“Nhất Dao, không được kinh động đến bất kỳ ai, đưa hai người trực tiếp về Kim Hoa cung.”

“Vâng, công tử.”

Nhất Dao cung kính tuân mệnh, xách Vân Tiểu và Uyển Uyển, vung tay lên, hai nữ nhân chuẩn xác ngồi trên lưng ngựa, mà hắn giờ chân đá vào con ngựa, lập tức con ngựa chạy đi điên, Vân Tiểu và Uyển Uyển sợ hãi ôm chặt nhau, con ngựa cũng thật kì lạ, không đá lung tung chút nào mà giống như có người điều khiển, bình yên chạy trên đường, mà ở bên trên, một bóng người màu xám bay xẹt qua, cùng với con ngựa đưa các nàng về cung.

Trên đường thỉnh thoảng có người chỉ trỏ, Vân Tiểu và Uyển Uyển tức đến hộc máu, may mà mới sáng sớm vẫn còn sương mù, mà con ngựa chạy cũng nhanh, chưa kịp nhìn kĩ thì nó đã nhưng một con cuồng phong quét qua. Nhất Dao làm theo ý của công tử, dưới tình huống không kinh động đưa các nàng vào từ cửa sau của cung, mỗi tay kéo một nữ nhân, hành động tự nhiên đi trên tường cung hoặc là mái hiên, nháy mắt đã đưa các nàng trở lại Kim Hoa cung, mặt không có biểu tình nhìn quét qua Uyển Uyển một cái, trầm giọng.

“Vào đi.”

Sau đó tức khắc không thấy bóng dáng, Uyển Uyển bất đắc dĩ nhìn về phía chủ tử, hai người vội vã trắng đêm, hiện giờ vừa mệt vừa buồn ngủ, nhưng điều may mắn duy nhất chính là, chủ tử xuất cung đã cứu được một mạng người, đây có lẽ là phúc của người đó chăng?

Vân Tiểu tức giận nhìn phía Nhất Dao biến mất, nhưng tức cũng chỉ là tổn hại thừa lời, được lắm, Dạ Vô Quân, chúng ta xác định rồi, những việc ta phải chịu hôm nay ra nhất định sẽ nhớ kĩ, ngày khác tất sẽ trả lại cho ngươi.

Vừa rồi nàng cũng định ra tay đối phó với Nhất Dao, nhưng do không nắm chắc cơ hội thắng, hai là nàng cũng chưa chuẩn bị độc được lợi hại mà chỉ toàn là những độc vật có được tính bình thường, đối phó với người thường thì có thể, nhưng đối phó với cao thủ, căn bản không ăn thua, nếu nàng chỉ hơi sơ suất thôi cũng không phải là tự lật tẩy mình hay sao?

Điều duy nhất có ý nghĩa chính là Dạ Vô Quân cho người lên lút đưa bọn họ hồi cung, không kinh động đến bất kỳ ai, nếu không nàng có phải liều cả cái mạng này cũng phải đấu với Nhất Dao một phen, trước mắt vẫn nên trở về, còn cách rời cung thì để sau hẵng tính.

Vân Tiểu ngẩng đầu nhìn trời, khóe môi hiện lên một nụ cười bình tĩnh.

“Ta muốn để Hoàng đế phế Hậu, như vậy mới có thể không chút sơ hở.”

Uyển Uyển như là nghe thấy tiếng ngoại quốc gì đó mà tròn to mắt lúng liếng chuyển động, nhìn rất là buồn cười.

“Nương nương, ngươi đang nói mơ à?”

“Ngươi chờ xem” Vân Tiểu quay người đi về phía trước, sáng sớm chỉ có thái giám và cung nữ đi lại, may mà Kim Hoa cung không có các phi tần khác, cho nên cũng chưa có nhiều thái giám và cung nữ.

Nhưng mà lúc hai người tránh những người khác xong mà đi vào trong điện, nghênh đón bọn họ vẫn là một không khí hoảng hốt nhỏ.

Tú Tú vội vàng chạy ra, đầu đụng phải người Vân Tiểu, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ khóc nức nở ôm Vân Tiểu khóc rất là thương tâm, còn nghẹn nghẹn xúc động.

“Không xong rồi, nương nương mất tích, nương nương bị người ta bắt đi, phải là sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ?”

Vân Tiểu không nói được câu nào, đẩy nha đầu kia ra, buồn cười mà mở miệng.

“Ngươi nói linh tinh gì thế? Ta không phải vẫn khỏe mạnh đây sao?”

Tú Tú vừa nghe thấu câu này, không phải nương nương thì là ai chứ, nâng mắt lên nhìn, quả nhiên là nương nương vẫn vẹn toàn đứng trước mắt nàng, lại nhìn thấy mình ôm chặt nương nương, nước mắt nước mũi lau hết lên người chủ tử thì cuống quýt buông tay ra mà quỳ xuống.

“Nương nương, nô tỳ đáng chết.”

“Ngươi đứng lên đi,” Vân Tiểu phát phát tay, hiện giờ nàng đã đủ khôn đồn lắm rồi, chịu đựng một đêm, còn bị Dạ Vô Quân gây sức ép một phen, chẳng muốn nói năng gì, chỉ muốn nghỉ ngơi thôi.

Uyển Uyển và Tú Tú đi theo sau nàng, hầu hạ nàng rửa mặt, sau đó lên giường đi ngủ.

Lúc chuẩn bị ngủ nàng còn không quên dặn dò: “Hôm nay Tú Tú ở đây là được rồi, Uyển Uyển đi nghỉ đi”.

“Vâng, nương nương.” Hai cung nữ đồng thanh trả lời, Vân Tiểu cũng không để ý các nàng nữa, vù vù ngủ, Uyển Uyển cũng tuân mệnh mà đi nghỉ, nàng cũng quá mệt rồi, mí mắt đã dính lại với nhau.

Tú Tú lui ra sau bình phong, cả điện chìm vào yên tĩnh, suy nghĩ của nàng mới bắt đầu thanh tĩnh lại.

Nương nương và Uyển Uyển đi từ ngoài vào, hai người hình như là cả đêm không ngủ, bọn họ làm gì vậy?

Trái lo phải nghĩ, vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, có điều cũng không dám hỏi, chỉ có thể tự rồi bời trong lòng.

Ngự thư phòng trong Hoàng cung.

Thượng Quan Diệu mặt một bộ cảm bảo vàng kim, tóc đen mướt vàng, bá khí bức người, hiện giờ trên khuôn mặt tuấn tú là ý cười không rõ, nhìn nam tử đang tao nhã phẩm trà trong Ngự thư phòng, động tác chậm rãi làm lòng người thoải mái như dòng suối mát, hần buông ánh trà, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vén một chút tóc mai vương xuống, tự nhiên tùy ý, không có chút lo lắng, dường như cả núi rừng này có tiêu tưng trong nháy mắt cũng chẳng ảnh hưởng được đến hần.

“Không biết Hoàng thượng tuyên Tây Môn Thục có chuyện gì?”

Giọng nói đậm đậm bình thản vang lên, đôi mắt sáng tinh anh nhìn về phía nam tử thâm trầm ngồi sau long án.

Đôi đồng tử của Thượng Quan Diệu tối sầm lại, thâm u không thấy đáy, khóe môi cong lên nhưng là một nụ cười ẩn chứa sắc bén lạnh lùng.

“Gần đây trăm đã dần dần tiếp quản một số chuyện trong triều, có điều Văn Vương phủ nên giải quyết thế nào mới phải đây?”

“Tây Lương và Nam Tấn rất sẽ phạm vào biên cảnh của Đông Tần, Hoàng thượng nên phái Văn Mặc nắm giữ án soái, binh lực có thể không đủ, cho ông ta ba vạn binh, đấu cùng Tây Lương, nếu thắng, đó là bổn phận của hần, nếu thua, Hoàng thượng không phải có thể xử tội của hần sao, dù thắng hay bại, đối với Hoàng thượng mà đối đều có lợi.”

Tây Môn Thục không quanh co lòng vòng, gọn gàng dứt khoát nói ra kế hoạch.

Trong mắt Thượng Quan Diệu lóe lên ánh sáng, quả là diệu kế.

Thắng hay bại, với hần đều rất có ích, hần chính là người thu hoạch lớn nhất, nếu thắng, để cho ông ta tiếp tục dùng ba vạn binh chặn thủ biên cảnh, rồi xa Yên kinh, nếu thua, cũng đừng trách hần ra tay độc ác, hơn nữa biên quan là vùng trọng địa, nếu muốn làm ra việc gì thì cũng rất dễ dàng, Thượng Quan Diệu cười tàn độc.

Tây Môn Thục đứng dậy, lạnh nhạt nói: “Tây Môn Thục cáo lui”.

“Tiên sinh mời ngồi.”

Thượng Quan Diệu vội kêu một tiếng, Tây Môn Thục lại lần nữa ngồi xuống, tuy hần bình thản không màng danh lợi, hơn nữa không thích ràng buộc, nhưng hần cũng không ngu đến mức trực tiếp chống đối với Hoàng thượng, chỉ cần không phá vỡ nguyên tắc của hần, hần sẽ không trở mặt.

“Hoàng thượng mời nói.”

Mắt Thượng Quan Diệu biến đổi, ánh mắt trong trẻo, cuối cùng còn nở nụ cười, nếu có thể giữ Tây Môn Thục lại thì quá tốt, y nhất định sẽ trở thành trợ thủ đắc lực, phụ tác đắc lực của hần.

“Ngươi có biết Thần Long cung không? Trẫm muốn diệt trừ nó.”

Thượng Quan Diệu vừa dứt lời, sắc mặt Tây Môn Thục tối sầm lại, rõ ràng là không còn kiên nhẫn, trong mắt hiện lên sự lạnh lẽo.

“Hoàng thượng, Tây Môn Thục đã nói, chỉ giúp Hoàng thượng một lần, không có lần thứ hai.”

Nói xong, lúc này hần thật sự đứng dậy, cũng không thèm nhìn gương mặt âm trầm khó hiểu của Hoàng thượng, quay người đi ra ngoài, đi đến cửa Ngự thư phòng thì dừng lại, không quay đầu chỉ nhìn nhặt mở miệng.

“Khẩu vị của Hoàng thượng cũng thật nặng.” (ý nói đã tâm lớn)

Đứt lời lập tức sai bước đi ra ngoài.

Thượng Quan Diêu thấy hần đi khỏi, trong đôi mắt hoa đào toát ra đốm lửa phần nộ thiêu đốt, mang theo sát khí rất nặng.

Tây Môn Thục, nếu ngươi không còn hữu dụng với trẫm, trẫm cũng không giữ được ngươi, chẳng lẽ có thể để ngươi bình yên rời khỏi Hoàng cung hay sao.

Khóe môi lập tức xuất hiện nét cười nhuốm mùi máu.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Tây Môn Thục, năm ngày sau, có tin khẩn từ biên quan tám trăm dặm chuyển về, tấu xin triều đình phái người trợ giúp, Tây Lương mang hai mươi vạn binh tiếp cận, ý đồ đoạt Phong Nha Quan.

Phong Nha Quan là biên cảnh giữa Tây Lương và Đông Tần, nếu Phong Nha Quan mất đi, Đông Tần ít nhất mất đi hai dân tộc ngoại phiên, cho nên từ trước đến giờ Phong Nha Quan luôn có trọng binh canh giữ, không ngờ tin tức Văn Mặc sinh bệnh vừa truyền ra, bên Tây Lương lập tức không nhịn được.

Bọn chúng trước giờ đối với Phong Nha Quan luôn như hổ đói rình mồi, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội lần này.

Chẳng qua trong đó ẩn chứa cái gì, bọn họ không biết thôi.

Văn Mặc cũng không có bị bệnh thật, chỉ là giả ốm ở nhà, chỉ cần hần ra lệnh một tiếng, ông ta lập tức xuất phát, đi đến Phong Nha Quan cho Tây Lương một cú thật mạnh, nếu Văn Mặc tử trận sa trường, người khác cũng không đổ trách nhiệm lên đầu hần được, còn nếu ông ta thắng đương nhiên cũng là một chuyện tốt.

Trong Cảnh Phúc cung, Thượng Quan Diêu và Thượng Quan Lâm đang bàn bạc chuyện Văn Mặc nắm ấn soái, xem ai có thể làm phó soái, canh chừng Văn Mặc, bởi Văn Mặc là lão tướng sa trường, bên trọng địa kia đương nhiên có nhiều huynh đệ cùng ông ta vào sinh ra tử, hần phải cam đoan phải khống chế được ông ta, nếu ông ta có hành động khác thường gì, lập tức giết không tha.

“Lâm vương cho rằng người nào có thể trọng dụng?”

Thượng Quan Diêu nặng nề mở miệng hỏi Thượng Quan Lâm, hần vẫn luôn tin tưởng thần đệ này.

“Thần đệ...” Thượng Quan Lâm nói còn chưa nói ra, bên ngoài cửa điện đã vang lên giọng truyền của thái giám: “Thái hậu nương nương giá lâm”

Trong điện, Thượng Quan Diêu và Thượng Quan Lâm đồng thời nhủ mị, không biết Thái hậu đến có chuyện gì, tuy không biết nhưng cũng không dám chậm trễ, hai người đồng thời đứng dậy nghênh giá.

“Nhi thần tham kiến Mẫu hậu.”

Một bóng người nhanh nhẹn đi đến, mượt mà như ngọc, uyển chuyển dịu dàng, hoa phục xinh đẹp, trâm cài lấp lánh, vừa bước vào liền khiến cả phòng thơm hương.

“À, Lâm vương cũng ở đây, đứng lên cả đi.”

“Tạ ơn mẫu hậu.” Hai người đứng dậy, Thượng Quan Lâm được Thái hậu ban ân, cho phép hần và Hoàng thượng cùng tôn xưng bà là mẫu hậu để bày tỏ lòng yêu thương. (Mìn: nực cười, trong khi con đẻ mình thì vứt đầu?)

Thượng Quan Diêu đứng dậy, đến gần đỡ lấy tay Thái hậu nương nương, hai người cùng nhau đi đến cao tòa ngồi xuống.

Thượng Quan Lâm vẫn đứng, Thái hậu nhìn một cái, ôn hòa mở miệng: “Lâm Vương gia cũng ngồi xuống đi”.

Hôm nay hình như tâm tình Thái hậu nương nương rất tốt, nói năng dịu dàng, ngữ khí trong trẻo.

Thượng Quan Diêu vừa đánh giá mẫu hậu của mình vừa nhàn nhạt hỏi: “Mẫu hậu đến đây là có chuyện gì?”.

Đôi mắt hoa đào của Thái hậu híp lại, liếc qua đứa con đẻ của mình, hơn nửa ngày không nói câu nào, trong điện yên tĩnh dị thường, lúc trước còn ôn hòa, nay chậm chậm hạ nhiệt, có chút lạnh lẽo.

“Ai gia nghe nói, binh của Tây Lương phạm Phong Nha Quan, biên quan báo nguy, chuyện lớn như vậy sao Hoàng nhi không nói chút nào cho Mẫu hậu?”

Trong giọng nói ả ả tức giận, chẳng qua không phát tác ra, dung nhan kiều mỵ bị che kín bởi tia sắc bén.

Mắt Thượng Quan Diêu tối sầm lại, trong lòng ào ào tức giận, xem ra hần có một người cậu khá tốt ha, tin tức đưa vào Trường Tín cung ngày càng nhiều, thật buồn, thật hận.

“Mẫu hậu, nhi thần và Lâm Vương gia đang chuẩn bị phát binh, cho nên mẫu hậu an tâm một chút đừng giận, loại chuyện thế này nhi thần không muốn quá nhiều đến mẫu hậu.”

“Điều Nhi cũng thật có hiểu.”

Lời nói của Thái hậu làm người khác nghe không ra là tán thưởng hay châm chọc, có điều vừa dứt lời liền lạnh lùng nói tiếp: “Hoàng thượng chuẩn bị phái ai mà ng binh đi trợ giúp Phong Nha Quan?”

“Vân Mặc.”

Thượng Quan Diệu cũng không kiêu dè, mà muốn lừa cũng không lừa được, chỉ là người của Dạ gia rất quá đáng, hẳn là Hoàng đế một nước, tại sao làm gì cũng bị bọn họ ở phía sau ngăn cản, có chuyện gì đều phải để Thái hậu quyết, hai hàng lông mày Thượng Quan Diệu hơi nhăn lại, trong mắt lóe lên tia lạnh, Dạ gia, hẳn sẽ nhớ kĩ.

“Vân Mặc không phải là bị ốm, còn phải ngự y trong cung đến chẩn bệnh sao, nói là bệnh không nhen, sao nhanh vậy đã khỏe rồi.”

Trong lòng thái hậu biết rõ lý do Vân Mặc “bị bệnh”. Chẳng qua là không muốn nói rõ, để cho Hoàng thượng một lần mặt mũi mà thôi, bà đã phái người theo dõi Vân Vương phủ, Vân Mặc kia thật là rất biết đóng kịch, không khác gì một người bệnh thật sự, làm cho bà tìm không ra một chút nhược điểm nào, có điều bà biết lão ta không bệnh, chẳng qua vì muốn trao quyền cho Hoàng thượng mà thôi.

Sở dĩ bà không để Hoàng thượng nắm quyền, kì thật có rất nhiều nguyên nhân.

Hiện giờ Vân Mặc rất có uy tín, hơn nữa còn rất trung thành, còn ông ta, Đông Tần sẽ không náo động.

Thứ hai, Dạ phủ đang yên ổn, Hoàng đế mới lên nắm quyền, chỉ e rất nhanh sẽ động đến Dạ gia, bởi vì hẳn phải nắm giữ quyền hành thật sự, hiện tại Vân Mặc nhượng quyền, trong tay Hoàng đế cũng chỉ có một nửa quyền lực của Đông Tần, nửa còn lại còn ở trong tay Dạ gia, nếu hẳn động Vân Mặc, chỉ e chẳng được bao lâu sẽ động đến Dạ gia.

Thứ ba, xuất phát từ tư tâm của một người mẹ, thực lực của Diệu Nhi còn chưa đủ đến làm bá quân thiên hạ, năng lực của hẳn không đủ lại còn muốn dựa vào trí tuệ của người khác để bày mưu tính kế thay mình, một đế hoàng thực sự phải có nghìn mưu vạn lược mới có thể tề quốc bình thiên hạ.

Mà hẳn lại thiếu những điều ấy, chẳng những thiếu, còn không tự biết mình, cho lo cuồng vọng tự đại muốn nắm đại quyền, Hoàng đế cũng không phải dễ làm đâu.

Thượng Quan Diệu nghe thấy lời Thái hậu nương nương, cười nhạt.

“Gần đây đã dưỡng bệnh tốt lắm, trăm chuẩn bị cho ông ta ba vạn binh mã trợ giúp Phong Nha Quan, tới biên qua có quân y, cũng không cần ông ta quá mệt nhọc, chỉ cần bày mưu tính kế là được, ông ta là chiến thần nổi danh sa trường, tin rằng trận này tất thắng.”

Thượng Quan Diệu nghĩ một đằng nói một nẻo, Thái hậu vừa nghe lời hẳn nói xong, sắc mặt sớm đã lạnh lùng, đôi mắt thâm u băng hàn.

“Diệu Nhi, con rất hồ đồ, Tây Lương mang hai mươi vạn binh tiếp cận, con còn tâm tư đi đấu với Vân Mặc kia sao, con cho ông ta ba vạn binh, hành động này sẽ làm cho tướng sĩ biên cảnh thất vọng, còn có Tây Lương kia đương nhiên biến Đông Tần nhiều loạn nội bộ, đến lúc đó sẽ không có kỵ gì mà tấn công Phong Nha Quan, chẳng lẽ con thật sự muốn mất dân tộc ngoại phiên, trở thành một vị vua không có dân sao?”

Thái hậu khí thế bức người, sắc mặt Thượng Quan Diệu lập tức vừa xanh vừa đen, đứng bật dậy căm tức nhìn Thái hậu nương nương.

“Đúng, ta muốn đối phó Vân Mặc, chẳng lẽ Đông Tần không có Vân Mặc thì không thể tồn tại sao, vì sao mẫu hậu luôn cố ý bảo vệ ông ta, chẳng lẽ có tư tâm, nếu Vân Mặc bại trận, trăm sẽ phải đại quân trợ giúp, sao có thể để mất hai dân tộc ngoại phiên?”

“Diệu Nhi, con thật sự quá hồ đồ, hiện giờ Vân Mặc đã từ bỏ đại quyền, giữ ông ta có lợi chứ không hại, phụ hoàng của con vì sao trọng dụng ông ta, bởi vì ông ta luôn trung tâm như một, con tốn nhiều sức như thế, người trong thiên hạ cũng không phải mù, đại thần trong triều sẽ thất vọng phần hạn nhường nào.”

“Thất vọng phần hạn, trong số những người này có bao nhiêu người là người của ông ta, có bao nhiêu người là người của Dạ gia chứ, nếu trăm thay đổi tất cả, người nói xem còn người thất vọng phần hạn không?”

Thượng Quan Diệu hiển nhiên cũng tức giận, từ khi hẳn đăng cơ, đã bốn năm qua, chưa bao giờ làm việc gì khẳng định được mình, bà vẫn coi trọng người khác, chưa bao giờ coi trọng con đẻ của mình, vì thế hẳn mới oán hận Vân Mặc như vậy, đơn giản là mẫu hậu không tin tưởng hẳn, điều này làm hẳn càng chán ghét, hận không thể băm Vân Mặc thành nghìn mảnh mới hả dạ, hẳn chính là không tin mình thua kém Vân Mặc, giết một Vân Mặc, thiên hạ sẽ rối loạn sao, thế thì hẳn phải thử một chút.

Trong mắt hiện lên sự tàn nhẫn, trong đại điện, mẹ con hai người giương cung múa kiếm, nổi giận lôi đình.

Thượng Quan Lâm sợ hãi nhìn cảnh tượng trước mắt, thật ra lần này hẳn cũng cho rằng Hoàng thượng làm quá đáng.

Nếu chỉ cho Vân Mặc ba vạn binh mã, ánh mắt của người trong thiên hạ sáng như tuyết, chỉ là tướng sĩ của Phong Nha Quan sẽ thất vọng nhường nào,

làm sao có thể liều chết chiến đấu nữa, nếu thực sự như vậy, cuối cùng bị tổn thất chính là Đông Tần, tranh hơn thua là tranh hơn thua, thống trị quốc gia lại là một chuyện khác.

“Hoàng thượng, Thái hậu nương nương, đừng cãi cọ, trước mắt vẫn nên xem nên phái ai làm phó soái thì hơn.”

Thượng Quan Lâm vừa dứt lời, Thái hậu nương nương và Hoàng thượng thu hồi tầm mắt, đồng thời nhìn hẩn, Thượng Quan Diệu hít sâu, ngồi xuống, trầm giọng mở miệng.

“Ngươi có người dùng được?”

“Thần cho rằng.....”

Thượng Quan Lâm mới vừa mở miệng, liền bị Thái hậu ngồi trên cao tòa đoạt lời.

“Phong Lập Thành làm phó soái.”

“Phong Lập Thành? Tổng binh thành Lập Dương?” Thượng Quan Diệu và Thượng Quan Lâm sững sốt một chút, Phong Lập Thành là Tổng binh Lập Dương, nghe nói rất am hiểu việc bài binh bố trận, có điều Phong Lập Thành qua lại gần gũi với Dạ gia, Thái hậu đề bạt Phong Lập Thành làm phó soái, tất nhiên bởi vì Phong Lập Thành là người của bà ta, đến lúc đó có tin tức gì, chỉ e trước tiên là đến tai Thái hậu.

“Không được, điều Tổng binh của Lập Dương đi, Lập Dương làm sao bây giờ?”

Thượng Quan Diệu lập tức phản đối, đáng tiếc Thái hậu đã định liệu trước, hình như đã sớm chuẩn bị, thần sắc dịu xuống, chậm rãi nói: “Bộ binh đã điều Tổng binh khác qua, Phong Lập Thành đang ra roi thúc ngựa trở về rồi”.

Hay cho chiều tiền trăm hậu tấu, Thượng Quan Diệu hận đến nghiến răng, lại nhìn chăm chăm người đàn bà bên cạnh, xinh đẹp như hoa, dung nhan không già, thật sự là một lão yêu tinh ngàn năm a, xem ra người cản trở hẩn lại nhiều thêm một.

“Được, phong Phong Lập Thành làm phó soái, như vật trăm chỉ điểm, binh, ba vạn.”

“Năm vạn, bộ binh đã điều nhân mã.” Thái hậu nói xong, người đã đứng dậy, chậm rãi đi xuống cao tòa, cũng không thèm nhìn Hoàng thượng đã tái mặt, lập tức đi ra ngoài, đi được vài bước thì dừng lại, lời nói ần ần đau xót vang lên.

“Diệu Nhi, con sẽ không hiểu được khổ tâm của mẫu hậu, sẽ có một ngày con hiểu, cho dù làm thế, con sẽ hận mẫu hậu, nhưng mẫu hậu không thẹn với lương tâm.”

Nói xong liền thẳng lưng đi ra ngoài, ngoài cửa điện, ánh mặt trời chiếu xuống khuôn mặt bà, sắc mặt bà trắng bệch, nước mắt chảy xuống, giữa đầu không để người khác nhìn thấy, bà luôn luôn kiên cường, bằng không đường này làm sao tới được.

“Nương nương.” Lâm An cẩn thận hô.

“Hồi cung.” Đoàn người rất nhanh rời khỏi Cảnh Phúc cung.

Mà trong Cảnh phúc cung, Thượng Quan Diệu đợi cho Thái hậu đi rồi, lúc lâu sau mới hồi phục lại sau cơn giận, thân hình sút một cái, nhanh như điện đánh một chường ra ngoài, kinh phong nổi lên, trong đại điện đồ đạc rơi la liệt, tất cả đều bị huỷ thành một đám rác thải.

Thượng Quan Lâm đứng một bên đã lâu mới lên tiếng: “Hoàng thượng, người đừng tức giận, sự tình đã như vậy, tức giận vô ích, vẫn nên nghĩ làm thế nào an bài người của chúng ta bên cạnh Vân Mặc đi”.

Chương phong lập tức thu lại, Thượng Quan Diệu tỉnh táo lại, nâng mắt nhìn Thượng Quan Lâm.

“Ngươi thấy rồi đấy, trăm đoạt quyền của Vân Mặc thì có ích gì, còn có một nửa ở trong tay Dạ gia, vì sao bà ấy luôn giúp Vân Mặc, bởi vì sợ trăm ra tay với Dạ gia, cho nên mới cường thế, liều lĩnh như thế, trăm sẽ không để cho bà ấy được như ý đâu.”

“Hoàng thượng, làm gì đâu người sống ta chết với Thái hậu chứ, kỳ thật bà có lẽ thật sự không có ý xấu, Hoàng thượng là con đẻ của Thái hậu, Thái hậu làm chuyện gì, nhất định là vì tốt cho Hoàng thượng.”

Thực tế Thượng Quan Lâm cho rằng thái hậu làm thế rất hợp lý. Trừ việc phong Phong Lập Thành làm phó soái ra, thực ra bà muốn đề Phong Lập Thành làm phó soái cũng là muốn nắm giữ tin tức biên thành, nói thế cũng đâu có sai, Thái hậu có thể nào, giang sơn này vẫn là của Hoàng thượng, chỉ e bị người khác giành được, Hoàng thượng chỉ còn nước thành tội nhân của Đông Tần.

“Trăm không cam lòng bị bà ấy khống chế được, trăm mới là hoàng đế, ngươi chờ xem, trăm sẽ cầm lại chủ quyền.”

Thượng Quan Diệu nắm chặt tay, gân xanh bạo đột, mắt đồng đỏ đậm, lộ ra hàm răng trắng, âm trầm, mang theo vài phần dữ tợn, thật là làm cho người ta sợ hãi.

Trước mắt Vân Mặc đã nhượng quyền, hẩn chỉ cần sắp xếp thân tín của mình vào, sau đó tiếp tục đối phó Dạ gia, nắm lại binh quyền, như vậy cả Đông Tần sẽ nằm trong tay hẩn.

“Hoàng thượng?”

Thượng Quan Lâm thật sự không biết nói sao cho phải, thật ra tâm tư của hoàng thượng không sai, nào có Hoàng đế nào trở thành con rối, hơn nữa Hoàng thượng cơ trí khôn khéo, khi còn nhỏ đã biểu hiện ra trí tuệ thiên phú của mình, năm tuổi biết làm thơ, tám tuổi thông thạo văn, mười ba tuổi đã có thể vào điện đường nghe tiên hoàng chỉ điểm gian sơn, chỉ là khi thái tử mười ba tuổi lại lên Thanh Phong sơn bãi sự học nghệ, mãi đến lúc tiên hoàng lâm chung mới vào cung, trực tiếp đăng cơ làm hoàng đế.

Tiên Hoàng ban thưởng phong Vân Mặc làm Nhiếp Chính vương, phò tá hoàng đế mới bình ổn giang sơn, chỉ là không ai ngờ đến, Thái hậu chen chân vào giữa, mà Hoàng đế mới lại đối với bà ta bảo gì nghe nấy, khiến cho binh quyền đều rơi vào tay Dạ gia, cho đến ngày nay, Dạ gia trong triều đã xây dựng được gốc rễ khá sâu.

Bọn chúng hoàn toàn khác Vân Mặc, thái độ làm người của Vân Mặc luôn chính trực ngay thẳng, trung thành tận tâm, với tiên hoàng chính là tâm đầu ý hợp mà chỉ giáp, mới có thể tiếp được gánh nặng như vậy, đồng ý phò tá hoàng đế mới mà không có nửa điểm dã tâm, nửa năm trước đồng ý để ngốc hậu tiến cung cũng chỉ là vì để hoàng thất yên tâm, ông ấy không hề có chút dã tâm nào.

Nhưng Hoàng thượng thật sự không giống trước kia.

Không thể trọng dụng hiền tài, ngược lại lại làm khó dễ Vân Mặc khắp nơi, khiến cho hai bên không thể hòa bình ở chung, đến tận giờ đã phát triển đến mức muốn diệt trừ Vân Mặc.

Chẳng lẽ đây không phải là mục đích của thái hậu, mắt Thượng Quan Lâm lóe lên.

Hoàng hậu ở trong cung bị mọi người bắt nạt, Vân Mặc tuy đau lòng nhưng không thể ra mặt, vì sao ư, chỉ là vì không muốn bất hòa với hoàng thất, hết thấy đều lấy đại cục làm trọng, nhưng kết quả thì sao, đạt được cái gì đây?

Thượng Quan Lâm cảm thán, thật không biết là Hoàng thượng bạc tình, hay là Thái hậu dụng tâm kín đáo.

Thượng Quan Diệu nghe thấy tiếng khẽ gọi của Thượng Quan Lâm, tức giận chậm rãi ổn định lại, có điều thần sắc vẫn âm u khó nhìn, một mồi phát tay: “Lui xuống đi, điều động một chút tùy quân hữu dụng, ngoài ra cũng đưa mấy quan viên hữu dụng đến đây, trầm sẽ nghiên cứu một chút”.

Thượng Quan Lâm ngăn ra, xem ra Hoàng thượng thật sự muốn thay đổi quan nhân trong triều, như vậy cũng tốt, áp chế được sự ngông cuồng của Dạ gia.

“Vâng, thần đệ lập tức đi làm.”

Thượng Quan Lâm khom người lui ra ngoài.

Đại điện an tĩnh lại, Thượng Quan Diệu nhíu mày, lạnh lùng hướng cửa điện gọi: “Tiểu Đình Từ, tuyên chỉ.”

“Dạ, Hoàng thượng.” Tiểu Đình Từ chạy vào, cung kính lĩnh mệnh.

“Tuyên chỉ, phong Vân Mặc làm chính soái, lĩnh năm vạn binh mã, tới Phong Nha Quan trợ giúp tướng sĩ, cần phải đánh lui quân Tây Lương, trưởng nam Vân Trinh làm tiên phong, phó soái Phong Lập Thành, cùng đến Phong Nha Quan.”

“Nô tài lập tức tuyên chỉ.”

Tiểu Đình Từ không dám chậm trễ, lập tức chạy vội ra ngoài, đây chính là đại sự hạng nhất, biên quan báo nguy, Hoàng thượng gần đây không màng cơm nước, thì ra là vì quân tình Phong Nha Quan, có điều Vân Mặc không phải bị bệnh sao? Sao có thể làm chính soái, còn có con trai Vân Mặc là Vân Trinh chính là một thư sinh, thế nhưng bảo hắn làm tiên phong quan, Hoàng thượng vì sao lại làm như thế, Tiểu Đình Từ không hiểu ra sao, nhưng việc này cũng không nằm trong phần việc mà hắn có thể quản.

Thánh chỉ vừa ban, cả Yên kinh sôi trào.

Phổ lớn ngỡ nhỏ đều bàn tán, chum đầu ghé tai, Vân Vương phủ này đúng là việc ừn ừn đến, mới vừa là Vân Mặc nhân việc bị bệnh mà nhượng đại quyền, “bệnh” này còn chưa chuyển biến tốt, thế nhưng lại dẫn binh đi đánh giặc, rất nhiều người tiếc hận, thậm chí có người tức giận bất bình, cho rằng người của hoàng thất rất nhẫn tâm, sao có thể đối với một công thần như vậy?

Trong triều, một số đại thần có qua lại với Vân Mặc cũng bóp cổ tay thở dài, cho rằng triều đình sẽ lâm vào thời điểm rung chuyển bất an, Vân Mặc mà đi, chỉ e rất nhiều người cũng bị chen ép, đám người trung thành tận trung bọn họ rốt cuộc cũng không có kết cục tốt.

Trong lúc nhất thời, cả Yên kinh lan tràn áp suất thấp lạnh lẽo cùng cực, đối với việc Vân Mặc sắp rời đi, tâm tình của dân chúng là vô cùng trầm trọng, ngay tại lúc này lại nghẹn đón trận tuyết đầu mùa đông.

Trong thế giới tràn ngập sắc trắng như cả thế gian đều được tẩy sạch, phủ lên một lớp tuyết tuyệt đẹp.

Sáng sớm, Vân Tiểu lười biếng tựa vào trên giường đọc sách, cả người mệt mỏi không có tinh thần, mí mắt luôn chớp chớp, tâm thần không yên, cứ cảm thấy có chuyện gì đã xảy ra, chỉ là nằm ở sâu trong cung nên hoàn toàn không biết gì cả.

Bên ngoài huyền ảo long trời lở đất, nhưng ở đây lại yên tĩnh như nước, bất cứ tin tức gì cũng không lọt vào.

Có điều cũng không được bao lâu, khi Vân Tiếu đang trầm tư suy nghĩ, Uyển Uyển hấp tấp chạy vào, giày ướt sũng, trên đầu còn có một ít tuyết còn chưa tan, khuôn mặt tú lệ tràn ngập sự sốt ruột, vừa tiến vào cũng bất chấp lễ nghi, hướng về phía Vân Tiếu kêu lên.

“Nương nương không xong rồi, đã xảy ra chuyện.”

Lòng Vân Tiếu trầm xuống, sắc mặt tối sầm.

Quả nhiên, nhất định là Vân Vương phủ xảy ra chuyện.

“Phụ thân và ca ca làm sao vậy?”

“Nghe nói hai mươi vạn đại quân Tây Lương tiếp cận, Phong Nha Quan gặp nguy hiểm, Hoàng thượng phái Vương gia mang binh đến Phong Nha Quan trợ giúp.”

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Độc Dược

Vân Tiếu nhíu mày, phụ thân làm chủ soái ban đầu cũng không có gì, nghe nói trước đây ông cũng là một kỵ binh dũng mãnh, ở trên chiến trường giết địch vô số, hơn nữa năng lực hiện tại của ông, năng lực vô cùng tin tưởng, chẳng qua hiện tại ông không có bệnh hay sao? Vì sao Hoàng Thượng lại có thể để cho một người có bệnh mang binh đánh giặc, hoặc là phụ thân căn bản không có bệnh, chỉ là vì muốn giao trả binh quyền, cho nên mới đề ra hạ sách này, nhưng mà Hoàng Thượng thật sự là dễ dàng buông tha những người của Vân Vương phủ như vậy sao? Trực giác cho nàng biết không có khả năng này, Hoàng Thượng cùng Vân Vương phủ đã dây dưa không dứt, không đội trời chung, làm sao có thể dễ dàng thu tay lại.

“Còn gì nữa không?”

Chỉ sợ còn có ẩn tình bên dưới, không phải chỉ đơn giản là chuyện cầm binh, nếu như chỉ là cầm binh đánh giặc, thì cũng không có gì là đáng sợ, đáng sợ là những điều ẩn giấu phía sau.

“Nghe nói chỉ cho Vương gia năm vạn binh mã, còn bổ nhiệm Vân công tử làm quân tiên phong, còn phong thành phó soái gì gì đó”.

“Tin tức này người lấy từ đâu tới, chính xác không?”

Vân Tiếu ngồi không yên, từ trên giường xoay người xuống, Uyển Uyển chạy nhanh đến giúp nàng đi hài vào, một bên vừa chuẩn bị, một bên nhẹ nhàng gạt đầu: “Nô tỳ hao phí thời gian đi hỏi thăm, là từ bên Cảnh Phúc cung truyền đến, không hề giả”.

Được, được lắm, thì ra hoàng đế, thật sự là chuẩn bị để đuổi tận giết tuyệt, vậy mà chỉ cho phụ thân năm vạn binh mã, như vậy hẳn thật sự là muốn cho người trong thiên hạ thất vọng đau khổ, hay vẫn là để cho tướng sĩ Phong Nha Quan thất vọng đau khổ, về phần phụ thân, thực ra nàng cũng không lo lắng, bởi vì cho dù Tây Lương có hai mươi vạn đại quân áp sát, vốn dĩ Phong Nha Quan vẫn còn binh tướng, chỉ là không biết còn còn lại bao nhiêu, bất kể là như thế nào, chỉ cần có mưu, chung quy cũng sẽ không thất bại thảm hại.

Nhưng mà Phong Lập Thành này hiển nhiên là người của Hoàng Thượng, chỉ sợ Hoàng Thượng sử dụng ám chiêu, hại phụ thân.

Chẳng qua nếu như trận này có thể thực sự thắng lợi, có lẽ trong lúc nhất thời phụ thân sẽ không làm sao.

Vân Tiếu ở trong tâm cung đi qua đi lại vài bước, ngưng mi suy nghĩ sâu xa, xem ra chuyện phụ thân phải tới Phong Nha Quan là chuyện đã định, kế tiếp, nàng cần phải mau chóng xuất cung, nhanh chóng tới Phong Nha Quan, trợ giúp ông một tay, mình là nữ nhi mà được ông yêu thương, tất nhiên phải đứng cùng một trận tuyến mới đúng.

Nhưng mà nên làm thế nào để xuất cung đây, tùy tiện xuất cung là không được, đến lúc đó họ lại gán cho phụ thân tội gì, xem ra chỉ có cách làm cho hoàng đế tự hạ chỉ, hưu nàng, mới không gặp phải bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn.

Nhưng mà nên làm như thế nào đây, mới có thể làm cho hân phế nàng.

Vân Tiếu đang đau khổ suy tư, Tú Tú từ bên ngoài một đường chạy vọt vào trong.

“Nương nương, Vương gia đến đây, Lâm công công đang dẫn Vương gia đến thăm nương nương”.

“Phụ thân,” Vân Tiếu sửng sốt một chút, liền chạy ra bên ngoài, vậy có nghĩa là phụ thân muốn đi đến Phong Nha Quan rồi, trước khi đi nên tới thăm

nàng, nghĩ đến ông sắp phải rời đi, còn có Văn Trinh ca ca cũng phải rời đi, trong lòng nàng liền buồn bã, giống như nàng bị người ta vứt bỏ vậy, về sau chỉ còn lại một mình nàng ở lại Yên Kinh, còn ở trong nơi ăn tươi nuốt sống người này, phụ thân vừa đi, chỉ sợ nàng ở trong cung sẽ không được yên tĩnh, có điều khi ông đã đi rồi, nên nàng càng không phải kiêng kị gì nữa rồi, xem còn ai dám kiêu ngạo nữa được nào.

Vân Tiểu vừa nhìn vào phía trong đại điện, nhất thời dừng bước chân lại, hiện tại nàng có nên nói cho phụ thân biết nàng không đi hay không?

Không, hiện tại tuyệt đối không phải là thời điểm tốt, tốt nhất vẫn là đợi sau khi xuất cung, khi đến Phong Nha Quan đoàn tụ, mới nói cho bọn họ, cho bọn họ một niềm vui bất ngờ đi, đúng, cứ như vậy, trong cung lắm thầy nhiều ma, để tránh tiết lộ ra ngoài.

Phía sau Uyển Uyển và Tú Tú cũng đã đuổi đến nơi, một trái một phải nâng nàng: “Nương nương, đi thôi, Vương gia đang chờ người bên trong?”

Ba người đi qua hàng lang, đi qua tám màn, vào đại điện.

Bên trong đại điện đứng là Văn vương gia đã lâu ngày không thấy đang ngồi đợi, gần gũi mấy ngày, có thể thấy được ông bị dày vò, mặc dù không có sinh bệnh, nhưng cũng gầy đi không ít, có điều cũng không ảnh hưởng đến nét cương nghị anh tuấn trên mặt, trên ngai quan, trong mắt hiện lên tia nhìn yêu thương, nhìn thấy Văn Tiểu đi ra, cung kính đứng dậy: “Thần tham kiến hoàng hậu nương nương”.

Vân Tiểu không nhìn được đi đến, cũng bất chấp chuyện mình có ngốc hay không ngốc, vươn tay nâng Văn Mặc, cười nhìn ông, cũng không có nói cái gì.

“Tiểu nhi có khỏe không?”

Vân Mặc đau lòng vươn tay sờ đầu Văn Tiểu, phải tới Phong Nha Quan, ông cũng không lo lắng, nhưng không yên lòng nhất là về Tiểu nhi, đầu óc nàng không tốt, lại một mình ở trong cung, hôm nay ông vừa đi, chỉ sợ những người trong cung sẽ như hồ rình mồi, sẽ không đối xử tử tế với nàng, có điều, ông tuyệt đối sẽ không để người nào có thể bắt nạt nữ nhi mình, trong ánh mắt chợt lóe lên tia tinh quang, quay đầu nhìn Lâm công công đứng bên cạnh, chậm rãi mở miệng.

“Lâm công công, bốn vương có chuyện cần nói với nương nương, công công có thể tránh mặt một chút hay không?”

Lâm An sững sờ một chút, vốn dĩ trong lòng cũng không hề thích, nhưng đối diện với ánh mắt dữ tợn của Văn Mặc, không khỏi run run một chút, nhanh chóng mở miệng: “Nô tài xin cáo lui”.

Vân Mặc thấy hần lui xuống, lại nhìn quét khắp đại điện một cái, phát phát tay: “Đều đi xuống đi”.

“Dạ, ” Những cung nữ thái giám trong đại điện đều nói đuổi nhau mà ra, Uyển Uyển và Tú Tú cũng chậm chậm lui ra ngoài, có điều Văn Mặc lại lên tiếng gọi Uyển Uyển lại.

“Uyển Uyển ngơoi ở lại đi”.

Vân vương gia có mệnh, những người khác lui ra ngoài, Uyển Uyển đứng ở một bên, có chút khẩn trương, không biết Văn vương gia vì sao lại giữ nàng lại.

Vân Mặc buông thân mình Văn Tiểu ra, thông thả đi đi qua lại bên người Uyển Uyển, sau đó từ trên cao nhìn xuống Uyển Uyển, thật sự nghiêm túc mở miệng.

“Uyển Uyển, ngơoi đối với chủ tử rất là tận tâm, không uống công nàng đã cứu ngơoi, ta hy vọng về sau ngơoi có thể vĩnh viễn bảo vệ nàng”.

Bên trong lời nói mang theo nặng nề cùng khẩn cầu, Uyển Uyển ngây ngẩn cả người, không ngờ một người cao quý như Văn vương gia mà lại yêu thương nữ nhi như vậy, mà còn tôn trọng đối với một kẻ tỷ nữ như nàng, cảnh tượng này khiến nàng thực cảm động, nước mắt hiện trong hốc mắt, chậm rãi quý xuống, cung kính mở miệng.

“Vương gia yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ chăm sóc cho chủ nhân”.

Nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn lên, trong ánh mắt xinh đẹp của chủ tử bao phủ một tầng mờ mịt, khóe môi nhếch lên một nụ cười ngọt ngào, một giọt lệ chậm rãi rơi xuống, rốt cuộc nhìn không được há mồm, muốn nói cho Văn Mặc biết, mình không hề ngốc, nàng vẫn tốt lắm, tuy rằng nữ nhi chân chính của ông đã chết, nhưng mà nàng sẽ thay nàng ấy sống thật tốt, nhận lấy những yêu thương và cũng yêu thương của nàng ấy.

“Cha”.

Vân Tiểu kêu, không kìm nén được mà thanh âm nghẹn ngào, một chữ cũng nói không nên lời, trong ngực như nghẹn lại, nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào, Văn vương gia quay đầu, nhìn nữ nhi rơi lệ, trong lòng rung động thật lớn, rốt cuộc Tiểu nhi cũng đã cảm nhận được tình yêu thương của một người cha như ông, nàng thể nhưng biết rơi lệ, vậy thật sự là quá tốt, nếu như Trinh nhi có ở đây, nhất định sẽ càng thêm vui mừng, nhưng mà hần không muốn đối mặt với đau đớn ly biệt như vậy, cho nên lựa chọn tránh mặt mà không gặp.

Vân Mặc vươn tay nâng Uyển Uyển dậy, trầm ổn kéo tay nàng, đi đến trước mặt Văn Tiểu, đem tay của hai người đặt cùng một chỗ.

“Uyển Uyển, chăm sóc cho Tiểu nhi thực tốt, nếu như có một ngày bản Vương gia trở về được, định sẽ không bạc đãi ngơoi”.

“Vương gia yên tâm đi”.

Uyển Uyển dùng sức gạt đầu, lúc này, trong lòng nàng tràn đầy cảm động, từ nhỏ nàng đã không biết đến tình thương của cha, giờ phút này cảm nhận được tình thương người cha nồng đậm từ Vân vương gia, vậy mà trong lòng cũng trở nên ảm áp.

Vân Tiểu đang định mở miệng, không ngờ Vân Mặc lại buông lỏng thân thể ngã ra, hướng về chỗ tối gọi một tiếng: “Lư Tinh”.

“Dạ, gia”.

Rồi đột nhiên vang lên một tiếng trả lời, lặng yên không một tiếng động xuất hiện một người, như quý mỵ chi ảnh, thanh nhanh giống như sao băng, trong nháy mắt liền hiện ra.

Dọa cho Vân Tiểu và Uyển Uyển nhảy dựng, ngẩng đầu đánh giá tên bất ngờ hiện ra này.

Lư Tinh phải không? Bộ dạng cũng không tệ, ngũ quan tuấn lãng, mặt mày thanh tú, trên người mặc một bộ quần áo màu đen mang đai lưng cảm y, áo choàng màu đen, hơi thở cường đại, vậy nhưng lại không thể nhận biết, bởi vậy có thể thấy được, thân thủ của người này cực cao.

Vân Mặc trầm giọng: “Lư Tinh, về sau đây là chủ tử của ngươi, nhớ kỹ, không cho phép bất luận kẻ nào xúc phạm tới nàng, một sợi lông cũng không được, biết không?”

“Dạ, gia, Lư Tinh nhớ kỹ”.

Vân Mặc không hề nhìn hắn, quay đầu nhìn về phía Vân Tiểu và Uyển Uyển đại ra, khẽ nhướn mày: “Lư Tinh là ám vệ mà bốn vương bồi dưỡng ra, về sau thay thế bốn vương đến bảo vệ Tiểu nhi, hắn sẽ ân thân, hơn nữa người bình thường không thể cảm ứng được hơi thở của hắn, các ngươi có phiền gì, có thể gọi hắn, hắn sẽ bảo vệ hai người các ngươi”.

“Dạ, Vương gia”.

Uyển Uyển không ngờ Vương gia lại tốn tâm sức lớn như vậy, chỉ vì bảo vệ sự an toàn cho chủ tử, có thể thấy được tình thương của người cha trong ông lớn như thế nào.

“Vương gia yên tâm đi, nô tỳ và Lư Tinh, nhất định sẽ bảo vệ tốt cho chủ tử, không cho bất kỳ kẻ nào xúc phạm đến nàng”.

“Ừ, Vậy bốn vương giao Tiểu nhi cho các ngươi”.

Câu cuối cùng rất ngưng trọng, mang theo thật sâu bất đắc dĩ, nói xong phát phát tay: “Các ngươi đi xuống đi, bốn vương muốn cùng Tiểu nhi nói chuyện một chút”.

“Dạ, Vương gia”.

Uyển Uyển lĩnh mệnh lui đi ra ngoài, mà thân hình Lư Tinh cũng vô tung, vô thanh vô tức lẩn mình đi ra ngoài.

Trong điện, Vân Mặc kéo Vân Tiểu ngồi xuống một bên, vươn tay yêu thương sờ tóc nàng: “Tiểu nhi, bây giờ phụ thân phải rời kinh, không biết khi nào thì mới có thể trở về, còn có thể trở về được hay không, nhưng phụ thân nhất định phải đánh thắng một trận, Thái Hậu đã đáp ứng phụ thân rồi, một trận thắng, liền đồng ý để Tiểu nhi rời khỏi cung, đến lúc đó, chúng ta cùng nhau rời đi nơi này đi”.

Vân Tiểu trầm mặc không nói, trong lòng mắng Thái Hậu vô sỉ, một trận thắng, bà ta sẽ thật sự bỏ qua cho Vân vương phủ sao? Chỉ sợ là chưa chắc, hoặc là bà ta buông tha, hoàng đế cũng sẽ không buông tha, có thể thấy được trong hoàng thất này, không có một người tốt, khắp nơi tính kế Vân gia, chẳng lẽ Vân gia thiếu bọn họ tiền sao.

Vân Mặc tạm dừng trong chốc lát, tiếp tục mở miệng.

“Tiểu nhi, phụ thân then với con a, cho tới nay ta biết mọi chuyện của con trong cung, nhưng lại không muốn xung đột với hoàng thất, cho nên vẫn nhẫn xuống, nhưng mà lại khổ Tiểu nhi, lại không thể giúp a, nếu như Tiểu nhi biết, nhất định sẽ rất hận phụ thân đi”.

Vân Tiểu không tiếng động lắc đầu, nàng không trách ông, một chút cũng không, có lẽ khi ngốc hậu kia nhận những ủy khuất, lòng ông còn đau hơn, nhưng vì quốc gia yên bình, mà nhận hết lấy những điểm đau xót, nhưng mà người trong hoàng thất lại luôn luôn ép sát, khắp nơi tính kế.

“Tiểu nhi, mẹ con là...”

Vân Mặc cuối cùng lại nhắc tới mẹ ruột của Vân Tiểu, Vân Tiểu lập tức vênh tai lên nghe, nữ nhân có thể khiến cho phụ thân yêu say đắm như vậy, nhất định là có mị lực hơn người, rốt cuộc bà là người như thế nào a?

Nhưng mà bên ngoài cửa đại điện, Lâm An dẫn theo một đám thái giám đi đến, cung kính mở miệng.

“Vương gia, trời cũng đã không còn sớm, nên khởi hành thôi”.

Vân Tiểu ngây ngẩn cả người, chẳng lẽ hôm nay chính là ngày mà phụ thân lên đường rời kinh, trong hốc mắt nước mắt hiện lên một mảnh, vươn tay nắm

chặt lấy bàn tay to của Vân Mặc, bàn tay kia vừa to vừa dày rộng, gắt gao nắm lấy tay nàng.

“Tiểu nhi yên tâm đi, phụ thân nhất định sẽ trở về”.

Nói xong buông tay Vân Tiểu ra, đứng lên đi ra ngoài, thân ảnh cao ngất kia giống như một ngọn núi sừng sững trong lòng Vân Tiểu, không thể nào thay thế được.

Mắt thấy thân ảnh kia chậm rãi không thấy nữa, Vân Tiểu nhấc làn váy, nhanh chóng chạy theo, trước cửa điện, Uyển Uyển và Tú Tú gọi một tiếng: “Nuơng nuơng”.

Bên ngoài cửa điện, trắng xóa một mảnh, từng cơn gió nhẹ thổi qua, những bông tuyết rào rào đổ xuống, đậu lại trên mái hiên cong, lộ ra những bông tuyết trắng xóa, toàn bộ đều thánh khiết như vậy, thật đúng là vạn vật trong thiên địa, nàng bỗng nhiên cảm thấy thực là khổ sở, rốt cuộc không không chế được mà gọi một tiếng.

“Phụ thân”.

Vân Mặc bàn tay đang vén rèm run run một chút, khó có thể tin quay đầu, ánh mắt trời chiếu lên mặt ông, trên ngũ quan tràn đầy ý cười vui sướng, trong mắt cũng tràn ngập vui mừng, Tiểu nhi của ông, sau mười mấy năm, rốt cục biết ông là phụ thân, tất cả những gì ông làm đều đáng giá, Tiểu nhi, phụ thân nhất định sẽ trở về đón con đi, vén rèm lên xe ngựa, xe ngựa chậm rãi chuyển động, rời khỏi Kim Hoa cung.

Vân Tiểu si ngốc nhìn xe ngựa càng ngày càng xa, cuối cùng biến mất không thấy .

Bông tuyết rơi xuống trên mặt, thấm lạnh một mảnh, nàng ngẩng đầu, không cho nước mắt lại chảy xuống nữa.

Thượng Quan Diệt, tiếp theo chúng ta hãy so chiêu đi, trò chơi chuốt vòn mèo bắt đầu đi, khoe môi vênh lên lộ ra nụ cười tà ác, ngọt ngào kinh diễm như vậy, chính là ngọt đến chết người.

Uyển Uyển biết chủ tử khổ sở trong lòng, nhin không được gọi một tiếng: “Nuơng nuơng, trời đã trở lạnh, vào đi thôi”.

Vân Tiểu bất động, nhìn chăm chú không gian trắng xóa kia, đẹp như vậy, tinh khiết như vậy, nhưng mà màu trắng này lại che dấu những thứ dơ bẩn và xấu xí như thế nào.

Ngoài cửa Kim Hoa cung, trồng rất nhiều cây cối cao lớn, giờ phút này tuyết lại phủ đầy cành, run rẩy lác lác trong tuyết, bị gió thổi bay, bay khắp mọi nơi, bông tuyết bay là tả, trước sân, khắp hành lang nơi nơi đều có.

Ánh mặt trời âm áp theo tầng tầng mây chiếu xuống, chiếu xuống ánh nắng vàng, tuyết đọng tự nhiên, trong nháy mắt liền hòa tan, sinh mệnh trong suốt kia lại yếu ớt như vậy, những thứ tốt đẹp lại luôn ngắn ngủi như vậy, giống như với thân tình, thân tình mà Vân Mặc đã để cho nàng cảm nhận được, khi nàng muốn thêm một chút, ông lại đi rồi.

“Trở về đi”.

Vân Tiểu quay đầu, Uyển Uyển không dám nói thêm cái gì, theo sát sau nàng đi vào, Tú Tú theo sau, cả đám cùng đi vào đại điện, ai làm việc lấy.

Trong lòng Vân Tiểu trống trơn, nhất thời không thích ứng được, dứt khoát đi vào đại điện, nằm ở trên nhuyễn tháp nghỉ ngơi.

Chợt nhớ tới Lưu Tinh, thấy thân thủ của hắn rất lợi hại, nhất định là một cao thủ, mặc dù không thể đối phó với nhân vật lợi hại như Mộ Dung Xung, với người bình thường có lẽ vẫn đối phó được, nếu nàng có chút bản lĩnh, cho nên từ nay về sau, trong cung sao có người dám chọc đến nàng nữa, nàng tuyết đối sẽ không khách khí .

Vân Tiểu trong mắt hiện lên tia nhìn thị huyết, lạnh lùng nhìn giữa không trung.

Bên trong tấm cung không có người, nàng nhin không được gọi một tiếng: “Lưu Tinh”.

Vốn không người, nhưng tiếng nói nàng vừa vang lên, liền nghe thấy một tiếng đáp lại: “Dạ, chủ tử”.

Trước mắt bỗng dưng xẹt qua một bóng màu đen, người kia đứng nghiêm chỉnh, cung kính đứng trước mặt Vân Tiểu, chỉ là trên khuôn mặt tuấn lãng kia hiện lên một tia kinh ngạc, hắn vô cùng ngạc nhiên, không phải chủ tử là người gốc sao? Nhưng vì sao giờ phút này nhìn lại khôn khéo lưu loát như vậy a?

“Đang nghĩ vì sao ta không gốc sao?”

Vân Tiểu nhếch khóe môi, vốn muốn cho Lưu Tinh một nụ cười tươi, có điều cuối cùng lại chỉ biết cười khổ, thật sự là không còn lòng dạ nào mà tươi cười.

“Kỳ thật từ sớm ta đã không gốc, chỉ là không nói cho phụ thân biết, sợ làm cho hoàng thất cùng Vân vương phủ mâu thuẫn, nhưng đến cuối cùng, mâu thuẫn này vẫn tồn tại như cũ”.

Vân Tiểu cảm thán, có một số việc, sẽ không bởi vì một bên mong muốn, liền có thể giải quyết thích đáng, ngược lại càng khiến mọi chuyện tệ hơn.

“Những ngày này không cần đi theo ra, giúp ta chú ý đến mọi chuyện trong kinh thành, có tin tức gì, trước tiên phải đến bẩm báo cho ta”.

Vân Tiểu phát phát tay, nàng muốn biết những chiều hướng trong kinh thành, không muốn biến thành một người đàn bà ngu xuẩn ở trong thâm cung này.

Có điều Lư Tinh lại không đồng ý, bình tĩnh mở miệng: “Thuộc hạ sẽ không rời khỏi chủ tử, thuộc hạ phải cam đoan chủ tử được an toàn, về phần chủ tử muốn biết tin tức, thuộc hạ nhất định sẽ lo, khi có tin tức gì nhất định sẽ bẩm báo cho chủ tử ngay, kỳ thật không phải chỉ có một mình thuộc hạ, còn có một ám vệ, gọi là Kinh Vân”.

“Nha”. Vân Tiểu khẽ nhủ mảy, không ngờ rằng lại có đến hai ám vệ đến bảo vệ nàng, vậy thực sự là quá tốt, hai vị này nhất định là rất lợi hại, sau này mình có chuyện cần làm, cũng sẽ thuận tiện hơn, mặc dù rời khỏi hoàng cung lúc này cũng dễ như trở bàn tay, có điều hiện tại nàng sẽ không đi, bởi vì nếu như không dạy dỗ những người trong cung này một chút, quan trọng nhất là, nàng không thể tùy tiện rời đi, sẽ liên lụy đến phụ thân và ca ca.

Hiện tại tên trư hoàng đế này đang liều mạng tra ra điểm yếu của Vân vương phủ, nàng không thể để cho hắn được như ý muốn, về chuyện của nàng? Tốt nhất làm cho hắn chịu không nổi mà phế nàng đi.

Vân Tiểu tính toán phát phát tay: “Được, Lư Tinh, để cho Kinh Vân chú ý đến chuyện xảy ra trong kinh thành, có chuyện gì xảy ra đến bẩm báo cho ta, người cũng đi xuống đi, có việc gì ta sẽ gọi người”.

“Dạ, chủ tử”.

Lư Tinh lắc mình rời đi.

Trong phòng yên tĩnh lại, Uyển Uyển bưng khay tiến vào, trên khay là một chén tổ yến hầm cách thủy: “Chủ tử, uống cái này vào đi, thân mình sẽ ấm áp hơn một chút”.

“Bày đặt quá đi, không có khẩu vị,” Vân Tiểu nằm người trở về nhuyến tháp, nghĩ đến phụ thân cùng ca ca đã khởi hành rời kinh, làm sao có thể nuốt trôi được.

Vân vương gia rời kinh, dân chúng trong kinh thở dài ba ngày, việc này cũng chậm rãi lắng xuống.

Yên Kinh rộng lớn, mỗi ngày lại thêm mới mẻ hơn nhiều, làm sao còn mãi rồi rầm một chuyện chứ, chuyện gần đây mọi người hay nói đến là, một người vốn dĩ gần như chết, thế nhưng hiện tại lại vui vẻ xuất hiện ở trước mặt mọi người, cảnh này khiến mấy đại y quán mất mặt hết, trở thành trò cười cho dân chúng thành Yên Kinh.

Mấy nhà y quán này đều có tiếng, trong đó Nhân Tâm Đường là một nhà nổi tiếng nhất, chẳng những tiền chẩn trị cao, hơn nữa lại vênh váo tự đắc, chỉ là một tiểu nhị trong tiệm, xưa nay đều là mắt cao hơn đầu, không ngờ lúc này lại có chuyện động đến cửa hiệu, khiến cho sinh ý xuống dốc không phanh, đối với kẻ ra tay cứu bệnh nhân kia, trong bụng tích một ngọn lửa giận.

Nghe đồn vị đại phu thần bí này, là một nam tử, tướng mạo như Phan An, y thuật cao siêu, nhân xưng Quý Thủ.

Đến vô ảnh đi vô tung, công phu lại xuất thần nhập hóa.

Mọi chuyện xôn xao, đến cuối cùng căn bản chính là thần hóa một người lên.

Lư Tinh đem tin tức truyền vào trong cung, Vân Tiểu chớp chớp mắt to, hơn nửa ngày không thấy có phản ứng, người mà mọi người đang nói đến kia là nàng sao? Nàng từ khi nào thì thành nam nhân vậy, tướng mạo còn so với Phan An, đến vô ảnh đi vô tung, nếu như thực sự được như vậy, làm sao có thể bị thủ hạ của Dạ Vô Quân bắt trở về chứ?

Uyển Uyển ở một bên cười đến không đứng thẳng lưng được, Tú Tú có chút khó hiểu nhìn người này, không biết nàng ta trúng gió gì vậy.

“Làm sao vậy? Có gì mà cười vui vẻ vậy?”

Uyển Uyển che bụng, liên tục lắc đầu: “Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là nhịn không được nên muốn cười thôi”.

“Thật là khó hiểu”. Tú Tú liếc nàng ta một cái, sau đó liền xoay người ra ngoài bình phong đi làm việc.

Trong điện Vân Tiểu mắt tròn trắng tròng nàng, lạnh lạnh mở miệng: “Thực sự buồn cười như vậy hay sao?”

Uyển Uyển vừa thấy dáng điệu của chủ tử, nhanh chóng thu liễm lại, nhu thuận mở miệng: “Thực ra thì, những người đó nói không có sai, chủ tử nhà chúng ta y thực quả thực là cao siêu, nô tỳ thật sự bội phục, sao lại có thể buồn cười được chứ?”

Nói xong khoe miệng lại kéo ra, nhịn xuống, bởi vì Vân Tiểu đã giơ cánh tay lên, giữa hai ngón tay mang theo ngân châm chói lọi, nếu nàng nói thêm một chữ, có thể ngân châm sẽ đâm xuống đi, làm sao còn dám cười.

“Không ngờ chủ tử thoảng cái đã thành danh rồi, chỉ là lúc trước vì sao lại gọi là Quý Thủ đâu?”

Uyển Uyển ôn nhu mở miệng, không rõ vì sao chủ tử lại tự xưng Quý Thủ.

“Quý Thủ, ý chỉ y thuật cao siêu, có vậy thôi mà cũng không biết, ” Vân Tiểu hừ lạnh thu hồi ngân châm, hai ngày này tâm tình của nàng quả thực là không vui cho lắm, về u sầu từ sau khi phụ thân cùng ca ca rời kinh đi cũng dần dần khôi phục.

Không ngờ hôm nay lại có thể nghe được một tin đồn thú vị như vậy, thật ra đúng là có chút ý tứ, chẳng qua hợp thời cứu một người, liền thành một người đến vô ảnh đi vô tung rồi, không trách Uyển Uyển được, mà ngay cả chính bản thân nàng cũng có chút buồn cười, nào có chuyện người khó lường như vậy, quả nhiên tin đồn không thể tin a.

Hai người đang nói chuyện vui vẻ, Tú Tú từ bên ngoài đi đến, cung kính mở miệng.

“Nương nương, Thái Hậu nương nương phái Lâm công công đến thỉnh nương nương đi Trường Tín cung một chuyến”.

“Thái Hậu?”

Vân Tiểu nhíu mày, lão yêu bà ngàn năm này lại muốn giờ trò gì đây, phụ thân nàng vừa mới rời kinh mấy ngày, sẽ không phải là ra chiêu luôn đi, có điều ai chết vào tay ai còn chưa biết, hơn nữa trong khoảng thời gian này nàng cũng không có làm gì gây chú ý, chỉ sợ là chuyện lần trước Đức phi gây ra, khiến cho bà ta hoài nghi, lần này triệu kiến mình đến có lẽ là để thử đi.

Sao lại không đi, chẳng lẽ sợ bà ta sao, hai ngày này nàng ở trong điện, buồn muốn chết, vừa vặn đi ra ngoài đi dạo.

“Được, người đi tiếp đón Lâm công công, một lát nữa ta sẽ đi qua”.

“Dạ, nương nương, ” Tú Tú lui đi ra ngoài, Uyển Uyển tiến lên giúp Vân Tiểu sửa sang lại dung nhan, hôm nay nàng mặc một bộ áo mỏng màu hồng phấn, phía trước thêu một đóa đình hương, cổ tay áo thêu Hàn Mai, rơi xuống váy dài màu trắng, tóc đen óng mượt như mây, khoan khoái uốn lượn, mang theo mấy phần thướt tha, trên tóc cắm một cây trâm ngọc bích, hai bên hông dây kết xanh ngọc buông xuống, mỗi bước đi, như mây bay nước chảy tào nhâ mà cao quý, trang điểm như vậy, vô cùng lịch sự tào nhâ, thật sự khiến cho người ta khó mà tin được nữ tử xuất trần thoát tục trước mắt này lại là một con cóc, Uyển Uyển không khỏi có chút nghi ngờ.

“Nương nương nếu không đổi bộ quần áo khác, nếu là làm cho Thái Hậu nương nương nhìn ra chuyện gì, có thể lại có chuyện phiền toái”.

“Không có việc gì, đi thôi, không ai quy định kẻ cóc thì không được ăn mặc đẹp cả, ” Vân Tiểu cười lên vô cùng đáng yêu ngọt ngào, hai má nổi lên hai lúm đồng tiền khéo léo say lòng người, đáng yêu ngọt ngào, chỉ là trong ánh mắt kia, lại bốc lên xuất ý chí chiến đấu, ánh sáng lạnh.

Trên đại điện, Lâm công công đang ngồi uống trà, nghe thấy phía sau bức rèm truyền đến tiếng bước chân, vừa nhấc tay, cả người ngây dại.

Nữ tử trước mắt lung linh khéo léo, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu tinh xảo, trong đôi mắt kia hắc bạch phân minh, quay tròn chuyển động, lộ ra vô tận linh khí giáo hoạt, giờ phút này đang nhìn hắn cười tủm tỉm, lộ ra hai cái lúm đồng tiền đáng yêu, khiến cho người ta yêu thương nói không nên lời, cái loại không muốn gây thương tổn đến nàng.

Đây là hoàng hậu sao?

Cái con cóc kia sao, này thực là quý dị, một chút cũng không hề giống, chẳng lẽ hoàng hậu thật sự như Đức phi nương nương nói, căn bản không cóc.

Lâm công công sắc mặt thay đổi, sống động vô cùng, từ hồng tới trắng, lại từ trắng biến thành xanh, hẳn thực sự là bị sợ hãi, không thể nào mà tiêu hóa được, nếu như hoàng hậu không cóc, như vậy Vân Mặc kia rốt cuộc có rắc tâm gì, cóc liền cóc, không cóc sẽ không cóc, vì sao lại phải giấu diếm, chẳng lẽ ông ta có mục đích không thể cho ai biết, nhưng mà không giống, bởi vì Vân Mặc đã trao trả binh quyền.

Uyển Uyển nâng Vân Tiểu đứng ở trong đại điện, nhìn bộ dạng cả kinh bất ngờ của Lâm công công, trong lòng hiểu rõ, bất động thanh sắc mở miệng.

“Lâm công công, nô tỳ đã chuẩn bị cho nương nương xong, có thể khởi hành rồi”.

Lâm công công ngẩn ra, phục hồi tinh thần lại buông chum trà: “Đi thôi, Thái Hậu nương nương đợi lâu rồi!”

“Làm phiền Lâm công công, ” Uyển Uyển không kiêu ngạo không siểm nịnh mở miệng, giúp đỡ Vân Tiểu đi ra ngoài, khi Vân Tiểu bước qua bên cạnh Lâm công công, quay đầu lại tức giận trừng mắt nhìn một cái, trong ánh mắt kia vô tận tàn bạo, sát khí tứ phía. Dọa cho Lâm công công lui người, ngực đập thình thịch, cố gắng nhìn kỹ lại, nương nương cũng đã sớm đi qua, chẳng lẽ là do mình hoa mắt, nương nương làm sao có thể có ánh mắt hung ác như vậy chứ, giống như ánh mắt sói trong đêm, đè ép tâm người.

Phía trước Uyển Uyển kêu lên: “Lâm công công, nhanh một chút đi”.

Lâm công công lau lau mồ hôi lạnh trên đầu, chạy chậm bước theo đi ra ngoài.

Thời tiết sáng sủa, tuyết đọng sớm đã bị hòa tan, mùa đông rất nhanh liền trôi qua, mùa xuân sắp tới.

Ngoài cửa điện, đá xanh trải dài trên đất trống, nhuyễn kiệu nghiêm chỉnh đứng đợi, Uyển Uyển nâng Vân Tiểu ngồi vào, sau đó đi nép vào bên cạnh, vung tay kêu lên, “Đi thôi, đến Trường Tín cung”.

Nhuyễn kiệu nâng lên, Uyển Uyển và Tú Tú đi ở hai bên kiệu, thái giám theo sau.

Lâm công công đi nhanh vài cái, vượt qua Uyển Uyển , nhỏ giọng nói thầm

“Hoàng hậu gần đây không có chuyện gì chứ?”

Uyển Uyển cười lạnh, liếc xéo Lâm công công, ôn hoà mở miệng: “Lâm công công là chỉ cái gì, có người nào đến quấy rầy hoàng hậu không sao? Hay là chuyện gì khác?”

Lâm công công bị Uyển Uyển ngăn trở, nhanh chóng lác đầu: “Không có gì, không có gì”.

Đoàn người hướng Trường Tín cung mà đi.

Trên đại điện Trường Tín cung, Thái Hậu và Hoàng Thượng đang nhẹ nhàng nói chuyện, hai mẹ con giống như đã giải trừ được khúc mắc, tươi cười sáng như ngọc, cả điện tươi sáng.

Thái Hậu tao nhã vẫn như năm nào, quyến rũ như trước, trong đôi mắt hoa đào tràn đầy sùng nịch, chỉ là trong đáy mắt kia, ẩn ẩn có một chỗ hàn băng, giống như tuyết cốc, chỉ khi nào bà ta nhìn hoàng đế trẻ tuổi trước mặt, mới có thể phát ra tươi cười thiết tình, giống như tất cả những gì mình làm đều đáng giá, nụ cười kia lại càng thêm mềm mại đáng yêu.

“Diệu nhi, hôm nay sao lại rảnh đến đây cùng mẫu hậu vậy?”

“Mẫu hậu, nhi thần đã suy nghĩ cẩn thận lại, mẫu hậu làm những chuyện như vậy đều là vì nhi thần, nhi thần chính là do quá nóng vội, hiện tại Vân Mặc đã đi tới Phong Nha Quan, nhi thần đang chỉnh đốn lại chuyện trong triều, nếu như có chỗ nào không hiểu, mong mẫu hậu chỉ ra chỗ sai cho nhi thần”.

Thượng Quan Diệu nói ra thực chân thành, con người sâu thẳm như đầm băng phút chốc hóa thành hồ nước mênh mông, được bao phủ bởi một tầng mây, nhìn không rõ ý nghĩa chân thật nơi đáy mắt kia, chỉ là vẻ mặt kia trang nghiêm hiem thấy, trên ngũ quan tuấn đạt, đôi lông mày hẹp dài nhướng lên, bình tĩnh nhìn Thái Hậu.

“Diệu nhi”.

Thái Hậu than nhẹ, đáy lòng ẩn ẩn đau đớn, Diệu nhi, tâm tư của con mẫu hậu sao lại không biết, chẳng lẽ con thực sự muốn động đến Dạ gia sao? Bọn họ vĩnh viễn sẽ đứng về phía con, con làm như vậy, cuối cùng sẽ có một ngày phải hối hận, có điều Thái Hậu lại thông minh không nói ra, bà không muốn tình cảm hai người vừa dịu đi một chút lại căng thẳng nữa, hơn nữa bà nhất định sẽ tận lực bảo vệ Dạ gia .

“Diệu nhi a, bất kể con nghe có vào hay không, mẫu hậu vẫn phải nói, Dạ gia mới chân chính là hậu thuẫn của con, bọn họ mới chính là cánh tay đắc lực nhất của con, mẫu hậu sẽ già đi, không thể bảo hộ con cả đời, nhưng tình thương mẫu hậu dành cho con vĩnh viễn sẽ không thay đổi, cho nên mẫu hậu chỉ muốn tìm được người bảo vệ tốt cho Diệu nhi”.

Thái Hậu nói những lời yêu thương cảm động lòng người, phút chốc cũng đã động đến lòng của Thượng Quan Diệu, khuôn mặt hần hoi có chút động, dường như muốn bỏ đi ý niệm động đến Dạ gia trong đầu, nhưng mà vừa nghĩ đến mọi hành động của mình, thế nhưng bị người khác nắm ở trong tay, cảm giác này nghĩ như thế nào cũng đều không thoải mái, cho nên Dạ gia này nhất định phải động, có điều tốt xấu gì họ cũng là cậu hần, hần sẽ không đuổi tận giết tuyệt, vì mẫu hậu, hần vẫn sẽ giữ cho Dạ gia một nhà vinh quang, chỉ là bình quyền kia, bọn họ phải giao ra đây.

Thượng Quan Diệu trong mắt lóe ra tia nhìn âm u lạnh lẽo, cũng không nói thêm điều gì.

Từ ngoài cửa điện một thái giám đi vào, cung kính cúi người chờ lệnh: “Bẩm Thái Hậu nương nương, hoàng hậu nương nương đã tới”.

Thượng Quan Diệu vừa nghe đến con ngọc kia đến đây, lại nghĩ đến chuyện mình đã từng bị làm sao, không khỏi tức giận, lạnh giọng: “Nàng ta tới đây làm gì?”

Tiểu thái giám vừa thấy sắc mặt Hoàng Thượng thay đổi, trong lòng liền run lên, không biết đáp lời như thế nào, chân tay luống cuống bùm một tiếng quỵ xuống đất.

Thái Hậu hợp thời mở miệng: “Diệu nhi không phải muốn biết hoàng hậu có ngọc hay không sao? Ai gia cũng rất ngạc nhiên, cho nên đã tuyên nàng ta tới đây, đúng lúc chúng ta cùng nhìn xem, đứa ngọc của Vân vương phủ này là ngọc thật hay ngọc giả?”

Thượng Quan Diệu vừa nghe Thái Hậu nói vậy, cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm, lại thấy vô cùng hứng thú, sắc mặt cũng tốt hơn rất nhiều, lạnh lùng nhìn tiểu thái giám run run phía dưới: “Tuyên”.

“Dạ, Hoàng Thượng.” tiểu thái giám lẩn một vòng rồi xông ra ngoài, vừa ra cửa điện, chân mềm nhũn thiếu chút nữa không bước qua cửa được, vịn lấy cửa điện lau mồ hôi trên trán, mãi một lúc sau mới ổn định lại tinh thần được, vừa rồi thật sự là nguy hiểm thật a, run rẩy tuyên ý chỉ.

“Hoàng hậu nương nương mời vào”.

Bên ngoài cửa điện, Vân Tiếu và Uyển Uyển còn có Tú Tú cùng các cung tỳ đang chờ thấy thần sắc tiểu thái giám như vậy, nội tâm đều có chút kinh ngạc, không biết tiểu thái giám này khẩn trương như vậy làm cái gì, bỗng nhiên liền nghĩ, chẳng lẽ là Hoàng Thượng ở trong điện, Hoàng Thượng vẫn không muốn gặp hoàng hậu, cho nên nhất định là đã phát hỏa, tiểu thái giám mới bị dọa thành như vậy, Thái Hậu nương nương là tuyệt đối không thể phát hỏa .

Vân Tiểu ngẩng đầu nhìn lướt qua Uyển Uyển, Uyển Uyển lập tức đề cao cảnh giác, không ngờ rằng lại đụng phải Hoàng Thượng ở trong này, chỉ sợ mọi chuyện tiếp theo có chút khó lường.

Thái Hậu vì sao lại tuyên hoàng hậu, Hoàng Thượng lại vừa lúc ở nơi này, hơn nữa hần còn từng hoài nghi hoàng hậu không ngốc, chỉ sợ vừa bước vào điện này, mọi chuyện sẽ thay đổi vô cùng kỳ lạ... Có điều nếu đã đến đây, cần gì phải sợ các nàng, Vân Tiểu khước miệng giương lên một nụ cười lạnh.

Bình đến tướng chặn, nước đến đất chặn, nàng cũng đang muốn gặp bọn họ xem, nhanh như vậy liền đến đây, được lắm, được lắm

Vân Tiểu cùng Uyển Uyển tiến vào trong điện, Tú Tú và Tiểu Nguyên, Tiểu Chiêu cùng đứng ngoài điện chờ.

Cửa điện, ánh mặt trời chiếu xuống hàng vạn tia sáng vàng kim tuyến, hai thân ảnh xuyên qua ánh sáng mà vào, nhẹ nhàng thân nhiên, vui vẻ đáng yêu, chậm rãi tiến vào trong đại điện.

Hoàng Thượng cùng Thái Hậu nương nương vừa nhìn thấy vậy liền ngây ngẩn cả người, ngờ ngác đánh giá Vân Tiểu đang đi vào.

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng lặng im như vậy, trên khuôn mặt kiều nhỏ đáng yêu, nụ cười mềm mại như nước, trong đôi mắt to hắc bạch phân minh hiện lên tia nhìn mê mang cùng tò mò, lông mi như cánh cung xinh đẹp vô cùng, nhẹ nhàng run run, nhìn từ trên xuống dưới đại điện kim bích huy hoàng, một chút cũng không sợ hãi, ngược lại còn vô cùn hưng phấn, thỉnh thoảng lại hướng về phía Uyển Uyển bên người mở miệng.

“Tỷ tỷ, thật là đẹp, nơi này thật đẹp nha”.

Uyển Uyển nhanh chóng kéo kéo nàng quý xuống: “Hoàng hậu nương nương, nhanh thỉnh an Hoàng Thượng cùng Thái Hậu nương nương đi”.

Vân Tiểu nghe lời quý xuống, ánh mắt liếc nhìn Uyển Uyển, làm giống như nàng thi lễ, trong động tác lộ ra bản tính của trẻ nhỏ đơn thuần, tự nhiên không hề giả dối, thế nhưng khiến cho người ta không thể chán ghét được.

“Uyển Uyển tham kiến Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương”.

“Tiểu nhi tham kiến Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương”.

“Đứng lên đi, ” Thái Hậu phục hồi tinh thần lại, phát phát tay, châm chọc cười cười, ngay lúc vừa rồi, gần như bà đã khẳng định là nữ nhân này không ngốc, khi nàng ta im lặng, thực sự là vô cùng xinh đẹp thanh tao lịch sự, tựa như một dòng suối nhỏ trong suốt, mang theo hơi thở lạnh lạnh mà trong sạch, càng giống như đoá Hàn Mai đỏ trong tuyết trắng, mang theo một hương thơm nhẹ nhàng.

Nhưng mà kẻ ngốc thì vẫn là kẻ ngốc thôi.

Có lẽ lúc trước bà đã từng hoài nghi Vân Mặc có ý đồ gì đó, nhưng mà hiện tại cũng không còn hoài nghi gì, nếu như Vân Mặc có dã tâm, cũng sẽ không buông quyền to trong tay như vậy, nếu như Vân Mặc không có dã tâm, sao lại phải để cho nữ nhi giả thành kẻ ngốc như vậy, hơn nữa còn bao nhiêu năm như vậy, cho nên hoàng hậu này căn bản chỉ là một con ngốc.

Chỉ là hoàng nhi vẫn không tin mà thôi.

Thái Hậu liếc nhìn nhi tử bên cạnh một cái, lại thấy con có chút hơi hơi giật mình, trong ánh mắt lại có chút kinh diễm cùng kinh ngạc.

Nghĩ đến chuyện đêm đó Diệu nhi bị đánh, chẳng lẽ là vì hần thật sự có ý động đến con ngốc bên dưới sao, cho nên mới bị đánh?

Hai mẫu tử đều có tâm sự riêng, đại điện yên lặng như nước, không ngờ rằng lại có một đạo tiếng nói ngọt ngào như hoàng oanh vang lên.

“Tỷ tỷ, quý lạy người chết cũng là dập đầu như vậy a”.

Lời này vừa nói ra, trong đại điện hiện lên tia hít thở không thông, hơi lạnh tiến vào, bùm bùm thanh âm liên tiếp vang lên.

Thái giám cùng cung nữ sợ tới mức sắc mặt xám như tro tàn, tất cả mọi người quý xuống, chỉ có Vân Tiểu lại cười như hoa, vẻ mặt lại giống như không hiểu gì, quay đầu nhìn sang bên này, lại nhìn sang bên kia, ngay cả Uyển Uyển bên cạnh vẻ mặt cũng trắng bệch quý xuống, trong lòng nổi lên ý hận, hận không thể bóp chết chủ tử của mình, người cần gì phải nói những lời dọa người như vậy a? Trời ơi, hãy cho sét đến đánh vào chủ tử đi, nàng lá gan quá lớn, còn để cho người ta sống không đây a?

“Nương nương, mau quý xuống đi, nhanh dập đầu trước Hoàng Thượng và Thái Hậu đi, ” Uyển Uyển nhanh chóng kéo tay Vân Tiểu, Vân Tiểu thuận thế quý xuống, lại bổ sung thêm một câu: “Lại dập đầu?”

Uyển Uyển rút cuộc bắt chấp nàng, vội vàng than thở khóc lóc cầu xin.

“Hoàng Thượng tha mạng a, Thái Hậu nương nương tha mạng a, hoàng hậu nương nương không phải cố ý, chỉ vì nàng ấy đầu óc không tốt a”.

Trong đại điện vang lên những tiếng cầu xin không ngớt: “Hoàng Thượng tha mạng a, Thái Hậu nương nương tha mạng a”.

Rèm lụa khẽ cuốn, huân hương lượn lờ, lãnh khí tứ phía, thanh âm cầu xin của thái giám cùng cung nữ không ngớt vang lên, hai người ngồi trên cao kia

sắc mặt so với hàn băng còn lạnh hơn, trong con ngươi âm ngạo vô cùng, dữ tợn nhìn chằm chằm nữ tử đang quỳ phía dưới, đúng lúc nhìn thấy nàng ta cười tươi như hoa, mặt mày càng thêm rực rỡ, thẳng tắp nhìn bọn họ, không hề có chút khủng hoảng hay sợ hãi, ngược lại lại vô cùng thanh thản.

Nếu như con ngọc này là giả vờ, thì toàn bộ người trong thiên hạ đều là ngu, chỉ có nàng ta là tỉnh táo.

Hành động này quả thực là quá lợi hại, thật đúng là đại nhân vật?

Thái Hậu ánh mắt không ngừng lóe ra, quát lạnh một tiếng: “Đều đứng lên đi, gào thét cái gì? Còn ra cái thể thống gì nữa”.

Tuy rằng quát lạnh, nhưng cuối cùng vẫn tha cho đám nô tài này một mạng, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm một hơi, chân bước đi như sắp nhũn ra, xiêu xiêu vẹo vẹo đứng lui sang một bên, đáy lòng không khỏi oán giận con ngọc kia, nói cái gì không nói, lại nói ra những điều tối kị như vậy, thật không biết tiếp theo đây nàng ta còn nói ra những lời nói gì khiến người ta phải sợ hãi nữa đây.

“Tạ Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương”.

Uyển Uyển nhân đó cũng kéo Vân Tiếu dậy, ngoan ngoãn đứng ở chính giữa đại điện.

Chỗ cao Thượng Quan Diệu từ đầu đến giờ vẫn không có nói chuyện, lúc trước kinh diễm, lúc này đã bị lãnh trầm cuốn đi hết, trong đôi đồng tử sâu thẳm âm trầm vô cùng, thân mình cao lớn đứng dậy, nhẹ nhàng bước đến, từng bước đi, trầm ổn hữu lực, đứng ở trước mặt Vân Tiếu, thanh âm cuồn cuộn vọng tà mị vang lên.

“Trầm mặc kẻ nguời là ngọc thật hay ngọc giả, dám đánh trầm, nguời sẽ phải trả giá đắt”.

Vân Tiếu ngẩng đầu, mặt cười tươi như hoa, hai lúm đồng tiền ẩn hiện, giống như cảnh liễu ngày xuân đâm chồi lộc, đôi mắt trong sáng rõ ràng, như một hồ nước gọn sóng, trên mặt mỉm cười ngọt ngào, hai lúm đồng tiền đáng yêu vô cùng, mang theo hương hoa mai thoang thoảng.

Thượng Quan Diệu lại sợ run một chút.

Hậu cung ba ngàn mỹ nhân, gầy mập đều có, nguời nguời đều là mỹ nhân.

Con ngọc này căn bản không phải là đẹp nhất, nhưng mà lại có một loại hào quang, khiến nguời ta không thể dời tầm mắt, đáy lòng lại hiện lên một chút phiền muộn, đáng tiếc lại chỉ là một con ngọc.

Ý niệm vừa hiện lên trong đầu, bỗng nhiên cảnh giác, con mắt xoay tròn lạnh lùng trầm xuống, giận giữ trừng mắt nhìn nữ tử này, hẳn là một hoàng đế, thế mà lại bị một con ngọc mê hoặc, nếu chuyện này truyền ra ngoài? Chẳng phải sẽ bị nguời đời chê cười sao.

Đại điện yên tĩnh lại, Uyển Uyển khẩn trương nhìn Hoàng Thượng đang tức giận trừng mắt nhìn chủ tử, sợ hãi làm ra hành động điện cuồn cuộn gì đó, xúc phạm tới chủ tử.

Cũng may Hoàng Thượng vẫn không nhúc nhích, quanh thân bao phủ một tầng lệ khí nồng đậm, nhưng cũng không có hành động gì tiếng theo, nhưng dựa theo trực giác của Uyển Uyển, việc này vẫn chưa xong đâu, nhanh chóng vươn tay kéo lấy Vân Tiếu, cứng rắn kéo nàng quỳ xuống

“Hoàng Thượng tha mạng a, nương nương thật sự là đầu óc không tốt, không phải cố ý, cầu Hoàng Thượng tha mạng”.

Thượng Quan Diệu không nói cái gì, Thái Hậu đang ngồi trên cao, lại chậm rãi đứng dậy, tư thái lười biếng, cũng không nhìn đến xem đại điện đang xảy ra chuyện gì, chỉ cúi đầu nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay của mình, trong con ngươi hiện lên ánh sáng quý dị, lại ngẩng đầu, khóe môi cười yếu ớt, âm u khó hiểu.

“Tiểu Lâm Tử, thuốc chuẩn bị cho hoàng hậu đến đâu rồi?”

“Đã chuẩn bị tốt, nương nương”.

Lâm công công lập tức cung kính vươn tay nâng Thái Hậu dậy, một bên cẩn thận đáp lời, một bên giúp Thái Hậu đi tới, đứng ở trước mặt Vân Tiếu và Uyển Uyển.

“Bưng lên đi”.

“Dạ, ” Lâm công công buông tay ra lĩnh mệnh, nhanh như chớp đã xoay nguời ra ngoài, rất nhanh đã sai nguời bưng lên.

Chính giữa đại điện, Thượng Quan Diệu vẻ mặt vô cùng khó hiểu, ánh mắt sâu thẳm như hồ sâu khóa lấy thân mình thái hậu, không biết bà đang làm trò gì.

Vân Tiếu quỳ trên mặt đất, cúi đầu, trong mắt xẹt qua một tia suy tư, lão yêu bà này sợ là không có ý gì tốt, cái gì mà thuốc dùng cho nàng, nhất định là độc dược, bà ta làm như vậy, chẳng qua là muốn bức nàng hiện ra nguyên hình, thì ra ngay cả bà ta cũng nghi ngờ chuyện nàng không có ngọc, trước kia khi phụ thân vẫn còn ở kinh thành, nàng làm chuyện gì cũng không sao, giờ ông vừa đi chưa được bao lâu, lại giống như lang như hổ đánh tới, thật sự là nhẫn tâm ác độc, có điều nàng sao có thể ngồi chờ chết chứ, Vân Tiếu trên mặt xẹt qua lạnh lẽo khí.

Uyển Uyển bên cạnh nàng, đã sớm khăn trương nắm chặt tay, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Thái Hậu nương nương muốn làm cái gì? Vì sao lại cho nương nương uống thuốc? Cũng bắt chấp tất cả, nhanh chóng quỳ xuống cầu xin.

“Thái Hậu nương nương tha mạng a, Thái Hậu nương nương tha mạng a, nương nương vừa rồi cũng không phải cố ý, Thái Hậu nương nương đừng nóng giận”.

“Câm miệng, còn nói ta khâu miệng ngươi lại”.

Lời nói lạnh như băng vang lên, Uyển Uyển sắc mặt trắng nhợt, khép miệng lại, có điều trong lòng lại oán hận mắng to, đồ lão yêu bà, thực đúng không phải người, biết rõ chủ tử ngốc, vậy mà còn muốn hãm hại nàng, ngươi là đồ lão yêu bà, ông trời nhất định sẽ trừng phạt ngươi, ngươi không được chết từ từ, sau khi chết sẽ bị giáng xuống mười tám tầng địa ngục.

Uyển Uyển mừng đến vui sướng vô cùng, Lâm An lĩnh mệnh lui xuống đã dẫn theo thái giám vào, tiểu thái giám trong tay bưng một cái khay, trong khay là một bát sứ trắng xóa, trong chén có cái gì đó đen tuyền, bay ra hương thuốc nồng đậm.

Thượng Quan Diệu kỳ quái nhíu mày: “Mẫu hậu, đây là cái gì?”

“Vu hoa, phụ tử, kim đăng, hổ nhĩ, bán hạ, lang độc, đại phong tử, đây là từ bảy thứ độc được hầm thành, vô cùng độc, người nào ăn vào, sẽ bị thủng ruột thối bụng mà chết”.

Lời nói nhẹ nhàng mà quý dị, ở trong đại điện nhẹ nhàng vang lên.

Tất cả mọi người trong điện đều hít phải ngum khí lạnh, Thái Hậu nương nương thực là độc ác, sao lại có thể đối đãi với một kẻ ngốc như vậy chứ?

Lúc này rất nhiều người đồng tình với Vân Tiểu đến, tuy rằng không lâu trước đó có ghét bỏ nàng, nhưng mà vừa nghĩ đến nàng sẽ bị thủng ruột thối bụng mà chết, đáy lòng lại không khỏi hiện lên đồng tình, người đời vẫn luôn có đồng tình với kẻ yếu.

Thượng Quan Diệu dường như cũng kinh ngạc vô cùng, nhất thời không nói lên lời, đợi cho Thái Hậu nhẹ nhàng bưng bát sứ xanh trắng lần lượt thay đổi kia lên, mới nhìn không được kêu lên một tiếng.

“Mẫu hậu, nàng?”

Nhất thời không tìm ra lời nào để nói, tuy rằng lúc trước hân hận không thể giết chết nữ nhân này, nhưng chuyện này đột ngột như vậy, trong lòng hân nhất thời khó mà thích ứng được.

Mẫu hậu không phải vẫn không ủng hộ hân động đến nàng ta hay sao? Hiện tại người ra tay lại là bà, Vân Mặc vừa mới rời kinh, bà liền động thủ đối phó với con ngốc này, như vậy bà không sợ Vân Mặc ở trong cung có tai mắt, nhận được tin tức sẽ trở về sao?

Thái Hậu lại làm như không nghe thấy lời nói của Hoàng Thượng, hơi hơi hạ thất lưng, đôi mắt hoa đào nhẹ nhàng như nước, ý cười vô cùng từ ái, ôn nhu mở miệng.

“Tiểu nhi, uống đi, uống đi”.

Uyển Uyển cuối cùng bất tri bất giác cũng từ trong kinh hách phục hồi lại tinh thần, nàng đã nghĩ nữ nhân này sẽ đối phó với chủ tử, chỉ là không ngờ rằng bà ta lại ác độc như vậy.

Giờ này khắc này, nàng cũng bắt chấp có bị khâu miệng hay không, nhanh chóng bùm bùm đập đầu: “Thái Hậu nương nương tha mạng a, Thái Hậu nương nương tha mạng a, nương nương nàng chỉ là một người ngốc, cái gì cũng không biết, Thái Hậu tha cho nàng một mạng đi”.

“Ngốc sao?”

Thái Hậu vươn một bàn tay ra, nhẹ nâng mặt Vân Tiểu lên, còn thực sự cẩn thận đánh giá, đáy mắt nổi lên tia ngờ vực, nói thật ra, từ đầu đến giờ bà cũng chưa từng nghĩ qua sẽ hại kẻ ngốc này, nhưng mà thực sự là rất tò mò, nàng ta rốt cuộc là ngốc thật hay ngốc giả đây?

Nếu như nàng ta không ngốc, tin rằng sẽ không thật sự ngu ngốc đến mức đem chén độc được này uống hết đi, nếu như nàng thật sự ngốc, Hoàng Thượng cũng sẽ chết tâm, không còn rối rắm ở chuyện này nữa.

Vân Tiểu nhìn nữ nhân trước mắt, tay bà ta thực lạnh, chạm vào da thịt nàng, khiến cho nàng nổi một thân da gà, trong mắt chột lóe tia nhìn ác độc, nội tâm hừ lạnh, khá khen cho lão yêu bà ngươi, muốn thử xem ta ngốc hay không phải không? Vậy thì thử xem đi.

Trong bát thuốc này, quả thật có rất nhiều loại cực độc gì đó ở bên trong, nhưng nếu nói thủng ruột thối bụng, có điểm quá mức khoa trương, chẳng qua nàng thực sự phải uống sao?

Vân Tiểu nghiêng đầu tránh khỏi tay của Thái Hậu, vươn tay không chút do dự nhận lấy chiếc bát sứ xanh trắng kia, ngửa đầu liền uống.

“Nương nương”.

Uyển Uyển không rõ nội tình, tiếng hét chói tai, vang vọng toàn bộ đại điện.

Trong điện, mọi người đều giật mình, hồn phách không khống chế được, đều quay đầu, không đành lòng nhìn hình ảnh con ngốc kia bị hại chết.

Ngay cả Thượng Quan Diệu vào giây phút cuối cùng, cũng thả lỏng cảnh giác đáy lòng, chẳng lẽ nữ nhân này thật sự chính là kẻ ngốc, không ngốc làm sao có thể mặt không đổi sắc mà uống lấy chén độc được kia chứ?

Nhưng mà giây tiếp theo, hình ảnh kịch liệt chuyển biến.

Chỉ thấy Vân Tiếu xoay người nhảy dựng lên, phốc xích một tiếng, một mồm toàn thuốc phun thẳng vào mặt Thái Hậu, cả người giống như phát điên chạy tán loạn trong điện, tiếng thét chói tai không ngừng: “Uống không ngon, uống không ngon, đồ xấu xa, đồ xấu xa”.

Thái Hậu ngây người, Hoàng Thượng ngây người, Uyển Uyển cũng ngây người, toàn bộ mọi người trong đại điện đều ngây người.

Trường Tín cung đại thái giám Lâm An là người đầu tiên có phản ứng lại, ngẩng đầu, nhìn thuốc đen như mực kia, chính là từ hai má Thái Hậu nung nung chảy xuống, hai bên tóc mai ẩm ướt, thuốc kia từng giọt từng giọt chảy xuống, bởi vì là độc được, ở trên mặt lan tràn ra, da thịt nháy mắt sưng đỏ lên.

Lâm An bị dọa nhảy dựng lên, sợ hãi dâng lên khăn gấm: “Nung nung, mau, lau nước thuốc đi”.

Thái Hậu phục hồi tinh thần lại, Hoàng Thượng cũng phục hồi tinh thần lại, sai bước đi đến trước mặt Thái Hậu, đuổi tay nhận lấy khăn gấm trong tay Lâm An, cẩn thận vì mẫu hậu lau khô nước thuốc, trên ngũ quan tuần dật khó coi vô cùng, hàn sương trải rộng, lãnh trầm gấm lên: “Người tới, tuyên ngự y”.

Trường Tín cung lập tức rối ren cả lên, có tiểu thái giám chạy vội đi tuyên ngự y.

Hoàng Thượng giúp đỡ Thái Hậu đi trở về ghế trên cao, mà con ngốc phun thuốc lên mặt Thái Hậu, còn đang nhảy loạn trong đại điện, giống như không hề biết trong điện đã xảy ra chuyện gì.

Uyển Uyển trong ngực trống rỗng, gần như muốn ngất đi, nung nung lá gan thực sự là quá lớn, thế nhưng dám đem thuốc độc phun lên mặt Thái Hậu, trên dung nhan quyền rũ xinh đẹp của Thái Hậu nung nung, giờ phút này một mảnh sung đỏ, thật sự khiến cho người ta sợ hãi.

Nung nung a, người thực là muốn mệnh của nô tỳ mà.

Uyển Uyển nói thầm, cũng không quên lại cầu xin: “Hoàng Thượng tha mạng a, Thái Hậu nung nung tha mạng a”.

Trên cao kia Thượng Quan Diệu sớm đã giận dữ vô cùng, hướng về phía cửa điện rống lên: “Người tới, hoàng hậu cả gan làm loạn, làm hại Thái Hậu, nhốt vào đại lao đợi xét xử”.

Hoàng Thượng lời nói vừa vang lên, từ ngoài cửa điện một đám thị vệ trong cung vọt vào, đi thẳng về phía Vân Tiếu.

Vân Tiếu sao có thể cho bọn họ bắt được chứ, chạy loạn khắp nơi, bắt được vật gì là ném qua, cả đại điện loạn vô cùng, thái giám và cung nữ cũng tán loạn cả lên, sợ bị vật gì đó ném tới, trong lúc nhất thời, gà bay chó sủa, loạn thất bát tao.

Hoàng Thượng khuôn mặt đen như màn đêm, âm ngao khó coi.

Thái Hậu khẽ vuốt mặt mình, hơi hơi đau đớn nhấc nhờ bà, dung nhan của bà giờ này đã bị hủy, lại thấy hình ảnh trước mặt, phiền muốn giết người, hét lớn một tiếng: “Đều lui xuống đi”.

“Mẫu hậu?”

Thượng Quan Diệu kêu lên một tiếng, mắt thấy những thị vệ này không bắt được con ngốc kia, không khỏi tức giận hơn, thân hình lướt qua, nhanh như chớp, chỉ thấy dư quang thân ảnh, người cũng đã đi đến bên người Vân Tiếu, bàn tay to duỗi ra, nắm chặt lấy cổ của Vân Tiếu, dùng sức bóp chặt, thanh âm chết chóc vang lên.

“Muốn chết, hôm nay chính là ngày giỗ của ngươi...”

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Trò Khôi Hài Chấn Hậu Cung

Đại điện lập tức trở lại yên tĩnh, mọi người nhất tề nhìn Hoàng thượng và Hoàng hậu.

Chỉ thấy sắc mặt Hoàng hậu trắng bệch như tờ giấy, vì khó thở, đồng tử chậm chậm rãi rồi, dường như sắp không chịu được nữa.

Uyển Uyển như hóa điên vọt qua, ôm đùi Thượng Quan Diệu cầu xin: “Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng, Hoàng hậu không có ý, Hoàng hậu không có ý”.

Thượng Quan Diệu bị nàng ta kéo, lực trên tay lỏng đi một chút, Vân Tiếu rốt cục cũng hít thở dễ dàng hơn một chút, trong đôi đồng tử hiện lên sự âm độc, Thượng Quan Diệu, thù hôm nay ta nhất định phải báo, người cứ chờ xem

Đúng lúc này, tiểu thái giám đưa Ngự y chạy vội vào.

Thái hậu đã áp chế được tức giận xuống, nhìn Thượng Quan Diệu đang phẫn nộ đến muốn giết người thì không khỏi gọi khẽ: “Diệu Nhi, thả nàng ta ra, đó chỉ là một con ngốc thôi”.

Tuy bị con ngốc đó phun độc được lên mặt nhưng bà đại khái có thể khẳng định, nó thật sự bị ngốc, bằng không bà không thể nghĩ ra còn ai có thể biết rõ là thuốc độc còn thân nhiên uống như vậy, biết rõ bà là Thái hậu quyền lực nghiêng ngả thiên hạ còn dám phun độc lên người bà, lý do duy nhất chính là nữ nhân này thực sự chỉ là một kẻ ngốc.

Nếu đã là một kẻ ngốc, bọn họ hà tất phải so đo, chỉ là nghĩ đến vết thương trên mặt, bà vẫn có chút phẫn nộ, tuy bà cũng muốn giết con ngốc này đi, nhưng hiện giờ Vân Mặc đang ở biên quan chiến đấu, nếu chuyện ngốc hậu bị giết rơi vào tai ông ta, ắt sẽ gây nên bạo loạn, Tây Lương kia chắc chắn sẽ thừa cơ xông lên, Phong Nha Quan tất thất thủ, Đông Tần sẽ rối loạn.

“Mẫu hậu.”

Thượng Quan Diệu nhú mày, lạnh lùng hô, nhìn tóc mai Vân Tiếu đã thấm đẫm mồ hôi đang chảy ròng ròng, giờ khắc này trông nàng thật giống như một con mèo bị bệnh, một chút sức lực cũng không có, kinh sợ lắc đầu, tuy không chết nhưng cũng coi như là đã bị giáo huấn, hấn buông tay, Vân Tiếu ngã xuống, hô hấp cuối cùng cũng thông thuận.

Uyển Uyển lập tức buông Hoàng thượng, nhào đến cạnh Vân Tiếu.

“Nương nương, người không sao chứ, nương nương.”

“Mang nàng ta về Kim Hoa cung đi.”

Thái Hậu trầm giọng hạ lệnh, Uyển Uyển rung rung ứng thuận, mặc kệ lần này nương nương làm như vậy là vì mục đích gì, nhưng nàng đã thật sự bị tổn thương, còn thiếu chút nữa mất mạng, làm Uyển Uyển thấy mà cực kỳ đau lòng.

Bởi vậy trong lòng Uyển Uyển càng chán ghét người của Hoàng gia này, tâm địa quá độc ác, vì mục đích mà không từ thủ đoạn.

“Nương nương, nào, nô tỳ đỡ người về.”

Uyển Uyển nâng Vân Tiếu dậy, chủ tớ hai người bước đi loạng choạng rồi đại diện, cửa điện ngoại, ánh mặt trời vẫn chói chang như trước, nhưng trải qua tình huống nguy hiểm như vừa rồi, thật có thể nói là âm dương thay đổi, nóng lạnh luân phiên.

Tú Tú và hai tiểu thái giám lập tức đi lên đỡ lấy Hoàng hậu nương nương, khẩn trương hỏi liên hồi.

“Nương nương, làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Trở về đi.” Uyển Uyển vung tay, cùng với Tú Tú đỡ nương nương ngồi vào nhuyễn kiệu về Kim Hoa cung.

Trong đại điện Trường Tín cung, ngự y đã bắt mạch cho Thái hậu xong, trừ trên mặt có thương tích ra thì không có gì đáng lo.

“Nương nương, đây là cao Tuyết Liên, mỗi ngày thoa ba lần, trên mặt sẽ không để lại sẹo.”

Thứ không bao giờ thiếu nhất trong cung là những loại thuốc lạ được hiếm này, cho nên vết thương nghiêm trọng loại nhẹ cũng không phải vấn đề gì lớn.

“Được rồi, lui xuống đi.”

Thái hậu phẩy tay, ngự y cung kính lui xuống, đại diện trở lại yên tĩnh, đôi mắt hoa đào lòng lạnh như thoa một lớp sơn thoáng nhìn Hoàng thượng, chậm chậm nói: “Diệu Nhi, chuyện hôm nay con cũng thấy rồi đấy, Hoàng hậu là ngốc thật, về sau đừng có lần tẩn chuyện của nó nữa, nếu Vân Mặc đã giao quyền rồi, lại còn đang ở Phong Nha Quan đương đầu với kẻ địch, trong thời gian này cũng không uy hiếp gì đến con, con nên an tâm chính đồn chuyện triều chính đi”.

“Nhi thần tuân chỉ.”

Qua chuyện hôm nay, Thượng Quan Diệu cũng đã xác nhận chuyện Hoàng hậu chỉ là một con ngốc, bằng không sao lại có thể uống thuốc độc rồi còn phun lên mặt Thái hậu được chứ.

Tay để trong tay áo của Thượng Quan Diệu nắm lại, tâm tình rất tốt, ý cười còn nhìn thấy cả trên đuôi lông mày, khẽ gật đầu.

“Mẫu hậu yên tâm, nhi thần sẽ để tâm triều chính, nếu mẫu hậu không có việc gì, nhi thần cáo lui.”

“Đi đi.”

Thái hậu phát phát tay, vừa lòng gật đầu, nhìn Hoàng thượng sai bước rời khỏi Trường Tín cung, mãi đến khi bóng hắc biến mất không thấy, đáy mắt mới hiện lên sự lo lắng, phiền muộn.

Còn bệnh của Hoàng thượng thì tính sao bây giờ? Rốt cuộc là kẻ nào hạ dược, khiến Hoàng thượng khô ngô tuần tú lại thành bất lực, mười mấy phi tần trong hậu cung còn chưa có ai mang thai, nếu hắc vẫn như vậy phải làm sao bây giờ?

Lâm An đứng cạnh cung kính đi tới, nhỏ giọng bẩm báo: “Nương nương, Diệp Thái phó phái người đưa thư vào cung”.

“Thư đâu?”

Thái hậu đưa tay ra, Lâm An lập tức cung kính dâng lên.

Diệp Thái Phó viết thư vào cung, nói cho Thái hậu biết gần đây trong kinh thành xuất hiện một đại phu lợi hại tên Quý Thủ, người này đến không thấy hình đi chẳng thấy bóng, hiện giờ chưa tìm ra nơi ở của hắn, chỉ cần tìm được hắn, ông ta nhất định sẽ mang hắn vào cung gặp Hoàng thượng, bệnh của Hoàng thượng sẽ được chữa khỏi, mong Thái hậu yên tâm.

Nhìn bức thư này, trong lòng Thái hậu cuối cùng cũng an tâm được một chút, đưa tay day day trán: “Tiểu Lâm Tử, diu ta vào trong nghỉ ngơi, sáng nay ồn ào giờ thấy mệt mỏi quá”.

“Dạ, nương nương.” Lâm An nhanh chóng diu Thái hậu vào nội điện nghỉ ngơi.

Tại Kim Hoa cung, Uyển Uyển cho tất cả cung nữ và thái giám lui ra ngoài, chỉ còn nàng và Tú Tú ở lại hầu hạ, lúc này nhìn chủ tử yếu ớt dựa vào trên nhuyễn塌, hai mắt khép hờ, lông mi dài che đi đôi mắt lạnh lợi tinh anh của nàng, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo vẫn tái nhợt, hô hấp thoáng có thoáng không, miệng hơi hé không dám mím lại cho thấy miệng nàng đang bị thương.

Nghĩ lại cảnh lúc nãy, Hoàng thượng suýt chút nữa đã bóp chết chủ tử, Uyển Uyển đau lòng đến rơi lệ, khóc thút thít.

Người của Hoàng thất quá ức hiếp người khác, Vương gia vừa rời kinh bọn họ lập tức đối phó với chủ tử như vậy, thật là quá đáng ghê.

Uyển Uyển khóc, Tú Tú không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết khuyên giải an ủi nàng: “Uyển Uyển, đã xảy ra chuyện gì vậy?”.

“Nương nương...” Uyển Uyển mở miệng nói, nhất thời không biết kể tiếp thế nào, Vân Tiểu vốn nhắm mắt dưỡng sức lập tức mở mắt ra, trong đồng tử kia là hàn quang loá mắt, khóe môi hiện lên nụ cười lạnh.

“Được rồi, khóc cái gì, có làm sao đâu nào? Hôn nữa người thật sự tưởng rằng Thái hậu sẽ để Hoàng thượng giết ta chắc? Đừng quên Vân gia ta còn đang liều chết với quân Tây Lương ngoài biên quan kia, hôm nay bà ta làm vậy chẳng qua chỉ muốn thử xem ta ngốc thật hay không thôi, thứ hai là cũng muốn để Thượng Quan Diệu yên tâm không bị lúng quẩn trong chuyện này nữa, ai nha, miệng đau nha, thuốc kia cũng độc lắm a.” Vân Tiểu nói vài câu đã đau đến nhú máu, hô ra tiếng, xua xua tay như đang suy nghĩ cái gì vậy.

“Uyển Uyển, lấy một viên thuốc màu đỏ bên kia ra, ta phải uống.”

“Vâng.” Uyển Uyển linh hoạt đứng dậy, đi đến một bên ngăn tủ, tìm kiếm trong đồng bình bình lọ lọ ra một cái bình nhỏ, bên trong là một viên thuốc màu đỏ, không biết thuốc này làm từ cái gì, đồ ra rồi giúp chủ tử uống.

“Nương nương, có phải rất đau hay không?” Uyển Uyển khóc lên, lúc nãy nhìn những vết sưng tấy trên mặt Thái hậu, nàng liền biết miệng chủ tử nhà mình chắc chắn cũng bị thương, càng nghĩ càng thấy đau lòng, cuối cùng khóc lớn thành tiếng.

Vân Tiểu uống thuốc xong thở phà phà mấy hơi, vươn tay kéo tay Uyển Uyển dịu dàng an ủi.

“Không có việc gì, Uyển Uyển, không có gì đáng ngại đâu, uống thuốc rồi cũng không nghiêm trọng nữa, người đừng lo lắng.”

“Bọn họ chẳng những hạ độc nương nương, Hoàng thượng còn suýt chút nữa bóp chết nương nương, tâm địa họ sao có thể độc ác như vậy chứ.” Uyển Uyển nước mắt trào trào cũng không ngừng được, tiếp tục chảy xuống, nàng đã đồng ý với Vương gia rằng sẽ chăm sóc chủ tử thật tốt, nhưng Vương gia vừa đi bọn họ liền kéo đến ức hiếp nương nương.

“Người của hoàng thất có ai không độc ác đâu, lòng lang dạ thú cả lũ, rõ ràng lợi dụng người Vân gia chúng ta còn muốn giả nhân giả nghĩa một phen, hôm nay ra đây là được ăn cả ngã về không, hiện giờ chúng ta là ta ngốc rồi, nếu không làm vậy, người cho là bọn họ sẽ không nghĩ ngờ ta sao?”

“Nhưng mà nô tỳ nhìn chủ tử phải chịu đựng như vậy, thật sự rất khó chịu, nô tỳ còn đồng ý với Vương gia là sẽ chăm sóc chủ tử thật tốt.”

Uyển Uyển tự nhận bản thân thất trách, càng đau khổ hơn, tuy nước mắt đã ngừng rơi nhưng mắt vẫn đỏ hồng.

Vân Tiểu nghiêng người một chút, nhìn Uyển Uyển, tính nàng ấy luôn tùy tiện tiện, rất ít khi buồn bã, lần này xem ra thật sự rất đau lòng rồi, bèn vỗ vỗ

tay nha đầu này: “Được rồi mà, đừng đau lòng, ta uống xong thuốc là không việc gì rồi, có điều, ta tuyệt không bỏ qua kẻ nào làm ta bị thương, hấn sẽ phải trả một giá đắt cho hành động của mình”.

Vân Tiểu cười âm u.

Uyển Uyển chớp chớp mắt, đây là một lần hiếm hoi nàng không ngăn chủ tử bày trò, Tú Tú đứng bên cạnh nghe câu hiểu câu không, bất an trong lòng ngày càng mãnh liệt, sao Hoàng thượng lại muốn bóp chết Hoàng hậu a, Hoàng hậu cũng không dễ đối phó đâu, chỉ e kế tiếp sẽ có hành động gì đó.

Tú Tú chỉ cảm thấy đầu mình có một đàn quạ đen bay qua, đen kịt một mảnh... Vân Tiểu buông tay Uyển Uyển ra, quay đầu nhìn Tú Tú, hơi chu miệng lên dịu dàng nói: “Tú Tú, ta đói rồi, đi chuẩn bị điểm tâm cho ta đi”.

“Dạ, nương nương người chờ chút a.”

Tú Tú lập tức gật đầu, quên luôn bất an vừa rồi, thân mình nhỏ nhắn lui ra ngoài, đợi nàng ta đi ra, Vân Tiểu lập tức ngồi xếp bằng trên nhuyễn tháp, sắc mặt lạnh lùng nghiêm túc, nhẹ nhàng mở miệng: “Luru Tinh”.

Hiện giờ nàng có thể cảm ứng được hơi thở của Luru Tinh và biết hấn có đang ở cạnh hay không.

Theo tiếng gọi, Luru Tinh xuất hiện, mặc trên người là hắc bào, gió mạnh thổi qua, hấn đáp xuống đất, trên ngũ quan tuần lẫm là sự lạnh lùng âm trầm, đáy lòng đang cực kì phẫn nộ, lúc này lúc nương nương vào đại điện kia, hấn đã ẩn hơi thở của mình rồi giấu mình trên một thân cây, không tùy tiện tới gần vì Thượng Quan Diệu cũng không tâm thương, võ công hấn rất lợi hại, đến gần quá hấn ta sẽ cảm ứng được, nhưng hấn vẫn ở trên cây bên ngoài và thấy hết thấy tình huống trong điện.

Hoàng thượng suất chút nữa đã bóp chết chủ tử, hấn vốn muốn ra tay nhưng không ngờ sau đó Thượng Quan Diệu lại buông chủ tử ta, có điều hấn thấy chủ tử thật sự rất khó thở.

“Chủ tử?”

“Hạ cái này vào trà của phi tần trong các cung.” Vân Tiểu mỉm cười lấy ra mấy bao thuốc quơ quơ, ra hiệu cho Luru Tinh đi làm, dựa vào bản lĩnh của hấn, hạ vài bao thuốc vào trà của phi tần cũng là chuyện dễ dàng thôi.

“Dạ, thuộc hạ lập tức đi làm.”

“Đừng quên vị nào đó ở Chiêu Dương cung ý, á ta chính là người phải đứng mũi chịu sào trong việc này.”

“Thuộc hạ hiểu.” Luru Tinh cung kính đáp lời.

Vân Tiểu vừa lòng gật đầu, những khi nàng không tức giận sẽ cười tủm tỉm, rất là đáng yêu vô hại, làm cho người ta chỉ cần liếc mắt cũng yêu thích, có điều đó chỉ là bề ngoài, người tiếp xúc thật sự với nàng sẽ biết liền, từ trước tới giờ nàng có thù tất báo.

“Ngoài ra bảo Kinh Vân tiến cung gặp ta, sắp tới trong cung sẽ náo nhiệt chút, các người ở trong cung thu thập tin tức cho ta.”

“Vâng.” Luru Tinh cầm thuốc lắc mình rời đi, bởi vì bọn họ nghe thấy ngoài cửa điện có người vừa bước vào.

Luru Tinh vừa đi, Uyển Uyển không kim được tò mò hỏi: “Nương nương, Kinh Vân là ai ạ?”.

“Giống Luru Tinh, là ám vệ, hai người họ như cùng một thể vậy, phụ thân nghĩ ta gốc nên chỉ giới thiệu mỗi Luru Tinh cho ta thôi.”

Vân Tiểu thần nhiên mở miệng, nàng không giấu Uyển Uyển bất cứ chuyện gì, nàng tin Uyển Uyển là một nha đầu trung thành với chủ.

“Ồ.” Uyển Uyển không nói thêm gì nữa, có điều nhớ tới thứ chủ tử đưa cho Luru Tinh, lại tò mò: “Nương nương, thuốc đó là gì vậy á?”

“Hợp hoan tán.” Vân Tiểu nở nụ cười, dường như là đã nhìn trước được trò khôi hài đang dần lan tràn trong hậu cung, Hoàng thượng bắt lực, phi tần trong cung lại trúng Hợp hoan tán, để xem Hoàng thượng sẽ xử lý thế nào đây, nhục nhã này nghiêm túc mà nói thì mới chỉ là lễ vật đầu tiên mà nàng tặng cho hấn, tiếp theo sẽ còn lễ thứ hai, thứ ba....

(Hợp hoan tán là một loại xuân dược đó, bạn nào đọc nhiều truyện cổ trang biết liền nhì, mà Hợp hoan là từ hán việt, mình thấy có mấy nhà để Đoàn tụ được, đoàn tụ cổ hay đoàn tụ tán, đều là nó hết đó.)

Thượng Quan Diệu, người chờ xem, phàm là người đắc tội ta, ta đều nhớ kỹ, hơn nữa có thù báo thù có oán báo oán.

Vân Tiểu cười vui vẻ, trên gương mặt tái nhợt lại có chút hồng hào, giống như một đoá hoa hồng trên tranh sơn dầu, gió thổi mênh mang, tuyết ngủ quên trên cành hoa.

Đêm đông lạnh thấu xương.

Chân trời không một tia ánh sáng, tối đen như bị một tấm vải lớn che phủ, gió bắt gào thét thổi, xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp mái hiên hoàng cung, đèn lồng khẽ lay làm ánh đèn chột tối chột sáng.

Trong màn đêm âm u lạnh lẽo đó, tuyết bị gió thổi bay đầy trời, là lướt muôn về.

Trong Kim Hoa cung, Vân Tiếu mặc chiếc áo bông dày có những bông hoa nhỏ màu xanh, cả người được quấn như một cái bánh bao thịt nhỏ, chỉ để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt to thoáng chuyển động, đánh giá hai người đứng trong tầm cung hiện giờ.

Lưu Tinh và Kinh Vân.

Lưu Tinh thì nàng đã gặp từ trước, diện mạo tuấn lãng, ôn hòa nho nhã nhưng cá tính lại có chút lạnh lùng, thích mặc đồ màu đen, ám vệ luôn giấu mình trong tối, màu đen chính là màu có lợi nhất, phối với gương mặt lạnh lạnh luôn không bao giờ có cảm xúc của hắn, thật là một nam nhân không hề tệ nha.

Về phần Kinh Vân, đây là lần đầu tiên Vân Tiếu thấy hắn.

Vóc dáng hắn không cao lớn, thuộc loại cường tráng, hơn nữa da cũng khá đen, đôi mắt đen láy rất là linh hoạt, trong lúc nàng đang đánh giá hắn thì đồng thời hắn cũng quan sát nàng, trên mặt lộ vẻ khá là kinh ngạc, nụ cười tươi như ánh mặt trời thường trực trên mặt, lộ ra hàm răng trắng muốt, thật là đáng yêu.

“Tiểu thư, người không ngốc.”

Câu mở đầu cũng đáng yêu nữa, Vân Tiếu và Uyển Uyển không nhịn được mà phì cười, Lưu Tinh đứng cạnh trầm giọng: “Kinh Vân”.

Vân Tiếu phát tay, tuyệt không để ý câu nói vừa rồi, ai nói thuộc hạ nhất định phải mặt không biểu cảm như một con rối gỗ chứ, nàng cảm thấy Kinh Vân rất đáng yêu nha.

“Không có gì, sau này không cần phải câu nệ với ta, ta hi vọng quan hệ giữa chúng ta không đơn thuần chỉ là chủ tớ, mà còn là bạn bè, người thân.”

Vân Tiếu vừa dứt lời, Uyển Uyển cũng không thấy lạ, bởi vì nàng đã sớm biết mấy hành động dọa người của chủ tử rồi, nhưng Kinh Vân và Lưu Tinh thì là lần đầu tiên được nghe lời nói dễ thương như vậy, lồng ngực như được một dòng nước ấm chảy qua, những ám vệ như họ vẫn sống trong một góc tối lạnh như băng, có bao giờ được nghe qua lời nói ấm áp như vậy, tuy Vương gia đối xử với bọn họ không tệ, nhưng xét cho cùng thì cấp bậc khác nhau, hơn nữa Vương gia đối nhân xử thế rất nghiêm túc, đối với họ cũng vô cùng nghiêm khắc, bởi vì ông muốn để cho chủ tử người hữu dụng nhất, có thể bảo vệ chủ tử tốt nhất.

“Bạn bè, người thân?”

Kinh Vân lặp lại một lần, cuối cùng dùng sức gật đầu: “Vâng, tiểu thư, chúng ta về sau sẽ là bạn bè, người thân”.

Tuy mới gặp mặt trong thời gian ngắn ngủn nhưng Vân Tiếu đã biết, Lưu Tinh tính tình trầm ổn, lạnh lùng, còn Kinh Vân thì ngược lại, hướng ngoại hoạt bát, tâm địa cũng rất đơn thuần.

“Ừm.” Vân Tiếu gật đầu, cả căn phòng tràn ngập trong tình cảm ấm áp, nàng chậm chậm mở miệng: “Mấy ngày nay các người ở lại trong cung, để ý tình hình trong cung cho ta, có bất cứ tình huống gì phải bẩm báo cho ta ngay lập tức, nhất định phải cẩn thận, trong Hoàng cung này có rất nhiều nhân vật lợi hại”.

Vân Tiếu nhớ tới Mộ Dung Xung, người này vẫn xuất quỷ nhập thần, còn có Tây Môn Thục ở Thanh Phong Các, người đó tuy rằng rất ít ra ngoài, nhưng năng lực của hắn một đêm kia nàng đã được kiến thức qua.

Còn có những người ẩn mình trong cung, thuộc hạ của Hoàng đế.

Tóm lại phải đề phòng khắp nơi.

“Đạ, chủ tử, chúng ta hiểu.”

Lưu Tinh và Kinh Vân ôm quyền, lúc nói chính sự, bọn họ nghiêm túc như nhau. Vân Tiếu dặn dò hai người xong, lại nhớ chuyện đã sai Lưu Tinh đi hạ được, không khỏi quan tâm hỏi: “Hôm nay sai người đi hạ được, người hạ những phi tần nào rồi?”.

“Thuộc hạ không biết có những phi tần nào, nhưng toàn bộ chủ tử trong Chiêu Dương cung thì thuộc hạ đã nhìn thấy các nàng uống hết rồi.”

Lưu Tinh cung kính bẩm báo, Vân Tiếu gật đầu, trong cung nhiều phi tần, hắn làm sao biết ai với ai? Có điều chỉ cần hạ, tối nay liền có trò hay để xem rồi, nghĩ đến trò hay, đôi đồng tử của Vân Tiếu sang hắn lên, nụ cười trên khuôn mặt là kiểu điển hình của chỉ sợ thiên hạ không loạn.

“Đi, Uyển Uyển, chúng ta đi xem nào nhiệt.”

“Hà, cái gì ạ?” Uyển Uyển tròn to mắt, để tay lên tai nghe tiếng ngoài phòng, gió lốc gào thét, tuyết bay đầy trời, đêm lạnh thế nào còn đi xem nào nhiệt, tâm trạng nương nương cũng thật tốt a, không đi có được không.

“Nương nương, tuyết rơi, lạnh lắm, hơn nữa miệng người còn bị thương chưa khỏi, chúng ta vẫn nên đi ngủ đi”.

“Không sao, tuy hơi đau một tý nhưng mà không ảnh hưởng việc nói năng, dịp thể này làm sao ngủ được? Có trò hay sắp lên sân mà.”

Vân Tiểu ôm lò sưởi nhỏ trong tay, nhảy xuống khỏi nhuyển tháp, quay đầu nhìn Lư Tinh và Kinh Vân: “Hai người các người lui xuống đi, có việc ta sẽ gọi các người”.

“Vâng, chủ tử.”

Hai người lắt mình rời đi, Vân Tiểu không muốn để người khác biết đến sự tồn tại của Lư Tinh và Kinh Vân, bọn họ là bùa bảo mệnh của nàng, sao có thể để người khác biết?

Bởi vì là trộm đi xem náo nhiệt, cho nên không nên kinh động những người khác, Vân Tiểu và Uyển Uyển lén lút đi ra bằng cửa sau.

Trong thâm cung, bóng người thưa thớt, đêm đông lại lạnh như vậy, có ai sẽ đi lung tung chứ, từ trên xuống dưới đại khái cũng chỉ có chủ tử nhà mình là có hứng thú này, Uyển Uyển về mặt đau khổ nhìn đáng người nhỏ nhắn phía trước, không ngăn được nàng, bọn họ đi dọc theo hành lang dài về phía Cảnh Phúc cung.

Cả Hoàng cung rộng lớn giờ này ngoài thị vệ tuần đêm có lẽ chỉ còn hai người các nàng, nửa đêm không ngủ còn đi xem náo nhiệt.

Bốn phía Cảnh Phúc cung đều có những cây cổ thụ che trời, mặc dù đã vào đông, tuyết bay tán loạn, trời cũng chỉ vắng lặng âm u nhưng lại rất thuận tiện để ẩn thân.

Hai người linh hoạt leo lên cây, giấu mình tốt xong thì chờ xem chuyện xảy ra tiếp theo.

Không bao lâu liền thấy có nhuyển kiệu dừng ở trước cửa Cảnh Phúc cung, trái phải kiệu là hai cung nữ, khi cỗ kiệu dừng lại hai người liền vén rèm mời người trong kiệu xuống, có hai thái giám cầm đèn đi trước dẫn đường.

Nương theo ngọn đèn lúc tối lúc sáng kia, Vân Tiểu liếc mắt một cái liền nhận ra nữ tử xuất hiện đầu tiên chính là Dạ Tổ Tuyết vừa mới bị hạ vị, cả đoàn người vội vàng đi hướng cửa trước Cảnh Phúc cung.

Vân Tiểu trên cây không khỏi nhuróng mảy, Lư Tinh làm việc quả nhiên lợi hại, người đầu tiên đến thật sự là Dạ Tổ Tuyết, nghĩ vậy tâm trạng nàng lại càng tốt hơn, thật là quá tốt, ngồi trên ngọn cây đứng đưa hai cái chân, miễn bàn có bao nhiêu vui vẻ, đáng thương là Uyển Uyển bên cạnh, thỉnh thoảng phải thổi hơi nóng vào bàn tay.

Trước cửa Cảnh Phúc cung.

Mấy tên thái giám đứng gác đêm vừa thấy Dạ Tổ Tuyết đến bèn xóc lại tinh thần, cung kính thỉnh an: “Tham kiến Thục Viện nương nương”.

Tuy Đức phi nương nương bị giáng khỏi vị phi nhưng trong lòng mọi người đều biết, nàng ta là cháu ruột của Thái hậu, vị phi sớm muộn gì cũng lấy lại được, không chừng lại còn lên thẳng vị Hoàng hậu, cho nên trên dưới trong cung đều cung kính cẩn thận với nàng ta như trước kia.

Sắc mặt Dạ Tổ Tuyết khó coi, nghe thấy lời nói của tiểu thái giám, liền nhớ tới việc mình bị giáng vị, đối với người cô kia, lòng nàng tràn đầy oán khí.

“Bản cung muốn gặp Hoàng thượng.”

Vài tiểu thái giám vội vàng mở miệng: “Nương nương xin chờ một chút, tiểu nhân đi bẩm báo Đình công công.”

Dạ Tổ Tuyết không nói gì, rõ ràng là đã vào đông, nhưng cả người lại như bị lửa đốt, hận không thể cởi hết quần áo cho thoải mái, trong đầu lại nhớ mong đáng người hơn người của Hoàng thượng, từ khi nào bản thân mình lại dâm dăng không chịu nổi như vậy chứ, Dạ Tổ Tuyết vừa nghĩ vừa dùng quạt ngọc quạt quạt, nha đầu Nguyệt Mai đứng cạnh nhìn nàng một cách kỳ quái, nhỏ giọng hỏi.

“Nương nương, người làm sao vậy?”

“Ta rất nóng.”

Dạ Tổ Tuyết nói, ánh mắt không tự chủ được nhìn tiểu thái giám đối diện, bộ dạng tiểu thái giám này thật trắng trẻo mềm mại, càng nhìn càng làm cho người ta yêu thích.

Nguyệt Mai nhíu mày, cảm thấy có gì đó không ổn, vội vàng cầm khăn lau mồ hôi giúp chủ tử, nhỏ giọng nói: “Nương nương, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”.

Dạ Tổ Tuyết xua tay, tóc mây khẽ buông lỏng, ánh mắt nóng bỏng, vươn tay kéo kéo vạt áo của mình, hơi thở có chút nặng.

Lúc này tiểu thái giám đi vào thông báo đã trở lại, đại thái giám Đình công công đi ra, cung kính nói: “Hoàng Thượng có chỉ, Thục Viện nương nương mời.”

Dạ Tổ Tuyết đi theo đại thái giám Đình công công vào, Nguyệt Mai và tỷ nữ thái giám của Chiêu Dương cung ở lại ngoài điện.

Thư phòng Cảnh Phúc cung, tuy rằng không xa hoa bằng Ngự thư phòng, nhưng cũng nguy nga lộng lẫy, bốn góc được khảm đèn ngọc lưu ly, chiếu rọi khiến thư phòng sang như ban ngày.

Nơi này nơi để Hoàng thượng triệu kiến nội thần và xử lý việc chính sự, có đôi khi cũng sẽ nghỉ ngơi ở trong này.

Bởi vậy, trên nhuyễn tháp rộng lớn được trải vải nhung đỏ thắm, Thượng Quan Diệu cả người mặc lòng bảo lười biếng dựa trên nhuyễn tháp, nghiêng mắt nhìn Dạ Tổ Tuyết đi vào.

Trên người mang hương thơm thoang thoảng, kiều diễm như hoa, đồng tử hơi hơi bốc lên lửa nóng tình triều làm người ta nhìn mà miệng lưỡi đều khô, cổ họng không khỏi ực ực vài tiếng, dịu dàng mở miệng.

“Tổ Tuyết có chuyện gì lại đến đây?”

“Thiếp thân tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn an.”

Dạ Tổ Tuyết cực lực áp chế khát vọng trong cơ thể mình, tình triều cứ dần dần cao lên, ánh mắt nhìn chằm chằm mỹ nam lười biếng trên nhuyễn tháp, hận không thể hóa thành sói cứ thế xông lên, nhưng lý trí còn sót lại nói cho nàng biết, trăm ngàn lần không thể làm vậy, Hoàng thượng rất ghét phụ nữ dâm dăng.

“Đứng lên đi, lại đây, hôm nay nàng sao vậy?”

Hoàng Thượng quan tâm mở miệng, Dạ Tổ Tuyết đứng dậy, rốt cuộc không nhịn nổi cuồng phong mãnh liệt trong cơ thể nữa, lập tức đi qua, ngồi xuống cạnh Hoàng thượng, ngửi hơi thở nam tính say lòng người kia không khỏi khép hờ hai mắt, khẽ ngậm một tiếng, đôi tay như ngọc đặt lên ngực Thượng Quan Diệu, mềm mại đáng yêu vạn phần mở miệng.

“Hoàng Thượng, người lâu rồi không tới cùng Tổ Tuyết, Tổ Tuyết nhớ người.”

Tiếng thì thầm yêu kiều mềm mại như vậy, hơn nữa tay ngọc mềm như tơ lụa, là nam nhân đều không chống cự được, nhưng cũng chính là chỗ đau của Thượng Quan Diệu, chỉ vẫn nghĩ đến mình dù muốn cũng không cách nào bày ra uy phong nam tính của mình, sắc mặt hần lập tức trầm xuống, ánh mắt âm u lạnh lùng, vung tay lên làm Dạ Tổ Tuyết bị đẩy ra, ngã xuống nền đất.

“To gan, đêm hôm đến Cảnh Phúc cung là để mê hoặc trẫm sao?”

Lý do rất đường hoàng, thật ra chỉ có hần hiểu sự tức giận hiện giờ của mình, hận không thể giết người để giải hận, nếu không phải vì bất lực, làm sao có thể đẩy giai nhân mềm mại như ngọc được chứ.

Dạ Tổ Tuyết vừa thấy Hoàng thượng tức giận thì hoảng sợ quỳ xuống: “Nô tì đáng chết, Hoàng thượng tha cho thiếp thân đi”.

Tuy nàng xin lỗi nhưng đôi mắt lại to gan nhìn chằm chằm Hoàng thượng, sương mù trong mắt như ngọc trai, ai oán khẩn thiết, Hoàng thượng không thích nàng sao? Ngay cả chạm cũng không chạm vào nàng, chẳng lẽ từ nay về sau nàng phải giường đơn gối chiếc sao?

“Cút.”

Thượng Quan Diệu không có chút thương hương tiếc ngọc, ngược lại càng tức giận, đây là một loại phần nộ vì vô lực.

“Hoàng thượng...”

Dạ Tổ Tuyết khóc lên, cánh tay mảnh khảnh không kim được xé rách vạt áo, trên người như sắp cháy mất, hai má nóng quá lợi hại, hồng cả một mảng.

Thượng Quan Diệu chậm chạp nhìn ra điều bất thường, thân hình cao lớn đi tới, ngồi xổm xuống khẽ chạm vào má Dạ Tổ Tuyết, sự nóng bỏng kia kích thích tay hần, đây căn bản không phải nóng bình thường, mà trong mắt nàng ta là dự vọng trọn, điều này nghĩa là...

Dạ Tổ Tuyết bị người ta hạ được, còn là xuân được?

Người này sao lại hạ được Dạ Tổ Tuyết, hiển nhiên là lấy điều này để nhục nhã hần, điều này hoàn toàn cho thấy, người hạ được hần vẫn ẩn thân trong cung, chẳng những hạ được hần mà còn hạ được phi tần của hần, người này rốt cuộc là ai?

Thượng Quan Diệu đứng phắt dậy, cả người phủ một tầng cuồng phong dữ dội, trong mắt cũng là lốc xoáy, sát khí lạnh lẽo nhuộm đậm toàn bộ thư phòng.

Đáng tiếc nữ nhân bị hạ được lại không ý thức được điều này, hiện giờ đã lâm vào tình trạng nửa điên cuồng, ôm chặt đùi Thượng Quan Diệu, không ngừng cạo xát, điều này càng làm sắc mặt Thượng Quan Diệu khó coi, cả người cứng ngắc, lạnh lùng trừng mắt nhìn Dạ Tổ Tuyết.

Lúc này ngoài cửa thư phòng lại vang lên tiếng Đình công công: “Hoàng thượng, Lã Chiêu nghị cầu kiến”.

Trong thư phòng, Thượng Quan Diệu nghe thấy tiếng Tiểu Đình Từ, còn tiếng rên rỉ khe khẽ của Dạ Tổ Tuyết, sự tàn ác trong lòng hoàn toàn bị kích thích, mặt lộ ra hân sướng, đồng tử khát máu, khóe miệng cười khê, nụ cười ấy sắc nhọn hơn lưỡi dao.

Được, được lắm, xem ra người nọ chẳng những hạ được Dạ Tổ Tuyết, còn hạ được các phi tần khác trong cung.

Hắn nhất định phải bắt được hắn ta, bầm lăm nghìn mảnh, làm cho hắn ta trọn đời không thể siêu sinh.

Đáy lòng Thượng Quan Diệu hung tàn nghĩ, sự tàn ác trong mắt tăng lên đến cực điểm.

Các thái giám khác không biết, thân là thái giám thiếp thân của Hoàng thượng, Tiểu Đình Từ cũng biết một chút tin tức, chỉ là loại chuyện này, tốt nhất là nên làm bộ không biết gì hết, nếu không là tự chuốc họa vào thân.

“Hoàng thượng.”

Tiểu đình từ cẩn thận mở miệng, hơn khôn thất lung, cung kính đợi chỉ.

Thượng Quan Diệu mắt lạnh đảo qua, lãnh huyết vô tình mệnh lệnh: “Thục Viện nương nương hành vi không đoan chính, ném vào hồ Hàn Ngọc Trì ngâm mình hai cái canh giờ, còn nữa toàn bộ phi tần đến đây hôm nay đều ném hết xuống Hàn Ngọc Trì, không đủ hai canh giờ không được phép đi ra”.

Tiểu Đình Từ nhận lệnh, vung tay ra hiệu cho các thái giám phía sau đi làm việc, rất nhanh khiêng Thục Viện nương nương đi ra ngoài.

Cả Lã Chiêu nghi ngoài điện cũng bị đưa vào hồ Hàn Ngọc.

Hồ Hàn Ngọc, nghĩa cũng như tên, mùa hè thì cũng hữu dụng, là một hồ nước lạnh bên dưới có mạch nước ngầm khiến cho nước ở đây khác với những nơi khác, cho nên được gọi là hồ Hàn Ngọc.

Không ngờ đến giờ lại còn có tác dụng khác, mùa đông tuyết rơi nặng, Hoàng thượng lại ném người vào hồ Hàn Ngọc, còn lệnh cho ngâm hai canh giờ trong đó, qua hai canh giờ, còn sống hay không thì còn phải dựa vào ý trời, Tiểu Đình Từ tuy thông cảm với những mỹ nhân như hoa như ngọc này, nhưng thánh chỉ thì không thể không nghe.

Hồ Hàn Ngọc đã sớm kết một tầng băng, bị thái giám dung đá xúc ra mấy cái hố, ném Thục Viện nương nương mà Lã Chiêu nghi vào đó.

Bên hồ không ngừng truyền đến những tiếng khóc, những cung nữ thái giám đều không khỏi đau lòng cho chủ tử mình, và còn lo lắng cho tương lai của bản thân.

Bởi vậy lại càng kêu khóc không thôi... Gió bắc thổi qua, tuyết bay đầy trời, nơi nơi trắng xóa, người bị ngâm trong ao rất nhanh đã không chịu nổi nữa, Hạp hoan tán kia làm trong người nóng bỏng, nước hồ lại lạnh như băng, nóng lạnh luân phiên khiến mấy người kia càng bị dày vò gấp trăm lần, răng va lập cập vào nhau, đau lòng khóc nức nở.

Dạ Tổ Tuyết cũng có chỗ hơn người, nàng tinh táo lại, chuyện đầu tiên là cầu cứu.

“Nguyệt Mai, mau đi Trường Tín cung, cầu kiến Thái hậu nương nương, nương nương nhất định sẽ cứu chúng ta.”

Nguyệt Mai giật mình hoàn hồn, lau khô nước mắt, nhìn chủ tử sắc mặt tái nhợt, răng run run va vào nhau, vội vàng gật đầu chạy vội đi...

Trên một cây đại thụ ngoài cửa chính Cảnh Phúc cung,

Vân Tiểu đứng đưa hai chân, cười cực kỳ vui vẻ, mặt mày như hoa, tâm tình sung sướng, ngay cả tiếng nói cũng dễ nghe như tiếng chim hoàng oanh.

“Uyển Uyển, có phải rất thú vị không?”

Sau lời này nghe có vẻ tà ác thế nào ấy nhỉ, Uyển Uyển tròn mắt, thở khí a, không nhận được mà nấn nì: “Chủ tử, ngoài này lạnh lắm, chúng ta trở về đi”.

“Ừ.”

Vân Tiểu gật đầu, náo nhiệt cũng xem rồi, lễ vật tặng Thượng Quan Diệu hắn cũng nhận được rồi, nàng vẫn nên trở về ngủ dưỡng mỹ dung thôi, nghĩ vậy, hai người chuẩn bị trèo xuống khỏi đại thụ.

Bỗng nhiên, một trận gió lớn thổi qua, quét theo vài bông tuyết rơi xuống trên mặt nàng, vô cùng lạnh lẽo, trong không khí hình như có một mùi hương thoang thoảng gì đó, hương vị này nàng lại vô cùng quen thuộc.

Hương vị độc đáo này trừ trên người Mộ Dung Xung Mộ đại hiệp thì không còn người nào khác có thể có, bởi không có ai có gan thử, mùi của Bán Chi Liên, hương vẫn còn thoang thoảng quanh mũi.

Vân Tiểu không nói gì mà chỉ chăm chú nhìn qua, gió ngừng, ánh trăng chiếu rọi lên trường bào màu trắng, quả nhiên bên cạnh có thêm một bóng người tuấn đạt, bóng lưng thẳng, chân chỉ hơi điểm vào một chiếc lá, vững vàng đứng giữa không trung, bình thần nhìn lại phía nàng, khóe môi hơi cong lên, sau đó lạnh lùng nói vài chữ.

“Xem ra có người rảnh quá, nửa đêm không ngủ được nên đi gây chuyện thị phi.”

Ngữ khí tựa như là đang nói với người thân của mình, không có chút bất ổn nào, một bộ như lễ đương nhiên, rõ ràng là dùng giọng điệu nhân nhạ nhưng lại trầm thấp mê người, còn làm cho người ta cảm thấy có chút dịu dàng.

Vân Tiểu mắt hững hờ như mây phản bác: “Liên quan gì đến ngươi a, quan cho tốt chuyện của mình trước đi rồi hẵng nói, hay là ngươi cũng chuẩn bị đi gây chuyện thị phi gì?”

Hai người đối chọi gay gắt, vừa nhìn liền nhận ra là chỗ quen biết.

Uyển Uyển đứng cạnh Vân Tiểu, sắc mặt có chút tái nhợt, người này đeo mặt nạ hình bướm, thích mặc đồ trắng, lạnh lùng như băng, hẳn sẽ không phải là, sẽ không phải là Mộ Dung Xung ấy chứ? Cũng chính là người đêm đó nàng thấy.....

Cung chủ Thần Long cung đó chứ?

Vừa nghĩ đến đây, nàng lập tức kinh sợ kéo chủ tử: “Hắn là ai vậy? Không phải là người kia mà người nói chứ?”

“Đúng, hẳn đó, cái tên khát máu như ma, giết người như quý đó.”

Vân Tiểu như cười như không, hai mắt không chớp nhìn Mộ Dung Xung, nàng thật muốn nhìn một chút, hẳn nghe xong những lời này sẽ có phản ứng gì.

Chỉ thấy thần sắc Mộ Dung Xung cũng chưa thay đổi, khóe môi hơi giật giật, lộ ra một nụ cười lạnh, có điều sâu trong đôi mắt kia lại hiện lên thâm u, làm người khác không nhìn ta rốt cuộc hẳn đang nghĩ gì. Thân hình động một chút, cánh tay áo trắng mở ra như cánh chim, chớp mắt bay tới cạnh Vân Tiểu, bàn tay to vươn ra kéo lấy Vân Tiểu rồi nhảy lên, bỗng chốc đã biến đi rất xa.

Mặt Uyển Uyển biến sắc, muốn kêu to lại sợ kinh động đến người khác rước lấy phiền toái, chỉ có thể nhỏ giọng hô: “A, nương nương?”

Vân Tiểu quay đầu dặn dò: “Ngươi đi về trước đi, ta không có việc gì”.

Hai người đã hòa vào bóng đêm, chỉ còn lại một chấm nhỏ màu đen.

Vân Tiểu không biết người này muốn dẫn nàng đi đâu, có chút bất mãn, muốn tránh khỏi tay hắn, trong đêm đông, tay hắn rất ấm, ôm chặt lấy nàng, mặc cho nàng giãy dụa thế nào cũng không chút lơ lửng, áo khoác lông hổ trắng của hắn giống như một đám mây, bao lấy nàng khiến nàng không hề cảm thấy chút ý lạnh nào, ngược lại còn thấy ấm áp rộng rãi.

“Mộ Dung Xung, ngươi trúng gió gì thế hả, ta muốn về đi ngủ.”

Nhưng mà Mộ Dung đại hiệp rất là lạnh lùng, chẳng thèm để ý đến nàng chút nào, nhẹ nhàng lướt một lát, hai người đã đáp xuống một cây đại thụ cách hồ Hàn Ngọc không xa.

Lúc này bốn phía hồ Hàn Ngọc chỉ toàn nghe thấy tiếng khóc thảm thiết, người trong hồ đã sắp đông thành băng, một đám ngay cả nói cũng không nổi nữa, trên đầu là tuyết trắng xóa dày đặc, dưới thân là hàn băng ngưng tụ, Vân Tiểu chọn một cành cây to vững chắc mà ngồi xuống, dùng đưa hai chân ung dung xem nào nhiệt, thì ra Mộ Dung Xung dẫn nàng đi xem kịch hay.

“Hừm hừm, thật đáng thương a.”

Vân Tiểu làm bộ tan nát cõi lòng, vẻ mặt thương hại, dường như đau khổ, nhưng đôi mắt sáng quắc đã tiết lộ tâm tình của nàng, miễn bàn có bao nhiêu cao hứng.

Mộ Dung Xung phát tay, áo lông hổ bay lên, tư thái tao nhã ngồi xuống cạnh nàng, thế mà lại ngồi xem kịch vui với nàng, chiếc áo choàng bay lên rồi hạ xuống phủ lấy hai người không một khe hở. Mộ Dung Xung nhàn nhã lạnh lùng nhìn xuống phía dưới, hoàn toàn không có chút gì gọi là thương hương tiếc ngọc.

Mà Vân Tiểu thì do quá cao hứng nên không phát hiện nam nhân nào đó đang ngồi cùng mình trên một nhánh cây, còn dùng áo choàng trắng bọc lấy mình, mãi đến khi giọng nói trầm thấp làm người ta say kia vang lên.

“Toàn bộ chuyện này đều do nàng làm ra hả?”

Rõ ràng là trách cứ, nhưng nghe không ra nửa điểm trách, ngược lại còn có một chút vui thích bị kìm nén.

Vân Tiểu vừa quay đầu, đón nhận đôi mắt tinh như hồ sâu không thấy đáy kia, đôi mắt thâm thúy mà thần bí, dưới chiếc mũi cao thẳng, cánh môi mỏng hơi hơi nhếch lên gợi ra một đường cong đẹp đẽ, nụ cười nhàn nhạt hiện lên, trong bóng đêm lại vô cùng tiên diễm lóa mắt, giống như dòng suối trong khe núi.

Vân Tiểu bình tĩnh nhìn hắn, nam nhân này tuy không còn lạnh lùng như ban đầu, ấm áp hơn một chút, nhưng nàng nhìn thấy rõ ràng trái tim hắn vẫn cứng rắn như băng, giọng cũng lạnh như vậy, rõ ràng là mang theo nỗi bi thương không thể che giấu, trên người hắn rốt cục có bao nhiêu bí mật đây, vì sao phải mang mặt nạ.

Vừa nghĩ vậy, nàng liền gờ tay muốn tháo mặt nạ hình con bướm của hắn ra, muốn nhìn xem bộ dạng của hắn rốt cuộc là thế nào.

Mộ Dung Xung quay đầu đi, bàn tay to rất nhanh bắt lấy tay nàng, đôi mắt trở nên nghiêm khắc, lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng.

“Nàng xác định muốn nhìn mặt ta sao? Phàm là người nhìn thấy mặt ta, chỉ có hai loại kết cục, một là chết, hai là trở thành người của ta, nàng muốn chọn

cái nào?”

Ngữ khí tà nghệ cuồng vọng, thống trị thiên hạ, khí phách vang vọng trong bóng đêm.

Vân Tiểu ngần ra, trông mắt đen trắng rõ ràng kia chuyển động rất nhanh, bộ dáng kia, giống hệt một con tiểu yêu tinh chọc người ta triu mến.

Bỗng nhiên nàng cong môi cười, dùng sức rút tay ra, nghiêm trang mở miệng.

“Chết hả, ta không có hứng thú, còn trở thành người của Mộ Dung đại hiệp ngươi, vẫn là thôi đi, ngươi có biết hiện tại có bao nhiêu người muốn đối phó với ngươi không? Ta không muốn chết không có chỗ chôn đâu.”

Hơn nữa cuối cùng nàng cũng chậm chạp phát hiện một sự kiện, nàng và cái vị Mộ Dung đại hiệp này đang vô cùng thân thiết ngồi cùng một nhánh cây, hai người khoác chung một chiếc áo choàng, tư thái miễn bàn có bao nhiêu thân mật, trời a, chuyện này xảy ra từ lúc nào thế a, thân hình Vân Tiểu hơi nghiêng, rời khỏi chiếc áo choàng làm bằng lông hổ trắng kia, khó trách lúc trước không thấy lạnh, còn cảm thấy thực ấm áp, thì ra là ngồi cùng người ta a.

Có điều, Mộ Dung Xung ngang ngược ngăn cản nàng: “Đừng nhúc nhích”.

Căn bản là không cho phép nàng lui ra, một cỗ khí thế chặt chẽ khống chế nàng, khiến nàng không thể giấy dựa né tránh, sắc mặt khẽ biến thành hơi hồng hồng, tức giận lạnh lùng trừng qua, đang định nổi bão liền nghe thấy giọng nói lãnh khốc của Mộ đại hiệp: “Nhìn dưới kia”.

Vân Tiểu quay đầu, lập tức bị tình huống phía dưới hấp dẫn, lại an phận ngồi trong chiếc áo choàng lông hổ của Mộ đại hiệp, nhu thuận như một tiểu súc vật.

Đồng tử của Mộ Dung Xung sâu như biển, hơi hơi gọn song, ánh mắt dính chặt lên người nữ tử bên cạnh.

Không tính là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, khuôn mặt chỉ nhỏ như một bàn tay, mắt rất to, đen trắng rõ ràng, linh hoạt nhạy bén, lại giống như có sức mạnh thần kỳ, mang theo ánh sáng chói mắt, cái mũi nhỏ tinh xảo, rồi lại đến đôi môi như cánh anh đào, đỏ au mê hoặc người ta, đặc biệt thích cười, khi nàng cười lộ lên, trên khuôn mặt xuất hiện hai lúm đồng tiền, mang theo hương thơm như thuần rượu, có chút xảo quyết, giống như một con hồ ly nhỏ ngàn năm, làm cho người ta không tự chủ được muốn ôm vào lòng, giữ chặt bên người.

Lúc đầu là muốn giết nàng, sau đó là muốn dò xét.

Hiện tại nàng đối với hần hình như không phải đơn thuần như vậy, ở lúc hần điên cuồng khát máu nhất, nàng sẽ lại xuất hiện, ngăn cản hần giết người, kiềm chế lại ma tính trong cơ thể hần.

Đây là điều trước nay chưa từng có.

Hình như đã lâu rồi hần không giết người, trước đây tuy chỉ giết những người đáng chết, nhưng cũng chẳng cần đến hần ra tay, hần ra tay bởi vì đau khổ trong lòng không có chỗ phát tiết, nổi hận trời long lở làm hần chỉ muốn giết người tiết hận, dần dần, ma tính chôn dấu trong cơ thể càng ngày càng cuồng thịnh.

Cho nên người đời mới nói hần khát máu như ma, lạnh lùng vô tình.

Thật ra câu này chính là sự thật, chỉ là hiện giờ mỗi khi ma tính của hần sắp phát tá, hần sẽ tới gặp nàng, ở bên cạnh nàng, ma tính của hần sẽ biến mất, cơ thể cũng sẽ bình tĩnh trở lại.

Mộ Dung Xung suy nghĩ nặng nề chuyển động, đôi mắt nhìn chăm chăm tiểu nha đầu bên cạnh.

Mà Vân Tiểu nào đâu biết suy nghĩ của Mộ đại hiệp, đang rất là có hứng thú chăm chú quan sát tình huống bên dưới.

Bên bờ hồ Hàn Ngọc là cả một đám người đang đi đến, chính là Thái hậu nương nương ở Trường Tín cung, lúc này bà ta đang nổi trận lôi đình mệnh lệnh cho thái giám đứng cạnh hồ: “Lập tức kéo người lên”.

Mấy tiểu thái giám chịu trách nhiệm giám sát này không ai không biết quyền uy của Thái hậu, không dám cãi lời lập tức ba chân bốn cẳng kéo người trong hồ, đáng tiếc gọi nửa ngày mà mấy phi tần trong hồ không ai có phản ứng gì, cả người đã đông cứng, hơn nữa nửa người dưới ở dưới hồ đã kết băng, bọn thái giám lập tức xúc băng rồi kéo người lên.

Mấy phi tần đã sớm bị đông lạnh chỉ còn hấp hối, Thái hậu nhìn cảnh trước mắt, khuôn mặt xinh đẹp giờ âm hiểm khó coi, hung ác ra lệnh: “Nhanh, nhanh mang các nàng về cung, lập tức truyền ngự y chẩn trị”.

“Vâng, Thái hậu nương nương.”

Mọi người lĩnh mệnh, thái giám và cung nữ của các cung đem chủ nhân của mình trở về.

Bên hồ Hàn Ngọc rất nhanh trở về yên tĩnh như trước, ngay Thái hậu cũng ngồi nhuyến kiệu trở về Trường Tín cung.

Vân Tiểu thấy trò hay diễn xong, chắc chắc ba tiếng rồi quay đầu lại, chỉ thấy đồng tử Mộ Dung Xung lóe lên ánh sáng khát máu, cánh môi mím lại thành

một đường thẳng, làn khí lạnh lẽo bao trùm toàn thân, nhím chăm chăm bờ hồ Hàn Ngọc, thân thể cũng không chút động đậy, giống như đã đông cứng, ngay sau đó, bàn tay to vung lên, gió lớn chọt nổi, những bông tuyết tay vòng vòng tạo thành ốc xoáy rất lớn, gào thét rung động.

Hắn thể nhưng tự dung tạo cuồng phong, cảnh tá không ngừng rung động, Vân Tiểu sợ đến mức ôm chặt lấy cây lớn, tức giận trừng mắt hét lên.

“Mộ Dung Xung, ngươi lại trúng gió gì thế, tự dung lên con thần kinh, lập tức bình tĩnh lại cho ta, lập tức.”

Trong bóng đêm lạnh lẽo, câu nói lạnh lùng của Vân Tiểu vang lên lại giống như cảnh mây đánh trúng lý trí của Mộ Dung Xung, hắn giật mình, cả người lập tức bình tĩnh lại, sự khát máu trong mắt cũng biến mất, phục hồi lại sự lạnh lùng u ám, đưa tay ra kéo nàng lại gần.

May mà có nàng, vừa rồi hắn thiếu chút nữa lại tẩu hỏa nhập ma.

Nhập ma tất sẽ giết người, trước đây thù hạp ai dám trở hắn, chỉ có thể tùy ý hắn giết người cho hả giận, mà tiểu nha đầu này lại rất khác người, căn bản không sợ hắn, luôn ở thời khắc mấu chốt, tức giận mắng hắn một chút, khiến cho đầu óc lâm vào hỗn độn của hắn tỉnh táo lại.

“Tốt rồi, không có việc gì.”

Hắn giương giọng, bình tĩnh ôm nàng nhảy xuống đại thụ.

Vân Tiểu vừa chạm đất, sớm tức giận đến mức đẩy Mộ Dung Xung ra, quay người liền đi, không thèm quan tâm đến tên kia.

Mà nam nhân cao lớn phía sau thì khoanh hai tay để trước ngực, bình tĩnh an nhàn, trong đôi mắt sáng như ngọc lưu ly kia hiện lên một tia nghiền ngẫm, yên lặng nhìn tiểu nha đầu đang đi xa kia, một dòng khí tràn đầy lòng ngực, hắn không biết đây là gì, chỉ biết nha đầu kia là một ngoại lệ duy nhất, một thứ thú vị duy nhất.

Có phải ông trời luôn ở thời khắc con người cận kề điên cuồng nhất sẽ phái xuống một vài thứ bất ngờ không?

Hắn cười tao nhã, bởi vì hắn biết nàng sẽ trở lại.

Quả nhiên, không tới một lúc sau, Vân Tiểu tức giận oán hận chạy trở lại, ngẩng đầu đúng lý hợp tình mở miệng: “Ngươi, đưa ta về, ta không biết đường về”.

Mộ Dung Xung không nhịn được nở nụ cười, nụ cười giống như một làn gió mát, như tuyết hoa phi vũ, giống như băng tan, lệ khí suốt đêm tan thành mây khói, hắn biết nha đầu này luôn không giống người thường mà, rõ ràng là người mù đường bẩm sinh lại còn ngẩng đầu ưỡn ngực hùng hồn thế này.

Vân Tiểu càng cáu, nhử mày, hoàn toàn không hiểu tên nam nhân này.

Quái dị khó lường, một khắc trước thì tức giận đến không biết trời đất, một khắc sau thế nhưng cười đến giống yêu nghiệt thế này, tựa như nhặt được thứ gì rất quý giá vậy.

“Mộ Dung Xung, ngươi cười cái gì, sẽ không phải cười ta chứ hả?”

Nàng vừa dứt lời, Mộ Dung Xung lại nở nụ cười, xem ra tối nay thu hoạch không nhỏ a, đây là nụ cười duy nhất của hắn trong bốn năm nay, hoàn toàn thả lỏng, lại còn liên tục cười hai lần, thuộc hạ đang ẩn thân chỗ tối của hắn kinh hãi như gặp quỷ, quay mặt nhìn nhau, kia là chủ tử của họ sao?

Bốn năm nay, chủ tử không hề cười, giết người như ma, khát máu tàn nhẫn, chưa từng có người có thể thoát khỏi bàn tay hắn, mà đứa ngốc trong cung này chẳng những thành công mà còn liên tiếp tạo ra bất ngờ.

Dường như chủ tử rất thích nha đầu kia, lâu rồi hắn không giết người.

Truy Phong và Truy Nguyệt trong mắt tràn đầy sương mù, khi họ nhìn thấy chủ tử đau khổ giết người điên cuồng, lòng họ cũng thật sự rất đau, nhưng hiện giờ cuối cùng cũng có người có thể đi vào trái tim hắn, làm cho hắn không cảm thấy cô đơn như trước nữa, thậm chí không còn điên cuồng, điều này thật sự quá tốt.

“Được, ta đưa ngươi về.”

Mộ Dung Xung đuổi ra tay kéo Vân Tiểu, chuẩn bị đưa nàng trở về.

Vân Tiểu đầu tiên là rất tức giận, đứng bất động, tức giận trừng mắt nhìn hắn, nhưng không may thay người ta cao hơn nàng một cái đầu, nếu muốn nhìn ngang thì có chút quá sức, nàng chậm rãi nhớ tới một sự kiện, thế nhưng không tức giận nữa, nam nhân này vì sao có thể đi lại tự nhiên trong cung như thế chứ, vừa rồi hắn đang rất yên ổn, sau đó lại phát cuồng, là vì nhìn thấy gì không muốn nhìn sao?

Đồng tử mắt lóe ra, cuối cùng nhớ lại sau đó Thái hậu xuất hiện, chẳng lẽ là bởi vì Thái hậu nên mới khiến hắn như thế sao, điều này nói lên cái gì, kẻ thù của hắn là Thái hậu nương nương?

Tuy trong lòng có nghi hoặc nhưng Vân Tiểu thông minh không nói gì, nam nhân này rất cứng rắn, tốt nhất là không nên nói đến chuyện gì khiến hắn thương tâm, có điều bản thân lại có thể liên thủ làm một chuyện với hắn.

“Mộ Dung Xung, bàn chút giao dịch với người nha.”

“Giao dịch?” Mộ Dung Xung hoài nghi mình nghe lầm, nhấc lại một lần, gió đêm thổi mái tóc đen như mực của hắn hơi bay lên, đầy trời nổi gió, bông tuyết tung bay, lá tả rơi trên người hai người, trên đầu, nhưng lại thành một bức tranh đẹp lạ thường

“Đúng vậy, chỉ bằng chúng ta hợp sức đối phó mấy kẻ trong cung này, Thượng Quan Diệu, hắn không phải kẻ thù của người sao? Cũng là kẻ thù của ta, chúng ta cùng nhau liên thủ, khiến cho hoàng cung gào bay chó sủa, chẳng phải rất vui sao.”

Lúc Vân Tiểu nói mấy câu này, cả khuôn mặt sinh động tỏa sáng, phủ một tầng hưng phấn, giống như một đóa hoa lửa nở rộ trong trời đêm lạnh lẽo.

Mộ Dung Xung nhìn khuôn mặt tươi cười xinh đẹp như vậy, thế nhưng không thể nói nổi lời từ chối, hơn nữa trong cung đại loạn cũng có lợi cho hắn.

“Được.”

Mộ Dung Xung gật đầu, áo khoác rộng mở, người cũng nhảy lên, giống như một mũi tên trắng muốt, rất nhanh hòa vào bức tranh đêm cô tịch của Hoàng cung, nháy mắt đã đến Kim Hoa cung, nhẹ nhàng Vân Tiểu rồi quay người rời đi.

Phía sau, Vân Tiểu không nhịn được kêu lên: “Chúng ta chuẩn bị hợp sức thế nào đây?”

“Giả quỷ” Dứt lời, người cũng biến mất, chỉ còn lại sương đêm mù mịt, bông tuyết khẽ rơi, bóng đêm lạnh thê lương, Vân Tiểu xoa xoa tay, xoay người theo hành lang đi về nội điện, sau cửa thủy hoa* của nội điện có một bóng người, chính là Uyển Uyển, vừa thấy Vân Tiểu thì sốt ruột hỏi.

*cửa thủy hoa (cửa núp tua): một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lừng, đỉnh trụ chạm trở son màu

“Chủ tử, người không sao chứ, người kia... không đánh người chứ?”

“Đánh ta?”

Vân Tiểu chớp chớp mắt, nhướn đôi mày như lá liễu lên, có chút không hiểu lời của Uyển Uyển: “Vì sao lại đánh ta, ta không trêu chọc hắn, đánh ta làm gì?”.

Uyển Uyển nhìn vẻ mặt không hiểu của Vân Tiểu, lại có chút bất đắc dĩ.

“Chủ tử, không phải ta đã nói với người rồi sao, hắn chính là Cung chủ Thần Long Cung Mộ Dung Xung, người có biết hắn là kẻ khát máu tàn nhẫn, giết người như ma, chỉ cần có chút không vừa ý liền giết người khắp nơi không, sao người còn đi cùng hắn chứ? Phải giữ khoảng cách với hắn.”

Uyển Uyển kéo nàng đi thẳng vào tẩm cung.

Trong tẩm cung, có hai người đang chờ, Lưu Tinh cả người mặc đồ đen và Kinh Vân y bào thom mát, sắc mặt hai người rất nghiêm túc, quay mặt ra ngoài cửa sổ, nghe thấy tiếng Uyển Uyển thì chậm rãi quay người lại, nhìn chủ tử.

Chuyện vừa rồi, hai người họ cũng thấy được, hơn nữa luôn luôn ẩn thân trong bóng tối đi theo hai người, sợ Mộ Dung Xung ra tay với chủ tử, không ngờ người kia lại khác với những lời đồn đại, đối xử với chủ tử hình như có chút ngoại lệ, mà họ cũng không dám tới gần, sợ làm hắn chú ý, cho nên không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ đáy lòng họ cũng giống như Uyển Uyển, không tàn thành chuyện chủ tử quá thân thiết với Mộ Dung Xung.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Lục Soát Cung Điện

Hai năm nay Thần Long cung càng ngày càng lớn mạnh, đã xâm nhập vào từng ngõ ngách của Đông Tấn.

Tên Mộ Dung Xung này vẫn là kẻ khiến hoàng đế vô cùng đau đầu, vẫn luôn phái người đi điều tra cẩn thận, nhưng cũng không hề tìm thấy dấu vết của bọn họ để lại, những người này tuy rằng hoạt động rộng khắp nơi, nhưng mà ẩn nấp cũng vô cùng cẩn thận, hành động nhanh chóng, nhất kích liền lui, điều này khiến người bình thường căn bản không thể động đến bọn họ được.

Nhưng ai mà biết được, tên Mộ Dung Xung này lại có quan hệ thân thiết với chủ tử bọn họ, vẫn luôn trốn tránh trong hoàng cung.

Điều này nếu rơi vào tai Hoàng Thượng, chỉ sợ chủ tử cũng sẽ bị liên lụy, hơn nữa hắn với chủ tử lại thân thiết như vậy, hẳn là có bí mật gì đó không thể cho ai biết đi.

“Chủ tử tốt nhất vẫn là giữ khoảng cách với người kia cho thỏa đáng”.

Lưu Tinh bình tĩnh mở miệng, Kinh Vân đứng một bên hiềm khi thấy cũng gật đầu phụ họa theo, đứng cùng một trận tuyến với Lưu Tinh.

Lưu Tinh nói xong, ngay cả Uyển Uyển cũng gật đầu theo, cả ba người bọn họ đều cảm thấy người kia rất nguy hiểm, giống như là hắn sẽ hại đến chủ tử vậy, mà bọn họ cũng mặc kệ tranh giành trong hoàng thất, cũng không quản cái gì ân oán tình cừu, chỉ là muốn bảo vệ chủ tử để không bất kỳ kẻ nào có thể gây thương tổn đến chủ tử.

Mộ Dung Xung này, đến tốt cùng là loại người nào? Ai cũng không biết, từ khi Thần Long cung xuất hiện tới nay, hắn vẫn che mặt, căn bản không có ai được nhìn thấy dung mạo của hắn, có người nói hắn có dung yêu nhan có thể mê hoặc người, có người lại nói hắn giống như ma quỷ khiến cho người ta sợ, bất kể là loại nào, đều là thần bí, bí hiểm.

“Các người đang làm gì đó?” Vân Tiếu nhìn đám thuộc hạ nghiêm túc như vậy, nhướn nhướn mày, buồn cười mở miệng.

Tuy rằng nàng rất cảm ơn đám thuộc hạ quan tâm đến mình như vậy, nhưng mà nàng cũng có chủ ý của mình, hơn nữa Mộ Dung Xung kia là tốt là xấu, nàng cũng chưa có nhận ra, có lẽ hắn thực hung ác tàn nhẫn, nhưng theo như hiện nay, nàng cũng chưa có thấy hắn quá mức độc ác tàn nhẫn, tuy rằng hắn đã từng muốn giết nàng, nhưng cuối cùng cũng không có xuống tay, có thể thấy được trong nội tâm hắn cũng không phải là kẻ ngoan độc không có nhân tính, về phần những hành vi của hắn, nhất định là có cất giấu một bí mật kinh thiên, điểm này nàng có thể cảm nhận được, hơn nữa bí mật này còn có liên quan đến Thái Hậu cùng Hoàng thượng đương triều, cho nên hắn mới trốn tại trong hoàng cung, hoàng cung tựa như nhà của hắn vậy, qua lại tự nhiên, căn bản không chịu trói buộc của bất kỳ kẻ nào.

Điều này không phải người bình thường có thể làm được, mặc dù võ công có cao cường tới đâu, hoặc là có bản lĩnh lớn, hoàng cung giống một tòa mê thành, người bình thường căn bản không thể hiểu biết tí mĩ cặn kẽ được, ngay cả mọi người cùng nàng ở nơi này còn bị lạc đường, nhưng hắn lại quen thuộc giống như đang ở nhà mình.

Vân Tiếu nghĩ, trong đầu bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ vô cùng lớn mật.

Chẳng lẽ Mộ Dung Xung cũng là người trong hoàng thất, ý nghĩ này như mọc rễ trong đầu, không làm sao bỏ ra được.

Có điều cần gì quản hắn là loại người nào, đó đều là ân oán của hoàng thất, không có quan hệ gì tới mình, nàng chỉ biết là, trước mắt hắn và nàng có cùng một mục tiêu, nàng sao có thể để cho tên Thượng Quan Diệu này được tiện nghi như vậy chứ, nếu như đã đưa ra lễ vật thứ nhất, vậy thì đêm mai sẽ có lễ vật thứ hai.

Giả quỷ sao? Được, rất có ý nghĩa, hiềm khi Mộ Dung Xung đại hiệp lại nghĩ ra được ý tưởng đáng yêu như vậy, vậy thì chơi một chút đi.

Vân Tiếu khuôn mặt tươi cười nở rộ, trên má phấn lúm đồng tiền mềm mại, ngọt đáng yêu.

Trong ánh mắt hiềm khi lại thấy sự chăm chú, nghiêm túc.

“Các người quan tâm ta, ta rất cảm kích, nhưng mà ta biết chừng mực, về phần Mộ Dung Xung làm người thế nào, không ở trong phạm vi chúng ta cần quản, chúng ta phải làm là, thứ nhất, khiến cho hoàng cung đại loạn, thứ hai, xuất cung ra ngoài, ta sợ?”

Vân Tiếu không nói gì nữa, quay đầu nhìn ra cửa sổ, trên cửa sổ tích một tầng hoa tuyết, mê mê mang mang.

“Chỉ sợ Hoàng Thượng chưa chắc đã buông tha cho phụ thân và ca ca, ta phải xuất cung nhanh một chút, đến Phong Nha Quan, giúp cho bọn họ một tay”.

“Dạ, chủ tử”.

Ba người đồng thời lên tiếng trả lời, nhìn thân mình chủ tử mập mạp giống như một chiếc bánh bao thịt nhỏ, không ngờ rằng chủ tử đã suy nghĩ nhiều như vậy rồi, tính cách như vậy sao có thể dễ dàng tin tưởng người khác chứ, xem ra thực sự là do bọn họ suy nghĩ nhiều rồi.

“Hai người các người lui xuống đi, không có lệnh của ta không được tùy tiện xuất hiện, ta sợ các người lộ ra dấu vết, đến lúc đó sẽ hỏng việc”.

Vân Tiếu quay đầu, lời nói thâm thía mở miệng, nhìn Lưu Tinh và Kinh Vân, hai người cung kính gật đầu, lách mình rời đi.

Bên trong tẩm cung, Uyển Uyển đã đi tới, đỡ lấy thân thể của nàng, uyển chuyển mở miệng: “Ngủ đi, đêm đã khuya rồi”.

“Được, đi ngủ,” Vân Tiếu gật đầu, chuyện không biết vẫn là để sau này đi, còn có chuyện gì có thể làm khó nàng được chứ? Nữ nhân tự tin mới là người đẹp nhất, giương lên một nụ cười sáng như ngọc...

Cảnh Phúc cung.

Đèn lưu ly tỏa ra ánh sáng lay động, trong đại điện kim bích huy hoàng giống như được bao phủ một tầng không khí mờ ảo, người ngồi trên cao kia, mặt lạnh như hồ nước, trên gối quan tuần dật, đang nổi giận lôi đình, âm ngoan khó coi, bàn tay to nắm chặt lấy tay vịn ghế dựa, bên trên gân xanh nổi lên, biểu hiện ra sự phẫn nộ của hắn, tuy rằng mi mắt híp lại, nhưng mà hô hấp dồn dập, trong ngực phập phồng cao thấp.

Phía dưới đại điện, có hai người đang cung kính đứng thẳng, thân hình đều cao ngất, một người mặc cẩm bào, tóc được vấn lên, lãnh mị âm trầm, đúng là thân vương đương triều Thượng Quan Lâm, tên còn lại, cũng mặc một thân quan phục, màu đỏ tiền diễm, trước ngực thêu điều hầu, có thể thấy được người này địa vị không thấp, thắt lưng treo lệnh bài trong cung, chính là thân tín của Hoàng Thượng, thống lĩnh thị vệ hậu cung Tống Uyên.

Hoàng Thượng ngay trong đêm lại tuyên bọn họ vào cung, không biết đã xảy ra chuyện gì, hai người không dám khinh thường, giờ phút này cảnh giác nhìn Hoàng Thượng đang ngồi trên cao.

Thượng Quan Diệu đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt kia tàn nhẫn thị huyết, âm trầm tàn mát ra hàn quan trong suốt.

Thanh âm lạnh lùng như băng mỏng vang lên: “Trẫm tuyên các ngươi lại đây, là vì trong cung liên tiếp xảy ra một ít việc lạ, tối nay các phi tần trong hậu cung đã bị người ta hạ hợp hoan tán (xuân dược), người này tâm vô cùng khó lường, hơn nữa trẫm có thể khẳng định, hắn vẫn còn ẩn nấp trong cung, các ngươi cần phải điều tra nhanh một chút, trẫm muốn đem hắn thiên đao vạn quả “.

Nghĩ đến chuyện mình không thể, rốt cuộc cũng vô duyên hưởng thụ nữ nhân ôn hương nhuyễn ngọc, Thượng Quan Diệu trong lòng hận muốn học máu, nếu mà giờ phút này bắt được người kia, hắn muốn từng đao từng đao róc xương lóc thịt hắn, khiến cho hắn hối hận vì đã sinh ra trên đời, hối hận vì đã làm những chuyện như vậy với hắn, Thượng Quan Diệu trong mắt che phủ một tầng đỏ au thị huyết, bàn tay to nắm chặt, đập mạnh xuống chiếc bàn nhỏ bên cạnh, bàn nhỏ ba một tiếng vang lên vỡ thành hai mảnh.

“Kê đơn?”

Thượng Quan Lâm và Tống Uyên hai mắt nhìn nhau, trên mặt hiện lên ngưng trọng, thân là thống lĩnh hậu cung, thế nhưng có người ẩn thân trong cung, mà lại không biết gì, đây là do hắn thất trách.

Tống Uyên bùm một tiếng quỳ xuống, sợ hãi mở miệng: “Là thuộc hạ thất trách, thuộc hạ tội đáng chết vạn lần”.

Thượng Quan Diệu lạnh lùng liếc nhìn Tống Uyên, nói thật ra, chuyện này xảy ra, là Tống Uyên thất trách, trong cung có nhân liên tục động tay chân, làm thống lĩnh thị vệ, thế nhưng hắn lại hoàn toàn không biết gì cả, không phải thất trách thì là cái gì, nhưng mà thông qua vài chuyện, Thượng Quan Diệu cũng đã hiểu, kẻ đứng ở chỗ tối hạ thủ này không phải người bình thường, chỉ sợ là một nhân vật rất lợi hại, cho nên chỉ dựa vào một mình Tống Uyên chưa chắc đã tìm ra, cho nên hắn mới trong đêm truyền Lâm Vương tiến cung, tin tưởng hai bọn họ hợp tác, nhất định có thể tra ra dấu vết để lại.

“Lâm Vương gia, trẫm cho ngươi tiến cung, chính là muốn cho ngươi và Tống Uyên cùng nhau liên thủ, mau chóng bắt được kẻ đã hạ độc này, mặt khác, có khả năng người này dịch dung thành thái giám và cung nữ trong cung, các ngươi không được bỏ qua bất kỳ nơi nào”.

“Dạ, thần đệ đã hiểu”.

“Thuộc hạ đã hiểu”.

Hai người người đồng thời lên tiếng trả lời, Thượng Quan Diệu phát phát tay, hướng về phía Tiểu Đình Tử bên cạnh phân phó: “Tiểu Đình Tử, mấy ngày này an bài cho Lâm Vương gia ở trong cung, trẫm mệt mỏi”.

“Dạ, Hoàng Thượng”, Tiểu đình tử cung kính đi qua, dẫn Thượng Quan Lâm và Tống Uyên đi ra ngoài, sau khi phân phó tiểu thái giám an bài chỗ ở cho Lâm Vương gia, lại quay người đi vào trong đại điện, trong điện, Hoàng Thượng một thân mệt mỏi nghiêng người tựa vào long tháp, sắc mặt âm trầm, vô tình, trên ngũ quan tuần dật sắc mặt có chút không tốt, những chuyện xảy ra gần đây, Hoàng Thượng quả thật đã mệt quá mức, có thể nói là liên tiếp đã kích, vừa đem Văn Mặc đuổi ra kinh thành, trong cung lại đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Thật sự là nhiều chuyện a, Tiểu Đình Tử đi đến bên cạnh người Thượng Quan Diệu, thật cẩn thận mở miệng: “Hoàng Thượng, đêm đã khuya trời lạnh, đi vào nghỉ ngơi đi”.

“Ừ, vào đi thôi..”

Tiểu Đình Tử vươn tay giúp đỡ Thượng Quan Diệu, đi vào nội điện.

Thượng Quan Lâm sau khi được an bài lại trong cung, tính cả thống lĩnh thị vệ Tống Uyên, suốt cả đêm bày ra kế hoạch tử mị, không tha cho bất kì nơi nào trong hậu cung, nhất định phải điều tra ra kẻ đứng trong bóng tối kia, trăm thảo trừ căn, dám ở trong thâm cung hoàng gia bày trò quỷ quái, muốn chết.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, ngày thứ hai, Thái Hậu sáng sớm liền tuyên Thượng Quan Diệu.

Bởi vì một đêm khó ngủ, sắc mặt Thái Hậu có chút tái nhợt, dưới mắt còn có một quầng thâm đen, vẻ đỏ trên mặt có thể mơ hồ thấy được, cả người giống như là đã già đi mấy tuổi, hoàn toàn không còn sự gọn gàng như ngày thường, quanh thân lộ ra vài phần tang thương, trong ánh mắt lạnh lùng, nhìn nhĩ từ phía dưới, đáy lòng hơi hơi có chút thất vọng, Diệu nhi a, vì sao con lại không cảm nhận được tấm lòng của mẫu hậu, hơn nữa con làm việc đúng là thiếu cân nhắc, đây không phải là sự âm trầm mà một hoàng đế cần có.

Thượng Quan Diệu đã nhận được tin, biết đêm qua Dạ Tổ Tuyết và đám người Lã Chiêu Nghi, sáng sớm hôm nay mẫu hậu đã triệu kiến mình, tức giận đến mức như vậy, cũng là bởi vì chuyện của đám Dạ Tổ Tuyết đi. Nhìn mẫu hậu quan tâm đến chuyện của mình mà xanh xao, Thượng Quan Diệu trong lòng thấp thỏm không đành lòng, chậm rãi mở miệng.

“Mẫu hậu, nhi thần?”

Có điều hần còn chưa có nói xong câu, Thái Hậu giờ lên một bàn tay, đánh gãy lời kế tiếp của hần, tiếng nói âm u vang lên.

“Diệu nhi a, mẫu hậu thực sự là thất vọng về con, lần trước con từng trị Liễu mỹ nhân, còn đem Triệu tài tử nhốt vào trong lãnh cung, mẫu hậu thông cảm cho con, hơn nữa hai phi tần kia cũng không có địa vị gì, nhưng mà những người hôm qua con đều biết rõ, nhà mẹ đẻ sau lưng bọn họ đều có thực lực, ở trong triều cũng có địa vị nhất định, mùa đông khắc nghiệt, con lại đem mấy người bọn họ ném vào hồ nước lạnh như vậy, nếu không phải ai gia tiến đến, các nàng chẳng phải là tất cả đều hương tiêu ngọc vãn (*chết), các nàng đã chết không có gì, mỹ nhân trong thiên hạ còn nhiều mà, nhưng mà các đại gia tộc phía sau lưng các nàng, sẽ đối đãi với con như thế nào đây? Chẳng lẽ nhưng điều này thôi mà con cũng không nghĩ tới sao?”

Thái Hậu khí thế bức người trách mắng nặng nề, giận dữ trừng mắt nhìn Thượng Quan Diệu.

Thượng Quan Diệu thờ hốc vì kinh ngạc, ngược mắt lên nhìn mẫu hậu, đáy lòng dâng lên vô tận thế lương, mẫu hậu ngay cả con mình cũng không tin tưởng sao? Hoàng quyền này thực đáng sợ, mẫu tử bọn họ vẫn còn là hai mẹ con khăng khít như trước sao? Lá ngọc cách đã có khe hở, đáy lòng đã có vết rách, vết rách này, còn có thể bù đắp lại được sao?

Thượng Quan Diệu khoe môi hiện lên nụ cười lạnh lùng quyết tuyệt, đôi đồng tử càng lúc càng sâu thẳm không thấy đáy, trên khuôn mặt tuấn tú nháy mắt bao phủ một tầng hàn sương.

Mẫu hậu chỉ trích hần như vậy, khiến hần đã kích không chịu nổi, hần vẫn là vua của một nước, hưởng hồ hần làm những chuyện này cũng bởi vì có nguyên nhân.

Thượng Quan Diệu nghĩ vậy, xoay mình quát lạnh: “Mẫu hậu, người quá đáng rồi”.

Thái Hậu ngẩn ra, ngây ngốc nhìn xuống đại điện, tức sùi bọt mép, hô hấp dồn dập, nhìn về phía nam tử đứng đầu thiên hạ kia, trong đôi mắt trong suốt lạnh lùng cảm tức nhìn bà, tiếng nói lạnh lùng

“Mẫu hậu, trăm vẫn là vua của một nước, người lại chỉ trích trăm như vậy, làm sao trăm còn có thể cái quản được thiên hạ, cai quản được quần thần trong triều”.

“Diệu nhi, ” Thái Hậu không biết nên phản ứng như thế nào, lòng bà phút chốc tan thành nhiều mảnh nhỏ, vì sao lại có thể như vậy a, Diệu nhi đã không còn giống như trước, hần cũng đã không còn đem mẫu hậu là bà để trong lòng, nếu như không có những thứ này, Diệu nhi của bà vẫn là đứa con ngoan ngoãn như trước, trong đôi mắt hoa đào của Thái Hậu, rơi ra một giọt nước mắt như hạt châu, nhỏ xuống lòng bàn tay, lạnh lẽo một mảnh.

Đáng tiếc hoàng đế trong đại điện, trong lòng chỉ còn độc ác cùng lạnh lùng, căn bản không để ý tới thương tâm của Thái Hậu, sắc mặt âm trầm, phát tay đi ra khỏi điện.

Thân mình cao ngất trăm ổn đi ra ngoài, đi đến trước cửa điện, dừng lại một chút, dường như vẫn không đành lòng, trầm giọng mở miệng.

“Mẫu hậu, là người khiến cho nhi thần thương tâm, ngay cả người cũng không tin nhi thần, chuyện tối hôm qua, là vì vài phi tần kia đã trùng hợp hoan tán, chỉ còn cách vứt vào trong hồ nước lạnh mới có thể hạ được nhiệt lượng này, chẳng lẽ mẫu hậu còn hy vọng nhi thần tìm vài nam nhân đến cho các nàng sao?”

Thượng Quan Diệu nói xong, cũng không quay đầu lại thông thả đi ra ngoài, ngoài cửa điện vang lên thanh âm lạnh lạnh của Tiểu Đình Từ: “Hoàng Thượng khỏi giá hồi cung”.

Trên đại điện Trường Tín cung, Thái Hậu nghe xong những lời nói của Thượng Quan Diệu, nghiêng người ngã vào ghế phượng, không tiếng động chảy lệ.

Bà bị làm sao vậy? Vì sao ngay cả con mình mà cũng không tin, thì ra là do các nàng ta trùng hợp hoan tán, cho nên mới bị Diệu nhi bỏ vào trong hồ nước lạnh, chuyện này vốn dĩ khiến cho Diệu nhi khó chịu, mà mình lại khiến hần đau lòng, hần sao có thể không hận một mẫu thân như bà.

Thái Hậu một bên rơi lệ, một bên thương tâm, nghĩ đến chuyện có người hạ được Diệu nhi, hiện tại lại hạ xuân dược với vài phi tần kia, không khỏi hận từ tận đáy lòng, lặng yên lau đi nước mắt, ngẩng đầu, ánh mắt ửng đỏ, trầm giọng phân phó Lâm An bên cạnh.

“Đi, mời Tây Môn Tiên Sinh đến Tiểu Diệp đình, nói là ai gia muốn gặp hần”.

“Dạ, nương nương”.

Lâm An cung kính lĩnh mệnh, xoay người rời đi, trên cao kia, Bình cô cô đã đi theo Thái Hậu nhiều năm, vươn tay nâng Thái Hậu nương nương dậy: “Nương nương muốn gặp Tây Môn Tiên Sinh làm cái gì?”

Thái Hậu cũng không nói gì, đồng tử lóe ra, bà muốn thử Tây Môn Thục một chút, trực giác cho bà biết người này còn có ý đồ khác, nội liễm mà thâm trầm, dường như không phải là một kẻ không màng đến thế sự như vậy.

Từ sau khi hần tiến cung, trong cung liên tiếp đã xảy ra rất nhiều chuyện, điều này không thể không khiến bà hoài nghi, tất cả mọi việc này đều là do Tây Môn Thục gây nên, hần cùng lúc giúp Hoàng Thượng, cùng lúc lại âm thầm động tay chân, rốt cuộc thì hần là ai, muốn làm gì?

Thái Hậu nắm lấy tay Bình cô, vẻ mặt như có chút suy nghĩ, hai người đi về phía Tiểu Diệp đình.

Tiểu Diệp đứng ngay tại bên trong Trường Tín cung, tứ phía đều trồng hoa mai, một đêm tuyết rơi, hoa mai nở rộ tươi đẹp, vừa vặn có thể thưởng mai phẩm trà, thuận tiện nhìn xem người này che dấu sâu đến đâu, đến tốt cùng có mục đích gì?

Tây Môn Thục nhận được ý chỉ, nhưng cũng không hề phản kháng gì, cũng không có khó xử Lâm công công, lạnh lùng đi theo Lâm công công đến Trường Tín cung.

Bên trong Tiểu Diệp đình, ba mặt dùng bình phong vây lại, chỉ lộ ra một mặt, lộ ra hoa mai nở rộ phía trước, một cảnh mai vô cùng xinh đẹp, hoa mai đỏ au (HĐ: mai ở đây màu đỏ ak ???-s), ở trong tuyết trắng kinh diễm nói không nên lời, hương hoa thoang thoang, tiến thẳng vào trong mũi, lúc này thưởng mai, cảm thấy mai này thực thanh cao, không hề kém so với mẫu đơn, có cũng là càng thêm suất sắc cùng độc đáo.

“Nương nương, Tây Môn Tiên Sinh đã tới”.

Bên ngoài đình Lâm An cung kính mở miệng, thanh âm uể oải của Thái Hậu vang lên: “Đề cho Tây Môn Tiên Sinh vào đi, bên ngoài rất lạnh đâu”.

“Dạ, nương nương,” Lâm An lĩnh mệnh, xoay người thỉnh Tây Môn Thục tiến vào Tiểu Diệp đình.

Tây Môn Thục cử chỉ phong lưu lịch sự tao nhã, không kiêu ngạo không siểm nịnh, áo dài tung bay, tao nhã tiêu sái tiến vào Tiểu Diệp đình, hướng về phía Thái Hậu nương nương đang ngồi ngay ngắn trong đình thi lễ.

“Tây Môn Thục tham kiến Thái Hậu nương nương”.

“Đứng lên đi, Tây Môn Tiên Sinh có thể ngồi cùng ai gia thưởng mai, phẩm trà”.

Thanh âm ôn nhu của Thái Hậu vang lên, Tây Môn Thục trấn định tự nhiên, trên dung nhan anh tuấn không chút nào khủng hoảng, quả nhiên là không nhanh không vội, tựa như cảnh trúc, ở trong trời đông tuyết phủ, hoa mai lộ ra, mai cao nhã.

“Tạ Thái Hậu nương nương”.

Tây Môn Thục ngồi xuống, trong đình cũng không có thái giám cung nữ dư thừa gì, cho nên sau khi Tây Môn Thục ngồi xuống, Bình cô cô liền đi tới châm trà, cung kính dâng lên tay Tây Môn Thục, nhẹ giọng mở miệng: “Tiên sinh thỉnh dùng trà”.

“Làm phiền”.

Tây Môn Thục gật đầu, không hề nói nhiều, nhẹ nâng chum trà lên, để được khắc hình chim nhạn tinh xảo xanh trắng, tinh tế bóng loáng, là trà cụ hảo hạng, là do Quan Giáo sản xuất ra, chỉ sợ phải hủy hoại đến chín trăm chín mươi chín bộ, mới được một bộ này, cho nên vô cùng trân quý, lại nhìn lá trà kia, xanh mon môn, khói nóng bốc lên, hương tràn trà ngập không gian, lá trà nhỏ nhỏ, quay tròn trong nước trà, tùy ý giãn ra, tỏa ra hương thơm.

Tây Môn Thục trước nhìn, sau đó thưởng thức, cuối cùng nhẹ nhàng tán thưởng.

“Quả nhiên là cực phẩm trong các loại trà – Vân Tước, còn dùng tuyết để làm nước pha trà, một mùi thơm ngọt ngào cam thuần, vừa không mất mùi thơm ngào ngạt của trà, lại có nước tuyết trong veo, quả nhiên là thứ tốt”.

Thái Hậu ánh mắt khẽ híp, bất động thanh sắc đánh giá nam tử đối diện, bỗng nhiên cười đến như tắm gió xuân.

“Tây Môn Tiên Sinh thực là biết thưởng thức, quả nhiên không hổ là mưu sĩ được Hoàng Thượng thưởng thức, trà này ai gia vẫn còn một ít,” Thái Hậu ngừng một chút, ngừng đầu phân phó Bình cô cô đứng một bên: “Gói lại một chút đưa cho tiên sinh cẩn thận thưởng thức”.

“Tạ Thái Hậu”.

Tây Môn Thục lạnh nhạt đáp lời, tuy rằng cử chỉ không kiêu ngạo không siểm nịnh, cách nói năng tao nhã, nhưng mà Thái Hậu vẫn cảm thấy trên người hắn có chỗ không được minh bạch, là cái loại làm cho bà sợ hãi khủng hoảng.

“Nghe nói Tây Môn Tiên Sinh giúp Hoàng Thượng một lần lại muốn rời khỏi Yên Kinh, ai gia hôm nay mời tiên sinh đến, chính là có việc muốn nhờ tiên sinh, mong tiên sinh vẫn lưu lại để hiệp trợ tân hoàng, không biết ý tứ tiên sinh ra sao?”

Tự nhiên tươi cười quyến rũ, hơi hơi nghiêng người tựa vào bàn đá bên cạnh, khuỷu tay tựa vào đệm lót được thêu hoa văn, vô cùng kiêu mị.

Mặc dù tuổi tác đã cao, nhưng vẫn phong hoa tuyết đại như trước, vào thời điểm còn trẻ tất nhiên là hồng nhan họa thủy, là nam nhân chỉ sợ đều không thoát khỏi được mềm mại đáng yêu như vậy, mặc dù trong lòng mang ý lớn, chỉ sợ trong thiên hạ cũng khó có người có thể ngoại lệ được đi, Tây Môn Thục ánh mắt tối một chút, ôm quyền cung kính tiếp lời.

“Thái Hậu khách khí, Tây Môn Thục vô tâm phụ trợ bất luận kẻ nào, thăm nghĩ muốn ẩn cư nơi vắng vẻ, lần này tới hoàng cung, chỉ là vì không muốn nọ nhân tình bất luận kẻ nào”.

“Ruộng tốt ngàn phương, mỹ nhân nhiều như vậy, nhà cao cửa rộng, vinh hoa phú quý như vậy chẳng lẽ không thể giữ được tiên sinh ở lại hay sao? Bao nhiêu người tha thiết ước mơ những thứ đó, chỉ cần tiên sinh mở miệng một câu, tài trí hơn người, trở thành người đứng trên mọi người”.

Gió lạnh nhẹ thổi vào Tiểu Diệp đình, trong lư hương đốt huân hương, nhẹ nhàng tản mát ra mùi hương.

Những lời Thái Hậu nói không khác gì vàng bạc từ trên trời giáng xuống, ngay trước mặt Tây Môn Thục.

Đáng tiếc nam tử tuấn tú này, sắc mặt hoàn toàn không thay đổi, lập tức đứng lên: “Thái Hậu nương nương coi trọng, Tây Môn không thể gánh trọng trách như vậy, khó lòng mà đáp lại sự kỳ vọng của thái hậu, Tây Môn có chút mệt mỏi, trà cũng đã phẩm, xin cáo lui trước”.

Thái Hậu liếc nhìn mang theo suy nghĩ, ánh mắt lạnh lùng xuyên thấu qua tấm rèm mỏng, nhẹ nhàng mà rơi lên bóng lưng cao gầy kia, mãi một lúc lâu sau mới mở miệng: “Nếu tiên sinh mệt mỏi, vậy lui xuống đi”. Quay đầu mệnh lệnh Bình cô cô đang đứng một bên: “Phái tiểu Lâm tử mang một chút trà Văn Tước qua đó, đừng quên cả băng tuyết ngàn năm”.

“Dạ, nương nương”.

Tây Môn Thục nghiêng thân mình cao lớn quay người rời đi, lụa mỏng lướt qua tấm vai rộng của hắn, mang thêm mấy phần lạnh lùng quyết liệt, quyết tuyệt cao ngạo, giống như một con sói hoang, ánh mắt kia đón nhận lấy ánh mặt trời, sinh ra một chút sáng long lánh, người cũng đã nhanh chóng rời đi.

Bình cô cô đi ra ngoài đi phân phó thái giám mang trà và băng tuyết ra, sau đó liền xoay người vào trong.

Trong lúc đó Thái Hậu sắc mặt ngưng trọng phẩm trà, hướng về phía ngoài đình lên tiếng: “Già Diệp”.

Một nữ tử mặc cung trang, vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, chậm rãi ôm quyền: “Nương nương có gì phân phó”.

“Lưu ý Tây Môn Thục cho ta một chút, hắn có động tĩnh gì, lập tức đến bẩm báo cho ai gia”.

“Dạ, nương nương”.

Già Diệp chính là cao thủ luôn ẩn thân bên người Thái Hậu, vẫn luôn ẩn thân làm việc cho bà, thủ đoạn vô cùng cay độc, nàng chính là sát thủ mà Diệp Khuynh Thiên đã đào tạo ra, đưa vào cung để bảo vệ Thái Hậu, đã qua nhiều năm, vẫn tận tâm hết sức, được Thái Hậu vô cùng tín nhiệm.

“Đi đi”.

Thái Hậu vung vung tay, Già Diệp liền lui ra ngoài đình, trong đình cũng chỉ còn Bình cô cô, khẽ nhíu mày, nhân nhật mở miệng: “Nương nương, Tây Môn Tiên Sinh kia có vấn đề sao?”

“Chỉ mong hắn không có vấn đề, nếu không ai gia sẽ không dễ dàng tha cho hắn, nhưng mà theo trực giác của ai gia, hắn cũng không hề an toàn như vẻ ngoài của hắn, gần đây trong cung liên tục xảy ra nhiều chuyện, ai gia hoài nghi hắn cũng thoát không khỏi có liên quan, nếu không hắn tới thật đúng là đúng dịp”.

“Nương nương lo là phải, gió lớn rồi, chúng ta trở về đi”.

“Ừ, ” Bình cô cô vươn tay đỡ lấy Thái Hậu, đi ra ngoài, thái giám cùng cung nữ quỳ ngoài đình lên tiếng: “Cung tiễn Thái Hậu nương nương”.

“Đi thôi, ” thanh âm lạnh lùng vang lên, người cũng đã đi xa.

Tây Môn Thục mới từ Tiểu Diệp đình trở về, liền thấy một đội thị vệ đứng trước cửa Thanh Phong các, dẫn đầu chính là Thượng Quan Lâm, còn có nam tử mặc quan phục màu đỏ đứng bên cạnh hắn, vừa nhìn liền biết chính là thống lĩnh thị vệ trong cung, đồng loạt đứng dưới thềm đá, chờ hắn.

“Tây Môn Tiên Sinh đã trở lại”.

Thượng Quan Lâm ôm quyền, cung kính mở miệng, Tổng Uyên đứng một bên lại không cho là đúng, khẽ nâng tay một chút, đối với những mưu sĩ giang hồ gì đó hắn không thể nào mà thích cho được, có cảm giác những kẻ này cùng một loại với những kẻ lừa đảo.

“Lâm Vương gia đây là?”

“Vào buổi tối hôm qua, trong cung có người hạ được các phi tần hậu cung, hoàng thượng hạ chỉ, điều tra hậu cung, cần phải điều tra được kẻ tình nghi, cho nên đến đây quấy rầy tiên sinh, mong tiên sinh lượng thứ”.

“Nha, thì ra là như vậy, vậy các người cứ lục soát đi, đúng rồi, quay về bẩm báo với Hoàng Thượng hộ ta một tiếng, hãy nói Tây Môn Thục cần phải đi”.

Tây Môn Thục vừa nói xong, Thượng Quan Lâm và Tổng Uyên đều giật mình, Tây Môn Thục này có ý gì vậy, rõ ràng đồng ý cho bọn họ lục soát rồi, sau đó lại lấy cái này uy hiếp bọn họ sao?

Tổng Uyên sắc mặt lập tức khó chịu, chỉ tay vào bóng người đang đưa lưng về phía mình kia, giận dữ kêu lên: “Người nghĩ rằng chúng ta không dám lục soát sao?”

“Xin mời, ” Tây Môn Thục xa xa bỏ lại một câu, bình thản lạnh nhạt, dường như không hề có ý khó xử bọn họ.

Thượng Quan Lâm lại không hề giống Tổng Uyên, biết Tây Môn Thục người này ở trong lòng hoàng huynh vẫn còn có chút phân lượng, làm sao để

Tổng Uyên lỗ mãng, kéo kéo lấy tay hấn ngăn cản: “Tổng Uyên, không được vô lễ”.

Cả đám tro mắt nhìn Tây Môn Thục nghênh ngang đi vào nơi ở của mình, Thượng Quan Lâm lập tức mệnh lệnh cho thị vệ thủ hạ của mình: “Mộc Ly, lập tức đến Cảnh Phúc cung báo cho Hoàng Thượng, nói Tây Môn Tiên Sinh muốn rời đi”.

Nếu như nam nhân này thật sự vì giận dữ mà rời đi, chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ phẫn nộ, mà bọn họ thật sự là mất nhiều hơn được?

Mộc Ly lĩnh mệnh rời đi xin chỉ thị, mà những người liên can đều đứng lại trước cửa Thanh Phong Các, Tổng Uyên trên khuôn mặt tuấn dật bao phủ bởi hàn sương, rất là phẫn nộ, để cho hấn đứng, hấn không có gì, nhưng mà cũng để cho Vương gia đứng như vậy, Tây Môn Thục dựa vào cái gì mà ngạo mạn như vậy, cũng bởi vì Hoàng Thượng quá tin vào hấn như vậy ư? Nếu vậy Vương gia cũng là phụ tá đắc lực của Hoàng Thượng.

“Vương gia, chúng ta trực tiếp vào đi thôi, đừng quên Tây Môn Thục cũng chỉ là một mưu sĩ giang hồ bình dân, dựa vào cái mà vênh vào tự đắc như vậy, không ai bì nổi, thật sự là đáng giận”.

“Tổng Uyên, người im lặng chút”.

Thượng Quan Lâm tâm tình vốn đã không tốt, lại bị Tổng Uyên nói qua nói lại, cục tức trong lòng lại càng mạnh hơn, quanh thân hàn khí, ánh mắt lạnh lùng trong suốt nhìn rường cột trạm trở Thanh Phong Các, dưới chân lại không hề động chút nào.

Chẳng qua rất nhanh Hoàng Thượng đã ngồi kiệu đến đây, thái giám cung nữ trùng trùng điệp điệp, nhất tề đứng ở khoảng trống trước cửa Thanh Phong Các.

Mọi người nhanh chóng quỳ xuống thỉnh an Hoàng Thượng: “Thần đẳng tham kiến Hoàng Thượng”.

“Nô tài (nô tỳ) tham kiến Hoàng Thượng”.

“Đều đứng lên đi, ” Thượng Quan Diệu vung tay lên, ánh mặt trời chiếu lên ngũ quan tuấn dật lộ ra đường cong mê người, sắc mặt âm ngoan khó hiểu, hôm nay tâm tình hấn vốn không tốt, nhưng phát sinh ra loại chuyện này, ngữ khí càng thêm âm u: “Đã xảy ra chuyện gì ?”

Thượng Quan Diệu trầm giọng hỏi Lâm Vương gia.

Lâm Vương gia còn chưa kịp đáp lời, một bóng người thon dài đi ra, kiên định đứng trước cửa, cầm bảo màu trắng, ánh mắt hẹp dài, con ngươi thâm thúy đảo qua lạnh nhạt như ngày thường, trong sâu kín lại lộ ra rét lạnh, tóc đen như mực, dùng một chiếc trâm bạch ngọc cố định, bạc môi nhếch lên, mỗi một lúc sau mới nhẹ giọng.

“Nghỉ người thì không dùng người, dùng người thì không nghỉ ngơi người, ta chẳng qua vì còn thiếu một cái nhân tình, thế nhưng khiến cho người người trong hoàng thất nghỉ ngơi, xem ra đã đến lúc ta nên rời đi, về phần nhân tình kia, cũng đã báo đáp hết, nếu như Hoàng Thượng thật sự muốn, mọi chuyện tiếp theo cũng sẽ dễ dàng”.

Tây Môn Thục nói xong, tay cầm một chiếc sáo ngọc trong suốt, nhẹ nhàng bước xuống thềm đá, lãnh đạm mà có lẽ ôm quyền về phía Thượng Quan Diệu.

“Cáo từ”.

Thượng Quan Diệu sắc mặt thâm trầm, trong ánh mắt lóe lên tia hung ác, hấn ta đã không thể trợ giúp mình, hấn sao có thể để cho hấn ta rời đi chứ, nhưng lúc này trong cung còn cất giấu một phần tử nguy hiểm như vậy, hấn còn chưa thể đối phó với người này, cho nên xoay người lại quát lạnh.

“Lâm Vương gia, trăm cho người điều tra hậu cung, sao người lại dám đến nơi ở của Tây Môn Tiên Sinh lục soát, đây cũng không phải phạm vi hậu cung, lập tức hướng Tây Môn Tiên Sinh xin lỗi”.

Thượng Quan Lâm ngẩn ra, trong lòng vạn phần buồn bực, chẳng qua trên mặt lại vẫn trấn định, kính cẩn nghe theo mở miệng: “Thần đệ tuân chỉ”.

Thống lĩnh thị vệ trong cung – Tổng Uyên, sắc mặt khó coi, bọn họ cũng chưa làm cái gì, dựa vào cái gì mà phải xin lỗi tên Tây Môn Thục một kẻ giang hồ bịp bợm này, lập tức trầm giọng mở miệng: “Hoàng Thượng?”

“Còn người nữa, cũng lập tức hướng Tây Môn Tiên Sinh xin lỗi”.

Hoàng Thượng căn bản không cho Tổng Uyên cơ hội mở miệng, đã bình tĩnh ra lệnh, Tổng Uyên ngẩn ra, ngẩng đầu, chỉ thấy sắc mặt Hoàng Thượng khó coi đến cực điểm, con ngươi tối đen âm ngoan, tàn mát ra hàn khí dày đặc, nếu như giờ phút này cái lời Hoàng Thượng, chỉ sợ cũng không có kết cục tốt, trước mắt vẫn là nghe theo lệnh của Hoàng Thượng, cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, ôm quyền cao giọng.

“Tây Môn Tiên Sinh đắc tội “.

Thượng Quan Lâm cũng nói xin lỗi, hoàng đế vẫy tay để cho bọn họ lui xuống, đến nơi khác đi điều tra, không ảnh hưởng Tây Môn Tiên Sinh tĩnh tu.

Trước cửa Thanh Phong Các, lập tức im lặng rất nhiều, ngoại trừ những người hầu hạ bên người Hoàng Thượng, cũng không còn ai khác.

Thượng Quan Diệu dẫn đầu đi vào Thanh Phong Các, thân nhiên mở miệng: “Tây Môn Tiên Sinh vẫn là ở lại đi, muốn đi cũng không phải là hôm nay, bị

tức giận mà đi chẳng phải là trầm đã có lỗi”.

Tây Môn Thục ngừng đầu suy ngẫm một lát, dường như cảm thấy lời của hoàng đế có lý, khẽ nhắc áo bào bước lên thềm đá, theo sát tiến vào bên trong.

Hai người kẻ trước người sau bước trên thềm đá, hướng về phía phòng khách Thanh Phong Các, phía sau, Lâm An và hai đại thái giám theo sát, những người còn lại đều ở lại dưới bậc thềm đợi lệnh.

Thanh Phong Các chủ cư, bố trí lịch sự tào nhã độc đáo, vách tường trắng như tuyết, chính giữa treo một bức tranh sơn thủy, còn đề cả thơ cổ.

Hiếu kính thanh minh, nguyệt thượng liễu chi đầu, bàng hoàng độc thán, cuộc đời này như tuyết!

(HD: ta giải nghĩa theo ý hiểu vậy @@ : trời ngày tiết thanh minh, ánh trăng treo cành liễu, bàng hoàng tự mình thán, cuộc đời tựa như tuyết !)

Không ngờ trên bức tranh sơn thủy này lại đề một bài thơ uyển chuyển như vậy, thật sự là có một phong cách riêng.

Tây Môn Thục đứng thẳng trong một góc phòng, cung kính mời hoàng đế ngồi xuống, chính mình ngồi ở phía dưới, Lâm An thông minh sớm đã pha trà dâng lên, dẫn theo hai thái giám lui xuống đứng ngoài phòng chờ lệnh.

“Hoàng Thượng, Tây Môn Thục hi vọng mau chóng rời đi, nếu như còn ở lại, chỉ sợ Hoàng Thượng cùng Thái Hậu nương lòng sinh hiềm nghi”.

Tây Môn Thục một bên uống trà, một bên lạnh nhạt mở miệng.

Thượng Quan Diêu ánh mắt bất chợt u ám lại, Tây Môn Thục vừa thốt lên, liền khiến người khác hiểu rằng Thái Hậu nương nương gây phiền toái cho hắn, cho nên hắn mới phải rời khỏi cung, vốn gần đây trong cung xảy ra nhiều chuyện, Hoàng Thượng cũng có cảnh giác đối với Tây Môn Thục, nhưng mà vừa nghĩ đến chuyện mẫu hậu nhúng tay vào chuyện của mình, giận dữ bùng phát lên, trên ngũ quan tuần dật, âm ngao vô cùng khó coi, bàn tay nắm chặt lấy chung trà, một câu cũng không nói.

Trong phòng thực im lặng, Tây Môn Thục thật giống như không có nhìn thấy sắc mặt khó coi của Hoàng Thượng, tự lo uống trà.

Thượng Quan Diêu vất và đề nén giận dữ xuống, trầm giọng: “Tây Môn Tiên Sinh nghĩ nhiều, đúng rồi, trẫm có việc muốn thỉnh giáo tiên sinh, không biết tiên sinh có thể chỉ giáo cho một hai hay không?”

“Mời nói”.

Tây Môn Thục buông chén trà trong tay, nhìn Thượng Quan Diêu.

Người nam nhân này trên người lộ khí càng ngày càng nặng, đợi một thời gian nữa, chỉ sợ là sẽ trở thành một Ma Quân thị huyết, đến lúc đó, Đông Tần tất sẽ loạn.

“Trong cung gần đây liên tiếp gặp những chuyện không may, tiên sinh cho rằng người phương nào có khả năng gây ra nhất? Vân Mặc, hay là người của Thần Long cung?”

Tây Môn Thục nghe hắn nói như vậy, chậm rãi đứng lên, đi thông thả qua lại trong phòng, chậm rãi dừng lại, quay đầu nhìn Thượng Quan Diêu.

“Nếu như là người Vân Mặc phái người ở lại, chắc chắn sẽ không dễ dàng trao trả binh quyền như vậy, chỉ có một loại khả năng, chính là do đáng Thần Long cung, hoặc là người nào đó có hiềm khích với hoàng thất”.

Tây Môn Thục nói xong, Thượng Quan Diêu càng nhăn mày lại, chẳng qua đối với những lời của Tây Môn Thục lại có chút đồng ý, Vân Mặc hiện tại ở Phong Nha Quan xa xôi, làm sao có thể ở ngoài biên giới ngăn chặn kia chỉ huy người khác gây rối trong cung, nếu như ông ta thực sự có dã tâm, lúc trước sẽ không dễ dàng trao trả binh quyền như vậy, hay là ông ta càng kín đáo, càng âm hiểm.

“Lời của tiên sinh là đúng, người này vẫn luôn ẩn thân trong cung, trẫm nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn”.

Thượng Quan Diêu đứng lên, lạnh lùng âm ngoan mở miệng, khí thế nhiếp người, con ngươi sâu kín tối đen giống như một thanh kiếm sắc bén, bắn về phía Tây Môn Thục, thông thả mở miệng.

“Tiên sinh nghỉ ngơi đi”.

“Cung tiễn Hoàng Thượng,” Tây Môn Thục kính cẩn đi theo đưa Thượng Quan Diêu đi ra ngoài, bên ngoài phòng vang lên thanh âm của Tiểu Đình tử: “Hoàng Thượng khởi giá hồi cung”.

Trong phòng, một đôi mắt sáng vô cùng, tản mát ra ánh sáng yêu dị lạnh lùng, hướng về phía bầu trời cao vô ngần.

Kim Hoa cung, Vân Tiếu đang ở trong đại điện rèn luyện thân thể, một tấm thảm thêu trăm hoa trải ra, nàng bỏ đi áo khoác ngoài, đang vươn người làm tư thế luyện tập Yoga, cung nữ cùng thái giám ra vào thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn trộm hoàng hậu nương nương, người không hiểu rõ, thỉnh thoảng đoán,

ngốc hậu lại đang muốn làm trò gì vậy?

Tú Tú cùng Uyển Uyển đứng ở một bên, nhìn những người ra vào điện, sợ ảnh hưởng đến chủ tử, nhanh chóng phát phát tay để cho bọn họ lui ra ngoài.

“Đi xuống đi, đừng ảnh hưởng đến nương nương chơi đùa”.

“Dạ, Uyển tỷ tỷ.” Tất cả mọi người lui xuống.

Đại điện im lặng hơn rất nhiều, Uyển Uyển và Tú Tú tò mò nhìn qua, chủ tử đang ngồi xỏm cả người chân thì lại đưa lên đến tận đỉnh đầu, ánh mắt như sắp rơi xuống cằm, chủ tử đây là võ công gì a, vì sao cho tới bây giờ bọn họ cũng chưa có thấy bao giờ.

“Nương nương, đây là võ công gì vậy a?”

Vân Tiểu vừa kéo chân vừa tròn trắng mắt: “Võ công, đây là động tác dùng để rèn luyện thân thể, không phải là võ công gì, không có việc gì các người cũng đến tập đi, thân thể mềm mại, đường cong tuyệt đẹp”.

“Đừng, chúng ta không kéo người, ” hai nha đầu cùng lên tiếng, kiên quyết lắc đầu, chỉ nhìn thôi, đều đã cảm thấy ghê người, lại còn bảo các nàng kéo người ra như vậy, thực là rất dọa người a.

Hai người các nàng cũng vẫn thực lo lắng, cái chân kia kéo vậy có thể bị hỏng hay không, còn có thất lưng kia nữa, đều đã cong gấp lại, có thể bị gãy ra hay không a, má ơi, chủ tử lại còn vẫn làm được.

Khi ba người đang nói chuyện, Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu cùng tiến vào, đầu tiên là sừng sốt một chút, sau đó liền mở miệng: “Nương nương, nương nương không tốt, đã xảy ra chuyện”.

“Chuyện gì mà lại bị dọa thành như vậy?”

Uyển Uyển đứng lên kỳ quái mở miệng, Tiểu Nguyên nhanh chóng bẩm báo: “Lâm Vương gia dẫn theo một đội thị vệ đến đây, thế tới rào rạt, giống như là đang muốn bắt người nào đó vậy”.

“A, ” Uyển Uyển sững sốt, lại là Thượng Quan Lâm, lần trước đã đến gây phiền toái cho chủ tử, lần này lại đến nữa, hắn muốn làm gì, quay đầu lại nhìn chủ tử phía sau, chỉ thấy ‘đất’ một tiếng, chân kia cũng đã quay trở về chỗ cũ, thờ gấp mấy hơi, trên mặt hồng một mảnh, một giọt mồ hôi tinh mịn thấm ra, Tú Tú nhanh chóng dâng lên khăn mặt.

“Nương nương, lau mồ hôi đi”.

Vân Tiểu gạt đầu, nhận lấy, một bên lau mồ hôi, một bên suy nghĩ, Thượng Quan Lâm này đến đây chắc hẳn là vì chuyện tối hôm qua, phi tần trong hậu cung bị hạ được, Thượng Quan Diệu suy nghĩ trước sau, tất nhiên biết người này đang ẩn nấp trong cung, cho nên ngay trong đêm tuyên Lâm Vương gia tiến cung, sáng sớm liền điều tra những người trong cung, Vân Tiểu liền nghĩ đến mình vẫn còn một vài thứ giấu trong tấm cung, liền đưa mắt nhìn Uyển Uyển một cái, Uyển Uyển ngầm hiểu, mặt không đổi sắc bước vào trong tấm cung.

Vừa tiến nội điện, lập tức thu dọn toàn bộ mọi thứ, sau đó gọi Lư Tĩnh ra, để cho hắn mang ra ngoài giấu đi, sau đó mới an tâm đi ra.

Lúc này, Thượng Quan Lâm dẫn theo một đội thị vệ tiến vào, vây quanh Kim Hoa cung.

Hiện tại hoàng hậu đã không có Văn vương phủ làm chỗ dựa, Thượng Quan Lâm cũng bớt đi vài phần kiêng kị, cho nên trực tiếp tiến vào lục soát, hơn nữa hắn phụng ý chỉ của Hoàng Thượng, cho nên không có gì phải sợ.

Quan trọng là vào lần trước, khi hắn ra tay với con ngốc này, thế nhưng lại có người ra tay cứu nàng ta, vậy thì kẻ ẩn núp này rốt cuộc là người nào, Văn vương phủ sao?

Nhớ đến lần trước Thục Viện nương nương đã nói rằng con ngốc này không hề ngốc, trên đời này không có tin đồn nào là vô căn cứ, nếu là trước kia hắn nhất định sẽ không tin, nhưng mà gần đây trong cung xảy ra nhiều chuyện như vậy, không khỏi khiến hắn nghi ngờ, thứ nhất, nếu như ngốc hậu này quả thực là không ngốc, tất nhiên sẽ là một nhân vật vô cùng lợi hại, thứ hai, nếu như nàng ta thật sự là ngốc, vậy thì sau lưng nhất định có cất giấu một tên vô cùng lợi hại, bảo vệ nàng ta, như vậy những chuyện xảy ra gần đây, nhất định là người kia động tay động chân, bất kể là như thế nào, hắn đều không cho phép phát sinh lần nữa.

Một đội quân như lang như hổ, bao quanh đại điện Kim Hoa cung.

Chỉ thấy trong điện, có hai thái giám cùng hai cung nữ, vừa thấy đội thị vệ hùng hãn tiến vào, liền quỳ ngay tại chỗ, sợ hãi mở miệng.

“Tham kiến Lâm Vương gia, Tổng đại nhân”.

Vị Lâm Vương gia cùng vị thị vệ đại nhân trong cung này, bọn họ vẫn là nhận ra, bởi vậy hết sức cẩn thận.

Thượng Quan Lâm cũng không đáp lời, nâng mắt nhìn về chính giữa đại điện, một nữ tử đang ngồi ngay ngắn trên tấm thảm tím đỏ giữa đại điện, một thân váy trắng, trên đầu búi lại một búi tóc, cái gì cũng không có, tóc mai tán loạn, trên mặt hơi hồng, giọt mồ hôi tinh mịn thấm ra, vừa lau mồ hôi, vừa chớp chớp đôi mắt to nhìn bọn họ.

Cười đến vô cùng xinh đẹp, má phấn hồng hồng đáng yêu vô cùng, giống như không hề biết nguy hiểm đang ở ngay trước mắt.

Trong ánh mắt trong sáng, hồn nhiên như trẻ nhỏ, khuôn mặt tươi cười kia so với hoa đào tháng ba còn sáng chói hơn, Thượng Quan Lâm thấy vậy sùng sốt, thật sự không thể không nghĩ rằng nữ nhân này không hề ngốc, tất cả những thứ này cũng chỉ là giả, tâm cơ kia sâu đậm, mười mấy năm qua thế nhưng giấu diếm được toàn bộ người trong thiên hạ, rốt cuộc là Vân Mặc muốn làm gì vậy?

Nếu như ông ta có dã tâm, tất sẽ không dễ dàng buông quyền to trong tay, nhưng mà lại cố tình bỏ xuống quyền to, vậy sao lại còn muốn để cho nữ nhi giả ngây giả dại như vậy?

Lúc này Thượng Quan Lâm ngược lại tin vào khả năng thứ hai, có lẽ sau lưng con ngốc này có cất giấu một kẻ vô cùng lợi hại, người kia chính là thích khách ngày hôm đó, hẳn tránh ở trong hoàng cung bảo vệ con ngốc này.

Thượng Quan Lâm ánh mắt liền tối sầm lại, thông thả đến gần nắm lấy cằm Vân Tiếu, nắm đau đến khiến nàng nhũn mày, mắt húng, nàng mắt húng, giống như đang vô cùng tức giận.

Ba một tiếng đánh bay bàn tay của Thượng Quan Lâm, từ trên mặt đất nhảy dựng lên, giận dữ chỉ vào Thượng Quan Lâm, bất mãn trề môi nói: “Bản muốn chết, đồ ngốc”.

Tiếng nói của nàng vừa dứt, cả điện liền yên lặng lại, mọi người đều vô cùng kinh sợ, đường đường là thân vương đương triều, thế mà lại bị một con ngốc chỉ thẳng mũi nhắm mình là kẻ ngốc, cảm giác này đúng là quái dị vô cùng, đáng tiếc nữ nhân đang tức giận kia lại không hề biết, nói còn thực vui vẻ: “Đồ ngốc, đồ ngốc”.

Uyển Uyển đang quỳ gối giữa đại điện, vừa nghe thấy chủ tử nói, đã sớm nhào lên, ôm lấy chân Vân Tiếu: “Nương nương đừng nói lung tung, đây là Lâm Vương gia, thiên chi kiêu tử, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở Lâm Vương gia làm sao có thể là người ngốc được, ngài ấy còn không có ngốc đâu, không đúng, ngài ấy là người tốt, không phải kẻ ngốc, nương nương à, may mắn người là người ngốc, nếu không Lâm Vương gia không thể không giết người, người cũng đừng nói lung tung nữa”.

Ai cũng không biết nói cái gì cho phải, tầm mắt từ trên ngốc hậu chuyển đến trên mặt Lâm Vương gia, chỉ thấy trên ngũ quan anh tuấn cương nghị của Lâm Vương gia, sắc mặt từ hồng đến trắng, cuối cùng biến thành màu xanh, vậy mà một câu cũng không nói nên lời.

Hắn hoàn toàn đã bị hai nữ nhân này chọc giận.

Ngay cả đến Vân Tiếu cũng quên đi, ngốc lăng nhìn người đang ôm đùi mình kia, một phen nước mũi một phen nước mắt, nói đến chỗ thương tâm, Uyển Uyển lại còn gào khan thêm vài tiếng.

Nàng hẳn là nên tặng cho Uyển Uyển giải thưởng Oscar đi, nữ nhân này tuyệt đối là hoàn toàn xứng đáng.

Vân Tiếu nghĩ đến chỗ cao hứng, rốt cuộc nhịn không được, hai tay chống nạnh, cười ha ha.

Trong đại điện, bão tố nổi lên từng trận gió lạnh, hàn khí tứ phía, những thị vệ kia cũng rút lui từng bước, hận không thể lập tức rời khỏi Kim Hoa cung, cùng với con ngốc này ở cùng một chỗ, thật sự có thể khiến cho người ta điên mất, ngay cả đến thị nữ hầu hạ nàng ta, đều thần kinh hề hề.

Tổng Uyên nhíu mày, trầm giọng mở miệng xin chỉ thị: “Vương gia”.

Thượng Quan Lâm cắn chặt hàm răng, thờ hồn hèn vung tay lên, ra lệnh cho đám thị vệ: “Tìm ra cho ta, xem xem có cái gì hay người nào khả nghi, nhất định không được buông tha bất kì chi tiết nào”.

“Dạ, Vương gia”.

Một đám thị vệ như lang như hổ phục hồi tinh thần, gấp rút tản ra mọi nơi, lao thẳng vào nội điện Kim Hoa cung, một phen tìm tòi bốn phía, có điều cuối cùng cũng không thu hoạch được gì, tay không mà về.

“Vương gia, không có cái gì cả”.

“Không có cái gì cả”.

Thượng Quan Lâm đi đến bên người Vân Tiếu, thông thả đi qua đi lại, trong ánh mắt tràn ngập nghi ngờ, chẳng lẽ con ngốc này thực sự là bị ngốc!

“Vương gia, ngài trăm ngàn lần đừng làm nương nương chúng ta sợ, nương nương nếu bị dọa cho sợ sẽ nổi điên lên, mà khi phát điên sẽ đánh người”.

Uyển Uyển đã đứng lên, hào tâm nhắc nhở Thượng Quan Lâm đang đi tới gần Vân Tiếu, vẻ mặt lo lắng.

Nàng vừa dứt lời, chỉ thấy Vân Tiếu thân hình vừa chuyển, liền nhào về một góc đại sảnh, nắm lấy một tiểu đỉnh huân hương, ném thẳng về phía Thượng Quan Lâm, khói bụi bay là tả trong đại điện, Tổng Uyên cùng đám thị vệ phía sau rốt cuộc không chịu nổi, nhanh chóng lui sang một bên, một bên lui một bên mở miệng.

“Vương gia, chúng ta đi thôi”.

“Đi thôi”.

Thượng Quan Lâm rút cuộc không chịu nổi loại tra tấn này, thân hình cao lớn chợt lóe, dẫn đầu đi ra ngoài điện, trầm giọng phân phó: “Rút”.

Một đám người trong nháy mắt lui, không thừa lại một ai, rất xa còn nghe được ngốc hậu lớn tiếng kêu gào: “Đồ ngốc, đồ ngốc”.

Mọi người giống như bị sét đánh, phỏng chừng là bị người ta gọi là đồ ngốc nhiều, trong đầu con ngốc ấy, chỉ còn lại có hai chữ này, cho nên Lâm Vương gia chọc đến nàng ta liền thành đồ ngốc.

Nghĩ đến vị Lâm Vương gia mặt luôn lãnh khốc không thay đổi cũng bị tức cho biến sắc, một đám thị vệ muốn cười lại không dám cười, chỉ có Tổng Uyển đi đến nơi không có ai rớt cục nhện không được ha ha cười rộ lên.

“Ha ha, Vương gia, con ngốc kia cũng thật khôi hài, thế nhưng đem Vương gia trở thành kẻ ngốc, khó trách người ta nói, kẻ ngốc vĩnh viễn sẽ không nhận mình là kẻ ngốc, điều này đúng là thật a”.

“Câm miệng”. Thượng Quan Lâm gương mặt lạnh lùng bình tĩnh, sát khí bao quanh người, âm trầm trùng mắt Tổng Uyển, chỉ thấy người này cười đến ngã trái ngã phải, một đám thị vệ phía sau hắn, khuôn mặt đỏ bừng, cực lực nhịn xuống, không dám làm càn cười ra tiếng.

Thượng Quan Lâm khoe môi nhếch lên, đó là một chút cười lạnh, vung quyền lên phía trước.

Ba một tiếng, Tổng Uyển một con mắt đen lại, hắn đau đến kêu ai nha nha, che ánh mắt kháng nghị: “Vương gia, người đánh ta làm gì? Cũng không phải ta nói người là đồ ngốc”.

“Khám xét cung”.

Thượng Quan Lâm cũng không để ý tới Tổng Uyển, dẫn một đám thị vệ đi đến cung khác.

Bên trong Kim Hoa cung, Vân Tiểu chờ đến khi xác định Thượng Quan Lâm cùng Tổng Uyển đều đã rời đi, mới vung vung cánh tay mệnh lệnh Uyển Uyển cùng Tú Tú: “Thu dọn sạch sẽ đi, thực là bẩn”.

“Dạ, nương nương”.

Hai tiểu thái giám cùng cung nữ lập tức cùng nhau thu dọn, thu dọn đại điện lại sạch sẽ.

Nghĩ đến biểu hiện kinh hãi thiên địa quỷ khóc thần sầu của Uyển Uyển vừa rồi, Vân Tiểu liền hào hứng hân lên, vron tay lôi kéo nha đầu kia, đánh giá cẩn thận, từ trên xuống dưới quan sát, trong ánh mắt hiện lên một chút tính kế, lóe lóe nhấp nháy, nhìn đến Uyển Uyển da đầu run lên, cánh tay lôi kéo nàng cũng không để yên.

“Nương nương, người nhìn ta như vậy làm gì a?”

“Uyển Uyển của chúng ta thật đúng là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở a, chẳng những bộ dáng xinh đẹp, hơn nữa đầu óc cũng linh hoạt a”.

Vân Tiểu cười đến quý mị, Uyển Uyển trong lòng kêu thầm một tiếng hoảng sợ a: “Chủ tử, có chuyện gì người cứ nói, đừng hại nô tỳ, nô tỳ không chịu nổi a”.

Nàng đi theo chủ tử cũng một thời gian, đối với bản tính của nàng, cũng có hiểu biết một chút, tự dừng lại thân thiết cùng nói tốt, nhất định là cất giấu âm mưu.

Vân Tiểu nắm tay cười, như trăm hoa đua nở, vron tay kéo Uyển Uyển ngồi xổm xuống, nói nhỏ vào bên tai nàng, khiến Tú Tú, Tiểu Nguyên cùng Tiểu Chiêu ba mặt nhìn nhau, không biết hai người kia làm cái gì trò, có điều nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, ba người thành thật mượn cớ đi quét tước, đem không gian để lại cho hai người.

Vân Tiểu cùng Uyển Uyển nói thầm một lúc, Uyển Uyển sắc mặt kinh hãi, há to miệng, hơn nửa ngày mới nặn ra một câu.

“Như vậy thực là không tốt a”.

“Có cái gì không tốt, dám trêu ta, tuyệt đối sẽ không để cho hắc có quả ngon ăn”.

Vân Tiểu từ trong tay áo lấy ra một vật, chính là miếng ngọc bội mà ngày đó Uyển Uyển đã trộm của Thượng Quan Lâm, nếu Thượng Quan Lâm dám trêu nàng, nàng liền đến nhục nhả hắc một phen, trong cung này vốn đã đủ loạn, vậy thì càng làm cho loạn hơn đi, Hoàng Thượng để cho hắc ở lại trong cung, không phải là cũng có chút hiểm nghị hắc sao? Nàng muốn nhìn xem, hắc có thể tra ra được cái gì đây?

“Giao lại cho Lưu Tinh”.

“Dạ, ” Uyển Uyển nào dám nói thêm cái gì, sớm nhận lấy, xoay người vào nội điện phân phó Lưu Tinh, đem ngọc bội giắt lên ngọn cây nơi Lâm Vương gia ở, giúp hắc lên tinh thần chút.

Trong đại điện, Vân Tiếu cả người vui vẻ, nằm ngửa ở trên nhuyễn thấp, hai chân bắt chéo đung đưa, lên tiếng hát nho nhỏ, khỏi phải nói có bao nhiêu vui vẻ.

“Sai đầu khinh niều, bâng nhân khinh ngữ, chung không giống đêm hôm đó tướng Tư Vũ...” (HĐ : cái này ta chịu T^T)

Mọi chuyện đều đúng như Vân Tiếu dự đoán, Thượng Quan Lâm nhìn thấy mảnh ngọc bội kia, thiếu chút nữa tức đến hôn mê, cả người như sắp điên, ngọc bội này lúc trước hẳn bị người ta trộm mất, hiện tại lại xuất hiện ở trong cung, cái này chứng minh cái gì, chứng minh người kia chỗ nào cũng có mặt, hay là chứng tỏ ngay từ đầu, người kia đã giăng bẫy cho hắn nhảy vào.

Bởi vì sự xuất hiện của miếng ngọc bội, kế tiếp việc lục soát cung, càng thêm nghiêm cẩn mà cẩn thận, phi tần trong hậu cung đều đầy lòng hoảng sợ.

Những vị phi tử hôm qua bị ném vào hồ nước lạnh sau một đêm giữ ẩm, cuối cùng hữu kinh vô hiểm mà qua, có điều cái mệnh cũng đã đi một nửa, giờ phút này ốm yếu nằm trong tấm cung, lại gặp phải Lâm Vương gia lần qua lần lại như vậy, trong hậu cung lớn như vậy, thật sự là nghe tin lập tức hành động, mỗi người đều khủng hoảng sợ hãi...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Chuyện Ma Quái Ở Đông Cung

Cả đêm hôm qua tuyết chỉ rơi nhẹ, ban ngày bị ánh mặt trời chiếu vào nên chỉ còn sót lại một ít, cũng tỏ thêm vẻ đẹp cho cây lá, dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng lại phát ra những tia sáng chói mắt

Toàn bộ Hoàng cung chìm trong ánh trăng lạnh lùng, im ắng không một tiếng động.

Bỗng trên mặt đất bằng phẳng lại xuất hiện một vầng sáng trắng vụt qua, vừa nhanh vừa vững vàng, trong nháy mắt đã biến mất không thấy.

Bóng trắng ấy, thi ra là hai người một lớn một nhỏ, nam tử cao lớn mạnh mẽ, tung lên áo khoác trắng bọc lấy một thiên hạ xinh xắn lạnh lợi, tung người một cái đã đi được rất xa, nháy mắt đã ra khỏi hậu cung, đi thẳng đến Đông cung cách hậu cung một bức tường rất cao.

Đông cung, chính là cung điện của Thượng Quan Diệu trước khi đăng cơ.

Từ sau khi hắn đăng cơ làm Hoàng đế, nơi này lập tức vắng vẻ lạnh tanh, trừ mấy thái giám cung nữ đến quét dọn thì không có chủ tử nào khác.

Hoàng đế mới còn chưa có huyết mạch, càng chưa có Thái tử được sắc phong, cho nên phủ Thái tử Đông cung này liền không được sử dụng.

Trong đêm lạnh, nơi Đông cung, ánh đèn lò mờ một khoảng vắng lặng thê lương, Mộ Dung Xung và Vân Tiếu đáp xuống một cây đại thụ, nhìn rường cột chạm trổ phía xa, đỉnh đại điện các đẹp không sao tả xiết, nóc nhà bằng ngọc lưu ly thấm đẫm ánh trăng bạc, phát ra những ánh sáng huy hoàng đẹp đẽ, trên cửa lớn viết hai chữ rất lớn “Đông cung” như rồng bay phượng múa, tất cả là xa hoa như vậy, nhưng trong xa hoa lại ẩn ẩn chút tiêu điều, ảm đạm

Vân Tiếu không rõ vì sao Mộ Dung Xung lại dẫn nàng đến đây, quay đầu hừ lạnh.

“Không phải nói đi giả quý sao? Sao lại đến phủ Thái tử Đông cung này?”

Mộ Dung Xung vung trường bào một cái, người đã đứng trên ngọn cây, áo khoác long cáo trắng nhẹ bay trong gió, giống như một con sóng bạc, mái tóc đen như mực phiêu dật hiên ngang giống như cánh hoa đào, trong vẻ yêu mỹ loại toát ra ngàn vạn lạnh lùng, hàn ý bao bọc xung quanh thân thể, cảm héch lên, đường cong quật ngạo hiển lộ không sót chút nào.

Đêm nay, hình như hắn không giống mọi ngày, ngày trước tuy lạnh lùng như băng nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ có vài phần nhu hòa, ít nhất sẽ không bị thương như hôm nay, tựa như trong ngực có ngàn vạn đám mây đen lấy không ra, cứ thế sinh sôi giam cầm hắn, khiến cả người hắn lâm vào tuyệt vọng.

“Nàng nhìn xem...”

Hắn cất giọng, lời nói lạnh lùng lại tà mị vang lên, suy nghĩ của Vân Tiếu bị cắt ngang, quay đầu nhìn về phía phủ Thái tử, chỉ thấy một xác chết màu trắng không đầu không chân, cầm theo một cái đèn lồng, không ngừng lay động giữa không trung, giọng nói âm u lạnh lùng vang lên.

“Trả lại mạng cho ta, trả lại mạng cho ta.”

Vân Tiếu dùng một cái bị dọa cho dựng thẳng tóc gáy, ôm chặt cành cây bên cạnh mình, hoảng sợ hét lên: “Quý a.”

Người nào đó đang đứng trên ngọn cây, nháy mắt cảm thấy kinh ngạc, hàn khí quanh người lặng lẽ rút đi, sát khí, lệ khí cũng tan dần, từ từ rời xuống nháy cây, khoanh hai tay để trên ngực, đôi mắt lạnh lùng âm u nhìn chằm chằm nàng.

Đây là một tiểu nha đầu to gan lớn mật, quý kẻ đa đoan.

Có đôi khi gian xảo như một con tiểu hồ ly ngàn năm.

Có đôi khi ngây ngô như một con mèo nhỏ đáng yêu.

Có đôi khi khôn khéo như một người thợ săn.

Đôi khi lại nhát gan như một con chuột nhỏ.

Đến tốt cùng là loại người nào có thể dạy dỗ ra một nữ nhân tính quái thế này, hẳn chưa từng gặp qua người nào như vậy, mặc dù có nỗi đau to lớn không nói thành lời, bị nàng nhúng chàm rồi thì sẽ bình tĩnh lại vài phần, lòng hẳn sẽ nhanh chóng trở lại như cũ, không cần phải đi giết người giải hận nữa, rốt cục nàng là ai?

Hai trong mắt của Mộ Dung Xung trở nên âm u, dưới ánh trăng sáng chói lại càng trở nên u ám, sâu không lường được, khóe môi vẫn là nụ cười lạnh lùng tà mị như trước, giống như ám dạ Tu La, cứ như vậy đứng không nhúc nhích trên cây, bình tĩnh nhìn Vân Tiểu.

Mà Vân Tiểu bây giờ mới chậm chạp phản ứng lại, vỗ nhẹ đầu mình một chút.

“Không đúng, trên đời căn bản không quý a, ta sợ cái gì chứ, quá mất mặt.”

Vừa nâng tay thì nhìn thấy nam tử đối diện vẻ mặt lạnh lùng nhìn mình, trong con ngươi đen, lệ khí dần tan biến, trong đôi mắt giờ là vẻ bí hiểm, u ám và khó hiểu, trong suốt phức tạp yên lặng nhìn nàng.

Vân Tiểu cảm thấy hơi mất mặt, ngẫm lại mình vừa rồi biểu hiện quá khoa trương, hai má hơi nóng lên, tức giận trừng mắt lên lườm ai đó.

“Mộ đại hiệp, nhìn thấy chưa, ta diễn rất thành công đúng không, ngươi có phải cảm thấy tốt hơn rồi không, thật ra thì ta cũng biết đó là thuộc hạ của ngươi giả trang mà.”

Cười gượng hai tiếng, diễn hình của kẻ tiểu nhân đến chết vẫn sĩ diện, có điều vừa rồi quả thật quá kinh khủng, Vân Tiểu quay đầu nhìn lại, bóng xác chết màu trắng không đầu đã biến đâu mất, nhưng trong Đông cung đã có rất nhiều thái giám và cung nữ nghe thấy tiếng động, lúc này đang cầm đèn lồng đi qua, bên ngoài cửa điện không có đèn, thỉnh thoảng lại thấy vài tiếng kêu thất thanh kinh hoàng vang lên.

“Không xong rồi, vừa rồi ta nhìn thấy quý.”

“Không có đầu không có chân.”

“Huhu, quá khủng bố.” cung nữ nhát gan đã khóc thét lên, cả người co lại thành một khối, cả đám cung nữ thái giám đều tụ lại một chỗ, tự cổ vũ lẫn nhau.

“Đừng sợ, nói không chừng là hoa mắt.”

“Đúng, nhất định là hoa mắt, Đông cung sao có thể có quý chứ, làm gì có người nào chết oan ở đây, sao có thể có ma quý chứ, tuyệt đối không có khả năng.”

“Đúng vậy, chúng ta đừng tự mình dọa mình.”

Ai ngờ, bọn họ vừa dứt lời, lập tức một con gió xoáy nổi lên, đèn lồng toàn bộ bị tắt, bóng đen kinh hoàng bao phủ bốn phía, một bóng đen bất thành linh hiện lên, mọi người sợ tới mức oa oa kêu, chạy trốn tán loạn, đúng lúc này, xác chết màu trắng không đầu kia lại xuất hiện, một cái đèn lồng lơ lửng giữa không trung, tiếp theo là giọng nói âm hàn.

“Trả lại mạng cho ta, trả lại mạng cho ta.”

“A, a.” tại bãi đất trống ở cửa điện, cung nữ thái giám thi nhau la hét, ôm đầu chạy lung tung xung quanh, tiếng hét vô cùng thê thảm.

Những tiếng này rất nhanh đã kinh động đến thị vệ tuần tra, lúc họ đến chỉ còn lại những thái giám và cung nữ mặt mày trắng bệch, nhiều người còn quỵ rạp trên đất, lắc đầu loạn lên.

Thị vệ cầm đầu bước tới, trầm giọng thét: “Sao lại thế này?”

“Có, có quý a.”

Có người nhát gan trực tiếp ngất đi, người to gan thì sau khi kêu câu này lên cũng ôm đầu trốn mất, thái giám cung nữ chạy mất, chỉ còn lại cái sân trống trải và tảng đá, thị vệ quay mặt nhìn nhau, rồi lại quay mặt nhìn nhau.

“Quý ư, làm sao có thể? Đông cung luôn luôn an ổn, không thể có quý a, mấy điều nô từ đâu đến, phải bị dạy bảo cho tốt, lời như vậy cũng nói ra được.”

Thị vệ nói xong, dẫn người chuẩn bị rời đi.

Bỗng nhiên, một khuôn mặt được phóng đại dán sát đến, không tiếng động cứ lay qua lay lại trước mắt hắn, một khuôn mặt không có chút máu, trắng như tờ giấy, lưỡi đỏ tươi, mắt không có con ngươi, chỉ có màu trắng. ... “A, quý a.”

Thị vệ vừa mới châm biếm người ta hét lên thảm thiết, tất cả chạy trốn như chuột, nháy mắt đã chạy ra khỏi Đông cung.

Trong cung, mọi nơi rất nhanh đều biết tin.

Trong Ngự thư phòng, âm u lạnh lung đầy sát khí, Thượng Quan Diệu nghe thị vệ tuần tra bẩm báo xong, sắc mặt âm u không nói một câu, thị vệ kia lui xuống, trong thư phòng, Thượng Quan Lâm và Tống Uyên nhìn nhau, cuối cùng đồng thời mở miệng.

“Hoàng Thượng, xem ra là có người đang phá rối, Đông cung trước giờ luôn trong sạch, ngay cả một oan hồn cũng không có, làm gì có quý, người đứng sau này gần đây liên tiếp gây chuyện, thần nhất định sẽ tra rõ việc này.”

Sắc mặt Thượng Quan Lâm và Tống Uyên đều lạnh lùng, đồng thời ôm quyền trầm giọng nói.

Nhưng nam tử tuần dật ngồi trên kia, ngũ quan âm độc, đồng tử âm trầm mị hoặc, khóe môi nhếch lên, lúc lâu sau cũng không có phản ứng gì, dường như đang chìm trong suy nghĩ.

Thượng Quan Lâm và Tống Uyên không thấy Hoàng thượng nói gì, hai người yên lặng ngẩng đầu, chỉ thấy Hoàng thượng nhăn chặt mày, không biết đang suy nghĩ điều gì, hiển nhiên là không nghe thấy những lời họ vừa nói.

“Hoàng thượng?”

Thượng Quan Lâm lại gọi một lần, người ngồi sau long án bỗng phục hồi tinh thần, trong mắt hiện lên sát khí sắc nhọn, nhử mày mở miệng.

“Các ngươi nói xem rốt cuộc là loại người nào ở trong cung luân phiên tác quái.”

Bọn họ đương nhiên không tin vào mấy cái quỷ quái thần lực gì, chỉ có thể nói là người đứng phía sau quá lợi hại, tâm địa khó lường, không biết rốt cuộc muốn làm gì? Hay là? Ánh mắt Thượng Quan Diệu chợt lóe, lồng ngực lập tức cứng lại, khó có thể tin mở to hai mắt, trong con người biết hóa khôn lường như sóng lớn tràn bờ. ... “Hoàng thượng, thần đề nghị phái người giám thị Kim Hoa cung, thần có cảm giác, người trong chỗ tối có quan hệ gì đó với Ngốc hậu.”

Thượng Quan Lâm trầm giọng, trong cung liên tiếp xảy ra chuyện, mấy chuyện đều có liên quan đến Ngốc hậu, hơn nữa có một lần người đó còn cứu nàng.

“Ngốc hậu, chẳng lẽ những chuyện xảy ra gần đây có liên quan đến Vân Vương phủ, đều là lão thất phu Vân Mặc kia làm ra.”

Thượng Quan Diệu đập án thật mạnh, đồng tử nhất thời trở nên lạnh lùng vài phần, ánh mắt lợi hại như đao kiếm, làm người ta không rét mà run.

“Việc này, thần đệ không dám khẳng định, hơn nữa Vân Mặc không giống loại người xảo trá như thế, nhưng người đứng sau kia quả thật có bảo vệ Ngốc hậu, cho nên thần đệ cho rằng trước mắt nên phái người giám thị Kim Hoa cung.”

“Được.” Thượng Quan Diệu gật đầu, quay đầu nhìn Tống Uyên: “Lập tức phái thị vệ giám thị nhất cử nhất động của Kim Hoa cung.”

“Dạ, Hoàng thượng.” Tống Uyên nhận lệnh lui ra phân công nhiệm vụ.

Trong thư phòng, Thượng Quan Lâm nhìn hoàng huynh đang ngồi trên cao, có chút lo lắng mở miệng: “Hoàng thượng không sao chứ.”

Trước giờ chưa từng gặp bộ dáng hoảng hốt của hoàng huynh, vừa rồi hình như có gì đó làm hắn suy nghĩ, làm huynh đệ, Thượng Quan Lâm đương nhiên quan tâm hắn.

Chẳng qua sự quan tâm của hắn vào tai Thượng Quan Diệu lại khiến hắn ta lạnh lùng hơn, trong ánh mắt là ý tứ sâu xa, khó có thể nói là rung động được, lâu sau mới mở miệng.

“Gần đây trong cung xảy ra nhiều chuyện, trăm hơi mệt, Hoàng đệ nên nắm thời cơ giải quyết chuyện này đi.”

“Dạ, thần tuân chỉ.”

Thượng Quan Lâm cung kính mở miệng, chuẩn bị lui xuống, đi đến cạnh cửa lại dừng lại, quay đầu muốn nói lại thôi, Thượng Quan Diệu thấy bèn hỏi.

“Làm sao vậy?”

“Hoàng thượng chẳng lẽ không nghi ngờ Tây Môn tiên sinh sao, từ khi hắn xuất hiện, sự việc hình như càng phức tạp hơn trước.”

Con người Thượng Quan Diệu lóe lên, mở miệng: “Bên Kim Hoa cung có người của Tống Uyên theo dõi, người phái người để ý động tĩnh Thanh Phong các cho trẫm, nếu có bất kì biến đổi nhỏ nào, lập tức bẩm báo, trẫm tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người gây ra trò này”.

“Dạ, Hoàng Thượng.” Thượng Quan Lâm lĩnh mệnh nhanh chóng lui ra ngoài.

Ngự thư phòng lại an tĩnh trở lại, đại thái giám Tiểu Đình Từ chấp tay đứng cạnh Hoàng thượng, hai tiểu thái giám nhẹ nhàng thêm hương liệu vào trong đỉnh vàng, khói nhẹ vẩn vút, hương khí bay bay.

Thượng Quan Diệu hơi khép mắt, sắp mặt có chút nhợt nhạt, thân mình thoi dài dựa vào nhuyễn tháp nghỉ ngơi... Mà lúc này trong Trường Tín cung cũng là tình huống nước sôi lửa bỏng.

Thái hậu nương nương vốn đã nghỉ ngơi lại nghe Lâm An bẩm báo, bật dậy từ trên giường, há hốc mồm khó tin là lặp lại lời Lâm An.

“Người nói Đông cung có chuyện ma quái?”

Lâm An nghe thấy nương nương ngữ khí dồn dập, hô hấp lạnh lùng, lại càng cẩn thận hơn.

“Đúng vậy, nương nương, có tin tức đưa đến, nói Đông cung có chuyện ma quái.”

“Không thể nào, không thể nào, làm sao lại có chuyện ma quỷ? Không phải là quỷ chứ?”

Thái hậu có chút kích động, liên tục vỗ chần gấm trên giường, liễu mạng lắc đầu, con ngươi đen tràn đầy lệ châu, dưới ngọn đèn lồng lầy lầy lại càng chói mắt.

“Nương nương?”

Lâm An không ngờ Thái hậu nương nương lại khác thường như thế, hình như cảm xúc có chút mất bình tĩnh, lập tức mở miệng trấn an nương nương.

“Nương nương đừng lo lắng, trên đời này không có quỷ, nhất định là sau lưng có người đang giở trò, Hoàng thượng sẽ điều tra ra, nương nương nên yên tâm nghỉ ngơi ạ.”

Thái Hậu nghe Lâm An nói xong, tâm tình cũng bình phục chút ít, thì thầm “Đúng vậy, trên đời làm gì có quỷ, nhất định là sau lưng có người giở trò, chỉ là vì sao lại ở Đông cung chứ, Lâm An, vì sao không phải ở hậu cung mà lại là Đông cung?”

Giọng nói nghi ngờ của Thái hậu vang lên, Lâm An vẻ mặt đau khổ, đó là do người giở trò biết, hẳn làm sao biết a, có điều Đông cung không có người ở, nói không chừng người kia sợ bị người khác phát hiện, cho nên mới làm ở Đông cung, nghĩ vậy, lại cẩn thận mở miệng.

“Nương nương quên rồi sao, Đông cung nguyên là nơi ở của Hoàng thượng, hiện giờ Hoàng thượng chuyển vào Cảnh Phúc cung, Đông cung liền để không không ai ở, đây không phải là cơ hội cho kẻ rắp tâm gây rối sao.”

“Là như vậy sao? Thật sự như vậy sao?”

Thái Hậu lặp đi lặp lại hai lần, Lâm An không biết tối nay Thái hậu nương nương bị làm sao, cả người thất hồn lạc phách, không giống khôn khéo hồi trước, hơn nữa lại thích lặp đi lặp lại từng câu, rốt cuộc là làm sao vậy?

Lâm An đoán, cũng không nghĩ ra ảo diệu trong đó, cuối cùng đành từ bỏ, cẩn thận khuyên Thái hậu nương nương nghỉ sớm một chút.

“Nương nương, đêm đã khuya, nương nương nên nghỉ ngơi sớm đi thôi.”

Gió lạnh trắng mờ, sương sớm ngưng tụ.

Ngoài cửa điện Kim Hoa cung, Mộ Dung Xung vừa thu lại áo khoác lông cáo trắng, buông nữ tử trong lòng ra, khí chất hồn nhiên kia hòa cùng ánh trăng tự như chúa tể của thiên địa vạn vật.

Vân Tiểu lui ra phía sau từng bước, nhú mày nhìn hắn, cảm thấy hơi nghi ngờ.

“Vì sao, vì sao lại gây chuyện ma ở Đông cung mà không phải hậu cung?”

Nàng vừa dứt lời, rõ ràng cảm thấy quanh người Mộ Dung Xung lại tràn ngập sát khí, rất nặng, nhưng rất nhanh đã bị hấn áp chế xuống, tay to đẩy một cái, đưa nàng vào nội điện, thanh âm lãnh mị vang lên: “Có người đến”.

Vân Tiểu quay đầu, chỉ thấy ánh sang âm u thoáng qua, ngoài điện không khí trong lành, ánh trăng như nước, chiếu xuống thềm đá bên ngoài.

Nàng không khỏi hừ lạnh: “Trong chuyện này nhất định ẩn giấu cái gì đó”.

Bên tai vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, Uyển Uyển vọt tới, lôi kéo nàng chạy nhanh vào điện.

“Nương nương, Lưu Tinh và Kinh Vân đang đợi người.”

“Hừ, chờ ta, có việc gì sao?”

Vân Tiếu nhường mảy, đi theo sau Uyển Uyển, cùng nhau xuyên qua hành lang và cửa thủy hoa, tiến vào nội điện.

Chỉ thấy trong điện, Lưu Tinh và Kinh Vân sắc mặt nghiêm trọng đứng thẳng trước cửa sổ, vừa thấy chủ tử trở lại, lập tức đi tới, cung kính mở miệng: “Chủ tử, bên ngoài Kim Hoa cung hiện giờ có thị vệ giám sát, chủ tử phải cẩn thận một chút”.

“Thị vệ? Xem ra bọn họ nghi ngờ ta.”

Vân Tiếu nhếch môi, như cười như không, nếu bọn họ động, nàng liền yên tĩnh, để họ đi qua đi lại đi.

“Được rồi, nếu người ta động, chúng ta tĩnh đi, cứ nghỉ ngơi một chút.” Vân Tiếu cười rất thoải mái, nhàn nhả đáng yêu.

“Dạ, chủ tử,” Lưu Tinh và Kinh Vân ôm quyền, hai người đồng thời lên tiếng trả lời, sau đó rời đi, kỳ thật bọn họ cũng không đi quá xa, ngay tại chỗ tối của Kim Hoa cung, tùy lúc bảo vệ tính mạng chủ tử.

Chỉ cần có sát khí, lệ khí, làm ám vệ sẽ cảm ứng được đầu tiên, cho nên mặc dù cách khá xa một chút cũng có thể bảo đảm chủ tử không có việc gì.

Sau đó cung cũng yên tĩnh trở lại, bên ngoài Kim Hoa cung rất yên tĩnh vui vẻ, thường xuyên truyền ra tiếng ca hát nói cười của ngọc hậu, tuy tiếng cười như từ trên trời truyền xuống, làm mỗi người ngẩn ngơ, nhưng lại cho thấy kẻ ngốc này sống sung sướng bao nhiêu.

Trong hậu cung to lớn này, trừ nàng sống tự tại vui vẻ, người người đều tâm tình âm u, cảnh giác bốn phía.

Hoàng thượng nghe Tống Uyển bẩm báo xong, sắc mặt càng ngày càng đen, quanh thân tràn ra sát khí, trong thư phòng đều là băng sương, mọi người đều thấy kinh sợ, khủng hoảng không hiểu ra sao... Thái hậu từ khi Đông cung có chuyện quý quái xong thì đương nhiên không vui, khi không người thường âm thầm rơi lệ, chẳng còn vẻ phong tình quyến rũ khi xưa, ngày một tiêu tụy.

Thượng Quan Diêu thấy tâm tình Thái Hậu trầm trọng, không thể thiếu nhất là mỗi ngày ở cạnh bên mẫu hậu, sau đó an ủi bà một chút.

Cứ tiếp tục như vậy mấy ngày, tâm tình Thái hậu dần dần khá hơn rất nhiều, chuyện đêm đó, bà cũng tự nói với mình, người giấu mình trong tối kia vì thấy Đông cung không người mới lợi dụng thời cơ đến gây sự, tuyệt đối không có ý nghĩa ý khác.

Bởi vì liên tục xảy ra chuyện, trong cung đều lạnh lùng âm u, khắp nơi đều là không khí khiến người ta hít thở không thông, các phi tần đều an phận trong cung của mình, cửa lớn không mở cửa bé không ra, thái giám cung nữ cũng không dám nhiều lời một câu, đi đường cũng phải cẩn thận, dường như chỉ cần nói nhiều một câu, đi nhiều một bước sẽ rước lấy họa sát thân.

Những bức tường cao lớn chốn Hoàng cung, cô tịch mệnh mông giống như một tòa cung điện chết chóc.

Thái hậu nghe Lâm An bẩm báo xong, hơi hơi nhíu mày, đôi mắt hoa đào khẽ khép, lông mi dài che giấu những tia sắc nhọn.

Lúc này, ngoài cửa điện, giọng nói của thái giám thanh vang lên: “Hoàng thượng giá lâm.”

Bóng người cao lớn của Thượng Quan Diêu tiến đến, Thái hậu nhanh chóng mở mắt ra nhìn về phía người cao lớn uy vũ ấy, ý cười lan đến đuôi lông mày, tuy gần đây Diêu Nhi làm bà thấy vọng nhưng đã nhiều ngày nay hẳn luôn cố hết sức ở bên mình, có thể thấy trong lòng nó có mẫu hậu này.

Vừa nghĩ đến đây, Thái hậu nở nụ cười từ ái, bà cảm thấy tất cả những điều mình làm đều đáng giá.

Bà còn có Diêu Nhi không phải sao?

Thái Hậu vẫy vẫy tay, dịu dàng mở miệng: “Diêu Nhi, lại đây”.

“Dạ, mẫu hậu,” Thượng Quan Diêu đáp, sải bước đi tới, từng bước lên bậc cao rồi ngồi cạnh ghế phượng của Thái hậu, ngũ quan tuấn đạt, lông mày như trăng rằm, mắt tựa sao sáng, tôn quý không nói thành lời, hẳn, trời sinh đã là thân Hoàng đế.

“Diêu Nhi, mẫu hậu có chuyện muốn nói với con.”

“Vâng, mẫu hậu mời nói,” giọng Thượng Quan Diêu trầm trầm mà có lực, ngược mắt nhìn mẫu hậu, mẫu hậu già đi, mắt khó có thể che giấu sự mệt mỏi, còn có sự cô đơn phát ra từ trong lòng kia, tuy nhìn bà đã khá hơn nhiều, nhưng hẳn biết có một số việc, bà chôn dưới đáy lòng, chôn rất sâu, cho nên hẳn không muốn làm mẫu hậu đau lòng.

“Trong cung gần đây quá lạnh lùng, liên tiếp xảy ra nhiều chuyện như vậy, mẫu hậu muốn làm hoạt động gì đó, để mọi người thả lỏng một chút.”

“Dạ, năm mới sắp đến, mẫu hậu có thể hạ ý chỉ, cho phép các cung phi tần trong cung mở yến tiệc, đón chào mệnh phu nhân các nhà vào cung.”

“Chủ ý này hay,” Thái Hậu lập tức gật đầu đồng ý, cười nhìn Thượng Quan Diêu, những chuyện Diêu Nhi làm, suy nghĩ quả thật rất chính xác, chuyện trong triều đình, bà tin rằng nó cũng có thể thu vào tay, chỉ là, mắt Thái hậu chợt lóe sáng, Diêu Nhi như không thể động đến Dạ phủ được, đó là chỗ dựa lớn nhất của nó, nếu nó ngay cả điểm này cũng không hiểu thì e là sẽ thất bại hoàn toàn.

“Còn nữa, tết Nguyên Tiêu chính là thọ tiên bốn trăm tuổi của Mẫu hậu, trăm sẽ chuẩn bị tiệc chúc mừng cho Thái hậu, tiêu trừ đi lệ khí trong cung.”

Thượng Quan Diệu vừa dứt lời, trong mắt Thái hậu hiện lên sự vui sướng, hiếm khi Diệu Nhi nhớ rõ ngày sinh của bà là tết Nguyên Tiêu, có điều trước mắt trong cung liên tiếp xảy ra nhiều chuyện, vẫn nên thôi đi, Thái hậu lo lắng.

“Diệu Nhi có lòng, mẫu hậu hiểu rõ, về phần tiệc, chắc là không nên tổ chức, trước mắt trong cung có người đang ẩn thân, vẫn nên tra ra người đó thì quan trọng hơn.”

“Mẫu hậu yên tâm, nhi thần đã phái Lâm Vương gia và Tổng Uyên điều tra trong, tin rằng rất nhanh sẽ có kết quả, cho nên mẫu hậu không cần lo lắng.”

Trên ngũ quan anh tuấn của Thượng Quan Diệu nhuộm đậm lãnh khốc vô tình, trong mắt là tơ máu lạnh lùng.

Thái Hậu ngược mắt nhìn hân, vui vẻ lúc này dần dần tan biến, Diệu Nhi à, con là do ta sinh ra, ta không hiểu con hay sao, con muốn mượn thọ tiên của mẫu hậu để dụ người kia ra mặt, không phải sao?

Diệu Nhi à, con không bao giờ còn là Diệu Nhi đơn thuần chính trực trước kia, Hoàng quyền thật là đầu độc lòng người, biến Diệu Nhi của ta thành như vậy.

Trong lòng Thái hậu song ngầm mãnh liệt quay cuồng, nghẹn ở trong lòng, mắt ướt ướt nhưng nhìn xuống, trầm giọng: “Được rồi, theo lời Diệu Nhi mà làm”.

Ý chỉ của Thái hậu, phi tần hậu cung sau khi tể tổ năm mới sẽ được mở tiệc đón các cáo mệnh phu nhân.

Ngay sau đó Hoàng Thượng cũng hạ thánh chỉ.

Tết Nguyên Tiêu sẽ mở tiệc thọ tiên cho Thái hậu, các cung tần phải cho thấy tâm ý, chúc thọ Thái hậu.

Liên tiếp hai việc vui lập tức xua đi không khí lạnh lẽo trong cung, nơi nơi vui sướng, náo nhiệt.

Nhất là phi tần các cung, nghĩ đến năm mới có thể gặp lại người nhà không khỏi vui sướng không thôi, phi tử các nàng, đã bước vào cửa cung sâu như biển này, bình thường không có thánh chỉ thì không thể tùy ý gặp người nhà, hiện giờ Thái hậu nương nương hạ chỉ, không thể ngờ là vui sướng cực lạc, người người hưng phấn, mà tết Nguyên Tiêu lại là thọ tiên của Thái hậu, Hoàng thượng hạ chỉ bảo các nàng chuẩn bị hạ lễ của Thái hậu, đến lúc đó, cáo mệnh phu nhân chần chẫn lễ vào cung, lại là một lần đoàn tụ với người nhà, cho nên các phi tần vui vẻ miễn bàn.

Ngược lại với sự vui vẻ của người khác, Vân Tiếu lại không vui nổi.

Bởi vì hai việc kia, chẳng qua lại càng nhắc nhở nàng, phụ thân và ca ca ở ngoài Phong Nha Quan ngàn dặm xa xôi ra sức chiến đấu với Tây Lương, mà những kẻ âm mưu hại họ ở trong cung này lại vui vẻ tự tại mở tiệc, trông mắt trở nên âm trầm.

“Lư Tinh.”

“Đạ, chủ tử,” Lư Tinh lên tiếng trả lời rồi phi thân đứng trước mặt chủ tử, chỉ thấy chủ tử nghiêm túc hiếm thấy, trên dung nhan xinh đẹp kia là một tầng hàn sương, một chút ý cười đều không có, biểu cảm này cực ít khi xuất hiện trên mặt nàng, bình thường nàng luôn mặt mày vui vẻ, làm người ta không đoán ra suy nghĩ trong lòng nàng, nhưng nàng hiện giờ làm cho người ta cảm giác lạnh lùng, liếc mắt một cái liền biết nàng đang tức giận cực độ.

“Có tin tức của phụ thân không? Bọn họ đã đến Phong Nha Quan chưa?”

Vân Tiếu tính tính thời gian, bọn họ sắp đến biên quan rồi, hiện giờ bắt đầu giao phong với Tây Lương chưa?

Chỉ mong lần này toàn thắng, danh tiếng Chiến thần của phụ thân tuyệt đối không phải hư danh, cho nên tính toán của Thượng Quan Diệu e là thất bại, hơn nữa sợ rằng nam nhân kia còn có chiêu thứ hai, nếu phụ thân thất bại, tất nhiên sẽ cử binh mã ở thành trì phụ cận qua chống đỡ quân Tây Lương, hân tuyệt đối không có khả năng để Phong Nha Quan vào tay quân Tây Lương, nếu Phong Nha Quan vừa ai, ít nhất sẽ mất hai nước chư hầu, vậy chẳng phải là thành vua của một nước thất bại hay không.

“Bẩm chủ tử, chúng ta không có tin tức của Vương gia.”

Vân Tiếu ngẩn ra, trong mắt hiện lên không vui, nàng phải nắm được tin tức về phụ thân.

“Kinh Vân.”

Vân Tiếu kêu, nàng vốn để Kinh Vân bên người, là chuẩn bị đối phó những kẻ trong cung, nhưng hiện giờ tính mạng của họ quan trọng hơn bất kì ai, huống chi trong cung trừ Lư Tinh cạnh nàng, còn có một Mộ Dung Xung, thuộc hạ của tên kia rất nhiều người tài giỏi.

“Đạ, chủ tử.”

“Người không cần ở lại trong cung nữa, từ giờ trở đi, người ở trong kinh thành, lập tức liên hệ với thuộc hạ của phụ thân, truyền toàn bộ tình hình chiến đấu của Phong Nha Quan cho ta, ta không muốn họ có nguy hiểm gì.”

Lư Tinh và Kinh Vân cảm động, chủ tử thật sự là người có hiếu tâm, không uổng công Vương gia vì nàng tiêu phí hơn mười năm để bồi dưỡng hai người họ, tình cảm của cha con họ thật sự làm cho người ta kính trọng.

Kinh Vân lĩnh mệnh xuất cung, ở lại trong kinh thành, chờ tình hình chiến đấu của Phong Nha Quan.

Lưu Tinh vẫn bảo vệ cạnh Vân Tiếu như cũ, hấn tuyệt đối không có khả năng rời khỏi chủ tử một bước nào, bởi nhiệm vụ mà Vương gia bồi dưỡng hấn mười năm nay chính là không để cho chủ tử chịu một chút thương tổn nào, trừ phi hấn chết, nếu không, tuyệt đối không cho phép bất kể kẻ nào xúc phạm nàng...

Năm mới tới, các cung đều vô cùng náo nhiệt, trong lúc nơi nơi bận rộn, chỉ có Kim Hoa cung là lạnh tanh, bên ngoài còn có thị vệ giám thị, làm chuyện gì cũng không tiện.

Tâm tình Vân Tiếu miễn bàn có bao nhiêu buồn bực, có điều Lưu Tinh mang đến cho nàng một tin tốt.

Phụ thân thắng trận tại Phong Nha Quan.

Đây thật sự là làm lòng người sung sướng a, tức giận mấy ngày nay đều dần lui đi

“Thật quá tốt, Lưu Tinh, phụ thân quả nhiên không giống người thường a.”

Vân Tiếu thông thả dạo bước trong điện, trên khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn điểm lệ là ý cười nồng đậm, hai lúm đồng tiền xinh đẹp ngọt ngào, đôi mắt to như bảo thạch màu đen vô cùng chói mắt.

Lưu Tinh và Uyển Uyển bị nàng cuốn hút, hai người nở nụ cười.

“Cuối cùng cũng có một chuyện vui.”

“Đúng vậy, còn hơn những chuyện bình thường làm ta vui vẻ.” Vân Tiếu gật đầu, ngẩng lên nhìn Lưu Tinh: “Bảo Kinh Vân tiếp tục chú ý tình hình của Phong Nha Quan, tuy trận đầu thắng lợi nhưng Tây Lương cũng không yếu, hơn nữa Thượng Quan Diệu chỉ cho phụ thân năm vạn binh mã, Tây Lương có bao nhiêu cũng chưa rõ, nhưng xem số quân mà Hoàng đế cấp, Tây Lương có thể đoán ra bất hòa của Đông Tần, nhất định sẽ không dễ dàng rút lui”.

“Thuộc hạ lập tức đi làm”

Lưu Tinh lắc mình rời đi, Vân Tiếu quay đầu nhìn Uyển Uyển.

“Thương, hôm nay chính là có việc vui, toàn bộ thái giám cung nữ trong Kim Hoa cung đều có phần.”

“Dạ, nương nương.” Uyển Uyển lĩnh mệnh đi ra ngoài, bóng dáng mảnh khảnh uyển chuyển động lòng người, Vân Tiếu không quên dặn dò một câu: “Đừng quên phần của người, đừng có tiết kiệm thay ta”.

“Đã biết,” Uyển Uyển lớn tiếng cười đáp lại, vòng quá bình phong đi ra ngoài.

Trong điện, Vân Tiếu nghĩ đến tin chiến thắng của phụ thân, khóe miệng không dấu nổi ý cười, đây thật là sung sướng cực độ a, những việc gần đây khiến nàng quá buồn bực, may mà có chuyện vui này.

Vân Tiếu xoay người nằm úp sấp trên nhuyễn塌, hai cái đùi nhẹ nhàng đung đưa, rất thích ý.

Bỗng một khí thế cực kì cường đại lan ra bốn phía, bao xung quanh Vân Tiếu, một bàn tay nhanh chóng ấn vai nàng lại, nhưng lại có một tia sáng bạc nhanh hơn chớp mắt, đánh lên cánh tay kia, hai ánh sáng cường đại chạm cùng một chỗ, mỗi người đều lui hai bước, nghiêm nghị đứng.

Vân Tiếu nhìn qua, chỉ thấy trong điện có hai người.

Một người cuồng bá tà mị, không phải Mộ Dung Xung còn có thể là ai, hiện giờ trong đôi mắt lạnh lùng trong suốt nổi lên sát khí khát máu, nhìn chăm chăm người cầm kiếm đối diện, Lưu Tinh.

Hơi thở của Lưu Tinh bất ổn, tu vi nội lực so sánh với Mộ Dung Xung thì hơi kém một chút, có điều cũng chưa bị thương, có thể thấy được công phu của hấn tương đối lợi hại.

Khóe môi lạnh lùng yêu mỵ của Mộ Dung Xung cong lên, đó là lạnh lẽo sát ý, trầm thuần thanh âm vang lên: “Người là ai?”.

Hấn không nghĩ tới bên cạnh Vân Tiếu còn có người luôn theo sát, người này dường như luôn bảo vệ nàng, rốt cuộc là có chuyện gì?

Hơi thở vừa ổn định, Lưu Tinh liền thu kiếm đứng vững, cũng không để ý tới hấn, quay lại nhìn Vân Tiếu ở một bên, đánh giá cao thấp một chút, thấy chủ tử không bị thương, ngẩng đầu chuẩn bị nói chuyện.

Vân Tiếu cũng đã mở miệng: “Lưu Tinh, người lui xuống đi”.

“Dạ, chủ tử.”

Lưu Tinh chần chờ một chút, lui xuống, hẳn biết chủ tử tuy cười đến đáng yêu thế này, nhìn thì rất vô hại nhưng thật ra là một đứa âm hiểm phức tạp, hơn nữa rất ghét người ta nghi ngờ lời của nàng, cho nên hẳn mặc dù lo lắng những cũng không dám thể hiện ra, lắc mình biến mất.

Trong điện, Vân Tiếu quay đầu nhìn Mộ Dung Xung, người này vừa xuất hiện đã gây chuyện, sắc mặt không khỏi có chút khó chịu.

“Mộ Dung đại hiệp, ngươi đang làm gì thế?”

Thân hình thon dài cao ngất của Mộ Dung Xung cũng không dịch chuyển chút nào, lạnh lùng bao phủ quanh người, đôi mắt âm u như hồ băng thoáng liếc qua, sương tuyết lãnh liệt, thẳng lưng trắng trên trường bào cẩm tú, tay áo và vạt áo rộng thùng thình theo một đóa bán chi liên, hơi hơi mang theo hương hoa lạnh lùng, bên hông là chiếc quạt ngọc tơ lụa, quả nhiên là tao nhã quý phái, yên tĩnh như nước, sáng như trăng rằm.

Mặt nạ bạc làm cho đôi mắt càng thêm vẻ thâm u lạnh lẽo, nhìn chăm chăm Vân Tiếu, chấp nhất một vấn đề.

“Người vừa rồi là ai? Thuộc hạ của Vân vương phủ?”

“Bằng không ngươi cho là là ai?”

Sức mặt Vân Tiếu có chút khó coi, lạnh lùng liếc người này một cái, chả hiểu sao tự dưng xuất hiện, tự dưng tức giận.

Có điều nàng vừa dứt lời, khóe môi Mộ Dung Xung lại cong lên, rõ ràng là buông lỏng một chút, đôi mắt sắc bén như đao như kiếm âm thầm hóa thành hồ ngọt, trong suốt long lanh, thuần khiết như ngọc, thân hình vừa đi chuyện, hương gió thổi qua, bàn tay thon dài to lớn kéo nàng ra ngoài.

Vân Tiếu giãy dụa, đáng tiếc bàn tay kia như sắt dính vào nàng, làm sao cũng không dứt ra nổi, ấm áp nóng bỏng, từng dòng nước ẩm qua lòng bàn tay, chảy vào lòng nàng.

“Mộ Dung Xung, ngươi làm gì, buông tay a.”

Vân Tiếu không biết người này muốn dẫn mình đi đâu, vừa nhấc tay, hai người đã vòng quá bình phong, đi ra ngoài, lại gặp phải Uyển Uyển đang đi vào, Uyển Uyển duỗi tay chặn đường, sắc mặt không tốt mở miệng.

“Ngươi đưa nương nương đi đâu?”

Lúc nàng nói lời này, thân hình hơi run run, có điều vẫn vững chắc ngăn cản hành động của Mộ Dung Xung.

Sắc trời bên ngoài đã tối, ai biết vị Cung chủ Thần Long cung này muốn dẫn chủ tử đi đâu, người này chẳng những xuất quỷ nhập thần, hơn nữa ra tay tàn ác, tuy mấy lần trước đều không thương tổn chủ tử, nhưng ai biết khi nào hẳn biến thái, hại đến chủ tử thì sao.

Cho nên Uyển Uyển mặc dù sợ hãi, cũng không lùi bước.

“Cút ngay, ” Giọng nói trầm trầm tà mị của Mộ Dung Xung vang lên, tay áo như mây vùn g lên, một trận gió mạnh đẩy lùi Uyển Uyển, may là không sử dụng nội lực, nàng chỉ bị quăng ngã một bên thôi, lại giãy dụa đứng dậy, muốn xông lên ngăn cản Mộ Dung Xung, Vân Tiếu sợ nàng bị thương, quát lên bảo nàng dừng lại.

“Uyển Uyển, ta không sao, ngươi ở trong điện đợi đi.”

“Dạ, chủ tử.” Uyển Uyển lên tiếng trả lời, một tay hơi chống lên bình phong, cau giận trừng mắt nhìn Mộ Dung Xung, nhìn tiên tiếu từ đó nghênh ngang lui chủ tử đi, oán hận dậm chân: “Đáng giận”.

Vừa dứt lời, bên tai vang lên tiếng tán thành: “Thật là rất đáng giận, người này quá cuồng bá, thật muốn cắt gân lột da hắn”.

Uyển Uyển quay đầu lại, Lưu Tinh lạnh lạnh tựa vào bình phong, như cười như không nhìn nàng.

“Ngươi ở đây à, sao không ngăn cản hắn?”

“Mệnh lệnh của chủ tử không thể không nghe a, ” Lưu Tinh đi đến một bên như là bất đắc dĩ ngồi xuống, Uyển Uyển phui phui quần áo trên người, cong khóe môi, khinh thường mở miệng: “E là năng lực của ngươi không bằng người ta, chủ tử sợ ngươi bị thương thì có, còn không mau theo sau, để phòng hắn tổn thương chủ tử”.

Sắc mặt Uyển Uyển đột nhiên thay đổi, lạnh lùng lờm lờm, rống giận.

Lưu Tinh lại liếc liếc nữ nhân này, lần đầu tiên phát hiện, nữ nhân này tuy không có võ công như gan lại rất lớn, vừa rồi cũng dám ra tay ngăn cản tên sát nhân Mộ Dung Xung kia, nếu không phải nể mặt chủ tử, e là hiện giờ nàng đã thịt một nơi xương một ngã, còn có thể rống lên ở đây với hắn sao, Lưu Tinh lại liếc nàng thêm cái nữa, thân hình chợt lóe, theo sát phía sau chủ tử.

Màn đêm, ánh đèn rực rỡ, trong Hoàng cung thỉnh thoảng truyền đến những tiếng cười đùa.

Rường cột chạm trổ điện phủ lầu các, mái như mây ngói tựa ngọc, ánh trăng chiếu xuống như phủ thêm một lớp lụa mỏng, mông lung uyển chuyển.

Mộ Dung Xung kéo Vân Tiếu nhanh như tia chớp đi thẳng đến phía bắc Hoàng cung, nhanh như ánh sáng bạc lướt qua, đi qua lãnh cung, chọn những đường vắng vẻ mà đi, sau lãnh cung là một khu rừng rậm, cây khô lá héo, thỉnh thoảng lay động, ánh sáng chiều qua có vẻ loang lổ.

Mộ Dung Xung vung trường bào, đáp xuống cây đại thụ cao lớn nhất trong cánh rừng rồi đặt Vân Tiếu tại một cành cây to.

Vân Tiếu trầm mặt, con ngươi xinh đẹp tràn đầy lửa giận, mím chặt môi, hơn nửa ngày mới mở miệng: “Mộ Dung Xung, hôm nay nếu ngươi không có một lý do chính đáng, ra tuyệt đối không bỏ qua cho ngươi đâu”.

Giữa đêm tối đến bất ngờ, hành vi thế này không khác thổ phỉ là bao, có điều người của Thần Long cung vốn chính là đạo chính giang hồ mà.

Mộ Dung Xung cũng không vì Vân Tiếu giận mà tức giận, ngược lại còn nhàn nhã vui vẻ, nhà nhân tự đắc, con ngươi đen động lòng người như tỏa ra ánh sáng tựa ngọc, khóe môi là ý cười tỏa sáng rực rỡ, cảm hơi hơi nâng lên, giống như một bức tượng xinh đẹp, mặt nạ bạc tinh xảo kia làm nổi bật lên khí chất và con người hần, tuấn mỹ bất phàm, mặc dù không nhìn thấy khuôn mặt thật sự nhưng cũng có thể tưởng tượng ra một phong thái khuyê quốc khuyê thành.

Trăng tỏa sao sáng, đêm yên tĩnh không một tiếng động.

Pháo hoa rực rỡ nổ trên bầu trời đêm, đủ mọi màu sắc nở ra trong màn đêm, Vân Tiếu mở to mắt, ngạc nhiên nhìn pháo hoa bắn lên rồi rơi xuống những tia hoa lửa.

Cực kì rung động lòng người, ánh sáng màu bạc, pháo hoa rực rỡ, hai ánh sáng hòa quyện vào nhau, trắng lộng lẫy.

“Pháo hoa đẹp quá a.”

Vân Tiếu không nhận được thì thầm, trên khuôn mặt xinh đẹp khéo léo mang một thần thái rực rỡ, trong đôi đồng tử đen tràn đầy đủ mọi tia lửa rực rỡ.

“Tặng cho nàng.”

Giọng nói từ tính như rượu thuần truyền đến, trong đêm lạnh tựa như một khúc ca âm tai, đáng quý biết bao, dễ nghe biết bao.

Tức giận bức bối mấy ngày nay hoàn toàn tan thành mây khói.

Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, Mộ Dung Xung lại có lòng như thế, biết nàng gần đây buồn bức nên tặng nàng một bất ngờ, trong khoảnh khắc pháo hoa nổ rộ, sáng lạn lóa mắt biết bao.

Đúng vậy, từ khi năm mới đến nay, trong lòng nàng vẫn buồn bức không yên, Thái hậu hạ ý chỉ, các cung phi tần có thể mở tiệc trong cung tiếp đón cáo mệnh phu nhân, nhưng là Vân vương phủ không có ai, phụ thân và ca ca ở Phong Nha Quan giao tranh với quân Tây Lương, mà Vân Vương phi đã bị hưu, cho nên nàng trở thành hoàn cảnh cô đơn nhất trong cung.

Trong lúc Kim Hoa cung buồn tẻ lạnh lẽo, cung điện khác lại càng náo nhiệt, mỗi ngày tiệc cười đùa huyền ảo không ngừng, lại càng kích thích nàng.

Vân Tiếu ngẩng đầu nhìn trời đêm, đầy trời là tia tủa, ánh trăng xuyên qua cành lá thành những khoảng sáng loang lổ, chiếc rọi trên mặt nàng, một khuôn mặt rạng rỡ, ý cười tràn ngập khóe môi.

“Cảm ơn ngươi, rất đẹp.”

Đôi mắt âm u như hồ băng của Mộ Dung Xung lập tức dừng lại trên người nàng, nhìn thần thái của nàng, khóe môi cũng không nhận được cong lên, hai người đứng trên một cành cây, cùng nhau ngắm sao, thỉnh thoảng những bông hoa lửa lại nở rộ...

Mười lăm tháng giêng, tết Nguyên Tiêu, cũng là thọ tiên của Thái hậu.

Lần thọ tiên này, trừ các đại thần trong triều và cáo mệnh phu nhân của các phủ tiền cung chúc thọ, nghe nói thái tử và công chúa của Bắc Yến cũng đến Đông Tàn để đưa hạ lễ cho Thái hậu, giờ phút này khác nhân tôn quý đang ở trong Dịch cung, đến lúc chạng vạng sẽ tiến cung tham dự thọ yến.

Sáng sớm, trong cung nơi nơi tràn ngập không khí vui tươi.

Trong Trường Tín cung, thái giám và cung nữ bận rộn, nơi nơi đều thay đổi hoàn toàn, đèn lồng đỏ thắm rực rỡ được treo mọi chỗ, lụa đỏ gấp thành những bông hoa đỏ như lửa, tầng tầng rủ xuống trên mái hiên của Hoàng cung.

Thọ yến được tổ chức tại điện Thiên Thu của Trường Tín cung, nơi nơi là màu sắc rực rỡ, ánh sáng tràn ngập.

Cung nữ mặc áo hoa và thái giám đều đang bận rộn bên trong, thỉnh thoảng nghe thấy giọng của tổng quản thái giám Lâm An.

“Nơi này, mau, sửa sang lại một chút, còn bên này nữa.”

Ngược lại với sự bận rộn của Trường Tín cung, trong Kim Hoa cung, vắng vẻ lạnh tanh, im lặng vô cùng, Vân Tiếu nghiêng người tựa trên nhụy tháp,

Tú Tú và Uyển Uyển bên cạnh thỉnh thoảng liếc nàng vài cái, thấy trên mặt nàng không có chút biểu tình, Tú Tú không nhịn được mở miệng hỏi.

“Nương nương, hôm nay thọ tiên Thái hậu nương nương, nương nương các cung đều đi qua chúc tặng lễ, nương nương có muốn đi hay không?”

Vân Tiếu đang đọc sách nhập thần, nghe thấy Tú Tú hỏi, không nhịn được mà cười: “Người cho rằng ta qua đó thì rất hợp sao?”.

Hôm nay là thọ tiên Thái Hậu, không nói khắp chốn mừng vui, trong triều quan to cũng tiến cung chúc tụng, cũng có Thái tử và công chúa Bắc Yến tiến cung, nàng là một kẻ kẻ ngốc đi qua làm gì? Không phải tự tìm mất mặt sao?

Có điều...

Sắc mặt Vân Tiếu tối sầm, nghĩ đến giờ phút này người của Vân gia đang lĩnh quân tác chiến ở tiền tuyến, liệu chết bảo vệ Phong Nha Quan, nhưng Thượng Quan Diệu chỉ cho họ năm vạn binh mã, ngược lại chúng ở trong này bốn phía ca múa, hoàn toàn mắc kẹt sống chết của tướng sĩ tiền phương, vừa nghĩ vậy, đồng tử của Vân Tiếu tràn ngập hàn khí.

Uyển Uyển mang trà đến, cung kính đứng một bên, tươi cười nâng khuôn mặt nhẹ nhàng như nước lên, thản nhiên mở miệng.

“Nương nương, bên kia vô cùng náo nhiệt, chỉ bằng chúng ta đi xem náo nhiệt, nương nương là Hoàng hậu cơ mà.”

Vân Tiếu nghe vậy, lời này cũng đúng, nàng là Hoàng hậu nương nương mà, nếu nàng không vui, sao phải cho bọn chúng vui vẻ? Hơn nữa nếu nàng muốn xuất cung, phải tìm một lý do gì đó để đi, không thể ở trong thâm cung này được.

“Ừm, chờ người bên kia đến đủ, chúng ta cũng đến giúp vui một chút.”

“Đi.”

Uyển Uyển cao hứng gật đầu, Tú Tú đứng cạnh luôn cảm thấy sờn gai ốc, tuy những lời này là do nàng nhắc tới trước, nhưng nàng đơn thuần chỉ là muốn đề Hoàng hậu qua chào hỏi Thái hậu, lại không ngờ Hoàng hậu khi nào thì tốt bụng như vậy, huống chi nàng ấy hiện là một kẻ ngốc, đi chỉ gây thêm trở ngại, huống chi hiện giờ Vân Vương gia và Vân công tử đang ở trên sa trường, trong lòng Hoàng hậu chắc rất hận Hoàng thượng và Thái hậu, sao có thể thật tình đi chúc mừng Thái hậu chứ.

Ban đêm, điện Thiên Thu được trang trí lại mới hoàn toàn.

Tám tờ lụa màu đỏ tía hơi rủ xuống, trong điện thoảng mùi hương mẫu đơn, giữa đại điện là tám cái cột bằng cẩm thạch, được khảm mười hai chiếc đèn ngọc lưu ly, tỏa ra ánh sáng long lanh, hoa tươi được cắm trong bình sứ men, màu sắc sắc sỡ, ánh sáng càng làm hoa trở nên tươi sáng.

Son hào hải vị, rượu ngon thuần khiết được đặt trên bàn

Không khí hỗn hợp mùi hoa, hương rượu, còn có hương mỹ thực.

Tết Nguyên Tiêu, vốn là ngày hội vui mừng của dân gian, lúc này trong điện Thiên Thu thấp đầy hoa đăng, trên viết những câu đồ ly kỳ, Hoàng thượng có chỉ, tối nay ngoài chúc tụng thọ tiên Thái hậu nương nương, sau tiệc còn chơi đoán câu đồ trên đèn, đoán trúng có thưởng.

Thánh chỉ vừa ra, phi tần các cung đều hân hoan không thôi, sớm sửa soạn bị trang phục tham dự, gần đây trong cung liên tục xảy ra nhiều chuyện, mọi người đều cảm thấy áp lực, khó được một hôm tết Nguyên Tiêu lại còn chúc thọ Thái Hậu, lại có thể đoán câu đồ đèn làm vui.

Hơn nữa nghe nói, thọ yến lần này, Thái tử và công chúa Bắc triều cũng tiến cung để tham dự yến thọ của Thái Hậu nương nương.

Nghe đồn Thái tử Bắc triều Yến Dục, tà mị phóng đảng, thần thái bức người.

Nếu Thái tử và công chúa Bắc triều đến Đông Tàn để chúc thọ Thái Hậu, tối nay nhất định sẽ náo nhiệt hơn bình thường, Hoàng thượng nhất định sẽ bảo Lâm Vương và Yên kinh đệ nhất công tử Dạ Vô Quân cùng tiếp khách, như thế tính ra, những phi tần trong cung mặc dù không thể muốn làm gì thì làm nhưng cũng có thể nhìn đã mắt, yến hội hôm nay so với những yến hội bình thường trong cung còn náo nhiệt hơn ba phần.

Trời bắt đầu tối.

Quan lại trong triều đều dẫn gia quyến tham gia, điện Thiên Thu rất nhanh trở nên náo nhiệt.

Đèn cung đình lay động, ba người thành một đám, năm người thành một đám, tiến đến cùng nhau thảo luận về những câu đồ trên đèn hoa đăng, thỉnh thoảng những tiếng nói cười nhỏ truyền đến.

Trong không khí náo nhiệt, rất nhiều thiên kim tiểu thư trang phục đẹp để tiến đến, thỉnh thoảng thẹn thùng ngẩng đầu nhìn về phía những danh môn công tử đèn tham gia yến hội.

Trong đó người có sức hút nhất là thân vương Thượng Quan Lâm, chẳng những thân phận hiển hách mà còn nhân phẩm tuyệt vời, trường bào xanh đen, thất lưng tơ lụa, phong thái bất phàm làm cho các tiểu thư khuê các mặt đỏ tai nóng, có điều vị Lâm Vương gia đang chuẩn bị gây náo động này lại lạnh lùng tuyệt đối, khiến người ta phải lùi bước, chỉ hân huyên cùng với Yên kinh đệ nhất công tử Dạ Vô Quân, hai người đi đến một chỗ yên ắng, đang thảo luận gì đó.

Một người nữa có sức hút trong yến hội đương nhiên là Yên kinh đệ nhất công tử, Dạ Vô Quân, hắc là biểu ca của Hoàng thượng đương triều, cháu ruột của Thái hậu, còn là huynh trưởng của Đức phi Dạ Tổ Tuyết.

Dạ công tử, luôn luôn làm việc khiêm tốn, rất ít tham dự những thịnh yến trong cung, hôm nay sỡ dĩ tham gia, chắc là vì thánh chỉ của Hoàng thượng.

Yến hội hôm nay, Thượng Quan Diệu hạ thánh chỉ cho các đại thần và gia quyến tham gia, thật ra là có mục đích khác.

Tuy Đông Tần có quan hệ tốt với Bắc Yến, nhưng cũng chỉ giới hạn ở ngoài mặt, loại hiện tượng bên ngoài này rất dễ bị phá bỏ, lần này thọ tiên của mẫu hậu, thái tử và công chúa Bắc Yến đến, nói vận tức là có ý tức khác.

Trước mắt, liên hôn là biện pháp tốt nhất và trực tiếp nhất, nhưng hiện giờ không có công chúa, cho nên chỉ có thể mời Bắc Yến công chúa suy nghĩ.

Hôm nay, hắc hạ thánh chỉ cho Thượng Quan Lâm và Dạ Vô Quân tham gia cung yến. Chỉ cần công chúa nhìn trong một trong hai người họ, sẽ gả đến Đông Tần, như vậy Đông Tần và Bắc Yến ít nhất sẽ hòa bình trong ba mươi năm...

Đêm ngày càng sâu, đèn lưu ly trong cung chiếu sang điện Thiên Thu nở như ban ngày, trong không khí là hương thơm ngào ngạt. Giữa đại điện trải thảm thêu phượng đỏ mang mẫu đơn, hai bên bày bàn ghế làm từ gỗ tử đàn, trên bệ là đệm dựa hình tròn, trên bàn dưới ánh sáng của ngọc lưu ly là sơn hào hải vị, những hộp trạm trổ tinh xảo bên trong là điểm tâm các loại.

Quan viên và gia quyến mới đến lục tục vào vị trí, đều ngồi xuống ghế, nói chuyện với người bên cạnh bằng những đề tài mới lạ, thỉnh thoảng có những tiếng người sang sảng.

Mãi đến khi thái giám ngoài cửa đại điện hô vang.

“Hoàng Thượng giá lâm, Thái hậu nương nương giá lâm, Hiền phi nương nương giá lâm, Thục viện nương nương giá lâm.”

Người đi đầu là Hoàng thượng cả người mặc long bào, quý khí bức người, tóc đen như mực dùng quan tử kim buộc lấy, sắc mặt treo treo như ngọc, thân mình cao ngất vững vàng đi tới.

Bên cạnh hắn là Thái hậu nương nương cao quý quyền rũ động lòng người, trên khuôn mặt là nét cười vui vẻ, trên người là hoa y màu hồng làm da thịt càng trở nên mịn màng, cạnh bà là hai phi đi song song, Hiền phi nương nương thanh nhã bức người và Thục Viện nương nương trầm ôn nội liễm, một trái một phải đỡ Thái hậu nương nương bước tới, theo sau là một đám phi tần.

Các quan viên đang ngồi nhất loạt đứng dậy, cung kính cúi người, cao giọng: “Tham kiến Hoàng Thượng, Thái hậu nương nương.”

Giọng nói trong treo của Thái hậu vang lên: “Các vị khanh gia bình thân.”

“Tạ ơn Hoàng thượng, Thái hậu nương nương.”

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Thọ Yến Phong Ba

Tiếng nói vui mừng của Thái Hậu vang lên: “Các vị khanh gia hãy bình thân”.

“Tạ Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương”.

Mọi người cao giọng, cung kính đứng thẳng như trước, đến tận khi Thái Hậu nương nương cùng Hoàng Thượng ngồi xuống, còn có các cung phi tần ngồi xuống, mọi người mới yên lặng về chỗ ngồi.

Thái Hậu nương nương cùng Hoàng Thượng vừa xuất hiện, sắc mặt nhà Dạ gia đều không nén được giận, ánh mắt sâu thẳm, lòng có oán khí, Thái Hậu thể nhưng lại đem cháu gái giáng xuống làm Thục Viện nhị phẩm, cái này đối thành ai thì sắc mặt cũng khó coi mà thôi.

Binh bộ Thượng Thư Dạ Tư Nguyên đại nhân, không nói một lời nào buồn bực cúi đầu, vài quan viên bên cạnh hắn, cũng không dám nói thêm cái gì.

Lúc này, tiếng nói của thái giám lại vang lên: “Bắc Thái tử Yến Dục, công chúa Yến Linh giá lâm”.

Tiếng thông báo vừa vang lên, mọi ánh mắt trong điện đều nhất tề nhìn về phía cửa đại điện, nam tử đi đầu, dáng người cao gầy thon dài, trường bào cầm tú, ngũ quan lập thể, đôi mắt đen sâu thẳm, giống như một hồ nước tĩnh lặng, sâu không lường được, lông mày đen nhánh tóc mai bay bay, lông mi dài nhỏ, lóe ra thần thái cuồng vọng tà mị, khóe môi khẽ nhếch, đó là ý cười liễm liễm.

Bên cạnh hẳn là hai gã hộ vệ mặt không chút thay đổi, còn có một vị giai nhân xinh đẹp thoát tục, đúng là Bắc triều công chúa Yến Linh, Bắc triều công chúa Yến Linh, dáng người cũng cao gầy, đầy đặn động lòng người, ngũ quan xinh đẹp, trong đôi mắt to ánh lên tia nhìn kiêu ngạo, lớn mắt mạnh mẽ nhìn quét một vòng, cuối cùng đem ánh mắt dừng lại trên ghế cao kia, Hoàng Thượng trẻ tuổi, trên người Thượng Quan Diêu, ý cười trong suốt, hành lễ giống như huynh trưởng của mình.

“Yến Dục (Yến Linh) bái kiến Diêu đế, Thái Hậu nương nương, cung chúc Thái Hậu nương nương phúc thọ vô cương”.

Yến Dục nói xong tự phụ vung tay lên, thủ hạ phía sau, mang theo một chiếc hộp gấm tiến lên, trước mặt Thượng Quan Diêu cùng văn võ bá quan Đông Tàn mở ra, vạn đạo hào quang bắn ra, chói mắt bức người, trong hộp gấm kia chính là dạ minh châu sáng chói, ước chừng khoảng mười viên, mỗi một viên đều có giá trị vô cùng xa xỉ, mười viên minh châu đặt cạnh nhau, chính là một tác phẩm nghệ thuật.

Trên yến hội, lập tức có người hâm mộ mở miệng: “Thật đẹp”.

“Đúng vậy, đúng là Bắc Yến thái tử, vừa ra tay cũng thật là hào phóng”.

Tiếng nghị luận nhỏ nhỏ thi thoảng lại truyền đến lỗ tai Yến Dục cùng Yến Linh, thái tử Yến Dục nội liễm mà trầm ổn, cũng không tỏ vẻ gì, nhưng mà Yến Linh vẫn chỉ là một cô gái trẻ tuổi nhiệt huyết, nghe mấy đại thần nghị luận như vậy, mặt mày hơn hờ, khoe môi mang theo nụ cười đắc ý.

Thượng Quan Diêu liếc mắt lạnh lùng nhìn qua một lượt, các vị đại thần ngồi ở hai bên lập tức im lặng lại, đây không phải là nâng khí thế người khác lên mà diệt uy phong của mình sao? Cho dù Bắc Triều có đưa lên vật gì, cũng không thể không có kỳ chỗ nào mà biểu hiện ra ngoài như vậy, để cho người khác chê cười như vậy?

Rất nhiều đại thần lập tức hiểu ra, phút chốc không ai dám hé răng, Thượng Quan Diêu sang sảng cười, vẫy tay phân phó: “Dục thái tử có tâm, mời ngồi, từ trước đến nay Bắc Yến cùng Đông Tàn giao hảo, lần này là thọ yến của Thái Hậu, Dục thái tử lại từ Bắc triều đến đây, trước trăm xin tạ ơn lòng hữu nghị của Bắc đế”.

“Đâu có”.

Yến Dục ôm quyền, cười nhàn nhạt rồi nhẹ nhàng đi theo thái giám, đi đến vị trí của khách quý ngồi xuống.

Công chúa Yến Linh ngắm nhìn một vòng, cẩn thận đánh giá các nam tử ngồi quanh đó, cuối cùng đưa mắt nhìn người ngồi trên cao- Thượng Quan Diêu, nhìn đi nhìn lại, trong thọ yến đêm nay, người xuất sắc nhất vẫn là Đông Tàn hoàng đế, những người khác tuy rằng cũng thực xuất sắc, nhưng không xứng với thân phận Bắc triều công chúa của nàng, ngoại trừ Đông Tàn hoàng đế, những người khác chỉ sợ còn chưa đủ tư cách, Yến Linh khoe môi xuất hiện ý cười nhợt nhạt, nghe nói Đông Tàn hoàng hậu là một con cóc, nếu như mình được gả cho Đông Tàn hoàng đế, ngoại trừ con cóc kia, thì mình chính là người quyền cao chức trọng nhất hậu cung rồi .

Yến Linh cân nhắc một phen, mắt phản hãm xuân, ngênh ngàng đưa tình nhìn Thượng Quan Diêu.

Hoàng đế Thượng Quan Diêu căn bản không hề nghĩ đến chuyện như vậy, giờ phút này hẳn một lòng thầm nghĩ làm cho vị Bắc triều công chúa này thích Lâm Vương hoặc là Dạ Vô Quân trong yến hội hôm nay, như vậy là có thể làm đám hỏi giữa Đông Tàn cùng Bắc Yến, lại không ngờ rằng vị Bắc triều công chúa này, thế nhưng lại đã tâm bưng bưng nhìn trộm chính mình, thậm chí còn muốn trở thành Đông Tàn hoàng hậu.

Thượng Quan Diêu ra lệnh một tiếng, ca múa bắt đầu, các vũ cơ cung đình mặc quần áo màu đỏ khiêu vũ ra sân, giống như một đàn bướm diễm lệ, bay nháy động lòng người.

Yến hội chính thức bắt đầu, bình rượu ngọc lưu ly, rượu quỳnh tương mỹ tửu, hỗ trợ lẫn nhau tạo nên hoàn mỹ, một màn ca múa mừng cánh thái bình.

Thình thoảng lại có vài vị đại thần đi đến trước mặt Bắc Thái tử Yến Dục, kính rượu Bắc triều thái tử cùng công chúa, thiết đãi thịnh tình, còn nhân cơ hội nói vài ba câu mong sao hai nước vĩnh viễn hòa bình.

Thượng Quan Diêu bưng lên chén rượu ngọc lưu ly, rượu Hải Đường tản ra hương khí, hẳn khẽ neho hai tròng mắt lại, nhẹ nhàng thưởng thức rượu ngon, dư quang nơi khoe mắt, nhìn toàn bộ tình huống bên dưới đài, bắt động thanh sắc.

Cả yến hội sôi nổi nhất từ trước tới nay, khách khứa vui mừng, ca múa càng ngày càng chọc người, tiếng đàn sáo du dương, xa xôi triền miên.

Đúng lúc này, đột ngột một tiếng báo vang lên cắt đứt yến hội.

“Hoàng hậu nương nương giá lâm”.

Yến hội đang vui mừng, nháy mắt bị cắt ngang, hơi lạnh tràn ngập khắp cả yến hội, Hoàng Thượng Thượng Quan Diêu sắc mặt liền lạnh lùng xuống, trong đôi mắt đen hiện lên sát khí, bàn tay to nắm chặt ly rượu ngọc lưu ly, cũng không nhúc nhích.

Thái Hậu nương nương trên ngũ quan quỵn rũ chợt lóe rồi biến mất lạnh lùng, trầm giọng phân phó Lâm công công bên cạnh.

“Đem hoàng hậu đưa trở về”.

“Dạ, nương nương, ” Lâm An nhỏ giọng tuân mệnh, sau đó chậm rãi lui ra bên ngoài, nghĩ muốn lặng yên đem ngọc hậu đưa trở về, nhưng mà có người lại không buông tha cho cơ hội tốt như vậy.

Bắc Thái từ Yến Dục thần nhiên nâng tay, khe khẽ trêu chọc tóc đen của mình, tư thái kia nhàn hạ như nước, mang theo tao nhã quý khí, trong ánh mắt chột lóe rồi biến mất ánh sáng lạnh, gần từng chữ mở miệng.

“Thái Hậu thọ yến, hoàng hậu nương nương đến đây, sao lại có thể bị cự tuyệt ở ngoài chứ, việc này nếu mà rơi vào lỗ tai Vân vương gia, chỉ sợ Vân vương gia lại có suy nghĩ khác, tốt nhất vẫn nên mời hoàng hậu vào trong chúc mừng đi”.

Yến Dục đã mở miệng, trên yến hội, đại thần hai mặt nhìn nhau, ai cũng không dám nói chuyện, đối với vị hoàng hậu này, trong lòng mỗi người đều có chút e ngại, nghe đồn con ngọc này gần đây tính cách thay đổi, trong cung có rất nhiều người ăn mặc, không biết lần này nàng ta lại đây, là muốn làm gì, nếu như nàng nóng giận, lại phát điên lên, không phải là sẽ làm hỏng thọ yến của Thái Hậu sao, cho nên ai cũng không dám nói chuyện.

Chỉ có Bắc triều công chúa Yến Linh, lạnh nhạt phụ họa lời nói của ca ca mình.

“Đã sớm nghe nói Đông Tần có vị ngọc hoàng hậu, bản cung vẫn tò mò, không biết nàng ta có bao nhiêu ngọc đây?”

Công chúa Yến Linh vừa nói dứt câu, yến hội lại càng thêm im lặng, những vũ cơ đang khiêu vũ, cũng bởi vì không khí lạnh lẽo mà không biết làm sao, mỗi người ngừng lại, lui sang đứng một bên, các vị đại thần cùng gia quyến thật cẩn thận ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng Thượng, Hoàng Thượng tuy rằng sắc mặt khó coi, nhưng cũng không có tức giận, chậm chậm uống hết rượu ngon trong chén, vẫy tay mệnh lệnh thái giám.

“Đem hoàng hậu mang tiến vào”.

Cẩn thận nghe kỹ có thể thấy Hoàng Thượng chữ cuối cùng phải cắn từng chữ mà ra, vô cùng lạnh lùng, giống như một vật bén nhọn hung hăng va chạm vào trong lòng.

Tiểu Đình Từ lập tức xoay người ra ngoài, chạy thẳng ra bên ngoài cửa điện.

Trước cửa điện nghìn năm, từng đám hoa tươi xếp thành hàng, hai bên cửa treo đèn cung điện hình con hạc, trước cửa điện một loạt thái giám và cung nữ đang đứng, giờ phút này tất cả đều thật cẩn thận đánh giá nữ tử mặc hoa y trước mặt này, yên lặng, thanh lệ bức người, hoàn mỹ không tỳ vết, nàng đúng là đương triều ngọc hoàng hậu.

Vân Tiểu một bên đánh giá một sân náo nhiệt này, một bên nghe Uyển Uyển lái nhai bên tai.

“Hoàng hậu, chúng ta trở về đi, nơi này không phải nơi chúng ta nên đến, hôm nay chính là thọ yến của Thái Hậu nương nương, lúc này người đến đây, không phải là khiến cho Thái Hậu cùng Hoàng Thượng khó chịu sao? Người nói thử xem người chỉ là một kẻ ngọc, nhìn thấy người ai mà còn vui mừng cho được, những người đó rất cao quý a, hoàng hậu nương nương, chúng ta trở về đi”.

Uyển Uyển nói xong, đưa tay muốn kéo Vân Tiểu, Vân Tiểu vung tay lên, hất bàn tay của Uyển Uyển ra.

“Muốn chơi”.

Hai chữ ngắn gọn mà đánh thép, tỏ vẻ nàng muốn vào trong để vui chơi, Uyển Uyển khuôn mặt khổ sở, khó xử nhìn một hàng thái giám cùng cung nữ phía trước, những người đó đều cảnh giác nhìn con ngọc trước mặt, đồng thời lui ra phía sau từng bước, bọn họ cũng không dám chọc nàng, nàng có ngọc, nhưng cũng là một vị hoàng hậu, phía sau còn có Vân vương phủ, mà các nàng thân phận đều thấp kém không có chỗ dựa.

Uyển Uyển giả vờ giả vịt lôi kéo chủ tử của mình, chẳng qua động tác kia lại càng giống như là muốn đẩy chủ tử vào trong, mà những thái giám cùng cung nữ này, sợ Hoàng Thượng trách cứ xuống, một bên lui một bên kêu: “Nương nương, nương nương vẫn là trở về đi”.

Cửa náo loạn thành một đồng, thái giám Tiểu Đình Từ bên người Hoàng Thượng dẫn theo vài tiểu thái giám đi ra, những thái giám cùng cung nữ canh giữ ở cửa đang ngăn cản Hoàng Hậu thấy hấn đi ra, đồng thời nhẹ nhàng thở ra, khẽ cúi thân mình cung kính mở miệng.

“Đình công công”.

“Để cho hoàng hậu vào đi”.

“Dạ, công công,” tiếng nói vừa rơi xuống, khó nén kinh ngạc, Hoàng Thượng lại để cho hoàng hậu vào trong, chỉ mong hoàng hậu đừng có phát cái bệnh điên lên, nếu không không phải đã để cho người Bắc triều chế giễu sao.

Tiểu Đình Từ ngược lại lại không quên cấp bậc lễ nghĩa, mặc dù Vân Tiểu là con ngọc, lại vẫn hành lễ chu đáo, người như thế khó trách có thể ở trong cung giống như cá gặp nước, mặc dù trong lòng có suy nghĩ gì khác, cũng tuyệt đối sẽ không để lộ ra chút gì.

“Nương nương, mời theo nô tài vào trong”.

Uyển Uyển vươn tay giúp đỡ Vân Tiểu, khách khí mở miệng: “Làm phiền công công”.

Thọ yến đang náo nhiệt vui vẻ, bởi vì ngọc hậu đến, mà rơi vào trong sự yên tĩnh chưa từng có, một chút tiếng vang cũng không hề có, trên yến hội, mọi ánh mắt đều đang nhìn chằm chằm cửa đại điện, trong mỗi ánh mắt này, có phần hận, có tức giận, cũng có cái nhìn xem kịch vui, trầm vị mà thành, mà Vân Tiểu ở trong ánh mắt mọi người, lại nghiêng ngàng đi tới yến hội.

Tối nay, nàng mặc một bộ quần áo tơ lụa mỏng thuần sắc trắng, cổ tay áo cùng vạt áo thêu vài nhành hoa Hàn Mai, Hàn Mai cao ngạo, đặt trên nền áo trắng tạo ra phong tình vô hạn, tóc đen tung bay, trên đầu cũng không châu sai, trắng trong thuần khiết thanh nhã, im lặng nhẹ nhàng bước vào trong điện, đôi mắt to trắng đen rõ ràng, mang theo mây phần mới lạ, ý cười trong suốt nhìn quét mọi người.

Uyển Uyển cùng Tú Tú dẫn chủ tử lướt qua mọi người, đi đến trước mặt Hoàng Thượng cùng Thái Hậu nương nương.

“Hoàng hậu, tham kiến Thái Hậu nương nương cùng Hoàng Thượng”.

Hai tỷ nữ không nói lời nào, một trái một phải kéo lấy chủ tử, để cho nàng quỳ xuống vấn an người phía trên.

Thái Hậu nương nương ngồi ngay ngắn phía trên, trên khuôn mặt quyền rũ kia, toát ra một nụ cười thiện ý, không đợi Văn Tiểu quỳ xuống, liền vung tay lên: “Miễn”.

Uyển Uyển cùng Tú Tú nhanh chóng tạ ơn: “Tạ Thái Hậu nương nương ân điển”.

Thọ yến, vẫn như trước không hề có tiếng vang, loại thời điểm như thế này, ai dám mở miệng nói chuyện, mọi người có mắt đều có thể thấy được, Hoàng Thượng cùng Thái Hậu tâm tình miễn bàn có bao nhiêu buồn bực, bọn họ cũng không phải kẻ ngốc, tùy tiện mở miệng, là tự tìm đường chết thôi, mọi người chỉ đành cẩn thận nhìn Hoàng Thượng, chỉ thấy trên ngũ quan tuấn kiệt của Hoàng Thượng, bao phủ một mảnh âm trầm, ánh mắt lạnh lùng, hung hăng căm tức nhìn nữ nhân phía dưới, nữ nhân này tồn tại, chính là sự nhắc nhở cho mọi người ngồi phía dưới, hân, vua của một nước, thế nhưng lại lấy một nữ nhân ngu ngốc làm hoàng hậu, loại nhục nhã này vĩnh viễn gắn ở trên người hân, mà hôm nay, điều khó chịu này lại một lần nữa hiện ra trước mặt mọi người.

Điều này khiến hân hận không thể đem nữ nhân này thiên đao vạn quả, cắn răng âm trầm mở miệng.

“Tiểu Đình Tử, mau an trí chỗ ngồi cho hoàng hậu”.

Hôm nay là thọ yến của Thái Hậu, căn bản không có vị trí của hoàng hậu, nàng ta lại bất thành lình nhảy ra, chi có thể tạm thời an bài một vị trí.

Thượng Quan Diệu vừa nói xong, Bắc Thái tử Yến Dục đôi mắt phượng hẹp dài nhướng lên, một tia không đồng ý lướt qua hai gò má, ôm quyền trầm giọng mà nói.

“Hoàng Thượng, hoàng hậu chính là người đứng đầu lục cung, hôm nay là thọ yến Thái Hậu, sao lại có thể tùy tiện an bài chỗ ngồi cho hoàng hậu như vậy”.

Yến Dục lười biếng đứng dậy, khoe môi hiện lên tựa tiểu phi tiêu, tà nghệ nhìn Thượng Quan Diệu, nếu đã cưới về thì dù là kẻ ngốc cũng nên đối đãi cho tốt, hân lợi dụng Văn vương phủ, ít nhất cũng phải trả chút giá chứ, nếu không thì cũng thật uổng làm vua của một nước.

Lời nói của Yến Dục khiến cho những người trên yến hội đều ngây ngẩn cả người, vị Bắc Thái tử này có ý gì vậy, rốt cuộc là đồng cảm với kẻ ngốc hậu, hay là mượn cơ hội này chen ép Đông Tân.

Thượng Quan Diệu sắc mặt thoáng chốc trầm xuống, ánh mắt càng lúc càng thêm âm u, âm u nhìn Yến Dục đối diện, nam nhân này có ý gì vậy?

Công chúa Yến Linh nhìn thấy Thượng Quan Diệu tức giận, nhanh chóng đứng dậy, vươn tay kéo kéo huynh trưởng của mình, hôm nay hai người bọn họ đến Đông Tân, chính là đến đây làm khách, sao lại thành giằng co với Hoàng Thượng thế này, mà ý tứ của phụ hoàng là muốn đàm hỏi với Đông Tân, hoàng huynh lại làm thành như vậy, không phải khiến cho quan hệ hai phía căng thẳng hay sao?

“Hoàng huynh, huynh làm gì vậy?”

Có điều Yến Dục cũng không để ý đến hoàng muội đang lôi kéo, ánh mắt khiêu khích lạnh lùng nhìn thẳng Thượng Quan Diệu, Thượng Quan Diệu đầu tiên là căm tức, sau lại chậm rãi nở nụ cười: “Bắc Thái tử thật là có một tấm lòng tử bi a, vậy mà lại có thể đồng tình với một kẻ ngốc mà lên tiếng?”

Hoàng Thượng cười, các đại thần phía dưới cũng đều cười, không khí cũng liền thả lỏng hơn rất nhiều, Vương gia Thượng Quan Lâm trực tiếp đứng lên, bưng lên chén rượu, hướng về phía Yến Dục.

“Bốn vương kính Bắc Thái tử một ly, thay Đông Tân hoàng hậu tạ Bắc Thái tử hảo tâm”.

Thượng Quan Lâm nói xong, ngửa đầu một ngụm uống cạn chén rượu trong ly, khoe môi mang theo nụ cười châm chọc, mấy vị đại thần bên cạnh hân cười cười, những tiếng phụ họa vang lên, tất cả đều là nhằm vào những lời của Yến Dục.

Nhưng mà Yến Dục cũng không hề tức giận, mắt lạnh nhìn quét một vòng yến hội, cuối cùng không nhanh không chậm nhướng mày, nhàn nhạt mở miệng.

“Ngay cả kẻ ngốc mà cũng không buông tha, cũng xứng là người tài sao”.

Lời này vừa nói ra, giống như một tảng đá lớn ném xuống hồ, sóng to gió lớn dậy lên, gương mặt Thượng Quan Lâm nháy mắt khó coi vạn phần, ánh mắt âm trầm thị huyết, giận dữ chỉ vào Yến Dục, hung hăng truy vấn: “Người vừa rồi nói cái gì?”

“Ta không biết Lâm Vương gia lại là kẻ điên”.

Yến Dục bung chén rượu lên, thông thả thưởng thức một ngụm.

Mà Thượng Quan Lâm thực sự bị câu nói của hần chọc giận, đôi mắt bình tĩnh mà lạnh lùng, mong muốn lao lên quyết đấu cùng hần một trận, nhưng hai thủ hạ của hần cũng nhanh chóng ôm lấy thân mình hần, ngăn cản động tác của hần.

“Vương gia, bình tĩnh một chút”.

Yến hội thực lộn xộn, mà nhân vật chính khiến mọi chuyện xôn xao, về mặt lại mờ mịt, cười tủm tỉm nhìn hai phía đang đối chọi gay gắt kia, trong ánh mắt ẩn giấu mũi nhọn.

Vân Tiểu vẫn không nhúc nhích, bình tĩnh nhìn những người bên cạnh, ánh mắt từ trên mặt Thái Hậu nương nương, chuyển qua mặt hoàng đế Thượng Quan Diệu, cuối cùng rơi xuống người Bắc triều thái tử, vị Bắc triều thái tử này thực sự có tấm lòng đồng tình với người khác sao? Chỉ sợ chưa chắc, hoàng quyền trên người, làm sao có thể dùng lòng tốt như vậy, hần chẳng qua muốn mượn cơ hội này chèn ép người Đông Tần mà thôi.

Vân Tiểu khoe môi cong lên, cười yếu ớt xinh đẹp.

Nàng chẳng qua cũng chỉ xúi quẩy đảm nhận làm ngôi nỏ giữa bọn họ mà thôi.

Vốn dĩ là một thợ yến tốt đẹp, lại bởi vì một con ngốc đến đây, mà trở nên quý dị khó lường, phía trên cao Thái Hậu nương nương, cuối cùng sắc mặt có chút khó coi, trên dung nhan quyền rũ bao phủ một tầng xanh đen, xoay người trầm giọng: “Được rồi”.

Thái Hậu cũng đã nói, Thượng Quan Lâm im lặng xuống, Bắc Thái tử Yến Dục cũng thu liễm một chút, tầm mắt mọi người đều nhìn vào ngốc hậu đứng giữa đại điện, con ngốc này, hôm nay lại im lặng một cách lạ thường, từ đầu tới giờ vẫn cười nhẹ nhàng, nếu như không nói lời nào, thật sự nhìn không ra, nữ nhân này lại là một người ngốc.

Hiền phi Diệp Ngọc Vân, ngoại trừ hoàng hậu ra, chính là người đứng cao nhất hậu cung, hơn nữa lại được Thái Hậu yêu thích, cho nên chỗ ngồi của nàng cũng là bên cạnh Thái Hậu nương nương, giờ phút này thấy thợ yến lạnh lẽo, cứng ngắc, Hoàng Thượng cùng Thái Hậu nương nương không thể xuống bậc được, lúc này Hiền phi lập tức đứng lên đi xuống chỗ cao, liền đi tới bên người Vân Tiểu, vươn tay dắt Vân Tiểu, ôn nhu mà nói.

“Thái Hậu nương nương thấy tỷ tỷ thân mình không được khỏe, cho nên việc này cũng không kinh động đến tỷ tỷ, nếu hoàng hậu tỷ tỷ đến đây, làm sao có thể ngồi ở vị trí của thiếp thân được”.

Hiền phi Diệp Ngọc Vân tự mình đem Vân Tiểu bố trí ổn thỏa tại vị trí của mình, mà nàng lại quay đầu nhìn thái giám một bên: “Cho ta một vị trí khác đi”.

“Dạ, nương nương,” tiểu thái giám nhanh chóng bố trí một vị trí khác.

Hiền phi Diệp Ngọc Vân, làm người tinh tế, rất được Thái Hậu cùng Hoàng Thượng yêu thích, hành động lần này của nàng, lại càng gia tăng vị trí của nàng trong lòng Hoàng Thượng cùng Thái Hậu, tăng thêm độ sủng ái, hai người đều tán dương nhìn Hiền phi một cái.

Hành động này của Hiền phi, khiến Thục Viện Dạ Tổ Tuyết hận đến ngứa răng, trong ánh mắt một mảnh đỏ đậm, đáng tiếc tiên cơ đã bị Diệp Ngọc Vân chiếm, bản thân mình lại bị đánh bại lần nữa, có điều, nàng cũng không tin, Thái Hậu cuối cùng sẽ chọn nàng ta mà không chọn cháu gái mình, Dạ Tổ Tuyết âm thầm cắn răng, nhìn chăm chú vào biến hóa của bữa tiệc.

Hoàng hậu được an bài chỗ ngồi tốt, vũ cơ lại bắt đầu khiêu vũ, yến hội tiếp tục tiến hành.

Chỉ là không khí không còn nóng bỏng như trước nữa, Thái Hậu nương nương cùng Hoàng Thượng sắc mặt vẫn chưa giãn ra, ánh mắt của hai người như có như không quét nhìn Vân Tiểu, lại chỉ thấy con ngốc này, về mặt toàn ý cười, vừa xem ca múa, vừa ăn gì đó, vô cùng thoải mái.

Nàng càng là vui vẻ, Thái Hậu trong lòng lại càng khó chịu, thật sự khó mà nuốt trôi cho được, có điều trước mặt văn võ bá quan cùng Bắc triều thái tử, cũng không tiện nổi giận, chỉ đành cố nén giận xuống, chẳng qua khuôn mặt kia cũng không cười nữa.

Bắc triều công chúa Yến Linh, thực vừa lòng với Đông Tần hoàng đế này, lúc này thấy sắc mặt Thái Hậu cùng Hoàng Thượng sắc mặt không được tốt, mà chuyện này cũng do từ huynh trưởng mình mà ra, khuôn mặt liền tràn đầy tươi cười đứng lên.

“Hôm nay cái chính là thợ yến của Thái Hậu nương nương, Yến Linh bất tài, dâng lên màn múa chúc thọ của Bắc triều ta, cung chúc Thái Hậu nương nương phúc như Đông Hải, thợ tỷ Nam Sơn”.

Bắc triều công chúa hiển vũ, thợ yến cuối cùng cũng cao trào một ít, không khí lại sôi nổi một chút.

Nghe đồn Bắc triều am hiểu nhất chính là ca múa, mà vị Bắc triều công chúa này, kiêu ngạo ngẩng cao đầu, lại nhìn công chúa, mặc một bộ áo hoa rộng tay, đủ mọi màu sắc rất là tươi đẹp, nhiều màu sắc như vậy bị mặc trên một người, vốn nên có vẻ thô tục khó coi, nhưng mà vị Bắc triều công chúa này, mặc lên lại tạo ra một phong cách riêng, làn da trắng như ngọc được màu sắc tươi đẹp kia phụ trợ lại càng thêm nổi bật khỏe mạnh, lộ ra màu phấn hồng nhàn nhạt, con mắt sáng mang theo táo bạo, không che mất tao nhã.

Trên buổi thợ yến vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, tiếng hoan hô như sấm dậy.

Thái Hậu hiếm thấy lại lộ ra vẻ mặt tươi cười, nhìn Bắc triều công chúa Yến Linh có chút tán thưởng: “Công chúa có tâm, xem ra là chúng ta có nhân phúc”.

Màn múa chúc thọ Bắc triều kỳ thật chính là hai người khiêu vũ, một người bên hông mang theo trống, vừa gõ vừa xướng lên ca khúc chúc thọ, người còn lại sẽ dựa theo tiết tấu nhịp trống mà đóng đưa nhảy theo, hai người phối hợp ăn ý, thật là đẹp mắt.

Bắc triều công chúa Yến Linh, tự mình khiêu vũ chúc thọ Thái Hậu nương nương, tâm tư này không nói cũng hiểu, công chúa là nhìn trúng Hoàng Thượng trẻ tuổi tuần dật, cho nên cố ý lấy lòng Thái Hậu nương nương.

Bắc Thái tử Yến Dục thấy hành động nóng bỏng của hoàng muội, cũng liền biết tâm ý của nàng, sắc mặt liền khó coi, đường đường là công chúa một quốc gia, thế nhưng lại có thể tự mình nhảy múa chúc thọ người khác, Yến Linh luôn kiêu ngạo tự phụ này, từ khi nào thì chiều theo ý người khác như vậy, hành động lần này, nói lên nàng là tình thế bất buộc.

Mặc dù chính mình có phản đối, chỉ sợ cũng không ngăn cản được nàng.

Yến Dục chỉ đành mặt lạnh bình tĩnh, nhìn Yến Linh, mang theo tỳ nữ bên người đi đến thăm hòng chính giữa thọ yến.

Những vũ cơ cũng đều lui xuống, nhường lại vị trí giữa sân cho nàng.

Vương gia Thượng Quan Lâm vừa rồi buồn bực, mắt thấy Bắc triều công chúa tự mình khiêu vũ chúc thọ Thái Hậu nương nương, làm sao nguyện ý buông tha cơ hội chế nhạo Bắc Thái tử, lập tức dẫn đầu vỗ tay, một bên vỗ tay, một bên cao giọng mở miệng.

“Bắc Yến cùng Đông Tần quả nhiên là hữu hảo chí bang, thế nhưng công chúa lại tự nguyện nhảy điệu chúc thọ mừng thọ Thái Hậu, có thể thấy được tâm lòng của công chúa a”.

Thượng Quan Lâm nói xong, mấy vị đại thần bên cạnh cũng gật đầu phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy, Bắc triều từ trước đến nay vẫn có giao hảo cùng chúng ta, thọ yến lần này của Thái Hậu, công chúa lại tự mình khiêu vũ, chúng ta thật sự là được mở rộng tầm mắt”.

Tiếng nghị luận vang lên không ngừng, Thượng Quan Lâm còn muốn nói gì, Thái Hậu nương nương ngồi trên cao liếc nhìn cảnh cáo, cuối cùng mới thu liễm một chút, khoanh tay nhìn Yến Dục một cái, ngồi xuống.

Tiếng trống vang lên, tỳ nữ bên người công chúa bên hông đã được mang theo trống nhỏ, tiếng nhạc vui mừng chậm rãi vang lên.

Công chúa Yến Linh thân mình thướt tha bắt đầu nhảy múa, giống như phượng hoàng nhiều màu nhanh nhẹn mà linh động.

Tất cả mọi người trên yến hội nhìn đến nhập thần, nhìn chăm chăm không chuyển mắt hai thân ảnh giữa sân kia, ngoại trừ những tiếng trống vui mừng vang lên, cũng không hề còn tiếng gì.

Bắc triều chúc thọ vũ ào ạt, không giống Đông Tần ca múa uyển chuyển.

Màn khiêu vũ như vậy cho tới bây giờ còn chưa thấy qua bao giờ, cho nên mọi người xem đều vô cùng nồng nhiệt, ngay cả phía trên cao Thái Hậu nương nương hòa Hoàng Thượng, cũng xem đến nhập thần.

Điệu múa vừa hoàn thành, mọi người vẫn đắm chìm trong tiếng trống vui mừng kia còn chưa hồi thần.

Bỗng nhiên ‘ba ba ba’ thanh âm vang lên, mọi người cả kinh, bỗng nhiên quay đầu, chỉ thấy nơi trên cao kia, hoàng hậu nương nương khuôn mặt vui ra mặt, đang liêu mạng vỗ tay, vừa vỗ vừa chỉ vào người liên quan phía dưới, mồm miệng lanh lợi mở miệng: “Thật vui, thật vui, cả một lũ ngốc”.

Vân Tiểu vừa dứt lời, mọi người trong đại điện sắc mặt đều thay đổi, khó coi đến cực điểm, người người bị tức gần chết. Con ngốc này thế nhưng nói ai cũng là người ngốc, thật sự là đáng giận?

Trong lúc nhất thời, không ai biết mở miệng thế nào, hai mặt nhìn nhau, cuối cùng đều đồng loạt nhìn về phía Thái Hậu nương nương ở chính giữa.

Thái Hậu vẻ mặt âm ngoan, hai mày vừa giãn ra được một lúc, lại nhanh chóng nhíu chặt lại, bộ ngực cao thấp phập phồng, biểu hiện cho thấy bà tức giận không nhẹ, hôm nay đúng thật là xúi quẩy, con ngốc này đã phá hủy thọ yến của bà, sao bà có thể không phẫn nộ chứ, nhưng là trước mặt Bắc triều thái tử cùng công chúa, lại không thể phát tác, chỉ có thể đem bực mình giấu trong lòng, lại càng thêm khó chịu.

Người khác còn chưa lên tiếng, tỳ nữ Uyển Uyển bên cạnh Vân Tiểu cũng đã bị dọa cho vàng mặt, nhanh chóng vron tay che lại miệng hoàng hậu nương nương, liên tục cầu xin đừng lên.

“Thái Hậu nương nương tha mạng a, Hoàng Thượng tha mạng a, hoàng hậu nàng cái gì cũng không biết, bình thường người khác nói nàng thế nào, nàng sẽ nói như vậy với người khác”.

Vân Tiểu miệng bị che, chớp ánh mắt, còn không quên phối hợp với động tác của Uyển Uyển, liêu mạng gật đầu, một bên dùng sức trừng mắt Uyển Uyển, giống như là rất tức giận.

Ngày hôm nay, sở dĩ nàng nói ra lời kinh người như vậy, chính là muốn chọc giận Thái Hậu nương nương cùng Hoàng Thượng.

Tốt nhất khiến bọn họ tức giận đến học máu, sau đó hưu(bỏ) nàng.

Như vậy nàng có thể đến Phong Nha Quan giúp phụ thân cùng ca ca, hơn nữa cũng không ảnh hưởng bọn họ.

Tuy rằng nàng biết khả năng này cũng thực nhỏ, bởi vì Vân Mặc hiện đang ở Phong Nha Quan chống lại Tây Lương quân, hoàng đế cùng Thái Hậu cho dù có đàn độn đến đâu, cũng sẽ không trong thời gian này hưu nàng.

Chẳng qua mỗi lần nghĩ đến, người Vân gia đang ở tiền tuyến chiến đấu, chống cự Tây Lương quân, mà bọn họ những người này lại ở hậu phương sống phóng túng, vui vẻ chúc thọ, nàng sao có thể tâm bình khí hòa (bình tĩnh hòa nhã) ở lại Kim Hoa cung.

Cho nên mặc dù không thể làm cho bọn họ hiện tại hưu nàng, nàng cũng sẽ không để cho bọn họ thanh thần ổn định trải qua thọ yến này.

Vân Tiếu con người tối sầm lại, há mồm liên cắn, tay Uyển Uyển liền bị nàng cắn, đau nhảy dựng lên, liên tục vùng tay, cũng lớn tiếng kêu la.

“A, a, nương nương, người cắn nô tỳ làm gì? Nô tỳ không phải cố ý bịt miệng người”.

Uyển Uyển đề cao đề-xi-ben kêu lên, lại dọa mọi người nhảy dựng, trên yến hội, tất cả ánh mắt đều đồng loạt nhìn sang, chỉ thấy ngọc hậu hai tay chống nạnh, trợn mắt trừng trừng, một bộ dáng như muốn phát cuồng nổi điên, mọi người kinh hãi không ai dám nhiều lời một câu, quay đầu nhìn vị trí chủ vị chính giữa.

Hoàng Thượng cùng Thái Hậu sắc mặt càng lúc càng khó coi, trong đồng tử đen láy đang nổi lên sóng to gió lớn, âm u nhìn chằm chằm Vân Tiếu, dường như hận không thể một ngụm nuốt tươi con ngọc này.

Vân Tiếu một bên phát cáu một bên thờ ơ lạnh nhạt nhìn biểu tình của mọi người trên yến hội.

Dưới ánh đèn cung đình sáng ngời, mọi người nom nớp lo sợ, như đi trên băng mỏng, thờ lớn cũng không dám thờ, người người đều thật cẩn thận nhìn Hoàng Thượng cùng Thái Hậu, chỉ sợ bọn họ giận chó đánh mèo, chính mình đại họa giáng xuống đầu.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi, hơi lạnh lạnh lướt qua hai má, chợt một giọng nói thanh nhuận vang lên.

“Thực thú vị, thực thú vị”.

Chính là Bắc triều thái tử Yên Dục, sắc mặt vốn âm ngao, giờ phút này lại khẽ khàng cười, vỗ nhẹ hai tay, ngẩng đầu nhìn thẳng Hoàng Thượng cùng Thái Hậu đang tức giận nói: “Hôm nay là thọ yến của Thái Hậu, chính là việc vui, cần gì so đo với một người ngọc vậy chứ”.

Bắc Thái tử Yên Dục vừa dứt lời, rất nhiều người đồng ý gật đầu, nhỏ giọng phụ họa.

“Đúng vậy, hoàng hậu vẫn là người ngọc, không cần để ý tới nàng”.

Lúc này, trong đám đại thần một người đứng lên, cũng chính là Thái Phó Diệp đại nhân, giọng nói từ tính mà âm trầm vang lên: “Thái Hậu nương nương, hôm nay chính là ngày mừng rỡ, Hoàng Thượng cùng Thái Hậu nương nương không nên tức giận”.

Diệp Thái Phó vừa nói xong, rất nhiều trọng thần bên cạnh gật đầu phụ họa, trên cao Thái Hậu nương nương sắc mặt dịu đi một ít, ánh mắt tùy ý quét nhìn Thục Viện Dạ Tố Tuyết, Dạ Tố Tuyết ngẫm hiểu, đây là cô đang cho nàng một cơ hội đây, nhanh chóng đứng lên, dịu dàng đến bên người Vân Tiếu bên, ôn nhu nói.

“Tỷ tỷ, đến đây, ngồi xuống đi, chúng ta cùng nhau xem ca múa”.

Thần thái cùng cử chỉ kia vô cùng thân thiết, nói chuyện lại ôn nhu vạn phần.

Vân Tiếu buồn nôn, cả người nổi da gà, thiếu chút nữa thì phun ra, nữ nhân này thực là giả tạo, rõ ràng khắp nơi tính kế nàng, giờ phút này nhưng lại có thể trước mặt vẫn vỗ cả triều cùng Bắc triều thái tử và công chúa, biểu hiện dịu dàng động lòng người, muốn tranh thủ lấy được cái danh nhân lương (lịch sự & thiện lương), tốt, tốt lắm, nếu lợi dụng nàng, nàng có phải cũng có thể trừng phạt nhỏ một chút được hay không? Vân Tiếu con người chợt lóe lên, khóe môi hiện lên ý cười, nhìn qua đáng yêu cực kỳ.

Một ngón tay ngọc nhỏ dài bấm chặt vào cánh tay Dạ Tố Tuyết, một chân cũng thừa cơ giẫm lên chân Dạ Tố Tuyết, dùng sức xoáy mạnh một vòng, chỉ thấy Dạ Tố Tuyết lập tức ăn đau cắn môi, trong ánh mắt hiện lên điểm khó tin, nhanh chóng quay lại nhìn chằm chằm Vân Tiếu, muốn nhìn ra xem nữ nhân này không phải là đang cố ý, nhưng mà đối mặt lại là vẻ mặt tươi cười đáng yêu của Vân Tiếu.

Dạ Tố Tuyết mặt có chút tái nhợt, nhưng mà cũng không dám kêu ra tiếng, hôm nay ngọc hậu này xuất hiện, đã chọc giận cô cùng Hoàng Thượng, nàng nếu lại gây ra chuyện gì, chỉ sợ chính mình trong cảm nhận của Hoàng Thượng cùng cô, thật sự sẽ không bằng a Diệp Ngọc Vân kia, cho nên mặc dù đau đến đâu, Dạ Tố Tuyết vẫn đành cắn răng chịu đựng, thẳng đến khi Vân Tiếu bình yên vô sự ngồi vào vị trí, nàng mới chịu đựng đau đi trở về vị trí của mình.

Yến hội càng lúc càng xuống dốc, bởi vì ngọc hậu gây náo loạn, nên hiện tại không khí trong điện lạnh lẽo mà tiêu điều.

Vốn dĩ thọ yến lần này, Thượng Quan Diệu có một mục đích khác đó là muốn liên minh với Bắc triều, khả năng thứ nhất chính là thiên kim của quan to nhất phẩm nào đó, bị Bắc triều thái tử Yên Dục nhìn trúng, phong làm công chúa, gả đến Bắc triều, loại khả năng thứ hai chính là công chúa Bắc triều gả

đến Đông Tàn, cho nên Hoàng Thượng mới có thể hạ chỉ, ngay cả đám Dạ Vô Quân đều tham dự, nhưng ai biết lại bị con ngốc này gây náo loạn như vậy, kể tiếp ca nghệ biểu diễn, mọi người đều có vẻ lực bất tòng tâm, không còn nhiệt tình như lúc trước.

Thượng Quan Diệu nhìn cục diện như vậy, còn có vẻ mặt buồn bực của mẫu hậu, đáy lòng phần hận lại dâng lên, trong đôi mắt lạnh lùng bắn ra hàng ngàn mũi nhọn, trừng mắt thẳng tắp nhìn Vân Tiếu bên cạnh.

Đáng tiếc con ngốc này chẳng những không biết, còn thực vui vẻ, người khác buồn bực không vui, một chút cũng không hề ảnh hưởng đến nàng, tâm tình nàng như thực vui vẻ, thỉnh thoảng vung tay múa chân, đối với các thiêm kim tiểu thư trong sân không ngừng hoa tay múa chân.

Thượng Quan Diệu tức giận đến thở hồng hộc, lại không có cách nào với nàng.

Hắn cũng không thể ở trước mặt thái tử Bắc triều, trừng phạt con ngốc này, cũng bởi vì con ngốc này quấy rầy thọ yến của Thái Hậu, nếu chuyện này truyền ra ngoài, người trong thiên hạ sẽ đều chê cười hắn mà thôi, cho nên nổi bực tức này, hắn chỉ có thể chịu đựng, càng nghĩ càng buồn bực.

Trái ngược với sự thống khổ của Thượng Quan Diệu, Vân Tiếu lại hoàn toàn vui vẻ, một bên vừa thưởng thức tài nghệ của các thiên kim, vừa ăn mỹ thực, còn có thể thừa cơ thưởng thức sắc mặt âm u của Thượng Quan Diệu.

Có điều, lòng mày nàng lại hơi nhíu, âm thầm suy tư, không biết Lưu Tinh làm việc thế nào rồi?

Đang nghĩ tới đây, bên dưới bỗng vang lên tiếng vỗ tay, thì ra lại là một vị thiên kim tiểu thư nữa biểu diễn xong rồi, Vân Tiếu cũng không quên vỗ tay phụ họa, cười đến phá lệ vui vẻ.

Nàng biết Thượng Quan Diệu thỉnh thoảng vẫn đánh giá nàng, đáy lòng nhất định hận không thể thiên đao vạn quả nàng, vừa nghĩ tới giờ phút này hắn đang phẫn nộ, nàng cười lại càng thêm vui vẻ, tay càng thêm vỗ mạnh.

Thọ yến Thái Hậu lần này, hắn là không đơn thuần chỉ chúc thọ, hình như cũng có ý thăm hỏi thì phải.

Bắc triều thái tử cùng công chúa có ý chạy tới tham gia thọ yến của Thái Hậu.

Mà mà các thiên kim cùng công tử của quan to nhất phẩm Đông Tàn đều đưa cả ra, cái này người sáng suốt vừa thấy liền biết, là hai nước có ý thăm hỏi.

Vân Tiếu quét mắt nhìn bên dưới một vòng, trong sân hình như có rất nhiều nữ nhân đối với Bắc triều thái tử Yến Dục có hứng thú.

Chắc hẳn là vậy rồi, Bắc triều thái tử – Yến Dục, dáng người thon dài, ngũ quan tuấn mĩ, ngọc thụ lâm phong, giờ tay nhấc chân đều mang theo một cỗ khí phách hoàng gia cùng cao quý, một nam tử như vậy sao có thể không thu hút nữ nhân chứ, huống chi hắn lại có một thân phận hiển hách như vậy.

Lại nhìn Bắc triều công chúa, một đôi mắt xinh đẹp đang nghe ngang nhìn chăm chăm một người, chính là hoàng đế Đông Tàn, Thượng Quan Diệu.

Thượng Quan Diệu, nhân trung long phượng, bị Bắc triều công chúa Yến Linh chọn trúng, cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng mà Vân Tiếu chỉ cần nhất nghĩ đến chuyện Thượng Quan Diệu bị trúng độc, miệng lại càng cười thêm rộng, nếu vị Bắc triều công chúa này biết được, nam nhân mà mình chọn trúng, không thể làm việc nam nữ, không biết sẽ buồn phiền hối hận thế nào đây.

Yến hội cũng đã tiến hành không khác biệt lắm, còn lại chính là đoán đồ đèn, còn có chuyện thăm hỏi, Thái Hậu đã có chút mệt mỏi, đánh ngáp một cái, đứng lên.

“Ai gia mệt mỏi, đoán đồ đèn tiếp theo, là chuyện của mấy người trẻ tuổi các ngươi.”

“Cung tiễn mẫu hậu.”

Thượng Quan Diệu đứng dậy, tất cả mọi người phía dưới cũng đứng lên, bao gồm cả Bắc Thái tử Yến Dục, mọi người cùng nhau cung tiễn Thái Hậu rồi đi.

Trong toàn bộ yến hội này, chỉ có Vân Tiếu một mình nghe ngang, ngồi tại chỗ một cách đương nhiên không hề động đậy, đương nhiên, cũng không có ai so đo vì nàng thất lễ, hiện tại mọi người đối với nàng, đều là không nhìn đến, nếu không nhất định sẽ tức mà chết.

Thái Hậu vừa đi, các đại thần văn võ trong triều, lục tục đứng dậy cáo an, chỉ để lại những người trẻ tuổi, tiếp tục những hoạt động tiếp theo.

Thượng Quan Diệu nhìn quét một vòng, nhìn sắc màu rực rỡ như trăm hoa đua nở, hoàn phi yến gầy (người đẹp béo gầy), cái gì cần cũng đều có, không biết Bắc Thái tử Yến Dục có vừa mắt người nào hay không?

“Hôm nay là thọ yến của Thái Hậu, Dục thái tử đích thân tới, trăm tạ tấm lòng hữu ái chi tâm* của Bắc đế, để biểu đạt tâm ý của trăm, không biết trong thọ yến ngày hôm nay, Yến thái tử có nhìn vừa mắt người nào hay không?”

*hữu ái chi tâm: tình bằng hữu thân mật.

Hoàng đế vừa mở miệng, rất nhiều thiên kim quan gia phía dưới sắc mặt đỏ hồng, hôm nay thọ yến là giả, mục đích hôm nay các nàng tham gia thọ yến thứ nhất là muốn thấy được vẻ tuấn mĩ phong nhã của Bắc triều thái tử, thứ hai, có thể thấy được thân vương Thượng Quan Lâm, công tử đệ nhất Yên Kinh – Dạ Vô Quân, những nam nhân này, tùy tiện chọn một người đều là nhân trung long phượng, là đối tượng mà mọi nữ tử đều tha thiết mơ ước.

Giờ phút này hoàng thượng vừa mở miệng, những vị thiên kim này cũng đều hiểu ý tứ của Hoàng Thượng?

Chỉ cần Bắc Thái tử nhìn trúng, chỉ sợ một trong số các nàng, có khả năng được phong làm công chúa, gả đến Bắc triều, tuy rằng xa xứ, nhưng từ nay về sau sẽ được sống trong xa hoa.

Vừa nghĩ đến vinh hoa phú quý như vậy, tất cả nữ tử ở đây hai mắt đều sáng lên, đồng loạt nhìn chăm chăm Yến Dục, hận không thể làm cho vị Bắc thái tử này chọn chính mình.

Bắc Thái tử Yến Dục, nhẹ nhàng khoát vạt áo gấm, tao nhã đứng lên, nhìn quét quanh mình một vòng, ánh mắt tới đâu nơi đó lặng ngắt như tờ, những vị thiên kim quan gia lòng như nai con nhảy loạn, thẹn thùng gục đầu xuống, làm ra vẻ thẹn thùng ngại ngùng, Bắc Thái tử Yến Dục ánh mắt u ám, sâu không lường được.

Dong chi tục phần như vậy, phủ thái tử cũng đã có mấy người, cũng không cần phải thêm nhân số nữa.

Yến Dục khoe miệng hiện lên nụ cười ôn nhã mỉ hoặc, ôn hòa mở miệng.

“Diệu đế có lòng, chỉ là trong phủ thái tử đã có vài cơ thiếp rồi, sợ ủy khuất Đông Tàn giai nhân, cho nên đành phụ tấm lòng của Diệu đế”.

Yến Dục uyển chuyển cự tuyệt ý tứ của Thượng Quan Diệu, rất nhiều thiên kim quan gia trong mắt lộ ra vẻ thất vọng, thậm chí có người hộc mắt đỏ lên, người thông minh đều hiểu, vị Bắc triều thái tử này thấy những nữ nhân các nàng thực chứng mắt, nếu như thích các nàng, sao lại có thể không muốn các nàng.

Hoàng đế trẻ tuổi – Thượng Quan Diệu, trên ngũ quan tuấn kiệt, con người sắc bén lóe lên không ngừng, che giấu mũi nhọn lãnh liệt lợi hại.

Yến Dục cự tuyệt dứt khoát, có thể nói là do hắn không vừa mắt nữ nhân nào, may mắn còn có một vị Bắc triều công chúa, Thượng Quan Diệu đem tâm tư đặt trên người Yến Linh, ánh mắt nhu hòa nhìn về phía Bắc triều công chúa Yến Linh.

“Không biết thọ yến tối nay, công chúa có đối tượng nào thích hay không?”

Thượng Quan Diệu vừa dứt lời, ngồi cách hắn không xa – Vân Tiểu liếc mắt khinh thường, cười châm chọc, đáy lòng nhin không được thâm mắng.

Người cũng thực con mẹ nó có thể giả ngu, chẳng lẽ tâm ý của vị Bắc triều công chúa này, người còn không hiểu, rõ ràng là nhìn trúng người, hoặc là nói nhìn trúng thân phận Đông Tàn hoàng hậu, khẩu vị của nữ nhân này cũng thực lớn, chẳng qua cũng chỉ là đầu heo, lại có dã tâm, vị trí Đông Tàn hoàng hậu này cũng không đến phiên Bắc Yến công chúa là người ngồi, tên hoàng đế này chẳng lẽ sẽ đem miếng thịt đưa tới miệng sói sao, thực ngu ngốc a.

Vân Tiểu vô cùng nhuần nhuyễn mắng một lần, lại giương lên mặt cười, quan sát biến hóa trong sân.

Bắc triều công chúa Yến Linh, khác hẳn với vẻ mạnh mẽ lớn mật lúc trước, xấu hổ mang theo e sợ cúi thấp đầu, một mực nắm lấy khăn lụa, che lại khuôn mặt đỏ ửng của mình, lại càng thêm rung động lòng người.

Thượng Quan Diệu cũng không phải kẻ ngốc, đã trải qua chuyện nam nữ hoan ái bao lần, đối với biểu hiện của mỗi nữ tử giờ phút này, trong lòng hắn cũng đều rõ ràng, người mà Bắc triều công chúa yêu mến chính là hắn, vốn dĩ đây là chuyện đáng để kiêu ngạo, có bao nhiêu nam nhân có thể được công chúa nhìn trúng, hơn nữa vị công chúa này, lại là một nữ nhân xinh đẹp như hoa, chỉ cần nhìn vẻ mặt như nai con của nàng lúc này, trong lòng hắn liền nhon nhạo khó kìm, tiếc rằng giờ phút này hắn cũng là hữu tâm vô lực, chỉ có thể cự tuyệt diễm phúc này ngoài cửa.

“Công chúa vừa ý ai, bất kể là vương gia hay là đệ nhất công tử, trăm đều sẽ làm chủ cho công chúa”.

Thượng Quan Diệu vừa dứt lời, Vân Tiểu lại trợn trắng mắt, dùng khẩu hình phun ra hai chữ.

Giả dối.

Biết rõ người ta thích là mình, còn lấy Lâm Vương cùng Dạ Vô Quân dẫn ra, hai người này cũng thực đáng buồn, gặp được một chủ tử như vậy, chẳng những trên chính sự đứng về phía hắn, hiện tại ngay cả hôn nhân của mình cũng không thể làm chủ.

Bị gọi đến tên Thượng Quan Lâm cùng Dạ Vô Quân đồng thời rung mình một cái, trong ánh mắt hiện lên khó có thể tin, người có mắt đều nhìn ra, người công chúa muốn gả cho là Hoàng Thượng, vì sao lại thành hai người bọn hắn vậy?

Dạ Vô Quân sắc mặt lạnh lùng, cũng biết đêm nay bảo hắn tham dự, không có chuyện gì tốt, không ngờ lại là cứng rắn muốn nhét nữ nhân này cho hắn, nghĩ cũng đừng nghĩ, thân thể vừa động, muốn đứng lên mở miệng, nhưng mà lại có một bàn tay nhanh hơn ngăn lại động tác của hắn, nhìn theo tay, lại chính là người được gọi tên như mình – Thượng Quan Lâm, chỉ thấy hắn khẽ lắc đầu, ý bảo hắn an tâm một chút chớ nóng vội, vị Bắc triều công chúa này không phải người bình thường, gan lớn mà lại mạnh mẽ, sao lại có thể để Hoàng Thượng tùy tiện lừa gạt?

Dạ Vô Quân liền ngồi lại xuống, im lặng nhìn tình huống trong sân.

Bắc Thái Yến Dục nghe thấy Thượng Quan Diệu nói vậy, trái lại thực vừa lòng hoàng muội mình gả cho Thượng Quan Lâm, thứ nhất hắn là thân vương, thân phận cũng hiển hách, thứ hai, công chúa xứng hắn, sẽ không bôi nhọ hắn, về phần Yến Linh gả Thượng Quan Diệu, Yến Dục lại không đồng ý, muội muội của hắn, từ nhỏ tâm cao khí ngạo, nàng nhìn trúng Thượng Quan Diệu đồng thời, còn nhìn trúng thân phận Đông Tàn hoàng hậu, nhưng mà thân

phận này vĩnh viễn đều không có khả năng rơi xuống đầu nàng, bởi vì nàng là Bắc triều công chúa.

Công chúa Yến Linh vô cùng kinh ngạc, nàng nghĩ mình cũng đã biểu hiện rõ ràng như vậy, nhưng mà vị hoàng đế này sao lại có thể nói ra lời như vậy, chẳng lẽ là mình chưa đủ xinh đẹp, hay là mình ám chỉ chưa đủ rõ ràng, trong hốc mắt nổi lên hơi nướ, bình tĩnh nhìn Thượng Quan Diêu.

Yến Dục không đợi muội muội kịp phản ứng, đã tiếp lời.

“Diêu đế có tâm, bản thái tử cho rằng, liên minh hai nước, công chúa gả cho Vương gia là tốt nhất”.

Nếu phụ hoàng muốn đám hỏi, như vậy thì để cho Yến Linh thành đôi với Thượng Quan Lâm đi, người này tuy rằng nhìn qua có vẻ lạnh lùng, nhưng hần cũng đã tìm hiểu qua, cũng là một người chính trực, chỉ cần hần cưới Yến Linh, sẽ không làm khó nàng.

Thượng Quan Diêu vừa nghe lời nói của Yến Dục, con người hiện lên mấy phần âm u, chẳng lời nói của Bắc Thái tử cũng có lý, lại giảm đi phiền toái cho hần không ít, bởi vậy liền lên tiếng.

“Được, vậy thì để cho công chúa gả cho Lâm Vương, từ nay về sau hai nước chúng ta mãi mãi hòa bình”.

Hoàng đế vừa ra lệnh một tiếng, hai vị đương sự đồng thời rung mình một cái, tỉnh táo lại, công chúa Yến Linh trực tiếp nhảy dựng lên cự tuyệt.

“Ta không đồng ý”.

Thượng Quan Lâm cũng đứng lên, trầm giọng mở miệng: “Ta cũng không đồng ý”.

Hai người vừa nói xong, nhìn nhau, đều liếc mắt trừng mắt nhìn, sau đó cùng nhau nhìn về phía Hoàng Thượng ngồi chính giữa kia.

Yến Linh giành mở trước mở miệng: “Ta không thích Lâm Vương gia, cho nên không lấy hần làm chồng”.

Thượng Quan Lâm hiềm thấy lại không mở miệng, mà là ngẩng đầu liếc nhìn Hoàng Thượng một cái, hần không hiểu, nếu công chúa thích hoàng huynh, vì sao hần không nạp công chúa làm phi, lại còn muốn đen công chúa gả cho hần, dù sao hoàng cung mỹ nhân có nhiều, nhiều một người không nhiều lắm, thiếu một người không ít đi, nếu vị công chúa này đã thích hần như vậy, thì cứ để nàng ta vào cung, tùy tiện phong làm quý phi Thực phi, tội gì gây khó dễ cho bọn họ như vậy chứ.

Thượng Quan Lâm nghĩ vậy, cũng không nhìn đến gương mặt tuấn dật của hoàng huynh, ngược lại nhìn về phía công chúa Yến Linh, lãnh khốc mở miệng.

“Người trong lòng công chúa là?”

Yến Linh trong lòng đã sớm nóng như lửa đốt, lại lớn tiếng hô lên, dường như sợ người khác không nghe thấy vậy: “Hoàng Thượng, người trong lòng ta là Hoàng Thượng, mới không phải là Lâm Vương gia gì đó”.

Công chúa nói vừa xong, Bắc Thái tử Yến Dục sắc mặt có chút khó coi, đáy lòng thờ dài, muội muội thật khờ a, chẳng lẽ không nhìn ra hoàng thượng không hề có ý muốn cho nàng tiến cung sao? Thế mà lại còn ở trước mặt nhiều người như vậy nói thích Hoàng Thượng, không phải tự làm mất mặt mình sao?

Những vị thiên kim ngồi phía sau bàn gỗ từ đàn khi nghe thấy Bắc triều công chúa ăn nói ngênh ngang như vậy, sớm đã đều nhỏ tiếng nghị luận với nhau.

Bóng đêm bao phủ xuống, càng ngày càng tối.

Gió nhẹ thổi qua khiến đèn cung đình đung đưa, ánh sáng nhấp nháy nhấp nháy.

Tham dự yến hội hôm nay, ngoại trừ các vị thiên kim quan gia, đại thần trong triều, còn có thân vương Thượng Quan Lâm cùng Dạ Vô Quân, mặt khác còn có rất nhiều phi tần trong cung, những phi tần này đều đang im lặng ngồi tại vị trí của mình, bởi vì ngốc hậu xuất hiện, ảnh hưởng đến tâm tình Hoàng Thượng cùng Thái Hậu, cho nên những vị phi tần này đều thông minh lựa chọn trầm mặc, nhưng là lúc này nghe được lời tỏ tình ngênh ngang của vị Bắc triều công chúa này, tất cả những nữ nhân đều bị kích thích.

Thực phi nương nương Dạ Tổ Tuyết quét mắt nhìn Lan Quý nhân bên cạnh, Lan Quý Nhân lập tức hiểu ý, khóe môi hiện lên nụ cười, liếc mắt nhìn hoàng hậu đang mờ to mắt xem náo nhiệt bên dưới một cái, ý cười nhẹ nhàng mở miệng.

“Công chúa có thể tiến cung hầu hạ Hoàng Thượng, tỷ muội trong cung thực cao hứng, nhưng mà công chúa thân thể ngàn vàng, sao có thể hầu hạ người khác, đây không phải là ủy khuất công chúa rồi sao?”

Lan Quý Nhân nói lời bên ngoài có vẻ như có chút tiếc hận thay công chúa, trên thực tế tất cả nữ nhân trong cung, nào có ai muốn để cho một đối thủ mạnh như vậy tiến cung chứ, vị Bắc triều công chúa này so với người khác cũng không có gì, nhưng nếu như để nàng ta gả tiến cung, các nàng cũng không thể ngang nhiên đối phó với nàng ta được, hai nước liên minh nhờ cưới hỏi, Hoàng Thượng sẽ không để cho các nàng tự tiện làm gì thì làm?

Chẳng qua lúc này, Hoàng Thượng hình như cũng không có ý để cho công chúa tiến cung, cho nên Lan Quý Nhân mới dám đứng ra nói chuyện.

Thượng Quan Diêu khẽ nhíu mày lại, nhưng cũng không có trách cứ Lan Quý Nhân, nói thật ra, với tình trạng hiện tại của mình, thật sự không thích hợp để cho công chúa tiến cung.

Đáng tiếc Yến Linh lại không biết tình trạng hiện tại của Thượng Quan Diêu, cũng không hiểu được tâm ý của huynh trưởng, đôi mắt đẹp long lanh, khỏe mỗi hiện lên ý cười mỉ hoặc, nhìn Lan Quý Nhân, cười tươi như hoa.

“Tỷ tỷ quá khách khí, mọi người cùng nhau hầu hạ Hoàng Thượng, còn phân cái gì mà ủy khuất hay không ủy khuất”.

Xem ra vị Bắc triều công chúa này quyết tâm muốn vào cung rồi, Lan Quý Nhân cung Dạ Tổ Tuyết, còn có các nữ nhân khác trong hậu cung về mặt đều là oán hận, trong mắt hiện lên tia nhìn lạnh lùng, giận dữ trừng mắt nhìn nữ nhân đang cười nhẹ nhàng phía dưới.

Đêm càng lúc càng sâu, trong đại điện, yên lặng không tiếng động, mọi người cũng không biết nói cái gì cho phải, đều nhìn Hoàng Thượng một thân long bào ngồi trên cao kia, ngũ quan anh khí bức người, bạc môi hơi nhếch, biểu hiện rõ cá tính lạnh lùng vô tình của hắn.

Bỗng nhiên một gã một thân trang phục dị tộc đi tới, vừa nhìn qua liền biết nam tử này là người Bắc triều, hẳn là thủ hạ của thái tử Yến Dục, lúc này gương mặt lạnh lùng bình tĩnh, bay nhanh lướt qua mọi người, lập tức đi đến bên người Yến Dục, khom nửa người xuống, nhẹ giọng nói vài câu.

Yến Dục khuôn mặt đột nhiên trầm xuống, trong ánh mắt chợt lóe ra sắc bén, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Diêu đang ngồi trên cao, sau đó nhủ thầm nhìn quét mắt nữ nhân bốn phía, muốn nói lại thôi.

Thượng Quan Diêu vừa thấy vẻ mặt của hắn, trong lòng vang lên tiếng lộp bộp, như có vật gì rơi xuống, nhất định là đã xảy ra chuyện gì, đột ngột quét mắt một vòng, cuối cùng trầm giọng mệnh lệnh.

“Người tới, đem toàn bộ nữ nhân nơi này đưa ra cung”.

Yến hội lập tức trở nên tiêu điều lạnh lùng, mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà hoàng đế đã ra lệnh, ai dám không theo, đều đứng dậy, đi theo phía sau bọn tiểu thái giám, nhanh chóng rời cung hồi phủ.

Phi tần hậu cung cũng đều đứng lên cáo lui.

Trong điện Thiên Thu, trong nháy mắt chỉ còn lại có Thượng Quan Diêu cùng Bắc triều thái tử Yến Dục, công chúa Yến Linh, còn có Vương gia Thượng Quan Lâm và Dạ Vô Quân.

Thượng Quan Diêu cho thái giám cùng cung nữ trong điện lui xuống, bước đi trầm ổn bước trên đá cẩm thạch đi xuống, đi đến trước mặt Yến Dục, lạnh lùng mở miệng: “Phát sinh chuyện gì?”

Yến Dục sắc mặt tối sầm lại, nháy mắt con ngươi trở nên băng hàn, u ám mở miệng, quay đầu nhìn thủ hạ đi vào lúc trước: “Tiểu Hân, người nói đi?”

“Dạ, thái tử”.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Âm Mưu

Thuộc hạ tên Tiêu Hân kia ôm quyền đi đến, lập tức trầm giọng bẩm báo: “Người của chúng ta bị tập kích, có một người bị giết”.

“Cái gì?”

Vài giọng nói vang lên cùng một lúc, trong đó giọng Thượng Quan Diêu là vang nhất, âm ngao nhất, tiếp đến là Thượng Quan Lâm với vẻ mặt không thể tin nổi, lập tức đưa mắt nhìn qua Dạ Vô Quân đứng cạnh, trong mắt là băng giá sâu thẳm. Kẻ nào dám giết người ngay trong Hoàng cung, lại còn ở ngày thọ tiên của Thái hậu, người này ân thân quá sâu, thần không biết quỷ không hay giết được người của thái tử Bắc triều Yến Dục, người bên cạnh thái tử ắt hẳn phải là cao thủ rất lợi hại, thế nhưng lại dưới tình huống trở tay không kịp mà bị giết, người này không tầm thường.

Những người có mặt đều thầm đánh giá thực lực của người ở trong tối kia. Mà người bị giết hôm nay là thuộc hạ của Yến Dục, đây rõ ràng là muốn khơi mào sự rạn nứt quan hệ hai nước, dụng tâm thật âm hiểm.

Thượng Quan Diêu và Thượng Quan Lâm mơ hồ đoán được người này là ai trước tiên, kẻ này chắc chắn chính là kẻ liên tiếp gây loạn trong cung, rốt cuộc hẳn là ai? Tiếp cận họ gần như thế, lại che giấu sâu đến vậy.

Trong đôi mắt sâu thẳm của hai người nổi lên hung tàn độc ác, còn có nghi ngờ nặng nề. Đại điện yên tĩnh không chút tiếng động, Bắc thái tử Yến Dục sắc mặt khó coi đến cực điểm, ngũ quan tà mỉ bị một lớp lạnh lùng bao phủ, lông mày dài nhỏ khẽ nhếch, chớp động hai lần, trong đôi mắt là băng hoa lạnh thấu xương và vô cùng bí hiểm, môi mỏng khẽ nhếch lên. Thật lâu cũng không nói câu nào.

Công chúa Yến Linh đứng cạnh là người phản ứng đầu tiên, thét lên một tiếng kinh hãi, ngẩng đầu nhìn Tiêu Hân.

“Bọn họ giờ đang ở đâu?”

Nàng chỉ chính là những người bị tập kích và thuộc hạ bị chết kia, Tiêu Hàn khom người, mặt hơi cúi xuống, tuy không thấy rõ về mặt hấn, nhưng qua đôi tay nắm chặt nổi đầy gân xanh kia, có thể thấy được trong lòng hấn đang rất phẫn nộ, bọn họ đều là thuộc hạ của Thái tử, cùng đến Đông Tần, không ngờ lại bị tập kích, trong đó còn có một người đã chết, Tiêu Hàn nghe thấy câu hỏi của công chúa thì trầm giọng mở miệng,

“Mời đi theo thuộc hạ.”

Tiêu Hàn nói xong, thẳng lưng đi ra ngoài, Yến Dục và Yến Linh đi theo sau hấn, trong đại điện, ánh đèn như nước, trong ánh sáng mang theo sự âm u, Hoàng đế Thượng Quan Diệu âm trầm vung tay lên, Vương gia Thượng Quan Lâm và Dạ Vô Quân theo sau hấn đi ra ngoài.

Trước cửa điện có một nhóm thái giám, vừa thấy Hoàng thượng đi ra thì lập tức quỳ xuống: “Hoàng thượng. . .”.

Thượng Quan Diệu không nói gì mà đi theo bóng người đằng trước, Thượng Quan Lâm và Dạ Vô Quân cũng theo sát phía sau, đại thái giám Tiểu Đình Từ không biết đã xảy ra chuyện gì, tuyệt không dám sơ suất, lập tức đứng dậy, vung tay dẫn mấy thái giám của Cảnh Phúc cung đốt đèn đuổi theo.

Đêm, quỳ mị âm hàn, một tia ánh sáng cũng không có, ánh trăng sáng rõ hời nầy cũng trốn sau mây đen, bầu không khí không có chút tinh thần nào mà âm u bao phủ một lớp sương mù, gió lạnh thổi qua, đèn lồng lay động, ánh sáng tiêu điều còn mang theo chết chóc, bóng đêm như một đôi mắt của quỷ dữ nhìn chằm chằm họ, làm cho con người ta kinh hãi, không tự chủ được bước nhanh hơn, đi qua khỏi chỗ lạnh lùng chết chóc đó.

Xuyên qua hành lang dài tăm tối, sau đó qua một con đường gấp khúc nhỏ hẹp rồi đến một vườn cây, núi giả xếp đống, cây cối san sát, ngai hành lang khắc hoa kia, trên bãi cỏ xanh lúc này có vài người đang đứng, thỉnh thoảng có vài giọng nói vang lên.

Mấy người này chính là thuộc hạ của Bắc thái tử Yến Dục, lúc này đang bị thương, còn có một người bị giết, mấy người khác đang vây quanh kiểm tra xem có thể cứu được không.

Trừ những người này ra còn có một ít thị vệ và thái giám trong cung, thị vệ giờ cao đèn lồng trong tay, chăm chú nhìn vào những người đang bị thương.

Mấy tiểu thái giám vừa thấy có người đến, người đi đầu lại đứng là Tiêu Hàn vừa đi bẩm báo, phía sau Tiêu Hàn là một đám người, trong số đó có một người mặc long bào, thần tình âm ngoan, cả người tỏa ra lạnh lùng, là Hoàng thượng.

Thái giám thấy Hoàng thượng đến, sợ đến mức quỳ sụp xuống.

“Nô tài tham kiến Hoàng Thượng.”

Có người mở miệng đầu tiên, liền tiếp có người quỳ xuống, thanh âm nhất thời vang lên: “Nô tài tham kiến Hoàng thượng”.

Những người bị thương cũng thấy chủ tử của mình đến, lập tức đứng lên hành lễ: “Thuộc hạ khấu kiến chủ tử”.

Yến Dục nhíu mày, vung tay lên: “Miễn”.

Mấy tên thuộc hạ này của hấn đều có võ công không tầm thường, không phải cao thủ nhất đẳng thì thân thủ cũng rất cao, nhưng hôm nay lại có hai ba người bị thương, một người chết, thân là thái tử Bắc triều, sắc mặt Yến Dục khó coi đến cực điểm, bước chân trầm ổn lướt qua mọi người, vết thương của mấy tên thuộc hạ khác không nguy hiểm tính mạng, nhưng có một người bị giết, cảnh này khiến sắc mặt hấn trở nên tối tăm.

Tiêu Hàn thấy sắc mặt thái tử thì biết trong lòng chủ tử tức giận, cũng không dám nói gì, cúi đầu đứng sang một bên.

Công chúa Yến Linh luôn luôn kiêu ngạo lúc này thấy thuộc hạ Bắc triều đều bị thương thì rất giận giữ, trong lúc tức giận còn không quên hỏi Thượng Quan Diệu.

“Hoàng thượng, chuyện này là thế nào? Đường đường là đại nội hoàng cung thế nhưng lại để hung thủ tự nhiên ra vào, còn giết người Bắc Yến ta, việc này phải xử lý thế nào đây?”

Tuy Yến Linh thích Thượng Quan Diệu nhưng thích là một chuyện, mất mặt là chuyện khác, thân là người Bắc Yến, nàng vẫn có sự tự giác này, ánh mắt bức người nhìn chằm chằm Thượng Quan Diệu.

Sắc mặt Thượng Quan Diệu âm hàn, cả người tỏa ra sự lạnh lùng và sát khí, lạnh lẽo nhìn những thị vệ thái giám đang quỳ, giọng nói mурi phẫn sát khí vang lên.

“Tổng Uyên đâu?”

Tổng Uyên thân là thống lĩnh thị vệ trong cung, xảy ra chuyện như vậy lại không thấy bóng người, điều này làm hấn sao có thể không giận, đồng tử Thượng Quan Diệu biến thành màu đỏ đậm, khóe môi là nụ cười lãnh huyết.

Nghe thấy lời nói âm trầm của Hoàng thượng, thị vệ và thái giám không nhịn được run run, một người trong đó nhanh chóng bẩm báo.

“Bẩm Hoàng thượng, Tổng đại nhân dẫn người đuổi theo thích khách. . .”

“Thích khách?”

Thượng Quan Diệu và Thượng Quan Lâm đồng thanh kêu lên, liếc mắt nhìn nhau, trong mắt là khó có thể tin, người ẩn mình trong cung luôn luôn che dấu hành tung không chút kẽ hở, sao lúc này lại để lộ ra như vậy, nếu có thể giết được thuộc hạ của của Yến Dục thì sao có thể có người phát hiện? Trong lòng hai người đều cực kì nghi ngờ, nhất thời không biết nói gì, lúc này một giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Rõ ràng thích khách không chỉ có một, những người này sao lại có thể đi lại tự nhiên trong cung như vậy?”

Người vừa nói là Dạ Vô Quân, cả một đêm không nói câu này, lúc này mới nói một câu đã làm người ta phải suy nghĩ sâu xa.

Ngũ quan của Bắc thái tử Yến Dục càng trở nên âm trầm, tia sáng sắc lạnh bắn về phía Thượng Quan Diệu, lạnh lạnh mở miệng: “Chúng ta sẽ chờ Diệu để cho chúng ta một câu trả lời xác đáng”.

Yến Dục nói xong, quay đầu mệnh lệnh Tiêu Hàn: “Mang người đi”.

Mấy người bị thương cũng đứng dậy đỡ lẫn nhau, còn hai ba người không bị thương thì khiêng thi thể của thuộc hạ bỏ mạng kia, đoàn người quay đầu rồi đi, Yến Linh đi sau cùng, quay đầu nhìn lại, trong mắt có ánh sáng khó diễn tả.

Đoàn người, có vẻ thực thảm hại.

Giọng nói trầm lạnh của Thượng Quan Diệu vang lên: “Người đâu, đưa Bắc thái tử hồi cung”.

Lập tức có thị vệ nhận lệnh theo sau, mọi người biến mất trong màn đêm.

Thượng Quan Diệu nhu mày, trong đôi mắt sắc bén như cắt chứa đao kiếm, khát máu âm ngoan, hai tay chấp sau người, đi qua đi lại, suy tư về tất cả những chuyện xảy ra tối nay, tất cả đều có gì đó rất quý dị.

Quanh người Thượng Quan Lâm toát lên sự lạnh lùng, nhìn hoàng huynh của mình không chớp mắt, hẳn biết trong lòng hoàng huynh hiện giờ nhất định đang lo lắng, người bị giết hôm nay là thuộc hạ của Bắc thái tử, nếu họ không giao được hung thủ ra, chỉ e Bắc thái tử sẽ không chấp nhận, đến lúc đó quan hệ giữa họ và Bắc Yến sẽ trở nên căng thẳng, như vậy chính là ba phương vây khốn, cho nên sự kiện thích khách lần này nhất định phải điều tra cho ra.

Bốn bề yên tĩnh, gió đêm thổi qua, lạnh thấu xương.

Bỗng tiếng bước chân đều đặn vang lên, rất nhanh có một đội người xuất hiện trước mặt, đúng là thống lĩnh thị vệ trong cung Tổng Uyên, hẳn dẫn một đám người xuất hiện, vừa đến thì thấy Hoàng thượng đứng ở một bãi đất trống, mà những người bị thương mà người bị giết kia thì không thấy, thực rõ ràng là đã bị Bắc thái tử đem đi, sắc mặt Hoàng thượng khó coi đến cực điểm, cánh môi nhếch lên biểu biểu hiện tâm tình cuồng nộ của hắn, Tổng Uyên không dám sơ suất, quỳ xuống hành lễ, một tay chống trên đất mà cẩn thận bẩm báo.

“Bẩm Hoàng thượng, thuộc hạ đuổi theo thích khách, phát hiện hắn đi vào Thanh Phong Các, thuộc hạ không dám tự ý xông vào Thanh Phong Các, đang chuẩn bị dẫn theo những người bị thương đến gặp Hoàng thượng.”

Ra là Tổng Uyên dẫn người đuổi theo thích khách, đuổi thẳng đến Thanh Phong Các, Thanh Phong Các này chính là nơi ở của Tây Môn Thục tiên sinh, Hoàng thượng từng hạ thánh chỉ không cho phép bất kể ai quấy rầy Tây Môn tiên sinh, lúc đó hắn không dám tùy tiện hạ lệnh nên chuẩn bị đi bẩm báo chủ tử rồi tính tiếp.

Thượng Quan Diệu nghe Tổng Uyên nói vậy, hồi lâu không nói gì, đôi mắt đen sâu không thấy đáy, khóe môi là nụ cười lạnh lẽo, vung tay mệnh lệnh: “Lập tức dẫn người đến Thanh Phong Các bắt người, mặt khác bắt Tây Môn Thục đến đại lao Hình bộ tăng cường canh giữ”.

Hoàng thượng vừa dứt lời, vương gia Thượng Quan Lâm nghĩ rằng mình nghe lầm, dùng sức chớp chớp mắt, nhìn chằm chằm Hoàng huynh.

Lời vừa rồi của Hoàng huynh có ý gì, bắt Tây Môn Thục, còn đưa y vào đại lao, hẳn không phải luôn kính trọng Tây Môn Thục, muốn trọng dụng y sao? Sao hiện giờ lại trở mặt vô tình như vậy, còn muốn bắt y.

“Hoàng thượng đây là có ý gì?”

Trong giọng nói của Thượng Quan Lâm mang theo sự chán nản, đối với cách hành xử của Hoàng thượng, hắn có chút không thể đồng tình, trước kia còn có thể dễ dàng bỏ qua, nhưng hiện tại lại phát hiện hắn ta rất nhiều lúc, vì mục đích mà không từ thủ đoạn, không biết có phải do Tây Môn Thục chọc đến hắn nên hắn mới đối đãi với y như vậy không, tuy nói thích khách chạy vào Thanh Phong Các những cũng không chứng minh Tây Môn Thục có tội, mà nếu có thể giết thuộc hạ của Bắc thái tử dễ dàng như thế, rất nhiên võ công cực kì cao, sao lại để bị Tổng Uyên phát hiện chứ, trong đây nhất định có uẩn khúc gì đó, hắn không tin Hoàng huynh không biết. . .

“Thích khách chạy vào Thanh Phong Các, đương nhiên Tây Môn Thục không thoát được can hệ, trong cung liên tiếp xảy ra chuyện, bí ẩn như vậy, trừ kẻ tâm kế thâm hậu như Tây Môn Thục, người cho rằng còn có thể là ai?”

Thượng Quan Diệu ngang nhiên quở trách Thượng Quan Lâm, đôi mắt đông lạnh như băng bắn thẳng hướng Lâm vương.

“Tây Môn Thục võ công bí hiểm, e rằng Tống Uyên và thị vệ trong cung cũng không phải đối thủ của hắn, hoàng đế vẫn nên cùng Tống Uyên đi bắt phạm nhân đi.”

Thượng Quan Diệu ra lệnh xong cũng không để tâm đến khuôn mặt âm ngao của Thượng Quan Lâm, quay người dẫn thái giám rời đi, phía sau, Tống Uyên lớn tiếng quát: “Thần lĩnh chỉ”.

Đội Hoàng thượng đi hă, Tống Uyên dẫn thuộc hạ chính là thị vệ đứng lên, đến trước mặt Thượng Quan Lâm, cẩn thận mở miệng: “Vương gia, việc này. . .”.

Tâm tình Thượng Quan Lâm vô cùng không tốt, tuy quan hệ giữa Tống Uyên và hắn không tồi, nhưng những thời điểm thế này thì cũng không dám nói gì thêm.

Thượng Quan Lâm lạnh lùng nhìn hướng hoàng huynh rời đi, hồi lâu sau không nói một câu, hắn ta bảo mình đi bắt Tây Môn Thục, loại chuyện thế này chắc cũng chỉ có Hoàng huynh mới nói ra được, Tây Môn Thục này lúc trước chính là hắn ta lệnh cho hắn ngăn khó nạn khổ mới mời được vào cung, hiện giờ lại bảo hắn đi bắt người, điều này làm hắn thật khó mà kham nổi, tuy hắn cũng từng nghi ngờ Tây Môn Thục, nhưng chuyện đêm nay rõ ràng chỉ là một âm mưu, hắn không tin với sự linh hoạt của Hoàng thượng lại không nhìn ra được.

Dạ Vô Quân này giờ vẫn đứng sau Thượng Quan Lâm xem náo nhiệt, thoải mái an nhàn đi qua, nhẹ nhàng ném lại một câu lạnh lùng.

“Đáng đời lắm, tự làm tự chịu.”

Nói xong dẫn thuộc hạ của mình đi về phía sau Thượng Quan Lâm, trực tiếp xuất cung, không thèm để ý đến Thượng Quan Lâm.

Trong màn đêm, sắc mặt Thượng Quan Lâm cực kì đen, cuồng bạo lạnh lẽo quấn quanh thân thể, hắn nghiêng răng nghiêng lợi kêu to: “Dạ Vô Quân!”.

Đáng tiếc người đã đi xa lại chẳng thèm để ý đến hắn, chỉ có Tống Uyên bên cạnh là run rẩy một cái, lui lại vài bước, chờ hành động tiếp theo của hắn, lúc lâu sau mới nghe được Thượng Quan Lâm vung tay nói: “Đi, đến Thanh Phong Các bắt người”.

Trong thư phòng Cảnh Phúc cung.

Ngũ quan tuần dật lập thể của Thượng Quan Diệu bị che phủ bởi một tầng sương lạnh, đèn lưu ly chiếu vào đôi mắt đen nhánh của hắn, u ám khát máu, khóe môi khẽ nhếch, khẽ tự vào nhuyễn thấp phía sau bàn.

Đứng dưới là hai nam tử gầy gò nghiêm nghị, mặt không chút thay đổi cũng không nhúc nhích, chờ câu hỏi của Hoàng đế.

Hai người này là ám vệ bí mật của Thượng Quan Diệu, xuất quỷ nhập thần, ngay Thái hậu nương nương cũng không biết hắn ẩn dấu hai người như vậy, Minh Nguyệt và Minh Nhật.

“Thế nào? Thích khách kia rốt cục là ai?”

Lời nói lạnh lẽo của Thượng Quan Diệu vang lên, hắn đã sớm âm thầm mang hai thị vệ này vào Hoàng cung, ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó, theo dõi động tĩnh của Thanh Phong Các.

Minh Nguyệt mặc cảm y, cung kính ôm quyền đáp: “Bẩm chủ tử, thuộc hạ thấy thích khách có vài người, kẻ cầm đầu hình như là người bên cạnh Thái hậu, một nữ tử tên Gia Diệp”.

Minh Nguyệt và Minh Nhật là ám vệ của Hoàng thượng, đối với những người trong cung thì rõ như long bàn tay, đương nhiên cũng biết người bên cạnh Thái hậu.

“Gia Diệp.”

Đôi đồng tử của Thượng Quan Diệu trầm xuống, nữ tử tên Gia Diệp kia hắn cũng biết, võ công cực kì lợi hại, vẫn thường làm việc cho mẫu hậu, hắn có nằm mơ cũng không ngờ, mẫu hậu vì vụ oan cho Tây Môn Thục mà lại phái nàng ta đi giết người của Yến Dục, chẳng lẽ bà không biết làm vậy sẽ rất dễ khiến quan hệ hai nước đổ vỡ, hay là bà cho rằng có con cừu Tây Môn Thục chết thay thì bất kể thế nào cũng có kết quả để giải thích với bên kia,

Tuy hiện giờ hắn đồng ý với quan điểm của bà, giết Tây Môn Thục, người không thể dùng chỉ có thể diệt trừ, y đã biết hắn muốn diệt trừ Văn Mặc, nếu y tiết lộ chuyện này ra ngoài, hắn sẽ trở thành hoàng đế dễ tiện nhất trong mắt người thiên hạ, hơn nữa cách hành xử của hắn vô cùng thông minh, giữ lại là một tai họa.

Nhưng nghĩ đến mẫu hậu tự ý làm ra chuyện này, thế nhưng vì diệt trừ một người mà hoàn toàn không từ thủ đoạn, Thượng Quan Diệu thân là Hoàng thượng liền không thể làm ngơ, sắc mặt âm ngao, không nói một câu mà lạnh lùng phát tay: “Các người lui xuống đi, đừng để người khác phát hiện”.

“Dạ, chủ tử.”

Minh Nguyệt Minh Nhật lên tiếp đáp rồi lui ra ngoài, trong thư phòng, Thượng Quan Diệu hơi nhắm mắt, đôi mày dài hẹp nhíu lại một chỗ, lông mi dày thỉnh thoảng rung động, vẻ mặt không có vẻ như nghĩ ngợi mà là suy nghĩ một vấn đề gì đó.

Giết thuộc hạ của Yến Dục là Gia Diệp dẫn người đi làm, thực hiển nhiên là phụng mệnh đi làm, mà những người kia chỉ e là thuộc hạ của Diệp Khuynh Thiên, hẳn vẫn trung thành tuyệt đối với mẫu hậu, chỉ cần mẫu hậu mở miệng, chuyện gì hẳn cũng làm, không hỏi lý do, không phân phải trái. . .

Sắc mặt Thượng Quan Diêu càng tối, bản thân mình rốt cục phải đối đầu với bao nhiêu người đây, vương quyền tối cao này ít nhiều cũng đã chạm tới, trong lòng hẳn nổi lên sự hung tàn, hẳn nhất định sẽ từng bước tiến tới trung tâm quyền lực, ngôi vị Hoàng đế thật vất vả mới có được này tuyệt không để người khác đe dọa nửa phần, lập tức mở choàng đôi mắt đỏ đậm, quát lạnh phía bên ngoài: “Tiểu Đình Từ”.

Tiểu Đình Từ vội vàng chạy vào, sợ hãi quỳ xuống: “Hoàng thượng”.

“Nghỉ ngơi.”

“Dạ, Hoàng thượng.” Tiểu Đình Từ thở phào, thì ra Hoàng thượng cần đi nghỉ, dọa hắn sợ hết hồn, nhanh nhẹn chạy đến hầu hạ chủ tử quay về cung nghỉ ngơi.

Đêm đen không sao cũng không trăng.

Trừ vài tia sáng âm u phát ra từ phía đèn treo hành lang thì không hề có ánh sáng nào khác, Vân Tiểu dẫn Uyển Uyển Tú Tú, còn có Tiểu Nguyên Tiểu Chiêu quay về Kim Hoa cung.

Dọc trên đường đi thình thoảng cũng gặp mấy thái giám cung nữ, Vân Tiểu cười hi hi một cách kì bí, dọa mấy cung nữ thái giám này phải tránh sang một bên, cung kính cẩn thận, hai mắt dán chặt lên mặt đất, tuyệt không dám liếc loạn đi đây, sợ rước họa vào thân.

Gần đây chiến tích hiển hách của vị ngọc hậu này đã truyền khắp hậu cung, ngay Hoàng thượng và Thái hậu còn dám gây sự, mấy nhân vật nhỏ bé như họ, rồi xa vẫn hơn.

Gương mặt Vân Tiểu vẫn vẻ thuần lương vô hại, ánh mắt lấp lánh nước chớp chớp, nhìn nhìn cái này, ngắm ngắm cái kia, cuối cùng tốt bụng tha cho mấy cung nữ đó, dẫn người của mình đi.

Đội nàng vừa đi, mấy thái giám cung nữ phía sau đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, rũ vai xua tay tỏ vẻ thật vất vả, có một tiểu thái giám không quên nhắc nhở mọi người: “Đi nhanh thôi, không biết chừng Hoàng hậu sẽ quay lại”.

Mấy người kia cứ như bị sói đuổi, chạy nhanh như tia chớp, mà Vân Tiểu vẫn chưa đi xa nên nghe thấy lời nói của tiểu thái giám kia, không khỏi quay đầu lại, đèn hành lang tia sáng tia tối chiếu lên khuôn mặt nàng, u ám không rõ, khóe môi còn cong lên lộ ý cười.

Uyển Uyển vừa đỡ nàng vừa nhỏ giọng nhắc: “Nương nương, chúng ta về thôi, đêm khuya lắm rồi”.

Vân Tiểu gật đầu, đoàn người nhanh chóng dọc theo hành lang dài đi về Kim Hoa cung.

Đã là giờ hội*, đêm đã khuya, đoàn cười về đến Kim Hoa cung, Uyển Uyển và Tú Tú hầu hạ nương nương vào tắm cung nghỉ ngơi, hai thái giám cũng trở về, đêm nay họ không phải trực.

*giờ hội: 21h – 23h

Trong tắm cung, Vân Tiểu chuyển chuyển ánh mắt, nở nụ cười nhìn Tú Tú đang sửa sang tóc cho mình, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, Tú Tú đi nghỉ đi, đêm nay Uyển Uyển trực, để nàng ta hầu hạ ta là được rồi”.

“Dạ, nương nương.” Tú Tú hơi cúi người, đã gỡ hết bụi tóc của Vân Tiểu, giờ đang mềm mại xoa trên vai, nhìn vô cùng mềm mại óng ả.

Tú Tú lui xuống, Uyển Uyển đi qua bình phong ra ngoài cửa điện kiểm tra xem có ai nghe lén không, mà trong tắm cung, giọng nói của Vân Tiểu vang lên.

“Lư Tinh.”

Một bóng đen chợt xuất hiện, Lư Tinh xuất hiện trước mắt nàng, cung kính đứng một bên chờ Vân Tiểu lên tiếng.

“Việc làm đến đâu rồi?”

Thì ra đêm nay Vân Tiểu tham gia thọ yến, cùng lúc đó cũng lệnh cho Lư Tinh âm thầm tập kích người của Bắc thái tử Yến Dục, sau đó cố ý trốn đến Thanh Phong Các, như vậy có thể giả họa cho Tây Môn Thục, phụ thân và ca ca lãnh binh đi Phong Nha Quan, trong này nhất định có phần của Tây Môn Thục, cho nên nàng tuyệt đối không tha thứ cho nam nhân đó, vì vậy đã dùng mưu kế hãm hại hắn, có lẽ hẳn không dễ bị diệt trừ như vậy, nhưng dựa vào bản tính đa nghi của tên Hoàng đế kia thì chắc chắn sẽ nghi ngờ hắn, như vậy hẳn sẽ tự hiểu nơi này không phải chỗ của hắn, sớm ngày rời khỏi nơi này.

“Chủ tử, ta không hề ra tay.”

Lư Tinh thành thật bẩm báo, sự việc xảy ra biến cố, hẳn không ra tay, bởi vì có người khác làm giùm.

“Ừm.” Vân Tiếu nhủ mảy, lúc đó vẻ mặt Yến Dục rất khó coi, Hoàng đế ngay cả đoán đến hoa đăng cũng chưa tỏ chức đã lệnh cho tất cả lui ra, nàng nghĩ thuộc hạ của Yến Dục đã xảy ra chuyện gì đó, không ngờ Lưu Tinh lại không ra tay, xem ra có người khác đã nhanh tay hơn.

Vậy là ai đã giành việc này với nàng.

“Có người ra tay, hơn nữa không phải một người, có vài người, giết được một thuộc hạ của Yến Dục, còn đã thương mấy người bên đó, sau đó chúng chạy vào Thanh Phong Các, mấy người kia dường như cũng muốn giá họa cho họ Tây Môn Thục.”

Lưu Tinh dứt lời, khuôn mặt Vân Tiếu cứng ngắc, nghiêm túc suy nghĩ xem còn ai muốn đối phó với Tây Môn Thục, cuối cùng nghĩ rồi Thái hậu, Tây Môn Thục ở lại đây đối với Thái hậu là một sự đe dọa rất lớn, bởi sớm muộn gì Hoàng đế cũng sẽ thừa mui dùi sang Dạ gia, cho nên Thái hậu mới muốn diệt trừ Tây Môn Thục, nhất định là vậy.

“Được rồi, người lui xuống đi.”

Vân Tiếu phát tay cho Lưu Tinh lui xuống, tự mình ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm đánh giá bản thân, khuôn mặt thanh lệ, tóc đen như mực mượt như tơ, tùy ý để xõa trên vai làm nổi bật đôi mắt to tròn của mình, thanh thuần đáng yên, đối với dung mạo này, nàng vẫn luôn vừa lòng, dù không phải đẹp nhất nhưng lại trội người ta yêu mến, Vân Tiếu nhếch miệng cười, nụ cười khiến hai lúm đồng tiền hiện ra, khuôn mặt to bằng bàn tay lộ ra hương thơm như rượu thuần.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, một bóng người xuất hiện từ sau bình phong, là Uyển Uyển đang tới.

“Nương nương, đã muốn nghỉ chưa?”

Vân Tiếu nâng mi, nụ cười nhàn nhạt như hoa quỳnh đêm khuya, mi hoặc kinh người, đang định mở miệng trả lời thì trong không khí bỗng bị bao phủ một tầng lạnh lẽo, ánh mắt nàng lập tức lạnh xuống, hơi thở lạnh lùng kia xuất phát từ một chỗ tối, đêm nay trong tấm cung xuất hiện một vị khách không mời, bàn tay trắng nõn như ngọc nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc đen nhánh, ánh mắt phản chiếu qua chiếc gương, quét qua mọi nơi. . .

Gió nhẹ phát quá, toàn bộ đèn trong tấm cung đều vụt tắt, tối đen nhìn không rõ thứ gì, hơn nữa ánh mắt cũng chưa thích ứng được, Vân Tiếu lập tức cảnh giác, thân mình vụt đến, bên trái dựa vào bình phong, chỉ còn ba mặt phải cảnh giác, nàng vươn tay quơ quơ, ngăn cản người tiếp cận, nàng cũng không phải người võ công cao cường, có thể nhìn trong bóng tối, người đang ẩn thân gần đây nhất định thân thủ cực cao.

Uyển Uyển đứng một bên khác cũng cảm nhận được sự khác thường, sớm đã căng thẳng kêu: “Nương nương, người không sao chứ”.

Nàng cũng vừa đi vừa mò qua bên này, ánh mắt cũng chưa thích ứng với bóng tối nên chỉ có thể mò mò đến cạnh Vân Tiếu.

Lúc này Vân Tiếu đã thích ứng được với bóng tối trong điện, thấy Uyển Uyển lần mò xung quanh thì vươn tay định kéo nàng ta, bỗng một luồng khí thể lạnh lẽo bao quanh cả người nàng, một cánh tay thon dài vươn đến bắt lấy nàng, quay tròn một trăm tám mươi độ, để nàng vẫn như trước tựa vào bình phong, nhưng lần này, nàng đang tựa vào lồng ngực của nam nhân đang ôm chặt mình.

Nam nhân dính chặt lấy nàng, tựa vào cạnh tấm bình phong, cả tấm cung đều chìm trong hàn khí, ngay cả bản thân thân thể này cũng lạnh, một chút độ ấm cũng không có, hô hấp cũng phả ra khí lạnh, làm cho Vân Tiếu dựa trong lòng hắn nhìn không được rung mình một cái, liên tưởng ngay đến hàn băng ngàn năm không bao giờ tan trong kỉ băng hà.

Nhưng nàng lại ngửi được mùi hương quen thuộc, không khỏi nhủ mảy, nam nhân này lại làm trò gì vậy, mới không lâu trước nàng vừa thấy hắn hơi ít lạnh lùng đi một chút, trở lại có mấy phần độ ấm, trong mắt tùy ý có vài phần mệt mỏi biếng nhác, nhưng đêm nay, hắn lại còn lạnh hơn trước, hơn cả lúc hắn định giết nàng vào lần đầu tiên gặp nhau, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Vân Tiếu nghĩ đến đây, trầm giọng hỏi.

“Người làm gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngọc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Bệnh Nặng

Edit : Hà Đoàn

Gia Diệp lập tức đứng dậy, đi phía trước dẫn đường, bước lên thềm đá bạch ngọc, dưới bậc, không khí như đông lại, mấy tên thị vệ không dám động đậy chút nào, yên lặng đứng trong bóng đêm.

Gia Diệp dẫn Thượng Quan Diệu đi xuyên qua hành lang dài khắc hoa, tiến vào đại sảnh, sau đó tiến thẳng vào tấm cung phía sau.

Ở cửa bên ngoài tấm cung, ngọn đèn lấp lánh chiếu sáng, chiếu lên khuôn mặt Thượng Quan Diệu, mặt hấn, xanh đen thành một mảnh, lông mày nhú lại, ánh mắt sắc bén mà lạnh lùng, lộ ra tia sát khí, giống như một thanh kiếm sắc bén tuốt ra khỏi vỏ, thị huyết tàn nhẫn.

Hai người vừa đi tới cửa, bỗng nhiên một bóng người lóe ra, rất nhanh mở miệng: “Gia Diệp, người đang làm cái gì?”

Lời này vừa nói được một nửa, liền giật mình dừng lại, bởi vì vẻ mặt bất đắc dĩ của Gia Diệp, phía sau nàng là một thân ảnh cao ngất, một thân quần áo màu vàng chính là đương kim Hoàng Thượng, Hoàng Thượng sắc mặt khó coi vô cùng, Bình cô cô không nói nên lời, thì thào nói nhỏ: “Hoàng Thượng?”,

Thượng Quan Diệu ánh mắt thị huyết nhìn chằm chằm Gia Diệp cùng Bình cô cô, sau đó vung tay lên, ‘ba ba’ vang lên hai tiếng, Gia Diệp cùng Bình cô cô mỗi người bị ăn một cái tát, mà bóng dáng Thượng Quan Diệu chợt lóe lên, người cũng đã tiến vào bên trong.

Bên ngoài cửa điện, Gia Diệp cùng Bình cô cô hai người ngồi dưới đất, hai mặt nhìn nhau, khuôn mặt cười khổ, trên mặt mỗi người đều là năm dấu tay đỏ tươi

Trong điện, Thượng Quan Diệu sai bước vòng qua bức bình phong, chỉ thấy tấm rèm không ngừng lay động, quần áo rơi khắp nơi, đến khi hấn tiến vào bên trong.

Đèn cung đình chiếu sáng ngời, giường lớn khắc hoa hồ độn, một người mặc một bộ áo lót màu trắng, tóc mây khẽ buông lỏng, sắc mặt ửng hồng, mặt mày như tơ, tiếng thở dồn dập ngậm nga, người còn lại đã mặc vào áo lót xuống giường, đứng trên mặt đất, dáng người cao lớn anh tuấn, mặt hướng vào trong đứng thẳng người, cũng không nhúc nhích, dường như xấu hổ khi thấy Hoàng Thượng.

Thượng Quan Diệu khuôn mặt âm trầm lạnh lùng ánh mắt lạnh lẽo quét bóng lưng nam tử kia sau đó chuyển đến trên người mẫu hậu trên giường, trải qua cuộc mây mưa, sau khi vui thích trôi qua, giờ phút này khăn trương cúi đầu xuống, hai tay dùng sức vịn chặt chân gắm theo hoa trên người, ngón tay mảnh khảnh kia tái nhợt trắng bệch.

“Được, được lắm”.

Thượng Quan Diệu mở miệng, giọng nói kia thô ráp mà khàn khàn, thể hiện sự phẫn nộ hiện tại của hấn, cổ họng đều sắp nổ tung rồi, Thái Hậu chợt dạ khẽ nâng đầu, nhưng vẫn không dám đối diện với nhi tử của mình, chỉ nhỏ giọng gọi một tiếng: “Diệu nhi? Ta?”

“Đường đường là Thái Hậu đương triều lại có thể làm ra chuyện đáng hổ thẹn này, nếu như truyền ra ngoài, trăm sao có thể đối mặt với người trong thiên hạ đây, cho tới nay, trăm luôn kính yêu mẫu hậu, chẳng lẽ mẫu hậu chính là đối xử với trẫm như vậy sao?” Thượng Quan Diệu hùng hổ ép hỏi, giọng điệu hoàn toàn thay đổi so với những tôn trọng lúc trước, ngay cả hai chữ ‘nhi thần’ cũng không nói, một câu một chữ đều là ‘trẫm’. (HĐ: ta phi... mi ko phải là kết quả của mối quan hệ bất chính này hay sao mà còn ra về * phi phi phi *)

Thái Hậu càng thêm khăn trương, nghe giọng nói lạnh lùng của con lúc này, trong lòng rất là khổ sở, không nói được một lời, nơi khóe mắt lệ tràn ra, một giọt rơi xuống.

Mà Thượng Quan Diệu dường như cũng không có ý muốn buông tha bà, tiếp tục mở miệng: “Về sau nếu như lại để cho Gia Diệp gây ra chuyện gì, đừng trách trẫm không khách khí, còn người nữa, nếu như lại can thiệp vào chuyện của trẫm, chém không tha”.

Thượng Quan Diệu vừa nói xong, dáng người cao ngất bên người nhịn không được mà khẽ run, quay đầu nhìn lại, trong ánh mắt đen như mực kia, được bao phủ bởi một tầng sương mù dày đặc bao hàm đau lòng, dưới chân lão đảo từng bước, lui lại phía sau đứng lại, mà Thượng Quan Diệu sớm đã phát tay rồi đi, chỉ để lại cho bọn họ một bóng lưng quyết tuyệt.

Bên ngoài cửa điện, giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Bình An lớn mặt, dám lừa trên gạt dưới, ở chỗ này lười biếng, không hầu hạ tốt chủ tử của mình, lập tức đến Trượng Hình Tư lĩnh ba mươi đại bản”.

Thanh âm mềm mại suy yếu vang lên ngay sau đó: “Dạ, nô tỳ lĩnh chỉ”.

Tiếng bước chân xa dần, hình như người đã đi rồi, trong điện, trên giường lớn khắc hoa, Thái Hậu nương nương ngẩng đầu, sắc mặt một mảnh tái nhợt, trong ánh mắt tràn đầy đau lòng, Bình An là thay bà chịu tội, ba mươi đại bản còn giữ được mệnh sao? Nghĩ vậy, Thái Hậu lại càng thêm tuyệt vọng, trong đôi mắt hoa đào thỉnh thoảng lại có nước mắt tràn ra, cố gắng nhìn nam nhân bên giường, hấn chính là trọng thần nhất phẩm, Thái Phó Diệp Khuynh Thiên, trên khuôn mặt tuấn kiệt của hấn, cũng tràn đầy tuyệt vọng giống như bà, hai người đồng loạt quay lại nhìn nhau, cuối cùng Thái Hậu nương nương ánh mắt rời rạc, đầu vág mắt hoa, chậm rãi ngã về một bên, hoàn toàn lâm vào trong bóng tối.

Diệp Khuynh Thiên sợ tới mức sắc mặt đại biến, đau lòng hô lên: “Lan Chi, Lan Chi nàng thế nào? Nghiệt tử a, nghiệt tử”.

Bên ngoài cửa điện, Gia Diệp nghe thấy tiếng động bên trong, vội vàng tiến vào, khăn trương hỏi: “Gia, sao lại thế này?”

“Mau, đem nàng mang về, tuyên ngự y”.

“Dạ, nô tỳ đi làm ngay, ” Gia Diệp lĩnh mệnh, duỗi tay ra ôm lấy Thái Hậu, lắc mình ra khỏi tấm cung, mà Diệp Khuynh Thiên thì si ngốc ngồi lại trong phòng, không hề nhúc nhích, chờ đợi vô lực...

Bên ngoài cửa đại điện, Tổng Nguyên vẫn đang dẫn người đứng chờ bên ngoài, đến tận khi Thượng Quan Diệu mang theo Bình cô cô xuất hiện, lạnh lùng

thị huyết mở miệng: “Điều nô này, nửa đêm không hầu hạ chủ tử, dám chạy đến chỗ này lười biếng, người tới, đưa đến Trượng Hình Tư đánh ba mươi đại bản.”

Lời nói của hắn vừa vang lên, khuôn mặt Bình An trắng bệch như tro tàn, dùng sức cắn môi, không dám nói lời nào, lúc này hai gã thị vệ đi tới, dùng sức lôi kéo Bình An, hung ác nói: “Đi mau.”

Bình An lao đảo bị hai gã thị vệ kia lôi đi.

Thượng Quan Diệu khuôn mặt lạnh lùng, cả người lạnh như băng, bước xuống từng bậc thêm đá đi xuống, gió đêm nổi lên, cuốn tay áo tung bay, mang theo một cỗ khí phách cuồng thế, trong đôi mắt đen kìa mang theo ánh sáng kiên định, nhẹ thở ra một hơi tàn bạo, đáy lòng lại thoải mái mà trước nay chưa từng có.

Từ nay về sau, ai cũng đừng hòng cản đường hắn, chọc tới hắn, chỉ có một tử.

Chết!

“Đều trở về đi, ” lạnh lùng ra mệnh lệnh, Tống Uyên không dám coi nhẹ, bọn họ cũng không dám suy nghĩ gì nhiều, nha hoàn hầu hạ bên người Thái Hậu, vậy mà lại bị phạt ba mươi đại bản, ba mươi đại bản này đánh xuống, nhẹ thì da tróc thịt bong, nặng thì trực tiếp bị đánh chết, Trượng Hình Tư trong cung, đó chính là những người trông coi người bị đánh, chẳng qua lần này là cung tỳ của Thái Hậu, những người đó chỉ sợ cũng không dám xuống tay độc ác, nhiều nhất trọng thương.

Nhưng mà có một việc mọi người đều khó hiểu, vì sao chỉ là một nha đầu lười biếng lại khiến một người có thân phận như vậy coi trọng, như vậy thực sự là quý bí a?

Nghĩ đến điều này, cũng không ai dám ở lâu thêm chút nào, cũng không phải muốn chết, mà ngay cả Tống Uyên cũng không dám ở lâu, nhanh chóng lên tiếng trả lời: “Dạ, Hoàng Thượng.”

Đoàn người lại theo con đường đã tới mà đi ra ngoài, thiên môn đã khóa lại, một thị vệ đi phía trước, sử dụng kiếm chém khóa, mọi người nối đuôi nhau mà ra, ngoài cửa vài tiểu thái giám lập tức thấp đèn lồng, nhất tề quỳ xuống hô: “Hoàng Thượng”.

“Trở về đi”.

Tống Uyên dẫn người đứng ở hai bên, một thân cảm bào màu vàng – Thượng Quan Diệu khuôn mặt âm trầm đi ra ngoài, phát phát tay mệnh lệnh: “Đi tuần tra các nơi, nhất định phải tăng mạnh cảnh giới, nếu như lại xảy ra chuyện thích khách như vừa rồi, các ngươi cứ cẩn thận cho lắm một chút”.

Hoàng đế nói xong, đại thái giám Tiểu Đình Tử lập tức đứng dậy tiến lên từng bước giúp đỡ Hoàng Thượng, ngoài ra còn có tiểu thái giám mang theo đèn lồng, phía trước bốn, phía sau bốn, chậm rãi hồi Cảnh Phúc cung.

Trong màn đêm, đám thị vệ trong cung hai mặt nhìn nhau, quay đầu nhìn đầu lĩnh Tống đại nhân, chờ mệnh lệnh của đại nhân, Tống Uyên vung tay lên mệnh lệnh: “Đi tuần tra mọi nơi, đừng có để chuyện đêm nay xảy ra, nếu không cẩn thận đầu của các ngươi”.

“Dạ”. Thanh âm vang dội, nhanh chóng tách ra bốn phía.....

Ngày hôm sau, Vân Tiểu ngủ đến tận khi mặt trời lên cao mới tỉnh dậy, bởi vì hôm qua thức đêm, gần hừng đông mới ngủ, cho nên vừa đặt đầu xuống liền ngủ, ngủ đến tận khi cảm thấy không thiếu nữa mới tỉnh, ánh mặt trời xuyên qua tấm rèm nhẹ nhàng như nước chiếu vào, ấm áp, ngoài cửa sổ, cảnh lá chậm rãi đâm chồi xanh, sắp đến mùa xuân rồi.

Vân Tiểu ngồi ở trên giường ngáy người, Uyển Uyển từ bên ngoài đi vào, thấy chủ tử đã tỉnh, nhanh chóng lại hầu hạ, nhân tiện bẩm báo mọi chuyện.

“Nương nương, nô tỳ thu được tin tức, nói hôm qua Lâm Vương gia bị thương, sau đó quay về phủ trị liệu”.

“Ừ, ” Vân Tiểu lên tiếng, nghĩ đến sự xuất hiện của Mộ Dung Xung buổi tối hôm qua, cả người đều vô cùng lạnh lẽo, lạnh giống như băng hàn mùa đông, hơn nữa trên người còn dính máu, chẳng lẽ máu kia là của Thượng Quan Lâm, không phải của hắn sao? Vân Tiểu thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần hắn không bị thương là tốt rồi, không người nào có thể bắt được hắn.

Bỗng dưng nghĩ đến một chuyện khác, nụ cười tràn đầy khoe môi: “Trường Tín cung bên kia có tin tức gì không?”

Uyển Uyển nghe chủ tử nói vậy, lập tức biết tâm tư của nàng, khẽ nhũ mày lại, nhỏ giọng nói thầm: “Không có động tĩnh gì, có điều nghe nói tỳ nữ đắc lực bên người Thái Hậu là Bình cô cô chịu phạt ba mươi đại bản, đánh thành trọng thương, hơn nữa Thái Hậu nương nương bị bệnh, hôm qua đã tuyên ngự y, cho tới bây giờ còn chưa có tỉnh?”

“Hôn mê bất tỉnh, có thật không đây? Hay là giả vờ?”

Vân Tiểu thông thả bước qua bước lại trong phòng, Uyển Uyển theo sát phía sau nàng, sửa sang lại quần áo giúp nàng, nhìn nàng đi tới đi lui, nhin không được mở miệng.

“Nương nương của ta ời, người có thể yên lặng chút được không? Mặc kệ bà ta là hôn mê thật hay là hôn mê giả, đoán chừng cũng không thể ra ngoài gặp người rồi”.

Lời này là đúng, Vân Tiểu nghe xong trong lòng vui vẻ, so với việc Thượng Quan Lâm bị thương, chuyện này lại càng khiến người ta cao hứng hơn, dừng bước chân lại, để cho Uyển Uyển sửa sang lại quần áo, để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập ý cười, cả khuôn mặt hồng hào như hoa đào, dưới mưa phùn bay tán loạn, nở rộ đầy kinh diễm.

Uyển Uyển lui ra phía sau từng bước, nhìn bộ dáng động lòng người của chủ tử, cảm thấy mỹ mãn mỉm cười.

“Thật xinh đẹp a, Hoàng Thượng thật sự là không phúc a, ai có thể chiếm được tâm của nương nương chúng ta đây?”

Vân Tiểu khinh thường liếc nhìn một cái, bước lên hai bước, soi bóng mình trong gương trên bàn trang điểm một chút, trên người mặc một bộ váy trắng tơ lụa màu bạc, ở cổ tay dùng tơ tằm màu hồng thêu lên hình hoa gạo, hao gạo nở rộ, phía dưới là chiếc váy màu thủy lam, đai váy màu trắng, mà lại như tan vào trong nước biển, mái tóc đen nhánh buông xõa, được vấn lên một đầu tóc bông bênh như mây, một ít tóc mai từ hai bên tai buông xuống, lại càng thêm mê người, quanh co khúc khuỷu động lòng người.

“Thế nào? Nương nương của chúng ta có phải là thực mê người hay không a?” Uyển Uyển ôn nhu mở miệng, nàng bây giờ, tinh tế hơn mấy phần, ít đi tính lông ngông lúc trước, nhưng lại xinh đẹp tuyệt trần vạn phần, nếu như trang điểm tốt một chút, chỉ sợ so với chủ tử là nàng đây cũng đẹp hơn mấy phần đi, Vân Tiểu nghĩ, đến khi xuất cung, nàng nhất định sẽ cho nàng ấy một cuộc sống tốt đẹp hơn.

“Cảm ơn người, Uyển Uyển, cảm ơn người vẫn luôn bên cạnh ta”.

Vân Tiểu xoay người lại ôm lấy Uyển Uyển, từ lúc xuyên không đến đây, nàng cảm nhận được tình yêu của Vân Mặc, Vân Trinh, còn có Uyển Uyển, mà yêu thương này nhất định sẽ có một ngày nàng dành cho bọn họ .

Chờ xem, người yêu thương ta, ta cũng sẽ yêu thương các người!

—

Trong thư phòng yên tĩnh, khói xanh lượn lờ bay, mùi Long Tiên Hương tràn ngập khắp mọi ngõ ngách.

Trên giá sách bằng vàng được đặt những cuốn sách ngay ngắn chỉnh tề, bên trong chính là một chiếc long án được làm bằng gỗ tử đàn, trên long án là một chậu cây cảnh xanh ngắt đẹp đẽ, trong không gian kim bích huy hoàng này, lại thêm vẻ tràn đầy sức sống, giờ phút này một thân ảnh mặc hoàng bào, nghiêng người dựa vào ghế phía sau long án, trong đôi mắt lóe ra tia sáng lạnh, khóe môi lạnh bạc khê nhếch, thân mình cũng không nhúc nhích, hơn nửa ngày mới vang lên một giọng nói lạnh nhạt.

“Ngự y đến xem, Thái Hậu thế nào?”

Bên trong thư phòng một bóng người gầy gò đang quỳ phía dưới, vừa nghe Hoàng Thượng hỏi như vậy, nhanh chóng đáp lời: “Bẩm Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương còn chưa có tỉnh?”

“Đám người Ngự Y Viện còn dùng gì được nữa”.

Thượng Quan Diệu quát lạnh, sắc mặt trở nên âm ngao, mang theo vài phần đau lòng, có điều trong đôi mắt kia có mấy phần nghi ngờ, dường như hoài nghi Thái Hậu nương nương hôn mê bất tỉnh là giả? Muốn cho hắn đi qua vấn an bà mới là thật.

Tiểu Đình Từ thấy Hoàng Thượng quát lạnh, làm sao còn dám nói thêm gì, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, thân mình khê run, Hoàng Thượng rõ ràng đang rất tức giận, không biết biết buổi tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Hoàng Thượng sau khi vào Trường Tín cung, trở về thể nhưng một đêm không ngủ, cả người đều lạnh lẽo, ngay cả làm triều cũng không có lên, sáng sớm liền nghe được tin tức bên Trường Tín cung, nói cung tỷ Bình cô có bên người Thái Hậu bị đánh thành trọng thương, nghĩ tới ba mươi đại bản hôm qua không khiến nàng mất mạng cũng đã là chuyện tốt rồi, Thái Hậu đại khái bị Hoàng Thượng khiến tức giận mà ngất đi, về phần cụ thể là nguyên nhân gì, Tiểu Đình Từ cũng nào có biết.

“Được rồi, người phái người tiếp tục chăm chú quan sát động tĩnh bên kia đi”.

“Dạ, Hoàng Thượng,” Tiểu Đình Từ đứng dậy lui ra ngoài, vừa đi đến cửa thư phòng, lại có tiểu thái giám từ bên ngoài tiến vào, lướt qua hắn nhanh chóng quỳ xuống đất, cẩn thận bẩm báo: “Hoàng Thượng, Hiền phi nương nương cầu kiến”.

Thượng Quan Diệu thân mình giật mình, đôi mày nhíu lại, con ngươi lóe ra hàn quang, lúc này nàng tới làm gì, phát phát tay dẫn dò người phía dưới: “Đề cho nàng vào đi”.

“Dạ, Hoàng Thượng,” tiểu thái giám thở dài nhẹ nhõm một hơi, đứng dậy lui ra bên ngoài, thối lui đến ngoài cửa, đối với Hiền phi nương nương khom người một chút, chậm rãi mở miệng: “Hoàng Thượng có chỉ, nương nương mời”.

Hiền phi Diệp Ngọc Vân dịu dàng nở nụ cười một chút, quay đầu ý bảo vài cung nữ bên cạnh ở lại ngoài cửa xong, chính mình lại nhẹ nhàng bước vào.

Diệp Ngọc Vân hôm nay mặc một bộ váy dài màu xanh nhạt, làn váy uốn lượn, bên trên được khảm những hạt châu nhỏ, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng màu phấn hồng đính kim tuyến, mỗi một hành động, đều mềm mại vạn phần, lại tăng thêm mấy phần quý khí, vừa thấy liền biết là tiểu thư khuê các, những tua kim tuyến, theo mỗi bước đi của nàng, lay động một cách sinh động, đáng vẻ thướt tha.

Vừa tiến vào thượng thư phòng, liền khéo léo mà dịu dàng hành lễ: “Ngọc Vân tham kiến Hoàng Thượng”.

Hoàng Thượng từng đồng ý với nàng, nói nàng có thể tự xưng, điểm này ở trong cung hiện nay, nàng chính là có được sự sủng ái nhiều nhất, nhưng nàng cũng chưa từng vì thế mà kiêu ngạo, cùng đề cập qua với người bên ngoài, đây chính là điểm Thượng Quan Diêu vô cùng vừa lòng, nữ nhân này, cử chỉ thanh tao lịch sự hào phóng, đoan trang khéo léo, thượng đối Hoàng Thượng, hạ đối nô tài, không kiêu không ngạo, có thể nói là một nữ nhân mẫu mực, thực sự có loại ánh sáng của một mẫu nghi thiên hạ.

Thượng Quan Diêu muốn để cho nữ nhân này có địa vị, này trong đó còn có một nguyên nhân khác, sau lưng nàng là Diệp gia, Diệp gia chính là văn thân, không thể so Dạ gia, tay cầm quyền cao, nếu như có thêm một vị hoàng hậu nương nương, chỉ sợ lại khó có thể nắm trong tay, cho nên hẳn là sẽ không làm cho Dạ Tổ Tuyết xuất vị (làm hoàng hậu), chính bởi điểm này, mẫu hậu mới giảm địa vị của nàng, hẳn mừng rỡ biết thời biết thế làm người tốt, Dạ gia muốn trách cũng phải trách mẫu hậu, mà không phải hẳn.

“Sao lại đến đây, đứng lên đi”.

Thượng Quan Diêu sắc mặt dịu đi một ít, đôi mày nhíu lại cũng giãn ra, trong đôi mắt đen u tối hiện lên gọn sóng.

Trong hậu cung này, hẳn cho rằng người duy nhất có tư cách mang huyết mạch hoàng thất chính là Diệp Ngọc Vân, nàng có diện mạo ôn nhu, đoan trang nhàn nhã, giờ tay nhắc chân đều có một loại quý khí, người như vậy nuôi đứa nhỏ nhất định sẽ khiến hoàng thất được kiêu ngạo.

Nhưng mà ai biết, ân tứ này còn chưa kịp ban xuống, hẳn lại xảy ra chuyện như vậy.

Thượng Quan Diêu ánh sáng trong mắt phai nhạt bớt, có điều hẳn nhất định sẽ chữa khỏi, hẳn không tin, thiên hạ này chẳng lẽ không ai có thể chữa được?

Hiền phi Diệp Ngọc Vân không hề biết tâm tư Hoàng Thượng trăm mối lo, chậm rãi đứng dậy, đứng bên trong thượng thư phòng, giọng nói mềm mại đáng yêu lại tinh tế vang lên: “Hoàng Thượng, Ngọc Vân đến đây là muốn thỉnh Hoàng Thượng đến thăm Thái Hậu, Thái Hậu nương nương hôn mê..”.

Có điều lời của nàng còn chưa nói xong, người trên cao kia bất thành linh đứng lên quát lạnh một tiếng: “Đủ rồi, từ khi nào thì ngươi cũng trở nên không biết lễ lẽ như vậy?”

Thượng Quan Diêu sắc mặt vừa giãn ra được một chút, lúc này lại bao phủ bởi một tầng hàn sương, hiện tại người mà hẳn không muốn nghe thấy nhất chính là Thái Hậu nương nương, chuyện tối hôm qua, vẫn luôn hiển hiện rõ ràng trong đầu hẳn, không phải hẳn không biết chuyện giữa mẫu hậu và Diệp Khuynh Thiên, nhưng ngày mà hẳn đáng cơ, bà cũng đã đồng ý với hẳn rồi, từ nay về sau cùng với Diệp Khuynh Thiên ân đoạn nghĩa tuyệt, bụi về bụi, đất về với đất, không ngờ cho đến hôm nay, bà thế nhưng lừa dối che dấu lâu như vậy, bà để đứa con trai như hẳn vào mắt hay không? Loại chuyện này nếu truyền ra ngoài, thể diện hoàng thất còn để đâu được nữa?

Thượng Quan Diêu trong lòng âm u thâm trầm, chìm chìm nổi nổi, trăm ngàn suy nghĩ, nhíu mày lại, trong mắt bao phủ một tầng hàn sương.

Diệp Ngọc Vân thấy hẳn tức giận như vậy, bùm một tiếng quỳ xuống đất, giọng nói lại vẫn kiên định như trước vang lên.

“Hoàng Thượng, Ngọc Vân cả gan, nếu như Hoàng Thượng trách tội, Ngọc Vân cũng không còn lời nào để nói, Hoàng Thượng cùng Thái Hậu luôn luôn tình cảm thâm hậu, có thể nói là tấm gương cho mẫu tử trong thiên hạ, chẳng lẽ Hoàng Thượng thật sự chỉ vì một nô tỳ nhỏ nhỏ phạm lỗi mà trách Thái Hậu sao? Hoàng Thượng đã quên đại thần trong triều, đã quên người trong thiên hạ sao? Những người đó sẽ suy đoán chuyện hoàng gia ta như thế nào đây, chẳng lẽ Hoàng Thượng thật sự không quan tâm sao?”

Diệp Ngọc Vân nói ra từng từ rõ ràng, thanh âm vang dội, nói nặng có khí phách, mỗi một chữ đều rất có phân lượng, Thượng Quan Diêu nghe xong lời của nàng, tâm thoáng chốc trầm xuống, tia nhìn lạnh lẽo trong mắt dần dần biến mất, không ngờ người dịu dàng như hòa như Hiền phi có thể nói ra lý luận khí phách hùng hồn như vậy, quả đúng là nữ nhi của Diệp Thái Phách, quả nhiên là nuôi dạy không tầm thường, chẳng những ôn nhã hơn nữa lại có trí tuệ, những lời này khiến Thượng Quan Diêu mạnh mẽ tỉnh táo lại, thiếu chút nữa thì hẳn phạm phải sai lầm lớn rồi.

Mình cùng mẫu hậu lâm vào cục diện bế tắc, các đại thần trong triều sẽ suy nghĩ thế nào đây, người trong thiên hạ sẽ nghĩ ra sao?

Chỉ sợ nhiều lời suy đoán sẽ xuất hiện, lời đồn đãi nổi lên bốn phía, đến lúc đó cho dù có một tay che trời cũng không thể ngăn được những lời đồn đại trong phổ phùng này, Thượng Quan Diêu nghĩ thông suốt điều này, trong mắt hiện lên ánh sáng kinh người, nữ nhân này vị trí ở trong lòng hẳn lại tăng lên một bậc, Thượng Quan Diêu chậm rãi đứng dậy, đi đến bên người Diệp Ngọc Vân, vươn tay nâng nàng dậy.

“Ngọc Vân thực là suy nghĩ thấu đáo, xem ra là trăm hồ đồ, sao lại có thể bởi vì nô tài bên người mẫu hậu phạm phải sai lầm, mà lại giận dữ cùng mẫu hậu vậy chứ, may mắn Ngọc Vân nhắc nhở trăm, đi thôi, cùng trăm đến Trường Tín cung”.

“Dạ, Hoàng Thượng”.

Diệp Ngọc Vân khẽ cúi người một chút, cúi đầu nhìn bàn tay to thon dài đang nắm lấy tay mình, ánh mắt liền tỏa sáng, khóe môi vẫn là nụ cười nhẹ nhàng như trước, kỳ thật nàng biết chuyện này không hề đơn giản, làm sao có khả năng chỉ vì một tiểu nô tài phạm phải sai lầm, Hoàng Thượng lại có thể trách tội Thái Hậu, nhưng là người thông minh tốt nhất cái gì cũng không biết.

Thượng Quan Diêu hướng ra phía ngoài ra lệnh: “Người tới, bãi giá Trường Tín cung”.

Tiểu Đình Từ dẫn theo vài thái giám tiến vào, cung kính lên tiếng trả lời: “Dạ, Hoàng Thượng”.

Trong thượng thư phòng, bốn phía âm áp, hoàn toàn khác biệt với lạnh lẽo lúc trước, Tiểu Đình Từ vụng trộm ngán đầu nhìn Hoàng Thượng, chỉ thấy Hoàng Thượng cùng Hiền phi nương nương hai tay nắm chặt, thâm tình chân thành nhìn nhau, không biết Hiền phi nương nương nói điều gì, Hoàng Thượng trong mắt thể nhưng lộ ra mấy phần nhu tình, điều này thực đúng là hiếm thấy.

Thượng Quan Diêu dẫn Diệp Ngọc Vân đi ra ngoài, Tiểu Đình Từ theo sát phía sau cùng ra ngoài, dặn dò thái giám dẫn hai nhuyển kiệu lại đây.

Ai biết, Hoàng Thượng thể nhưng dắt tay Hiền phi nương nương, hai người cùng lên nhuyển kiệu phía trước, cùng nhau ngồi một kiệu, Tiểu Đình Từ cùng những thái giám cung nữ đứng đó hai mắt trừng lớn, trông mắt thiếu chút nữa cũng rớt ra, bọn họ hầu hạ chủ tử cũng đã bốn năm, Hoàng Thượng có khi nào đối xử với nữ nhân như vậy chứ, xem ra vị trí hoàng hậu này cuối cùng sẽ rơi xuống đầu Diệp gia rồi, Tiểu Đình Từ nghĩ, mà mấy cung nữ Tiểu phòng cung lòng mảy đều giờ cao, về mặt của mỗi người đều vô cùng đặc ý, đám người theo sát phía sau cổ kiệu, đi đến Trường Tín cung.

Trường Tín cung.

Một mảnh tiêu điều, trước cửa điện, cung nữ cùng thái giám trong lòng đều hoảng sợ, không biết vì sao Thái Hậu nương nương đang khỏe mạnh lại hôn mê bất tỉnh, từ xa truyền đến tiếng hô của tiểu thái giám: “Hoàng Thượng giá lâm”.

Nhuyển kiệu ngừng lại, Tiểu Đình Từ vội vàng vén rèm gấm lên, cúi người chờ đợi Hoàng Thượng, Hoàng Thượng dẫn đầu xuống kiệu, quay người lại nhìn trong kiệu, giọng nói ôn nhuận vang lên.

“Đến rồi, Ngọc Vân, ra đi”.

“Cảm ơn Hoàng Thượng, ” Giọng nói Diệp Ngọc Vân vẫn dịu dàng như trước, một chút ngang ngược hay kiêu ngạo đều không có, cười nhẹ nắm lấy tay Hoàng Thượng bước ra nhuyển kiệu, hai người cùng nhau đi về phía đại điện.

Mà phía trước kiệu, Tiểu Đình Từ vẫn duy trì động tác như vậy, còn đang suy tư về xưng hô của Hoàng Thượng đối với Hiền phi, không ngờ lại thân thiết như vậy, Hoàng Thượng thật sự thích Hiền phi nương nương sao? Xem ra Hiền phi nương nương sẽ được sủng nhất hậu cung rồi, vị trí hoàng hậu này, Dạ gia ngay cả nghĩ cũng đừng nghĩ, một tiểu thái giám đứng bên cạnh đẩy Tiểu Đình Từ, nhắc nhở hần.

“Đình công công, Hoàng Thượng đã vào trong rồi”.

“Nha, ” Tiểu Đình Từ hồi phục tinh thần, nhanh như chớp đuổi theo người phía trước, theo sát phía sau, dọc theo đường đi vẫn còn đang suy nghĩ về chuyện vừa rồi, xem ra về sau là thiên hạ của Hiền phi rồi, tình thế trong cung đúng là quỷ dị khó lường, ai có thể cam đoan ngày sau Hiền phi sẽ không xuống ngựa đâu?

Đoàn người bước lên thêm đá, hành lang dài, dẫn thẳng tới tẩm cung.

Bên trong tẩm cung vang lên tiếng khóc nhỏ nhỏ, cùng với tiếng thở dài bất đắc dĩ, truyền ra ngoài tẩm cung, Thượng Quan Diêu nghe thấy thanh âm này, lòng thoáng chốc trầm xuống, lòng dạ rối bời, chẳng lẽ mẫu hậu thật sự đã xảy ra chuyện, nếu là giả thì cũng không thể giả đến tận mức này được, trong lòng bàn tay lập tức toát ra mồ hôi lạnh tinh mịn, hình ảnh mẫu hậu luôn dịu dàng chăm sóc hần, tái hiện rõ ràng trong đầu hần, thật giống như vừa là ngày hôm qua vậy, mà hần vì hoàng quyền, lại khiến cho mối quan hệ với mẫu hậu căng thẳng như vậy, ngay cả bà hôn mê bất tỉnh, lại còn hoài nghi bà dụng tâm kín đáo, như vậy thực là đáng chết.

Diệp Ngọc Vân vỗ nhẹ bàn tay Thượng Quan Diêu, ý bảo hần an tâm một chút chờ nóng vội, nóng vội không có tác dụng, hiện tại cần phải nhanh chóng để cho ngự y cứu Thái Hậu mới là đúng.

Thượng Quan Diêu trấn định lại, bước chân nặng nề tiến vào bên trong, phía sau, đám thái giám thấy vẻ mặt lạnh lùng của Hoàng Thượng, ai cũng không dám nói chuyện, toàn bộ im lặng đứng bên ngoài cửa điện, chỉ có đại thái giám Tiểu Đình Từ đi theo phía sau Hoàng Thượng cùng Hiền phi nương nương vào trong.

Bên trong tẩm cung.

Trên giường lớn màu đỏ thắm kia, bức rèm lụa màu xanh lam được vén lên, người nằm trên giường lớn kia, giờ phút này im lặng ngủ, dung nhan tuyệt sắc ngày xưa, giờ phút này lại nhợt nhạt như giấy trắng, ngay cả đôi môi cũng mất đi huyết sắc, cả người như già đi rất nhiều, Thượng Quan Diêu chậm rãi bước lại gần vài bước, dung mạo tuyệt sắc của mẫu hậu, giống như đã là chuyện ngày hôm qua, nhưng mà bây giờ nhìn kỹ, vậy mà bà cũng đã già đi, chuyện tối hôm qua dường như bà đã chịu đả kích lớn, cho nên bà mới không chịu nổi xúc động vậy sao?

“Mẫu hậu?”

Thượng Quan Diêu ngồi xuống mép giường, vươn bàn tay thon dài nắm chặt lấy bàn tay mềm không còn chút sức sống nào kia, mềm nhũn một chút sức sống đều không có, chính đôi bàn tay này đã không biết bao nhiêu lần, vuốt ve đầu của hần, yêu thương nhìn hần, mà hiện tại bà lại im lặng nằm nơi này như vậy, không, hần không thể để cho mẫu hậu cứ như vậy chết đi, Thượng Quan Diêu trong mắt bỗng hiện lên hàn khí, hướng một bên hét lớn: “Ngự y đâu?”

Bên trong tẩm cung, lấy Trương Chiêu Đức đứng đầu đám ngự y, bị dọa ‘bùm’ một tiếng quỳ xuống: “Hoàng Thượng”.

Mà lúc trước nhỏ giọng khóc bên cạnh chính là Thục Viện nương nương – Dạ Tố Tuyết, nhìn thấy Hoàng Thượng cùng Hiền phi nương nương cùng nhau

tiến vào, nhìn qua hai người thực ân ái, cảnh này khiến nàng phần hận đã quên hành lễ, giờ phút này nghe thấy tiếng quát của Hoàng Thượng, nàng cũng tỉnh lại, chậm rãi thi lễ.

“Hoàng Thượng, mẫu hậu người?”

Dạ Tổ Tuyết nói xong, thanh âm liền nghẹn ngào, sắc mặt Thượng Quan Diệu nháy mắt lạnh lùng, quát bảo ngưng lại: “Mẫu hậu không có việc gì”.

Nói xong quay đầu nhìn Trương Chiêu Đức: “Vì sao Thái Hậu nương nương đến bây giờ còn không tỉnh, chẳng lẽ các người chỉ có chút khả năng như vậy”.

“Bẩm Hoàng Thượng, chúng thần đang tận lực chẩn trị, nhưng mà nương nương hơi thở mỏng manh, hơn nữa kinh mạch thực loạn, chúng thần đã kê đơn thuốc, nhưng mà căn bản nương nương vẫn không tỉnh lại, thần?”

Trương Chiêu Đức không nói thêm được gì nữa, hẳn là người đứng đầu Ngự Y Viện, lại là người chủ trị bệnh cho Thái Hậu nương nương, tất nhiên là tận tâm tận lực, y thuật của hắn, cũng vô cùng cao, nhưng mà bất kể hắn có kê đơn như thế nào, nương nương cũng không chịu tỉnh lại, hiện tại cũng chỉ có thể dùng được vật duy trì, để cho bọn họ có thêm thời gian nghĩ thêm phương pháp.

“Người?” Thượng Quan Diệu giận dữ chỉ vào Trương Chiêu Đức mắng to: “Đồ vô dụng, người tới, đem tên vô dụng này lôi xuống đánh hai mươi đại bản cho ta”.

Lời ấy vừa rơi xuống, Trương Chiêu Đức sắc mặt trắng bệch ngồi bệt xuống đất, mà những ngự y khác bên trong tâm cung, người người đều sợ tái nhợt mặt mũi, thân mình run run, ai cũng không dám nhiều lời thêm một câu, tro mắt nhìn vài thám giám chạy vội từ bên ngoài vào, đem vị Trương Chiêu Đức đại nhân còn đang mềm nhũn trên mặt đất tha ra ngoài.

Thượng Quan Diệu ra lệnh xong, lại quay đầu nhìn Thái Hậu, cũng không thèm để ý tới vài tên ngự y còn đang quỳ bên cạnh, mở miệng từng chữ từng chữ nói.

“Lập tức đi nghỉ biện pháp, nếu như Thái Hậu nương nương bất tỉnh, trẫm tuyệt sẽ không tha cho các người, nếu như Thái Hậu có việc, trẫm tuyệt đối sẽ khiến cho toàn bộ Ngự Y Viện chôn cùng”.

Tiếng nói lạnh như băng, như từ thần buồng xuống, bên trong tâm cung, tất cả mọi người cảm thấy ngực cứng lại, không thể thở nổi, mà đám ngự y thấy vậy thì sợ hãi liên tục dập đầu: “Hoàng Thượng tha mạng a, Hoàng Thượng tha mạng a”.

“Còn không mau chẩn trị cho nương nương”.

Thượng Quan Diệu nói xong, đứng lên nhường lại vị trí, hắn ngồi vào một chiếc ghế đặt bên cạnh, bình tĩnh nhìn mẫu hậu nằm trên giường.

Vài tên ngự y quỳ trên mặt đất một câu cũng không dám nói thêm, mấy người nâng nhau đứng dậy, dùng nói chân, mà ngay cả người đều mềm nhũn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, giờ phút này trong đầu trống rỗng, làm sao mà nghĩ ra biện pháp chẩn trị cho được, nhưng mà Hoàng Thượng còn ngồi ở chỗ này, chỉ có thể cố gắng đứng dậy mà đi tới, thay nhau tiến lên bắt mạch, cùng nhau chẩn đoán rồi đưa ra đơn thuốc, dốc toàn bộ sức lực mà làm.

Thượng Quan Diệu vẫn ngồi trên nhuyễn tháp nhìn Thái Hậu, thật lâu không có lên tiếng, mọi người ai cũng không dám nói chuyện, chỉ có Hiền phi Diệp Ngọc Vân nhẹ nhàng bước đến bên người Hoàng Thượng, vươn tay nắm lấy tay hắn, hiếm khi thấy Thượng Quan Diệu lại không cự tuyệt như vậy, nắm tay nàng, hai người cùng nhau nhìn Thái Hậu nương nương nằm trên giường.

Thục Viện Dạ Tổ Tuyết vẻ mặt lạnh lùng mà nặng nề, trong ánh mắt như bắn ra tia lửa, cắn chặt môi, giận dữ trừng mắt Diệp Ngọc Vân, vốn đau lòng cô, nhưng hiện tại vì ghen ghét mà quên cả thương tâm.

Không biết Diệp Ngọc Vân lại lén lút làm chuyện gì, vậy mà lại khiến cho Hoàng Thượng kính trọng thêm vài phần, trước kia nàng cũng không phát hiện Hoàng Thượng đối với nàng ta có bao nhiêu đặc biệt, nhưng mà hiện tại lại không giống như vậy, chẳng lẽ mình lại cứ tro mắt nhìn vị trí hoàng hậu rơi vào tay Diệp gia hay sao.

Không, nàng tuyệt đối không thể ngồi chờ chết, nàng muốn giống như cô trở thành nữ nhân cao quý nhất, Dạ Tổ Tuyết nắm chặt bàn tay, móng tay đâm sâu vào thịt cũng không hề cảm thấy đau đớn.

Diệp Ngọc Vân nâng mắt nhìn lướt qua Dạ Tổ Tuyết, sắc mặt nữ nhân này khó coi như vậy, bàn tay đang nắm chặt kia biểu hiện giờ phút này nàng ta tức giận thế nào, Diệp Ngọc Vân trong lòng hiện lên một tia khoái cảm, nữ nhân này cuối cùng cũng biết tức giận, trước đây bày ra đáng vẻ vênh vênh vào vào, hôm nay cũng coi như cho nàng ta một bài học, thật đúng là tự tìm khổ ăn, Diệp Ngọc Vân cúi đầu, ôn nhu mở miệng.

“Hoàng Thượng, Ngọc Vân có một chuyện không biết có nên nói hay không”.

“Nói, ” Hoàng Thượng cũng không có liếc nhìn Diệp Ngọc Vân, vẫn chăm chú nhìn Thái Hậu nương nương nằm trên giường, giờ phút này trong lòng hắn thực hối hận, kỳ thật đêm qua hắn biết rõ mẫu hậu đang ở trong, chính hắn cũng có thể tìm cách khác để rời đi, nhưng mà lúc ấy lại thầm nghĩ muốn nắm lấy nhược điểm của mẫu hậu, nhưng lại quên mẫu hậu là một nữ nhân kiên cường, sao có thể chịu được loại đối đãi như vậy chứ?

“Hoàng Thượng, hay là dân Hoàng bang, chiêu mộ danh sĩ trong thiên hạ tiến cung chẩn trị cho Thái Hậu nương nương, làm như vậy người trong thiên hạ sẽ biết được tâm lòng hiếu thảo của Hoàng Thượng, thứ hai có thể mau chóng chữa khỏi bệnh cho Thái Hậu nương nương”.

Diệp Ngọc Vân nói lời dịu dàng mà ôn nhu, vẻ mặt bình tĩnh mà chân thành, lại vì Hoàng Thượng tranh thủ thanh danh.

Thượng Quan Diệu ánh mắt thâm trầm lại, tuy rằng không có nói gì, nhưng bàn tay đang nắm tay Diệp Ngọc Vân lại càng thêm nắm chặt lại, hiển nhiên là đồng ý với lời của nàng. Diệp Ngọc Vân nhẹ nhàng nở nụ cười, vẻ mặt lại càng thêm mềm mại đáng yêu. Dạ Tổ Tuyết đứng đối diện tức giận đến nỗi muốn xé nát mặt nữ nhân này, tuy bề ngoài tỏ ra không gây khó dễ với mình, trên thực tế từ trong xương cốt toát ra sự khinh thường, cùng với ánh mắt xem thường mình, khiến Dạ Tổ Tuyết như sắp phát cuồng, nhưng vào lúc như thế này, nàng còn không muốn tìm cái chết.

Lúc này, giọng nói trầm trầm mà mị của Hoàng Thượng vang lên.

“Tiểu Đình Từ, lập tức đi hạ chỉ, dán thông cáo thiên hạ, Thái Hậu bệnh nặng, triệu toàn bộ danh y trong thiên hạ tiến cung, ai bốc Hoàng băng thì thưởng một ngàn lượng vàng, có thể chữa khỏi bệnh cho Thái Hậu, tiền thưởng một vạn lượng, lập tức có thể tiến vào Ngự Y Viện”.

“Dạ, Hoàng Thượng”.

Tiểu Đình Từ lĩnh chỉ lập tức ra ngoài đi lo chuyện này, sau khi soạn thánh chỉ xong liền mang tới Nội Vụ phủ, để cho người Nội Vụ phủ lập tức đi làm.

Hoàng băng vừa ra, quả nhiên có rất nhiều danh y tiến cung, chỉ tiếc Thái Hậu vẫn hôn mê bất tỉnh như trước, những kẻ dám bóc Hoàng băng kia có lẽ là coi trọng một ngàn lượng hoàng kim, nên mới xung phong nhận việc tiến cung chữa bệnh, nhưng mà những kẻ được gọi là danh y giang hồ, căn bản không hề có bản lĩnh thực sự, có lẽ có một chút khả năng, bị những kẻ xung quanh thổi phồng lên, liền thành danh y, cho nên cũng tự nhận mình là thiên hạ vô địch, liền chạy tới bóc Hoàng băng, nhưng trọng điểm vẫn là một ngàn lượng hoàng kim kia.

Kết quả giằng co nửa ngày, cũng không thể khiến Thái Hậu nương nương tỉnh lại, cuối cùng lại khiến cho hoàng đế nổi giận, ra lệnh một tiếng, đánh hai mươi đại bản móng nở hoa, chết đi sống lại, tuy rằng được một ngàn lượng hoàng kim, nhưng thiếu chút nữa thì mất đi đến nửa cái mạng, trải qua kết quả hành hạ như vậy, lại không ai dám đến bóc Hoàng băng.

Ba ngày thời gian trôi qua, Thái Hậu nương nương vẫn không hề có dấu hiệu tỉnh lại, hơn nữa mạch đập càng ngày càng yếu, đám ngự y trong Ngự Y Viện, lo lắng đề phòng bẩm báo với Hoàng Thượng, kết quả lại bị đánh một trận, toàn bộ hoàng cung, người người đều hoảng sợ, ngay cả đại thần trong triều cũng bị liên lụy, có rất nhiều đảng phái thuộc phe Thái Hậu, hiện tại tình trạng Thái Hậu nương nương lại như vậy, những người này cực kỳ lo lắng, sợ Thái Hậu nương nương nếu thật sự gặp phải chuyện gì, Hoàng Thượng sẽ xuống tay với bọn họ thế nào, vì u sầu trên mặt mỗi người càng ngày càng nhiều, ba người một đám, năm tên một phe, không có việc gì lại tụ tập cùng nhau thương lượng đối sách, nhưng mà có thể nghĩ được cách nào đâu, trước mắt chỉ có thể chữa khỏi cho Thái Hậu mới là lẽ phải, Thái Hậu chính là bùa hộ mệnh của bọn họ a.

Vì thế, những quan viên này cũng huy động nhân lực, liên lạc với danh y khắp nơi, hi vọng có thể chữa trị tốt cho Thái Hậu, đáng tiếc không ai dám đi ra muốn chết, cho dù có một chút năng lực đi nữa, cũng không nghĩ tự tìm khổ ăn.

Hoàng Thượng vẫn lưu luyến ở Trường Tín cung, cùng Thái Hậu nương nương, ba ngày không com nước gì cả, cả người gầy một vòng lớn, có thể thấy được tình mẫu tử của Hoàng Thượng cùng Thái Hậu thực là sâu đậm, mặc dù có chút vết rách, nhưng cũng không ảnh hưởng tới tình cảm mẫu tử sâu đậm, lúc này Thượng Quan Diệu trong lòng thực vô cùng hối hận, vì sao lại hại mẫu hậu vậy chứ, nếu như bà thật sự rời khỏi mình, mặc dù có được hoàng quyền, chỉ sợ trong lòng sẽ có bóng ma vĩnh viễn tồn tại.

Vương gia Thượng Quan Lâm đêm đó bị thương, có điều cũng không đáng lo ngại, nghỉ ngơi mấy ngày, đã khôi phục rất nhiều, lúc này thấy Thái Hậu hôn mê bất tỉnh, Hoàng Thượng ngay cả lâm triều cũng không lên, hẳn đành phải chống đỡ thân mình, tiến cung vì Hoàng Thượng chia sẻ ưu phiền, khi không có việc gì, lại ở lại Trường Tín cung cùng Hoàng Thượng.

Trái ngược với vẻ thê lương của Trường Tín cung, Kim Hoa cung bên kia lại vô cùng vui vẻ.

Những thị vệ giám thị bên ngoài Kim Hoa cung đã sớm rút lui, mà Uyển Uyển thỉnh thoảng đem tin tức bên Trường Tín cung báo lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Tiểu càng ngày càng vui vẻ, nghĩ đến Thượng Quan Diệu lúc này chịu nhiều đau khổ, thật đúng là thoải mái cả lòng người a, bên trong Kim Hoa cung, thỉnh thoảng lại nghe được tiếng ca hát vui vẻ của Hoàng Hậu, tuy rằng tiếng ca này có chút thâm ảo khó hiểu, nhưng mà một con cóc...

Một ngày này, ánh nắng mặt trời chiếu vào đại điện, Vân Tiểu đang ngồi trên một chiếc nệm màu hồng tía tập Yoga.

Uyển Uyển cùng Tú Tú ở một bên hầu hạ, hiện tại bọn họ cũng đã nhìn quen, cũng không còn ngạc nhiên như trước, chỉ là thi thoảng vẫn lo lắng một chút, nương nương có thể hay không kéo đứt cả cái chân kia, làm thất lung bị gãy, chẳng qua hình như không có gì đáng ngại, hơn nữa cảm thấy nương nương mềm như bô liễu, lại càng thêm mềm mại đáng yêu, xem ra cái này thực sự có hiệu quả, Uyển Uyển đoán, có điều nàng cũng không dám thí nghiệm.

Vân Tiểu vẫn đang tập hăng say, bỗng nhiên trong không khí xuất hiện một chút dao động, Lưu Tinh vẫn luôn bên người nàng, nhất định là có chuyện gì, nếu không ban ngày hẳn rất ít khi xuất hiện, Vân Tiểu xoay người lại mở mắt ra, thở ra một hơi, thu hồi tư thế, Uyển Uyển đứng một bên sớm đang khăn lên, Vân Tiểu vừa lau mồ hôi, vừa nhìn không trung, thần nhiên mở miệng: “Lưu Tinh có việc sao?”

“Tú Tú, đi chuẩn bị cho ta một chén tổ yến, ta hơi đói”.

Vận động xong sẽ đói, điều này thực bình thường, trước đây nương nương cũng như vậy, Tú Tú không nghi ngờ lời của nàng, lên tiếng trả lời sau đó đi ra ngoài.

Vân Tiểu vừa lau mồ hôi, vừa nhìn không trung, thần nhiên mở miệng: “Lưu Tinh có việc sao?”

Uyển Uyển nghe vậy liền giật mình hiểu ra, thì ra nương nương đem Tú Tú đuổi ra, là vì Lưu Tinh có việc, chạy nhanh về phía cửa, chú ý khắp mọi nơi, để ngừa có thái giám hay cung nữ đột ngột xông vào.

Trong nháy mắt Lưu Tinh liền hiện thân, đứng ở trước mặt Vân Tiếu, trên ngũ quan tuấn mỹ kia được bao phủ một lớp băng mỏng, trong đôi mắt toát ra vẻ lo lắng, giống như có chuyện gì đã xảy ra, Vân Tiếu tâm trầm xuống, bàn tay đang lau mồ hôi dừng lại, khẩu trương hỏi: “Chẳng lẽ là phụ thân?”

Nếu không thì nàng không nghĩ ra là có chuyện gì, có thể khiến cho người lạnh lùng như Lưu Tinh lo lắng đến như vậy, trừ phi là phụ thân làm sao?

Vân Tiếu vừa dứt lời, Lưu Tinh bình tĩnh gật đầu, đôi mắt tinh mịch chăm chú nhìn chủ tử, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải, tuy rằng chủ tử thường hay đùa dai, nhưng mà chuyện xảy ra lần này có điểm lớn quá rồi, chỉ sợ Vương gia phải vui thân nơi đó.

Lưu Tinh không nói gì, Vân Tiếu sớm nóng nảy, nhảy người lên, tiến lên phía trước lôi kéo quần áo hắn, lạnh lùng quát hỏi: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Lưu Tinh cũng không ngờ là chủ tử lại kích động như vậy, làm sao còn dám trì hoãn, nhanh chóng mở miệng: “Nghe nói Phong Nha Quan xảy ra ôn dịch”.

“Ôn dịch? Điều này sao có thể, ôn dịch không phải cứ nói là có, làm sao có thể ngay lúc phụ thân đang đánh trận, liền có ôn dịch cơ chứ, nơi này nhất định có gì đó mờ ám”.

Vân Tiếu buông quần áo Lưu Tinh ra, quay đầu đi nhú mảy lại lạnh lùng, thông thả bước qua lại trong đại điện.

“Ta muốn lập tức đến Phong Nha Quan”.

Nàng nói như đinh đóng cột, ánh mắt kiên định, nàng là bác sĩ, chỉ cần nàng có thể đến Phong Nha Quan, là có thể tra ra trận ôn dịch kia thực sự là ôn dịch hay là có kẻ gây ra.

“Chủ tử cứ như vậy mà đi sao?”

Lưu Tinh nhú mảy chăm chú, nếu chủ tử cứ như vậy mạo muội rời khỏi hoàng cung, chỉ sợ tai vạ sẽ lại đến nhanh hơn.

“Không, ta sẽ làm cho Hoàng Thượng phế hậu, sau đó rời cung”.

Vân Tiếu khước môi câu lên nụ cười lạnh, đôi mắt sâu thẳm, xem ra lúc này chưa phải lúc lão Yêu bà kia chết được, kỳ thật người khác không biết vì sao bà ta lại hôn mê bất tỉnh, nhưng mà nàng lại biết, lão Yêu bà cũng không phải mắc bệnh nặng gì, chỉ là vì bị Hoàng Thượng tôn trọng nghiêm trọng, hơn nữa lại tức giận đến công tâm, cho nên chính bà ta không muốn tỉnh lại, vẫn ngủ say ở trong thế giới của chính mình, những ngự y ở đây, y thuật cũng không thấp, nhưng ai biết, Thái Hậu kỳ thật là mắc phải tâm bệnh, cho nên mới hôn mê bất tỉnh.

“Làm sao có thể?”

Lưu Tinh khó có thể tin, có điều nhìn vẻ mặt của chủ tử, không giống như là hay nói giỡn, hơn nữa trong thời điểm như thế này ai còn tâm tình mà nói giỡn chứ, Vương gia vẫn còn tại Phong Nha Quan chịu khổ, nếu vậy thì chủ tử thực sự có biện pháp rồi, Lưu Tinh nhìn chằm chằm Vân Tiếu, trầm giọng mở miệng.

“Hiện tại phải làm như thế nào đây”.

“Mang ta xuất cung đi, sau đó xé Hoàng băng”.

Vân Tiếu từng chữ từng chữ mở miệng nói, trầm ổn hữu lực, trong lòng nàng đã có sẵn kế sách, dựa vào lòng hiếu thảo của Thượng Quan Diệu đối với Thái Hậu, nếu nàng đưa ra điều kiện phế hậu thì cứu Thái Hậu, chắc hẳn sẽ đồng ý, hơn nữa hẳn còn ước gì phế hậu nhanh nhanh, ai muốn lập một con孽 làm hậu chứ, hơn nữa nếu Thái Hậu tỉnh lại, cũng không có cách nào mà trách cứ hắn, phế hậu cứu mẹ, lại tặng thêm cho hắn một mỹ danh, có gì mà hắn không làm chứ? Trừ phi nam nhân kia thực sự ngu ngốc.

“Xé Hoàng băng,” Lưu Tinh có chút kinh ngạc, trên Hoàng băng chiêu mộ là danh y, chủ tử muốn chữa bệnh cho Thái Hậu hay sao? Nhưng mà hắn còn chưa từng thấy nàng có y thuật cao thâm gì đó a, Lưu Tinh không biết chuyện Vân Tiếu có thể chữa bệnh, lúc này trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng nếu là chủ tử đã nói vậy, nhất định có năng lực gì đó, lập tức ôm quyền: “Dạ, thuộc hạ mang người ra ngoài”.

Có điều nàng đi rồi, trong cung phải có một người trông giữ, Vân Tiếu quay đầu nhìn bên ngoài cửa đại điện, Uyển Uyển đang chú ý động tĩnh bên ngoài, gọi một tiếng: “Uyển Uyển, người lại đây”.

“Dạ, nương nương”.

Uyển Uyển chạy chậm tới, đứng trước mặt Vân Tiếu, vừa rồi chủ tử cùng Lưu Tinh nói chuyện, nàng cũng đã nghe vô cùng rõ ràng, lúc này trong lòng cũng vô cùng lo lắng, biết chủ tử muốn xuất cung, vậy thì trong cung nhất định phải có một người ở lại trông coi, nghĩ thông suốt điểm này, không đợi Vân Tiếu mở miệng, Uyển Uyển liền lên tiếng.

“Nương nương, người cùng Lưu Tinh đi đi, trong cung có nô tỳ rồi, nô tỳ sẽ bảo là người đang ngủ, không cho phép bất kỳ kẻ nào tới quấy rầy, cho đến tận khi chủ tử quay về, tin là sẽ không có điều gì ngoài ý muốn”.

“Được, người nói cho Tú Tú, ta có việc cần phải xuất cung, để nàng ta canh bên ngoài cửa điện coi chừng giúp người, về phần chuyện gì, không nhất thiết phải cho nàng ta biết”.

“Đạ, nương nương, ” Uyển Uyển nhanh chóng gật đầu, hiện tại Vương gia đã xảy ra chuyện, trong lòng nàng cũng vô cùng lo lắng, nương nương rất yêu Vương gia, nếu như ông xảy ra chuyện gì, chỉ sợ là nương nương sẽ đau lòng không thôi .

“Được rồi, Lư Tinh chúng ta đi thôi”.

Vân Tiếu quay đầu lại nhìn Lư Tinh, hai người một trước một sau đi về phía tẩm cung, mang theo những vật dụng cần thiết, Lư Tinh đi theo về phía sau đại điện, phía sau Kim Hoa cung luôn luôn ít người, hơn nữa thân thủ Lư Tinh cực nhanh, cho nên việc treo tường chạy trên nóc nhà, rất nhanh liền ra khỏi hoàng cung.

Mà trên đại điện Kim Hoa cung, Tú Tú bưng một chén tổ yến đi tới, nhìn chung quanh một lần, kỳ quái nhìn Uyển Uyển: “Nương nương đâu?”

Uyển Uyển cũng không nói gì, ngẩng đầu nhìn quét về phía ngoài đại điện một cái, ngoắc tay ý bảo Tú Tú lại gần, nhỏ giọng nói thầm, Tú Tú về mặt ngạc nhiên, có điểm khó có thể tin, nhưng cuối cùng cũng dùng sức gật đầu: “Được rồi, chúng ta cẩn thận một chút, đừng để cho người ngoài phát hiện ra sơ hở gì đó”.

Hai người cùng liếc nhìn về phía ngoài đại điện một cái, sau đó cùng đi vào trong đại điện Kim Hoa cung, Uyển Uyển thay một bộ quần áo mà nương nương thường mặc, nằm ngủ trên giường lớn, quay mặt vào bên trong, Tú Tú cố ý kêu hai cung nữ tiến vào, quét dọn trong điện một chút, sau đó đuổi các nàng đi ra ngoài, nói nương nương có chút mệt mỏi, để cho nương nương ngủ, chớ có chọc người phát giận, ai cũng không có trái ngon mà ăn, sau đó chính mình cũng theo sát phía sau ra ngoài, canh giữ bên ngoài cửa điện, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy nương nương nghỉ ngơi. . .

Trên ngã tư đường phồn hoa nhất Yên Kinh, lúc này xuất hiện hai thiếu niên đi tới, một cao một thấp, người thấp kia mặc một bộ quần áo cẩm tú hoa gấm, trên cổ tay áo cùng vạt áo đều được thêu trúc xanh thanh nhã, một màu xanh tươi thì thoảng lại tỏa ra một mùi thơm ngát, nhìn lại vị tiểu công tử này, mái tóc được buộc lên cao, dùng một sợi dây màu tím buộc lại, tăng thêm mấy phần phiêu dật, trên gương mặt tuấn tú, mày rậm mắt tinh, bên dưới chiếc mũi cao ngạo là đôi môi anh đào, thật đúng là một vị thiếu niên tuấn tú, nụ cười dưới ánh mặt trời kia, lại càng khiến cảnh đẹp ý vui, trong vòng ba thước đều cảm thấy vô cùng ấm áp, làn da màu đồng hơi đen một chút, nhưng mà nhìn qua thực khỏe mạnh, giữa hai hàng lông mày lại có một mảnh trắng khuyết, lại càng tăng thêm mị lực của hắn. (HĐ: cái này là hình tượng của Bao Thanh Thiên thì phải :v)

Về phần người nam nhân cao lớn kia, lại có chút khiến người ta sợ hãi, quanh thân đều lạnh lùng, mặt không chút thay đổi theo sát phía sau, mặc một bộ trường bào màu đen lại càng tôn thêm vẻ lạnh lẽo cùng nghiêm cẩn, một đầu tóc đen được buộc một nửa, còn có một nửa che khuất một bên mặt, khiến người ta chỉ thấy được một bên mặt của hắn, nhưng trên nửa khuôn mặt kia, lại có một vết bớt xanh đen, người như vậy thực khiến cho người ta chùn bước, nếu không phải bởi vì vị công tử phía trước hắn kia, bộ dạng thật sự mê người, chỉ sợ rất nhiều người trên đường cái đã chạy trời chết .

Hai người bước chân không hề ngừng nghỉ, chỉ lo bước đi, đi thẳng một đường về phía trước, bỏ lại những tiếng tiếc hận phía sau lưng. . .

Hoàng băng được dán phía trên tường thành cao lớn, phía dưới có bốn năm quan binh đứng canh, nắm đao trong tay qua lại dò xét đám người phía dưới Hoàng băng, chỉ tiếc người xem thì nhiều, nhưng người dám xé Hoàng băng lại không hề có, xua đuổi đám người này đi xong, những quan binh này có chút phiền chán, thỉnh thoảng lại ngáp lên ngáp xuống .

Khi Vân Tiếu cùng Lư Tinh đi tới, người cũng đã rất ít, chỉ có bảy tám người vây quanh phía trước xem xét, thỉnh thoảng nghị luận .

“Mặc dù xé Hoàng băng sẽ có một ngàn lượng hoàng kim, nhưng nếu không cứu được Thái Hậu sẽ bị đánh hai mươi đại bản, không thể vì bạc mà không muốn sống a”.

“Đúng vậy, đúng vậy, xem ra chúng ta không có phúc hường rồi , ” nói xong hai người này lại rời đi.

Vân Tiếu cùng Lư Tinh đi tới, căn bản không hề để ý nội dung phía trên Hoàng băng, liền vung tay lên ý bảo Lư Tinh đi xé Hoàng băng.

Lư Tinh lĩnh mệnh, thân mình cao lớn chợt lóe lên, đi tới, một tay mang theo một chiếc hòm thuốc đẹp đẽ, một tay xé Hoàng băng, vài người đứng xem náo nhiệt, lập tức đánh giá người xé Hoàng băng này, nhìn vẻ mặt hung ác của hắn, không khỏi đồng thời rút lui từng bước, nhường ra một con đường, Lư Tinh đem Hoàng băng đưa đến tay Vân Tiếu.

Những người đó vừa thấy là vị thiếu niên tuấn tú này xé Hoàng băng, trong lòng lại không ngừng tiếc hận, còn nhỏ giọng nghị luận với nhau.

“Các người nói xem người này có thể chịu được hai mươi đại bản không a?”

“Thực là đáng tiếc a, nếu đánh chết rất đáng tiếc a”.

Vân Tiếu coi như không nghe thấy gì, nâng mắt nhìn đám quan binh đang đi tới, chỉ thấy bọn họ nắm chặt đao, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc nói: “Cút, ăn nói lung tung, còn nói lung tung bắt các người vào đại lao hết”.

Một câu dọa mấy người kia chạy trời chết, chạy vội mà đi.

Khi những người này quay mặt lại, lại là khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời đầy nịnh nọt, khẽ khom lưng cung kính mở miệng: “Công tử mời theo chúng ta tiến cung”.

“Được”.

Vân Tiểu cũng hiểu rõ, gật đầu lên tiếng trả lời, tên quan binh cầm đầu kia vung tay lên, lập tức có người kéo một chiếc xe ngựa xa hoa đi tới, người đang đánh xe chính là người của Nội Vụ phủ, bọn họ chỉ cần đem người đã xé Hoàng băng giao cho người Nội Vụ phủ là xong chuyện,

Vân Tiểu cùng Lưu Tinh lên xe ngựa, xe ngựa liền chậm rãi khởi động, đội xe ngựa dần đi xa, vài tên binh lính kia ra về tiếc hận, thỉnh thoảng lắc lắc đầu.

“Lại là một tên vì tiền mà không muốn sống”.

“Chịu chết đi, người này đoán chừng không chịu được đến hai mươi đại bản”.

“Có lẽ là do cuộc sống bất buộc, nếu không ai lại đi làm chuyện này chứ”.

“Đi thôi đi thôi, không chuyện của chúng ta, cuối cùng chúng ta cũng đã có thể báo cáo kết quả công việc rồi, ca tiếp theo là của người khác”.

Mấy người bọn họ nói nói cười cười rồi đi, đợi đến khi bọn họ vừa đi, rất nhanh lại có người dán Hoàng băng.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Phế Hậu

Xe ngựa hướng thẳng về phía Hoàng cung mà đi, hai người đánh xe là người của phủ Nội Vụ, cũng không có hy vọng nhiều lắm với người bóc hoàng băng lần này, một thẳng nhãi chưa dứt sữa thì có năng lực gì có thể chữa trị cho Thái hậu nương nương chứ, bao nhiêu danh y còn phải bó tay, ngay cả thủ phụ ngự y Trương Trĩ Đức đại nhân cũng đã bị Hoàng thượng phạt hình trọng, thiếu niên này chắc là muốn một ngàn lượng hoàng kim nên mới tiến cung, nhưng số tiền đó cũng không đáng để đi chịu chết chứ, hiện giờ đã không còn ai dám tiến cung nữa rồi.

Trong xe ngựa, Vân Tiểu nhắm mắt nghỉ ngơi, suy nghĩ bước đi tiếp theo, hoàn toàn không biết người bên ngoài lo lắng điều gì, nàng chỉ nghĩ, chữa khỏi cho lão yêu bà kia, một là mình có thể xuất cung, hai là một vạn lượng hoàng kim cũng không phải là ít, nhất định phải lấy đến tay, về phân vị trí trong Ngự y viện, nàng kính thường, người ta đang hận không thể lập tức xuất cung đây.

Lưu Tinh ở bên cạnh bưng hòm thuốc, lòng tràn đầy lo lắng, trước giờ hắn chưa từng thấy chủ tử dùng y thuật, mặc dù có hạ thuốc người khác, cũng biết dùng mê dược, nhưng bệnh của Thái hậu, bao nhiêu ngự y đều bó tay không có cách, chẳng lẽ chủ tử có bản lĩnh gì hơn người, có thể trị khỏi cho Thái hậu, nếu không trị nổi, chỉ e không thể thoát khỏi hình phạt của tên Hoàng đế chết tiệt kia, vậy phải làm sao bây giờ? Tóm lại hắn sẽ không cho phép bất kì ai đánh chủ tử, cùng lắm đến lúc đó sẽ mang chủ tử đi.

Trong yên lặng, chỉ có tiếng gió gào thét bên tai và tiếng náo nhiệt bên ngoài xe ngựa, tiếng vó ngựa vang lên không ngừng.

Bỗng một tiếng động vang lên, Vân Tiểu mặt mày hớn hờ hời.

“Lưu Tinh, ngươi xem ta dịch dung thế này đã được chưa? Không có ai sẽ nhận ra ta được chứ?”

Lưu Tinh nghiêm túc đánh giá, mày rậm mắt tinh, da đen, giữa hai hàng lông mày còn vẽ thêm một vầng trăng, hoạt bát xen kẽ tuần tú, nàng hiện giờ cùng lúc trước thật là cách nhau một trời một vực, ai sẽ nghĩ ra một kẻ ngốc sẽ hóa thân thành danh y, ngang nhiên tiến cung thế này.

Lưu Tinh mắt sáng như đuốc, đánh giá mặt rồi lại nhìn phía dưới, Vân Tiểu lạnh lùng trừng mắt, muốn nói, tiểu tử ngươi có phải quá mức rồi không, nhìn cái gì, nhìn cái gì, bỗng nhiên lại thấy người này mở miệng.

“Sơ hờ một: mặt đen tay trắng.”

Vân Tiểu cúi đầu, quả nhiên a, một đôi tay như ngọc hoàn toàn không tương xứng với khuôn mặt, nhưng nàng có cách nha, không kịp chế được, chỉ có thể dùng nước thoa lên trên, về sau nhất định sẽ uống thuốc, cho đến hết toàn thân.

“Ta sẽ chú ý.”

Vân Tiểu tự động nhỏ giọng xuống, cũng không thêm so đo việc lúc này người ta nhìn linh tinh nữa, có điều nàng vừa mở miệng, Lưu Tinh lại nói tiếp.

“Sơ hờ hai: tiếng nói quá nhỏ nhẹ, giống nữ tử.”

Vân Tiểu theo bản năng che miệng, cuối cùng phục hồi tinh thần lại, có chút khản trương, bắt đầu dĩ mở miệng: “Được rồi, ta sẽ chú ý hai điểm này, còn gì nữa không?”

Lưu Tinh đánh giá từ trên xuống dưới, xác định không có vấn đề, gật đầu: “Vậy là ổn rồi, sẽ không có ai nhận ra”.

Vân Tiểu lại nghĩ, về sau xuất cung hành tẩu, nàng phải uống thứ thuốc khiến toàn thân đen thui, còn phải uống cả thuốc làm cho giọng nói ồm ồm, như vậy sẽ an toàn hơn.

“Được, nhớ rồi.”

Trước cửa cung, xe của phủ Nội Vụ dừng lại, Vân Tiểu và Lưu Tinh nghe bên ngoài có tiếng nói chuyện, hình như người trong cung đang nói gì đó với người của phủ Nội Vụ, sau đó lại có người nhắc tẩm màn lên, cung tính mờ mờ: “Mời xuống xe”.

Thì ra là bốn thái giám, theo sau họ là bốn thị vệ, đoàn người đứng ngoài xe ngựa, ngẩng đầu nhìn quét vào trong.

Dưới ánh mặt trời, một bóng dáng mảnh khảnh bước ra khỏi xe ngựa, ánh mặt trời chói mắt, ý cười trên mặt giống như gió mùa xuân, con người sáng như ngọc lấp lánh, làn da hơi đen nhìn qua thực khỏe mạnh, tuy rất tuổi trẻ, nhưng tuổi của hắn có phải là quá nhỏ hay không?

Những người bên ngoài đồng thời có một suy nghĩ như vậy, bộ dạng yếu đuối thế này, làm sao chịu được hai mươi đại bản?

Nhưng cũng không ai nói gì, cung kính đứng ngoài cửa cung, Vân Tiểu xuống xe ngựa, Lưu Tinh theo sát phía sau.

Lưu Tinh vừa xuất hiện, thái giám và thị vệ đứng ở cửa cung đều khó nén kinh hoàng, người này sao lại giống thổ phi thế, làm cho người ta quá mức sợ hãi, trái ngược hoàn toàn với chủ tử của hắn, chủ tử hắn về tuổi cười như ánh mặt trời, trong bán kính ba thước đều tỏa ra ấm áp, còn hắn trong bán kính ba thước cứ như là có một lớp băng mỏng.

“Dẫn đường đi.”

Vân Tiểu vung tay lên, đề thấp tiếng nói, nghe có ba phần trầm trầm, bảy phần thanh thanh, cũng không làm người khác nghi ngờ.

“Mời theo nô tài tiến cung.”

Bốn tiểu thái giám đồng thời khom người, sau đó đi trước dẫn đường về phía Hoàng cung.

Trong cung có một liễn xe* rất xa hoa đang đợi, lụa mỏng khẽ bay, đỉnh liễn còn được khảm đá mắt mèo, cực kì xinh đẹp,

*liễn xe: xe kéo

Vân Tiểu và Lưu Tinh ngồi lên liễn xe, liễn xe đi thẳng về phía Trường Tín cung, bốn thái giám và bốn thị vệ dẫn đường cho họ lúc trước cũng theo đằng sau.

Trước cửa Trường Tín cung, cảnh liễu phiếm mầm xanh, cây đón gió xuân, ánh mặt trời trong như nước chiều càng tầng tầng lớp lớp trên thềm đá, mấy thái giám cung nữ lại mặt xám như tro, lộ đầy vẻ buồn lo, Thái hậu nương nương bệnh nặng, các nàng làm nô tài làm sao được vui vẻ, bất kể thế nào, đi theo Thái hậu có thể được sống tự tại hơn những nơi bình thường khác một chút, nếu Thái hậu mà chết, tương lai của họ có rất nhiều viễn cảnh mà ai cũng không thể đoán trước được, nghĩ đến tương lai mờ mịt, những người này lại càng đau buồn.

Liễn xe xa hoa dừng lại trước sân lát đá ngoài cung, bốn tiểu thái giám cùng nhau tiến đến, cung kính mở miệng: “Công tử, đến rồi”.

Trong lòng những người này đều không nở, nhưng đã đến đây, sống hay chết đều là mệnh của vị tiểu công tử này thôi a.

Vân Tiểu bước xuống liễn xe dẫn đến vài tiếng cảm thán sợ hãi, thái giám và cung nữ đứng canh gác ở cửa điện lộ vẻ khiếp sợ, không ngờ đại phu này trẻ tuổi như vậy, hơn nữa bộ dáng còn rất tuấn mỹ, nhưng là tuấn tú thế này lại phải chịu đại bản, ai ai cũng thay Vân Tiểu tiếc hận, chỉ có mình nàng là ý cười đào đạt, chiếc quạt chu sa thướt tha nhẹ nhàng gõ lên lòng bàn tay, phong lưu phóng khoáng, tà mị bất phàm, tùy ý liếc qua các cung nữ thái giám, trong lòng các cung nữ lại càng cảm thán, một người tuấn tú như vậy, phong nhã như vậy, thậm chí có những cung nữ còn sinh ra ý nghĩ bảo vệ công tử này mau chạy ra khỏi nơi này, đừng tự tìm đường chết.

Nhưng một giọng nói băng hàn trong trẻo nhưng lạnh lùng lại vang lên: “Chủ tử, đi thôi”.

Ngẩng đầu lên, những người này không tự chủ được lui lại vào bước, bị dọa cho lập tức cúi đầu, thuộc hạ đứng sau này thật làm cho người ta sợ hãi mà, sau lại giống Dạ Xoa như thế chứ, mà còn là Dạ Xoa xấu xí nhất, một người tuấn tú như vậy sau lại có thuộc hạ thế này chứ, thật sự làm lòng người tiếc nuối, mọi người thầm đánh giá trong lòng, có điều Vân Tiểu lại nở nụ cười, thanh âm trầm thấp.

“Đi thôi, làm phiền công công dẫn đường.”

“Mời vào cùng nô tài.” Người đứng trên thềm đá đi trước dẫn đường, Vân Tiểu và Lưu Tinh đi theo hắn tiến vào nội điện Trường Tín cung.

Nàng đã từng đến Trường Tín cung, cũng không xa lạ gì, nhưng chưa từng tiến vào tẩm cung, bài trí của Trường Tín cung tương tự Kim Hoa cung, đều là chính điện liền với nội điện, hiện giờ đã đi qua đại điện, bước trên hành lang dài tiến thẳng vào nội điện.

Trước cửa nội điện hiện giờ là một đám thái giám và cung nữ mặt xám như tro cẩn thận đứng thành hàng, thân mình run run như lá vàng trong gió, Vân Tiểu nhíu mày, không chút biểu cảm nhìn, bỗng lúc này, trong tẩm cung vang lên một tiếng rống giận âm ngạo tàn nhẫn: “Đồ vô dụng”.

Tiếng nói vừa dứt, gió mạnh nổi lên, bỗng một vật gì đó bùm một tiếng bị ném ra, vật đó còn phát ra tiếng rên nhỏ, nhìn kĩ thì phát hiện đó là một ngự y lớn tuổi, râu đã trắng, run run muốn đứng dậy nhưng vừa rồi đã bị thương, cố gắng lắm nhưng không gượng dậy nổi, nhưng vẫn không tránh nổi vận đen, bởi vì một tiếng quát lạnh lại truyền ra từ trong tấm cung: “Đem tên vô dụng vừa rồi ra đánh ba mươi đại bản”.

Nghe thấy câu này, lão ngự y lập tức nhắm mắt ngất đi, nhưng dù ông có hôn mê bất tỉnh thì những thái giám cũng không dám trái ý, đi tới nâng lão ngự y đi hành hình, Vân Tiếu thấy vậy thì nghĩ, nếu đánh thật, người này chỉ còn đường chết, nhanh chóng nâng tay, trầm giọng: “Đội đã”.

Nàng thu lại ý cười lúc trước, thần sắc trở nên lạnh lẽo, đôi đồng tử chứa đựng sát khí, lạnh lùng trừng qua, tiểu thái giám bị dọa lập tức buông tay ra, lão ngự y kia liền nằm trên mặt đất.

Lúc này, người trong tấm cung đã nghe thấy tiếng nói bên ngoài, lập tức phần nộ hết lớn.

“Người nào?”

Một tiểu thái giám nhanh chóng tiến vào bẩm báo, có người vừa bóc hoàng bằng tiến cung.

Tiểu thái giám vừa dứt lời, Vân Tiếu liền nghe đến trong vang lên giọng nói sốt ruột: “Mau, tuyền hấn tiến vào”.

Ngay cả lời trách cứ vừa nãy cũng đã quên, người đến lúc này thật giống như một nhánh cây cứu người chết đuối.

Khỏe môi Vân Tiếu hơi cong lên tạo thành một nụ cười lạnh, trong mắt có ánh sáng lóe lên, không kiêu không hèn, không gấp không vội, chậm chậm phóng khoáng đi vào tấm cung, Lưu Tinh cảnh giác đứng canh ngoài cửa điện.

Vân Tiếu đi vào tấm cung, đứng thẳng thân mình rồi mỉm cười, chăm chú đánh giá tấm cung này.

Quả nhiên là xa hoa đến cực điểm, bình phong ngọc lưu ly thêu trăm loài hoa, góc phòng treo đèn phượng hoàng, ánh sáng lấp lánh, đồng đỉnh bằng vàng tỏa ra mùi hương mẫu đơn, gió khẽ lay tấm màn tơ lụa, phiến dật trước gió, cửa sổ rộng mở, bên ngoài là trúc xanh tươi mát, thật sự là vừa quý khí lại tao nhã, vừa xem đã biết lão bà này rất biết hưởng thụ.

Vân Tiếu chuyển ánh mắt đến nữ nhân đang nằm trên giường, mấy ngày không gặp, nữ nhân này đã biến thành sắc mặt gầy yếu, tái nhợt như tờ giấy, tóc bên thái dương thế nhưng lại có vài sợi bạc, lông mi dài che đi đôi mắt quầng rừ, đôi môi tái nhợt không chút máu, nhưng chỉ có nữ nhân này ngay cả khi bệnh nguy kịch vẫn như cũ có một vẻ đẹp mềm yếu, nếu không phải đã biết những việc bà ta làm thì thật sự làm người ta vừa thấy đã thương tiếc vạn phần.

Vân Tiếu cảm thán, suy cho cùng cũng là mỹ nhân a, quả nhiên không giống người bình thường, về phần một người khác ở trong phòng, nàng nhìn cũng lười, nam nhân này nàng chỉ muốn phun cho ba bãi, chả có ý định gì khác.

Khí lạnh nhẹ bốn phía, hàn ý bao phủ, Thượng Quan Diệu này giờ vẫn ngồi trên ghế đánh giá người vừa bóc hoàng bằng, không ngờ chỉ là một thiếu niên mười ba mười bốn, người như vậy mà muốn chữ trị cho mẫu hậu, bao nhiêu ngự y đều bó tay, hắn có bản lĩnh gì có thể khai tử hồi sinh sao. Ngũ quan tuấn tú của Thượng Quan Diệu có chút tiêu tụy, đôi mắt chẳng chịt tơ máu, lúc này nhìn thấy bộ dạng Vân Tiếu như vậy thì trong lòng tràn ngập sát khí, nếu không suy nghĩ cho thanh danh của mình thì hắn đã sớm giết chết những tên vô dụng kia, đánh vài trượng đã là thoải mái cho chúng rồi, mà kẻ này nếu lại giống như những người trước thì hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho.

Bàn tay Thượng Quan Diệu nắm chặt, gân xanh nổi lên, lập tức nện một quyền bên bàn trà, bàn trà lập tức vỡ vụn.

Vân Tiếu giật mình, lập tức quay đầu nhìn nam nhân điên cuồng bên cạnh, tóc có chút hỗn độn, ánh mắt khát máu, cả người cực kì tiêu tụy, nhìn hắn như vậy, nàng không có chút thương hại nào, nếu có thể thì nàng đã cười to ba tiếng rồi, không thể trách nàng tàn nhẫn được, thật sự là nam nhân này quá đáng giận, hắn đã kết thù với nàng rồi, không có cách nào hóa giải.

“Hoàng thượng có thể bỏ qua cho ngự y kia không? Ông ấy đã qua nửa đời người.”

Thượng Quan Diệu bởi vì nóng vội, phất tay mệnh lệnh ra ngoài: “Đưa lão ta về đi”.

Người bên ngoài thờ phào nhẹ nhõm, nguy hiểm thật.

“Hiện giờ ta đã có thể bắt mạch cho Thái hậu chưa?”

Vân Tiếu không tức không giận, trên mặt thủy chung duy trì tươi cười, ảm áp lan tràn, bình tĩnh nhìn Thượng Quan Diệu.

Thượng Quan Diệu ngẩn ra, phất tay, sắc mặt càng khó coi, thiếu niên này thế nhưng không có chút sợ hãi, thản nhiên như không, đây là điều những đại phu tiến cung trước kia chưa ai có được, người này dường như đã dự liệu trước, chẳng lẽ hắn có gì đó chắc chắn, lòng ngực Thượng Quan Diệu căng thẳng, rất đau rất đau, lập tức đứng dậy, giọng nói quát tháo.

“Người là ai?”

“Quý Thủ Phụng Quan.”

Vân Tiểu vốn muốn nói là Vân Tiểu, nhưng trước mặt họ Vân đối với kẻ này là tối kỵ, cho nên nàng vẫn nên nói khác thì hơn.

“Quý Thủ.” Thượng Quan Diệu sững sốt một chút, đáy lòng bỗng có một tia hy vọng, tên Quý Thủ, đương nhiên ý chỉ y thuật cao siêu, như vậy hẳn nhất định có thể cứu mẫu hậu, Thượng Quan Diệu có niềm tin hơn trước rất nhiều, vung tay lên, trầm giọng mệnh lệnh Vân Tiểu: “Bắt mạch cho Thái hậu đi”.

Vân Tiểu không nhìn hắn, từ trong đáy lòng thở ra một hơi thật dài.

Nếu yêu thương bà ta, sao còn làm khó xử làm gì, chuyện tối hôm đó e Thượng Quan Diệu cũng có ý khắc chế bà ta, có một số việc trong lòng hẳn hiểu rõ, hiện giờ hối hận để làm gì chứ, có điều có vậy mới nhìn ra, tình mẫu tử giữa Thượng Quan Diệu với Thái hậu thật ra cũng rất sâu sắc, nếu không phải sinh ra trong hoàng cung, không biết chừng họ sẽ là một đôi mẫu tử rất mực yêu thương nhau.

Cân nhắc một phen, nàng ngồi xuống, vurun tay đặt trên tay Thái hậu, nhẹ nhàng bắt mạch.

Mạch đập nhẹ, vô cùng yếu, có chút giống như không có mạch đập, hơi thở mỏng manh, nếu không trị e là kẻ cả Đại La thần tiên cũng không cứu nổi, Vân Tiểu nhìn gương mặt không mắt về quỵên rũ kia, đáy lòng thầm nghĩ, nếu không phải vì được xuất cung, bà chả có cơ hội này đâu, nếu ông trời đã cho một cơ hội sống, hy vọng bà biết quý trọng, từ nay về sau làm việc cho đúng đắn, nếu còn có lần tiếp theo thì e không may mắn thế này nữa đâu.

Nàng âm thầm tự nhủ rồi đứng dậy cung kính đứng sang một bên, bộ dạng hiền lành thuận theo, về mặt trấn định, nhìn không ra là có chữa được hay không.

Nam nhân cao lớn đằng sau nóng vội tiến đến bắt lấy tay nàng, lạnh lùng hỏi: “Thế nào? Có chữa được không?”.

Vân Tiểu cúi đầu, phản ứng đầu tiên là, bần! Lập tức rút tay ra, thấy tay mình trắng nõn thật sự không hề giống tay một nam nhân mà hoàn toàn là tay ngọc của một cô nương, may là nam nhân cầm tay nàng chỉ chú ý đến Thái hậu nằm trên giường nên không phát hiện điều kì lạ này, Vân Tiểu thở phào một hơi, che tay làm lễ, nhàn nhạt mở miệng.

“Thật ra cũng không phải không cứu được, nhưng Hoàng thượng phải đồng ý với Phụng Quan hai điều kiện, Phụng Quan nhất định sẽ làm cho Thái hậu nương nương tỉnh lại.”

“Điều kiện?” Thượng Quan Diệu nhíu mày, sắc mặt tràn đầy lệ khí, đôi mắt đen nhánh lạnh lùng sâu không lường được, âm trầm sâm mở miệng: “Ngươi dám nói điều kiện với trẫm, ngươi không sợ trẫm?”.

“Hoàng thượng là một minh quân, hơn nữa còn dấn hoàng bang, người trong thiên hạ đều có mắt, chẳng lẽ Hoàng thượng nói không giữ lời sao?”

Lúc Vân Tiểu nói ra câu đầu tiên thì cảm thấy rất xấu hổ với bản thân, trong lòng không kim được câu nguyện, ông trời a, ông tha cho con tội nói dối, có dịp con nhất định sẽ ăn chay nhiều, ít ăn mặn, lão nhân gia người đại nhân đại lượng, trăm ngàn lần đừng trách con, đừng trách con a.

“Được, trẫm đồng ý với ngươi, chỉ cần ngươi chữa khỏi cho Thái hậu, trẫm sẽ cho ngươi vào Ngự y viện, thưởng vạn lượng hoàng kim.”

Thượng Quan Diệu cười đến hiền lành, mặt mày tỏa sáng, trong lòng lại có suy tính khác, nếu hắn ta vào Ngự y viện, là thuộc hạ của hắn, vậy hoàng kim có thể là của hắn ta nữa sao? Hơn nữa nếu không muốn để hắn ta sống thì liền dễ dàng như bóp chết một con kiến.

Vân Tiểu hơi híp mắt, nam nhân này không biết là khi trong lòng hắn nghĩ đến chuyện gì ác độc thì trên mặt sẽ dữ tợn ba phần sao, sự hung ác trên bản mặt hắn hiện giờ cho thấy hẳn nhất định đang âm mưu gì đó về nàng, nàng ngu đến mức để hắn tính kế sao? Nàng cười như ánh mặt trời âm áp, lộ ra hàm răng trắng muốt thẳng hàng, ngay lúc Thượng Quan Diệu nghĩ nàng mừng rỡ như điên, nàng lập tức rất có khí phách mà mở miệng.

“Một, phế Hậu, hai, hoàng kim.”

Lời nói thẳng thắn dứt khoát không khoan nhượng, có điều lại làm cho hy vọng của Thượng Quan Diệu tan theo mây khói, trong mắt hiện lên tia nghi ngờ, còn có sát khí.

Thiếu niên này sao lại muốn phế hậu, con cóc kia có quan hệ gì với hắn sao?

“Vi sao muốn trẫm phế Hoàng hậu.”

“Lý do rất đơn giản, Hoàng thượng của Đông Tần là long phụng trong loài người, mà Hoàng hậu chỉ là một kẻ cóc, ngài không biết hiện giờ đang ngầm chê cười ngài sao? Dân gian có rất nhiều lời đồn, tuy ta chỉ là một đại phu, nhưng nghĩ đến Hoàng thượng cưới một kẻ cóc làm Hậu thì liền tức giận buồn bực trong lòng, cho nên lần này vào cung chữa bệnh cho Thái hậu, điều kiện đầu tiên là phải phế hậu, phải phế bỏ Hoàng hậu cóc đó, Hoàng thượng mới có thể chọn một nữ tử mẫu nghi thiên hạ làm Hoàng hậu, như vậy Đông Tần ta mới không mất thể diện.”

Vân Tiểu nói rất đường hoàng nhưng Thượng Quan Diệu cũng không hoàn toàn tin tưởng, Hoàng hậu có cóc hay không thì liên quan gì đến một tên dân đen, đôi mắt lóe sáng có thần, giữa hai lông mày có hình mặt trăng, làm cho hắn thêm vài phần thần bí.

Chẳng lẽ là người Vân Mặc phái đến muốn giúp con cóc kia rời khỏi Hoàng cung.

Vân Tiểu thấy sắc mặt Thượng Quan Diệu thay đổi liên tục mà không nói lời nào, mắt hơi tối lại, lạnh nhạt nói: “Hoàng thượng không đồng ý sao?”.

“Ngươi không sợ trẫm sai người giết ngươi sao.”

“Thứ nhất, chưa chắc người đã giết được ta, thứ hai, trước lúc ta vào cung đã lo xong mọi việc phát sinh, nếu ta không ra khỏi cung, ngày mai người trong thiên hạ liền sẽ biết Hoàng thượng chính là một kẻ bội bạc tiểu nhân, đến lúc đó Đông Tần có thể sẽ rối loạn, vì một tiểu dân mà hy sinh như vậy chắc là không đáng nhì.”

Vân Tiếu cũng không e ngại, nhướn mày nở nụ cười, mọi việc đã nằm trong dự liệu, thấy nàng cơ trí, tỏa sáng bức người như vậy, Thượng Quan Diệu càng ngày càng bức mình, vì sao lại cảm thấy tên thiếu niên này hơn mình một bậc.

“Hoàng thượng không đồng ý thì quên đi, chỉ e Thái hậu nương nương không ai cứu nổi, nếu tại hạ tính không lầm, chỉ còn vài canh giờ nữa thôi, trong khoảng thời gian đó mà không tỉnh lại, e là Đại La thần tiên cũng không cứu được.”

“Người...” Thượng Quan Diệu chỉ vào Vân Tiếu, hắn nằm mơ cũng không ngờ sẽ có một ngày lại bị một tên miệng còn hôi sữa uy hiếp, mắt hắn hiện lên từng lớp sóng dữ, sắp đến cực hạn của sự tức giận, nhưng cuối cùng hắn lại nở nụ cười, bởi vì hắn nghĩ nếu làm như vậy, không hắn đã là bất lợi với hắn, có thể thừa cơ thoát khỏi con ngục kia, người trong thiên hạ cũng không đổ tội lỗi lên đầu hắn được, chỉ có thể nói hắn có lòng hiếu thảo, tất cả trách nhiệm sẽ đổ lên đầu thằng nhóc này.

“Được, ta đồng ý với người.”

Thượng Quan Diệu mở miệng, Vân Tiếu không tin những lời nói không căn cứ, ngược mắt lên mặt cười nhưng lòng không cười mà nói: “Được, Hoàng thượng hạ chỉ phế hậu đi, còn phải bảo phủ Nội Vụ đổi mười vạn lượng hoàng kim thành ngân phiếu, để ta dễ mang theo.”

“Người...” Thượng Quan Diệu cắn răng, vì sao hắn lại bị tên nhóc này điều khiển trong lòng bàn tay, sắc mặt âm ngao khó coi cực điểm, mỗi lần nghĩ có thể suy tính chuyện gì thì giây sau tất cả đều thay đổi, hắn bị không chế rất chặt chẽ.

“Người đâu...”

Thượng Quan Diệu ra lệnh một tiếng, Tiểu Đình Từ đứng ở cửa điện chạy vội tới, cực kì cẩn thận mà quan sát, hắn không biết thiếu niên bóc hoàng băng này có thể chữ trị cho Thái hậu hay không, tóm lại từ lúc vào cho đến giờ vẫn chưa có động tĩnh gì, nhưng hiện giờ không khí trong tầm cung cực kì lạnh lẽo, càng ngày càng đậm, Tiểu Đình Từ run rẩy chờ mệnh lệnh của Hoàng thượng.

“Lập tức hạ chỉ, Thái hậu bệnh nặng, Quý Y tiến cung, trầm vì cứu Thái hậu mà hạ chỉ phế hậu, vô cùng bi thương.”

Tiểu Đình Từ kinh ngạc nhủ thầm, phế hậu, sở thích của đại phu này thật cổ quái, vì sao lại bắt Hoàng thượng phế hậu, chuyện này thì có liên quan gì đến hắn, nhưng vẫn lập tức lĩnh chỉ: “Dạ, nô tài tuân chỉ”.

Nói xong hắn lùi vài bước, vừa lùi đến tấm bình phong thì giọng nói lạnh lùng của Hoàng thượng lại vang lên.

“Lập tức tuyên chỉ cho phủ Nội Vụ chuẩn bị mười vạn lượng ngân phiếu đưa đến đây.”

“Nhanh chút, bằng không nếu Thái hậu có mệnh hệ gì, tất cả nô tài các người sẽ phải gánh trách nhiệm.”

Vân Tiếu cười tủm tỉm nói thêm vào một câu, nhưng chỉ một câu, lại mang theo sát khí hủy trời diệt đất, chân Tiểu Đình Từ mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống, mồ hôi lạnh chảy ròng, vì sao thiếu niên này có thể cười một cách vô hại mà thốt ra lời nói tàn nhẫn làm người ta dựng tóc gáy như vậy chứ, Tiểu Đình Từ vội vàng đáp lại

“Dạ, nô tài lĩnh chỉ.”

Nói xong hắn lập tức lui ra, trong nội điện, Thượng Quan Diệu cắn răng, mặt xanh lại chỉ vào người trên giường, lạnh lùng mở miệng: “Hiện giờ có thể bắt đầu rồi chứ”.

“Hiện giờ là Hoàng thượng có thể bắt đầu, về phần Phụng Quan, phải đợi bạc của phủ Nội Vụ bạc đến, mới có thể hạ châm.”

Vân Tiếu không nhanh không chậm mở miệng, cười càng ngày càng sáng lạn, nhìn bộ dạng kinh ngạc của nam nhân, toàn bộ lông tơ trên cơ thể nàng đều kêu gào, hoàn toàn quên sợ hãi, khó trách nhiều người thích trả thù, thì ra lại vui sướng thế này.

Có điều thừa lúc nam nhân này còn chưa phát điên thì nàng dừng cười, nghiêm túc mở miệng.

“Hoàng thượng, Thái hậu nương nương mắc tâm bệnh, tại hạ không biết bà ấy đã xảy ra chuyện gì, nhưng biết rõ tâm của bà ấy đã chết, hoàn toàn không có ý chí sống, cho nên mới khiến mọi người bó tay không cách chữa trị, hiện giờ việc Hoàng thượng cần làm là không ngừng ở bên bà nói chuyện, Hoàng thượng là đứa con nương nương thương yêu nhất, nói vậy nương nương nhất định sẽ nhận ra Hoàng thượng, nếu như bà ấy còn có người quan trọng thì có thể gọi luôn tới, thay nhau gọi bà, kể chuyện ngày xưa, như vậy có thể gọi lại ý chí của bà, chỉ có như vậy mới có biện pháp châm cứu.”

Thượng Quan Diệu ngạc nhiên tròn mắt, đây là lần đầu tiên nghe thấy có kiểu chữa bệnh này, có điều cũng không có thời gian để ý, phàm là có một chút hi vọng, hắn sẽ không buông tay, bằng không về sau tâm hắn vĩnh viễn sẽ không yên

“Được.”

Thượng Quan Diệu đi đến bên giường ngồi xuống, đưa tay nắm lấy bàn tay gầy yếu, càng ngày càng vô lực kia, giọng nói khàn khàn: “Mẫu hậu, con là

Diệu nhi đây, Diệu nhi sai rồi, không nên làm mẫu hậu đau lòng, mẫu hậu người tỉnh lại đi, người có nhớ trước kia người yêu thương Diệu nhi thế nào không, chẳng lẽ bây giờ mẫu hậu không cần Diệu nhi nữa sao?”

Hắn nói rất tình cảm, thấm thiết, mắt còn có hơi nước, nắm chặt lấy tay Thái hậu mà trình diễn một màn mẫu tử tình thâm.

Mà Vân Tiếu lại thần nhiên tự đắc, ngồi vào vị trí Hoàng đế vừa ngồi lúc nãy, khinh thường cong cong khóe môi nhìn Thượng Quan Diệu.

Hôm nay đau đớn rõ rệt vậy làm chi, chẳng lẽ Thái hậu tỉnh rồi, mẹ con hai người lại có thể thân mật khăng khít một khe hở cũng không có chắc, vàng đỏ nhọ lông son, chỉ e dưới hoàng quyền này thì vẫn mâu thuẫn xung đột mà thôi, nếu như thật sự đau lòng vì Thái hậu, thì phải nhớ kỹ đau đớn hôm nay, về sau cố gắng hết sức giảm bớt xung đột, chứ đừng có giả mù sa mưa như bây giờ.

Vân Tiếu vừa nghĩ vừa vươn tay cầm chung trà bên cạnh, đang định uống thì nhớ ra đây là trà của Thượng Quan Diệu, mắt chợt tối thui, cười lạnh một tiếng thuận tiện nhỏ một bãi nước bọt vào, đừng trách nằng tính tình trẻ con, không nhớ thì lòng nằng không thoải mái.

Thượng Quan Diệu càng nói càng xúc động, tiếp tục diễn vai đưa con hiếu thảo, Vân Tiếu nhằm chán muốn chết đánh giá tấm cung, tấm cung này quả là hoa lệ, hơn nữa bố trí thật sự có mắt thẩm mỹ ra trò, có thể thấy bà già trên giường kia thật là một người thanh nhã đoan trang, có lẽ lúc còn trẻ, lòng cũng không ngoan độc như hiện giờ, chỉ là thâm cung là một cái hang đầy mực, không có người nào mà không bị nhiễm đen cả.

Vân Tiếu bỗng nhiên phát hiện một chuyện, trong tấm cung không có một cung nữ thái giám nào cả, xem ra là bị Thượng Quan Diệu tức giận đuổi ra ngoài, trên mặt đất còn một đồng đồ vật vỡ nát lộn xộn.

Thượng Quan Diệu đang khàn khàn nói chuyện, bỗng nhớ ra chuyện gì đó, lập tức cúi người, dán bên tai Thái hậu thì thầm gì đó, Vân Tiếu dựng tai lên hóng nhưng đáng tiếc không nghe thấy một chút, bởi vì nàng không có nội lực, cho nên thính lực không linh lẫn.

Không biết tên Hoàng đế chết tiết này đang làm trò thần thần bí bí gì, Vân Tiếu lạnh lùng lườm hắn, tấm lưng hắn thẳng như trúc, nói thật là bề ngoài của nam nhân này thật ra không tệ, nhưng bề ngoài có ích gì, lòng dạ quả độc ác, chó mèo đều có bề ngoài đáng yêu xinh đẹp, nhưng chúng nó chỉ là con vật, mà người khác con vật ở chỗ người có nội hàm, tâm tính lương thiện, trong sạch, bằng không cũng chẳng khác gì con vật.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Thượng Quan Diệu càng không ngừng nói chuyện bên tai Thái hậu, giọng càng ngày càng khàn, cuối cùng mệt mỏi, nhú mi quay đầu nhìn Vân Tiếu, mặt lạnh lùng xen lẫn âm hiểm lên tiếng.

“Đã được chưa?”

Vân Tiếu nhìn liếc mắt nhìn nữ nhân trên giường, nói thật thì sắc mặt quả thật có đỡ hơn, xem ra bà ta nghe thấy lời Hoàng thượng nói, thân thể cũng không chống cự chữa trị nữa, nhưng còn chưa đạt đến hiệu quả mong muốn, Vân Tiếu lắc lắc đầu: “Tiếp tục nói”.

“Cái gì? Trẫm”

Thượng Quan Diệu chỉ chỉ Vân Tiếu, lại chỉ chỉ mình, hắn hiện giờ hận không thể giết chết tên đen thui đang cười đắc ý này, nhưng nghĩ đến bệnh của mẫu hậu, lại chỉ có thể nhịn xuống, mấy ngày nay vất vả lại chưa ăn uống gì, hắn đã rất mệt mỏi, thật sự không còn sức nói gì nữa, chỉ có thể dùng ánh mắt hung hăng nhìn Vân Tiếu.

Vân Tiếu chẳng quan tâm, thần nhiên nhú mày: “Hoàng thượng có thể gọi những người khác, chẳng lẽ Thái hậu chỉ vương bạn mình người thôi à?”

Nàng dứt lời thì Thượng Quan Diệu cũng nhú mày suy nghĩ, lập tức ra lệnh: “Người đâu”.

Lập tức có bốn nam thái giám cung nữ chạy vào quỳ sụp xuống, run rẩy mở miệng: “Hoàng thượng”.

“Lập tức gọi Bình An đến đây.”

Bình An là người đi theo Thái hậu hơn hai mươi năm nay, bà là nha đầu năm đó Thái hậu mang từ Dạ gia đến, tình cảm có thể nói là thân như chị em, một trong số những nguyên nhân khiến Thái hậu hôn mê đêm đó chính là bởi vì Bình An bị đánh, bà ta vừa tức giận vừa đau lòng, giận quá công tâm nên mới hôn mê, bởi vì trong lòng có một nỗi sợ hãi rằng Bình An sẽ bị đánh chết nên mới cực kỳ thất vọng về Thượng Quan Diệu, chính vì vậy nên mới hôn mê không tỉnh lại, Vân Tiếu đoán vậy, vừa ngược mắt qua nhìn thì thấy hai cung nữ nhanh chóng đứng dậy: “Dạ, nô tỳ đi gọi Bình cô cô”.

Hai người lui ra ngoài, mấy thái giám khác cũng không dám động dậy, Thượng Quan Diệu vẫy tay: “Đứng lên đi”.

Mấy người còn lại thờ phào nhẹ nhõm, đứng trong điện chờ sai phái.

Đêm đó Bình An bị đánh ba mươi trượng, người xử phạt không dám đánh chết bà nên xuống tay cũng không nặng, nhưng chỉ cần vậy thôi Bình An cũng suyết chút nữa phải trút hơi thở cuối cùng, cũng may Thượng Quan Diệu cũng không cấm việc chữa trị cho bà nên trải qua mấy ngày được ngự y chăm sóc, tinh thần bà khôi phục lại không ít, nhưng chỉ nghĩ đến Thái hậu nương nương bệnh nặng thì bà liền không chịu hợp tác, không màng cơm nước, cả ngày chỉ khóc, mấy ngày nay cũng không tốt lên mà càng ngày càng suy yếu, ngay cả đi cũng không thể, nhưng là đại cô cô của Trường Tín cung nên có hai người chuyên trách hầu hạ việc ăn ở của bà.

Bình An nghe thấy tiểu cung nữ bẩm báo, nói Hoàng thượng truyền bà đến, lập tức gấp rút sai bảo hai tiểu cung nữ chuyên trách của bà lập tức đưa đến tấm cung.

Vào đến tẩm cung bà cũng chẳng để ý đến Hoàng đế đang có mặt, bỏ nhào đến bên giường liên tục gào khóc, lúc này căn bản không cần đến mệnh lệnh của Thượng Quan Diêu thì bà đã bắt đầu kể lể khóc than.

“Nương nương, người đừng bỏ Bình An, Bình An đi theo người hơn hai mươi năm, từ khi còn rất nhỏ đã theo hầu nương nương, trước kia chẳng những nương nương xinh đẹp tuyệt trần, còn đối đãi với nô tỳ như chị em, khi đó nô tỳ đã thề cả đời không lấy chồng, hầu hạ nương nương, nương nương, người có nghe thấy Bình An nói không? Nương nương, người mau tỉnh lại đi...”

Nghe thấy lời của Bình An, Vân Tiếu hơi rung động, nói thật, Bình An là một bề tôi tận trung, trung thành tuyệt đối với Thái hậu, từ những lời của Bình An có thể thấy được, Thái hậu cũng không phải là người xấu hoàn toàn, có thể chỉ là do hoàn cảnh, hậu cung, nếu bà ta không hại người, chỉ e người bị hại sẽ là chính bà ta, có đôi khi là bị dồn ép từng bước một dẫn đến con người của người hôm nay.

Vân Tiếu nghĩ trước nghĩ sau, lúc này một bóng người đi từ cửa điện vào, nhìn động tĩnh trong phòng, một câu cũng không dám nói, tay đang cầm một đạo thánh chỉ và một tập ngân phiếu.

Vân Tiếu thấy hần đến, không khỏi nở nụ cười, cũng chẳng quan tâm đến Bình An đang khóc khàn cả cổ nữa, chỉ nhìn chăm chăm Tiểu Đình Từ, dịu dàng hỏi: “Ngân phiếu đến rồi hả”.

Thượng Quan Diêu nghe thấy lời này thì mạnh mẽ quay đầu lại trừng mắt nhìn nàng, có điều hần không nhìn thấy một chút sợ sệt gì trên mặt Vân Tiếu, ngược lại còn thấy hần ta cười rất phong độ, giọng nói trong trẻo lại hơi trầm vang lên: “Phượng Quan đang đợi ngân phiếu, nếu ngân phiếu đến rồi, Phượng Quan cũng nên châm cứu cho nương nương”.

Thật ra nàng đã nhìn thấy Thái hậu đã có chút phản ứng rồi, lúc này hạ châm bà ta ắt tỉnh lại, như vậy nàng có thể thuận lợi xuất cung rồi.

Có điều trước khi đi nhất định phải lấy mười vạn lượng ngân phiếu, còn có một chút vàng bạc của Vân Vương phủ, nàng cũng không tính để lại cho bọn người ở trong cung này.

Mắt Thượng Quan Diêu u ám, lóe lên những tia máu tanh, vốn muốn một chương đánh chết tên dân đen dám can đảm khiêu khích hần này, nhưng nghe đến câu nói sau cùng của hần thì lại phải áp chế tức giận, nhưng đồng tử đã trở thành đỏ đậm, hơi thở càng nặng, lạnh lùng cực điểm.

“Tiểu Đình Từ, lập tức đưa mười vạn lượng ngân phiếu cho Phượng công tử.”

Tiểu Đình Từ lập tức đưa ngân phiếu cho Vân Tiếu, Vân Tiếu xác nhận không có nhầm lẫn gì xong, mặt mày hớn hở gật đầu đi đến cạnh giường.

Thượng Quan Diêu đứng phía sau nàng đôi mắt đen chột lóe lên vẻ âm u khó dò, hần cong môi cười lạnh: “Nếu Phượng công tử không thể làm cho Thái hậu tỉnh lại, vậy thì đừng trách trẫm”.

Lần này hần tuyệt sẽ không chỉ đánh ba mươi trượng như mấy lần trước mà sẽ khiến cho hần ta chết không chỗ chôn, dám uy hiếp hần, hần là Hoàng thượng đương triều, cho tới giờ cũng chưa có ai cả gan uy hiếp hần, đây là kẻ đầu tiên, cũng là cuối cùng.

Vân Tiếu quay đầu, ánh mắt sáng rực, làn da ngăm lam cho rằng hần càng trắng hơn, tự tin nhếch khóe môi.

“Điểm này Phượng quan vẫn nắm chắc.”

“Vậy thì tốt.” Thượng Quan Diêu trầm giọng ngồi xuống chỗ cũ, lửa giận trong lòng càng cháy to, đôi mắt rực lửa nhìn Vân Tiếu như thê hận không thể khoét một lỗ trên lưng hần.

Bình An này giờ còn nằm bên cạnh Thái hậu than khóc, nghe thấy đoạn đối thoại giữa Thượng Quan Diêu và vị thiếu niên này thì mới rõ đây chính là người bóc hoàng bang vào cung, biết vị đại phu này có thể cứu Thái hậu nương nương, Bình An lập tức ngừng khóc, lui qua một bên quỹ xuống.

“Đại phu, người nhất định phải cứu cứu nương nương.”

“Ta sẽ làm hết sức.” đối với Bình An, Vân Tiếu không thể nhẫn tâm, nàng cảm thấy trên người Bình An có những phẩm chất đáng quý, tuy rằng bà ấy cũng làm nhiều chuyện xấu nhưng là một nô tài trung thành, trên người chỉ mang một chữ trung, con người không ai hoàn hảo, có điều chỉ thế cũng đủ làm người ta nể trọng.

Vân Tiếu ngồi xuống, quay ra cửa gọi một tiếng: “Hòm thuốc”.

Lưu Tinh lập tức cầm hòm thuốc đi vào, hần vừa vào, người trong tẩm cung đều bị dọa, Thượng Quan Diêu neho mắt lại, ánh mắt toát lên vẻ nguy hiểm nhìn chăm chăm Lưu Tinh, hơi thở trên người nam nhân này cho thấy hần không phải người bình thường, mà là một cao thủ, không ngờ một tên đại phu hèn hạ lại có thuộc hạ tinh nhuệ như vậy, không thể không khiến kẻ khác nghi ngờ, Thượng Quan Diêu nhớ tới những chuyện xảy ra liên tục trong cung khoảng thời gian này, Tây Môn Thục, còn có người ẩn thân trong bóng tối kia, cả chuyện xảy ra ở Trường Tín cung cũng là vì thích khách cho nên mới khiến hần làm vậy, hiện giờ nghĩ lại e là có kẻ sắp xếp từ trước chờ hần nhảy vào, nhưng thích khách kia là ai?

Phượng Quan này rốt cục là ai, chẳng lẽ là người của Vân Vương phủ.

Có điều trước mắt không nên kinh động họ, chữa bệnh cho mẫu hậu quan trọng hơn, sau đó.... Con người Thượng Quan Diêu đột nhiên đông cứng lại, ý cười âm hiểm lan tràn trên môi.

Vân Tiểu đang tập trung chữa trị cho Thái hậu, mở hòm thuốc lấy ngân châm ra, bắt đầu châm cứu cho Thái hậu.

Trong tầm cung cực kì yên tĩnh, không ai dám nói gì, tất cả đều sốt ruột nhìn chăm chăm thiếu niên đang hạ châm, vẻ mặt hẩn chăm chú như vậy, đôi mắt lóe sáng, khoe môi lộ ra ý cười tự tin, thiếu niên này thật là tuấn mỹ, nhất là lúc hẩn chữa bệnh còn mang theo ánh sáng như của thần thánh, không thể xâm phạm.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Sắc mặt người trên giường hồng hào hơn một chút, lúc này mọi người mới yên tâm, Thái hậu nương nương không sao rồi đúng không? Bình An đứng cạnh thế nhưng lại bắt đầu khóc lóc, bà ấy là kích động không thể ngừng khóc được, ngay cả Thượng Quan Diệu cũng kích động đứng sau Vân Tiểu, nhìn chăm chăm mẫu hậu trên giường, sắc mặt tái nhợt của mấy ngày nay cũng đã có lại chút huyết sắc, hô hấp cũng mạnh hơn, không ngờ Quý Thủ lại có tài như vậy, không biết giới gặp bao nhiêu lần ngự y trong Ngự Y viện nữa.

Vân Tiểu nhìn người nằm trên giường bệnh, khẽ thở dài trong lòng, thật ra nàng không muốn cứu nữ nhân này, bắt đắ dĩ vì muốn xuất cung an toàn nên mới cứu bà ta, thật ra nữ nhân này cũng không có bệnh gì nặng, chỉ là khí huyết công tâm, nhất thời kích thích quá độ nên mới hôn mê bất tỉnh, nàng biết rõ sự việc bên trong là do Thượng Quan Diệu làm cho bà ta tức giận, cho nên chỉ cần Thượng Quan Diệu không ngừng kể những kỉ niệm xưa thì bà ta sẽ tỉnh lại.

Ngự y nào có biết nội tình, mặc dù có kê đúng thuốc thì cũng không thể cứu được người...

Hạ cây châm cuối cùng, nữ nhân trên giường giật giật, tất cả mọi người trong tầm cung đều tiến đến kinh hô: “Thái hậu nương nương”.

Vân Tiểu vừa rút châm, Thượng Quan Diệu liền gấp đến nỗi không thể chờ nổi duỗi tay ra nắm lấy tay nàng hất qua một bên, ngồi xuống giường nắm lấy tay Thái hậu lớn tiếng kêu: “Mẫu hậu, mẫu hậu, người tỉnh rồi?”.

Người trên giường hơi nhú mồm, giật giật môi...

Lúc này mọi người đều chú ý đến Thái hậu, Vân Tiểu liếc Lư Tinh một cái, Lư Tinh ngẫm hiểu, lập tức cầm hòm thuốc, hai người không tiếng động lui ra ngoài, đến cửa điện, cung nữ thái giám bên ngoài cũng không ngăn họ, không nghe thấy mệnh lệnh của Hoàng thượng, bọn họ không biết tình hình thế nào, nào dám ngăn cản hai người này.

Vân Tiểu và Lư Tinh nhanh nhẹn ra khỏi Trường Tín cung, lên liễn xe ngoài cửa điện, cười dặn người đánh xe.

“Đưa chúng ta xuất cung đi.”

Thái giám đánh xe cũng không hiểu gì, nhìn Vân Tiểu cười vui vẻ, không nghi ngờ mà đánh xe thẳng ra phía ngoài cửa cung.

Đến khi liễn xe đã đi được một đoạn đường, Vân Tiểu nhìn Lư Tinh, nhỏ giọng nói: “Lúc này không đi còn đợi khi nào, người cho rằng tên Hoàng đế kia có để chúng ta đi không?”.

Hai người cười hi hi, Lư Tinh đưa tay nắm lấy Vân Tiểu, nhìn quét một vòng, xác định không có ai, nhanh chóng lách mình rời đi, mà tiểu thái giám đánh xe thế nhưng không hề phát hiện, vẫn không nhanh không chậm đánh xe đi hướng cửa cung.

Trong tầm cung, Thái hậu nương nương cuối cùng cũng tỉnh lại, vô lực chớp chớp mắt, nhìn những người vây quanh mình, mở miệng muốn nói nhưng lại không nói được lời nào, đến khi nhìn thấy Hoàng nhi bên cạnh, nghĩ lại những chuyện hẩn đã làm thì yên lặng mà rơi lệ, quay đầu đi không nhìn Thượng Quan Diệu.

Thượng Quan Diệu trầm mặc, cúi đầu không nói gì, Bình An bên cạnh đã nghẹn ngào mở miệng.

“Thái hậu nương nương, nô tỳ đến thăm người, mấy ngày nay Hoàng thượng com nước không màng, người gầy hẩn đi, nương nương không phải hiểu rõ nhất Hoàng thượng sao? Trăm ngàn lần đừng tức giận nữa, người như vậy nô tỳ sao có thể sống nổi.”

Bình An vừa dứt lời, Thái hậu quay đầu nhìn Thượng Quan Diệu, hoàng nhi quả thật gầy đi nhiều, lại nhìn đôi mắt sưng đỏ của Bình An, trong lòng nhất thời đủ loại cảm xúc, không biết nên nói gì, chỉ nhìn họ mà khóc.

Thượng Quan Diệu thấy mẫu hậu nhìn mình, trong mắt vẫn như trước, đông đầy thương yêu, hẩn thấy áy náy xen lẫn vui sướng, quay đầu kêu lên.

“Phượng Quan, mau, đến xem Thái hậu có gì đáng ngại nữa không.”

“Phượng Quan?”

Liên tục gọi hai lần cũng không có người lên tiếng trả lời, lúc này, mọi người mới cảm thấy có gì đó không đúng, lập tức quay đầu nhìn thì đã chẳng thấy bóng dáng người bóc hoàng băng đầu, chuyện này xảy ra khi nào vậy, thái giám và cung nữ sợ hãi quỳ xuống run run mở miệng.

“Hoàng thượng...”

Mặt Thượng Quan Diệu vẫn bình tĩnh, hôm nay mẫu hậu vừa tỉnh lại, hơn nữa đây là thái giám của Trường Tín cung, nếu trừng phạt e là lại làm Thái hậu đau lòng, hơn nữa có phạt cũng chẳng ích gì, việc quan trọng nhất hiện giờ là bắt được tên Quý Thủ kia, thật sự quá xảo quyệt.

“Tiểu Đình Từ, lập tức đuổi theo, không cho phép họ xuất cung, bệnh của Thái hậu còn chưa có khỏi hẳn.”

“Dạ, Hoàng Thượng.”

Tiểu Đình Từ tuân mệnh dẫn hai thám giám nhanh chóng đuổi theo, dọc đường hỏi thăm mới biết đại phu kia đã lên liền xe đi rồi, Tiểu Đình Từ lòng nóng như lửa đốt, lập tức dẫn bốn thị vệ chạy đi căn liền xe bắt người.

Thị vệ cố hết sức mới đuổi kịp liền xe và ngăn nó lại trước khi xuất cung, nhưng trong xe không có người, mấy tên thị vệ mặt biến sắc, chỉ còn cách quay về phục chỉ.

Trong tẩm cung, Thượng Quan Diệu ra lệnh tuyên ngự y lập tức đến kê thuốc cho Thái hậu.

Ngự y lòng đầy kinh hãi chạy đến, thấy Thái hậu đã tỉnh thì vô cùng ngạc nhiên và khó tin, có điều nương nương tỉnh lại thì kê đơn thuốc dễ hơn nhiều, lập tức sai người đi bốc thuốc, người đi sắc thuốc bỏ, mấy ngày nay đều dựa vào thuốc mà duy trì còn chưa ăn uống chút gì, Thái hậu lúc này cực kì suy yếu, ngay cả nói cũng không nên lời.

Thái hậu nương nương sau khi dùng những thứ thuốc bỏ do ngự y kê thì mệt mỏi lại thiếp đi.

Lúc này Tiểu Đình Từ tiến vào bẩm báo.

“Hoàng Thượng, người kia đã đi rồi.”

“Cái gì.” Trong giọng nói của Thượng Quan Diệu ảm ảm hân khí, lan tràn bao phủ toàn bộ tẩm cung, Tiểu Đình Từ và thái giám cung nữ trong điện ai cũng không dám nói một câu, cúi đầu cẩn thận chờ Hoàng thượng sai bảo.

“Lập tức đến Kim Hoa cung tuyên chỉ, còn nữa, việc này không được kinh động Thái hậu nương nương, nếu như để Thái hậu biết, trăm tuyệt đối không tha các người.”

Thượng Quan Diệu sợ chọc mắu hậu tức giận, nếu lại hôn mê nữa chỉ e người kia cũng không tiếng cung lần thứ hai.

Về phần con ngốc Hoàng hậu kia, hẳn tuyệt đối không muốn giữ lại, giữ lại chỉ khiến hắn bị thiên hạ nhạo báng. Lúc này vừa vận mượn tay Quý Thủ, đến khi phế hậu, dán băng vàng chiếu cáo thiên hạ, như vậy thế nhân chỉ có thể trách Quý Thủ, hẳn chỉ là vì cứu mắu hậu mà thôi.

“Dạ, nô tài lập tức đi làm.”

Tiểu Đình Từ dẫn một nhóm người rời đi, số còn lại trong tẩm cung vẫn yên lặng quỳ, Thượng Quan Diệu cũng chẳng để ý, mấy ngày vất vả, hẳn thật sự mệt mỏi muốn chết, mắu hậu đã không còn gì đáng lo, hẳn cũng yên tâm.

“Hầu hạ Thái hậu nương nương cho tốt, không thể có chút sai lầm nào.”

“Dạ, nô tỳ lĩnh chỉ.”

Thượng Quan Diệu mang thái giám của Cảnh Phúc cung trở về nghỉ ngơi...

Trong Kim Hoa cung, Vân Tiếu đã trở về thay lại quần áo, đang ngồi trước bàn trang điểm sửa sang lại tóc, Tú Tú đã đi xuống, Uyển Uyển đứng cạnh vừa chải tóc cho nàng vừa hỏi.

“Nương nương, sao rồi? Hoàng thượng có hạ chỉ phế hậu không?”

“Sẽ rất nhanh thôi.” Vân Tiếu cười lạnh, chăm chú nhìn gương sửa tóc, nam nhân kia ước ao có thể phế hậu biết bao, giờ có cơ hội tốt như vậy sao có thể không làm, chẳng qua là vì chắc còn có suy tính khác, Vân Tiếu suy tính trong lòng, Thượng Quan Diệu này chỉ e ngay cả một kẻ ngốc cũng không tha, lần này mượn tay Quý Thủ mà phế hậu, phía sau có thể âm thầm phái người giết nàng, người này luôn lòng dạ hẹp hòi, không biết mình đoán có đúng không.

Hai người đang nói chuyện, Tú Tú đã đi từ phía sau bình phong ra, thờ phì phò tiến đến.

“Nương nương, Đình công công đến tuyên chỉ, nương nương qua tiếp chỉ đi.”

“Thật nhanh.” Vân Tiếu cười đứng dậy, Tú Tú đứng cạnh không biết nương nương có ý gì, ngờ ngạc nhìn chủ tử, Uyển Uyển vươn tay đỡ chủ tử đi ra ngoài, Tú Tú theo sát phía sau bước ra khỏi tẩm cung, các nàng vừa đi, Lưu Tinh liền nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc, chủ tử có lệnh, phạm là đồ của Vân Vương phủ đều phải mang đi, một thứ cũng không để lại cho những người này.

Trong đại điện, Đình công công trong tay cầm thánh chỉ, yên lặng chờ Vân Tiếu xuất hiện, nhìn thấy ngốc hậu đi ra, trong mắt lóe lên thương hại, có điều hẳn cũng không dám kháng chỉ.

Uyển Uyển và Tú Tú hai người đỡ chủ tử, nhất tề quỳ xuống, thái giám cung nữ của Kim Hoa cung cũng chạy vội hết tới quỳ xuống tiếp chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Vân Tiểu, con gái Vân Mặc, do là kẻ ngu ngốc, không xứng với hình tượng quốc mẫu của Đông Tàn, hôm nay phế hậu.”

Thánh chỉ vừa ra, thái giám và cung nữ của Kim Hoa cung đều trợn mắt há mồm, có người thở phào nhẹ nhõm, có kẻ mừng rỡ như điên, cuối cùng cũng không phải hầu hạ con ngốc này nữa, cũng có người bật khóc, mà Uyển Uyển cũng không quên phối hợp, vừa tiếp thánh chỉ vừa khóc nức nở.

“Nương nương, mệnh người thật khổ, thế nhưng bị Hoàng thượng phế bỏ, ngốc cũng không phải lỗi của người, ai không muốn thông minh lanh lợi chứ, nhưng người lại ngốc như vậy, nương nương, Vương gia không ở kinh thành, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Thê thảm vô cùng, nước mắt nước mũi lẫn lộn, có thể nói là khóc đến không kịp thở, mà bên cạnh cũng có người khóc cùng nàng, những người này đương nhiên là Tú Tú, Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu, bọn họ biết Hoàng hậu không ngốc, mà hiện giờ lại bị phế, Hoàng hậu bị phế, bọn họ phải làm sao bây giờ, trong đại điện, bốn người khóc rất thương tâm, càng ngày càng lớn tiếng.

Tiểu Đình Từ phụ trách tuyên chỉ nhũ mầy, không đành lòng mở miệng: “Lát nữa sẽ có liễn xe đến đón các người xuất cung, tuy Vân Vương gia đang ở Phong Nha Quan, nhưng trong phủ vẫn có kẻ hầu người hạ, các người về Vân Vương phủ đi”.

“Cảm ơn Đình công công.” Uyển Uyển nức nở mở miệng, đến khi Tiểu Đình Từ xoay người đi ra ngoài vẫn còn nghe thấy giọng nói bi thương của nàng: “Nương nương, mệnh người khổ như vậy, lại gặp phải chuyện như thế này”.

Trong đại điện, trừ mấy người vẫn còn đang khóc lóc, cung nữ và thái giám khác đều đã đứng lên đi ra khỏi điện tự tìm đường mưu sinh, chả ai thêm để ý đến họ.

Vân Tiểu ngược mắt nhìn Uyển Uyển, sau đó quay đầu nhìn ba người bên cạnh là Tú Tú, Tiểu Nguyên, Tiểu Chiêu, thần nhiên mở miệng

“Các người và ta đã là chủ tớ, hôm nay ta muốn nhờ các người vài chuyện, trăm ngàn nhớ lấy, nếu không các người có thể ngay cả tính mạng cũng không còn.”

Vân Tiểu nói xong dừng lại nhìn Tú Tú và hai thái giám, ba người ngừng khóc nhìn nàng, không biết nương nương muốn nói gì?

“Nương nương mời nói.”

“Chuyện ta không ngốc, bất kể ai hỏi trăm ngàn lần đừng nói đi ra, nếu như nói ra, kết cục của Tiểu Hà ngày đó sẽ là kết cục của các người.”

Không phải nàng làm khó họ, mà là những kẻ trong cung sẽ không bỏ qua cho họ.

Tú Tú gật đầu, nhưng nghĩ đến việc nương nương sắp rời đi, lại đau lòng khóc nức nở, từng giọt nước mắt trào ra làm người ta thấy đều không nỡ.

“Nương nương, người có thể nói cho Hoàng thượng biết người không ngốc mà, như vậy Hoàng thượng sẽ không phế hậu, người cũng không cần rời khỏi nơi này, nô tỳ không muốn xa nương nương.”

Giọng nói Tú Tú thống thiết, Vân Tiểu vươn tay xoa xoa đầu nàng, khẽ mở miệng: “Tú Tú, chúng ta đã là chủ tớ, tương lai nếu có duyên, ta nhất định sẽ đưa các người ra ngoài”.

“Nương nương.”

Ba người lại khóc, đại điện lâm vào vẻ ưu sầu như sinh ly tử biệt, thê lương ảm đạm...

Ngoài cửa điện có thái giám tiến vào, là người của Cảnh Phúc cung, vừa vào liền nhếch mép không kiên nhẫn nói: “Được rồi, đứng lên đi nhanh đi”.

Cái tên chuyên nịnh hót bội đờ này, vừa thấy ngốc hậu bị phế thì lập tức trở mặt, lạnh lùng nhìn các nàng, ý bảo các nàng nhanh đi đi, Hoàng thượng còn đang đợi tin.

Uyển Uyển tức giận trừng mắt nhìn bọn họ, đỡ Vân Tiểu đứng dậy, lau nước mắt từ biệt bọn Tú Tú rồi theo thái giám đi ra ngoài, Tú Tú khóc nhìn bóng dáng các nàng rời đi nhạt nhòa trong ánh hoàng hôn, dần dần biến mất, càng thương tâm, lập tức đứng dậy đuổi theo, Tiểu Nguyên và Tiểu Chiêu cũng theo sát phía sau...

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Tuyệt Sắc

Ngoài cửa đại điện Kim Hoa cung, trên mặt đất lát gạch đá ô vuông, một chiếc xe ngựa bình thường dừng lại, tiểu thái giám đánh xe nhướng mày lên, khóe môi nở nụ cười lạnh, không kiên nhẫn thúc giục: “Nhanh một chút, lên xe nhanh lên, đừng chần chừ, kẻ ngốc không đi còn chần chừ cái gì nữa,

Hoàng Thượng cũng sẽ không thu hồi thánh chỉ, còn chờ cái gì chứ”.

Vân Tiểu bỗng xoay người, vừa nhấc đầu, trong đôi mắt sâu thẳm lãnh lẽo khôn cùng, giống như đao phong lợi hại, xẹt qua gương mặt thái giám này, tiểu thái giám bị dọa đến nhảy dựng, rung mình một cái, khó có thể tin nhìn chăm chăm hoàng hậu, lại chỉ thấy nàng đang cười.

Hoá ra là hoa mắt, tiểu thái giám lắc đầu một chút, không dám lớn tiếng thúc giục nữa.

Uyển Uyển giúp Vân Tiểu lên xe ngựa, Tú Tú cùng hai thái giám đứng ở cửa đại điện, hai mắt đầm lệ mông lung, buồn rầu không thôi.

Vân Tiểu vén rèm nhẹ xua tay, nàng không phải không muốn mang các nàng đi, mà vì bọn họ vẫn là người trong cung, cùng nàng, vẫn có một khoảng cách với nhau.

Bên trong xe, Uyển Uyển tròn to mắt khó có thể tin chỉ chỉ phía đối diện, nơi đó có một người khó tin đang ngồi đó, Lưu Tinh, trên vai mang theo một bọc quần áo, nhìn qua thực buồn cười, thấy Uyển Uyển đang cười mình, tức giận đem bọc đồ ném vào trong tay Uyển Uyển, một bọc đồ rất nặng.

Uyển Uyển nhướng mày, đang muốn ném lại cho hắn.

Vân Tiểu lạnh lùng liếc qua một cái, hai người thu liễm một ít, ngoan ngoãn ngồi yên, bên ngoài còn có thái giám đánh xe, bọn họ vẫn nên an phận chút đi, Thượng Quan Diệu kia chắc gì sẽ bỏ qua cho các nàng, cho nên...? Ánh mắt Vân Tiểu lóe lên, khoe môi ẩn hiện một nụ cười nhạt nhẽo.

Xe ngựa chậm rãi rời khỏi Kim Hoa cung, một đường ra chạy ra bên ngoài.

Bên trong tấm cung Cảnh Phúc cung, Thượng Quan Diệu cởi ra long bào lộng lẫy, chỉ mặc một bộ quần áo màu trắng bạc, lười nhác nằm trên giường lớn, nhưng nơi khoe mắt lại để lộ ra tia nhìn sắc bén, khoe môi mang sát khí âm ngao.

Tiếng bước chân nhỏ nhẹ, tiếng nói thật cẩn thận vang lên.

“Hoàng Thượng, Tổng đại nhân cầu kiến”.

“Ừ, để cho hắn vào đi”.

Giọng nói trầm thấp, Tiểu Đình Tử nhanh chóng lui ra ngoài, một bóng người cao lớn rất nhanh đi vào tấm cung, cung kính quỳ gối hành lễ, chậm rãi mở miệng: “Hoàng Thượng triệu thần có chuyện?”

Người trên giường kia cũng không động dậy chút nào, giọng nói u ám rét lạnh vang lên

“Hoàng hậu bị phế, hiện tại đang trên đường xuất cung, ngươi nói trẫm nên làm như thế nào đây?”

Tổng Uyên ngẩn ra, tròn to mắt nhìn người trên giường, Hoàng Thượng mở mắt, lộ ra ngũ quan tuấn kiệt tôn quý khí phách, nhưng trong đó lại ẩn chứa thị huyết ác độc, giờ phút này vẫn không nhúc nhích chờ Tổng Uyên đáp lại, Tổng Uyên sao lại không biết lời này có ý gì?

Nhưng hoàng hậu chỉ là một con ngốc, xuống tay với một con ngốc, có phải là quá tàn nhẫn hay không? Vân vương gia đã rời kinh đi Phong Nha Quan, hiện tại đối với Hoàng Thượng cũng không tạo thành uy hiếp gì, về phần con ngốc kia, phế thì cũng phế rồi, thả nàng một con đường sống không được sao?

Nhưng dường như Hoàng Thượng lại không nghĩ như vậy, Tổng Uyên trong lòng có chút nặng nề, nói thật ra, muốn hắn ra tay, hình như có chút khó xử?

Nhưng Hoàng Thượng còn đang chờ hắn đáp lời? Tổng Uyên thử mở miệng.

“Thần cũng nghĩ như vậy...”

“Ừ, đi làm đi, trẫm chờ tin tức của ngươi,” Về mặt Tổng Uyên u ám, quả nhiên là như suy nghĩ của hắn, làm sao bây giờ? Thật sự xuống tay với nàng ta sao? Nhưng nếu không hạ thủ thì không thể nào về bẩm báo được, có lẽ vẫn là hành sự tùy theo hoàn cảnh đi.

“Vâng, thuộc hạ lĩnh mệnh đi làm”.

Tổng Uyên lui ra bên ngoài, vòng qua bình phong, người còn chưa rời khỏi tấm cung, liền nghe được một câu thị huyết từ bên trong vang lên.

“Tổng Uyên, nếu để cho trẫm biết ngươi có hai lòng...”

Về phía sau không nói nữa, bước chân Tổng Uyên như bị kim lại, ôm quyền trả lời: “Thuộc hạ không dám”.

Nói xong rồi đi ra ngoài, xem ra hắn còn quá non, ngay cả một chút tâm tư đều không qua được mắt Hoàng Thượng, Hoàng Thượng quả nhiên thực khôn khéo, hắn vốn nghĩ thả cho ngốc hậu một đường sống, nhưng lại bị Hoàng Thượng đoán trúng, ý câu cuối cùng Hoàng Thượng nói chính là cảnh cáo hắn, đừng có hai lòng, nếu không Tổng Uyên hắn cũng không mong sống được.

Tổng Uyên dẫn một đội thị vệ cưỡi ngựa theo đường Kim Hoa cung, nhắm thẳng cửa cung mà đuổi theo, hi vọng ở một chỗ thừa người đuổi kịp con ngốc kia.

Xe ngựa đi thẳng về phía Vân vương phủ, qua hai con phố, bị Tống Uyên đuổi kịp .

Thái giám đánh xe ngo ngác kéo dây cương, khủng hoảng nhìn một đội thị vệ mặc thường phục trước mắt, không biết bọn họ muốn làm gì?

“Tống đại nhân, có chuyện gì hay sao?”

Tống Uyên cho thị vệ phía sau một ánh mắt, thị vệ kia mặt không chút thay đổi mở miệng: “Để ta đưa hoàng hậu về Vân vương phủ”.

“Vâng”. Tiểu thái giám kinh ngạc khó hiểu, nhanh chóng nhảy xuống xe ngựa, một thái giám khác cũng theo sát xuống xe ngựa, thị vệ kia bay lên không, từ trên lưng ngựa nhảy lên, thẳng tắp rơi xuống trên xe ngựa, khiến xe ngựa lắc lư một cái.

Nhưng bên trong xe một tiếng vang đều không có, Tống Uyên kinh ngạc nhủ mảy, bất an dần lan trong lòng, nhanh chóng giục ngựa tiến lên, lấy vò kiểm trong tay nhấc màn xe lên, bên trong toa xe trống trơn, không hề có một ai, về mặt Tống Uyên đại biến, xoay người giận tái mặt, quát lạnh.

“Người đâu? Vì sao một người cũng không có, hai nữ tử yếu ớt tự nhiên biến mất được sao?”

Hai tiểu thái giám lái xe nghe xong lời nói của Tống đại nhân, có chút khó có thể tin, trong lòng run rẩy, nhanh chóng vọt tới sau toa xe, trong xe ngựa làm sao còn có người, tiểu thái giám kia sắc mặt trắng bệch, bùm một tiếng quỳ trên mặt đất, liên tục dập đầu: “Tống đại nhân, việc không liên quan chúng tiểu nhân, chúng tiểu nhân vẫn an phận điều khiển xe, đưa Hoàng Hậu về Vân vương phủ, ai biết lại xảy ra chuyện như vậy”.

Tống Uyên nhủ mảy, như có chút suy nghĩ nhìn tiểu thái giám, cuối cùng lại nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, có lẽ tất cả đều là ý trời, ông trời không muốn để con cóc kia chết, hấn cần gì phải rối loạn, bình tĩnh vung tay lên mệnh lệnh: “Hồi cung”.

“Dạ, đại nhân”.

Tống Uyên dẫn một đám người quay về phía hoàng cung phục chỉ, hai tiểu thái giám kia sắc mặt trắng bệch đỡ nhau lên xe ngựa, lái xe đi theo sau Tống đại nhân về hoàng cung, không ngờ rằng đưa một người đi thôi mà cũng có thể biến mất không thấy như vậy, tiến cung lần này là phúc hay họa cũng chưa biết .

Một đội người chậm rãi rất nhanh biến mất trong bóng hoàng hôn, sắc trời đã tối, trên đường cái, bóng người di chuyển, một loạt đèn hoa lệ được sắp xếp đốt sáng lên, ánh sáng lần lượt thay đổi, giống như một phong cảnh hoa mỹ, những chiếc xe ngựa xa hoa chạy như nước chảy, hương rượu ngon, mùi son phấn, hoà vào nhau.

Ở một góc đường góc sáng sủa, bỗng nhiên có vài người đi ra .

Một thiếu niên mặc hoa y, gương mặt ngăm đen, ánh mắt như sao, tỏa sáng lấp lánh, lông mày đen rậm, làm nổi bật ngũ quan dương cương mà lập thể, môi phấn hồng câu lên lộ ra ý cười mê người, ‘ba’ một tiếng mở ra chiếc quạt, nhẹ nhàng phe phẩy, có một vẻ phong lưu phóng khoáng, thật sự là một thiếu niên phong lưu a.

Bên cạnh hắn có hai nam nhân cũng xuất sắc như vậy, một người về mặt không chút thay đổi, một người vui cười gian trá, hai người một trái một phải theo sát thiếu niên, đi qua đầu đường ngõ nhỏ, đi thẳng về phía cửa thành.

Mà phía sau bọn họ có một nữ nhân nhan sắc tuyệt mỹ, nữ nhân này mặc một bộ quần áo vô cùng sang trọng quý giá, lụa Vân Nghê thượng đẳng, đường kéo cắt khéo léo, hợp với thân hình linh lung quyến rũ của nàng, xứng với tóc đen như mực, dùng dây tơ buộc lại, quyến rũ nói không nên lời, lông mày tựa như mây, ánh mắt quyến rũ trong trẻo, trên hai má điểm một tầng phấn nhạt, ứng đồ phù hợp với quần áo màu hồng trên người, đẹp tựa như một ngọn lửa, một đám mây, nhưng nữ nhân này lại vô cùng bất an, một đường xiêu xiêu vẹo vẹo, đáng tiếc cho đáng về tuyệt sắc kia.

Vân Tiểu nhện không được dừng bước, quay lại, tự đắc dùng cây quạt, dùng quạt nâng cằm nàng lên, giọng nói thanh nhuận vang lên.

“Ngẩng đầu, ưỡn ngực, đi chậm, đúng, chính là như thế, sợ cái gì, đây chính là quần áo hoa mỹ mà ngươi muốn nhất cơ mà

“Chủ tử, có thể mặc quần áo như lúc trước hay không?”

Uyển Uyển không quen nâng mi, nói thật, khi nàng thấy bộ dáng mình từ trong gương đồng, nàng hoàn toàn ngây ngốc, thì ra khi nàng trang điểm tỉ mỉ, lại có thể xinh đẹp như mỹ nhân vậy, trong nháy mắt đó, nàng cảm thấy cuộc đời này không uổng, cho dù có chết cũng nhắm mắt, nhưng đợi đến lúc mặc được một lúc, mới phát hiện, thì ra nàng không phù hợp với dáng vẻ như vậy, bởi vì cho tới bây giờ không có mặc quần áo tốt như vậy, nàng lo lắng sẽ làm bẩn quần áo này, sợ chỗ này hỏng rồi, chú ý này chú ý kia, một chết đi được, không bằng không mặc cho rồi, nhưng nói thật ra, nàng thích quần áo này, nhưng nó quá quý báu, nàng luôn tiếc mặc, nghĩ nó trân quý, khi nào cần thiết thì lại mặc

Ánh mắt Uyển Uyển lộ ra suy nghĩ của nàng, Vân Tiểu thở dài một hơi, lắc đầu.

“Về sau ngươi chỉ cần mặc quần áo xinh đẹp quý giá, hầu hạ ta cho tốt là được, đừng nghĩ đến quần áo kia, ta sẽ cho ngươi rất nhiều, nhiều đến mức ngươi mặc không hết, cho nên không cần phải cất kỹ nó”.

“Tiểu thư”.

Trong mắt Uyển Uyển dâng lên sương mù, Vân Tiểu gõ nàng một cái, nghiêm túc mở miệng: “Nhớ kỹ, từ nay về sau gọi ta là công tử, công tử, nhớ kỹ

chưa? Nếu lại vi phạm, nghiêm trị một tháng không được nói”.

Điều này ba người nhớ kỹ trong lòng, ai có thể chịu đựng không nói một tháng chứ.

“Công tử, ” Uyển Uyển gọi một tiếng, Vân Tiểu vừa lòng gật đầu: “Từ nay về sau ngươi là mỹ tử Tiểu Uyển của ta, Tô Tiểu Uyển, chỉ cần hầu hạ ta là được, việc khác không cần lo”.

“Dạ, công tử”.

Lúc này đây Uyển Uyển gật gật đầu, Vân Tiểu dùng cây quạt nâng mặt nàng lên, cười yếu ớt động lòng người: “Đây mới là mỹ tử ngoan của gia, về sau cùng gia hưởng phúc đi”.

Dáng vẻ của một kẻ lưu manh mười phần, phía sau Lưu Tinh không nói gì nhìn trời, mà Kinh Vân lại nhắc áo dài lên, về mặt chờ đợi mở miệng: “Công tử, hẳn là ngài nên đùa giỡn ta nha, đùa giỡn nàng làm gì?”

Ba một tiếng, trong nắng sớm giữa trời chiều, thanh âm này hết sức dễ nghe, Kinh Vân ngoan ngoãn ngậm miệng.

Đêm rất sâu, trời đầy sao, trăng rằm sáng tỏ.

Vân Tiểu ngẩng đầu quét mắt qua bầu trời đầy sao, ần ần màu lam, đẹp tựa một bức tranh sơn dầu trên vải, nhớ đến tình hình tại Phong Nha Quan bây giờ, tâm nàng trầm xuống, làm sao còn có tâm đi quản việc khác.

“Lưu Tinh, Kinh Vân, chúng ta ra khỏi thành thôi, suốt đêm chạy đi, đợi khi ra khỏi thành, lại mua một xe ngựa, không quản ngày đêm tới Phong Nha Quan, nhất định không thể để phụ thân cùng ca ca gặp phải bất trắc gì”.

“Dạ ” Trong mắt Lưu Tinh cùng Kinh Vân lộ ra trầm trọng, đồng thời lên tiếng trả lời, Uyển Uyển cũng không nói tiếng nào, đoàn người đi thẳng đến cửa thành, cửa thành đã đóng, thủ thành đang tuần tra chung quanh.

Bốn người tìm một chỗ ít người, Lưu Tinh cùng Kinh Vân hai người, mỗi người ôm theo một người bay ra khỏi thành.

Ánh trăng vừa vặn chiếu xuống, bốn người giống như chim nhỏ thoát ra khỏi lồng sắt, trong lòng vô cùng thoải mái, dọc theo đường đi không ngừng thảo luận trên trời dưới biển, thừa lúc đêm tối đi về phía Phong Nha Quan. ...

Mà trong cung, Thượng Quan Diệu nhận được tin tức, về mặt âm ngao hoài nghi nhìn chăm chăm Tống Uyên, mãi một lúc lâu không nói một câu, ánh mắt nhìn chăm chú.

Tống Uyên vẫn quý không nhúc nhích, sống lưng thẳng tắp, bình tĩnh mở miệng: “Hoàng Thượng, khi mà thần đuổi tới, trong xe ngựa một người cũng không có, nếu như Hoàng Thượng không tin thần, có thể cách chức của thần, cũng có thể triệu kiến thuộc hạ của thần”.

“Được rồi”.

Thượng Quan Diệu quát lạnh một tiếng, người không có, còn hỏi cái gì nữa, nhưng cũng hiểu được không phải Tống Uyên động tay động chân, Tống Uyên người này luôn luôn chính trực. Nếu như thật sự là hấn làm, ánh mắt tất nhiên không dám nhìn hấn trực tiếp như vậy, nhưng vừa rồi khi mình nhìn chăm chăm vào hấn ta, chỉ thấy ánh mắt của hấn ta thực trấn tĩnh, không có một chút khủng hoảng, cho nên lần này hấn không có nói dối.

Vậy thì là ai cướp con ngọc kia đi, Tây Môn Thục vẫn là người âm thầm, thực hiển nhiên Tây Môn Thục không phải người làm, bởi vì khi hấn đánh nhau với Thượng Quan Lâm và Tống Uyên đã bị thương, như vậy thích khách xuất hiện sau đó không thể là hấn ta được, vậy thì là ai đây, chẳng lẽ là người Vân Mặc an bài, cũng không có khả năng, xảy ra tình huống này, Vân Mặc cũng không biết, hay là người vẫn giấu mình bên cạnh con ngọc kia, còn có người hôm nay chữa bệnh cho mẫu hậu cũng lộ ra cổ quái, lại muốn hấn phế hậu, hơn nữa biết hấn cũng muốn phế hậu, người này là ai đây, Thượng Quan Diệu không hiểu ra sao, sắc mặt u ám, một câu cũng chưa nói.

Lúc này, Tiểu Đình Tử đi đến, cung kính mở miệng: “Bẩm Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương đã tỉnh, nói muốn gặp Hoàng Thượng”.

Thượng Quan Diệu vừa nghe, tất cả nghi hoặc đều đè ép xuống đáy lòng, lúc này mẫu hậu là quan trọng nhất, hấn lập tức vẫy tay mệnh lệnh Tống Uyên đi xuống, còn mình thì dẫn theo vài tiểu thái giám đi về phía Trường Tín cung.

Thái Hậu quả nhiên đã tỉnh lại, ngồi dựa vào trên giường, Thục Viện nương nương cùng Hiền Phi nương nương ngồi bên cạnh, hai nữ nhân này hiếm thấy lại hòa bình với nhau như vậy, về mặt đây ý cười nói chuyện cùng Thái Hậu nương nương, trong tâm cung thật hoà thuận vui vẻ, khi Thượng Quan Diệu đến liền thấy cảnh tượng như vậy, bỗng nhiên trong lòng mềm nhũn, lại có chút hối hận, vì sao lúc trước không để cho hai nữ nhân này hoài thai con nối dòng chứ, như vậy thì trong cung càng náo nhiệt thêm một chút rồi, nói không chừng mẫu hậu cũng sẽ vui vẻ hơn.

“Diệu nhi đã đến rồi”.

Thái Hậu phát hiện Thượng Quan Diệu đi vào, dường như đã sớm quên chuyện lúc trước, cười nhìn con, có điều nơi đáy mắt kia vẫn lộ ra đau xót, vừa mới nghe Hiền phi nương nương nói Hoàng Thượng vì bà mà đánh bao nhiêu ngục y, nhìn ăn bao nhiêu ngày đêm, lòng bà cũng trở nên mềm nhũn, liền tha thứ cho hấn, dù sao cũng là con của mình, vẫn là đứa con mà bà nâng niu trong bàn tay.

“Dạ, mẫu hậu”.

Thượng Quan Diệu đi tới, Diệp Ngọc Vân cùng Dạ Tổ Tuyết lập tức đứng lên nhường vị trí để Hoàng Thượng ngồi xuống bên cạnh Thái Hậu, vươn tay nắm lấy tay Thái Hậu, dịu dàng mở miệng: “Mẫu hậu, nếu như trước kia nhi thần có làm gì không đúng, nhi thần xin lỗi mẫu hậu, mẫu hậu lấy thân thể làm trọng, trăm ngàn đừng dọa nhi thần”.

“Diệu nhi, mẫu hậu không có việc gì, con đừng lo lắng”.

Thái Hậu vươn tay kia sờ mái tóc đen của Hoàng Thượng, trong mắt lộ ra đau lòng cùng cung chiều, nói thật ra, nếu thật sự chết, điều mà bà không yên lòng nhất chính là đứa con trai này, nó còn chưa có đứng vững gót chân.

“Mẫu hậu không có việc gì là tốt rồi, ” Thượng Quan Diệu đẩy lòng như có một khối đá lớn rơi xuống đất, nắm chặt tay mẫu hậu, biết bà không có việc gì là tốt rồi, về sau có làm gì tốt nhất là không cần trực tiếp xung đột với bà, Thượng Quan Diệu âm thầm cân nhắc, lúc này Thái Hậu quét mắt nhìn Diệp Ngọc Vân cùng Dạ Tổ Tuyết, liếc một cái, phát phát tay.

“Các người đi xuống đi, ta không còn sức lực nữa rồi, cùng Hoàng Thượng nói hai câu sẽ đi nghỉ ngơi”.

“Dạ, mẫu hậu, mẫu hậu an tâm tĩnh dưỡng, sau này thần thiếp sẽ lại tới thăm người”.

Diệp Ngọc Vân cùng Dạ Tổ Tuyết đi ra ngoài rồi, Thượng Quan Diệu thấy mẫu hậu muốn hỏi lại thôi, dường như muốn nói ra suy nghĩ của mình, quay đầu nhìn thái giám cùng cung nữ trong điện liếc mắt một cái, phát phát tay: “Đều lui xuống đi”.

“Dạ, Hoàng Thượng”.

Tất cả mọi người xoay người thật cẩn thận lui ra ngoài, trong tầm cung to lớn, chỉ có hai người Thượng Quan Diệu cùng Thái Hậu, Thượng Quan Diệu lặng lẽ chờ, chỉ thấy Thái Hậu im lặng nhìn hán, vươn tay sờ vào mặt hán, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, chậm rãi lên tiếng: “Diệu nhi gây đi rất nhiều”.

“Mẫu hậu, là lỗi của nhi thần, về sau nhi thần sẽ không chọc giận mẫu hậu nữa, mẫu hậu an tâm tĩnh dưỡng thân thể đi, ” Trong sâu thẳm con người Thượng Quan Diệu đều là sự nhu hòa, khéo môi cười nhạt, Thái Hậu run lên, Diệu nhi quả thực là giống như trước vậy, đáng tiếc thật sự bọn họ không thể quay lại như lúc ban đầu được nữa, hiện tại mẫu tử chẳng qua chỉ là kiêng dè nhau, đều vẫn duy trì không vượt qua ranh giới kia, như vậy sớm muộn gì vẫn phải vượt qua Lôi Trì, đến lúc đó đau đớn kia vẫn tồn tại như cũ mà thôi.

“Diệu nhi à, ai gia nghe nói, người cứu tinh ai gia y thuật cao siêu, hán là người phương nào?”

Thái Hậu nghe Dạ Tổ Tuyết kể lại, tất cả mọi người đều thúc thủ vô sách, cuối cùng xuất hiện một thiếu niên, y thuật vô cùng cao siêu, rất nhanh đã cứu mình tỉnh lại, nếu vậy chứng bệnh kia của Diệu nhi, hán là hán có thể cứu được?

“Hán nói, hán là Quý Thủ Phụng Quan”.

“Quý Thủ? Con nói người kia là là Quý Thủ?”

Thái Hậu kích động, một lần kích động, liền thở hổn hển, hơn nữa mấy ngày qua hôn mê, tinh thần còn chưa khôi phục, giờ phút này hiển nhiên là một mối, nhưng nghĩ đến bệnh của con trai, vẫn tiếp tục nắm chặt tay Thượng Quan Diệu: “Diệu nhi à, người này ai gia đã sớm biết, nghe nói là thần y, đến vô ảnh đi vô tung , y thuật rất cao. Ai gia vẫn luôn tìm hán, muốn chữa khỏi bệnh kia cho Diệu Nhi”.

Thái Hậu mở miệng, Thượng Quan Diệu mới nhớ tới việc kia của chính mình, mấy ngày mệt nhọc, khiến cho hán quên mất trên người mình còn có bệnh, giờ phút này nghĩ đến, Quý Thủ Phụng Quan kia quả thật có chút bản lĩnh, vì sao ngày đó không giữ hán lại chữa bệnh cho mình.

Thượng Quan Diệu ảo não không thôi, Thái Hậu thấy vẻ mặt hán không tốt, quan tâm hỏi: “Diệu nhi làm sao vậy?”

Nói xong liền ngập một cái, một mối khẽ nhắm mắt lại, Thượng Quan Diệu lập tức đỡ bà nằm xuống, ôn hòa mở miệng: “Mẫu hậu yên tâm đi, nếu biết hán, trầm nhất định sẽ phái người đi tìm hán trở về, trăm ngàn không có việc gì , mẫu hậu đừng lo lắng”.

“Vậy là tốt rồi”.

Thái Hậu cuối cùng yên tâm một chút, nhắm mắt lại, rất nhanh liền ngủ say, vẻ mặt vẫn còn tái nhợt, hai bên tóc mai đen trước kia đã có vài sợi tóc bạc, mẫu hậu đã già rồi, Thượng Quan Diệu thở dài một tiếng, có lẽ lòng bà cũng đã quá mệt mỏi rồi.

“Người đâu”.

Tiểu Đình Từ dẫn theo vài cung nữ Trường Tín cung chạy vội vào.

“Hoàng Thượng” .

Thượng Quan Diệu liếc mắt nhìn một cung nữ của Trường Tín cung, lạnh lùng ra lệnh: “Hầu hạ tốt Thái Hậu nương nương”.

“Dạ, Hoàng Thượng”

Cung nữ nào dám nói thêm cái gì, cản trả lời. Thượng Quan Diệu dẫn theo Tiểu Đình Tử quay về Cảnh Phúc cung, không ngờ lúc này Thượng Quan Lâm lại tiến cung, đang ở ngoài cửa điện, vừa thấy Hoàng Thượng đến, khom người thỉnh an: “Thần đệ bái kiến hoàng huynh”.

Thượng Quan Diệu gật đầu, vừa đi vừa ôn hòa hỏi: “Thương thế của đệ thế nào rồi?”.

Thượng Quan Lâm đi theo sau Hoàng Thượng đi vào đại điện Cảnh Phúc cung, gật đầu: “Dạ, thương thế của thần đệ không có việc gì, xin hoàng huynh yên tâm”.

Kỳ thật đối với chuyện vào đêm đó, Thượng Quan Lâm cảm thấy thực kinh ngạc, nếu như Tây Môn Thục có sát tâm với hắn, hẳn là hắn đã phải chết không thể nghi ngờ, nhưng hắn ta chẳng những không có sát tâm, mà hắn còn có một chút thất vọng đối với mình thực khó hiểu, khiến cho hắn ta trong nháy mắt phân tâm, mà hắn cùng Tống Uyên lại là hai kẻ tiểu nhân ti bỉ vô sỉ, vậy mà lại thừa lúc hắn ta phân tâm, đánh cho hắn ta bị thương, nay nghĩ lại, hai người bọn họ thật sự là cũng không hơn bọn tiểu nhân là bao.

Thượng Quan Lâm tự nhận không phải là hiệp nghĩa chi sĩ, nhưng đối với phẩm hạnh của chính mình luôn luôn có chút kiêu ngạo, nhưng bắt đầu từ lúc nào mà hắn từng bước sa vào, dường như từ...? Ánh mắt không tự chủ được nhìn lên thân ảnh phía trước, từ khi nào Hoàng Thượng trở nên không giống với trước kia. Trước đây, người hắn yêu quý nhất chính là hoàng huynh này, bộ dạng tuyệt đẹp, so với nữ tử còn hơn, nhưng một chút khí son phấn đều không có, chẳng những người đẹp, tâm địa cũng thiện lương, có một trái tim nhân hậu, không ai biết hắn vì sao thề sống chết nguyện trung thành với thái tử, bởi vì mạng của hắn là do thái tử cứu, có một lần trong lúc vô tình hắn tránh ở hoa viên, nghe lén thái tử cùng hoàng hậu nói chuyện.

“Mẫu hậu, Diệu nhi thích Lâm”.

“Diệu nhi, khi hắn trưởng thành sẽ đoạt ngôi vị hoàng đế của con,” Giọng nói của Thái Hậu nương nương lúc ấy rất lạnh, hình như đang tức giận, có điều Diệu vẫn đang kiên trì quan điểm của chính mình “Nếu như Lâm thích ngôi vị hoàng đế của Diệu nhi, Diệu nhi để cho hắn làm hoàng đế”.

‘Ba’ một tiếng, là Thái Hậu tức giận đánh thái tử một cái tát, lúc đó tuy rằng hắn còn nhỏ, nhưng sự chấn động lúc ấy vẫn còn tới tận bây giờ, lồng ngực đều tràn đầy lo lắng, Diệu thật là ca ca tốt, mà hắn thực may mắn có một ca ca tốt như vậy.

Diệu sinh ra liền bị phong làm thái tử, trí tuệ tuyệt đỉnh, cho nên phụ hoàng đặc biệt sủng ái hắn, nhưng hoàng hậu nương nương hình như rất lạnh nhạt với Diệu, nhưng từ lần đó về sau, hắn lại vẫn không hề có việc gì, vẫn còn sống cho đến lúc lớn lên, được phong làm thân vương, từ sau lần nghe thấy được lời nói của Diệu, hắn không hề còn ý nghĩ gì khác cả, ngôi vị hoàng đế vĩnh viễn không thể quan trọng hơn thân tình, hướng chỉ đó là ngôi vị hoàng đế của Diệu, hắn không muốn, miễn là được lớn lên cùng Diệu.

Nhưng khi Diệu mười ba tuổi, bị phụ hoàng đưa lên Thanh Phong sơn học nghệ, mười tám tuổi hồi kinh, gặp lại, dường như Diệu không còn giống như trước nữa, tuy rằng diện mạo hắn vẫn tuấn mỹ như vậy, nhưng trong suy nghĩ của hắn không còn là con người khuynh quốc khuynh thành trong ấn tượng kia nữa. Hắn cho rằng phong tư của Diệu, đương thời có thể coi là đệ nhất, không ai có thể tuyệt sắc hơn hắn, nhưng hiện tại lại bình thường hơn nhiều, lòng của hắn dường như càng ngày càng hẹp, không thể sánh nổi với lúc trước.

Nhưng hắn vẫn kiên trì, bởi vì giữa trưa vào một ngày mùa hè kia, bóng dáng tuyệt sắc nhỏ nhỏ kia, một câu thôi, thay đổi cả cuộc đời hắn.

Thượng Quan Lâm đang nhập thần, hoàng đế trên cao nhìn hắn thất thần, kỳ quái nhíu mày: “Lâm Vương sao vậy?”

Thượng Quan Lâm chấn động, đứng vậy, chính là giọng nói này này, từ trước tới giờ Diệu thích nhất gọi hắn là Lâm, ôm hắn, cười như gió xuân nói.

“Lâm, chúng ta phải làm một đôi huynh đệ tốt nhất, nếu có một ngày đệ muốn thứ gì, chỉ cần nói với hoàng huynh, bất kể là đệ muốn cái gì, chỉ cần mở miệng, hoàng huynh đều đưa cho đệ”

Đây là Diệu của hắn, nhưng vì sao bây giờ hắn lại lạng lạng như vậy, lạnh như băng?

Thượng Quan Lâm nhận được ánh mắt nghi hoặc từ trên cao, gạt mình hoàn hồn, làm sao còn như lúc trước, một giấc mộng cách xa ngàn dặm.

“Hoàng Thượng, thần đệ tiến cung có việc bẩm báo Hoàng Thượng”.

Thượng Quan Diệu nhớ tới chính sự, sắc mặt thật sự nghiêm cẩn, quanh thân đầy lãnh ý, Thượng Quan Diệu nhíu mày: “Chuyện gì?”

“Phong Nha Quan đã xảy ra chuyện, thần đệ nhận được tin tức, nói Phong Nha Quan tràn ngập ôn dịch, hoàng huynh xem việc này nên xử lý ra sao?”

Thượng Quan Diệu ngăn ra, ôn dịch, dĩ nhiên là ôn dịch, đã xảy ra chuyện như vậy, chỉ sợ mọi người ở Phong Nha Quan tránh không khỏi đi, chẳng lẽ đây là ông trời muốn diệt Đông Tần, là vì tội nghiệt của hắn sao?

Thượng Quan Lâm đợi lâu không nghe Hoàng Thượng nói gì, ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy hoàng huynh lâm vào trầm tư, lông mi rủ xuống tạo thành cái bóng, dường như đang lâm vào hoang mang, đột nhiên mở mắt, trong mắt bắn ra ánh sáng sắc bén, trầm giọng lạnh lùng nói.

“Điều động một đám ngự y trong cung do Lâm Vương dẫn dắt, tức khắc đi tới Phong Nha Quan, tra xem rốt cuộc ôn dịch này là sao, xem có thể khống chế đúng lúc được hay không. Mặt khác, lúc này chỉ sợ Tây Lương sẽ thừa cơ tấn công, trầm mệnh lệnh Binh bộ lập tức điều binh mã từ phụ cận đi trợ giúp”.

Thượng Quan Diệu bình tĩnh ra lệnh, lúc này, hắn bắt chước Vân Mặc, hiện tại nhất định phải giữ được Phong Nha Quan, nếu không tứ quốc liền mất đi thế cân bằng, mà bọn họ liền thành một miếng thịt trên thớt, đến lúc đó chỉ có mặc cho người khác làm thịt, mà hắn sẽ trở thành người có tội với Đông

Tần.

Hoàng Thượng mệnh lệnh, Thượng Quan Lâm liền chau mày lại, trong lòng ngực đau đớn.

Hoàng huynh lạnh lùng vô tình như thế, biết rõ Phong Nha Quan có ân dịch, vậy mà mặt không đổi sắc muốn hấn mang ngự y đến Phong Nha Quan. Tuy rằng việc này hấn nghĩa bất dung từ, nhưng lệnh truyền từ trong miệng hấn ra, khiến hấn khó thở, nếu là trước đây, hấn nhất định sẽ kiên quyết ngăn cản hấn đi Phong Nha Quan.

Nhất định sẽ nghiêm túc nói, “Lâm, hoàng huynh chỉ có một đệ đệ là đệ thôi, sao có thể đệ mạo hiểm được” sau đó huynh đệ hai người tranh chấp một phen.

“Lâm Vương làm sao vậy?” Giọng nói nghi ngờ vang lên, Thượng Quan Lâm phục hồi tinh thần, lạnh nhạt cười khò, sao lại nghĩ chuyện lúc trước chứ, cúi đầu đáp lời: “Thần đệ không có việc gì, thần đệ đang suy nghĩ giải quyết chuyện trước mắt như thế nào”.

“Nha, việc này không nên chậm trễ, lập tức đi làm đi”.

“Dạ, hoàng huynh, ” Thượng Quan Lâm ôm quyền chấp tay sau đó lui ra ngoài, bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì, dừng bước, quay đầu nhìn về phía cao kia: “Nghe nói Hoàng Thượng phế hoàng hậu, nếu như Văn Mặc biết?”

“Loại thời điểm này, hấn còn bận tâm chuyện của kinh thành sao? Còn không biết hấn có mất mạng chưa”. Trong lời nói Thượng Quan Diệu tràn ngập ác độc, phát phát tay, Thượng Quan Lâm lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Trên đại điện, ngũ quan tuần dật kia, trong nháy mắt trở nên dữ tợn, hai mắt khép hờ, bắn ra ánh sáng sắc bén mà nguy hiểm.

Vừa rồi Lâm Vương xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ thật sự là vì chuyện trước mắt sao? Hay là có chuyện khác.

Thượng Quan Diệu suy tư trong chốc lát, nhớ tới việc khác, ngừng đầu hướng chỗ tới gọi một tiếng: “Minh Nguyệt, Minh Nhật”.

“Dạ, chủ tử” Hai người lác mình quỳ gối trước đại điện, Thượng Quan Diệu đi đến, mặt không chút thay đổi mở miệng: “Lập tức xuất cung, tra tìm xem Quý Thủ Phụng Quan hiện đang ở nơi nào cho trẫm, một khi tìm được hấn, dẫn hấn tới gặp trẫm”.

“Dạ, Hoàng Thượng”.

Minh Nguyệt cùng Minh Nhật hai người lĩnh mệnh xuất cung...

Trong cung dần yên ổn, sau khi ngọc hậu bị phế, hoàng đế dấn hoàng bang, người trong thiên hạ đều biết, Hoàng Thượng vì cứu Thái Hậu mà phế hậu, trong dân gian cũng có đủ các loại lời đồn, có may mắn, cũng có hoài nghi, thậm chí còn có người cho rằng Hoàng Thượng chính là bị tai trộm chuông, tóm lại có rất nhiều cách nói.

Bệnh của Thái Hậu đã tốt hơn, cũng biết chuyện ngọc hậu bị phế, việc này kết cục đã định, không thể vãn hồi, cuối cùng cũng chỉ điềm tĩnh mà tiếp nhận.

Thượng Quan Lâm điều một đám ngự y từ Ngự Y Viện, lập tức chạy tới Phong Nha Quan.

Hoàng Thượng mệnh lệnh Binh bộ, từ thành trì phụ cận điều năm vạn binh mã, ở phạm vi bên ngoài chống đỡ quân Tây Lương xâm phạm.

Mọi việc đều đang được tiến hành...

~~~~~

Một tòa trang viên đẹp đẽ lồng lẩy, núi giả suối nước phân bố khắp nơi, mặt hồ yên ả, rường cột chạm trổ, hành lang dài ngọc thạch, thềm đá lát đá trắng, trước cửa là một hoa viên rộng lớn, đầy đủ các loài hoa cỏ, có một số loài hoa trái mùa nhưng vẫn nở rộ, khoe màu đua sắc, gành đua sắc đẹp, một cơn gió nhẹ thổi qua, lay động cỏ cây, làn gió nhẹ thổi qua mang theo mùi hương bay khắp nơi.

Trong một gian phòng tắm rộng rãi, ở cửa là một chiếc bình phong làm từ hồng thạch, song song là một bức rèm che ngọc lưu ly, đi qua bình phong, trong sương mù lượn lờ, mờ mờ có thể thấy được một bể tắm bằng cẩm thạch xây thành hình trăng rằm, lúc này trong bể chứa đầy nước, trên mặt nước những đóa hoa xinh đẹp nổi bên trên, mùi thơm tràn ngập trong phòng tắm.

Hơi nước từ từ tán đi, thấy rõ ràng một người đang tựa vào bên cạnh bể, hai tay giỡn ra khoát nhẹ lên thành bể.

Đây là một nam nhân, một nam nhân tuyệt sắc, làm cho người ta liếc mắt một cái liền không thể rời tầm mắt đi.

Ngũ quan lập thể tinh xảo tuyệt mỹ, bất luận nhìn từ góc độ nào da thịt trong suốt ôn nhuận, giống như tuyết đầu mùa, óng ánh sáng bóng. Hơi nước bốc lên, xuất hiện màu hồng nhạt, một đôi lông mày hẹp dài, chính tề cẩn thận, giống như được cắt xén tỉ mỉ trên dung nhan như ngọc, lông mi thật dài, giống như cây quạt nhỏ, bao trùm một đôi mắt tuyệt đẹp, trên bờ môi mỏng là chiếc mũi kiêu ngạo, tiếng hít thở nhẹ nhàng, tràn khắp nơi hương mai...

Ngoài phòng vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng khó mà phát hiện.

Người trong bể mở đôi mắt đen như hồ băng ngàn năm, khiếp hồn người, khiến cho người ta trong nháy mắt không thể hô hấp, mang theo sát khí lạnh

lẽo thị huyết trí mạng, trong suốt lại thăm thẳm, như tu la yêu mị trong đêm tối lạnh lẽo. Bạc môi hé mở, tạo một độ cong gợi cảm, trong đó mang theo lạnh lẽo băng sương, trong vòng ba thước, người rảnh rỗi chớ lại gần, lại gần ắt sẽ chết.

Ngoài cửa, tiếng bước chân ngừng lại, tiếng nói cung kính vang lên: “Chủ tử, đã xảy ra chuyện”

Giọng nói độc ác thị huyết vang lên: “Xảy ra chuyện gì?”

Trong phòng tắm, sương trắng bốc lên, một ánh sáng lóe lên, cả phòng rực rỡ. Đột khi ánh sáng ấy biến mất chỉ thấy nam tử vốn dĩ ở trong nước kia, đã mặc vào chiếc áo tắm rộng thùng thình, mà bên trên dung nhan tinh xảo mê người kia đã thêm mặt nạ hình con bướm, chỉ lộ ra đôi mắt thâm sâu, sáng như ngọc lưu ly động lòng người, chỉ là trong đôi mắt ấy lạnh lẽo vô cùng.

“Thượng Quan Diệu phế hậu, đã dám hoàng bang chiêu cáo thiên hạ”.

“Nàng đâu?” Tiếng nói trầm thấp mê ly, lại mang theo lạnh lẽo thấu xương nói không nên lời, như bảo đao ra khỏi vỏ.

Bùm một tiếng, có người quỵ xuống, theo đó là giọng nói: “Thuộc hạ đáng chết, đã để mất dấu nàng, vốn dĩ trong cung phái người đưa các nàng xuất cung, thuộc hạ vẫn ẩn thân từ một nơi bí mật gần đó, sau đó không biết tại sao Tổng Uyên dẫn người đuổi theo, lại phát hiện bên trong xe ngựa trống rỗng, không thấy hoàng hậu cùng tỷ nữ của nàng đâu”.

Người trong nhà chậm rãi đi ra, tay áo phiêu phiêu, dưới ánh chiều tà hoàng hôn, như tiên lại như yêu, yêu mị vạn phần, đi một đoạn xa, mới lạnh lùng ném một câu: “Đứng lên đi”.

Người phía sau càng cung kính: “Tạ chủ tử”.

Người nọ vẫn không thèm quay đầu, ánh mắt nhìn về nơi phương xa, đôi mắt tối đen thăm thẳm như vực sâu, trong đôi mắt ấy như xuất hiện một tầng gợn sóng, dưới tia nắng hoàng hôn cuối cùng, xuất hiện một chút ảm áp, khóe môi không tự giác nở nụ cười.

Nàng là một tiểu nha đầu thông minh, làm sao có thể không đoán được động tác kế tiếp của Thượng Quan Diệu, chỉ sợ đã đi trước một bước, cho nên người của bọn họ đều không tìm thấy gì.

Chợt nghĩ đến tâm ý thoải mái của chính mình giờ phút này, bỗng nhiên có chút cảnh giác, bắt đầu từ khi nào mà nàng đã không tự giác tác động vào tâm tư của hắn. Ánh mắt thâm u mà xa xăm, nhìn chằm chằm bầu trời hoàng hôn.

Hình như là bắt đầu từ cái đêm nàng tức giận mắng hắn kia, hắn liền thích nhìn thấy nàng, không rõ là muốn ai đó lại mắng, hay là muốn gặp nàng.

Từ trước đến nay hắn vẫn chán ghét nữ nhân, có thể thần nhiên đối mặt một nữ nhân là điều hắn nằm mơ cũng thật không ngờ tới.

Mới trước đây, mẫu thân xinh đẹp tựa thiên tiên, giống như thần thánh không thể xâm phạm, ở trong cảm nhận của hắn, bà là người ở xa không thể chạm vào, bao nhiêu lần, hắn muốn bà tức giận mắng hắn, nhưng bà vĩnh viễn lạnh nhạt như vậy, băng lãnh như vậy, dường như khinh thường nói nhiều với hắn một câu, nhưng hắn vẫn như cũ không nể hà đi theo bà, bởi vì bà chính là mẫu thân của hắn, mẫu thân xinh đẹp của hắn, mặc dù bà lạnh lùng với hắn, hắn vẫn rất yêu bà.

Cho đến khi chuyện kia xảy ra...

Tìm hắn thực đau, ngón tay thon dài ấn lên ngực, chỉ cần nghĩ tới người đó, tâm hắn liền đau như vỡ thành trăm ngàn mảnh, tê tâm liệt phế, hận không thể chết, nhưng hắn còn có chuyện chưa làm xong, chính là từ khi đó, hắn bắt đầu chán ghét nữ nhân, nữ nhân càng đẹp lại càng giống một đóa hoa có độc, không thể tới gần nó, đến gần thì chỉ có một đường chết, dù bà ta là mẫu thân của hắn cũng không ngoại lệ, cũng giống như vậy.

Hắn nghĩ đến nhập thần, ánh mắt lạnh lẽo, trở nên đỏ rực, hơi thở nặng nề.

Bỗng nhiên một chén rượu đưa tới, chén ngọc lưu ly, rượu ngon đỏ tươi, tỏa ra hương thơm thuần hậu.

Phía sau vang lên giọng nói của Truy Phong: “Chủ tử, người mau uống đi”.

Truy Phong cùng Truy Nguyệt bốn năm trước đã đi theo hắn, khi đó bọn họ bị người đuổi giết, là hắn cứu bọn họ, cho nên bọn họ thề sống chết đi theo hắn.

Đối với sự thống khổ của chủ tử, bọn họ thực đau lòng, nhưng lại bất lực, bởi vì không biết đến tột cùng là cái gì làm tổn thương chủ tử, khiến cho hắn trong đêm dài an tĩnh, thật khó có thể đi vào giấc ngủ, một khi ngủ liền lâm vào ác mộng, thật lâu vẫn chưa tỉnh lại, trong lúc ngủ mơ, sát thị ngoan lệ, có mấy lần phi thân mà đi giết người.

Cảnh này khiến người trong chốn giang hồ, người người cảm thấy bất an, cho rằng hắn vì giết người thị huyết cuồng ma, kỳ thật chỉ có bọn họ biết, hắn có bao nhiêu khổ, bao nhiêu đau...

Kể từ đêm đó vào hoàng cung, định giết con cóc kia, nhưng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mà không biết đây là nghiệt, hay là duyên, nữ nhân kia lại hóa giải được ma khí trong lòng chủ tử, chủ tử vẫn luôn luôn thực chán ghét nữ nhân, coi nữ nhân như không khí, nhưng đối với nữ nhân kia lại là ngoại lệ, thật không biết chủ tử có thể lại lâm vào một cơn ác mộng khác hay không, tuy rằng không biết chuyện lúc trước, nhưng lại biết có liên quan đến một nữ nhân, lúc này đây nếu như lại là một kiếp nạn nữa, hắn vẫn còn có thể chịu đựng được nữa sao?

Truy Nguyệt giật mình nhìn người đang đắm chìm trong bóng đêm, tay áo tung bay trong gió, tóc đen như mực rối tung trên áo tằm màu trắng, như ngàn sợi tơ tằm đen nhánh, phóng túng.

“Chủ tử, trời nổi gió, trở về thôi”.

“Ừm”. Mộ Dung Xung khẽ lên tiếng, đứng thẳng tắp như trước ở bên cạnh lan can, cũng không nhúc nhích, tuy rằng nhìn không thấy dung nhan, nhưng thần thái vẫn bức người như cũ, như một đóa hoa sen nở rộ trong đêm khuya yên tĩnh, tĩnh lại trong hồ Cẩm Lý.

Ánh mắt hần nặng nề, tràn ngập ánh hoàn hồn, nghĩ đến nha đầu trí tuệ tuyệt đỉnh tiểu kia, trong lòng không khỏi lo lắng.

Nàng khi động thì giáo hoạt, khi tĩnh thì an nhàn, khi mắng chửi người lại mạnh mẽ, lúc nhát gan thì bất lực, lúc vui vẻ thì mặt mày mỉm cười, khi thương tâm lại giống như trời đất đều sụp, lại có thể trong thời gian ngắn nhất khôi phục như cũ, sau đó có cừu tất báo.

Không biết khi nào thì nàng cũng có thể vì hần mà thương tâm đây?

Hần nghĩ, ngira đầu một ngụm uống hết rượu ngon trong chén ngọc lưu ly, quay đầu, lời nói trầm thấp phiêu tán trong gió.

“Trở về thôi”.

Hần ném cái chén ra sau, muôn phần tự nhiên, giống như người lúc trước thương tâm căn bản không phải hần.

Phía sau, Truy Phong đuổi tay tiếp được, ngo ngắc nhìn người đi xa kia, lúc này thời gian chủ tử thương tâm thật ngắn, uống rượu cũng ít, lúc trước rượu như vậy hần ít nhất phải uống ba chén, mới có thể ổn định lại được ...

***

Mười ngày sau, trước cửa một khách điểm tại trấn Vạn Sơn, một chiếc xe ngựa không tính là xa hoa nhưng cũng rất đẹp để ngừng lại, tiểu nhị vừa thấy đoàn người, sớm chạy vội ra đón. Trấn nhỏ này ở nơi xa xôi, rất ít nhìn thấy xe ngựa như vậy, ở trong mắt bọn họ, chiếc xe này đã là xa hoa nhất, người ngồi bên trong nhất định cũng là một pho tượng ngọc đất tiền.

Trước hiên, hai nam nhân một cao một thấp nhảy xuống, cung kính đứng ở bên cạnh xe, lúc này một nữ tử xuống xe.

Ánh mắt tiểu nhị tròn tròn, chớp vài cái, miệng cũng không khép lại được, nữ nhân này thật đẹp, bọn hần ở chỗ này chưa từng thấy ai đẹp như vậy, quần áo kia thật là đẹp mắt, là tơ lụa thượng đẳng, màu lam nhạt, cổ tay áo còn thêu một đóa hoa lớn, mặt mày kiều mỵ nói không nên lời, xinh đẹp tuyệt trần, nhất là đóa hoa mẫu đơn ở khóe mắt kia, cánh hoa tươi đẹp, tóc mai buông xuống hai bên, tựa như phân tán mà lại không phải, thêm mấy phân hàm súc nói không nên lời, khiến người ta phải nhìn chăm chú không rời mắt đi được.

Uyển Uyển quay đầu, nhìn bộ dáng buồn cười của tiểu nhị, phốc một tiếng nở nụ cười, cân nhắc một chút mở miệng trêu chọc.

“Tiểu nhị ca, nước miếng nguoi chảy ra kia”.

Trải qua mười ngày luyện tập, cuối cùng nàng cũng đã quen với những quần áo đẹp để rườm rà này, cũng đã quen với ánh mắt kinh diễm của người khác, đáy lòng có chút mừng thầm, cuối cùng nàng cũng đã được mặc quần áo đẹp như vậy. Tất cả những thứ này, đều là chủ tử muốn nàng thực hiện được tâm nguyện của mình, cho nên nàng muốn tận tâm hầu hạ chủ tử hơn nữa.

Tuy rằng bề ngoài xinh đẹp động lòng người, nhưng từ trong xương, nàng vẫn gian xảo như trước, dọc theo đường đi thường thường tìm chút thú vui, trêu đùa người khác.

Chỉ cần không ảnh hưởng đến chính sự, chủ tử bình thường sẽ không can thiệp, nàng được toàn quyền tự do.

Có đôi khi, nàng cũng sẽ thừa cơ bám lấy chủ tử, làm hại người ta đều nghĩ các nàng là một đôi, nàng là mỹ tỷ của chủ tử, còn là nha đầu ẩm giường.

Ngẫu nhiên nghe đến mấy cái từ này, nàng chỉ không nhịn được muốn cười, chẳng qua thấy đáng vẻ nghiêm trang, lạ lùng của chủ tử, nàng càng muốn cười.

Uyển Uyển vừa nghĩ, một bên lớn mật nhìn chăm chăm tiểu nhị kia, tiểu nhị này là một người thành thật, cho tới bây giờ không ngờ một mỹ nhân xinh đẹp như vậy lại là người mạnh mẽ, còn nhìn hần chăm chăm, khiến sắc mặt hần đỏ đậm một mảng, một câu cũng không dám nói, cúi đầu nhìn xuống đất, giống như nơi đó có bảo vật quý hiếm.

Uyển Uyển cũng không vì người ta ngượng ngùng mà bỏ qua cho hần, lại vội vàng thêm một câu.

“Tiểu nhị ca, có bảo bối sao?”

Lúc này, tiểu nhị hận không thể xuất hiện một cái động mà chui vào, từ hai má cho đến lỗ tai, tất cả đều đỏ, đáy lòng chỉ có kinh hãi, xem ra sau này mỹ nữ càng không thể nhìn, giống như đóa hoa có gai vậy.

Ngay tại lúc tiểu nhị không biết làm sao, tay chân không biết để chỗ nào, một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vọng từ trong xe ngựa ra.

“Tiểu Uyên, lại trêu cợt người ta rồi”.

“Dạ, công tử, ” Uyên Uyên lập tức quy củ đứng thẳng, cung kính lên tiếng, nhấc màn xe lên, vươn tay đỡ người bên trong xe ngựa xuống dưới.

Tiểu nhị nhìn một nữ tử xinh đẹp mà đảo đê như vậy, lại cung kính với người bên trong xe ngựa như thế, không khỏi nâng mắt nhìn theo, chỉ thấy một dáng người mảnh khảnh khom lưng xuống xe. Một gương mặt mang theo ý cười nhợt nhạt, dưới hàng mi đen láy, mắt to óng ánh động lòng người, môi khê hé mở, một loạt răng trắng nõn như ngọc, nổi bật trên làn da màu đen, tuy rằng đen, lại không ảnh hưởng đến dung nhan của hân, vẫn là thiếu niên chói mắt như cũ.

Nhìn qua chỉ khoảng mười ba bốn tuổi, không ngờ nữ tử xinh đẹp tựa thiên tiên này, lại là tỷ nữ của thiếu niên này, thật là đáng tiếc, tiểu nhị thầm than trong lòng.

Lưu Tinh đứng bên cạnh giật tái mặt, lạnh giọng: “Có cơm ăn không?”

Tiểu nhị bị dọa nhảy dựng, nhìn qua, chỉ thấy người đang nói chuyện mặt không chút thay đổi, quanh thân toả ra hàn ý, một đôi mắt lạnh lẽo gắt giữ từng hân, trong lòng hân hoảng loạn, liên tục gật đầu: “Có, có, mời khách quan, mời”.

Tiểu nhị ríu rít mời vào, Vân Tiểu vẫn chưa đi, Uyên Uyên lại vô cùng thân thiết kéo tay nàng, thân thiết mở miệng: “Công tử, đi thôi, chúng ta ăn cơm đi”.

Hai người cùng nhau đi vào, tiểu nhị mang về mặt tiếc hận, không ngờ nha đầu xinh đẹp kia lại là nha hoàn thông phòng của thiếu niên này, thật là đáng tiếc, đáng tiếc, với dáng vẻ của nàng ta hoàn toàn có thể gả vào hào môn, mặc dù không phải chính thê, cũng có thể là thiếp, từ nay về sau vàng bạc hưởng vô số, đi theo thiếu niên nhỏ như vậy, mặc dù nhà hân có tiền, đợi cho hân lớn lên, chỉ sợ nữ nhân này đã sớm già đi rồi.

Tiểu nhị không ngừng tiếc hận, về mặt thống hận, giữa không trung một cánh tay cường tráng vươn ra, nhanh kéo thân mình hân đi vào khách điểm, vừa đi vừa dạt dào ý cười mở miệng.

“Tiểu nhị ca, ngươi đang nghĩ cái gì thế? Trên mặt lúc đỏ lúc trắng, sẽ không phải là bị dọa đến sợ đấy chứ”.

Nói xong cười ha ha, tiểu nhị còn chưa kịp nói gì, người đi ở phía trước xoay mình quay đầu lại, đôi mắt chứa ánh sáng lạnh, dọa hân liên tục lắc đầu, gầy dựa muốn thoát khỏi phạm vi của Kinh Vân, dùng sức xua tay.

“Ta không nói, ta không nói, là hân nói”.

Một bàn tay của hân kiên định chỉ vào Kinh Vân, Kinh Vân cười càng vui vẻ, tay duỗi ra vỗ lưng tiểu nhị: “Tiểu nhị ca, đừng sợ hân, có ta ở đây, ta sẽ bảo vệ ngươi, ngươi đoán hai chúng ta ai giỏi hơn?”

Mặt mũi và cổ tiểu nhị đầy mồ hôi, trong lòng kêu rên, ca ca à, đừng đùa ta, ta nhát gan không chịu được hù dọa vậy đâu.

Hân muốn tránh thoát tay của người này, chạy trốn chết, ngay cả buôn bán cũng không muốn làm nữa, vài người này rõ ràng là ma quỷ mà.

Có điều rất nhanh hân đã được giải thoát khỏi tai họa rồi, bởi vì thiếu niên trước mặt lên tiếng .

“Được rồi, các ngươi đừng đùa người ta nữa, người ta là người thành thật”.

“Dạ, dạ ” Tiểu nhị gật đầu liên tục, hân là người thành thật, hân là người thành thật.

Người này thật đúng là Bò Tát sống, Bò Tát sống cứu khổ cứu nạn.

Tiểu nhị chỉ còn kém cảm động đến mức rơi nước mắt quỳ xuống thôi, nhanh chóng bỏ cánh tay đang giữ mình ra, chạy đến bên người trước mặt, hân nhìn tới nhìn lui, vẫn nên đi theo người trước mặt thì tốt hơn, hân có vẻ là một người bình thường, những người khác, tiểu nhị vừa liếc mắt một cái, trong lòng khẳng định, tất cả đều không bình thường.

Đoàn người đi vào khách điểm, khách điểm cũng không có nhiều người, chỉ có hai ba người ăn cơm ở đại sảnh, đại sảnh bài trí rất đơn giản, chỉ có mấy cái bàn, ghế dựa, và vài vật khác, lầu hai cũng là khách phòng, bố trí cũng đơn giản như vậy, trừ bỏ giường, thêm một chiếc bàn tròn, ghế, và một số vật khác, ở nơi như thế này cũng không có bao nhiêu khách, cho nên làm sao có thể chú ý những cái này.

Vân Tiểu chọn một cái bàn sạch sẽ ngồi xuống, những người khác chia nhau ngồi ở hai bên cùng phía đối diện của nàng.

Tiểu nhị túm theo khăn chạy tới, về mặt không cam lòng, cẩn thận nhìn Lưu Tinh cùng Kinh Vân, cuối cùng lựa chọn đứng ở bên người Vân Tiểu, như vậy an toàn hơn một chút.

“Khách quan muốn ăn cái gì?”

“Khách điểm này có gì ngon thì mang lên”.

Vân Tiểu cười rạng rỡ thực giống như ánh mặt trời, làm người ta cảm thấy ấm áp, tiểu nhị cái mũi hơi chua xót, thiếu chút nữa không kìm được nước mắt chảy xuống, cái này là chuyện gì đây? Chủ tử ôn hòa nho nhã như thế, mà sao mấy người đi theo tất cả lại đều là ác ma vậy...

“Được, khách quan chờ chút, ” Tiểu nhị nói xong chạy trời chết, phía sau Kinh Vân cười hì hì mở miệng: “Tiểu nhị ca?”

Tiểu nhị lại làm như không nghe thấy, mở chân chạy xa .

Vân Tiểu liếc Kinh Vân liếc một cái: “Đừng trêu hấn”.

Kinh Vân vô tội nhún vai, ra vẻ đành chịu mở miệng: “Ta chỉ muốn chén nước, chẳng lẽ cái này cũng không được”.

Hắn dứt lời, phốc một tiếng, Uyển Uyển cười, ngón tay ngọc chỉ vào Kinh Vân: “Tự làm bậy không thể sống, xứng đáng”.

“Hình tượng, hình tượng, người hiện tại là cái mỹ nữ, cười vậy thật mất hình tượng, hơn nữa người xác định công tử sẽ thích”.

Kinh Vân không chút nào nhường nhịn, chăm chọc nhìn chăm chăm Uyển Uyển, ở trong từ điển của hắn, nam nhân cùng nữ nhân giống nhau, không có ai phải nhường cho ai cả.

Vân Tiểu liếc hai người bọn họ một cái, thở dài, nghiêm túc nói: “Được rồi, đừng đùa nữa, một lát nữa dùng cơm xong thì nghỉ ngơi trong chốc lát, đến giờ dẫn chúng ta chạy tới Phong Nha Quan, như vậy khi trời sáng sẽ vừa vặn đến”.

“Dạ” lần này vài người nghiêm túc, đồng thời lên tiếng trả lời, kỳ thật bọn họ đùa như vậy, cũng là để giảm bớt mệt mỏi, bởi vì bọn họ chẳng phân biệt ngày đêm chạy mười ngày, khi mà mệt nhất, chỉ ở trong xe ngựa ngồi nghỉ, cho nên giờ phút này mỗi người đều rất mệt mỏi, có cảm giác nằm xuống sẽ không có ý định đứng lên, nhưng Vương gia hiện tại ở Phong Nha Quan, bọn họ cho dù mệt chết, cũng muốn nhanh đến đó...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Cha Và Con Gái Gặp Lại

Vân Tiểu và Uyển Uyển còn đỡ, bởi vì ngồi trong xe ngựa, nếu như có mệt mỏi còn có thể ngủ một chút, dù sao so với không có cũng tốt hơn. Nhưng Lưu Tinh cùng Kinh Vân lại phải thay nhau điều khiển xe ngựa, cho nên hai người bọn họ cũng đã mệt đến cực hạn rồi. Chính vì biết bọn họ mệt mỏi như vậy, nên hôm nay Vân Tiểu mới tìm một khách điểm ở lại nghỉ ngơi qua đêm nay để bọn họ nghỉ ngơi cho tốt, bởi vì ngày mai đã tiến vào Phong Nha Quan rồi, nếu ở đó thật sự có ôn dịch, thân thể mà không được tốt nhất định là sẽ bị lây nhiễm.

Vài người đều thu hồi lại vẻ cười đùa, ngồi lại nghiêm chỉnh, tiểu nhị cũng mang đồ ăn tới.

“Ba món ăn một món canh, đây chính là những món ăn tốt nhất điểm”. Vân Tiểu liếc mắt nhìn một cái, có vẻ có chạy đã là không tệ rồi, nếu đã đi đường xa cũng không có chú ý nhiều như vậy. Giờ phút này, lòng nàng nóng như lửa đốt, thầm nghĩ mau chóng chạy tới Phong Nha Quan, xem phụ thân cùng ca ca có xảy ra chuyện gì hay không.

“Khách quan nếu cần thêm gì nữa, có thể gọi tôi”.

“Được, chuẩn bị hai gian phòng trọ cho chúng ta đi, chúng ta muốn nghỉ ngơi”.

Vân Tiểu trầm giọng mở miệng, tiểu nhị liên tục gật đầu, liếc mắt nhìn Lưu Tinh cùng Kinh Vân một cái, thấy hai người kia hiếm khi lại không nhìn hắn, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, gật đầu: “Dạ, tiểu nhân lập tức đi chuẩn bị”.

Trên bàn, mấy người đều im lặng ăn cơm, bởi vì mấy ngày vừa rồi đều chỉ ăn lương khô, chỉ có một lần Kinh Vân vào trấn nhỏ mua một ít đồ ăn vặt về, mọi người ăn mới có chút vị. Nhưng mà loáng một cái cũng đã mấy ngày trôi qua, cho nên giờ phút này mấy người đều thấy mùi thức ăn nóng bụng đều kêu vang, dường như có thể ăn hết một con bò, có điều vẫn còn duy trì được tướng ăn, không đến mức lang thôn hổ yết, bởi vì bên cạnh có mấy người nhìn sang rồi lại nhỏ giọng nói thầm.

Loại địa phương này, rất ít khi có người quần áo gọn gàng, diện mạo xuất trần như vậy đi qua, không ngờ hôm nay lại gặp được vài người, bất kể là chủ tử hay thủ hạ, đều là tuấn lãng bất phàm.

Vân Tiểu cũng mặc kệ người khác nghĩ cái gì, chỉ để ý ăn uống no đủ, sau khi ăn no vỗ bụng ợ một cái, lại nhìn ba người bên cạnh cũng đã ăn no.

Con người thật sự là rất kỳ quái, khi đói thì nghĩ mình có thể ăn hết một con bò, nhưng đến khi thật sự được ăn, cũng chỉ ăn hết thức ăn trên bàn cùng cơm trong bát là đã no rồi.

“Đều ăn no rồi chứ, đi lên nghỉ ngơi thôi”.

“Dạ, công tử”. Ba người lên tiếng trả lời, cùng nhau đứng lên, Uyển Uyển vươn tay đỡ Vân Tiểu, nhẹ nhàng mở miệng: “Công tử, đi lên đi”.

Một tiếng này thật đúng là mềm đến tận xương, một đám nam nhân đang nhìn lên lòng mềm nhũn, đứng núi này trông núi nọ, thỉnh thoảng lại liếc nhìn đoàn người bên kia, vừa thấy những người đó đều đeo đao kiếm, liền biết không phải nhân vật dễ chọc vào, bọn họ cũng không có lá gan lớn như vậy, nào dám có suy nghĩ gì.

Tiểu nhị đang đứng ở chỗ cầu thang, vừa thấy bọn họ tới đây, liền khom thắt lưng, cung kính mở miệng: “Khách quan, mời đi theo tiểu nhân”.

Nói xong liền đi trước dẫn đường, vài người đi theo phía sau hắn, lên cầu thang đến hai gian phòng ở phía đông, kề sát với nhau. Lưu Tinh cùng Kinh Vân, tự xin ngủ ở gian bên ngoài, Vân Tiểu cùng Uyển Uyển liền ngủ ở gian bên trong kia. Tiểu nhị thấy bọn họ bố trí như vậy, đáy lòng vẫn có chút tiếc hận, thiếu nữ xinh đẹp này quả nhiên là nha đầu thông phòng của công tử đây, hai người này lại ngủ cùng một gian, hắn còn tưởng rằng, ba nam nhân một gian, một nữ nhân một gian chứ.

Tiểu nhị vẫn còn đứng đó ai oán luẩn quẩn, không để ý lại bị mỹ nhân túm kéo vào trong phòng, nháy mắt cửa phòng liền đóng lại. Tiểu nhị kia khăn tuột nước miếng, nhìn giai nhân càng lúc càng gần, không khỏi túm chặt lấy vạt áo của mình, ý loạn tình mê nghĩ, mỹ nhân này muốn làm gì vậy, làm gì mà lại đuổi hết người trong phòng ra ngoài vậy chứ, cái này thực đúng là không được thích hợp. Hắn không muốn làm trò cho người khác xem đâu, đang nghĩ lung tung.

Mỹ nhân cười tủm tỉm mở miệng: “Tiểu nhị ca, ta có thể hỏi huynh một chút chuyện không?”

Hỏi chuyện? Thì ra người ta không phải là muốn cái gì, hoặc là làm gì, chỉ là hỏi chuyện. Mặt tiểu nhị lập tức hồng sánh bằng mông khi, vậy mà mỹ nhân còn nói thêm “Tiểu nhị ca cho là ta muốn làm gì chứ?”

“Không, không”. Tiểu nhị xua tay liên tục, lui dần về phía sau cho đến khi chạm lưng vào cửa, lắp bắp mãi một lúc lâu mới thốt ra được một câu đầy đủ.

“Cô nương có việc xin hỏi đi, tiểu nhân nhất định tri vô bất ngôn”.

Uyển Uyển đắc ý mím môi cười, liếc mắt nhìn chủ tử một cái, cẩn thận ra dấu, nhìn đi, sắc đẹp quả thật là dùng được, sau đó về mặt liền trở nên nghiêm túc.

“Phong Nha Quan có ôn dịch, chuyện này người có nghe nói hay không?”

“Ôn dịch?” Tiểu nhị nghe vậy giật mình, đối với từ này thực là miễn cảm, đón nhận ánh mắt nghiêm túc của Uyển Uyển, liền tục gật đầu: “Đúng vậy, nghe nói rất nhiều người bị lây nhiễm ôn dịch, hơn nữa có người đã chết. Cửa thành cũng đã bị đóng chặt, bất cứ người nào cũng không ra khỏi cửa được, trong thành có ôn dịch, ngoài thành có quân Tây Lương tấn công. Có điều ta nghe nói bọn chúng vẫn không đánh vào được, Vân vương gia dẫn binh đánh giặc rất lợi hại, hình như là dùng cái gì mà xa luân trận. Những binh lính không bị lây nhiễm ôn dịch, đã xếp rất nhiều tảng đá trên tường thành, đun thật nhiều nước sôi, còn có rượu, chỉ cần đám quân Tây Lương tiến gần tới tường thành, liền liêu chết không để bọn chúng tới gần, cho nên cho tới bây giờ, hình như còn chưa bị đánh bại”.

Uyển Uyển ngây ngẩn cả người, không ngờ tình thế lại nghiêm trọng như vậy, chẳng những phải trị ôn dịch, mà còn phải đối phó với quân Tây Lương, nhất định là Vương gia rất mệt .

Mãi một lúc lâu vẫn không nghe thấy tiếng của chủ tử, Uyển Uyển quay đầu lại nhìn chủ tử ngồi ở mép giường kia, chỉ thấy vẻ mặt nàng trầm xuống, không còn chút ngọt ngào đáng yêu như trước nữa mà cả người đều cứng lại.

“Bên trong đã có người nào chết chưa?”

“Nghe nói là có”. Lần này, tiểu nhị đáp lại cực nhanh, không biết vì sao mấy người này lại muốn hỏi chuyện này, nhưng điều hắn biết hắn nhất định sẽ nói. Nơi này rất gần Phong Nha Quan, người đến ăn cơm cũng luôn thảo luận, có người muốn vào quan, lại có người muốn xuất quan, tất cả đều bị ngăn cản, có điều ôn dịch như vậy không có khả năng một hai ngày là qua, cho nên những người đó đều vào thành đợi.

Vân Tiểu nhắm mắt lại, cảm giác thực đau lòng, vì phụ thân, giờ phút này nhất định là ông phải chịu đựng rất nhiều.

“Đi xuống đi”.

Vân Tiểu vung tay lên, Uyển Uyển cũng mở cửa ra, thuận tiện cầm hai lượng bạc đưa tới tay tiểu nhị: “Cảm ơn tiểu nhị ca”.

Tiểu nhị kia giống như cầm khoai lang phỏng tay vậy, nhận cũng không được mà không nhận cũng không được, cảm thấy thực khó xử đứng ở cửa.

Bỗng nhiên, một tiếng kêu thống khổ truyền tới, dường như có trăm ngàn con kiến đang cắn trong người vậy.

Uyển Uyển khó hiểu nhíu mày, quét mắt nhìn tiểu nhị: “Có chuyện gì vậy, ai ở bên kia thế?” Nàng chỉ chỉ phía tây sương phòng.

Tiểu nhị nắm chặt hai lượng bạc, có ai mà không thích tiền cơ chứ, chỉ là lấy tiền của mỹ nữ như vậy vẫn là lần đầu, có điều lúc này thấy Uyển Uyển đem lực chú ý chuyển đến căn phòng kia, liền thuận tay cất đi, nhanh chóng đáp lời.

“Là một vị tiên sinh bị bệnh, chỗ này căn bản không có đại phu, mà hắn cũng không có bao nhiêu tiền, không thể mời được đại phu trong thành, chỉ đành cố gắng ở đây chịu đựng”.

“Nha,” Uyển Uyển lên tiếng, chuẩn bị quay về phòng, lại không ngờ, Vân Tiểu cũng đã nghe thấy thanh âm này, đã đứng lên đi tới cửa. Vẻ mặt ngưng

trọng, ngọn đèn mờ nhạt bao phủ trên mặt nàng, ánh sáng dịu dàng nhu hòa, như băng đá tan khi mùa xuân tới.

“Tiểu nhị ca, có thể dẫn ta đến gặp tiên sinh kia không, sau đó đến xe ngựa của ta mang hộ ta cái hòm thuốc tới”.

Vân Tiểu chậm rãi mở miệng, tiểu nhị kia ngây ngẩn cả người, không ngờ thiếu niên này lại là đại phu, không khỏi vui sướng. Cao húng gật đầu: “Cứu người chính là tích phúc cho bản thân, nhất định công tử sẽ đại phúc đại thọ, mời ngài đi theo tiểu nhân”.

Vân Tiểu vừa động, Lưu Tinh cùng Kinh Vân ở phòng bên, sớm đã cùng đi ra, khẩn trương hỏi tới: “Chủ tử”.

“Không có việc gì, các người nghỉ ngơi đi, không được phép đi ra, ta không sao”.

Vân Tiểu trầm giọng mệnh lệnh, không cho phép bọn họ đi ra, chạy liên tục mười ngày chẳng phân biệt ngày đêm, người nào chịu được. Nếu quan nội thật sự bị ôn dịch, chỉ sợ bọn họ sẽ không kiên trì được, cho nên nàng không cho phép bọn họ mệt.

Lưu Tinh cùng Kinh Vân nhìn nhau, có phần không đồng ý, nhưng nhìn ánh mắt băng lãnh của chủ tử, liền không dám nói gì nữa.

Tuy bọn họ ở cùng chủ tử không lâu lắm, nhưng đối với cá tính của nàng cũng hiểu vài phần.

Bình thường luôn cười tủm tỉm, giống con hổ giấy vô hại, nhưng một khi thực sự bị tức giận, vậy thì sẽ có người phải trả giá thật nhiều, hơn nữa một khi làm việc cũng rất thủ đoạn, bởi vậy bọn họ nào dám không nghe theo mệnh lệnh của nàng, gật đầu một cái.

“Chủ tử cẩn thận một chút”.

“Không có việc gì”. Vân Tiểu vừa lòng gật đầu, làm ra động tác mời với tiểu nhị: “Làm phiền tiểu nhị ca rồi”.

“Đi thôi”. Tiểu nhị vừa thấy Lưu Tinh cùng Kinh Vân xuất hiện, trong lòng đã sớm kinh hãi, sợ chuyện này lại bị hai người bọn họ quấy rối, xem ra vị chủ tử này cũng không phải là người ôn nhuận vô hại như bề ngoài, ít nhất đám thù hạ này cũng rất sợ hãi.

Tiểu nhị đi trước dẫn đường, kỳ thật cũng chỉ là đi vài bước là tới, khách điểm này vốn cũng không lớn, cũng đều là ở trong một hành lang, chẳng qua là phân đông tây mà thôi.

Ba người vừa mới bước đến cửa phòng của người khách kia, liền nghe thấy tiếng ho khan truyền ra, dường như muốn ho cả phổi ra mới được, một tiếng rồi lại một tiếng, hình như cả tầng lầu cũng chấn động theo. Vân Tiểu kinh ngạc nhíu mày, nhìn tiểu nhị hỏi: “Hắn ho như vậy, không có người khách nào phản nản sao?”

“Làm gì có khách nào nữa, ngoại trừ hắn ra thì cũng chỉ có các vị hôm nay đến ở trọ, nếu không thì cũng chỉ có một người khách là hắn. Kỳ thật cũng không thu bao nhiêu tiền thuê phòng của hắn, cũng là do chương quây thấy hắn đáng thương, cho dù chết cũng nên chết ở trong phòng, cũng không thể để cho hắn chết ngoài đường được”.

Tuy rằng tiểu nhị nói một cách nhẹ nhàng như vậy, nhưng Vân Tiểu cùng Uyển Uyển vẫn thực chấn động, trong lòng ngực tràn đầy, cảm giác người với người sao mà lại khác nhau quá như vậy chứ?

Có người ở địa vị cao, cũng không có trách nhiệm, nhưng có những người rõ ràng là bần cùng, nhưng tấm lòng của họ lại bao dung như vậy, tỏa ra ánh sáng lấp lánh, đây chính là điểm khác nhau giữa người với người, hoặc là đây là người cùng súc sinh có khác.

Tiểu nhị nói xong, liền đẩy cửa ra. Căn phòng này cũng không lớn, đồ vật cũng không nhiều, cách bài trí không khác gì mấy so với phòng của Vân Tiểu, một chiếc giường, một chiếc bàn tròn, thêm vài chiếc ghế, cũng không có đồ vật gì khác nữa, bởi vì đồ vật không nhiều nên căn phòng cũng có vẻ rộng rãi.

Chẳng qua người trên giường kia, xanh xao vàng vọt, bị ốm đau tra tấn không thành người hình, chỉ còn lại có một bộ da bọc xương, ánh mắt trống rỗng, khuôn mặt hốc hác, không có một chút thịt, thật là dọa người. Nếu như có bị chết ở trên đường cái, người ta thấy cũng lại tưởng là cô hồn đã quý.

Hắn không ngừng ho khan, khoe môi cũng xuất hiện tơ máu, ánh nến chiếu lên khuôn mặt vàng vọt, hô hấp cũng mỏng manh, khiến người ta cảm thấy người này không cứu nổi nữa rồi.

Tiểu nhị vẻ mặt đau khổ, như sắp bật khóc chạy nhanh tới: “Tây Môn Tiên Sinh, Tây Môn Tiên Sinh, ngài không sao chứ, tôi dẫn đại phu tới xem bệnh cho ngài đây”.

Người trên giường không biết là do quá mệt mỏi, hay thật sự là bởi bệnh tình nguy kịch rồi, mãi một lúc lâu vẫn không nhúc nhích. Ngay khi mọi người nghĩ hắn đã tắt thở, lúc này lại cố mở mắt ra, nhìn tiểu nhị với vẻ mặt cảm kích, ánh mắt mê mang, từ mặt tiểu nhị lại chuyển đến trên mặt Vân Tiểu, cuối cùng thở phò mở miệng.

“Cảm ơn, vô dụng thôi”.

Thấy hắn vẫn có thể nói được, Vân Tiểu tiến lên từng bước, chạm vào cổ tay hắn bắt mạch, Uyển Uyển bên cạnh lấy chiếc ghế trong phòng tới, đỡ nàng ngồi xuống.

Vân Tiểu hơi hít một hơi, cũng không nhúc nhích, chậm rãi bắt mạch, trong phòng thực yên tĩnh, một chút thanh âm cũng không có.

Kỳ thật người này cũng không phải mắc bệnh nặng gì, Vân Tiểu xem lại một lần, lại xác nhận một chút. Ban đầu chỉ là cảm mạo bình thường, sau đó lại đi chứng thành viêm phổi, nhưng lại lên cơn sốt, đã bị viêm phổi mà lại sốt thì thật là phiền toái, ở hiện đại cũng đã phiền toái, huống chi cổ đại, kỹ thuật vốn không thể bằng với hiện đại, cũng không có penicilin hay thuốc nước gì có thể dùng. Cho nên bị viêm phổi nặng như vậy, ngay cả nàng cũng không dám chắc, nhưng nếu đã ra tay thì tốt xấu gì cũng phải thử một chút.

“Tiểu nhị ca, phiền toái người đi lấy giúp ta cái hòm thuốc, mặt khác chuẩn bị một ít giấy bút lại đây”.

Tiểu nhị vừa nghe thấy lời này, hai mắt tỏa sáng, nếu vị đại phu này đã nói vậy, tất nhiên là có thể cứu, nếu không cứu được đã trực tiếp bỏ qua, nói một tiếng, người cũng đã sớm giống con thỏ mà chạy nhanh rồi.

Trong phòng, Vân Tiểu nhìn người trên giường, tuổi tác đã cao, tuy rằng gầy như que củi nhưng cũng gọn gàng.

“Tiên sinh họ gì?”

Vân Tiểu nhẹ giọng hỏi, cảm thấy kinh ngạc, vì sao người này lại có thể nghèo túng đến mức này, không người chăm sóc, chẳng lẽ không có vợ con gì sao? Khi nàng còn đang nghi ngờ, người kia liền trả lời.

“Họ kép, Tây Môn, tên chỉ một chữ Thục”.

Hắn nói xong liền không lên tiếng nữa, lại cố sức thở. Vân Tiểu biết, chỉ sợ là hắn lại muốn ho, nàng liền đứng lên lui ra phía sau vài bước, bệnh viêm phổi này có thể lây, tốt nhất vẫn nên cẩn thận một chút cho thỏa đáng. Quả nhiên nàng vừa nghĩ như vậy, người nằm trên giường kia lại ho khan lên, ho đến nỗi có cảm giác như hắn sắp ho ra cả nội tạng.

Vân Tiểu nhìn hắn, nhìn nhìn bất tri bất giác lại phát hiện ra một việc, hắn nói hắn tên là Tây Môn Thục, hắn là Tây Môn Thục, có thanh âm nổ tung trong đầu nàng, người này lại tên là Tây Môn Thục, vậy người ở trong cung kia là ai?

Hay là người trùng họ trùng tên, lúc này, Vân Tiểu cũng không quản lây bệnh hay không lây bệnh, đi đến bên người Tây Môn Thục, giúp hắn đắp lưng, chờ hắn đã ho xong nàng liền lên tiếng hỏi.

“Người chính là mưu sĩ giang hồ được xưng là túc trí đa mưu – Tây Môn Thục sao?”

Tây Môn Thục hình như không muốn nói, nhưng lại nghĩ hình như Vân Tiểu là người tốt, cũng không giống người xấu, mới chậm rãi gật đầu: “Đúng vậy, công tử biết tại hạ sao?”

Oanh một tiếng vang, như có cái gì đó ở trong đầu nổ tung, lần đầu gặp mặt, đêm đó ở Thanh Phong Các, hắn ngồi bên bờ hồ thổi sáo, nàng ngồi bên cạnh hồ nghe, trong tiếng sáo mờ mờ, nàng có cảm giác như có một đôi mắt đang theo dõi mình, đến khi nàng ngẩng đầu nhìn, lại chỉ thấy được một bóng người hòa vào ánh trăng trong đêm.

Có kẻ địch đột kích, vậy mà hắn lại quan tâm tới một người xa lạ không thể xa lạ hơn, rõ ràng là người không màng thế sự, tâm chắc hẳn lạnh lùng, nhưng với nàng lại là ngoại lệ.

Vậy mà nàng lại không để ý tới chi tiết như vậy, thì ra nơi đó vẫn luôn ẩn giấu huyền cơ...

Ánh mắt Vân Tiểu phủ một tầng sương mù mỏng manh, sâu thẳm trong đôi mắt đen, cả người vẫn không hề nhúc nhích lâm vào trầm tư, giống như một bức tượng được điêu khắc, thật lâu không có phản ứng. Uyển Uyển không rõ nội tình trong đó, nhũ mày khó hiểu nhìn chủ tử, lúc trước vẫn còn ôn hòa nhưng vì gì mà chỉ trong nháy mắt đã bao phủ hàn khí hủy thiên diệt địa, đã xảy ra chuyện gì sao?

Tây Môn Thục này cùng với Tây Môn Thục ở trong cung kia có liên hệ gì chứ?

Uyển Uyển nghĩ không ra, cửa phòng vang nhỏ, có người đi vào, thì ra là tiểu nhị đi lấy hòm thuốc đã về, ngoại trừ hòm thuốc còn mang đến cả giấy bút, rất là vất vả. Uyển Uyển đi tới mang hộ hắn một ít.

Hai người cùng nhau mang mọi thứ tiến vào, hòm thuốc thì được đặt ở bên giường, giấy bút thì được đặt ở trên bàn, tất cả đều được sắp xếp ổn thỏa.

Vân Tiểu phục hồi tinh thần lại, nhìn bệnh nhân trên giường đã sớm ngủ đi, trước mắt vẫn là cứu người quan trọng hơn, những cái khác để nói sau đi. Có lẽ hẳn cùng với nàng vĩnh viễn sẽ không thể gặp nhau nữa, tội gì khó xử chính mình, nếu như lại gặp lại, nàng sẽ không tha cho hắn, chính vì hắn mà phụ thân phải ra biên quan xa xôi, lúc này còn xảy ra chuyện này nữa, nếu như phụ thân gặp phải chuyện gì không may, nàng sẽ không để ông yêu thương mình vô ích, nhất định nàng sẽ báo thù cho ông.

“Công tử, bắt đầu được chưa?”

Uyển Uyển thấy chủ tử vẫn ngồi yên không hề nhúc nhích, nhìn không được mở miệng thúc giục. Vân Tiểu đi đến chiếc ghế trước giường ngồi xuống, bảo Uyển Uyển mở hòm thuốc ra, nàng lấy ngân châm, bắt đầu thi châm. Kỳ thật có thi châm với các huyệt đạo đối với bệnh viêm phổi cũng không có mấy tác dụng, chẳng qua có thể giúp hắn hấp thụ được tác dụng của thuốc, như vậy bệnh sẽ mau chóng khỏi.

Bệnh viêm phổi lại thêm sốt, trước tiên cần hạ nhiệt trừ độc, sau đó dùng thủy cúc* nấu thành canh để bổ phổi, ích khí, tiêu đàm, mới có thể thấy hiệu quả.

*Thủy cúc: một vị thuốc Đông y, hình như còn gọi là cúc tây

Vân Tiểu đâm xuống mấy kim, châm kia vẫn giữ tại trên người, liền đứng dậy đến bàn khai đơn thuốc.

Đơn thứ nhất, dựa theo phương thuốc Thần Tê, lấy sừng tê giác làm chủ, phối với ngân hoa, liên kiều, nguyên tham, lam căn tử thảo và một vài vị thuốc khác, tổng cộng hơn mười loại thảo dược sắc thành thuốc, sáng tối mỗi ngày dùng một chén, có thể mau chóng hạ sốt và tình trạng viêm trong cơ thể hẳn.

Đơn thứ hai, cũng là thang thuốc thủy cúc, cái này để điều trị thân thể là chính, từ từ khôi phục lại thân thể.

Trong thang thuốc thủy cúc này có rất nhiều dược liệu quý hiếm, giá trị xa xỉ, hơn nữa phải dùng liên tục một tháng, chỉ sợ là người này chưa chắc đã mua được, nhưng cũng không thể thấy chết mà không cứu được.

Vân Tiểu vui đầu, liên tục vung bút.

Phương thuốc Tử Tê, tri mẫu, bối mẫu, thủy cúc, a giao làm chủ, phối cùng nhân sâm, ngũ vị, phục linh, v.v..., những vị thuốc ấy còn là thổ sinh kim, vừa bồi bổ vừa thanh lọc, chỉ cần dùng một tháng, nhất định có thể khôi phục tinh thần.

Vân Tiểu mở phương thuốc xong dựng bút sang bên, quay người đi đến bên cạnh bệnh nhân thu châm về.

Bên cạnh bàn, tiểu nhị đã cầm phương thuốc lên, lúc nhìn thấy tờ thứ nhất, sắc mặt đã có chút cổ quái, lại nhìn đến tờ thứ hai sắc mặt liền đen, phương thuốc này quả thực là quá quý, người nào có thể uống được bát thuốc này đây. Nhưng tri mẫu, bối mẫu đều là những dược liệu trân quý ẩn giấu trong biển cả, lại còn a giao và nhân sâm, chỉ một loại trong đó thôi cũng không biết phải tiêu tốn bao nhiêu tiền, huống chi còn phải dùng suốt một tháng, người này ngay cả tiền ở trọ còn không có, làm sao dùng được thuốc này, lẽ nào hẳn chỉ có thể chờ chết, nhịn không đc lại bắt đầu thờ dài.

Uyển Uyển đi tới, nhìn đơn thuốc trong tay tiểu nhị, nhìn nhìn, có phần lớn chữ nàng không biết, chỉ ngẫu nhiên nhận ra được hai chữ, cho nên không biết vì sao mặt của tiểu nhị lại khó coi đến mức như vậy?

“Làm sao vậy?”

“Thuốc này quá quý, làm sao mua nổi đây”.

Tiểu nhị vẻ mặt đau khổ, nghe hẳn nói, Vân Tiểu bỗng nhiên có chút hứng thú: “Người biết chữ?”

Trong thời đại này, nhất là người có thân phận như tiểu nhị vậy, hẳn là dốt đặc cán mai, không ngờ là hẳn lại biết chữ, khó trách làm người lại chính trực như vậy, thì ra cũng là người đọc sách thánh hiền.

Tiểu nhị ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Vốn dĩ mẫu thân trong nhà cũng là tiểu thư nhà giàu, cho nên biết chữ, chỉ là sau này gia cảnh nghèo túng, gả cho cha ta sinh ra đứa con vô năng này, mới trước đây bà cũng dạy ta qua Tứ Thư Ngũ Kinh, cho nên ta cũng biết chút chữ”.

“Ừ, vậy là tốt rồi”. Vân Tiểu nhướn mày, không ngờ là chỉ đọc qua Tứ Thư Ngũ Kinh, lại làm việc như thánh nhân, có thể thấy được con người chẳng phân biệt cao thấp sang hèn, mà vấn đề chính là ở bản tính.

“Uyển Uyển, cho hẳn năm trăm lượng ngân phiếu”. Vân Tiểu dặn lại một câu sau đó mang theo hòm rồi khỏi phòng, Uyển Uyển nhanh chóng cầm năm trăm lượng đưa tới tay tiểu nhị, sau đó liền đuổi theo chủ tử, hai người trở về phòng.

Uyển Uyển nhìn không được nói thầm: “Chủ tử, đó là năm trăm lượng ngân phiếu nha, người nói xem tên kia có nuốt hết hay không, nếu vậy thì không phải sẽ không cứu được lão tiên sinh kia sao?”

“Sẽ không, đừng coi thường hẳn là tiểu nhị, phẩm chất con người của hẳn người thường khó mà so với được đấy, bởi vì hẳn có một người mẹ tốt”.

Vân Tiểu nói xong, cũng không để ý tới Uyển Uyển đang sững sốt ngây ngốc, tự mình rửa mặt sau đó đi ngủ, nghi ngại đến giờ dần sẽ tiếp tục hướng về phía Phong Nha Quan mà đi.

Uyển Uyển phục hồi tinh thần lại, vội vàng đi tới hầu hạ nàng. Lúc này, cửa phòng lại bị gõ vang, hai người nhìn nhau, Uyển Uyển đi qua đi mở cửa, liền thấy tiểu nhị vẻ mặt nhăn nhó đứng ngoài cửa. Uyển Uyển ngăn ra, không phải là hẳn đã nghe thấy lời nàng nói vừa rồi đấy chứ, nhất thời có chút xấu hổ, nhỏ giọng mở miệng.

“Tiểu nhị ca có chuyện gì sao?”

“Ta, ta?” Tiểu nhị không dám nhìn ánh mắt của Uyển Uyển, trong tay nắm chặt tấm ngân phiếu kia, muốn trả lại cho những người này, nếu không tin hẳn, cứ gì đưa cho hẳn chứ. Nhưng mà nhất tưởng tới Tây Môn Tiên Sinh, hẳn lại không muốn trả lại, chẳng qua hẳn cũng không hề trách cô nương này, năm trăm lượng ngân phiếu, cả đời hẳn cũng không thể kiếm nổi, đổi lại là hẳn, hẳn cũng sẽ không tin, nhưng hẳn cũng sẽ không nuốt số bạc này.

“Ta tới đây để hỏi vị công tử này tên là gì, đợi khi Tây Môn Tiên Sinh tỉnh lại, ta sẽ nói lại cho hẳn biết”.

Vân Tiểu từ trong phòng đi ra, trừng mắt nhìn Uyển Uyển một cái, làm việc thực lỗ mãng, xem đi, khiến người ta thương tâm rồi kìa, đã nói người này có thể tin tưởng, không phải ai cũng không có lương tâm như vậy.

“Ta tên là Phụng Quan, tiểu nhị ca vẫn là phái người đi bốc thuốc đi, đơn thuốc thứ nhất, lên trần trên mà bốc, sau đó liền cho vị Tây Môn Tiên Sinh kia uống luôn trong đêm nay, về phần đơn thuốc thứ hai, cần phải vào trong thành bốc rồi, sợ là trần nhỏ này không có, mặt khác, số bạc còn lại cho người, đây là người đáng được nhận”.

“Cảm ơn, cảm ơn”.

Tiểu nhị nghe Vân Tiểu nói vậy, cuối cùng trong lòng cũng thờ phào một cái, coi như người mà Vân Tiểu cứu là hắn, nói xong xoay người rời đi.

Uyển Uyển đứng cạnh cửa một lúc mới hồi thần lại, thì ra là do mình suy nghĩ nhiều, nghĩ đến nỗi khiến tiểu nhị bị tổn thương, không khỏi chạy ra khỏi cửa, gọi lại bóng người phía trước.

“Tiểu nhị ca, thực xin lỗi”.

Tiểu nhị quay đầu lại, cười nhìn nữ nhân dưới bóng đèn tựa như sương như khói kia, những người này giống như những người trong thần thoại vậy, nếu là hắn cũng nghĩ nhiều giống bọn họ mà thôi. Nghe thấy người như vậy lại xin lỗi hắn, trong lòng hắn lại sinh ra cảm động, ánh mắt khẽ ẩm ướt, thì ra lời của mẫu thân nói là thật, con người, chỉ cần tâm địa thiện lương, một ngày nào đó nhất định sẽ gặp được quý nhân trong đời.

Hắn biết năm trăm lượng ngân phiếu dùng để mua thuốc còn thừa rất nhiều, hắn sẽ dùng số tiền còn lại để làm ăn.

“Không có việc gì, cô nương đi vào nghỉ ngơi đi”.

Tiểu nhị ngửa đầu ưỡn ngực rời đi, giờ phút này tâm tư cùng với phía trước chính là cách trời lệch đất, bởi vì con người chẳng phân biệt cao quý hay bản hàn, chỉ cần có một tấm lòng thiện lương, một ngày nào đó sẽ gặp được quý nhân, đêm nay đối với hắn mà nói chính là kỳ tích.

Vân Tiểu từ trong phòng ngó ra, nàng biết con người Uyển Uyển, tuy rằng làm việc xúc động, những cũng không phải là có ý xấu gì.

“Được rồi, ngủ đi, người cũng đã xin lỗi rồi, nếu không ngủ thì không còn thời gian nữa đâu”.

Uyển Uyển a một tiếng, chạy vọt vào trong, ầm một tiếng đóng lại cửa, sau đó từ trong phòng vọng ra tiếng nói.

“Uyển nhi, ngủ phía trên”.

“Ta muốn ở phía dưới”. Giọng nói kiên định.

“Ta cho người ở phía trên”. Giọng nói mệnh lệnh, trong phòng vang lên tiếng động, sau đó tắt đèn ngủ...

Giờ dần một khắc, Lưu Tinh cùng Kinh Vân liền tỉnh dậy, đi đến bên ngoài phòng chủ tử, nhẹ giọng kêu to: “Chủ tử, đã đến giờ, nên đi thôi”.

Thấp sáng đèn, Vân Tiểu khẽ động dậy người, Uyển Uyển ngủ bên cạnh nàng nhưng lúc này lại xuống đất từ bao giờ, xem ra mình ngủ rất sâu rồi, thế cho nên Uyển Uyển từ phía trên chuyển xuống dưới cũng không biết gì, nha đầu này thực đúng là nguyên tắc.

Bởi vì nghĩ đến chuyện Mộ Dung Xung, nàng lăn qua lộn lại ngủ không được, cho đến tận khi không chịu được nữa mới nặng nề đi vào giấc ngủ, nhưng vừa ngủ say thì cũng đến lúc lên đường. Quên đi, dù sao cũng không còn tâm tình mà ngủ, Vân Tiểu xoay người ngồi dậy, Uyển Uyển cũng đã sớm dậy đến bên cạnh hầu hạ nàng.

“Chủ tử, người làm sao vậy? Chưa ngủ đủ sao”.

Uyển Uyển nói thầm, nàng nghĩ tới việc mình ngủ bên cạnh chủ tử, nàng không quen được, cho nên mới vụng trộm chuyển xuống dưới sàn ngủ.

Vân Tiểu lắc đầu, nàng nghĩ mình đủ cẩn thận rồi, chỉ nhẹ nhàng động vài cái, sợ đánh thức nàng ấy, không ngờ là nha đầu kia vẫn biết, xem ra nàng ta là họ nhà cú rồi.

“Không có việc gì, chúng ta đi thôi”.

Vân Tiểu ăn mặc chỉnh tề, Uyển Uyển ôm lấy cái hòm thuốc, hai người đi ra ngoài, ngoài cửa Lưu Tinh cùng Kinh Vân vừa thấy nàng xuất hiện liền cúi đầu hô: “Chủ tử”.

Hôm nay là có thể tiến vào Phong Nha Quan rồi, không biết ôn dịch này nghiêm trọng đến mức nào, nghe nói ngay cả cửa khẩu cũng chặn lại, trừ phi là có chuyện tất yếu, nếu không bất luận kẻ nào cũng không thể vào thành.

“Đi thôi, đến hừng đông hẳn là có thể chạy tới Phong Nha Quan rồi”. Vân Tiểu gật đầu, vẻ mặt ngưng trọng không còn tươi cười như lúc trước, ngay cả Lưu Tinh cùng Kinh Vân, cũng thật sự nghiêm túc, vui đùa thì vui đùa, nhưng khi làm chính sự thì ai cũng đều nghiêm túc.

Vài người lặng yên không một tiếng động đi xuống lầu, Vân Tiểu nhìn lướt qua phía tây phòng, lại nghĩ tới cái người có tên như vậy, Tây Môn Thục, được, được lắm.

Đôi môi nàng khẽ gọi lên, đi xuống dưới lầu.

Đại sảnh dưới lầu, chường quầy không thấy đâu, chỉ thấy tiểu nhị nằm ghé vào quầy ngủ, vừa nghe thấy tiếng động từ trên lầu, ngẩng đầu nhìn lên, vừa thấy mấy người bọn họ nửa đêm còn dậy, kinh ngạc há mồm: “Mọi người muốn đi đâu vậy?”

“Phong Nha Quan”.

Vân Tiểu cũng không gạt hấn, nói xong người cũng đã ra ngoài, Uyển Uyển sau khi trải qua chuyện tối hôm qua, đối với tiểu nhị có chút áy náy, móc bạc ra trả sau đó xoay người rời đi, Lư Tinh cùng Kinh Vân, mặt không chút thay đổi theo phía sau, rất nhanh mấy người bọn họ đã ra ngoài.

Tiểu nhị nhặt bạc trên quầy, đuổi theo ra ngoài gọi: “Kỳ thật không cần phải trả”.

Vân Tiểu vỗ tay: “Đó là phí dừng chân”.

Dưới ánh sáng mờng manh, tiểu nhị ngây ngốc nhìn theo người đang đi đến bên đường, xe ngựa dừng lại cách không xa khách điểm, không có chuông ngựa chuyên dùng, cho nên cũng không mất công đi xa, Lư Tinh cùng Kinh Vân dắt ngựa, hai người nhảy lên xe ngựa, Vân Tiểu cùng Uyển Uyển lên xe ngựa.

Xe ngựa chạy như điên trên đường, hóa thành một ngôi sao băng, trong nháy mắt đã đi rất xa.

Tiểu nhị đứng dựa vào cửa, cứ như vậy si ngốc nhìn theo, trong mắt tràn đầy không đành lòng ....

Hừng đông, sương mù phủ khắp nơi, làn gió nhẹ thổi qua, sương mù chậm rãi tán đi, ven đường những đám cỏ xanh mướt, xa xa gần gần những dãy núi nhấp nhô, những đám mây vây quanh, sông nước lượn lờ.

Cảnh đẹp như vậy, lại không ai có tâm trạng thưởng thức, Lư Tinh cùng Kinh Vân, vung cao roi ngựa trong tay, con ngựa càng chạy nhanh hơn, dọc theo đường đi bọn họ đã bị chết hai con ngựa.

Vân Tiểu nhắm mắt dưỡng thần, thuận tiện suy nghĩ xem nên làm thế nào mới vào thành được, khuôn mặt sau khi dịch dung kia bình tĩnh mà an tường.

Uyển Uyển ngồi ở một bên, thỉnh thoảng lại liếc nhìn chủ tử, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, tuy nói tâm nàng không đủ tinh tế, đầu óc không đủ thông minh, nhưng nàng vẫn có thể nhận ra từ hôm qua đến giờ chủ tử không được thích hợp cho lắm, bắt đầu từ khi nào đây, nàng từ từ suy nghĩ, bỗng nhiên nhớ tới cái người bị bệnh kia, cái người kia tên là Tây Môn Thục, chẳng lẽ người ở trong cung là giả ? Uyển Uyển tròn to mắt, giật mình đứng bật dậy thở hổn hển, người bên cạnh cũng lập tức nhận ra, quan tâm hỏi.

“Làm sao vậy?”

“Chủ tử, có phải Tây Môn Thục ở trong cung là giả đúng không?”

Nàng hỏi, lại vừa suy nghĩ, mặc dù người trong cung là giả, nhưng chuyện này thì có liên quan gì tới chủ tử chứ? Nàng nhớ rõ chủ tử cũng chưa gặp qua người kia, cùng với chủ tử đâu có quan hệ gì, chủ tử cũng đâu cần phải tức giận như vậy chứ? Đúng vậy, chủ tử đang tức giận, rất là tức giận.

“Ừ”. Vân Tiểu lên tiếng, không nói thêm gì nữa, tuy nàng chỉ mới hoài nghi, nhưng cũng cần phải điều tra cùng nghiệm chứng thêm, nếu có duyên lại gặp nhau, nàng nhất định sẽ hỏi hấn tại sao lại giả mạo Tây Môn Thục, cùng Vân vương phủ có thâm cừu đại hận gì, nếu như hấn không nói được nguyên nhân chính đáng, tuyệt đối nàng sẽ không tha thứ cho hấn, nếu như vậy chỉ sợ hai người sau này?

Bên trong xe ngựa lâm vào yên lặng, dọc theo đường đi cũng không hề ngừng lại, tiến thẳng tới mục tiêu.

Mặt trời từ trong tầng mây nhô ra, tỏa ra ánh sáng vạn trượng, mà dưới ánh sáng vàng kim của mặt trời bọn họ cũng đã nhìn thấy cửa thành cao lớn. Bên ngoài cửa thành, hàng rào to lớn chặn trước lối ra vào thành, có rất nhiều binh lính tuần tra xung quanh, cảnh giác năm chặt lấy bội kiếm bên hông, thỉnh thoảng lại chăm chú nhìn cửa thành, nói các loại lý do để ngăn người tiến vào.

Phần lớn những người này đều có người thân ở trong thành, không muốn trong lúc này lại bỏ người nhà một mình trong đó, cho dù thực sự có ôn dịch, cũng muốn mạo hiểm vào đó, giống như các nàng vậy.

Vân Tiểu cùng Uyển Uyển từ trên xe ngựa xuống, nhìn tình cảnh trước mắt.

Tuy rằng còn chưa vào quan, nhưng cũng đã ngửi thấy mùi thuốc tràn ngập xung quanh, còn có vẻ mặt thê lương của quân lính gác cửa, liền biết tình huống bên trong nhất định là không được tốt lắm.

Vân Tiểu cùng Uyển Uyển đi đến trước cửa thành, người vây quanh xem đều quay lại nhìn, bởi vì Uyển Uyển ăn mặc đẹp đẽ quý giá, đáng vẻ quyền rũ xinh đẹp, nữ nhân như vậy lại đến nơi đang có ôn dịch này, hơn nữa hàng năm biên quan khói lửa nổi lên bốn phía, căn bản không gặp một nữ tử xinh đẹp như vậy, có lẽ nàng là người từ bên ngoài tới.

Hơn mười quan binh gác cửa cũng đã thấy tình huống bên này, kinh ngạc nhũn mảy, hai người kia là loại người nào, một người thiếu niên tuấn tú với làn da đen nhưng khuôn mặt lại như ánh mặt trời, cùng với một nữ tử xinh đẹp mà quyền rũ, bọn họ hẳn không phải là người nên xuất hiện ở nơi này!

Vương gia từng ra lệnh, hề thấy kẻ nào khả nghi thì bắt luôn tại chỗ.

Hơn mười binh tướng, cẩn thận cảnh giác quét mắt nhìn, người đứng đầu vung tay lên, mấy người liền vây lại với nhau nói nhỏ cái gì đó, hiện tại đang là thời kỳ nguy cấp, quân Tây Lương ở phía đối diện luân phiên công thành, mặc dù mỗi lần tấn công đều bị đánh lui binh, nhưng chỉ sợ bọn họ chưa chắc đã hết hy vọng, trong thành ôn dịch tràn ngập, đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một, nếu như để mất cơ hội lần này, chỉ sợ về sau khó mà có thể chiếm được Phong Nha Quan, Hoàng Thượng đã hạ chỉ điều động binh mã phụ cận tới đây.

Hai người kia không phải là quân mật thám của Tây Lương đấy chứ.

Mấy người túm lại nói thầm, sắc mặt đại biến đều rút đao ra vung lên, lướt qua hàng rào lớn chắn phía trước, hơn mười mũi đao chỉ vào Vân Tiếu cùng Uyển Uyển.

Người cầm đầu trầm giọng nói: “Nói, các ngươi là loại người nào? Có phải là quân mật thám của Tây Lương hay không?”

Hắn vừa dứt lời, những dân chúng vừa đứng bên cạnh nghe thấy vậy liền phản phật chạy cách xa một đoạn, trong mắt mỗi người tràn ngập phẫn hận, hung hăng căm tức nhìn bọn họ, giống như bọn họ là kẻ thù không đội trời chung vậy.

Xem ra những người này rất thông hận quân Tây Lương.

Vân Tiếu ngẩng đầu, còn chưa kịp nói gì, Lư Tinh cùng Kinh Vân liền tung người nhảy tới trước mặt mười mấy thị vệ kia chuẩn bị ra tay, Vân Tiếu vội vàng hô một tiếng: “Các ngươi lui xuống đi”.

“Dạ, chủ tử”.

Hai người liền lui lại phía sau, có điều cũng không đi xa cho lắm, nếu những người này dám ra tay động vào một sợi lông của chủ tử thôi, vậy thì bọn họ một người cũng đừng hòng sống được. Lần này, dân chúng thấy vậy lại càng thêm khẳng định bọn họ chính là quân mật thám của Tây Lương, không biết là ai đột nhiên hô lên.

“Bắt lấy bọn họ, đánh chết bọn họ”.

“Đánh chết bọn họ”.

Vân Tiếu nở nụ cười, những dân chúng này cũng thực đáng yêu, hơn nữa lại rất đơn thuần, nhường mảy ôm quyền, nhẹ nhàng mở miệng: “Các vị hiểu lầm, tôi chỉ là một gã đại phu, hơn nữa lại là thân thích với Vân vương gia, bởi vì lần này Phong Nha Quan xảy ra ôn dịch, trước đây tôi từng nhận ân huệ của Vân vương gia, cho nên vừa nghe nói ngài ấy gặp khó khăn, cho nên liền đến đây mong báo ân, nếu đã nhận ân huệ của người khác tất nhiên luôn muốn báo đáp các vị nói xem có phải không”.

“Hả?”

Mọi người không ngờ lại là tình huống này, người này lại là đại phu, hiện tại trong Phong Nha Quan thiếu nhất chính là đại phu, bởi vì rất nhiều người mắc phải ôn dịch, nhân lực không đủ, rất nhiều binh lính cũng phải hỗ trợ.

Mười mấy dân chúng vừa rồi vẫn còn kêu thật dữ dội nghe thấy người này là đại phu, sau khi kinh ngạc lại quay đầu nhìn chằm chằm quan binh, không biết chuyện này là thật hay là giả đây, bọn họ cũng khó mà phân biệt được. Có điều nghe nói là thân thích của Vân vương gia, bọn họ cũng vẫn rất vui mừng, bởi vì từ khi Vân vương gia lãnh binh đến Phong Nha Quan, liền hạ lệnh binh lính không được phép quấy nhiễu dân chúng, lại càng không được phép làm xằng làm bậy.

Nhưng mà ai có thể khẳng định hẳn thật sự là đại phu chứ?

Quan binh dẫn đầu về mặt chần chờ, liền đánh giá lại người trước mặt, nhưng vẫn không thể khẳng định được. Trong thời điểm nhạy cảm như bây giờ, cần phải vô cùng cẩn thận, hiện tại đã chết rất nhiều người, trong thành cũng không chịu nổi một đả kích nào nữa, nếu như để cho bọn mật thám lọt vào được, cùng với quân Tây Lương bên ngoài nội ứng ngoại hợp, tất cả bọn họ hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.

Vân Tiếu biết những người này cẩn thận, hơn nữa bọn họ cẩn thận như vậy cũng không phải không có đạo lý, quay đầu lại ra lệnh cho Lư Tinh đứng bên cạnh.

“Đi lấy hòm thuốc đến đây”.

“Dạ”. Lư Tinh lĩnh mệnh, vội quay người về bên cạnh xe ngựa, lấy hòm thuốc ra mang lại đây, mở ra trước mặt đám quan binh triển lãm một vòng, mọi người đều xem một lượt, quả thật là vật gì cũng đều có, bếp sắc thuốc, ngân châm, còn có bình đựng thuốc, nhưng là rất nhanh có người phát hiện ra vấn đề.

“Đại nhân, ngài xem, cái hòm thuốc này nhìn qua vẫn còn mới, nếu như là đại phu, vì sao lại dùng một cái hòm thuốc còn mới như vậy chứ, không phải là quanh năm suốt tháng đều dùng sao?”

Những người này cũng cẩn thận xem lại, xem ra không đơn giản, Vân Tiếu cười mở miệng.

“Như vậy đi, các vị phải người đưa chúng ta tới gặp Vương gia, nếu như không phải là thân thích của ngài ấy, có thể để cho Vương gia tự mình trừng trị chúng ta”.

“Vương gia?”

Người dẫn đầu về mặt nghi vấn khó xử, dường như đang lâm vào vấn đề phức tạp, cuối cùng cảnh giác ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Vân Tiếu. Tuy rằng về mặt của hắn chỉ biến đổi trong nháy mắt thôi, nhưng mà giờ phút này Vân Tiếu đã cảm ứng được, sắc mặt đột nhiên thay đổi, lồng ngực nặng nề, chẳng lẽ là phụ thân cũng mắc phải ôn dịch? Giờ phút này nàng hận không thể lập tức tới gặp phụ thân cùng ca ca, nhưng mà những người này phải làm sao bây giờ?

Vân Tiếu vươn tay tháo miếng ngọc bội bên hông xuống, xem ra nếu không cho bọn họ thấy vật gì đó, không có khả năng suôn sẻ đi vào được, vốn dĩ nàng cũng không muốn lộ ra mấy thứ này làm gì, bởi vì nơi này có người của Thái Hậu nương nương, còn thêm cả người của hoàng đế, nàng không thể khẳng định những người trước mặt này có thuộc một trong những bọn họ hay không, chỉ khi gặp phải chuyện tất yếu mới đưa ra tín vật, nhưng mà với tình huống trước mặt nàng cũng bất chấp mọi thứ.

“Cái này?”

Vân Tiếu đưa ngọc bội tới trước mặt người dẫn đầu kia, miếng ngọc bội này chính là vật làm tin của Vân vương phủ, tuy rằng chưa bao giờ thấy qua nhưng chỉ nhìn thôi cũng đủ thấy nó cực kỳ trân quý, dưới hoa văn hình phượng hoàng kia được khắc ba chữ rõ ràng: Vân vương phủ.

Người dẫn đầu kia vừa liếc nhìn một cái, lập tức cung kính vung tay, mười mấy người phía sau liền lui lại phía sau. Vân Tiếu thở dài nhẹ nhõm một hơi, kỳ thật mặt kia của ngọc bội còn có hai chữ rồng bay phượng múa khác, Vân Tiếu. Nàng chỉ để cho người này nhìn mặt trái, không để hắn nhìn mặt phải, cho dù trăm ngàn cẩn thận cũng có sơ sót, trái lại người này lại bị ba chữ ‘Vân vương phủ’ chấn động.

“Đưa chúng ta đi gặp Vân vương gia”.

Vân Tiếu trầm giọng mở miệng, trên mặt phủ một tầng hàn sương, người dẫn đầu kia cũng vung tay mệnh lệnh cho thủ hạ phía sau.

“Hai người các ngươi, lập tức dẫn vị tiểu công tử này đến Thành Tây”.

“Dạ”. Phán phạt một tiếng, mọi người thối lui, mười mấy binh lính đồng loạt nhấc rào chắn kia ra, Lưu Tinh cùng Kinh Vân đánh xe ngựa tới, Vân Tiếu cùng Uyển Uyển lên xe ngựa, mà hai tiểu binh được lệnh đưa bọn họ tới Thành Tây ra hiệu với người phía trên cửa thành, lập tức có người mở cửa, xe ngựa thuận lợi đi qua, hai người kia cũng xoay người lập tức lên ngựa đi trước dẫn đường.

Mà bên ngoài tường thành, mấy chục dân chúng kia cũng phục hồi tinh thần lại, vừa thấy có người được vào thành, bọn họ lại vẫn bị chặn bên ngoài liên kêu lên.

“Chúng tôi muốn vào thành”.

“Vợ con tôi vẫn còn ở trong đó, cầu các ngài cho tôi vào thành đi”.

Tiếng nói vô cùng buồn bã bi thương, Vân Tiếu cũng không còn lòng dạ nào mà để ý tới, tâm tình nặng nề, trên mặt một chút ý cười cũng không hề có. Uyển Uyển không biết là có chuyện gì vội vàng hỏi.

“Chủ tử, rốt cuộc là làm sao vậy?”

“Ta sợ phụ thân?” Nàng nói, trong giọng nói có điểm nghẹn ngào, một chữ cũng nói không được, nhưng Uyển Uyển cũng đã hiểu được ý của nàng, mở to mắt, mãi lâu sau mới mở miệng: “Chủ tử, người đừng dọa chính mình, làm sao có thể chứ, chúng ta còn chưa gặp Vương gia mà! Người trăm ngàn đừng nóng vội mà suy nghĩ nhiều”.

“Không có việc gì, ta có thể chịu được”.

Vân Tiếu gật đầu, hiện tại là lúc nàng có thể phát huy y thuật của mình, sao nàng có thể ngã xuống lúc này chứ? Nàng nhất định sẽ điều tra ra rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Uyển Uyển vén rèm xe lên, chỉ thấy trên đường cái tràn ngập chết chóc, tiêu điều, thỉnh thoảng lại có khói đen bay trong không khí, trong không khí tràn ngập mùi thiêu xác khiến người ta buồn nôn, xem ra người chết không ít, hơn nữa người ta cũng sử dụng cách xử lý ôn dịch, một khi có người chết liền thiêu hủy, sạch sẽ, giảm bớt truyền nhiễm không cần thiết.

Vân Tiếu nheo mắt lại, có cảm giác trong chuyện này thực nhiều bí ẩn, nhưng rốt cuộc là có trò gì trong này, nhất thời không nghĩ ra.

Xe ngựa chạy một đường về phía tây thành, mà các nàng cũng không có buông mình, dọc đường đi lại không thấy bóng dáng ai, nơi nơi hàng hóa phân tán, cửa hàng đều mở, có chút tổn hại nhưng khắp nơi đều có, nhiều tấm bảng hiệu lác lác trong gió, vô tận đau thương. Xa xa còn thấy ngọn lửa chưa tắt, thỉnh thoảng khói đen bốc lên, phát ra tiếng bùm bùm, giống như khi đốt đậu vậy, tiếng này sao mà bi thương đau buồn.

Thành Tây, bên bờ hồ, từng mặt cỏ xanh mướt, lúc này nơi mảnh đất bằng phẳng nhiều lều trại nổi lên, xa xa nhìn lại giống như những gò núi nho nhỏ.

Trên đồi núi, thi thoảng lại truyền tới tiếng khóc cười huyền ảo, giao cùng một chỗ với nhau.

Đối mặt với chết chóc, cách biểu đạt cảm xúc của mọi người không hề giống nhau, không có mấy người có thể thản nhiên mà chống đỡ.

Vân Tiểu cùng Uyển Uyển xuống xe ngựa, Lưu Tinh và Kinh Vân theo sát phía sau hai người, mọi người đứng lại, chỉ thấy trong lều trại quân y không ngừng ra ra vào vào, còn có một số tiểu binh mặc nhụyến giáp hỗ trợ. Mỗi người khi ra vào lều trại đều tự giác rửa tay, trên mặt mang khẩu trang, thật cẩn thận sợ bị lây bệnh. Vân Tiểu ngẩng đầu quét mắt nhìn một lượt, lòng liền nặng nề hơn, nơi này là khu nhiễm bệnh, mà nàng muốn gặp là phụ thân, những người này lại dẫn nàng đến nơi này, vậy chứng tỏ cái gì?

Phụ thân bị lây nhiễm ôn dịch, Vân Tiểu vừa nghĩ tới đây, rốt cuộc không thể đợi nữa.

“Vân vương ở trong căn lều nào?”

Những lều trại này có điểm đặc biệt là không tiếp xúc với người ngoài, phạm là những người bị bệnh trong đây mà chết, sẽ đem cả lều trại, quần áo cùng tử thi đốt hết sạch.

Vân Tiểu nhìn những quân y không ngừng ra vào, còn có binh tướng, tuy rằng có mệt nhọc nhưng lại không bị nhiễm ôn dịch, nếu như thật sự là ôn dịch, trải qua một khoảng thời gian dài như vậy chỉ sợ là đã lan tràn khắp nơi, mà nơi đây cũng đã sớm trở thành một tòa thành chết chóc, mà những người này sao mà có thể sống sót đến lúc này được chứ?

Hai binh lính bên cạnh dường như cũng thực sợ cái chỗ này, nghe thấy Vân Tiểu nói vậy, thật cẩn thận đi về phía trước, chỉ vào một lều trại nhỏ giọng mở miệng.

“Ở trong này”.

Nói xong liền đi phía trước dẫn đường, tuy rằng sợ hãi, nhưng những người bên cạnh chính là khách của Vân vương phủ, nếu như mình tiếp đón không chu toàn, sau này sao còn có thể tiếp tục chứ?

Đoàn người đi theo ven đường các lều trại, không lâu đến một nơi ở phía sau cùng, liền thấy một tòa lều trại, to gấp hai lần so với những lều trại khác, trước cửa còn có hai năm tử mật không chút thay đổi đứng canh, hai người này cao lớn mạnh mẽ, ánh mắt sáng ngời, vừa nhìn liền biết là võ tướng, chẳng qua giờ phút này trong mắt tràn đầy nặng nề, Lưu Tinh cùng Kinh Vân vừa thấy, nhỏ giọng mở miệng.

“Đây là nhị tướng Mộ Thanh cùng Mộ Bạch bên cạnh Vương gia, hai người này đã theo Vương gia vào sinh ra từ suốt bao nhiêu năm, thân thủ rất lợi hại, nghe nói Vương gia từng muốn phong bọn họ làm quan, nhưng bọn họ đều không cần, kiên trì đi theo Vương gia”.

Xem ra là người trung nghĩa, Vân Tiểu trong mắt mang theo ảm áp, đây đều là những điều mà người làm tướng suy nghĩ cho cấp dưới, nên mới có được những trung bộc như vậy, nếu như người người đều giống như nam nhân trong cung kia, tàn bạo độc ác, cho dù có là người tốt đến mấy rồi cũng sẽ rời bỏ hân mà thôi, cuối cùng cũng chỉ còn mình hân cô đơn.

Hết thấy đều quy công ở cách làm người của phụ thân, trung, thẳng, chính.

Mà ngay cả một người xuyên qua như nàng tới nơi đây cũng có thể cảm nhận được tình thương nồng đậm của người cha từ ông, bởi vậy mà ý lại ở ông, hướng chỉ là những người đã theo ông quanh năm suốt tháng này. Trong thời kỳ tình người lạnh nhạt này, có một số người lại không hề lựa chọn quan to bổng lộc, mà lựa chọn tình cảm, ai khi còn sống mà không khát vọng có được tình cảm ảm áp.

Vài người đi tới đã kinh động hai người to lớn canh bên ngoài lều trại, Mộ Thanh cùng Mộ Bạch liền nhắc tay ngăn cản, trong mắt hai người vô cùng lạnh lùng, khí lạnh đập vào mặt mỗi người, gầm lên một tiếng: “Kẻ nào?”

Hai tiểu binh dẫn Vân Tiểu tới nghe tiếng quát mà dồn khí đan điền, sớm bị dọa sợ chạy nhanh như chớp, từ phía xa xa ném lại một câu.

“Vương gia ở bên trong đó”.

Vân Tiểu vô cùng kích động bước chân nhanh hơn về phía trước, cũng không thèm để ý tới Mộ Thanh cùng Mộ Bạch, giờ ngọc bội mà lúc ở trước cửa thành đã lấy ra lên.

Phụ thân gần ngay trước mắt, nàng vô cùng nóng vội muốn gặp mặt ông ngay, không hi vọng ông xảy ra một chút chuyện gì.

Trước cửa lều trại, Mộ Thanh cùng Mộ Bạch nhìn miếng ngọc bội kia, liền thấy hai chữ to rồng bay phượng múa bên trên, Vân Tiểu.

Đây chính là ngọc bội của tiểu thư, chợt ngẩng đầu lên nhìn thiếu niên với khuôn mặt đen trước mắt, đôi mắt sáng như sao giờ phút này là nồng đậm ưu thương, cát giấu vài phần sắc bén lợi hại, chiếc mũi kiêu ngạo đôi môi mỏng, quần áo gấm đậm màu, đẳng hoàng mà phóng túng, trong tay là một chiếc quạt, giờ phút này bị nắm chặt trong tay. Đôi bàn tay kia mặc dù đen nhưng lại tinh tế nhỏ nhắn, lúc này lại ảm ảm có nơi trắng.

Hắn là ai vậy?

Còn ngọc bội này là sao?

Mộ Thanh cùng Mộ Bạch cũng không có tránh ra, mà trầm mặt: “Rốt cuộc người là ai? Vì sao lại có ngọc bội của tiểu thư?”

Mộ Thanh vừa dứt lời, Lưu Tinh vẫn đứng phía sau Vân Tiểu đi ra, cung kính ôm quyền: “Đây là...”

Hắn còn chưa kịp nói ra miệng, Vân Tiểu đã giận, không đợi Lưu Tinh nói xong, nàng đã đá cho Mộ Thanh một cước, đợi cho hắn tránh sang, Vân Tiểu

đã nhanh nhẹn lách người qua, qua khe hở giữa Mộ Thanh cùng Mộ Bạch chui vào.

Sắc mặt Mộ Thanh trắng bệch, muốn đuổi theo đi vào, nhưng Lưu Tinh cũng đã đến bên cạnh bọn họ, nhẹ giọng mở miệng.

“Nàng là tiểu chủ tử”.

“Tiểu thư?”

Mộ Thanh cùng Mộ Bạch tròn mắt há hốc mồm, miệng há to đến quên ngậm lại, hai người bọn họ cũng coi như là kinh nghiệm phong sương, còn có dạng chuyện gì mà chưa trải qua, nhưng mà chuyện này, thật sự là không thua gì sấm đánh ngang tai, thiếu niên linh hoạt mà giảo hoạt vừa rồi, hóa ra là tiểu thư, vị tiểu chủ đã ngốc bao nhiêu năm kia, hiện tại chẳng những không ngốc, mà còn lại là người trí tuệ, không phải là trí tuệ bình thường, mà là tuyệt đỉnh thông minh, ông trời ơi, ông đã mở mắt rồi sao?

Bọn họ tin rằng người tốt có thiện báo, Vương gia là người chính trực như vậy, trung thành và tận tâm, đối với cấp dưới lại vô cùng quan tâm, Vương gia cơ trí anh minh, Cơ phu nhân lại thông minh, vì sao sẽ sinh ra một người con ngốc chứ, không ngờ hiện tại tiểu thư không hề ngốc, quả nhiên là được kế thừa sự thông minh của Cơ phu nhân, nhưng rốt cuộc chuyện này là sao?

Lần đầu tiên Mộ Thanh cùng Mộ Bạch thất thần, ngây người, ngay cả Lưu Tinh cùng Kinh Vân đi vào cũng không biết, đến khi phục hồi tinh thần lại quay ra hỏi lẫn nhau.

“Nhưng mà bọn họ là ai vậy?”

Đối với Lưu Tinh cùng Kinh Vân, bọn họ cũng là không biết, bởi vì hai vị ám vệ này được Vương gia âm thầm bồi dưỡng, phải bảo vệ Văn Tiểu.

Bên trong lều trại, trên nhuyến thấp rộng lớn, trên đó chắn gấm màu đỏ hơi cũ chiếm hơn một nửa, gối thêu lá sen, một người im lặng nằm trên đó, ngũ quan cương nghị mà anh tuấn, lúc này lại bao phủ một tầng sắc xanh đen, ánh mắt hờn sâu xuống, cả người cũng gầy đi rất nhiều, nhìn người nam nhân đỉnh thiên lập địa nhưng luôn yêu thương mình kia, lúc này lại nhiễm bệnh không hề còn sức sống nằm ở nơi này.

Trong nháy mắt, có cái gì đó bốc lên trong hốc mắt ẩm ướt một mảnh.

Bên cạnh giường cũng có người, chính là Văn Trinh lịch sự tao nhã kia, là ca ca của nàng, con người khiêm tốn kia, mới chỉ không gặp một thời gian, chỉ thấy trong đôi mắt đen kia, ẩn chứa khí phách âm trầm mà sắc bén, tựa như một thanh bảo kiếm ra khỏi vỏ khiến người ta sợ.

Lúc trước, hắn chấp nhận ân nhần để đổi lấy yên ổn, nhưng ngược lại lại khiến chính mình cùng phụ thân rơi vào trong một ván cờ đầy âm mưu, cho nên hắn sẽ không nhịn nữa.

Bên trong lều trại, có hai quân y đi tới đi lui, kiểm tra cho người nằm trên giường, vẻ mặt buồn rầu, trong ánh mắt tràn ngập không đành lòng cùng thất vọng, dường như Văn vương gia thật sự không cứu được nữa.

Ngoài cửa trại vang lên tiếng bước chân kinh động người bên trong, mấy người đồng thời ngẩng đầu nhìn lại đây, thấy người dẫn đầu tới là một thiếu niên tuấn thú, trong đôi mắt hàm chứa lệ, một chút liên châu xuống, nhưng lại giống như trân châu thượng đẳng, sáng trong suốt, nhưng mà hắn là ai vậy?

Văn Trinh khẽ nhíu mi, đôi mắt thâm u nhìn Lưu Tinh cùng Kinh Vân, nơi cổ họng như tắc nghẹn một quả trứng gà, khó có thể tin chỉ vào thiếu niên trước mắt kia.

“Người, người là ai?”

Văn Tiểu nhìn lướt qua quân y trong lều trại, phát phát tay, ý bảo bọn họ đi ra ngoài, quân y nhất thời không biết làm sao, nhìn Văn Trinh, Văn Trinh gật đầu.

Bọn họ nói đuổi nhau mà ra, trong lều liền yên tĩnh lại, Văn Trinh nhìn lại đây, Văn Tiểu run run khẽ gọi một tiếng: “Ca ca”.

“Tiểu nhi”.

Văn Trinh khó có thể tin, trên ngũ quan nho nhã kia, là kinh hãi, mừng như điên, còn có thật sâu nghi ngờ, hóa ra lại là muội muội Tiểu nhi của hắn. Tiểu nhi dịch dung, chuyện này hắn không rung động, hắn rung động là, nàng không ngốc, Tiểu nhi lại không hề ngốc. Văn Trinh hoài nghi là mình nghe lầm rồi, nhìn lầm rồi, xoay mình giữa đầu nhắm mắt, sau đó lại mở to mắt, nắm chặt lấy bàn tay Văn Tiểu, cao thấp đánh giá, nháy mắt cả người hắn được bao phủ bởi mừng như điên, Tiểu nhi của hắn không có ngốc, thật sự là quá tốt, xem ra ông trời hậu đãi Văn gia.

Văn Trinh vội kéo tay Văn Tiểu, kéo nàng đến gần hơn, tiến đến bên giường Văn Mặc giường, trầm trọng mở miệng.

“Phụ thân, phụ thân, cha xem ai đến đây?”

Trong lòng phụ thân điều còn vướng bận nhất chính là Tiểu nhi, nếu như biết Tiểu nhi không có việc gì, cho dù có chết, ông cũng sẽ mỉm cười nơi cửu tuyền, bởi vì như vậy ông có thể đi gặp Cơ phu nhân, mà sẽ không còn áy náy.

Người trên giường, nghe bên tai có tiếng người gọi, cổ sức mở mắt ra, liền thấy khuôn mặt Văn Trinh, lại liếc nhìn Văn Tiểu ở bên cạnh, bởi vì khuôn mặt Văn Tiểu biến đen, hơn nữa lại tô lông mày, lại vẽ một vầng trăng rằm, Văn Mặc cũng không có nhận ra được nàng, chỉ liếc mắt một cái, liền một m

nhắm mắt lại.

“Phụ thân, Tiểu nhi đến thăm cha này”.

Vừa nghe thấy hai từ Văn Tiểu, Văn Mặc cũng không có phản ứng, mãi lâu mới mở mắt ra, trong đôi mắt bắn ra ánh hào quang, nóng cháy mà mừng như điên, như một ngọn lửa rực cháy, liêu mạng nhìn chăm chăm Văn Tiểu, nhìn kỹ một lượt, ánh mắt kia, chiếc mũi bờ môi kia, má lúm kia, còn có đôi mắt long lanh nước kia, không phải Tiểu nhi của ông thì là ai? Tiểu nhi làm sao vậy? Sao nó lại khóc vậy? Văn Mặc vô cùng đau lòng, muốn vươn tay giúp Tiểu nhi lau lệ, Tiểu nhi của ông sao có thể khóc, Tiểu nhi thích nhất nở nụ cười, ai chọc Tiểu nhi, nhất định ông sẽ đem người kia băm thây vạn đoạn.

Nhưng cho dù ông có dùng sức thế nào, bàn tay vẫn không thể nâng lên, Văn Tiểu vươn tay bắt lấy tay của phụ thân, nhưng mà lúc này, Văn Mặc như nhớ tới điều gì đó, kinh hoàng rút tay về.

“Tiểu nhi, đừng, sẽ lây bệnh đó”. Ông không thể để Tiểu nhi lây bệnh được.

“Phụ thân, không sao đâu, Tiểu nhi không sợ lây bệnh, Tiểu nhi không có việc gì”.

Văn Tiểu lại mở miệng, lệ rơi như hạt châu càng thêm nhiều. Văn Mặc như nhớ tới cái gì, trợn to mắt, trong đôi mắt đen sâu thẳm kia lộ ra khó có thể tin, con người phóng đại lại phóng đại, mừng như điên đánh sâu vào ông, môi ông mấp máy, hơn nửa ngày không nói ra được một câu.

“Tiểu nhi lại không hề ngốc, ta chết cũng không hối tiếc”.

Tay ông buông thõng xuống, đầu nghiêng một bên, trên mặt lại lộ ra nụ cười thỏa mãn, Văn Trinh vô cùng sợ hãi, nắm chặt tay Văn Mặc.

“Phụ thân, phụ thân, cha đừng làm con với Tiểu nhi sợ mà”.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Cứu Người

Văn Tiểu cũng không kịp khóc, nhanh chóng nhận lấy tay phụ thân từ trong tay ca ca, im lặng bắt mạch, khuôn mặt màu đen kia bình tĩnh mà an tường, bao phủ một tầng sương lạnh. Văn Trinh nhìn Tiểu nhi như vậy, không khỏi kinh hãi, động tác của Tiểu nhi như vậy chứng tỏ cái gì, nàng biết y thuật, hiểu y sao? Nếu như nói lúc trước vui sướng bao phủ hẳn, nhưng giờ phút này thần trí hẳn cũng chậm rãi tỉnh táo lại. Tiểu nhi từ nhỏ đã bị ngốc, làm sao có thể bỗng dưng hết ngốc, vậy mà còn không biết tại sao lại biết y thuật, rốt cuộc trong chuyện này đã xảy ra biến cố gì?

Văn Trinh neho mắt nhìn, nơi đáy mắt tràn đầy nguy hiểm sóng to gió lớn, nhưng nghĩ đến phụ thân, trái tim không khỏi nhói đau, dùng sức ôm chặt ngực, quay đầu nhìn về phía người trên giường kia.

Văn Tiểu nhanh chóng bắt xong mạch cũng không quay đầu lại liền ra lệnh.

“Cái hòm thuốc”.

“Đạ, chủ tử”. Uyển Uyển tiến lên từng bước, thuận thực mở hòm thuốc ra, Văn Tiểu duỗi tay cầm lấy ngân châm, chuẩn bị thi châm.

Văn Trinh không biết nàng muốn làm gì, vươn tay bắt lấy tay nàng: “Người làm cái gì?”

“Thi châm, ca ca, nếu còn không làm nhanh thì không kịp rồi, phải phong bế mạch lại, như vậy thì trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có việc gì”.

Văn Trinh run lên, nhìn khuôn mặt chân thành mà tha thiết của Tiểu nhi, trong đôi mắt kia là nồng đậm thân tình, sao hắn có thể hoài nghi nàng chứ, nàng chính là Tiểu nhi của hắn, vội thu tay lại gạt đầu: “Được”.

Hắn tin tưởng Tiểu nhi sẽ không hại phụ thân, nàng nhất định là muội muội Tiểu nhi của hắn, nhưng rốt cuộc thì trên người Tiểu nhi đã xảy ra chuyện gì vậy.

Văn Trinh quét mắt nhìn Uyển Uyển đang bung hòm thuốc ở bên cạnh, đến tận giờ phút này hắn mới nhận ra, nữ tử xinh đẹp mà quyến rũ này chính là tỷ nữ của Tiểu nhi, quần áo hoa mỹ lúc này cùng với lúc trước quả là một trời một vực, nếu như không chú ý cẩn thận, căn bản không thể nhận ra nàng.

Văn Tiểu dùng ngân châm phong bế kinh mạch của Văn Mặc lại, sau đó lại bắt đầu kiểm tra thật kỹ, bệnh trạng quả thật giống với bị nhiễm ôn dịch, hơn nữa còn có khuynh hướng của thử ôn. (ôn dịch lây từ chuột)

“Ban đầu chứng bệnh của phụ thân, có phải là tứ chi đau, đầu đau, trong cơ thể nóng lên, tâm phiền ý loạn, cổ họng khô rát, đến thời kỳ sau, sắc mặt xanh đen, thân thể mềm yếu không có sức lực?”

Vân Tiểu mở miệng nói rõ từng chữ từng chữ, mọi người trong lều trại đều ngấy ra, Lưu Tinh cùng Kinh Vân cho đến hôm nay mới thấy chủ từ bày ra y thuật kinh người, thật sự rất cao minh, liếc nhìn một cái liền có thể nói ra được những triệu chứng trước khi phát bệnh.

Vân Trinh nặng nề gật gật đầu, nhưng trong đôi mắt đen sâu thẳm kia càng ngày càng nhiều nghi ngờ, nếu như nói Tiểu nhi không ngốc, hẳn còn có thể lý giải là vì ông trời thương hại, nhưng với y thuật kinh người như vậy, không phải nói có là có được, cho dù có học, chỉ sợ cũng phải trải qua bao nhiêu năm mới có thể có được y thuật cao minh như vậy, rốt cuộc thì nàng là ai vậy? Tuyệt đối không có khả năng là Tiểu nhi.

Vân Tiểu cũng không có nghĩ nhiều, giờ phút này nàng chỉ thăm nghĩ điều tra thật rõ ràng, rốt cuộc thì đây là ôn dịch, hay là bên trong còn ẩn giấu điều gì, còn có quân y này đã xử lý ra sao.

“Quân y, ông làm thế nào để trị bệnh cho những bệnh nhân kia cùng với tướng quân?”

Vân Trinh nhú mày lại, nghiêm túc suy nghĩ, mặc kệ nàng là ai, giờ đây điều hẳn nên làm chính là cùng nàng đồng tâm hiệp lực để cứu phụ thân, nếu như y thuật của nàng thật sự cao minh như vậy, nói không chừng phụ thân cùng với những người bị nhiễm ôn dịch kia được cứu rồi.

Hì vọng từ từ dâng lên trong lòng, giống như ánh mặt trời phía đông kia, mang theo ấm áp cùng ánh sáng chiếu rọi khắp mọi nơi.

“Ba đậu, lấy độc trị độc, có điều ba đậu này thực sự là quá độc, với người có sức khỏe tốt có thể chống đỡ qua, trong thời gian ngắn không có việc gì, nhưng đối với người sức khỏe kém, sao có thể chịu được liệu pháp lấy độc trị độc này, chẳng qua sẽ càng chết nhanh hơn mà thôi”.

Vân Tiểu đứng dậy, thong thả bước qua lại trong lều, vẻ mặt vô cùng nặng nề, trong đầu không ngừng vận động suy nghĩ, bốn phía yên tĩnh không một tiếng động, không ai dám lên tiếng quấy rầy nàng.

“Ca ca, lập tức triệu tập những người không bị nhiễm bệnh lại rồi hỏi, xem bọn họ gần đây ăn những thứ gì, uống gì, tất cả đều hỏi không để lọt”.

“Chẳng lẽ?” Vân Trinh trong mắt hiện lên băng lãnh, khỏe môi nở nụ cười nguy hiểm, nhìn chăm chăm vào Vân Tiểu, chẳng lẽ đây không phải là ôn dịch, mà có chuyện ẩn tình? Nếu không sao lại hỏi những người khỏe mạnh kia chứ, Tiểu nhi nhắc tới chuyện này, hẳn cũng liền hiểu ra, nếu như thật sự là ôn dịch, chỉ sợ lúc này không một người nào có thể tránh được, vậy vì sao lại có một bộ phận người không bị làm sao, điều này chứng tỏ trong thức ăn có vấn đề, có một số người ăn thức ăn, có thứ gì đó kháng độc.

“Chỉ sợ là do con người gây ra, tuy rằng bề ngoài rất giống với thử ôn, nhưng thử ôn là một loại bệnh lây lan cực nhanh, nếu như nơi này thật sự là ôn dịch, thì giờ phút này hẳn là đã trở thành một tòa thành chết, mà không phải chỉ là chết một vài người như vậy, những người còn sống kia, chứng tỏ có khả năng là do người khác hạ độc, mà những người còn sống đó, nhất định là đã ăn thứ gì đó mà người khác đưa cho, mà trong mấy thứ đó có thứ có thể kháng độc, ca ca không nhiễm bệnh nhất định cũng là như vậy”.

Vân Tiểu mặt không đổi sắc quay đầu nhìn về phía Vân Trinh, hai huynh muội nhìn nhau trong mắt lần lượt thay đổi, mà lại tỏa ra ánh nhìn ấm áp, thế phải đồng tâm hiệp lực vượt qua khó khăn này.

“Nhưng hiện tại không điều đâu ra người được, ngoại trừ quân y, một bộ phận binh lính đã được điều động lại đây, những người khác còn đang chờ ở phía Đông thành, không thể tùy tiện điều động, đó là số binh lực còn lại”.

Hiện tại người quá ít, căn bản không thể phân ra nữa, mà trong thành này còn rất nhiều người còn sống, nếu hỏi từng người một, sẽ cần không ít người đâu!

Vân Trinh còn đang tự hỏi nên điều người từ nơi nào tới đây, bên ngoài lều trại vang lên tiếng người bẩm báo.

“Công tử, Lâm Vương gia dẫn theo một đám ngự y từ kinh thành tới đây, hiện tại đang chờ bên ngoài cửa thành”.

Vân Trinh ngẩng đầu, trong mắt lóe sáng, thật sự là trời cũng giúp ta, đang lúc cần người thì người tới, vậy thì thật sự là quá tốt. Hắn nhanh chóng đứng lên nhìn về phía Vân Tiểu: “Xem ra ông trời cũng đứng về phía chúng ta, đã có người tới đây, không cần phải lãng phí. Muội chờ ở đây, huynh đi tiếp Lâm Vương gia cùng đám ngự y kia”.

Vân Tiểu trong mắt chợt lóe, cười gật đầu, có điều cũng không quên dặn dò Vân Trinh: “Đừng nói cho bất kỳ kẻ nào muội là ai, ca ca cứ nói là một người họ hàng xa của Vân gia, tên Phượng Quan. Có lẽ mọi người còn chưa biết chuyện trong kinh, muội đã bị Hoàng thượng phế, người trong thiên hạ đều biết, hiện tại ở Phong Nha Quan cũng có không ít người của Hoàng thượng cùng Thái hậu, nếu như tin này mà rơi vào trong cung, cho dù tránh thoát ôn dịch, chỉ sợ cũng khó tránh khỏi bàn tay hắc thủ, nhất định là hắc thủ sẽ tính toán trên đầu phụ thân”.

Nháy mắt, trong mắt Vân Trinh nổi lên tầng tầng lớp lớp lạnh lẽo, mím chặt môi, quanh thân lệ khí bao phủ, bàn tay to nắm chặt, hận không thể lập tức tiến cung dạy cho nam nhân kia một bài học, hẳn sao có thể ti bi như vậy, cho dù thật sự muốn phế hậu, ít nhất cũng phải chờ bọn họ hỏi kinh chứ, có lẽ hẳn ta nghĩ bọn họ nhất định sẽ chết trong trận ôn dịch này, cho nên không có sợ hãi.

“Tiểu nhi”. Hắn quay đầu, trong mắt tràn ngập không đành lòng.

“Không có việc gì, ca đi đi, đừng làm cho Lâm Vương gia đợi lâu”.

Vân Tiểu xoay người đẩy hắn ra ngoài, nàng cũng không để ý điều này, trái lại có thể xuất cung khôi phục tự do, đây là chuyện mà nàng vui mừng nhất rồi, về phần tình yêu, chỉ có thể gặp mà không thể cầu, muốn lòng hai người đều hướng về nhau, là duy nhất của nhau, cả đời này không thay đổi, chỉ là

với chấp niệm như vậy, ở cổ đại chỉ sợ là không thể thực hiện được. Ngay cả phụ thân yêu mẫu thân như vậy, nữ nhân vô duyên kia chẳng qua cũng chỉ là tiểu thiếp, cho nên nàng đã có quyết định của chính mình, kiếp này sẽ dạo chơi khắp giang hồ, thoải mái cả đời.

Vân Trinh biết chính sự trước mắt quan trọng hơn, tuy rằng đau lòng Tiểu nhi, nhưng ôn dịch Phong Nha Quan còn chưa được giải trừ, hơn nữa trận ôn dịch này lại có khả năng không phải là ôn dịch, mà do có kẻ rắp tâm gây nên, vậy thì người này chính là gian tế ẩn núp trong quân, mật thám của Tây Lương quốc, hơn nữa không phải chỉ một người.

Bên trong lều trại, Vân Tiểu vừa ngồi xuống, hai gã quân y lúc trước liền đi tới, cung kính đứng thẳng bên người Vân Tiểu.

“Phượng đại phu, ngài có điều gì cứ dặn dò chúng tôi làm đi”.

Vân Tiểu sừng sốt, ngẩng đầu nhìn về mặt hai người kia, nhất định là ca ca đã nói gì đó, đối với Vân Trinh nàng biết hẳn đã hoài nghi chuyện nàng không ngốc, hơn nữa chuyện này chỉ sợ cũng không giấu được hẳn, đừng nhìn Vân Trinh có vẻ ôn hòa, kỳ thật từ trong xương đã kế thừa sự kiên cường cố chấp của phụ thân, chỉ là đã được che giấu mà thôi, hiện tại rằng nanh của hắn cũng đã lộ ra, thị huyết loang loáng.

“Các người đã cho Vương gia ăn ba đậu sao?” Vân Tiểu hỏi, theo lý có lẽ là đã ăn rồi, nếu không phụ thân cũng không thể chống đỡ được lâu như vậy, nhưng mà ba đậu độc tính rất mạnh, người bình thường chưa chắc đã chống đỡ qua được, hơn nữa cho dù có đấu tranh cũng chưa chắc có hiệu quả.

“Đúng vậy, Phượng công tử, chúng tôi cũng là dựa theo phương thức điều trị ôn dịch mà làm, cho Vương gia ăn ba đậu để khử độc, nhưng mà Vương gia vẫn luôn vất vả vì chiến sự ngoài quan ngoại, lại còn cả tình huống ôn dịch ở trong thành nữa, cho nên không có nghỉ ngơi, thân thể càng ngày càng trở nên suy yếu, mãi cho đến khi ngã bệnh không dậy nổi”.

Vân Tiểu dùng bàn tay mềm mềm sờ hai má phụ thân, trên gương mặt ông xương hai gò má nổi lên, đau cả tay nâng, nước mắt không tự chủ được mà từ trong hốc mắt chảy ra, nhưng là nàng không thể khóc, bởi vì thân phận giờ phút nàng của nàng không thể khóc được, việc nàng nên làm là chữa khỏi bệnh cho ông, sau đó điều tra xem rốt cuộc là ôn dịch này là có chuyện gì.

“Được rồi, các người đi chuẩn bị giúp ta một thùng nước ấm lại đây, sáu lượng Ma Hoàng, Quế Chi ba lượng, cam thảo, thực được đều hai lượng, cho vào trong nước ấm sau đó mang vào đây, mặt khác chuẩn bị thùng nước tắm, sau đó hai người các người nâng vương gia vào trong đó ngâm một cạnh giờ”.

“Dạ”. Hai gã quân y vừa nghe thấy thiếu niên này dặn dò như vậy, liền biết hắn cũng không phải là người thường, loại phương pháp ngâm thuốc thể này, đối với bệnh nhân suy yếu cũng là phương pháp tốt, mặc dù không thể hoàn toàn sát độc, nhưng ít ra có thể giúp bệnh nhân khôi phục lại thể lực, kéo dài thời gian độc khí lan tràn trong cơ thể. Hơn nữa lúc trước hắn cũng đã dùng ngân châm phong lại tâm mạch của vương gia, vậy thì trong khoảng thời gian ngắn này Vương gia sẽ không làm sao, lúc trước bọn họ còn tưởng rằng Vương gia đã sắp không chịu được nữa chứ.

Người này chính là phúc tinh của Vương gia a.

“Chúng tôi lập tức đi làm”.

Hai gã quân y lĩnh mệnh ra khỏi lều trại, Vân Tiểu lại mệnh lệnh cho Lưu Tinh và Kinh Vân.

“Hai người các người cũng gia nhập đội ngũ ngự y đi, cùng nhau hỏi những người còn sống, sau đó tổng hợp lại”.

“Dạ, chủ tử”.

Lưu Tinh cùng Kinh Vân gật đầu, đối với Lâm Vương gia, bọn họ một chút hảo cảm cũng không hề có, người trong hoàng thất không có kẻ nào tốt cả.

Có điều bây giờ cứ làm tốt chuyện thuộc bổn phận của mình quan trọng hơn, may mà bọn họ vẫn luôn ẩn thân trong bóng tối, tên Thượng Quan Lâm kia cũng không biết bọn họ. Từ sau khi xuất cung, chủ tử liền mệnh lệnh cho bọn họ không cần phải sống trong bóng tối nữa, cuộc sống không hề có ánh sáng từ trước đến giờ cuối cùng cũng được cứu giúp.

***

Cửa thành, Vân Trinh tiếp Thượng Quan Lâm cùng một đám ngự y từ trong cung tới, vốn muốn đưa bọn họ tới dịch quán nghỉ ngơi, ai biết tên Thượng Quan Lâm kia lại kiên trì muốn gặp Vân vương gia, sắc mặt Vân Trinh khẽ biến thành tối tăm, hòa tan dưới ánh mặt trời, đôi mắt đen sắc bén như đao, cười mà như không cười mở miệng.

“Lâm Vương gia, đây cũng là ý của Hoàng Thượng sao?”

Một câu nói lạnh lùng, khiến cho không khí có chút cứng ngắc, Vân Trinh nhướn mày cười nhạt.

“Ta nói đùa thôi, Lâm Vương gia sẽ không trách chứ, đi thôi”.

Dứt lời, giục ngựa chạy đi, chỉ để lại vạt tay áo phiêu dạt trong gió, tấm lưng dưới bức tường thành cao lớn, có vẻ âm lãnh mà lạnh lùng.

Thị vệ luôn theo sát bên người Thượng Quan Lâm – Mộc Ly, nhướn mày giận giữ trừng mắt nhìn bóng người đi xa kia, lạnh giọng nghiêm khắc nói: “Vương gia, hắn cũng dám?”

Mộc Ly còn chưa dứt lời, quanh thân Thượng Quan Lâm đã bao phủ hàn băng, cũng không có nổi giận, tuy còn chưa bước vào thành, hán cũng đã cảm nhận được tình cảnh thảm thiết bên trong thành, đối mặt với chết chóc như vậy, thái độ của Vân Trinh cũng là bình thường, hơn nữa lúc trước hoàng thượng hạ chỉ cho cha con họ lãnh binh, lại chỉ cho ngũ vạn nhân mã, sợ là lòng họ cũng đã rơi xuống đáy cốc sâu không đáy, đối mặt với sống còn, vậy thì khác thường cũng là phải.

“Đi, vào thành”.

Thượng Quan Lâm lời kéo dây cương đi sát theo bóng người phía trước, phía sau Mộc Ly vung tay lên, mấy chiếc xe ngựa nối đuôi nhau mà vào, hai trăm kỵ binh mặc nhuyễn giáp đi phía sau, thẳng tiến một đường vào trong thành.

Mặc dù đã có chuẩn bị về cảnh tượng thê thảm trong thành, nhưng khi thực sự đối mặt với nó, vẫn không thể nào kiềm chế được mà rung động kinh ngạc. Xa xa gần gần trần ngập khói đen, khói lửa khắp nơi, nhìn khắp nơi trong mười dặm như một tòa không thành, không có một bóng người, chỉ có những cánh cửa vỡ nát, cùng những bảng hiệu tiêu điều lay động trong gió, thì thoảng lại bùm một tiếng rơi xuống, rơi tạt vào đầu quả tim của người nghe.

Người trong thành đã sớm bị cách ly, những người nhiễm ôn dịch thì đến tây thành, dựng lên mấy trăm tòa lều trại, bố trí ổn thỏa cho những người bị bệnh, người chưa bị lây bệnh thì đến đông thành.

Một đông một tây, ở giữa giống như ranh giới sống chết, người kề cận với sống chết cỡ nào mong muốn bước ra khỏi đó, nhưng mà đội bọn họ chỉ là một ly rượu nhạt trên đường xuống hoàng tuyền, kiếp này đã chấm dứt, lại đuổi theo kiếp sau, tất cả như lúc ban đầu

Thượng Quan Lâm dẫn một đội nhân mã, chậm rãi đi theo phía sau Vân Trinh, đi thẳng đến tây thành.

Ven đề phía tây thành, trên thảm cỏ vốn dĩ trống trải kia, giờ đây dựng lên mấy trăm lều trại, xa xa nhìn lại, thật giống như một đám gò đất nhỏ, như nơi mai táng người chết, khiến cho người ta ức chế không nổi mà muốn hét chói tai, nhưng lại không phát ra được thanh âm nào, từ trong lều trại kia mơ hồ truyền ra tiếng ai khóc, đối diện với sống chết cuối cùng thì có thể có bao nhiêu người thần nhiên đối mặt được đây.

Cho đến tận giờ phút này, Thượng Quan Lâm trong lồng ngực như có một đợt sóng trào dâng, thầm nghĩ cứu những người này, sắc mặt nặng nề, quanh thân bao phủ hàn khí, vung tay lên hạ mệnh lệnh.

“Mọi người xuống ngựa”.

Thượng Quan Lâm làm gương nhảy xuống ngựa đầu tiên, theo sát sau đó là Mộc Ly, hai trăm kỵ binh phía sau cũng lưu loát xuống ngựa, đứng chỉnh tề bên ngựa đợi lệnh, nhưng trái lại mấy tên ngự y bên trong xe ngựa, cọ xát mãi không chịu xuống dưới. Lúc trước, bọn họ đã vén rèm đánh giá qua tòa thành bị ôn dịch này, khung cảnh tiêu điều trống trải kia, khiến người nhìn kinh hãi đảm chiến, vốn bọn họ nghĩ, sẽ có người đưa bọn họ đến dịch quán để nghỉ ngơi, ít nhất có một đoạn thời gian hòa hoãn, nhưng mà ai biết, Vương gia lại trực tiếp đem bọn họ tới nơi tụ tập phần lớn bệnh nhân này.

Những ngự y này, tuy rằng chức quan không lớn lắm, nhưng vẫn là những kẻ luôn sống an nhàn, có khi nào trải qua những chuyện như vậy đâu, đương nhiên khi gặp phải loại chuyện này rất nhiều người không chịu xuống xe.

Một người, hai người ....

Thượng Quan Lâm chờ đến mất hết tính nhẫn nại, sắc mặt lạnh lùng, lạnh giọng quát lên: “Bỏn vương đếm ba tiếng, nếu kẻ nào còn chưa chịu xuống dưới, tất cả trăm đầu thị chúng”.

Một tiếng quát này, giống như sét đánh giữa không trung tạo ra một vết rách, người bên trong xe ngựa nghe vậy nghiêng ngả lão đảo, xô xô đẩy đẩy, thậm chí còn có người bởi vì giành xuống trước mà bị rơi xuống khỏi xe ngựa. Lúc này đây tất cả mọi người đều thật sự nhanh chóng. Thượng Quan Lâm mới chỉ đếm đến hai, đám ngự y cũng đã run rẩy xuống dưới hết, thở hổn hển, nhìn Vương gia, nào dám nói nhiều một câu.

Thượng Quan Lâm trong mắt lạnh hàn, dòn khí đàn điền, lạnh lùng mệnh lệnh: “Mọi người đứng tại chỗ đợi, lát nữa sẽ có mệnh lệnh sau”.

“Rõ, Vương gia”.

Hai trăm kỵ binh chỉnh tề lên tiếng trả lời, khiến đám ngự y kinh hãi trợn to mắt, môi mấp máy, nhỏ giọng nói thầm

“Vương gia, chúng thần vẫn còn chưa được nghỉ ngơi”.

“Đúng vậy, bọn thần không chịu nổi nữa rồi”.

Đáng tiếc những tiếng này Thượng Quan Lâm không nghe thấy, có lẽ nghe được, cũng mặc kệ, hán dẫn theo Mộc Ly đuổi kịp Vân Trinh phía trước, đi gặp Vân Mặc, nói vậy Vân Mặc cũng đã bị lây nhiễm ôn dịch, không biết thế nào ?

Chỉ là khi mọi người vừa tới liền bị ngăn ở bên ngoài lều trại, Mộ Thanh cùng Mộ Bạch cứng nhắc mở miệng: “Lâm Vương gia, công tử, Vương gia đang ngâm thuốc”.

“Tắm thuốc?”

Hai nam nhân quay lại nhìn nhau, Vân Trinh cũng liền hồi thần, nhất định là Tiểu nhi khai phương thuốc cho phụ thân, nhưng nàng là nữ nhi, chẳng lẽ cũng

ở trong đó?

Vân Trinh vùng tay lên, Mộ Thanh cùng Mộ Bạch tự động thu tay về.

“Vương gia mời vào, nếu Vương gia khẳng khẳng muốn thỉnh an, vậy thì xin mời vào trong”.

Vân Trinh mặt không chút thay đổi lướt qua bọn họ, ánh hoàng hôn thê lương phản chiếu trên khuôn mặt hắc, Thượng Quan Lâm không khỏi đoán, chẳng lẽ Vân Mặc bệnh nặng, ông ta không thể chống đỡ nữa sao? Tuy rằng đây chính là tâm nguyện từ trước tới nay của Hoàng thượng, nhưng giờ khắc này Thượng Quan Lâm chỉ cảm thấy phiền muộn vô cùng, trong lòng nặng nề, Đông Tần thật sự sẽ mất đi một mãnh tướng hay sao?

Tiền hoàng trọng dụng Vân Mặc, chẳng lẽ chỉ vì cánh thê lương ngày hôm nay của ông ấy thôi sao?

Thượng Quan Lâm chân như bị thứ gì đó ghim chặt, mỗi một bước đều nặng giống như đeo ngàn cân, cho tới tận khi đi vào trong lều trại.

Bên trong lều trại cũng không tính là rộng rãi, một bình phong màu trắng ngăn cách với bên ngoài, bên cạnh là một chiếc bàn, nơi đó có một thiếu niên mặc cẩm y màu lam, tóc được buộc cao lên ngồi đó viết nhanh cái gì đó, không biết viết cái gì, biểu tình còn nghiêm túc đến cực điểm, da thịt hơi đen, hai hàng lông mày rậm như trắng lưỡi liềm, lông mi thật dài che đi ánh mắt, trên trán có mồ hôi toát ra, bên cạnh người có một nữ tử kiều mị, đang dùng khăn gấm lau mồ hôi cho hắn.

“Công tử, mệt rồi thì nghỉ ngơi một lát đi”.

Uyển Uyển dịu dàng mở miệng, vừa nhắc tay cầm khăn liền bất động, trước mắt là hai nam nhân xuất sắc, một người nho nhã, đôi mắt đen như bầu trời ban đêm, khiến cho người ta không thể nào nhìn thấu suy nghĩ của hắn được, mà một người khác quanh thân lạnh lẽo, mày kiếm mắt sáng, ngũ quan lập thể mà cương nghị, mặc một bộ cẩm y màu đen, nơi thắt lưng đeo đai ngọc được thêu những đám mây viền vàng, nơi viền cổ tay áo dài đều được thêu kim tuyến, một thân đẳng hoàng, chỉ là từ người kia toát ra sát khí rất nặng khiến người ta phải nhượng bộ lui binh.

“Hắn là người phương nào?” Giọng nói lạnh lùng cất lên.

Vân Trinh cả kinh quay đầu ôm quyền: “Là thân thích xa của Vân gia, bởi vì y thuật của hắn rất cao, cho nên ra roi thúc ngựa, phái người đón hắn tới đây hỗ trợ”.

Đối thoại giữa hai người cũng đã kinh động đến người đang ngồi bên bàn viết kia, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt kia sáng trong giống như ánh sao trên bầu trời, trực tiếp rơi vào trong mắt Thượng Quan Lâm, đáy lòng run lên, ánh mắt này thực là sáng, từ đáy lòng dâng lên một cảm giác khác thường khó hiểu.

Vân Tiểu vừa thấy người tới là Thượng Quan Lâm, nhanh chóng thu hồi tầm mắt, đứng dậy ôm quyền, khách khí kính cẩn.

“Nghe công tử nói muốn đi tiếp Lâm Vương gia, nói vậy vị này chính là Lâm Vương gia, Phụng Quan tham kiến Lâm Vương gia”.

“Phụng Quan?” Thượng Quan Lâm lặp lại tên này, chỉ cảm thấy tên này đọc trong miệng cũng cảm thấy sinh hương, còn có một chút cảm giác quen thuộc, nhưng suy nghĩ thật kỹ lại, hình như hắn chưa từng gặp qua người nào như vậy, xem ra là mình suy nghĩ nhiều rồi. Bỗng nhiên hắn giật mình, mình bị làm sao vậy, một người luôn lạnh lùng lãnh đạm như hắn, sao lúc này lại đối với thiếu niên này sinh ra hứng thú, quá hoang đường, Thượng Quan Lâm không thể chấp nhận sự hoang đường này của mình nên bước chân nhanh hơn vèn rèm lên đi vào.

Bên trong bình phong màu trắng kia, tràn ngập vị thuốc, bên trong thùng tắm lớn là Vân Vương gia đang ngồi đó, sắc mặt nhợt nhạt bị sương mù che đi, đôi mắt nhắm nghiền, vẻ mặt trắng xanh, có điều lúc này trong xanh đen ấy cũng ẩn hiện vẻ hồng nhuận.

Hai quân y đang không ngừng dùng gáo gỗ múc nước tắm đổ lên trên người Vân Vương gia, không ngừng gội lên thân thể ông.

Nhưng mà Vân Vương gia cũng không có tỉnh lại, nghiêng người tựa vào thùng tắm, lộ ra thê lương vô tận.

Thượng Quan Lâm chính mắt thấy tình trạng lúc này của Vân Mặc, trong lòng một chút vui thích cũng không hề có, hình ảnh này hắn đã tưởng tượng rất lâu, lúc này lại hiện ra trước mắt rõ ràng, nỗi bi thương nồng đậm kia giống như từ xa phía nơi chân trời đè nén hắn, khiến người ta không thể thở nổi.

Suy nghĩ từng chút từng chút một rõ ràng hơn, khi tiền hoàng bắt đầu trọng dụng Vân Mặc, Vân Mặc cũng không hề phạm phải một lỗi nhỏ nào, nhưng sao lúc này lại bị đối xử như vậy.

Tấm rèm trắng bị nhắc lên, mang theo một con gió lùa vào, có người đứng bên người hắn, giọng nói trầm thấp mà lạnh lẽo vang lên: “Kết quả như vậy không phải là mong muốn của các ngươi sao?”

Quân y nhìn tình cảnh trước mắt, cảm nhận được một luồng khí lạnh lẽo tiêu điều xâm nhập vào, một câu cũng không dám nói.

Bên ngoài bỗng vang lên một tiếng nói nghiêm túc mà lạnh lùng: “Các ngươi muốn ở trong đó mãi hay sao? Hiện tại cần phải đi làm việc”.

Vân Tiểu đã khôi phục lại bình tĩnh, lúc trước bất ngờ nhìn thấy Thượng Quan Lâm, là có một chút khản trương, nhưng giờ phút này, nàng là một gã thiếu niên, lại còn là một đại phu, Thượng Quan Lâm kia có nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến con ngốc trước kia.

Kỳ thật nàng dịch dung cũng không phải là cao minh lắm, nhưng vì rất nhiều người đều có một ý niệm chủ quan trong mình, người trong cung kia là con

ngốc, mặc dù cảm thấy ánh mắt của nàng có chút giống ngốc hậu, nhưng tuyệt đối cũng sẽ không đem nàng với con ngốc kia liên hệ cùng một chỗ.

Một con ngốc lại không ngốc, con ngốc có thể có y thuật cao siêu sao?

Đây là tuyệt đối không có khả năng, cho nên dù Vân Trinh đã hoài nghi nàng, nhưng trước mắt bọn họ vẫn là phải đồng tâm hiệp lực điều tra rõ mọi chuyện, cuối cùng thì đây là ôn dịch hay là do người khác hạ độc, sai từng bước, liền vạn kiếp bất phục, giờ phút này sao có thể lục đục với nhau.

Vân Tiếu quát một tiếng, những người bên trong tự động chạy ra, Thượng Quan Lâm về mặt cô đơn, quanh thân càng thêm lạnh lẽo, giống như đập tuyết mà tới, mang theo khí lạnh đập vào mặt, trong đôi mắt đen sâu thẳm kia thật bức thiết, tràn ngập bi thương, vậy mà lại lộ ra một chút chân thành tha thiết

“Hiện tại lập tức lệnh cho ngự y điều tra rõ rốt cuộc đây là ôn dịch gì? Lập tức kê thêm một đơn thuốc nữa, ngăn chặn ôn dịch lan tràn”.

“Không cần”. Vân Tiếu lên tiếng cự tuyệt, hiện tại đã không còn thời gian đi thăm dò xem là ôn dịch gì nữa rồi, hiện tại phải làm là tìm xem những người này bị trúng loại độc gì, mau chóng giải độc, sau đó sẽ tìm ngọn nguồn, hiện tại tìm ngọn nguồn, chẳng qua càng đẩy nhanh tử vong của những người này mà thôi. Hơn nữa mấy lão già ngự y viện tới giúp kia, lẽ mà lẽ mà, người sống an nhàn sung sướng quen rồi, có thể thân nhiên đối mặt với ôn dịch lần này hay không? Chỉ sợ là uống phí thời gian.

Nhưng Thượng Quan Lâm hiển nhiên không đồng ý với lời của Vân Tiếu, tuy rằng hắn thấy phương pháp chữa trị của thiếu niên này với Vân Mặc dường như không tệ, nhưng với ôn dịch như vậy mà không dựa vào nhiều người điều tra, chỉ dựa vào phỏng đoán của một thiếu niên, chỉ sợ chưa chắc đáng tin, cho nên hắn cho là vẫn nên kiểm tra.

“Người dám nghi ngờ lời bốn vương?”

“Vương gia là tới cứu người, hay là đến để diệt thành?”

Vân Tiếu cũng không khách khí, trợn mắt nhìn hắn, một thân hiên ngang凛冽, cuồng ngạo nhuộm quanh thân, trong đôi mắt sáng trong kia toát ra hai đốm lửa, giống như đang bốc cháy, nếu như Thượng Quan Lâm vẫn khăng khăng, cho dù nàng có phải đánh nhau với hắn, cũng không cho phép hắn tiếp tục trì hoãn thời gian.

Một bên Vân Trinh sớm đã tới ngăn giữa hai người, quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Lâm

“Ta tin tưởng năng lực của Phụng Quân, Vương gia hãy cứ mệnh lệnh cho người đi làm đi”.

“Ừm”. Thượng Quan Lâm nghĩ trước nghĩ sau, cảm thấy lời của thiếu niên này cũng đúng, trước mắt cứu người quan trọng hơn, mặt trầm xuống không nói được một lời.

Bên cạnh, Vân Tiếu đã quyết đoán mệnh lệnh: “Lúc này, Vương gia hãy mệnh lệnh cho hộ vệ hoặc là binh tướng mang tới, nghe theo lệnh của Vân công tử, lập tức đi Đông Thành, điều tra những người còn sống khỏe mạnh, hỏi bọn họ tình trạng ăn uống hiện tại của bọn họ, về phần những ngự y này, liền phụ trách hỏi những bệnh nhân trúng ôn dịch, xem bọn họ đã ăn những thứ gì, hai bên đối lập, từ trong đó nhất định có thể lấy được thứ gì chống lại được ôn dịch”.

“Vậy ta làm cái gì?”

Thượng Quan Lâm hiếm khi lại lên tiếng hỏi, người khác đều có việc, hắn lại không có việc để làm, cảm giác này rất quái lạ, có điều khi hắn hỏi ra, lại càng quái.

Tất cả mọi người trong lều trại đều nhìn hắn, hắn là Vương gia, ai dám điều động hắn chứ, có điều nếu hắn đã mở miệng, Vân Tiếu cũng không khách khí với hắn, dù sao hiện tại đang thiếu nhân thủ, quơ được người liền dung, đó là nguyên tắc của nàng.

“Vậy Vương gia cùng với những thủ hạ này, lấy ra một ít người, chế củi chuẩn bị nôi, chỉ cần tìm được ra thứ gì đã ức chế được nó, lập tức nhóm lửa nấu cho mọi người ăn đi”.

Vân Tiếu mệnh lệnh xong, liền quay đầu dặn dò Lưu Tinh cùng Kinh Vân đứng một bên.

“Các người đi trợ giúp cho công tử”.

“Dạ, công tử”. Hai người đáp lời, đi đến bên người Vân Trinh, chờ đợi hắn sai phái.

Tất cả đều đã sắp xếp ổn thỏa, Vân Trinh đi ra ngoài trước, Thượng Quan Lâm cũng theo sát sau đó, tiếp theo là Lưu Tinh cùng Kinh Vân, có điều khi Thượng Quan Lâm đi tới cửa mới phản ứng lại, hắn đường đường là Vương gia lại phải đi bỏ củi chuẩn bị nôi sao, còn tiểu đại phu như hắn ta thì làm cái gì chứ, không phải là cái gì cũng không làm chứ, lúc này này Thượng Quan Lâm ánh mắt trở nên hung ác, chợt quay đầu lại.

“Còn người, làm cái gì?”

Vân Tiếu mặt trợn trắng, chỉ chỉ giấy bút trên bàn: “Không thấy được ta tìm ngọn nguồn sao? Vương gia vẫn là nhanh đi bỏ củi đi”.

Thượng Quan Lâm bị tức không nhẹ, vừa xoay người nhìn thấy nữ tử bên cạnh Vân Tiếu, hình như có chút quen thuộc, vừa đi ra ngoài vừa nghĩ, nữ nhân này là ai, đáng vẻ xinh đẹp, nhưng mà có đẹp đến đâu thì hắn cũng chưa gặp qua, sao lại cảm thấy quen thuộc như vậy?

Người cũng đã đi tới lều trại phía đông, lúc này cũng không phải là thời điểm để hẩn nghĩ nhiều, lập tức dựa theo cách mà Vân Tiếu đã đưa ra mệnh lệnh xuống.

Hai trăm kỵ binh kia vừa nghe mệnh lệnh, lập tức theo Vân Trinh tới Đông thành, đoàn người nhanh chóng rời đi.

Nhưng hai mươi ba mươi tên ngự y kia, vừa nghe thấy đề bọn họ vào trong lều trại hỏi tình trạng của bệnh nhân, người người sợ tới mức mặt xám như tro tàn, lui ra phía sau từng bước, kiên quyết không chịu bước ra nửa bước, cuối cùng Thượng Quan Lâm giận dữ, nổi giận dè dè.

“Mấy lão già vô dụng các ngươi, ngay cả bốn vương còn phải bỏ củi rửa nồi, vậy mà các ngươi còn ngồi chỗ này gào khóc thảm thiết, lại kêu một tiếng chặt một cánh tay, kêu hai tiếng chặt một chân”.

Lời này vừa vang lên, đám ngự y kia lập tức vọt vào trong lều trại, cũng bắt chước có lấy bệnh truyền nhiễm hay không.

Mọi người phân công nhau làm việc, Thượng Quan Lâm cũng không nhàn nhả, lập tức nhận dụng cụ từ thuộc hạ, bắt đầu bỏ củi...

Tới chạng vạng, mỗi người trong tay đều có bản ghi chép, mà Thượng Quan Lâm cũng đã chuẩn bị nồi tốt, củi cũng đã bỏ rất nhiều, chỉ chờ nhóm lửa hầm dược, loại việc này đúng là làm khó vị Vương gia này rồi, có điều hành động này của hẩn cũng chiếm được lòng người. Binh lính giữ vững thành trì Phong Nha Quan nghe nói Vương gia tự mình dẫn quân tới cứu viện, lại còn rửa nồi bỏ củi cứu những người lây nhiễm ôn dịch, những binh lính này đều lệ nóng doanh tròng, cảm động không thôi.

Phó tướng Phong Nha Quan – Phong Lập Thành, dẫn một số võ tướng thủ hạ không bị nhiễm ôn dịch tới đây thỉnh an Thượng Quan Lâm.

Bởi vì sợ ảnh hưởng tới những người ở khu người bệnh, cho nên Vân Tiếu lệnh người đem một đám bọn họ đuổi đi, muốn thỉnh an hã, vậy thì đi xa một chút.

Phong Lập Thành cùng vài tên võ tướng thủ hạ, không ngờ lại gặp được một thiếu niên quý dị như vậy ở trong lều trại của Vân Vương gia, mà thiếu niên này lại còn là người đứng đầu ngăn chặn ôn dịch lần này, chuyện này xảy ra khi nào, vậy mà hẩn một chút cũng không hề biết. Phong Lập Thành sắc mặt khó coi, chuyện ở Phong Nha Quan, hẩn luôn luôn rõ như lòng bàn tay, chỉ duy chuyện về thiếu niên này lại không hề có người bẩm báo, xem ra mọi chuyện gần đây rất rối loạn.

Cả đám đều bị đuổi đi rồi, bên trong lều trại, hai chồng giấy ghi chép đặt trên bàn, Vân Tiếu nhìn không chuyển mắt so sánh hai bên, kiểm tra, nhìn xem rốt cuộc thì có cái gì khác nhau, rất nhanh nhạy liền phát hiện chỗ khác biệt.

Những người còn sống, bao gồm cả ca ca của mình đều thích uống một loại trà, mà loại trà này là một loại cỏ dại thường có trên núi gần đây, tên là Tử La Căn, cánh lá đều là màu tím, người dân hái về, sau khi rửa sạch sẽ, rồi pha trà uống, tất cả những người uống trà đều không làm sao, chứng tỏ Tử La Căn này có tác dụng khử độc, hiện tại những người đã bị nhiễm ôn dịch kia, nếu như uống Tử La Căn này, tuy rằng không thể khỏi ngay được, nhưng ít ra có thể ngăn cản nó lây nhiễm khắp nơi.

Vân Tiếu vừa phát hiện, lập tức mệnh lệnh Vân Trinh.

“Ca ca, thì ra Tử La Căn này có tác dụng khử độc, hiện tại lập tức mệnh lệnh cho người đi vùng lân cận tìm thứ này”.

Vân Trinh nghe vậy, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần có thể ngăn cản ôn dịch tiếp tục lan tràn đã là tốt lắm rồi, về phần Tử La Căn này, trong quan nội có thể tìm thấy khắp nơi, ban đầu uống có chút đắng, nhưng sau đó lại có một cỗ dư hương. Ban đầu hẩn cũng không thích uống thứ này, sau lại phát hiện hương vị vô cùng tốt, cho nên khi không có việc gì liền uống, không ngờ lại có thể khiến hẩn miễn bị nhiễm độc.

“Được”.

Vân Trinh dẫn Lưu Tinh cùng Kinh Vân đi, lại chạm mặt với Thượng Quan Lâm, nói qua một chút sự tình, vị Lâm Vương gia này đầu tiên là khó có thể tin, cuối cùng trong con ngươi màu đen kia lại hiện lên kính trọng, cuối cùng nghĩa bất dung từ cùng Vân Trinh cùng đi làm chuyện này.

Có người nhóm lửa, có người đi tìm Tử La Căn, rất nhanh ven đê Tây thành khói nhẹ lượn lờ, hương vị đắng chát của Tử La Căn tràn ngập trên mặt sông.

Kế tiếp, phàm là những người còn sống, ngự y, quân y, bao gồm cả binh tướng tới hỗ trợ, mỗi người đều phân công nhau hành động, dùng thùng gỗ hình tròn, đựng nước canh Tử La Căn, lần lượt đưa vào trong lều trại, những người nhiễm bệnh nghe nói được cứu rồi, sớm đã thi nhau cướp uống canh Tử La Căn kia.

Toàn bộ ven đê Tây thành tràn ngập niềm vui sướng, hương vị nồng đậm khiến những thân liễu ven đê cũng đều khẽ rung, gió nhẹ thổi qua, nước sông lăn tăn.

Mọi người bận cho tới hơn nửa đêm, mới cho tất cả người bệnh uống canh này xong.

Bên trong lều trại của Vân Vương gia, Vân vương gia trải qua một canh giờ ngâm mình trong thuốc, cũng đã được uống một chén thuốc Tử La Căn, đến tối, thể nhưng tỉnh lại, khẽ nâng mi, nhìn bóng người đang ngồi bên cạnh bàn kia, tóc mai xõa xuống che đi khuôn mặt của nàng. Vân vương gia giật mình trong nháy mắt, cuối cùng mới nhớ ra, đây là nữ nhi của ông, nữ nhi mà mình thương yêu nhất – Vân Tiếu, tuy rằng đã dịch dung, nhưng lại vẫn rực rỡ mà đáng yêu như vậy, đứa con của ông, cuối cùng cũng không ngốc, Vân vương gia trong lòng cảm khái ngàn vạn, nhin không được đã mở miệng.

“Tiểu nhi”.

Vân Tiểu ngẩn ra, một bên Uyển Uyển sớm kêu lên: “Công tử, Vương gia tỉnh rồi”.

Nàng gọi đã thành thói quen, vẫn như cũ gọi Vân Tiểu công tử.

Vân Tiểu sớm xoay người bỏ nhào đến bên giường, nắm chặt lấy bàn tay Vân Mặc, ý cười lan đến tận đuôi mắt, dịu dàng mở miệng: “Phụ thân, cha tỉnh rồi, thật sự là quá tốt, hết thấy đều đã không có việc gì”.

“Tiểu nhi, quả nhiên là Tiểu nhi của cha”.

Vân Mặc vươn tay sờ sờ mặt Vân Tiểu, nồng đậm vui sướng, trên khuôn mặt cương nghị mà gầy gò kia phủ một tầng ánh sáng, trong mắt không ngừng phấp phồng long lanh, giống như chồi non nhú lên ngày xuân, lại càng giống như ánh sáng ban mai trong đêm tối lạnh lẽo, như một ngọn đèn ấm áp xuất hiện trong cái rét thê lương trong lòng ông. Cho tới nay, việc Tiểu nhi bị ngốc luôn gây áp lực với ông, nhưng giờ phút này ông thầm nghĩ muốn bỏ hết tất cả, để cho vui sướng của mình cùng tất cả mọi người đều biết, ai nói Tiểu nhi nhà ông ngốc nào, nàng là người tốt, nàng là cô gái đáng yêu xinh đẹp, là bảo bối người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.

“Dạ, phụ thân”.

“Tiểu nhi, sao con lại xuất cung tới đây, Hoàng thượng làm sao có thể?”

Vân Mặc vui sướng qua đi, lo lắng liền nổi lên gương mặt, chẳng lẽ là Hoàng thượng đã làm gì Tiểu nhi?

Vân Tiểu nhìn người nam nhân này, trong chốc lát vui sướng, trong chốc lát trêu đùa, sợ ông lại lo lắng, làm sao dám nói cho ông biết mình bị phế chứ, đang muốn tìm cớ gì đó, cửa lều trại mở ra, mang tới một cơn gió nhẹ, có người đi tới bên cạnh nàng, đúng là ca ca Vân Trinh.

Vân Trinh vừa thấy phụ thân đã tỉnh, mấy ngày nay mặt đều căng thẳng, lúc này liền giãn ra, đôi mắt đen như giếng cổ kia sáng lên, khóe môi tràn ngập ý cười, ôn nhuận như ngọc, giờ khắc này, hẳn lại khôi phục như trước, Vân Tiểu thấy hẳn bước vào, tao nhã nho nhã, giống như người bước ra từ sách cổ – ca ca Vân Trinh.

“Phụ thân”.

Một tiếng gọi này, cơ hồ như vang vọng, dùng hết toàn lực, rốt cục không nhịn được mà có cái gì đó dâng lên, gắn vào đồng tử trong tròng mắt ấy, mấy ngày nay, hẳn vô cùng sợ hãi, sợ hãi tính mạng của phụ thân mất đi, nếu như quả thật là như vậy, hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho tên hoàng đế kia.

“Được rồi, Trinh nhi, cha không sao, lần này con vất vả rồi, hiện tại ôn dịch thế nào rồi?”

“Phụ thân mọi chuyện đều đã có con rồi, cha đừng lo lắng quá, đem thân thể tĩnh dưỡng cho thật tốt đi”.

Vân Tiểu ngồi bên cạnh cũng mở miệng: “Đúng vậy, phụ thân, mọi chuyện đã có ca ca rồi”.

Vân Mặc nói nói mấy câu, liền có chút mệt mỏi, cố sức chống đỡ muốn nói chuyện với Tiểu nhi nhiều hơn nữa, hình ảnh như vậy ông có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới, có thật nhiều lời trong lòng muốn nói với Tiểu nhi, nhưng vì sao mí mắt lại cứ dính lấy nhau chứ, thân thể chết tiệt này, đúng là làm hỏng việc mà, Vân Mặc vừa nghĩ vừa mê man mở miệng.

“Tiểu nhi, chờ, chờ đi, phụ thân có rất nhiều điều muốn nói với Tiểu nhi”.

“Vâng, con chờ”.

Vân Tiểu gật đầu, một bên Vân Trinh cũng nhìn nàng, mọi người khiến người chú ý như vậy, cả người như tỏa ra ánh sáng khiến người ta không thể bỏ qua, nhưng hẳn biết nàng không phải Tiểu nhi ban đầu, tuy rằng không biết là xảy ra chuyện gì, nhưng nàng như vậy lại mang tới cho phụ thân rất nhiều hi vọng, cũng mang tới hi vọng cho chính mình, hơn nữa nàng không hề có chút ý xấu nào, tấm lòng thiện lương như vậy, cho nên mặc kệ nàng là ai, hẳn đều đã chấp nhận nàng rồi.

Vân Mặc yên tâm ngủ, trên mặt lộ ra nụ cười cảm thấy mỹ mãn.

Nhìn một ngày, mọi người đều đã đói bụng, có người nhóm lửa nấu cơm.

Cửa lều trại, Mộ Thanh ngăn lại người tới cửa, cung kính bẩm báo với bên trong: “Công tử, cơm đã làm xong rồi, mời mọi người đi dùng cơm ạ”.

Vân Trinh cùng Vân Tiểu nhìn nhau cười, cùng nhau đi ra ngoài, Lưu Tinh cùng Kinh Vân, còn có Uyển Uyển đều đi theo bọn họ ra.

Bầu trời đêm đen đầy sao, giống như trên vải gấm màu đen đính đầy kim cương sáng loáng, chợt lóe chợt lóe hết sức lấp lánh.

Trăng non như lưỡi liềm, ven đê Tây thành như được phủ một lớp ánh sáng mỏng manh, cả vùng đất mờ mờ ảo ảo, hơi nóng lượn lờ giữa không trung, liền bị gió thổi tan bốn phần.

Trên một thảm cỏ trống trải, những bó đuốc được dựng lên, chảo lớn được đặt trên đồng lửa, bên trong là thịt heo hầm với rau cải trắng, thỉnh thoảng lại tỏa ra mùi hương, khiến người đói bụng kêu vang, hết sức đói, hơn nữa tất cả mọi người đều đã được uống canh Tử La Căn, không lo lắng bị trúng độc, bởi vậy bữa ăn này ăn thực là ngon.

Khi bọn họ vừa tới nơi, rất nhiều người đều đã bắt đầu, loại thời điểm này, không một ai còn để ý tới những lễ nghi phiền phức nữa, nhìn đến bọn họ đi tới, ngẩng đầu chào hỏi, tất cả đều vô cùng im lặng, chỉ nghe thấy thanh âm ăn cơm, cùng với náo nhiệt vừa rồi hoàn toàn khác xa.

Vân Trinh vừa ngẩng đầu liền hiểu, thì ra cách đó không xa là Vương gia cùng một đám người hân mang tới đang ngồi.

Đám ngự y tức giận dựng râu tròng mắt, có chút khó có thể tin, bọn họ từ ngàn dặm chạy tới đây lại được chiêu đãi như vậy đây, trong lòng thật sự khó có thể cân bằng, nhìn bát sứ hoa men xanh lớn trong tay, bên trong là một khối thịt béo ngậy trôi nổi, không khỏi buồn nôn, lại ngẩng đầu lên nhìn người khác, thế mà bọn họ còn có thể ăn vô cùng ngon. Đám ngự y không khỏi thở dài một hơi, chiêu theo cá tính bọn họ thì đã sớm nổi giận rồi, nhưng quay đầu lại nhìn Vương gia nhà mình, lại chịu được những thứ này mà vui đầu ăn, tuy rằng sắc mặt có chút cứng nhắc, thế nhưng cũng không cầu kinh chút nào.

Vương gia đều không nói, những người như bọn họ có thể nói gì đây, trong bụng cũng vô cùng đói, chịu đựng ghê tởm, nhắm mắt mà ăn một ít đi.

Vân Tiểu cùng Vân Trinh chọn một chỗ rồi ngồi xuống, lập tức có người dùng khay bưng bát tới đây, mỗi người lấy một bát.

Nói thật ra, Vân Tiểu cũng không thích những thứ mỡ ngậy này, có điều nàng cũng không quên giờ phút này mình đang là một gã nam nhân, không phải Uyển Uyển, Uyển Uyển có thể bịt mũi biểu hiện chán ghét của mình, nàng lại không được, chẳng qua Vân Trinh sao lại không biết.

Sớm vờn đùa lại đây, gấp đi miếng thịt béo bên trong, bỏ vào trong bát của mình.

Trước đây Vân Trinh cũng không ăn được những thứ này, nhưng từ khi đến nơi đây hân cũng đã phóng khoáng hơn rất nhiều, mồm to uống rượu, ăn bát thịt lớn, giống với những tướng sĩ biên quan này.

Bởi vì về sau rất có khả năng hân chính là một phần tử trong đây, con cháu Vân gia bọn họ đều phát triển thích nghi với cuộc sống, chỉ có thể thích nghi dần mà thôi, nếu không thích nghi được thì không biết thế nào đâu!

“Ca ca, cảm ơn”.

Vân Tiểu nhỏ giọng nói, Vân Trinh đã cúi đầu ăn miếng lớn, nghe thấy lời nói của muội muội, quay đầu nở nụ cười với nàng, ánh trăng xuyên qua tầng mây thưa, ánh trăng mờ mờ như tấm lụa mỏng chiếu lên mặt hai người, nhìn về mặt hai người như thâm tình nhìn nhau.

Cách đó không xa, một đôi mắt lạnh lẽo lạnh lùng trừng tới, trong mắt tràn ngập hoài nghi, còn có hung ác tàn bạo.

Thượng Quan Lâm không nói được một lời chỉ mãnh liệt trừng hai người đối diện, rõ ràng là hai nam tử, lại mặt mày đưa tình giống như tình nhân vậy, chẳng lẽ Vân Trinh kia lại là đoạn tú? Vừa nghĩ tới điều này, lòng hân liền trầm xuống, trầm điều không phải tư vị, cũng không biết là làm sao vậy? Bụng lấy bát của mình đứng dậy, liền đi về phía đối diện.

Phía sau, thủ hạ Mộc Ly, ngo ngác nhìn Vương gia nhà mình.

Vương gia bị làm sao vậy? Sao lại tự dừng chạy đến chỗ người khác thế kia?

Vân Tiểu cùng Vân Trinh đang ăn cơm, Lưu Tinh với Kinh Vân còn có Uyển Uyển ngồi cách đó xa một chút, mọi người đều ăn phần của mình, nhưng thật ra Uyển Uyển lại hấp dẫn rất nhiều ánh mắt kinh diêm, thỉnh thoảng lại có người nhỏ giọng nói thầm, mấy người bỗng dưng xuất hiện này là ai vậy? Nghe nói hân ta ngăn được ôn dịch lan tràn, thật lợi hại, bên cạnh còn có nữ nhân xinh đẹp như vậy đi theo.

Trên đầu bỗng nhiên xuất hiện một bóng đen, ánh sáng bị che khuất, huynh muội hai đồng thời ngẩng đầu, liền thấy một thân cảm bào màu đen cuồng ngạo – Lâm Vương gia, trên ngũ quan cương nghị che phủ một tầng hàn sương, đôi mắt đen lạnh lùng, từ trên cao nhìn xuống bọn họ.

Vân Tiểu trong nháy mắt cảm thấy nghi hoặc, vì sao nàng lại thấy được trong mắt nam nhân này, có cái gì đó, thông tin không bình thường, lại quay đầu nhìn Vân Trinh bên cạnh người, lập tức liền hiểu được nam nhân này đang nghĩ cái gì, liền giả vờ một chút, nhấm nháp lại, tiếng nói hơi khàn vang lên.

“Trinh, ta không thích ăn cái này, cho huynh”.

Vân Tiểu trước mặt Thượng Quan Lâm gấp một miếng thịt trong bát mình, thả vào bát của Vân Trinh, sau đó cười tươi mặt mày đưa tình.

Thượng Quan Lâm thờ hốc vì kinh ngạc, trong ngực như có cái gì đó nổ tung, rất là buồn bực, nhưng hân càng tức giận bản thân mình, chuyện này thì liên quan gì tới hân, hân ý quanh thân càng đậm, lúc này rất nhiều người vừa ăn vừa chú ý động tĩnh bên này.

Vân Trinh vừa ăn vừa có lẽ hỏi: “Lâm Vương gia, làm sao vậy?”

Thượng Quan Lâm lạnh lùng liếc Vân Trinh, cao thấp đánh giá, khinh thường ở trong lòng nghĩ, không phải là một tên tiểu bạch kiểm thôi sao? Có cái gì đặc biệt, sắc mặt nghiêm túc chỉ Vân Tiểu: “Ta tìm hân hỏi chút chuyện”.

Vân Trinh như rồng mây, mắt to chớp chớp, lại càng thêm tuấn mỹ, khoe môi cong lên cười yếu ớt: “Phượng Quan hình như cũng không biết Lâm Vương

gia đi”.

“Ta muốn hỏi người, nữ nhân kia tên là gì vậy, ta có cảm giác như đã từng gặp nàng ta ở đâu đó”.

Thượng Quan Lâm nhất thời không biết nói cái gì, hắn là nhìn thấy động tác của hai người bọn họ thân mật quá đáng, cho nên mới một mạch tới đây, nào biết là đến tìm hắn để làm gì, chớp mắt, nhìn đến Uyển Uyển bên kia, lập tức lấy tay chỉ vào Uyển Uyển.

Vân Tiểu ánh mắt trầm xuống, chẳng lẽ Thượng Quan Lâm nhận ra Uyển Uyển, lại đưa mắt nhìn qua, không nên nha, Uyển Uyển so với lúc trước không biết là xinh đẹp hơn bao nhiêu, lúc mới tiến cung vừa gầy lại vừa vảnh vọt, hơn nữa mặc trang phục của cung nữ, cũng không khiến người khác chú ý, nhưng nàng hiện tại, thủy nộn xinh đẹp, tựa như nở rộ một đóa hoa mới nở vậy, chẳng lẽ ánh mắt Thượng Quan Lâm có vấn đề, Vân Tiểu nghĩ, đột nhiên xì một tiếng cười.

Ở trong đêm tối mịt mờ, thật giống như một đóa hoa nở rộ, khiến người ta vui vẻ phấn khởi.

“Có phải Vương gia coi trọng tỳ nữ của Phụng Quan, kỳ thật nếu Vương gia thích, cũng là phúc của nàng ấy, Phụng Quan sẽ để nàng tiếp Vương gia tới nay, thế nào?”

Lời nói của Vân Tiểu mang theo châm chọc sâu sắc, một số người gần đó đều nghe thấy lời của Vân Tiểu, muốn cười lại không dám cười, cố gắng nhịn lại.

Mà một số người khác lại không hiểu xảy ra chuyện gì, tiếng thì thầm bàn tán vang lên.

Thượng Quan Lâm lạnh lùng nhìn quét quanh mình một vòng, những người thấy đều kinh hãi, vội vàng đứng lên.

“Vương gia, công tử, chúng tôi ăn xong rồi”.

Còn lại một số người lớn mật, vẫn ngồi giả bộ ăn, muốn xem diễn biến tiếp theo thế nào.

Trong bóng đêm yên tĩnh, đột nhiên vang lên một tiếng khóc lớn.

“Công tử, người đừng đem nô tỳ tặng cho người khác, công tử”.

Uyển Uyển giờ phút này có thể nói là lê hoa đại vũ, người thấy mà thương tiếc, Thượng Quan Lâm lập tức từ Vương gia, thẳng cấp thành thổ phỉ ác bá cường thù hào đoạt, trong lòng vô cùng buồn bực, đêm nay mình bị làm sao vậy, khác hoàn toàn với trước kia, rốt cuộc sao chuyện lại phát triển thành thế này.

Thượng Quan Lâm sắc mặt lạnh lùng, trầm giọng hét lớn: “Cầm mồm, bốn vương không thích nữ nhân”.

Lời nói này như sét đánh ngang tai, chấn động những người đang ngồi đây xem kịch vui, về mặt đều kinh hãi, tiếp theo là tiếng ma sát quần áo, rất nhiều người sợ tới mức chạy trốn, bọn họ đã thấy sắc mặt Vương gia xanh đen rồi, sắp nổi giận lôi đình, lúc này không đi, càng đợi đến khi nào? Những ngự y kia cũng không cam lạc hậu, ném bát sứ hoa men xanh, quăng đĩa đồ gỗ, người sau tiếp người trước, trong nháy mắt liền chạy xa.

Người phải ở lại không thể đi, có hai trăm kỵ binh Vương gia mang tới, còn có hai thị vệ bên người, Mộc Ly cùng một thủ hạ khác.

Vân Trinh bên này, Vân Tiểu cùng mấy tên thủ hạ.

Mọi người kinh hãi nhìn Thượng Quan Lâm, chậm rãi khôi phục lại, mỗi người đều về mặt thì ra là như vậy.

Như vậy là có thể giải thích, vì sao Vương phủ to như vậy mà một nữ nhân cũng không có, thì ra là bởi vì Thượng Quan Vương gia là đoạn tụ.

Nhưng mọi người lại suy nghĩ, mỹ nhân Mạch Như Yên ở Yên Chi lâu kia là chuyện gì vậy? Nàng ta không phải tri kỷ hồng nhan của Vương gia sao? Chẳng lẽ đây là giả, hóa ra là Thượng Quan Lâm diễn một tuồng kịch, sợ bị người ngoài biết chuyện hắn là đoạn tụ, vậy thì khác thường đêm nay của hắn có thể giải thích, bởi vì Vương gia coi trọng không phải là mỹ nhân kia, mà là thiếu niên tuấn mỹ bên người Vân công tử.

Tin tức này đủ để nổ tung, hai trăm kỵ binh cùng hai gã thủ hạ phía sau Thượng Quan Lâm, mờ to mắt, trong mắt tràn đầy tiếc hận, đau đớn, Vương gia của bọn họ, bị hủy, sao không thương hồng trang mà yêu nam trang chứ?

Mọi người còn đang bị thương, cộng thêm khóc không ra nước mắt, Vân Tiểu còn cố tình bổ thêm một câu.

“Vương gia, tôi cũng không có cái ham mê đó, là người bình thường”.

Luôn luôn lạnh lùng trầm ổn – Thượng Quan Vương gia, rốt cuộc hoàn toàn sụp đổ rồi, sắc mặt xanh đen một mảnh, xoay người giơ tay lên, lòng bàn tay ngưng tụ một dòng khí, đánh ra ngoài, chảo sắt cùng đồng lửa trên cỏ bị dòng khí cường đại đánh tới, giống như gặp bão, bùm bùm cộng thêm bùm bùm, toàn bộ bị quét ra giữa sông.

Mặt cỏ liền đen một mảnh, mọi người chỉ thấy dáng người cao lớn tuấn kiệt kia giống như một trận gió quét qua mặt, cùng với tiếng Mộc Ly cùng một người khác vang lên.

“Vương gia, Vương gia, đợi thuộc hạ một chút”.

Một đường đuổi theo, mà hai trăm kỵ binh kia như hồ rình mồi căm tức nhìn vài người đối diện ...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Chém Giết

Vân Trinh liếc mắt nhìn Vân Tiểu bên cạnh một cái, không ngờ Tiểu nhi không chỉ có y thuật cao siêu, còn rất là tinh nghịch, vừa rồi rõ ràng là đang trêu chọc Thượng Quan Lâm, có điều hình như Lâm Vương gia thật sự là bị tức không nhỏ.

“Muội đây, chỉ nghịch ngợm thôi, chọc tới hấn rồi”.

Vân đạm phong khinh, mềm nhẹ như tiếng dòng suối chảy mùa xuân, không có chút trách cứ, chỉ có thương yêu.

Trong màn đêm tối đen, Vân Tiểu nhướn mày, trong đôi mắt đen nhánh toát lên ánh sáng như ngọc tràn đầy ý cười, quả thật là nàng cố ý, cố ý muốn chọc tức vị Thượng Quan Vương gia này, có điều hình như đêm nay hấn có chút không giống bình thường, không phải là hấn thật sự là đồng tính chứ.

Vân Tiểu rụt rụt vai lại, có chút tự kỷ nghĩ, không phải là hấn thích mình mặc nam trang thế này đây chứ, không cần đâu, rụt vai lại ném cái bát trong tay đi, về mặt u oán.

“Muội đây, chỉ nghĩ linh tinh thôi”.

Vân Trinh lại mở miệng, vẫn là giọng nói nhu hòa như lúc trước, dường như hấn đã quá quen thương yêu muội muội này, có đôi khi, thói quen là một thứ gì đó thực đáng sợ, chỉ dựa theo bản năng liền làm, mặc dù biết cô gái bên người mình đây chưa chắc đã là muội muội trước đây của mình, nhưng hấn vẫn muốn yêu thương cưng chiều nàng, chẳng qua hấn chỉ muốn biết rốt cuộc thì nàng là người nào? Trí tuệ hơn người, có y thuật cao siêu, lại không sợ trời không sợ đất .

“Tiểu nhi, huynh có việc muốn hỏi muội, chúng ta đến bờ sông đi một chút đi”.

Tuy rằng không có ánh sáng, nhưng bóng trăng lạnh lẽo, trên bờ sông phía Tây thành, vạt cỏ dại cũng đang dần nhú lên, giống như được trải một tấm thảm màu xanh, huynh muội hai người nhẹ nhàng đạp trên bóng trăng mà tản bộ.

Đám Lưu Tinh cùng Kinh Vân đi theo phía xa xa, trong bóng đêm yên tĩnh, im lặng rất nhiều. Những người bệnh đã được ăn Tử La Căn, đau đớn giảm bớt, chậm rãi đi vào giấc ngủ, bốn phía chỉ có tiếng côn trùng kêu trong đêm, cùng với tiếng nước sông róc rách.

Vân Tiểu biết cái gì nên đến sẽ đến, Vân Trinh là một người thông minh. Nàng nghiêng đầu đánh giá hấn, dưới ánh trăng mờ lung, hấn mặc một chiếc áo dài màu lam, chiếc áo này cũng chỉ làm từ vải dệt bình thường, cũng không phải là tơ lụa thượng đẳng gì đó, nhưng vẫn có một cổ cốt khí cao nhã từ trong xương lộ ra, gió đêm thổi bay tóc hấn, như nhảy múa che kín cả vai không một kẽ hở, ngũ quan ôn nhuận, giống như ngọc thạch, không cương nghị lạnh lùng cứng rắn như Thượng Quan Lâm, không phóng khoáng khí phách như Mộ Dung Xung, lại chỉ có một loại khí chất, tao nhã như trúc, ôn nhuận, như hoa mai trong đêm tối hiện trước mắt.

Một nam tử như vậy nên kết hợp với một nữ tử xuất trần thế nào đây, Vân Tiểu suy tư, Vân Trinh đã đi tới một bên đứng chờ, đôi mắt sâu thẳm như biển kia bỗng như nổi sóng.

“Nói đi, rốt cuộc thì ngươi là ai? Ta có lý do tin tưởng, ngươi tuyệt đối không phải muội muội Vân Tiểu của ta, có lẽ Tiểu nhi có thể hết ngọc, nhưng sao có thể có được y thuật cao siêu như vậy, y thuật cao siêu như vậy cũng phải có hơn mười năm thời gian mới có thể tạo nên”.

Vân Tiểu ngẩn ra, không ngờ là Vân Trinh lại gọn gàng dứt khoát hỏi như vậy, mà nàng cũng không muốn giấu diếm hấn, đáy lòng thờ dài một tiếng, nháy mắt lệ tràn đầy hốc mắt.

Nhớ tới cha mẹ kiếp trước, bạn bè kiếp trước, khi bọn họ biết nàng đã chết, có phải là giống như tâm trạng nàng khi đối mặt với Vân Mặc lúc này, đau như vậy, thương tâm như vậy.

“Huynh có tin tưởng chuyện linh hồn không? Ta là một linh hồn đến từ một dị giới, ở trong thế giới kia của chúng ta, ta đã chết, linh hồn lại xuyên qua mà tới trong thân thể này, ta liền thành Tiểu nhi, Tiểu nhi đó là ta”.

Vân Tiểu nói xong, nhìn chăm chăm thân mình cao ngất của Vân Trinh, nàng biết loại chuyện này khiến người ta rất khó tin, mặc kệ hấn có tin hay không, nàng cũng không muốn lừa hấn.

Vân Trinh lòng như chìm xuống, ý của Tiểu nhi là Tiểu nhi ban đầu đã chết, nàng chỉ là một linh hồn đến từ dị giới, nghĩ đến muội muội Tiểu nhi đã chết, Vân Trinh vô cùng đau lòng, nhưng sau khi đau lòng qua đi, nhưng lại sinh ra một chút âm áp, ít nhất nàng đến đây, hấn cùng phụ thân còn có một nơi để

gửi gắm, nếu không phải nàng, chỉ sợ phụ thân sẽ luôn sống trong hối hận mất, mà hắn sẽ lại càng thêm oán hận, cho nên nếu nàng đến đây, thì chính là muội muội Tiểu nhi của hắn, về phần Tiểu nhi chân chính...

Vân Trinh ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời đêm cao rộng, vô số ánh sao sáng lấp lánh, trong đó có một ngôi sao lớn nhất sáng nhất kia, nhất định là muội muội Tiểu nhi của hắn.

Nàng đã lên thiên đường, nhất định sẽ rất vui vẻ, mà Tiểu nhi hiện tại, là muội muội của hắn.

Vân Trinh quay đầu, trong đôi mắt trần tình kia bao phủ một tầng lụa mỏng, vươn tay xoa xoa tóc Vân Tiếu, nhẹ giọng lầm bầm: “Ồ thế giới kia, chắc hẳn muội cũng là người khiến người ta yêu thích”.

Ý là thừa nhận nàng sao, Vân Tiếu kích động vô cùng, về phần dễ thương à, cha mẹ cùng bạn bè đều nói nàng có chút bảo thủ, cả ngày chỉ giao tiếp với người chết và xương cốt, bạn bè rất ít, ngay cả bạn trai cũng không có, người như vậy có thể chọc người triu mến sao? Nhưng thật ra chọc người thăm oán cũng có thể lắm, có điều giờ phút này còn nói gì nữa chứ, biết Vân Trinh đã tiếp nhận muội muội như nàng, nàng thực vui vẻ.

“Cảm ơn huynh, Vân Trinh, huynh thật giống một người đại ca, có một tấm lòng bao la như biển lớn, tính cách bền bỉ như trúc, về sau huynh chính là ca ca của muội”.

“Ừ”. Vân Trinh cũng không nói gì nữa, quay đầu nhìn về phía trước, chọn một chỗ cao mà ngồi xuống, vỗ vỗ mông cỏ xanh bên cạnh, ý bảo Vân Tiếu ngồi xuống cùng, sau đó giống như làm ảo thuật, trong tay liền xuất hiện hai bầu rượu, chiếc hồ lô nhỏ mà khéo léo, rất là đáng yêu. Vân Tiếu vươn tay nhận lấy, cùng một cái với Vân Trinh, nhẹ nhàng rút nút ra, liền đổ vào trong miệng một ngụm, sau đó chặc chặc miệng tán thưởng.

“Thật đúng là rượu ngon”.

“Dùng hoa đào ủ, nhưng mà rất khó”. Vân Trinh cũng uống một ngụm, ngẩng đầu về phía sau, nằm dài trên mặt cỏ, chấp hai tay sau đầu, hai mắt sáng ngời nhìn chằm chằm bầu trời cao, ánh sao lấp lánh sáng ngời, sâu kín mở miệng “Muội nói xem, Tiểu nhi ở trên đó có khỏe không?”

Vân Tiếu vừa nghe liền biết hắn có ý gì, cũng học dáng vẻ của hắn, nằm xuống mặt đất, trong miệng ngâm một cây cỏ, chậm rãi nhắm nuốt, cỏ này lại hơi có vị ngọt, ngẩng đầu nhìn chằm chằm bầu trời, còn nghiêm túc nói “Nhất định nàng ấy sẽ sống hạnh phúc, rất vui vẻ”.

“Ừ, ” Cuối cùng Vân Trinh cũng bỏ được tảng đá trong lòng xuống, nghiêng người đối mặt với Vân Tiếu, giờ giờ bầu rượu trong tay lên “Nào, chúc mừng một chút, chúc mừng muội muội Tiểu nhi của ta trở thành danh y”.

“Cảm ơn”.

Vân Tiếu nâng bầu rượu trong tay, quơ quơ, lại thoải mái uống cạn một ngụm nữa.

Vân Trinh bình tĩnh nhìn nàng, đôi mắt đen sâu thẳm kia lóe sáng, không thể nào thấy rõ đáy lòng hắn đang suy nghĩ cái gì, hơn nửa ngày mới nói một câu: “Nữ tử ở thế giới kia đều giống muội như vậy sao, chẳng những y thuật tốt, còn biết uống rượu sao?”

Khí phách không câu nệ, không hề thua kém nam tử.

Vân Tiếu phì một tiếng, phun ra một ngụm rượu, rất nhanh đã phản ứng lại, tiếc hận mở miệng: “Đáng tiếc rượu hoa đào ủ à”.

Nhớ tới câu hỏi của Vân Trinh, cất tiếng cười, công khai mà không kiềm chế, ở trong bóng đêm vô cùng vang dội, từ xa có vài cái đầu ló ra, không biết đã xảy ra chuyện gì, chủ tử lại có thể cười thành như vậy, loạn không hình tượng, nhưng rất nhanh cũng đã lui đầu lại.

Tiếng cười này lại mang tới cho bọn họ một vị khách không mời mà tới, Thượng Quan Lâm, người bị khó chịu – Thượng Quan Lâm, dẫn theo hai gã thị vệ tàn bộ bên bờ sông. Bên bờ sông, cảnh liễu nhỏ nhẹ phe phẩy, trong đám cỏ dại lẫn theo những đóa hoa màu tím, tỏa ra một mùi hương nhẹ nhàng, gió đêm hơi lạnh thổi vài sợi tóc hắn tung bay, áo gấm màu đen phấp phới, cả người lộ ra một hơi thở lạnh lùng, giờ đây trong đôi mắt kia lại có chút hoang mang. Vì sao lúc trước mình không thể nào mà bình tĩnh, tức cái gì chứ, chẳng lẽ bọn họ nói trúng lòng mình sao, thật sự là đoạn tụ? Ý tưởng này bám vào đầu hắn, không thể nào bỏ qua, lòng tràn đầy kinh hoàng.

Hình như chỉ có như vậy mới có thể giải thích cho mọi chuyện, cho tới nay hắn vẫn luôn thấy nữ nhân thực chứng mất, thì ra hắn là đoạn tụ.

Hoang mang lan tràn, trong lòng nặng nề.

Bỗng nhiên, một tiếng phốc phun cười truyền tới, đêm đen như vậy, vậy mà còn có người giống hắn còn thức, chẳng qua người khác là vui vẻ, mà hắn là buồn bực.

Thượng Quan Lâm bất tri bất giác đi qua đó, nương theo ánh trăng, từ xa liền thấy trên gò đất cao kia có hai bóng người, một người nằm trên cỏ, một người ngồi đó cười đến phóng khoáng, người cười càn rỡ kia không phải Phụng Quan, thì là người phương nào? Đã trẻ thế này, vậy mà bọn họ còn ngồi đó làm gì? Đôi mắt Thượng Quan Lâm tối sầm lại, quanh thân bao phủ một tầng hàn khí, nghĩ đến tên đáng giận lúc trước vừa châm biếm mình, giờ phút này lại giống như không hề có chuyện gì ngồi kia cười, lại càng thêm tức giận, sải bước tiến về phía đó, phía sau Mộc Ly cùng một tên thị vệ khác kêu khổ trong lòng, chạy đuổi theo kêu to.

“Vương gia?”

Rõ ràng Vương gia đầu không lại miệng lưỡi tên Phụng Quan kia, tội gì mà đến đó tìm mất mặt chứ.

Có điều hình như Vương gia nhà bọn họ không nhận ra điều này, cho nên tức giận đi về phía bên đó, từ trên cao nhìn xuống hai người đang ngồi trên cỏ kia.

“Còn dám nói bốn vương là đoạn tụ, hai người các ngươi mới là đoạn tụ”.

Hắn lạnh lùng tức giận trừng mắt nhìn Vân Tiểu, Mộc Ly cùng Kiều Sở phía sau vừa nghe thấy vậy, sớm đã kêu ‘mẹ ơi’ một tiếng, sau đó nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn Vương gia, ‘gia, người ta cũng không có nói ngài đoạn tụ, sao ngài lại tự động nói liên tiếp vậy chứ?’

Quả nhiên, Vân Tiểu sau khi tìm đập mạnh và loạn nhịp qua, thản nhiên nhìn Thượng Quan Lâm.

“Phụng Quan cũng chưa có nói Vương gia là đoạn tụ, Phụng Quan chỉ nói là mình không có ham mê kia mà thôi”.

Thượng Quan Lâm bối rối, quả thật là người ta cũng chưa có nói qua hắn là đoạn tụ, chỉ nói mình là người bình thường, không có loại ham mê kia, hắn đây gọi là tự chui đầu vào rọ sao? Sau khi đã tỉnh táo lại, về mặt nghiêm túc âm ngao đảo qua đảo lại trên hai người bọn họ, cuối cùng nhìn trên tay mỗi người lại mang theo một bầu rượu, nặng nề rầu rĩ mở miệng.

“Cũng thật biết hưởng thụ đấy, bốn vương cũng coi như một phần tử đi”.

Hắn liền trực tiếp ngồi vào bên kia Vân Tiểu, vươn tay đoạt lấy bầu rượu trong tay Vân Tiểu, sau đó liền rót vào miệng, đêm nay hắn mới là người có tư cách uống rượu, hắn đường đường là một Vương gia thế mà đầu không lại một tên đại phu nhỏ nhoi, tâm tình có thể không buồn bực sao? Nhưng mà người ta cũng không phạm pháp, trừng phạt không được mà cũng không thể mắng, vậy nên hắn chỉ đành uống rượu.

Liên tục uống mấy ngụm rượu to đầy mồm, dùng sức lắc lắc hai cái, mắt lạnh liếc về phía này: “Hết rồi”.

Vân Tiểu trừng mắt, tức giận đến thở hồng hộc, thực là muốn hét chói tai, nàng thấy đã hết, tên này thực là đáng giận vô cùng, hắn đã dám đoạt rượu của nàng, trước mặt nàng trực tiếp uống hết sạch. Nàng không tức giận vì rượu hết, nhưng mà bầu rượu đó nàng đã uống qua, hắn không có chút tự giác nào sao?

Thực hiển nhiên, chút tự giác ấy Thượng Quan Lâm không có, chẳng những không có, còn đúng lý hợp tình nhìn Vân Tiểu.

“Không phải là một chút rượu thôi sao? Cần gì phải tức giận như vậy, ngày khác về Yên Kinh, bốn vương mời người tới tưu lâu lớn nhất để uống rượu”.

“Cảm ơn”. Tiếng nói vang lên, là phát ra từ trong lỗ mũi, Vân Trinh ngồi bên cạnh nhìn đôi mắt đen của Vân Tiểu bốc hỏa, lại nhớ tới nàng lớn mật, sợ nàng lại làm ra chuyện chọc giận Thượng Quan Lâm, Thượng Quan Lâm này dù sao cũng là một thân vương, tội gì mà chọc vào hắn, tự tìm phiền toái.

“Phụng Quan, nếu muốn uống thì uống của ta đi”.

Hắn nâng bầu rượu đưa tới, Vân Tiểu lắc đầu cười nhẹ một chút, đêm nay bị làm sao vậy, một người thì đưa nàng rượu của mình, một người lại đoạt rượu của nàng, nàng là một nữ nhân được không? Xoạt một tiếng đứng dậy, chuẩn bị rời đi, tiếc rằng Thượng Quan Lâm kia hiển nhiên không muốn buông tha cho nàng, duỗi tay ra tóm lấy tay áo của nàng, không chịu bỏ qua mở miệng.

“Vì sao bốn vương vừa tới người liền bỏ đi, có phải là làm chuyện gì ám muội không dám gặp người hay không?”

“Người?” Vân Tiểu quay người lại, hai mắt bốc hỏa, cắn răng, hận không thể một đám đánh mù mắt nam nhân này, để xem hắn còn dám trợn mắt nói dối được nữa không, quả đáng giận.

Mà Thượng Quan Lâm vừa vặn trái ngược hoàn toàn với nàng, thấy hắn tức giận đến dựng cả tóc, một bộ hận không thể chém mình, tâm tình lại vô cùng thoải mái, thì ra cảm giác trả thù một người lại thích thú như vậy. Có điều cứ nhìn vậy, tìm hắn lại đập nhanh hơn, ánh mắt của tiểu tử này có phải là sáng quá rồi không, sao lại sáng đến chói mắt như vậy chứ, so với sao trên trời còn động lòng người hơn. Thượng Quan Lâm xoay người cố gắng phục hồi tinh thần lại, mình lại bị làm sao vậy?

“Phụng Quan, nếu Vương gia đã đến đây, có lẽ chúng ta nên thảo luận chuyện về ôn dịch một chút?”

Vân Trinh kéo Vân Tiểu ngồi xuống, mở miệng hòa giải, ôn dịch này mới là chính sự, Vân Tiểu cùng Thượng Quan Lâm liền thu lại vẻ đối chọi gay gắt vừa rồi, ba người ngồi trên đất, liền bắt đầu thảo luận về chuyện ôn dịch trước mắt.

Thượng Quan Lâm vừa đến nơi đây, còn chưa rõ tình huống, chỉ biết là trong trận ôn dịch này đã chết rất nhiều người.

Vốn trông cậy vào đám ngự y này có thể tra ra đây là loại ôn dịch gì, nhưng mà lại sai lầm quá, mấy lão gia này căn bản là hạng người sợ chết, sao có thể cẩn thận nghiên cứu ôn dịch lần này chứ, chỉ biết nói không biết là tên là gì, thế tới rào rạt, chỉ sợ kẻ tiếp còn chết nhiều người nữa.

Căn bản là nói năng bậy bạ, xem ra trước mắt còn phải trông cậy vào thiếu niên này, tuy rằng hắn quá ngang bướng, nhưng ít nhất y thuật tương đối cao, lúc trước chỉ so qua so lại, hắn lập tức tìm ra Từ La Căn kia có thể ngăn chặn độc khí lan tràn.

“Kỳ thật ta buổi chiều đã sắp xếp tra xét một lần, đây tuyệt đối không phải ôn dịch, mà do con người gây ra”.

“Con người gây ra?”.

Vân Trinh cùng Thượng Quan Lâm đồng thời mở miệng, nhìn chăm chăm vào Vân Tiếu, Vân Tiếu tiếp tục nói: “Trận ôn dịch này mặt ngoài có vẻ giống thử ôn, trên thực tế, thử ôn sẽ không lan tràn chậm như thế, hơn nữa bệnh trạng của bệnh nhân là đau, đau đầu, sắc mặt lại có chút xanh đen, nhưng nếu là ôn dịch thì vẫn còn một điểm nữa, mà những người bệnh này lại không hề có, đó chính là đầu lưỡi của người bệnh có chút cứng ngắc, nhưng những người này nói chuyện, tất cả đều nhanh nhẹn, chứng tỏ đầu lưỡi bọn họ không hề bị cứng ngắc. Cho nên ta có lý do để tin tưởng, đây không phải là dịch chuột, mà là một loại độc, tương tự với thử ôn, về phần rốt cuộc là độc gì, còn chưa điều tra ra được, nhưng ta tin là rất nhanh thôi mọi chuyện sẽ rõ ràng”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Tiếu bao phủ bởi một tầng hào quang, rực rỡ đến lóa mắt, tự tin đối với y thuật của mình, tự tin khiến cho cả người nàng như tỏa sáng.

Thượng Quan Lâm cùng Vân Trinh ngẩng ngốc nhìn nàng, hơn nửa ngày mới có phản ứng lại, trong mắt Thượng Quan Lâm như được bao phủ một tầng sương lạnh, trầm giọng mở miệng.

“Nếu như là do con người làm, người này là ai? Ẩn nấp ở nơi nào?”

“Chỉ sợ là mật thám của quân Tây Lương, nhất định là bọn họ còn trà trộn trong quan nội”.

Ba người đang nói, bỗng nhiên vang lên tiếng vi vu thật nhỏ, mấy bóng người đồng thời nhảy dựng lên, đánh thẳng về nơi phát ra thanh âm kia, nhưng lại chỉ bắt được không khí, điều này nói lên cái gì, bên người bọn họ có người của quân Tây Lương, hơn nữa người này có võ công cực lợi hại.

Thượng Quan Lâm, Vân Trinh vẻ mặt nặng nề, hai người đồng thời nhìn Vân Tiếu, Vân Tiếu nhẹ giọng.

“Đúng, đây là phỏng đoán của ta, có thể người này ẩn thân ở trong nhóm người bị bệnh”.

Đêm dài yên tĩnh, mấy người sắc mặt đều lạnh như băng sương, nhất định phải bắt được người này, vừa nghĩ có kẻ như vậy trà trộn trong những người bị bệnh, đối với tiến triển của bọn họ rõ như lòng bàn tay, vậy thì nhất định hẳn ta cũng biết Phượng Quan là người ngăn chặn ôn dịch lần này.

Như vậy, chỉ sợ đêm nay Phượng Quan sẽ gặp nguy hiểm, tất cả mọi người đều nghĩ đến vấn đề này.

Thượng Quan Lâm lập tức trầm giọng mở miệng: “Đêm nay bốn vương đến bảo vệ Phượng Quan”.

Hắn vừa dứt lời, những người bên cạnh nghe vậy như sét đánh ngang tai, nhiều người như thế, sao lại có thể để Vương gia tự mình tới bảo vệ cho Phượng Quan chứ.

Mộc Ly, Kiều Sở lập tức cung kính mở miệng: “Vương gia, thuộc hạ xin được đi bảo vệ cho Phượng công tử”.

Vân Tiếu trấn định nhìn mọi người quanh mình, có thể thấy được tất cả những người này đều là thật tâm không muốn nàng gặp điều gì ngoài ý muốn, chỉ là Thượng Quan Lâm đáng ghét này, lại cũng không muốn nàng gặp phải sát thủ tập kích, dù sao trận ôn dịch lần này còn chưa được giải trừ.

“Không cần, ta cũng có thủ hạ của mình, đêm đã khuya, mọi người đều đi về nghỉ ngơi đi”.

Vân Tiếu nói xong, quay đầu lại nhìn Lưu Tinh và Kinh Vân: “Đêm nay cẩn thận một chút, võ công của người kia vô cùng hại, chỉ sợ hẳn không chỉ có một mình”.

Thượng Quan Lâm cùng Vân Trinh nhìn nhau, hai người cùng gật đầu.

“Lập tức bố trí tuần tra các nơi, gác cẩn thận, cần phải bắt gọn những người đó, nhưng cũng phải cam đoan an toàn cho người bệnh, chỉ sợ những người đó chó cùng rứt giậu, đến lúc đó liền phiền toái”.

Mọi người đều phân tán đi, Vân Tiếu mang theo thủ hạ của mình, đi về phía lều trại.

Mỗi người bọn họ đều được dựng một lều trại tạm thời, cách lều trại của người bệnh một khoảng cách nhất định, với cam đoan sẽ không bị lây bệnh.

Lều trại không lớn, ngoại trừ giường còn có bàn và ghế dựa, giá đặt chậu rửa mặt, cũng không còn vật gì khác nữa. Vân Tiếu ngồi trên ghế, ngẩng đầu quét mắt nhìn Lưu Tinh cùng Kinh Vân, ánh mắt có chút rối rắm.

“Tối nay, các người cẩn thận một chút, chỉ sợ lại già bất thiện, bọn người Tây Lương cũng không phải ngồi không, nếu đã ẩn núp lâu như vậy, tất nhiên sẽ đều cực lợi hại, số lượng cũng không ít”.

“Chủ từ yên tâm đi, chúng tôi nhất định sẽ bảo vệ tốt người”.

“Các người để ý chút, trăm ngàn đừng để bị thương”. Vân Tiếu quan tâm dặn dò, nàng không hi vọng bọn họ bị thương, bọn họ chính là cánh của nàng, về sau muốn bay lượn thì không thể thiếu bọn họ được.

Lưu Tinh cùng Kinh Vân lui ra ngoài, Vân Tiếu rửa mặt sau đó liền đi ngủ, dặn dò Uyển Uyển cũng nghỉ ngơi sớm một chút, mấy ngày nay chạy liên tục bọn họ cũng mệt rồi.

Đêm, chậm rãi phủ xuống, mây đen che đi ánh trăng, ánh sao cũng biến mất, vậy mà lại có gió nổi lên, càng lúc càng lớn, lá cây lay động, cây đuốc đã sớm bị thổi tắt. Trên trời bỗng lóe lên tia chớp gấp khúc, đánh về phía mặt đất, cơn mưa tầm tã từ chân trời đổ ập xuống, vô số bọt nước bắn tung tóe, ào ào rơi xuống.

Vân Tiếu chợt thức giấc, trừng mắt nhìn lều trại tối đen, gió luồn qua khe hở đã thổi tắt ngọn nến.

Đêm nay là một đêm không an tĩnh rồi.

Có điều động tĩnh lớn như vậy, vì sao Uyển Uyển lại không có nửa điểm phản ứng vậy, Vân Tiếu đưa tay đẩy nạng: “Uyển Uyển, Uyển Uyển”.

Nhưng mà một chút phản ứng cũng không có, kinh hãi dùng tay thử hơi thở của nàng, vẫn còn hơi thở, chứng tỏ nàng chỉ ngất đi thôi. Chuyện gì xảy ra vậy, mở to mắt nhìn quét chung quanh, nơi chớp mũi như có một mùi hương quen thuộc, hẳn ta còn dám đến đây, nếu hẳn đã tìm được nơi này, xem ra hẳn đã biết là nàng.

Trong đầu nàng không khỏi nhớ tới Tây Môn Thục, ánh mắt bỗng trở nên lạnh lùng, nặng nề nói: “Xuất hiện đi, ta biết ngươi đã đến rồi”.

Nàng vừa dứt lời, ngân quang hiện lên, một lưỡi đao sắc bén mang theo nhuệ khí đánh về phía này, nhưng lại không phải Mộ Dung Xung, mà là một gã thích khách muốn giết nàng. Vân Tiếu nghiêng mình né tránh, liền tránh được một đao, có điều, giữa không trung bỗng nhiên xuất hiện một tia sáng màu bạc, thổi quét về phía người kia, người kia liền bị đánh bay ra phía ngoài, ngã xuống đất bịch một tiếng.

Lúc này, bên ngoài lều trại vang lên tiếng kêu, Vân Tiếu khẽ động muốn đi ra ngoài, một bóng sáng màu trắng tiến lại, một người chặn lại đường đi của nàng, bá đạo ra lệnh: “Không cho phép đi ra ngoài, bên ngoài rất nguy hiểm”.

Vân Tiếu làm sao còn để ý tới hắn, giờ phút này lòng nàng tràn ngập lo lắng cho phụ thân. Nếu người của Tây Lương không trừ được những người bệnh đó, vậy thì nhất định sẽ rút lui từng bước muốn trừ bỏ phụ thân, cho nên giờ đây ông cực kỳ nguy hiểm, tuy đã có Mộ Thanh cùng Mộ Bạch, nhưng những người đó đã trà trộn trong những người bệnh lâu như vậy, vậy thì rất quen thuộc với những người này, và sẽ có biện pháp với bọn họ.

Giờ phút này phụ thân đang gặp nguy hiểm!

Vân Tiếu dùng sức đẩy thân hình cao lớn đang chắn đường đi của mình kia, nhưng vì bản thân không hề có nội lực, mà võ công của nam nhân này lại bí hiểm vô cùng, nàng biết, chỉ dựa vào nàng, nếu như hẳn không cho phép, nàng liền không ra được.

Vân Tiếu đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào đôi mắt bí hiểm kia, thân nhiên mở miệng.

“Giúp ta một việc, đừng để cho phụ thân xảy ra chuyện gì, chuyện ngươi lừa ta liền xóa bỏ”.

Ánh mắt Mộ Dung Xung sâu không lường được, sâu thẳm như đáy biển, tối đen tựa như bầu trời đêm không một ánh sao, khiến cho người ta có một cảm giác hít thở không thông, ngay khi Vân Tiếu nghĩ hẳn sẽ cự tuyệt, bỗng nhiên hẳn lại đồng ý, duỗi tay ra ôm lấy thất lưng nàng, sau đó liền bay lên trời.

Vân Tiếu giãy dụa: “Đi cứu cha ta, mang theo ta làm gì?”

“Ta lo lắng cho nàng”.

Bên ngoài lều trại, tiếng sấm, tiếng mưa rơi, tiếng đánh nhau, còn có tiếng kêu khóc, lần lượt thay đổi vang lên cùng một chỗ. Vân Tiếu căn bản không hề nghe thấy nam nhân này nói gì, nâng mắt lên nhìn, lại chỉ thấy mưa, đao quang kiếm ảnh, thỉnh thoảng có máu tươi bắn tung tóe ra, mưa to ào ào, hòa tan những vết máu đỏ tươi kia, dưới chân nơi nơi là màu hồng chọc ánh mắt người nhìn.

Vân Tiếu ngẩng đầu, liền thấy Lưu Tinh cùng Kinh Vân, trầm giọng gọi một câu: “Lưu Tinh, bảo vệ tốt Uyển Uyển”.

Nàng không còn ở trong lều, nếu như có người nào đi vào, lại coi Uyển Uyển đang mê man là mình, chẳng phải là hại nha đầu kia.

Lưu Tinh, Kinh Vân vừa nhắc đầu lên nhìn, lại chỉ thấy một ánh sáng màu bạc lóe lên, cảm thấy sáng rực, xem ra là người kia đến đây, chỉ cần hẳn ở đây, chủ tử sẽ không làm sao cả, mấy ngày nay bọn họ cũng đều nhìn ra, người này sẽ không gây thương tổn cho chủ tử.

Mà khi Vân Tiếu thu mắt lại, liền thấy Thượng Quan Lâm và Vân Trinh, hai người bọn họ đều đang dẫn dắt một đám người ra sức chiến đấu, bảo vệ những người bị bệnh này.

Đêm nay xuất hiện những người này, vậy mà người người thân thủ bất phàm, hơn nữa ra tay chính tề có trật tự, xem ra là một đoàn thể có tổ chức, mục đích của bọn họ nhất định là ẩn vào quan nội, muốn phá hủy Phong Nha Quan, cướp lấy thành trì của Đông Tần.

Nhưng không ngờ lại bị phát hiện, cho nên mới thực hiện kế hoạch trước thời hạn.

Bên ngoài lều trại của phụ thân, Mộ Thanh cùng Mộ Bạch quả nhiên là đang chiến đấu với người khác, vừa thấy Vân Tiếu xuất hiện, sớm đã nóng nảy nói: “Nhanh lên, Vương gia có nguy hiểm”.

Tay áo màu trắng của Mộ Dung Xung vung lên, người cũng đã tiến vào trong lều trại, chỉ thấy trong lều phụ thân đã tỉnh lại, hai người hầu hạ ông đã bị

giết ngã nằm trong vũng máu, một tên thích khách mặc toàn thân màu đen, đang vung đao muốn giết ông. Cũng may phụ thân là võ tướng, độ nhanh nhạy vẫn có, vừa nghe thấy tiếng vang liền tỉnh lại, lúc này đang đối phó với thích khách.

Mộ Dung Xung tung người lên, nhanh như tên bắn lao thẳng về phía kia, trong nháy mắt đã rơi xuống bên người tên kia, đánh ra một chuỗi chấn động cả ngũ tạng lục phủ, tên kia quay đầu lại khó tin trừng lớn mắt liền té ngã trên mặt đất, đến chết vẫn không rõ, người này thân thủ nhanh nhẹn lại tàn nhẫn như vậy, hẳn chưa bao giờ gặp qua, hẳn ta chui từ đâu ra vậy?

Vân Tiểu sớm chạy vội tới bên giường Vân Mặc, trầm giọng hỏi: “Phụ thân không làm sao chứ?”

Vân Mặc thở hỗn hển, giọng nói run rẩy: “Có chuyện gì xảy ra vậy? Còn có tiếng đánh nhau bên ngoài nữa?”

“Là quân Tây Lương, ôn dịch lần này cũng là do bọn họ hạ độc, căn bản không phải ôn dịch, bọn họ thấy ôn dịch đã bị hóa giải, liền hạ sát thủ, muốn giết phụ thân cùng những người bị bệnh đó”.

“Hóa ra là như vậy”. Vân Mặc bị thương mở miệng, ngẩng đầu nhìn về phía người đeo mặt nạ, đưa lưng về phía mình kia: “Hắn là ai vậy?”

Mộ Dung Xung chậm rãi xoay người, dưới ngọn nến, mặt nạ màu bạc trên mặt hắn lóe ra ngân quang chói mắt, đôi mắt kia, mang theo băng sương lạnh lùng, khí chất tôn quý vương giả, im lặng nhìn ông, bỗng nhiên cửa lầu trại bị nhấc lên, mà hắn giống như một làn khói nhẹ tan biến, thân thủ như vậy thực khiến người ta lưu luyến.

Mộ Thanh cùng Mộ Bạch giải quyết hết đám thích khách, liền vọt đi vào, vừa thấy Vương gia còn an toàn, hai người mới thở phào một tiếng.

Vân Mặc lâm vào trầm tư, đôi mắt tràn đầy nhuệ khí mà sắc bén như guom đao, khí phách vương giả, người này tựa hồ chính là cường giả, nhất là đôi mắt màu đen sáng bóng kia cho ông một cảm giác thực quen thuộc, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Phụ thân, cha không sao chứ?”

Vân Tiểu quay đầu, Mộ Dung Xung đã không thấy, có lẽ là hắn không muốn gặp người, chỉ là vì sao sắc mặt phụ thân lại tái nhợt như vậy, dưới ánh nến mờ lung giống như hoàn toàn không có chút máu nào.

Chẳng lẽ ông bị kinh sợ, điều đó không có khả năng, ông là lão tướng đầy kinh nghiệm trên chiến trường, làm sao có thể chỉ vì một chút nguy hiểm vậy đã bị dọa chứ, vậy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Vân Tiểu cũng không còn kịp nghĩ nữa, tiếng đánh nhau bên ngoài cũng đã ngừng lại, có người lục tục đi đến đây.

Đám người Vân Trinh, Thượng Quan Lâm, vừa thấy Vương gia không có việc gì, mới yên lòng. Thượng Quan Lâm vốn còn lo lắng cho Vân Tiểu, lúc này thấy hắn không có việc gì, một lòng lo lắng lúc này mới thả lỏng được.

Có điều nhìn người bọn họ, đều vô cùng chật vật, tóc cùng quần áo bị mưa ướt nhỏ giọt trên đất, khi đánh nhau dính đầy vết máu, mặc dù bị mưa hòa tan, nhưng vẫn có thể thấy được rõ ràng.

Vân Mặc đã hồi phục tinh thần lại, ngẩng đầu nhìn Vân Trinh cùng Thượng Quan Lâm trước cửa, đôi mắt đen kia vô cùng thâm trầm, kinh ngạc mở miệng: “Vương gia tới đây khi nào vậy?”

“Ban ngày à, Hoàng Thượng phái hắn dẫn theo ngũ y tới đây để giúp quân y cứu chữa trận ôn dịch lần này”.

Vân Tiểu nhẹ giọng nói, nhìn đến Thượng Quan Lâm, nàng thật đúng là sợ phụ thân lại nói hớ, làm hại mình bị bại lộ.

Có điều hiện tại Vân Mặc quan tâm nhất vẫn là tình huống bên ngoài, rốt cuộc có bao nhiêu người bị thương, bao nhiêu người đã chết.

“Bên ngoài thế nào rồi?”

Vân Trinh lập tức đi tới bẩm báo: “Không ngờ lại có tới hơn ba mươi tên quân Tây Lương, hơn nữa người người thân thủ bất phàm, vậy mà trong đó còn có mấy người là tham tướng trở lên, điều này chứng tỏ bọn họ trà trộn vào đã một thời gian dài”.

“Không ngờ quân Tây Lương đã sớm ra tay”.

Trong đôi mắt đen sâu thẳm của Vân Mặc hiện một tầng hàn khí, lần này ám sát thất bại, chỉ sợ ngày mai bọn họ sẽ liều chết công thành, nhưng mà binh mã trong thành lúc này cũng không nhiều, lúc trước ông còn chưa dẫn binh tới Phong Nha Quan, một nửa đã thương vong, mà Hoàng Thượng chỉ cho ông năm vạn binh mã, tuy rằng luôn được báo cáo thắng lợi, nhưng quân Tây Lương chỉ lui ba mươi dặm liền không hề có động tĩnh nữa. Ban đầu ông còn không rõ bọn họ làm vậy là có ý gì, hiện tại nghĩ lại, thì ra là bọn họ đang đợi nhóm người trà trộn trong này ra tay, muốn đợi toàn bộ người trong thành đều tan rã, bọn họ mới xông vào đánh chiếm nơi này, chỉ là không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bọn chúng liền vận dụng kế hoạch thứ hai, giết người.

Không ngờ trời lại trút mưa to, không thể phóng hỏa được, mà bọn họ lại đều đã có chuẩn bị, diệt toàn bộ đám quân Tây Lương này.

Ngày mai nhất định là bọn chúng sẽ liều chết công thành, thừa dịp bên mình còn chưa khôi phục hoàn toàn.

“Chỉ sợ ngày mai bọn chúng sẽ công thành”.

Vân Mặc ngẩng đầu, không nhìn bất kỳ người nào, ánh mắt sâu xa nhìn ra phía ngoài lều, xuyên thấu qua tấm màn mưa, dường như thấy được tình cảnh nguy cấp ngày mai.

“Vân vương gia yên tâm đi, Hoàng Thượng đã hạ chỉ, điều năm vạn binh mã từ thành trì phụ cận tới đây, bốn vương tin là sáng sớm ngày mai sẽ đến nơi, đến lúc đó gộp lại với những binh sĩ còn sống phía Đông thành nữa, sẽ đánh một trận liều chết với quân Tây Lương”.

Thượng Quan Lâm mở miệng, nhưng đối với tình hình chiến đấu trước mắt, Vân Mặc là người rõ ràng nhất, cho dù có quân tiếp viện đi nữa, chỉ sợ là vẫn sẽ bại. Tuy là tướng sĩ trong thành không bị lây nhiễm ôn dịch, nhưng tâm tư và sức lực lại lao lực quá độ, sĩ khí xuống thấp, chỉ sợ không phải là đối thủ của quân địch.

“Vương gia cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi đi, chuyện ngày mai thì để ngày mai nói sau”.

Vân Mặc đã có chút mệt mỏi, nhàn nhạt mở miệng, sắc mặt ông vẫn tái nhợt, độc trên người ông cũng chưa được trừ bỏ hoàn toàn, chỉ là giải được một chút, vẫn còn dư độc ở bên trong cơ thể, cho nên cả người đều suy yếu, vừa rồi lại đối kháng với thích khách một lát, hơn nữa lại nói một hồi, đầu óc cũng đã không còn tỉnh táo nữa.

Thượng Quan Lâm mặc một thân quần áo ướt sũng, vốn dĩ đã rất khó chịu, hơn nữa đêm đã khuya, ngày mai phải nghĩ ra cách giải độc, còn phải đối mặt với quân Tây Lương công thành, lúc này mới khẽ gật đầu: “Vân vương gia cũng nghỉ ngơi đi”.

Nói xong liền đi ra bên ngoài, khi đi tới cửa lại quay đầu lại nhìn Vân Tiếu, lúc này Vân Tiếu lại xoay người lại đối mặt với Vân vương gia, cho nên hẳn chỉ có thể thấy bóng lưng cao gầy của nàng, đường ngọn nến lơ mờ, vẹn toàn không hề bị thương, cuối cùng hòn đá trong lòng cũng đã có thể bỏ xuống được, liền sải bước ra khỏi lều.

Mưa vẫn lớn như vậy, roi lộp bộp trên nóc lều trại, không ngừng vang lên tiếng ào ào, dưới màn mưa lớn, có rất nhiều người mặc áo mưa dọn dẹp lại hiện trường.

Trong lều trại, sớm đã có người tới nâng hai thi thể kia ra ngoài, sau khi dọn dẹp sạch sẽ mới lui ra. Vân Tiếu cùng Vân Trinh vây quanh bên người Vân Mặc, thấy khí sắc của ông đã tốt hơn vừa rồi, trong lòng cũng thả lỏng hơn nhiều.

“Phụ thân, đến nằm xuống đi”.

Vân Tiếu đỡ ông nằm xuống, Vân Mặc nhớ lại đôi mắt khí phách mà sắc bén kia, không khỏi run lên, run lên này không phải là vì sợ hãi, mà bởi vì bưng tỉnh nhớ tới Tiên hoàng. Người đã cùng ông kết nghĩa kim lan kia, Tiên hoàng, ánh mắt của người ông vô cùng quen thuộc, mà người vừa rồi, ánh mắt ẩn dưới lớp mặt nạ kia, quả thật là rất giống với Tiên hoàng, trong sắc bén lại mang theo khí phách, giống như chúa tể vạn vật trên thế gian, lớn mạnh mà thần bí, Vân Mặc nhanh chóng bắt lấy tay Vân Tiếu.

“Tiếu nhi, nói cho phụ thân biết, người kia là ai? Hẳn là ai vậy?”

Ông kích động giãy dụa muốn đứng lên, liệu mạng thở hổn hển, Vân Tiếu cùng Vân Trinh mỗi người lại giữ một bên vai ông.

“Phụ thân, hẳn là một người bằng hữu của con, phụ thân đừng suy nghĩ nhiều”.

“Bằng hữu?” Vân Mặc có chút mất mát, rốt cuộc thì người kia là ai? Đầu óc rối như tơ vò, cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ, đêm hôm nay, hình ảnh trong mơ của ông đều là bóng dáng Tiên hoàng, khi hai người kết nghĩa kim lan, hình ảnh người thiếu niên kia.

Phụ thân ngủ, Vân Tiếu đứng dậy liền nhận được ánh mắt sâu thẳm mang theo tìm tòi nghiên cứu của ca ca bên cạnh. Nàng biết hẳn muốn hỏi cái gì, dưới ánh nến mong lung nở một nụ cười nhẹ, giống như vô số đóa hoa nở trong đêm.

“Kỳ thật không có gì, chỉ là một người bằng hữu mà thôi, bởi vì hẳn biết chút võ công, muội sợ có người làm hại phụ thân cho nên mới nhờ hẳn tới giúp”.

“Ừ”. Vân Trinh không thêm nhắc lại, ánh mắt hơi có chút buồn bã, tuy rằng Tiếu nhi tốt lắm, nhưng mà cũng rất thần bí, tựa hồ có rất nhiều chuyện mà bọn họ không biết, cảm giác này khiến người ta có chút buồn rầu mà mờ ảo.

“Tiếu nhi đi ngủ sớm một chút đi, đêm đã khuya, ca ca cũng đi ngủ”.

Vân Trinh đi ra ngoài, Vân Tiếu đi theo phía sau hẳn cùng ra ngoài

Lưu Tinh cùng Kinh Vân canh ở ngoài cửa, vừa thấy hai người bọn họ đi ra, cung kính hô một tiếng: “Công tử”.

Vân Tiếu gật đầu, ở trước cửa nói lời tạm biệt với ca ca liền quay về lều trại, mưa đã ngớt một chút, không biết Lưu Tinh tìm được một cây dù màu xanh ở đâu, che cho Vân Tiếu trên đường về lều trại. Trong lều đã đốt đèn, ánh sáng trong suốt xuyên thấu qua khe hở ra ngoài, dưới ngọn đèn mỏng manh, mơ hồ có thể thấy được những hạt mưa tinh tế như châu ngọc, giống như trân châu được xâu chuỗi lại, liên miên không dứt.

“Hai người các người quay về thay quần áo đi, nghỉ ngơi đi, buổi tối hôm nay không còn việc gì rồi”.

“Dạ, chủ tử”.

Lưu Tinh, Kinh Vân ở tại lều trại ngay sát vách, chỉ cần có một chút động tĩnh nhỏ, hai người bọn họ liền nghe được, cho nên liền đáp lời rồi rời đi.

Vân Tiểu vén rèm cửa lên liền đi vào, nhưng lại giật mình sững sờ ở cửa, dưới ánh đèn đang lay động, có một người ngồi đó, một tay bưng lấy hai má, biếng nhác nhìn lại đây, ba ngàn sợi tóc đen dùng một sợi dây gắm buộc lên, mặt nạ màu bạc, dưới ánh sáng của ngọn đèn, tỏa ra ánh sáng màu bạc sinh động chiếu ra khắp lều trại, tạo ra vô kể những sợi dây nhỏ, hình thành một làn sóng, mà hân chìm trong hương thơm ngào ngạt trên mặt sóng, từ xa nhìn lại, đôi mắt đen kia sâu không lường được, trong mắt như phủ một tầng sương mù, mờ ảo mà thần bí, không nói lời nào cũng đã lộ ra yêu mỹ dụ hoặc lòng người, tựa như yêu tinh xuất hiện trong đêm khuya, ngồi đó lẳng lặng chờ đồ ăn ngon.

Loại thời điểm này, Vân Tiểu cũng sẽ không tự động lý giải mình chính là đồ ăn của hân, sắc mặt nàng trầm xuống, nhẹ nhàng bước vào, giống như không có thấy người này ngồi đó vậy, lập tức thân nhiên bước sang bên cạnh rửa mặt, từ đầu tới cuối về mặt vẫn không hề thay đổi.

Một giọng nói trầm thấp từ tính vang lên trong lều, giống như tiếng nước chảy róc rách trong đêm.

“Nàng nói sẽ tha thứ cho ta”.

Vân Tiểu ngẩng đầu, cười như một đóa hoa vừa nở, như dòng nước trong, chỉ là ánh mắt lại lạnh băng.

“Ta nói là tha thứ cho ngươi, từ nay về sau hai chúng ta không ai nợ ai, không, có lẽ ta còn nợ ngươi ân tình, nếu ngươi có cần cái gì, về sau cũng có thể tới tìm ta”.

Hoàn toàn là cách thức giải quyết công việc chung, cũng không thèm liếc nhìn người ngồi bên cạnh bàn kia, cho nên nàng không hề thấy trong mắt hân lướt qua tia nhìn cung chiêu.

“Thực xấu”.

Một tiếng vừa vang lên, nhất thời đầu óc Vân Tiểu còn chưa kịp phân tích, không biết hân đang nói cái gì, cái gì mà xấu vậy, quay lại đầu nhìn hân, liền thấy đôi mắt u tối thâm thúy của hân đang nhìn mặt mình, thì ra là hân nói nàng dịch dung thực xấu, có điều cái này thì liên quan gì tới hân chứ, lạnh lùng trừng mắt nhìn, khinh thường nói lại.

“Liên quan gì tới ngươi. Ta xấu của ta, ngươi đẹp của ngươi”.

Mà hân liền đáp luôn một câu: “Ta cũng không nghĩ sẽ hại ông ấy, chỉ là muốn hại nàng”.

Hân nói gì, Vân Tiểu lại ngây ngẩn cả người, hân còn có thể trực tiếp hơn được nữa không? Không muốn hại ông ấy, muốn hại nàng còn dám nói ra, trong lòng cảm giận muốn chửi người, nhưng vừa xoay người nửa đường liền dừng lại, ý của hân là hân không muốn hại phụ thân, nhưng tình trạng hiện tại này của bọn họ là sao đây? Chẳng lẽ là mình rảnh rồi quá nên mới chạy tới đây sao? Trong trận ôn dịch lần này thiếu chút nữa thì bọn họ cũng chết hết rồi.

Vân Tiểu nhin không được vọt tới bên cạnh bàn, cảm tức nhìn nam nhân kia

Muốn nhìn xem hân làm thế nào mà có thể đảo điên trắng đen như vậy.

“Nói đi, nếu như ngươi nói có lý, ta liền tha thứ cho ngươi thực sự, nếu không đừng có tới tìm ta nói chuyện gì mà tha thứ”.

Mộ Dung Xung cong cong khóe môi, nháy mắt trong đôi mắt lướt qua cái nhìn kinh ngạc, con nhím nhỏ này, có đôi khi khiến người ta thực là đau đầu. Nhưng vì sao mình lại bỏ một đồng việc để chạy tới thăm nàng chứ, chỉ là vì muốn biết nàng có khỏe không, kết quả vừa thấy mặt, nàng liền trách cứ hân, hơn nữa hình như cũng còn chưa nói rõ nguyên nhân ra, liền cùng hân bắt thế lưỡng lập, cả đời không qua lại với nhau. Cả đời không qua lại với nhau sao, khóe môi lại cong lên tạo thành một nụ cười yêu mỹ, lại càng thêm giống một yêu tinh, mà còn là một yêu tinh che mặt.

Vân Tiểu ở trong lòng ói ra một ngụm, sau đó chờ hân giải thích.

Đáng tiếc Mộ Dung Xung cũng không muốn nói thêm điều gì, có một số việc nói ra chưa chắc hữu dụng, chỉ có đi đến cuối cùng, mới biết được hân làm tất cả như vậy là vì cái gì.

“Lúc này đây đi vào chỗ chết rồi sau đó tìm được đường sống, tin là Vân vương phủ tạm thời không có việc gì”.

“Đây là giải thích của ngươi?” Vân Tiểu lớn tiếng, trong mắt đã bao phủ một tầng băng lạnh, lạnh lùng trừng mắt nhìn qua, hận không thể trừng thành một cái động trên mặt nạ của hân, làm cho hân điên, làm cho hân không thành hình dạng gì nữa.

“Nàng cho là cứ ở kinh thành thì sẽ không làm sao?”

Hân hỏi lại, người cũng đã đứng lên, thân hình cao lớn chắn hết ánh sáng, chỉ thấy trên cảm ý màu trắng kia mang theo thất lung được thêu kim tuyến hình chim ưng, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ thấy một con chim ưng màu vàng, vậy mà so với những con khác đều sắc bén, cuồng vọng không ai bì nổi. Tay hân giương lên, tay áo dài màu trắng cũng dâng lên, mở ra giống như một chiếc ô, bên cạnh là khóm trúc màu xanh tươi, cao nhã, giống như một bức màn che, bóng hân thấp thoáng đi tới cửa lều vén rèm lên.

Mưa phùn như những hạt châu, tích tích rơi xuống, cả đất trời như bao phủ một tầng sương mù.

Hắn cứ đứng như vậy không hề nhúc nhích, ánh mắt xuyên thấu qua màn mưa phùn kia, bay tới một nơi rất xa rất xa, cô tuyệt thanh cao, chỉ đứng đó ...

Vân Tiểu bình tĩnh nhìn bóng lưng cao ngất như tùng trúc kia, cứng cỏi cuồn bá không ai bì nổi, dường như cất giấu một nỗi thống khổ khôn cùng, trong trời mưa phùn bay tán loạn trên mặt đất, rõ ràng giống như người bá đạo nhất trong thiên hạ, có đôi khi, lại cất giấu một nỗi bi thống hủy thiên diệt địa, rốt cuộc thì hắn là ai?

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Vân Tiểu, nhớ tới lúc phụ thân không khống chế được, nhớ tới hắn ở trong cung làm loạn, tất cả đến cùng là vì cái gì, nàng xoay người vọt đến bên người hắn, muốn bắt lấy hắn, hỏi rõ ràng một tiếng, rốt cuộc thì ngươi là ai?

Nhưng ngón tay còn chưa kịp đụng tới góc áo choàng kia, bỗng nàng thấy hoa mắt, một ánh sáng trắng hiện lên, đã không còn thấy bóng người đâu, chỉ còn lại tiếng nói từ tình như sắt vang lên trên đỉnh đầu.

“Đêm mai ta lại đến thăm nàng, đêm đã khuya không còn sớm nữa, nàng đi ngủ sớm một chút đi”.

Vân Tiểu ngẩng đầu trừng mắt nhìn nóc lều, tên đáng ghét này, rõ ràng khơi mào hứng thú của người khác rồi lại cố tình né, nếu đêm mai hắn còn dám đến, nhất định nàng sẽ hỏi, gặp một lần hỏi một lần, để xem cuối cùng hắn có nói hay không? Quả thật là đêm đã khuya, Vân Tiểu gấp một cái, chậm rãi đi vào trong lều ngủ, không ngờ Uyển Uyển lại giật mình tỉnh, lắc lắc cái đầu, mở đôi mắt còn buồn ngủ mơ mơ màng màng, khó hiểu lắm bầm: “Công tử, sao người còn chưa ngủ vậy?”

“Ngủ, người ngủ đi”.

Xem ra vừa rồi Mộ Dung Xung đã giải huyết giúp nàng, Uyển Uyển không rõ cho nên chỉ cảm thấy thân mình có chút đau nhức, nhất định là do gần đây quá mệt mỏi rồi, bùm một tiếng nằm xuống, tiếp tục ngủ. Vân Tiểu không nói gì nhìn nóc lều, chậm rãi đi vào giấc ngủ.

***

Một đêm mưa phùn, bầu trời hôm sau trở nên vô cùng thanh khiết, bầu trời xanh ngắt như mặt biển, ánh sáng xuyên qua tầng mây chiếu xuống mặt đất ẩm áp.

Ven bờ đê, hàng liễu xanh tốt, hoa cỏ xanh tươi rực rỡ, thỉnh thoảng có người đi qua, tất cả đều hài hòa như vậy, không hề thấy mây may chút bừa bãi của đêm qua, ngay cả vết máu loang lổ kia cũng đã được mưa rửa trôi sạch sẽ.

Trong một căn lều trại, vang lên giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng.

“Công tử, người nói xem vì sao tối qua nô tỳ lại ngủ như chết vậy chứ?”

Sáng sớm vừa dậy, Uyển Uyển đến bờ sông tản bộ, phát hiện nước ở giữa sông có màu đỏ nhàn nhạt, hết sức quý dị, lại nghe người đi qua bên người bạn luận về chuyện đêm qua, cho nên mới biết được đêm qua lại xảy ra chuyện lớn như vậy, mà nô tỳ như nàng chẳng những không bảo vệ được chủ tử, lại còn có thể ngủ đến chết đi sống lại như vậy.

Cho nên khi nàng đi dạo xong, trở lại lều trại, đợi đến khi công tử vừa tỉnh lại, không khỏi tự trách mình, Vân Tiểu cười nhìn nàng, cũng không nói cho nàng biết là bị người ta điểm huyết.

“Đều qua rồi, còn rối rắm làm gì nữa”.

Vân Tiểu đứng dậy, kiểm tra lại dây buộc ngực, kiểm tra lại vạt áo, cuối cùng mặc cho Uyển Uyển sửa soạn, rất nhanh liền thu thập ổn thỏa, rửa mặt xong liền đi ra ngoài.

Ánh nắng ban mai thật là ẩm áp, ngửa đầu đón lấy ánh nắng rơi trên mặt, ánh mắt hơi híp lại, lông mi thật dài rung rung thật đáng yêu, khóe môi nhếch lên, hít sâu một lần không khí, sau đó liền mở mắt ra, nụ cười đáng yêu gắn tại trên mặt.

“Ánh mặt trời thực là ẩm áp”.

Nói xong liền thu tay lại, quay người lại dẫn theo Uyển Uyển đi về phía lều trại của phụ thân, lại không hề biết, ở phía sau có một đôi mắt tối đen nhìn chằm chằm vào nàng, sau đó chậm rãi quay đầu lại, nhíu mày, cảm giác không thoải mái kia lại xuất hiện, chẳng lẽ hắn thật sự là đoạn tụ, vừa nghĩ tới điều này, đột nhiên ngực hắn cứng lại, có điều rất nhanh thủ hạ của hắn chạy tới, cung kính mở miệng.

“Vương gia, năm vạn binh mã đã tới, Phong phó soái phái người tới đây hỏi, là trực tiếp vào thành, hay là đi đường vòng?”

Thượng Quan Lâm càng nhíu chặt mày, quanh thân lạnh lẽo, con giận vô cùng lớn: “Vào thành, căn bản không có ôn dịch còn sợ cái gì, mặt khác lệnh cho bọn họ, trong thời gian ngắn không cho phép ăn uống, dư dặc còn chưa trừ triệt để phòng ngừa lây nhiễm”.

“Dạ, Vương gia”. Người nọ liền lui ra.

Thượng Quan Lâm lại quay người nhìn lại, nhưng đâu còn bóng dáng thiếu niên kia nữa, vừa rồi vô tình nhìn thấy hắn ngửa đầu hít sâu, không biết vì sao, nhìn hắn như vậy, lại khiến lòng hắn cứng lại, tựa như có điều gì đó không còn giống như trước, nhưng đến khi suy nghĩ kỹ lại, lại không nắm bắt được điều gì, không biết mình bị làm sao đây.

Sắc mặt Thượng Quan Lâm có chút khó coi, Mộc Ly cùng Kiều Sở nào dám hỏi thêm điều gì, ở phía sau nhỏ giọng nói.

“Vương gia, người không mau chân tới thăm Vân vương gia sao?”

“Ừ,” Thượng Quan Lâm phục hồi tinh thần lại, thăm mắng mình một tiếng, hấn thần kinh mất rồi, trước mắt còn có chính sự chưa giải quyết xong, trong đầu còn suy nghĩ linh tinh cái gì, sai bước hướng về lều trại của Vân Mặc đi đến.

Rất xa liền nghe thấy tiếng nói chuyện.

Chính là truyền ra từ trong lều trại của Vân vương gia, vấn đề đang nói có liên quan tới ôn dịch, Thượng Quan Lâm không khỏi bước nhanh hơn, liền tới trước cửa lều, nhị tướng Mộ Thanh, Mộ Bạch cung kính mở miệng.

“Tham kiến Vương gia”.

Tiếng nói bên trong liền ngừng lại, hình như là nghe thấy tiếng bên ngoài, mọi người liền dừng lại, đồng loạt nhìn ra ngoài cửa, đợi cho Thượng Quan Lâm xuất hiện, Vân Trinh cùng Vân Tiểu đứng dậy, ngoại trừ bọn họ ra còn có vài phó tướng, hình như là thân tín của Vân Mặc, tất cả đều đứng dậy.

Thượng Quan Lâm đầu tiên liếc nhìn Vân Mặc một cái, mặt mày ông cũng đã đỡ hơn nhiều, không còn tái nhợt như ngày hôm qua, sau đó nhìn phía Vân Trinh cùng Phụng Quan, vừa nhìn đến Phụng Quan, Thượng Quan Lâm đáy lòng liền toát lên một cảm giác lạ lùng, ta là đoạn tụ, ta là đoạn tụ, đầu óc ong ong vang, có điều mọi người đều đang chờ hấn, ánh mắt âm u phát tay.

“Đều ngồi xuống đi”.

“Tạ Vương gia”.

Mọi người ngồi xuống, có người chuyển thêm ghế dựa lại đây, đặt ở chính giữa, Thượng Quan Lâm cũng không khách khí, đặt mông ngồi, sau đó nhìn phía Vân Mặc thân thiết hỏi.

“Vân vương gia, đã khỏe hơn chưa?”

“Dạ, vốn tưởng rằng một mạng này đã đến hoàng tuyền rồi, không ngờ là đi một lần liền quay đầu trở lại”.

Vân Mặc cảm thán, ánh mắt lại rời đến trên người Tiểu nhi bên cạnh, thấy khuôn mặt ngăm đen của Tiểu nhi, lông mày kẻ thô, nơi mi tâm lại có thêm hình trăng rằm, như thay đổi hoàn toàn thành một người khác, không nhìn kỹ thì thực đúng là không dám tưởng, đây là Tiểu nhi của ông, ông vẫn thích Tiểu nhi mặc nữ trang cười đến đáng yêu, hơn nữa hiện tại nàng không ngốc, vậy thì nhất định càng thêm xuất chúng, Tiểu nhi không hề kém so với những nữ tử trên đời này, tương lai nhất định sẽ gặp được một người thực sự quý trọng nàng, sẽ coi nàng như bảo bối mà nâng niu trong tay.

Buổi tối hôm qua, khi ông tỉnh lại lần nữa, Trinh nhi ở bên cạnh trông nom, bẩm báo tình hình ôn dịch lần này, ông thật là kinh ngạc không thôi, Tiểu nhi, lần này có thể khống chế độc lan tràn, lại có liên quan tới Tiểu nhi, không ngờ Tiểu nhi của ông chẳng những không ngốc, còn trở thành một thần y, điều này khiến ông thực là khó tin, mãi cho đến khi Trinh nhi không ngừng nói, trên đời có rất nhiều chuyện quỷ dị khó lường như vậy, rất nhiều điều không thể dùng đạo lý để thuyết phục được.

Ông đã suy nghĩ cả một đêm, cuối cùng cũng đã chấp nhận cách nói như vậy, nhất định là Ngọc nhi trên trời có linh thiêng, phù hộ nữ nhi, Tiểu nhi chẳng những không ngốc, còn được giao cho năng lực thần kỳ, không ngờ nàng không chỉ cứu được ông, còn cứu được nhiều người như vậy, xem ra ông trời không diệt Vân vương phủ, không diệt Đông Tần ta.

Vân Tiểu vươn tay nắm lấy tay phụ thân, nàng rất lo lắng nếu phụ thân chẳng may bật thốt lên chuyện về mình, cũng may ông chỉ liếc mắt một cái liền nhìn thấu mọi chuyện, làm sao có thể phạm loại sai lầm cấp thấp vậy chứ.

“Tuy rằng độc này đã khống chế được, nhưng còn chưa tìm được ngọn nguồn của độc được, chỉ sợ người khác ăn vào vẫn sẽ trúng độc”.

Vẫn không nói chuyện – Vân Tiểu, ngẩng đầu cười mở miệng.

“Kỳ thật ta đã biết rồi,” Tiếng nói của nàng vừa vang lên, mọi người đồng thời quay đầu lại nhìn, đều thực kinh ngạc cùng vui mừng, chỉ cần tìm ra được ngọn nguồn hạ độc, là có thể dễ làm rồi.

Trong lều yên tĩnh không một tiếng động, chỉ nghe nàng chậm rãi mở miệng.

“Vốn dĩ tôi cũng không nghĩ ra là bọn họ hạ độc ở nơi nào? Sáng sớm hôm nay vừa thức dậy, tỷ nữ của tôi có phát hiện một chuyện, cho nên tôi liền nghĩ thông suốt”. Vân Tiểu nói xong liền liếc nhìn Uyển Uyển một cái, quả thật là vì một câu nói trong lúc vô tình của Uyển Uyển đã khiến cho nàng tỉnh ngộ.

“Nàng nói, công tử, thì ra nước sông Tây thành lại trong xanh như vậy, mặc dù ẩn ẩn có màu đỏ, nhưng khi nhìn lại, lại thấy trong suốt xanh như bầu trời”.

Vân Tiểu nói tới đây, liền dừng lại quét mắt nhìn về phía mọi người đang ngồi kia, mọi người ngưng thần, nhất là những người đã ở trong Phong Nha Quan một khoảng thời gian, nhìn nhau, cuối cùng gạt mình, kích động mở miệng.

“Thì ra bọn họ đem độc hạ ở giữa sông Tây thành, mực nước ở sông Tây thành luôn tương đối cao, chỉ cần hạ độc ở đó, thì toàn bộ giếng trong thành sẽ bị ngấm vào, cho nên phạm là người dùng nước giếng mà không uống qua Từ La Căn, tất cả đều bị trúng độc, trúng độc xong lại vẫn uống nước giếng kia, cho nên càng ngày càng nặng, cũng không phải là ôn dịch có bao nhiêu nặng”.

Vân Tiểu cười gật đầu: “Kỳ thật độc này cũng không phải vô cùng lợi hại, chỉ là vì nó có thể hòa tan trong nước nên rất tiện lợi, có thể hòa tan trong một nguồn nước lớn như vậy, hiện nay loại độc này rất ít”.

“Vậy là có thể cứu chữa rồi”.

Một viên phó tướng trong đó nóng vội kêu lên, tất cả những người khác đều nhìn chằm chằm thiếu niên trước mặt, trên mặt như được bao phủ một tầng sáng, ánh sáng như ngọc loá mắt. Vân Mặc ngồi bên cạnh, sớm đã bắt giác cong cong khóe môi lên, kiêu ngạo đến cực điểm, nếu như không phải Vân Trinh nhắc nhở, ông đã nhanh đứng lên tuyên bố, đây là nữ nhi Vân Tiểu của ta, nhìn đi, nữ nhi Tiểu nhi của ta, ai dám nói nữ nhi của ta là ngọc hã, nữ nhi của ta chính là danh y, cái tên trong cung kia không biết nhìn người lại dám phế nữ nhi của ta, thật đúng là bị mờ heo che mắt rồi.

Vân Mặc trong lòng kêu gào, bởi vì không có cách nào để nói ra, mà ông lại chỉ có thể kìm nén lại, cho nên sắc mặt đỏ đậm, Thượng Quan Lâm ngồi bên cạnh ông không khỏi quan tâm hỏi

“Vân vương gia, ngài làm sao vậy? Hình như rất kích động”.

“Là có chút kích động, đã có biện pháp rồi”.

Vân Mặc thở, ta kìm nén, sớm muộn gì có một ngày, người trong thiên hạ đều sẽ biết, nữ nhi Tiểu nhi của ta, không phải là con ngọc, chính là danh y, danh y.

Vân Tiểu vừa rời cả kinh, thật sự là sợ cha nói lỡ miệng, nhưng cuối cùng thấy ông kìm nén lại, làm khó ông rồi, Vân Tiểu vươn tay nắm lấy tay phụ thân.

Một bên Thượng Quan Lâm hí híp mắt nhìn, nhìn quét hai người một già một trẻ, ánh mắt hơi hơi nheo lại, tình cảm hai người này cũng thực tốt, hơn nữa khuôn mặt Phương Quan này lại có vài phần tương tự với Vân vương gia, hẳn ta không phải là con riêng của Vân vương gia bên ngoài đó chứ?

Vân Tiểu trấn an phụ thân, quay đầu quét mắt một vòng, thấy mọi người trong lều trại đều nhìn nàng, hơn nữa trong mắt mỗi người đều như có ngọn lửa nhỏ, vừa kích động lại kính nể, loại thời điểm này còn làm bộ làm tịch có phải là hơi quá hay không, cho nên Vân Tiểu thực sáng khoái mở miệng,

“Đùng đất ở trên vách tường cùng cây tương tư từ trộn với nhau rồi vẩy khắp nơi trong nội thành, không cần một ngày, liền có thể giải độc

Vân Tiểu vừa dứt lời, trong lều trại mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết đất trên vách tường là cái gì, nhưng cây tương tư từ thì biết, vốn chính là đậu đỏ.

“Đất trên vách tường là cái gì?”

Thượng Quan Lâm ánh mắt âm u sâu thẳm, nhìn chằm chằm Vân Tiểu, Vân Tiểu vẫn chưa trả lời, quân y ở bên cạnh nhanh chóng trả lời: “Chính là ở những căn phòng cổ xưa, đất ở trên vách tường phía đông”.

Mọi người giật mình, thì ra là thứ này, trong thành cũng không có gì khác nhưng thứ này lại rất nhiều.

Trong lều có người đứng lên, nếu đã biết phương pháp giải quyết, đương nhiên là mau chóng giải độc.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Cửu Liên Hoàn

Vân Trinh và Thượng Quan Lâm cũng đứng lên, chuẩn bị đi ra ngoài, Vân Tiểu nhanh chóng nói thêm một câu: “Đừng quên đất trên vách tường phía đông kia cần phải đun nóng, cây tương tư từ cũng phải thiêu nóng, sau đó quấy quấy một chút, rồi đổ vào giữa sông, trong vòng một ngày không ai được phép uống nước giếng ở trong thành, đến ngày mai là không còn việc gì nữa. Mặt khác, người trúng độc nên tiếp tục uống canh Từ La Căn, trong canh nên bỏ thêm muối cùng gừng, như vậy ba ngày sau, độc này sẽ được giải hoàn toàn”.

Nàng dặn dò xong, mọi người lòng như lửa đốt lập tức chạy vội ra ngoài, phân công nhau hành động.

Bên trong lều trại trở nên vắng vẻ, chỉ còn lại hai người Vân Tiểu và Vân Mặc, còn có thêm hai vị quân y khác, Vân Tiểu quét mắt nhìn bọn họ một cái, chỉ thấy trong mắt hai người đều tràn ngập kính nể, giống như là nhìn thấy thần vậy, Vân Tiểu ngưng ngưng cười, nhẹ giọng mở miệng,

“Có thể làm phiền hai vị đi hầm chút canh cho Vương gia hay không?”.

“Dạ, công tử, chúng tôi đi làm ngay”. Nhiệm vụ của bọn họ chính là chăm sóc tốt cho Vương gia, tất nhiên là không thể thoái thác.

Hai tên quân y liền đi ra ngoài, nhị tướng Mộ Thanh Mộ Bạch nhìn nhau, vỗ tay tán thưởng.

“Tiểu thư thật sự là không đơn giản”.

Mặt hai người bọn họ luôn không chút thay đổi, hiếm khi lại cười lộ lên như vậy, ngẩng đầu nhìn trời, phía chân trời màu xanh nhạt như được phủ một tầng lụa mỏng, mây trắng thông thả trôi qua, thật đúng là một ngày đẹp trời.

Trong lều trại, Vân Mặc nắm lấy tay Vân Tiểu, nhếch môi nở nụ cười, trong đôi mắt sâu thẳm hiện lên ánh sáng chói mắt, cứ nhìn chăm chăm vào Vân Tiểu.

“Không ngờ Tiểu nhi lại có y thuật cao siêu như vậy, thật sự là ông trời hậu đãi Vân Mặc ta, là Tiểu nhi cứu phụ thân cùng tướng sĩ trong thành, phụ thân thay mặt bọn họ cảm ơn con”.

Vân Tiểu cười khẽ lắc đầu, kỳ thật muốn cảm ơn cũng phải cảm ơn ông, nếu như không phải tình cảm yêu thương của bọn họ khiến nàng cảm động, làm cho nàng nhớ bọn họ, nàng cần gì phải vội vàng chạy tới, chỉ vì cứu ông một mạng.

Cho nên mọi chuyện đều có duyên cớ của nó, có nguyên nhân sẽ có kết quả.

“Cha à, chỉ cần cha khỏe mạnh không có việc gì là tốt rồi”. Vân Tiểu còn muốn nói thêm, không ngờ Mộ Thanh đi vào, nhìn hai người ngồi bên giường khẽ cười một tiếng, sau đó bẩm báo: “Vương gia, năm vạn binh mã tiếp viện đã tới ngoài cửa thành, hỏi là vào thành, hay là vòng đến ngoài thành hạ trại”.

Ánh mắt Vân Mặc tối sầm lại, đám quân Tây Lương kia nhìn chăm chăm bọn họ như hổ rình mồi, nếu như có binh mã ra khỏi thành, chẳng qua chỉ còn đường chết, vẫn là trước tiên ở lại trong thành, sau đó lại đưa ra quyết định, hiện tại đã chứng minh được đây căn bản không phải là ôn dịch, chẳng qua là do quân Tây Lương hạ độc, bởi vì nước giếng có vấn đề, căn bản không sợ lây bệnh.

“Bảo bọn họ vào thành, đến phía Đông thành hội hợp với binh lính bên đó, sau đó bẩm báo với Vương gia, để cho hắn định đoạt, là chiến hay không chiến, nếu như chiến, bẩm báo bốn vương, bốn vương sẽ quan sát cuộc chiến”.

Vân Mặc vừa lên tiếng, Mộ Thanh cùng Vân Tiểu về mặt không đồng ý, Mộ Thanh không nói cái gì, nhưng Vân Tiểu sớm lên tiếng ngăn cản.

“Cha, bệnh của cha còn chưa khỏi hẳn đâu, đừng vội đi như vậy, con sẽ thay cha đi quan sát cuộc chiến, nếu như có tình huống gì ngoài ý muốn, sẽ lập tức bẩm báo cho cha biết”.

“Đúng vậy, thuộc hạ cũng cho là như vậy mới tốt, trí tuệ của tiểu thư như thế, Vương gia cứ yên tâm đi”.

Mộ Thanh cũng lên tiếng khuyên can, Vân Tiểu trừng mắt lạnh lùng nhìn hắn, Mộ Thanh run rẩy, ánh mắt của tiểu thư cùng Vương gia thực giống nhau, nếu như tức giận, đều sắc bén như đao gươm.

“Nhớ kỹ, ta là công tử, trong quan nội này không biết có bao nhiêu người ẩn giấu đâu, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, chỉ e chưa chắc đã là chuyện tốt”.

“Dạ, thuộc hạ đã biết”.

Mộ Thanh vội lên tiếng trả lời, nỗi băn khoăn của tiểu thư là đúng, trước mắt Lâm Vương gia còn ở đây, còn có Phong Lập Thành, đều là tai mắt của hoàng thượng, nếu như biết tiểu thư không ngốc, lại còn có y thuật kinh người như vậy, chỉ sợ những người này lại bắt đầu toan tính, đến lúc đó, còn liên lụy tới cả Vương gia, lại là kiếm chuyện phá đám.

“Được rồi, người đi ra ngoài đi”.

Vân Tiểu vỗ tay, Mộ Thanh vội lui ra ngoài, tên quân y kia bung theo chén thuốc tiến vào. Vân Tiểu nhận lấy, tự tay hầu hạ phụ thân ăn hết, lại cường chế ông nằm xuống nghỉ ngơi. Vân Mặc vốn định kiên trì theo ý mình, nhưng không có cách nào với cô con gái đáng yêu của mình, không có cách nào cự tuyệt, ngoan ngoãn nằm xuống nghỉ ngơi...

***

Năm vạn binh mã vào thành, Thượng Quan Lâm nhận được tin tức, lập tức giao việc lại cho thuộc hạ, sau đó tự mình cùng Vân Trinh đi tới Đông thành, trên đường cái năm vạn binh mã đồng loạt đứng thẳng, lương thảo được áp tải phía sau.

Bởi vì cảnh báo về ôn dịch đã được hủy bỏ, những người chưa bị nhiễm bệnh đều được về nhà. Trên con đường thê lương lúc trước cuối cùng cũng có một chút nhân khí, nhưng lại càng nhiều đau xót, bởi vì có rất nhiều người có người thân đã mất vì bệnh dịch mà bị hủy thiêu, tiếng khóc thương vang vọng khắp trên bầu trời thành trì, xen lẫn trong đó là tiếng chửi rủa, tiếng la giết, không dứt bên tai.

Thượng Quan Lâm, Vân Trinh ngồi trên lưng ngựa cao, nhìn đội ngũ chỉnh tề kia, kiểm kê lại số người. Năm vạn binh mã đến tiếp viện, hơn nửa lúc trước còn lại mười vạn binh mã trong thành, một bộ phận đã chết trận, một bộ phận còn trong giai đoạn trứng độc, còn lại là những người trợ giúp, tổng cộng gần mười vạn người.

Mà quân Tây Lương mặc dù đã bị Vân Mặc đánh lùi, nhưng cũng không có thương vong bao nhiêu người, cho nên mặc dù không đến hai mươi vạn người, so ra cũng kém rất nhiều.

Tình hình hai bên so ra, thật sự là lấy trứng chọi đá.

Nhưng cũng không thể trốn tránh mà không nghênh chiến được, hơn nữa Thượng Quan Lâm tuổi trẻ khí thịnh, vừa nghe thấy tiếng trống nổi lên phía ngoài thành, sớm đã nổi giận, mở to đôi mắt lạnh băng, trầm giọng mệnh lệnh cho Phong Lập Thành.

“Chuẩn bị nghênh chiến”.

Phong Lập Thành vẫn là phó nguyên soái, vừa nghe thấy lời của Thượng Quan Lâm, theo trực giác là không đồng ý, quân Tây Lương vốn đã dừng mảnh thiện chiến, hơn nữa còn biết rõ tình huống trong Phong Nha Quan không còn sức sống, lại càng giống như hổ xuống núi, những người như bọn họ làm sao có thể là đối thủ.

Nhưng hắn còn chưa kịp nói, người lãnh binh lần này chính là tổng binh Vân Thành – An Dục, người này luôn luôn bảo thủ, làm việc không so đo hậu quả, hơn nữa lại háms công lao, vừa nghe thấy Lâm Vương ra lệnh, không hề suy nghĩ gì lập tức oang oang mở miệng.

“Chúng thần xin nghe theo chỉ thị của Vương gia”.

Phong Lập Thành không nói thêm được gì nữa, có điều Vân Trinh đứng cùng Thượng Quan Lâm lại nhú mày lại, trầm giọng mở miệng: “Việc này vẫn cần phải bàn bạc kỹ hơn”.

“Chẳng lẽ để cho bọn chúng ở ngoài cửa thành chửi bới như vậy?” Thượng Quan Lâm thân là thân vương, có khi nào thì phải chịu nổi tức giận thế này, sắc mặt sớm đã xanh đen, căn bản không đồng ý với cách làm của Vân Trinh, quay đầu nhìn về phía An Dục. Người này trước kia có gặp qua một lần, còn có chút ấn tượng, hình như tên là cái gì An. Thượng Quan Lâm suy nghĩ một lúc vẫn không nghĩ ra, nhưng ngược lại An Dục đứng bên cạnh tự động thông báo danh tính của mình.

“An Dục cùng năm vạn binh mã thủ hạ xin nghe theo lệnh của Vương gia”.

“Tốt, chuẩn bị đội lệnh,” Thượng Quan giục ngựa chạy về phía cửa thành, An Dục dẫn theo năm vạn binh mã không thèm quan tâm tới đám Phong Lập Thành đứng đó, đi theo Lâm Vương gia về phía cửa thành. Tuy rằng biết quân Tây Lương có đến hai mươi vạn đại quân, nhưng bọn họ cũng có một bộ phận người cách đây ba mươi dặm bên ngoài, đến đây cũng chính là mấy vạn binh mã, nếu đã có quân tiếp viện bọn họ sẽ liền lui về.

An Dục tính toán trong lòng, cho nên không hề có chút sợ hãi nào, quan trọng nhất là, Vân Mặc có thể sử dụng năm vạn binh mã đánh thắng quân Tây Lương, vì sao hắn không thể. Nếu như hắn có thể đánh thắng trận chiến này, vậy thì từ nay về sau, thanh danh của hắn cũng sẽ ngang bằng với Vân Mặc, đây không phải là công lao sao, Hoàng Thượng nhất định sẽ trọng dụng hắn.

Tiếng vó ngựa vang dội, chậm rãi hướng về phía cửa thành, phía sau, Vân Trinh cùng Phong Lập Thành bị lơ đi hai mặt nhìn nhau, phó tướng cùng tham tướng hơn mười người, đều hai mặt nhìn nhau. Hoàng Thượng điều năm vạn binh mã tới đây, nhưng mà trận chiến này phải chắc thắng, Vương gia đã thành như vậy, nếu như năm vạn binh mã kia bỏ mình, bọn họ còn có thể trông cậy vào gì đây, đành vậy, đám quân Tây Lương kia mang vang dội như thế, Vương gia không chịu nổi cục tức này, ai nói cũng không nghe.

“Đi thôi”.

Vân Trinh nhú mày lạnh lùng mở miệng, mọi người bên cạnh cũng giục ngựa chạy về phía cửa thành.

Xa xa tiếng vó ngựa dồn dập, tay áo tung bay, bụi đất mịt mù, trong nháy mắt liền đến trước mặt mọi người, đứng là Vân Tiếu cùng một gã thủ hạ của hắn.

“Phượng Quan phụng mệnh Vương gia tới đây quan sát cuộc chiến”.

Vân Trinh cười khê, mặc dù trên người mặc giáp dày, cũng có thể cười đến tao nhã như vậy.

“Đi thôi,” Vân Trinh đi trước dẫn đường, Lưu Tinh giật dây cương, đuổi kịp người phía trước, Phong Lập Thành theo sát phía sau, rầm rập về phía cửa thành

Đối với người thiếu niên này, lúc trước bọn họ cũng không thèm để ý, nhưng không ai ngờ là, y thuật của hắn lại cao đến như vậy, chẳng những trị bệnh cho những người trúng độc, còn tra ra đây căn bản không phải là ôn dịch gì, mà là có người hạ độc, cuối cùng còn bày ra một ván, khiến quân địch mất mạng.

Lúc này trong Phong Nha Quan, tất cả mọi người đối với thiếu niên này đều có chút kính sợ, những người trong thành có thể sống sót, người thiếu niên này có công không nhỏ, có thể coi là thần y hiện nay.

Lúc này nếu như Đông Tần đánh lui quân Tây Lương, chỉ sợ danh tiếng hắn cũng vang vọng khắp thiên hạ.

Bên ngoài tường thành cao lớn, tiếng trống trận dồn dập vang lên bên tai không dứt, đoàn người bọn họ còn chưa kịp lên tường thành, liền nghe thấy Thượng Quan Lâm rống to một tiếng: “Nổi trống”.

Có tiếng nổ lớn, kinh thiên động địa, cửa thành kèn kẹt mở ra, năm vạn binh mã như cuồng phong tuôn ra, đồng loạt đứng dưới cửa thành, cờ bay phấp phới, bụi đất cuốn mịt mù, dưới ánh nắng chói chang, cảnh vô cùng đồ sộ.

Lúc này Vân Tiếu cùng Vân Trinh đã lên trên tường thành, phía sau là đám người Phong Lập Thành đi theo, một hàng người nhìn xuống trường hợp đồ sộ kia.

Thượng Quan Lâm trong tay cầm ống nhòm nhìn về phía binh mã của đối phương, vẻ mặt ngưng trọng, không biết đang suy nghĩ cái gì?

Vân Tiếu nhíu mày, nói thật ra căn bản không hề thấy rõ binh lính của đối phương, chỉ nhìn thấy đông nghìn nghịt một mảnh, rốt cuộc thì có bao nhiêu người cũng chưa rõ, còn không xác định quân địch có bao nhiêu binh mã, liền phất ra ngũ vạn binh mã, đây không phải là lấy trứng chọi đá sao? Sắc mặt Vân Tiếu lập tức trở nên âm trầm, quay đầu nhìn về phía Vân Trinh.

“Quân địch có bao nhiêu nhân mã? Thám tử dò thám chính xác không?”

Vân Trinh nhíu mày khuôn mặt bao phủ một tầng sương lạnh, cũng rất khó coi, lạnh lùng mở miệng: “Một canh giờ trước thám tử đi dò thám về báo có khoảng bảy vạn binh mã”.

Vân Tiếu nhíu mày lại, cũng không quan tâm thân phận Thượng Quan Lâm cao bao nhiêu, vừa nghĩ đến liền đoạt lấy ống nhòm trong tay Thượng Quan Lâm, nhìn về phía quân địch, chỉ thấy phía sau quân địch vô cùng rộng lớn, là một phiến rừng rộng lớn, ánh mặt trời chiếu lên ngọn cây, thi thoảng lại có chim chóc bay qua. Vân Tiếu lòng trầm xuống, lạnh lùng quay đầu mệnh lệnh cho ca ca.

“Mau, nổi trống, thông báo bọn họ thu binh, trong phiến rừng rậm kia, nhất định là che dấu một số lượng lớn quân Tây Lương”.

Vân Trinh cùng Phong Lập Thành biến sắc, quay đầu liền ra lệnh nổi trống thu binh.

Tiếng trống vang lên, cờ bay phấp phới, Thượng Quan Lâm nghe tiếng vang rung trời động đất, khuôn mặt xanh mét, ánh mắt trợn lên trừng Vân Tiếu.

“Người thật to gan, bốn vương ra lệnh, người cũng dám cho nổi trống thu binh, lúc này còn chưa có chiến đấu đã thu binh. Người làm sao dám khẳng định, trong rừng trúc kia cất dấu quân địch”.

“Binh gia hữu vân, binh bất yếm trá, người cho là người khác đều là kẻ ngốc sao”.

Vân Tiếu cười châm biếm một tiếng, quay đầu đi không để ý đến người bên cạnh một thân lạnh lẽo, vờn nửa người ra nhìn tình hình dưới cửa thành. Năm vạn binh mã nghe được tiếng trống, nhất thời không hiểu ra sao, cửa thành mở ra, đành phải lui vào trong thành. Trên chiến trường, trống lệnh chính là trời, nếu như cãi lời, trăm.

Vân Tiếu cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng một hơi này nàng còn chưa kịp thở xong, bỗng cả người bị nhấc lên không trung, một người dùng một tay túm lấy nàng, trợn mắt nhìn, khuôn mặt ngũ quan lập thể kia bao phủ một tầng hàn sương, hồng học thờ phỉ phò, xoay người ba trăm sáu mươi độ vung tay ra ngoài tường thành, lại đem một nửa người nàng treo ở phía ngoài tường thành, treo ở giữa không trung lung lay.

Trên tường thành, tất cả mọi người ngây người, người đầu tiên có phản ứng là Lưu Tinh, trầm giọng mở miệng: “Vương gia, ngài làm gì vậy?”

Vân Trinh cũng phục hồi tinh thần lại, căm tức nhìn Thượng Quan Lâm, âm ngoan rống lên: “Thượng Quan Lâm người điên rồi, mau buông hấn ra”.

Gió nổi lên, khiến quần áo Vân Tiếu bay phấp phới, tuy chỉ là nhẹ nhàng nhưng lòng nàng cũng không ngừng thấp thỏm, ánh mắt lướt xuống phía dưới, không thể nào mà hô hấp được, trong lòng vô cùng tức giận, nàng mâu binh tĩnh trờ mắt Thượng Quan Lâm.

“Lâm Vương gia, ngài đây là thẹn quá thành giận sao? Ngài đã đánh giặc sao? Từng mang binh sao? Có lẽ ở phương diện khác, Thượng Quan Vương gia ngài cơ trí khôn khéo, nhưng chuyện trên chiến trường, người không đánh giặc thì có tư cách gì mà chỉ huy người khác chiến đấu anh dũng, hướng hồ chi là đi chịu chết. Ngài cho là người khác không có cha mẹ sinh dưỡng sao, ngài có biết những người này mà chết đi, phía sau có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn không?”

Tiếng nói leng keng như tiếng đàn tì bà, trên tường thành cao ngất gió thổi liên tục, mọi người chỉ cảm thấy cả người run lên, mỗi lời lại tăng thêm nhiệt huyết trong lòng, nhin không được mà hoan hô thiếu niên này trong lòng, đồng thời mở miệng.

“Vương gia, bỏ qua cho hấn đi”.

Trong yên tĩnh, Thượng Quan Lâm cũng dần dần bình tĩnh lại, tiếng trách cứ của thiếu niên này vang lên rõ ràng trong tai, xem ra quả thật là hấn quá xúc động rồi, có lẽ phía bên kia quân địch có rất nhiều người mai phục, không có chiến lược không một sơ hở, hấn làm vậy chỉ khiến cho những người này đi chịu chết.

Gió thổi, tiếng trống trận vang tận trời xanh, quân Tây Lương ngồi trên ngựa cao, đối với tình huống đột nhiên này không biết là có chuyện gì, chỉ thấy trên tường thành cao kia có treo một người. Đại tướng dẫn đầu quân Tây Lương vẫn nổi danh là thần tiễn thủ, vừa thấy có con mồi, nhắc cung trong tay, một mũi tên huyền thiết bắn ra khỏi cung về phía này, tiếng xé gió rít lên bắn thẳng về phía Vân Tiếu.

Mọi người chỉ cảm thấy tâm cứng lại, hô hấp đều khó khăn, ai ngờ Thượng Quan Lâm xoay người vung áo choàng lên, một đạo kinh khí mạnh mẽ đánh ra, mũi tên kia bị đảo quay đầu, rơi xuống phía dưới tường thành, mà Vân Tiếu cuối cùng cũng bị hấn xách lên.

Hai chân vừa rơi xuống đất, thân mình mềm nhũn ngã trên mặt đất. Vân Trinh tiến lên muốn ôm lấy nàng, ai biết Thượng Quan Lâm kia lại nhanh hơn một bước ôm lấy nàng.

Vân Tiểu bám lấy cánh tay hắn để đứng vững, trên mặt không còn chút máu, môi cũng bị dọa đến trắng bệch, giờ phút này, rốt cuộc nhin không được mắt to.

“Thượng Quan Lâm, tên khốn nhà ngươi đáng chết vạn lần, ta và ngươi kiếp trước có thù oán gì sao, kiếp này có thù sao? Ngươi không có việc gì đem ta treo lên tường thành làm gì, ta là nợ nhà các người, hay là nợ ngươi?”.

Phía trên tường thành, mọi người đều lau mồ hôi, người này vừa mới thoát hiểm cảnh sẽ không lại rơi vào độc thủ chứ. Có điều cậu thiếu niên này quả là gan lớn, phải biết rằng Thượng Quan Lâm chính là thân vương, đầu tiên là ra lệnh thu binh, vốn đã phạm vào điều tối kỵ của nhà binh, tuy rằng đây là lòng tốt, nhưng quân lệnh như núi, hắn làm vậy không thể nghi ngờ chính là phạm thượng, còn tự tiện chủ trương. Vương gia treo hắn trên tường thành, chỉ là khiển trách một chút, cũng không quá lắm, nhưng hiện tại hắn lại chửi ầm lên, mọi người không dám nhìn mặt Vương gia, đều cúi gằm đầu nhìn chân mình, ngay cả Vân Trinh cũng đỏ mồ hôi, nhẹ giọng hô một câu.

“Phượng Quan, không được vô lễ”.

“Ta mắc sai lầm rồi sao?” Vân Tiểu quay đầu, vẻ mặt đương nhiên, mọi người ở đây không biết làm sao, khi không khí đang lạnh lẽo khiến người ta hít thở không thông, một tiếng hô vang dội.

“Báo”.

Phong Lập Thành cùng Vân Trinh đồng thời mở miệng: “Chuyện gì”.

Thì ra là thám tử, thám tử cung kính quỳ một gối xuống: “Bẩm phó nguyên soái, quân địch phía trước, quân Tây Lương có mười ba vạn binh mã, có một nửa ẩn nấp ở rừng trúc phía trước”.

“Đi xuống đi”.

Phong Lập Thành trong lòng kêu một tiếng nguy hiểm, cuối cùng cũng không để cho năm vạn binh mã hi sinh vô ích, nhưng nếu không phải nhờ thiếu niên này, chỉ sợ không có người có thể ngăn cản vị thân vương đây.

Lúc này, Vân Tiểu giống như bắt được nhược điểm lạnh lùng nhìn Thượng Quan Lâm, cái mũi cũng héch lên trời mà hừ lạnh.

“Lấy binh lực hiện tại mà muốn xung đột chính diện với quân Tây Lương, chính là lấy trứng chọi đá, chỉ có thể dùng trí không thể cứng rắn”.

Nói xong cũng không quay đầu lại phát tay áo rời đi, cũng không thèm nhìn tới Thượng Quan Lâm, sau lưng Thượng Quan Lâm sắc mặt xanh mét chậm rãi bình thường lại, còn nghiêm túc suy nghĩ về bản thân, lúc trước quả thật là lỗ mãng, trong việc đánh giặc này mình chỉ là người thường, người thường mà lại tùy tiện chỉ huy chống địch, đây quả thật là tự đi chịu chết. Năm vạn binh mã kia vô cùng quý, vốn dĩ lần nhiệm độc này đã khiến bọn họ tổn thương nguyên khí nghiêm trọng, trước mắt chỉ có thể nghĩ cách dùng trí mà thôi.

Có điều vì sao Phượng Quan lại biết nhiều như vậy, Thượng Quan Lâm càng ngày càng mê muội, ngay bản thân hắn không hề nhận ra, cảm xúc của hắn bị thiếu niên này khống chế rất nhiều.

Trên tường thành, ánh nắng chiếu xuống mặt sông, gió thổi bên tai, một chút tiếng động cũng không có.

Chậm rãi, Thượng Quan Lâm đi xuống công thành, phía sau vô số người thờ phào nhẹ nhõm, ngay khi bọn họ nghĩ là vương gia sắp hóa đá, lão nhân gia hắn rốt cục động đây.

Quân Tây Lương vẫn tiếp tục nổi trống, tiếc rằng người trong Phong Nha Quan căn bản không thèm để ý tới. Nhưng khi bọn họ muốn cưỡng chế công thành, trong thành liền có hỏa tiễn bắn ra, tảng đá, dầu sôi chờ bọn họ, cho nên việc công thành không hề dễ dàng, huống chi hiện tại nhân thủ đã được gia tăng, tất cả mọi người đều tập trung chuyên đá chuyển đá, đun sôi dầu đun sôi dầu, đồng tâm hiệp lực đối phó kẻ thù bên ngoài. Quân Tây Lương tuy là binh mã sung túc, nhưng trong thời gian ngắn không thể đánh vào được.

Trong phòng chủ doanh của Phong Nha Quan, lúc này có một đồng người ngồi ở đó, ngồi ở vị trí chính giữa là Vương gia Thượng Quan Lâm, Phong Lập Thành ngồi bên cạnh hắn, bên kia là lão tướng trấn thủ Phong Nha Quan. Bởi vì lúc trước tổn hao rất nhiều binh tướng, lúc này đây yên lặng hơn rất nhiều, đại sự trong quân vẫn là do Vân Mặc cùng Phong Lập Thành chủ trì, hiện tại Vân Mặc bị bệnh, bởi vậy Thượng Quan Lâm thay thế ngồi ở chủ vị.

Hai bên trái phải đứng một hàng người, đứng đầu hàng bên trái là quan tiên phong – Vân Trinh, tiếp theo thứ tự là phó tướng tham tướng, bên phải là một mãnh tướng của Vân Mặc – Triệu Phi, bên dưới là các thủ hạ đắc lực của hắn.

Bên trong doanh thính, hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đồng loạt nhìn người ngồi phía trên – Thượng Quan Vương gia, không biết với tình hình như thế này nên đánh thế nào đây.

Thượng Quan Lâm lúc này cũng đã bình tĩnh lại, cẩn thận suy nghĩ lợi hại, biết trận chiến này không thể giáp mặt nghênh địch, chỉ có thể áp dụng chiến thuật vòng vèo, dùng trí mới được, nghĩ vậy, hắn quay đầu nhìn Phong Lập Thành bên cạnh.

“Phong nguyên soái, bốn vương từng nghe nói, người bài binh bố trận rất lợi hại, sao trận chiến hôm nay không lấy trận pháp ra nghênh đón quân địch?”.

Phong Lập Thành vừa nghe Vương gia gọi đến tên mình, lập tức đứng lên, sắc mặt khẽ biến thành có chút xấu hổ, nếu nói hắn biết sắp xếp bố trí trận, quả thật có chuyện này, nhưng cũng chỉ là chút tài mọn. Quân Tây Lương vô cùng giáo hoạt, hơn nữa rất tinh thông trận pháp, binh thường trận pháp của hắn không thể ngăn cản được bọn họ, lần trước, Vân Mặc dùng một loại trận pháp kỳ lạ mới thắng được một trận, sau đó quân Tây Lương phái người tìm một người am hiểu về binh pháp tới, kế tiếp, binh pháp của bọn họ luôn bị phá.

“Bẩm Vương gia, thần cũng chỉ là có chút tài mọn, bên Tây Lương chẳng những có người tinh thông thuật tác chiến, hơn nữa bên đó vừa điều tới một phó tướng, phải giải trận pháp vô cùng lợi hại”.

Phong Lập Thành vừa dứt lời, bên trong doanh thính lập tức có người gạt đầu phụ họa.

Thượng Quan Lâm nhìn lướt qua mọi người, gương mặt âm lãnh, ánh mắt sắc bén, người khác có phó tướng lợi hại, chẳng lẽ bọn họ vốn không có sao, quét nhìn hai bên một vòng. Mọi người đều trầm mặc, hoặc cúi đầu, hoặc nhìn về nơi khác, không ai dám nhìn vào Thượng Quan Lâm, sợ vị Vương gia bằng hân này gọi đến tên mình, không phải là bọn họ sợ phiền phức mà quả thực là bọn họ không có năng lực này.

Vẫn không lên tiếng – Vân Trinh, chậm rãi đứng lên, bình tĩnh mở miệng.

“Vương gia, mấy ngày liền bị ôn dịch, lúc này vừa mới giảm bớt mọi người đều mệt sắp chết, hôm nay nghỉ ngơi một ngày, ngày mai lại nghĩ đối sách đi”.

Vừa nghe thấy lời của quan tiên phong, rất nhiều người đồng ý, vừa mới bị kẻ địch hạ kịch độc, sức khỏe của bọn họ đều bị ảnh hưởng, làm sao còn tinh thần và sức lực để đối phó với quân Tây Lương kia, tuy rằng những người như bọn họ không có việc gì, nhưng nhìn người khác bị trúng độc, lây nhiễm, tâm tình đều nặng nề, nhiều đêm mất ngủ.

“Vương gia”.

Mọi người đồng thời kêu, Thượng Quan Lâm tuy rằng nóng vội, nhưng nhìn ánh mắt mọi người đều đỏ ngầu, tinh thần quả thật là đã quá mệt nhọc, cũng không có cách nào, gật gật đầu: “Vây, hôm nay nghỉ ngơi hồi phục một ngày”.

Người trong doanh thính thở dài nhẹ nhõm một hơi, thật đúng là sợ hãi Vương gia kiên trì tác chiến, có điều hình như sau khi bị thiếu niên danh y kia lên án mạnh mẽ, Vương gia dường như cũng dễ nói chuyện hơn. Mọi người cáo lui nối đuôi nhau mà ra, cuối cùng chỉ còn lại vài vị chủ tướng, phó nguyên soái Phong Lập Thành, quan tiên phong Vân Trinh, còn có một vị lão tướng của Phong Nha Quan và tổng binh Vân Thành, mấy người sắc mặt đều nặng nề ngồi trong đại sảnh, những người đang ngồi đây đều biết trận chiến này khó đánh, không phải không đánh, mà là không thể nào xuống tay.

“Quên đi, hôm nay nghỉ ngơi một ngày cho tốt, ngày mai tiếp tục nghị quyết”.

Thượng Quan Lâm ra lệnh một tiếng, mọi người tan.

Phía trước trăm lều trại đóng tại tây thành, bóng người bận rộn ra ra vào vào, rất là náo nhiệt, bên trong lều trại thỉnh thoảng lại có tiếng nói chuyện truyền ra, hơi thở chết chóc lúc trước rốt cuộc như mây mờ sương tan.

Vân Tiểu dẫn Lưu Tinh đi vào lều trại của phụ thân, bên trong lều trại không có ai, lúc này Vân Mặc đã tỉnh lại, vừa thấy Tiểu nhi tiến vào liền nóng vội hỏi.

“Thế nào? Tình hình chiến đấu như thế nào?”

“Không đánh,” Vân Tiểu ngồi vào bên người ông hai tay tự nhiên đặt lên mạch của ông, chốc lát sau khuôn mặt lộ ra nụ cười tươi: “Rất tốt, ngày mai cha có thể xuống giường đi lại, uống thêm hai ngày nữa, độc này sẽ được giải toàn bộ, cha đừng lo lắng”.

Vân Mặc không quan tâm đến bệnh tình của bản thân, chỉ là nghe một tiếng ‘không đánh’, liền bắt đầu lo lắng, trong nơi này vẫn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng trống trận lay lừng, cờ bay phấp phới, quân địch đang không ngừng mang mở phi nhỏ Đồng Tàn, chỉ cần tương tượng cũng biết là mất cái gì.

“Vi sao không nghênh chiến”. Vân Mặc quỳnh lên ngồi bật dậy, tuy rằng thân thể còn suy yếu, nhưng độc đã được giải rất nhiều, chỉ là còn một chút dư độc chưa hết, có chút chậm chạp.

Vân Tiểu ẩn vai ông xuống, dịu dàng mở miệng: “Trong thành binh tướng bị hạ độc, sức khỏe bị ảnh hưởng nghiêm trọng, những người chưa trúng độc cộng thêm năm vạn binh mã cũng không tới mười vạn người, quân Tây Lương có hơn mười vạn người. Cha nói xem có thể chiến đấu thế nào đây, chỉ có thể dùng trí, mà dùng trí không phải chỉ là một ngày hai ngày có thể nghĩ ra cách được, hôm nay phỏng chừng không đánh được”.

Vân Mặc nghe thấy tình huống như vậy, biết rõ là có lý, nhưng vẫn tức giận mà ghé tới đám quân Tây Lương kia, thù đoạn quá ti bỉ, vậy mà phải mật thám ẩn trong Phong Nha Quan, mà còn là ẩn nhiều ngày như vậy, có thể thấy được dã tâm của bọn họ bùng bùng, không phải là hình thành trong một ngày hai ngày, mà là sớm đã có quyết định này, nghĩ tới như vậy, Vân Mặc vùng một quyền đánh xuống giường, một quyền đánh xong liền thở hổn hển.

“Không có việc gì, có ca ca cùng Vương gia ở đây, còn có những vị tướng quân kia trợ giúp, bọn họ sẽ nghĩ ra cách thôi, cha vẫn là nằm xuống nghỉ ngơi đi”.

Nói thật ra, đối với y thuật Vân Tiểu là có nắm chắc, nhưng là đối với bố binh đánh giặc, nàng chỉ là người thường, cho nên căn bản không thể giúp gì được cho bọn họ, chuyện này chỉ có thể trông cậy vào ca ca cùng Thượng Quan Vương gia, còn có những người kia nghĩ ra cách mà thôi.

Cứ để quân Tây Lương mắng chửi bên ngoài cũng không phải cách hay, tướng sĩ trong thành đều là những hán tử đầy nhiệt huyết, chỉ sợ tình nguyện chết trận, cũng không muốn trốn ở trong thành như vậy, nếu như ngày mai mà còn chưa nghĩ ra cách gì, người trong thành nhất định là sẽ nghênh chiến, mà nghênh chiến chỉ có một kết cục, bại.

Vân Tiểu trầm tư suy nghĩ, trong lều trại im lặng vô cùng. . .

Ban đêm không khí lạnh lẽo, ánh trăng bàng bạc phủ xuống khắp thế gian, xuyên thấu qua dòng sông trong suốt, bên bờ những cây liễu đung đưa theo ngọn gió, từng ngọn sóng trên mặt sông cũng trở nên lấp lánh.

Bên bờ sông tây thành, một mảnh im lặng, trong bóng đêm tối đen, tiếng côn trùng kêu ti ti không ngừng, dưới ánh đèn mông lung, ánh trăng sáng trong.

Vân Tiểu ngồi ngay ngắn bên trong lều trại, vẽ không ngừng lên mặt giấy, mực nước in lên mặt giấy, chỗ này một ít chỗ kia một ít, không thấy rõ là vẽ vật gì, nhưng thật ra có chút giống như gà bơi, Uyển Uyển ngồi bên cạnh vờn người tới, nửa ngày mới mẻ mang mở miệng hỏi.

“Chủ tử, tranh này vẽ hoa hay là động vật vậy”.

Vân Tiểu khoát tay, gõ vào đầu Uyển Uyển một cái, mực nước vung lên, vài giọt vẩy lên trên người Uyển Uyển, nha đầu kia cúi đầu nhìn quần áo trên người, chu miệng lên nói: “Chủ tử, quần áo bẩn rồi”.

Vân Tiểu thấy vậy càng thêm hưng trí, thừa dịp nàng đang cúi đầu, dùng bút lông vẽ hai nét lên mặt nàng, sau đó ném bút lông vỗ tay mà cười.

“Giờ thì biến thành sừ nha đầu rồi”.

“Công tử, ” Uyển Uyển không chịu hừ một tiếng đứng lên, hai tay chống nạnh ra vẻ ngang tàng mở miệng, “Nhất định phải đền tôi một bộ quần áo”.

Vân Tiểu đang muốn nói chuyện, bên trong lều trại không có gió những ngọn nến lại bị tắt, trong không khí có một hương thơm nhàn nhạt như có như không, mùi hương quán quanh lều trại. Uyển Uyển bị dọa sợ oa một tiếng, nhảy đến bên người Vân Tiểu ôm lấy nàng, nhưng cả người lại mềm nhũn như bông, chậm rãi ngã xuống đất. Lúc này, ánh nến trong lều lại sáng lên, chỗ mà mình vừa ngồi, lúc này có một tên lười biếng mà bề nghệ ngồi đó, quanh thân lạnh lẽo, trong đôi mắt lạnh lẽo sâu không lường được kia, khi thì không một ngọn sóng, khi thì lạnh như hàn băng, tao nhã nghiêng người tựa trên bàn, áo trắng hơn tuyết, tóc hần như tơ tằm, giống như thác nước đổ xuống, chiếc cằm cá tính hơi héch lên, biểu thị ngạo khí phách không thể ngăn cản của hắn, cứ lẳng lặng như vậy xuyên qua ngọn đèn vàng nhìn nàng.

Chợt người kia cúi đầu nhìn bức tranh trên bàn, tùy tay nhặt lên.

“Đây là cái gì?”

Vân Tiểu sắc mặt rất lạnh, lập tức vội đi qua đoạt lấy bức họa trong tay hắn, ném về góc bàn, tiếng nói từ trong cổ họng phát ra.

“Người lại tới làm gì? Nếu để cho người khác phát hiện, nói không chừng sẽ coi ngươi là mật thám của Tây Lương”.

“Vậy phải xem bọn họ có bản lĩnh này hay không”.

Tiếng nói từ tính mà biếng nhác vang lên trong đêm lạnh, tùy ý vang lên, khí thế khiếp người.

Vân Tiểu chán nản, hai tay chống lên bàn, rất chân thành nhìn hắn, từng chữ từng chữ mở miệng: “Cho dù lúc trước ngươi làm như vậy không nghĩ hại Vân vương phủ, nhưng hiện tại gần dặm xa xôi chạy đến nơi đây làm cái gì?”

Mộ Dung Xung một câu cũng nói, đôi con ngươi sâu thẳm như đầm nước, trong veo như ngọc lưu ly, tối đen giống như ánh sao, chậm rãi mở miệng.

“Xem nàng được không”.

“Ta rất khỏe, sao có thể không khỏe chứ, ngươi không cần phải suy nghĩ hại ta . . .” Vân Tiểu nói bùm bùm một hơi, chợt giật mình nghĩ tới hàm ý trong câu này, không khỏi mở to hai mắt, một đôi mắt trắng đen rõ ràng kia như phủ một tầng sương, hấp dẫn người nói không nên lời, cái loại khiêu khích lơ đãng này.

Không thể nào, nam nhân này nói là tới xem nàng sao?

Lời này là có ý gì, hẳn đường đường là chủ Thần Long cung, vậy mà nói ra một câu như vậy, nếu mà truyền ra ngoài, chỉ sợ không có ai dám tin, không đúng không không, vừa rồi là mình nghe lầm, ảo giác, nghe đồn Mộ Dung Xung lạnh lùng thị huyết, giết người như ma, làm sao có thể nhu tình mật ý nói với nàng một câu như vậy.

Trăm mối không thể lý giải, nghĩ muốn nổ đầu, mà nàng cũng tuyệt không tự mình đa tình mà nghĩ người này yêu mình, cái gì, đây không bao giờ là chuyện thật đâu.

“Cảm ơn, vậy về sau không cần phải đến xem ta nữa, ta rất khỏe, mọi chuyện đều rất tốt”.

Vân Tiểu không hề có nửa điểm vui sướng, nói thật ra khi gặp Mộ Dung Xung ở trong cung, hai người giống như bằng hữu, có đôi khi, nàng thậm chí có

hoang mang nho nhỏ một chút, nhưng trải qua chuyện hấn muốn giết nàng, lại thêm chuyện hấn giả làm Tây Môn Thục, mặc kệ hấn xuất phát từ mục đích thế nào, nàng cũng không dám tùy tiện đến gần người này nữa, bởi vì mặt hấn được che dấu bên dưới mặt nạ, rốt cuộc là cái gì nàng cũng không rõ lắm.

“Nàng còn đang giận ta”.

Mộ Dung Xung đứng dậy, đáy lòng nổi lên một chút đau nhức, giống như bị ong mật chích một cái, đừng nói nàng, ngay bản thân hấn cũng không hiểu được hành vi của mình. Hấn không phải là người rảnh rỗi, trái lại hiện tại kế hoạch của hấn chỉ mới bắt đầu, hấn không nên có nhi nữ tình trường, không nên chỉ vì nghe nói không thấy nàng đâu, liền bỏ tất cả mọi chuyện trong tay xuống, lao tới biên quan, không nên vì nghe nói Phong Nha Quan có ôn dịch, mà ra roi thúc ngựa chạy tới đây.

Nhưng trong suốt bốn năm này, lòng hấn như tê liệt, thị huyết tàn hận, mỗi lúc đêm khuya tỉnh mộng, hấn khát vọng có thể bắt lấy cái gì đó, để cho chính mình có đủ dũng khí để đối phó với những người đó, nhưng lại không biết mình có thể bắt được cái gì, hoặc là muốn bắt được cái gì. Nhưng vào giờ phút này, hấn hiểu rõ ràng, hấn muốn chặt chẽ bắt lấy tiểu nha đầu này, từ lúc nàng tức giận mắng hấn, loại ý nghĩ này đã bắt đầu hình thành trong đầu, chỉ là hấn vẫn không ý thức được, mãi cho tới khi thuộc hạ bẩm báo, Phong Nha Quan đã xảy ra ôn dịch.

Tim hấn như đặt trong dầu sôi, nóng bỏng, ngày đêm thần tốc chạy đến nơi này, trong nháy mắt khi thấy nàng hoàn hảo vô khuyết, lòng mới có thể nhẹ nhõm, mới biết được mình lại bắt được nàng.

Tuy rằng hấn muốn bắt lấy nàng, nhưng mà cũng không thể, bởi vì trên lưng hấn gánh vác nhiều lắm, người mà hấn đối đầu vô cùng âm hiểm có thể dùng bất kỳ thủ đoạn nào, nếu như biết nàng là điểm yếu của hấn, chắc chắn nàng sẽ bị đặt lên trên đầu sóng ngọn gió. Cho nên hiện tại hấn thăm nghĩ im lặng nhìn nàng sống tốt, sẽ có một ngày, hấn nói cho nàng biết, trong ván cờ này, nàng là một quân cờ quan trọng đến thế nào, hạ ở trong lòng hấn.

Biết trong lòng nàng còn giận hấn, hấn không biện hộ, rồi sẽ có một ngày nàng hiểu rõ.

Hấn không hề có một chút tâm tư nào muốn hại Vân Mặc, mà ngược lại, hấn định giết nàng, khiến Vân vương phủ cùng hoàng thất hoàn toàn đoạn tuyệt, đây là chuyện hèn hạ nhất mà hấn từng làm, nhưng gặp được nàng, tựa như số mệnh luân hồi, nhất định vào một lúc nào đó người gặp được người nào, nên có được nhân sinh thế nào.

Vân Mặc là lão thần mà tiên hoàng trọng dụng, nếu như rơi vào tay Thượng Quan Diệu, Vân vương phủ chỉ còn một con đường chết.

Chỉ có đưa ông ra khỏi kinh, mới có thể bảo vệ được ông, hoàng đế tuy rằng miệng vàng lời ngọc, nhưng ở ngoài biên quan ngàn dặm, ngoài tầm tay với, cho dù hạ thánh chỉ, lấy bản lĩnh của Vân Mặc cùng Vân Trinh, cũng có thể an toàn thoát thân, ẩn vào trong rừng núi, chờ đợi sau đó sẽ hành động.

Thân hình Mộ Dung Xung cao ngất như tan vào trong ánh đèn mờ nhạt, ắn có cô đơn, quanh thân càng lúc càng thêm lạnh lẽo, giờ khắc này Vân Tiểu lại có một loại cảm giác mơ hồ mờ mịt, dường như hấn sắp hóa đá, giống như sắp tan biến, cảm thấy cả kinh, nhìn không được kêu lên tiếng.

“Này, giúp ta một việc đi”.

Câu này lời vừa ra khỏi miệng, liền kinh sợ, rốt cuộc thì hấn đã giúp nàng bao nhiêu việc rồi, mỗi lần đều nói nợ hấn, dường như đã thiếu hấn một ân tình thật lớn, khi nào mới trả hết được đây, trầm mặc không nói tiếng, nhưng bóng lưng thẳng tắp trước cửa kia bỗng nhiên quay người lại.

Một đôi mắt đen sâu thẳm như hồ nước nổi lên từng gợn sóng, khóe môi cong lên một độ cong ấm áp, giống như một đóa hoa tường vi xinh đẹp, nở rộ ở trong không gian nho nhỏ, phong hoa tuyết đại.

“Nói”.

Vân Tiểu khó hiểu nhìn người nam nhân một giây trước còn như cá thể giới vút bỏ hấn, một giây sau, lại giống như hấn được cả thế giới, hai loại cảm xúc hoàn toàn khác nhau mà hấn lại có thể thay đổi nhanh như vậy.

Có điều hiện tại nàng còn chuyện quan trọng hơn phải làm, đuổi tay cầm lấy bức vẽ như gà bới lúc trước giờ giờ lên.

“Người biết bài binh bố trận không?”

“Biết một chút”. Mộ Dung Xung đi tới, thân hình hấn cao lớn khiến Vân Tiểu có chút áp lực, dáng người nàng nhỏ nhắn, bình thường còn không có cảm giác, nhưng khi đứng chung một chỗ với hấn, thật đúng là rất áp lực, hơn nữa hơi thở nam tính như có như không kia, tràn ngập trong lều trại, sợi tóc đen như mực của hấn vô ý quét qua má nàng, làm hại nàng không được tự nhiên lui lại từng bước, nhét mảnh giấy trong tay vào tay hấn.

“Cái này phải làm sao đây?”

Mộ Dung Xung khó hiểu nhíu mày, trên mặt mang mặt nạ nên không thấy rõ ánh mắt lắm, chỉ nhìn thấy tối đen như mực, giống như trời cao vô tận, không thể với tới.

“Quân Tây Lương có gần hai mươi vạn nhân mã, hôm nay bọn họ mắng chửi một ngày, ta nghĩ ngày mai mọi người nhất định sẽ không nhịn được mà xuất chiến, đây không phải là lấy trứng chọi đá sao, cho nên ta muốn nghĩ ra một trận pháp kỳ lạ để đối phó với quân Tây Lương, nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, lại nghĩ không ra”.

Giờ phút này nàng mới biết được sách mình đã đọc vẫn là quá thiếu thốn, ở hiện đại, nàng ngoại trừ thích nghiên cứu về y thuật, những thứ khác căn bản

không hề nghiên cứu, nếu những lúc rảnh rỗi không có việc gì mà đọc binh pháp xem chiến sự, nói không chừng giờ phút này sẽ phát huy công dụng, nghĩ đến ngày mai có khả năng trên tường thành máu chảy thành sông, nằng liền ngủ không yên, những người này đều là những người sống.

Mộ Dung Xung cong cong khoe môi, đó là một nụ cười thanh nhuận như nước, giống như một đóa hoa ngọc lan thân nhiên tao nhã nở rộ.

Bài binh bố trận há có thể làm khó hắn, lúc còn rất nhỏ, có một người thương yêu hắn nhất dẫn hắn tới thư phòng, dạy hắn cái gì là bài binh bố trận, dạy hắn cái gì là ngoan chuyển Càn Khôn, đoạn thời gian đó là tháng ngày vui vẻ nhất của hắn, nhưng quá khứ đã qua thì không thể quay lại, chính là vì tình thương của người ấy, cho nên hắn mới muốn bảo vệ những gì người ấy để lại, người hoặc là gì đó khác.

Ánh mắt tối tăm, ngay sau đó, một cây bút lông rơi vào trong tay, xoát xoát lướt trên mặt giấy, gió đêm thổi vào lều, tóc hắn tung bay tron như tơ lụa, hắn chống một tay lên mặt bàn, một tay vung tự nhiên, tư thái tao nhã cao quý, quần áo áo trắng phiêu phiêu, mặc dù không thấy mặt hắn, lại vẫn có thể cảm nhận được một loại khí phái như thần tiên đạp gió mà tới, tựa như mỹ ngọc.

Vân Tiểu ngây ngốc nhìn trong chốc lát, đến khi hắn quăng bút trong tay đi mới giật mình tỉnh lại, hai má hơi hơi có chút nóng, nam nhân này đúng là sáng như ngọc làm người ta lóa mắt, rốt cuộc thì hắn là ai? Trong lòng mê mẩn, thăm dò nhìn lại, chỉ thấy trên giấy vẽ vài cái liên hoàn, một vòng lại nối với một vòng, vòng vòng tương liên, cực kỳ nguy hiểm, chỉ nhìn thôi đã thấy có một loại sức mạnh ảo diệu vô cùng, cất dấu thật lớn huyền bí.

“Đây là?”

“Cửu hoàn trận, cái này là lúc ta không có việc gì đã nghiên cứu ra”.

Hắn thân nhiên mở miệng, đứng thẳng người bên cạnh nàng, hai người đứng ở dưới ánh đèn, hắn vươn cánh tay dài ra chỉ vào trận pháp trên giấy.

“Đây là đầu trận, đây là đuôi trận, những chỗ khác đều là hư trận, chỉ cần đập sai, liền ra không được, trong trận pháp này mỗi người đều mang theo đao kiếm, chỉ cần có người đi vào, liền vây quanh chém giết, một người cũng không bỏ qua”.

“Thật tốt quá, quả đúng là mê cung đồ”.

Vân Tiểu cười rộ lên, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn như được một tầng ánh sáng bao phủ, ánh mắt tràn ngập những tia lửa hưng phấn mà nguy hiểm, cầm chặt tờ giấy trong tay, dường như đã nhìn thấy trận chiến ngày mai, Đông Tần tất thắng, lại càng thêm vui vẻ. Khuôn mặt như họa, mặc khuôn mặt hơi đen, nhưng không hề ảnh hưởng tới phong tư của nàng. Mộ Dung Xung nhìn đến thất thần, quanh nàng có một thứ ánh sáng rất hấp dẫn người, đây chính là loại ánh sáng tràn ngập sức sống, giống như vô cùng vô tận, cuộn cuộn không ngừng toát ra, khiến cho những người bên cạnh nàng đều cảm thấy nhiệt tình từ nàng, do đó vì thế mà sinh ra khát vọng.

“Đúng, cửu liên hoàn trận này bố trí rất giống mê cung, nhưng mà mê cung không có sát khí, nó lại có”.

Mộ Dung Xung không nhìn giấy, chỉ nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, khi nàng vui vẻ, mỗi một sợi tóc cũng như mở ra, nóng bỏng, bốc lên nhiệt tình nồng cháy, hắn nhìn mà tâm cứm lại, lòng luôn luôn lạnh như hàn băng, chậm rãi hòa tan, lộ ra một vết rách, cũng không khiến cho hắn thống khổ.

“Đến đây, ngồi xuống, chuyện tốt làm đến cùng, không bằng lại giúp ta thêm một lần, chúng ta dạy dỗ cho đám quân Tây Lương kia một bài học nhớ đời, thế nào?”

Vân Tiểu chỉ chỉ bên cạnh bàn, ý bảo hắn ngồi xuống.

Mộ Dung Xung hơi nhui mày lại, bắt đắc thông dong đi tới, nói thật ra, hắn tình nguyện đứng, tới gần bên người nàng, mùi hương nữ tính kia thực sự rất thơm, không có hương son phấn, chỉ có một mùi hương nữ tính thuần khiết, là hương vị độc đáo chỉ thuộc về nàng, trên người nàng không hề có mùi hương son phấn thô tục.

“Chuyện gì?”

Vân Tiểu cười tủm tỉm nhìn hắn, giờ phút này nàng rất giống một tiểu hồ ly, đôi mắt to hữu thần mà sáng người, lông mi chớp chớp, chỉ là làn da đen cùng đôi mày đậm kia ảnh hưởng tới độ đáng yêu vốn có, chẳng qua, đây là một loại狡 hoạt của nàng, không hề giống với người khác.

Hắn thật muốn nắm tay nàng, không để cho người khác lại phát hiện, nàng là độc nhất vô nhị thế nào.

“Đêm mai, chúng ta đến doanh trại kẻ địch hạ độc, gây ông đập lưng ông, ngươi cũng là người Đông Tần, ngươi hẳn là rất hận quân Tây Lương chứ, thế nào, cùng nhau dạy dỗ cho bọn họ một chút”.

Vân Tiểu nói xong cười như một tên trộm nhìn Mộ Dung Xung, chỉ thấy đôi mắt tối tăm kia của hắn, giờ phút này lại tà mị toát ra hai đốm lửa nóng bỏng thiêu đốt hùng hực, chứ nhìn chăm chăm vào nàng không dứt, Vân Tiểu nhui mày một chút, nam nhân này có ý gì vậy, sẽ không phải là có ý tưởng khác đây chứ, xoạt một cái liền rút người về, thực nghiêm túc nhìn hắn.

“Mộ đại hiệp, ngài đang nghĩ cái gì vậy, nghĩ cái gì thế, sẽ không là?”

“Được, đêm mai đi hạ độc”.

Không đợi nàng nói ra khỏi miệng, Mộ Dung Xung liền lên tiếng ngăn lại lời nàng, hiện tại hắn không vội, vừa không muốn làm nàng sợ, cũng không muốn

kính động nàng, trải qua một đoạn thời gian ở chung, hắn cũng coi như hiểu biết về cá tính nàng một chút, mùi đường, có đôi khi còn nhát gan, nhưng quan trọng là, đối với chuyện tình cảm nàng không hề nhạy cảm, có điểm chậm chạp, chính là bởi vì như vậy, cho nên hắn mới có thể yên tâm làm chuyện tiếp theo, mà không lo lắng nàng sẽ yêu thương người nào, bởi vì muốn nàng yêu một ai đó, chỉ sợ không phải là chuyện dễ dàng.

“Được, đêm mai đi hạ độc”.

Vân Tiểu vừa nghe thấy hắn đồng ý, sớm đã quên lời muốn nói lúc trước, duỗi tay ra ý bảo người đối diện vỗ tay ăn thẻ, trăm ngàn đừng thay đổi, cuối cùng còn nói thêm một câu.

“Người thay đổi sẽ biến thành cầu”.

Mộ Dung Xung rút cuộc nhìn không được mà cong môi, người này, mỗi lần đều có cách khiến cho người khác quên mất buồn bực trong lòng, giữ người như vậy ở bên người cả đời sẽ ngạc nhiên không ngừng, vui vẻ không ngừng.

Hắn nhìn nàng, ánh mắt trong suốt, giống như ngọc lan trong cốc, giống như Thiên Sơn tuyết liên.

Vân Tiểu giải quyết xong vấn đề phiền não, sớm đã mệt mỏi, đứng dậy đuổi người: “Đi đi, ta muốn ngủ”.

“Có phải nàng nên cảm ơn ta một tiếng hay không”. Hắn nghe lời đứng dậy, dưới ánh đèn mờ lung, cao quý tao nhã động lòng người.

“Cảm ơn như thế nào?”

“Nhất định phải để cho ta biết nàng đang ở nơi nào”. Hắn cố chấp mở miệng, muốn một lời hứa của nàng, mặc kệ hắn làm cái gì, hắn chỉ muốn biết nàng đang ở nơi nào, sống tốt không, như vậy là đầy đủ. Kế tiếp, hắn phải làm chuyện hắn nên làm, chỉ sợ Thượng Quan Diệu đã bắt đầu ra tay, sẽ có rất nhiều người không hay ho, hắn không thể để cho hắn ta động vào căn cơ Đông Tàn, nếu không đến lúc đó, khi hắn đoạt lại được về lại chỉ còn là cái xác rỗng, hắn muốn nó được đầy đủ trọn vẹn như ban đầu.

“Cố gắng hết mức có thể”.

Vân Tiểu ngáp một cái, mệt mỏi thong thả đi đến bên giường, cũng không để ý tới người đang đứng ở giữa lều trại, ngã lên trên giường liền ngủ, dù sao người này cũng sẽ không làm tổn thương đến nàng, nếu như hắn muốn hại nàng thì chắc chắn sẽ không giúp nàng nhiều như vậy, ở trước mặt hắn, dường như nàng không có bất kỳ lo lắng nào, cũng có điểm giống tiểu cô nương được nuông chiều thành thói quen, mặc kệ nàng muốn làm cái gì, dường như hắn đều cho nàng, hoặc là giúp đỡ nàng.

Vân Tiểu ngủ, vốn tưởng rằng hắn sẽ đi, kết quả người này căn bản không đi, mà là trực tiếp đi tới bên mép giường, từ trên cao nhìn nàng, trong mắt tràn ngập cơn sóng như có thể nhấn chìm người nhìn, đáng tiếc Vân Tiểu hí mắt, cho nên không nhìn thấy, chỉ bất mãn vẫy vẫy tay.

“Nên đi rồi, Mộ Dung đại hiệp”.

“Nàng ngủ đi, nàng ngủ ta sẽ rời đi”.

Hắn nói xong, vậy mà lại ra vẻ đương nhiên kéo một chiếc ghế dựa ngồi xuống bên cạnh giường, nhìn dung nhan khi ngủ của nàng, Vân Tiểu thật sự là mê mẩn rất nhiều, không ngờ là hắn lại không đi, buồn bực xoay người mờ to mắt, đôi mắt kia to sáng như ngọc, thật giống như hai ánh sao sáng trên bầu trời cao kia, hoặc là hai khỏa bảo thạch quý báu.

“Đêm đã khuya, đi mau đi, ta muốn ngủ”.

“Ngủ đi, ta lập tức đi, cam đoan”.

Giọng nói hắn thật nhu hòa, chiếc cằm nhọn có hình, đôi môi gợi cảm, hơi hơi hé mở, tạo thành một độ cong duyên dáng, nhất là ánh mắt của hắn, không lạnh lùng như trước, cũng không không phải là thị huyết tàn nhẫn khi đối mặt với người khác, mà xanh lam trong suốt, giống như một sợi dây lụa màu lam, mờ mờ ảo ảo chảy xuôi, cực kỳ xinh đẹp, chỉ là nhìn thấy bộ dáng này của hắn, Vân Tiểu lại ngủ ngon một cách kỳ lạ, không biết vì sao, tuy rằng mình nên tức giận, nàng cùng hắn còn món nợ chưa có tính xong đâu, nhưng hắn là người mà khi nàng bước vào thế giới này, ngoại trừ Vân Mặc cùng Vân Trình ra, chính là một người khác quan tâm tới nàng, cho nên nàng cảm giác được ấm áp, thực kiên định, thực an toàn...

***

Ngày hôm sau, Vân Tiểu đến lều trại của phụ thân, gặp được ca ca Vân Trình, liền đem bản vẽ kia đưa cho hắn.

Vân Trình rất là kinh ngạc: “Đây chính là trận pháp đồ”.

Trận pháp đồ này quá tinh diệu, cực kỳ nguy hiểm, trong vòng có vòng, quỹ dị khó lường, vừa nhìn liền biết là do cao thủ vẽ, chẳng lẽ cái này cũng là do Tiểu nhi vẽ.

“Cứu hoàn trận, gọi là cứu liên hoàn, đây là một trận pháp tinh diệu tuyệt luân, đây là đầu cùng đuôi trận”. Vân Tiểu chỉ điểm một chút, Vân Trình liền hiểu được diễn biến thế nào, hắn cũng hiểu biết về trận pháp, chỉ cần chỉ điểm một chút, liền biết sẽ bài bố như thế nào.

Hai huynh muội hăng say thảo luận, Vân Mặc ngồi bên giường cũng bị hấp dẫn, hôm nay tinh thần ông đã tốt hơn nhiều, cười tủm tỉm nhìn hai đứa con

của mình.

“Đến đây, để cho cha xem một chút, rốt cuộc là nó lợi hại như thế nào”.

Vân Mặc vừa mở miệng, Vân Trinh liền đem bản vẽ đưa cho phụ thân.

Vân Mặc vẫn là lão tướng trên thương trường, tinh thông bài binh bố trận, nhưng quân Tây Lương cũng không phải là ngồi không, cũng am hiểu sâu về binh pháp, cho nên trận pháp tầm thường, căn bản không thể đả động được bọn họ, bởi vì rất dễ dàng liền bị phá.

Cửu hoàn trận pháp này, Vân Mặc vừa thấy, liền vô cùng tán thưởng.

“Tinh diệu, người này là cao thủ nhà binh, trong nguy hiểm lại hồi sinh, ảo diệu vô cùng, thậm chí có thể đem mê cung phát triển thành binh pháp đồ, người này thật đúng là rất không tầm thường”.

Vân Mặc tán thưởng xong, liền đưa lại bản vẽ cho Vân Trinh: “Trinh nhi, lập tức đem đến chủ doanh trưởng đi, để cho tất cả mọi người biết một chút, sau đó lập tức bắt tay vào làm tập luyện, nhất định phải cho đám quân Tây Lương kia đòn cảnh cáo”.

Vân Trinh lĩnh mệnh mà đi, vừa đi đến cửa, nghi hoặc quay đầu lại liếc nhìn muội muội một cái, binh pháp đồ này không thể là do Tiểu nhi vẽ ra, Tiểu nhi đã có y thuật cao siêu như vậy, làm sao có thể có được tài này, là ai ở phía sau giúp nàng, ánh mắt Vân Trinh u ám mà lạnh lùng, không nói được một lời liền lướt ra ngoài.

Trong lều trại, Vân Tiếu cùng Uyển Uyển một trái một phải đỡ Vân Mặc ngồi xuống.

Vân Mặc cười nhìn Vân Tiếu: “Tiếu nhi, ngồi ở đây, nói chuyện với cha một chút đi”.

“Dạ”.

Vân Tiếu lên tiếng trả lời ngồi xuống bên người Vân Mặc, cha và con gái tay nắm tay, nhìn nhau cười, Vân Tiếu chợt nhớ tới chuyện gì đó, đáy mắt có chút u ám, câu môi mở miệng: “Cha, nếu lần này đánh bại quân Tây Lương, Tây Lương lui quân, chúng ta rời khỏi nơi này đi, tìm một chỗ mai danh ẩn tích, sống một cuộc sống bình thường”.

Thượng Quan Diệu kia là loại người nào, căn bản chính là tiểu nhân âm hiểm, vốn nàng dùng kế xuất cung, chạy tới Phong Nha Quan, lại không ngờ thanh danh vang khắp nơi như vậy, nếu như trận chiến này thắng, nhất định là mình sẽ danh chấn thiên hạ, mà Thượng Quan Diệu suy nghĩ trước sau một phen, nhất định sẽ suy nghĩ cẩn thận, thì ra là do nàng dùng kế để cho ngọc hậu xuất cung, chỉ sợ sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Vân gia, cho nên sao bọn họ có thể ở chỗ này ngồi chờ chết.

“Tiếu nhi, làm sao vậy?”

Vân Mặc sắc mặt kinh hãi, không biết đã xảy ra chuyện gì, sao Tiếu nhi lại nói vậy, vẻ mặt cũng trở nên căng thẳng, Vân Tiếu thấy ông kích động, vội lắc đầu.

“Lần này con có thể thuận lợi xuất cung, kỳ thật là vì dùng một kế, dùng tên giả Phụng Quan vào hoàng cung chữa bệnh cho thái hậu, lúc chữa bệnh đã đưa ra một điều kiện, chính là phế hậu, nếu như lần này chiến thắng, chỉ sợ cái tên Phụng Quan sẽ nổi danh thiên hạ, tên Thượng Quan Diệu kia nhất định sẽ nghĩ là do Vân vương phủ giờ trò, tất nhiên sẽ gây phiền toái cho Vân vương phủ”.

Vân Mặc vừa nghe Vân Tiếu nói vậy, ngược lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, vươn tay sờ sờ tóc Vân Tiếu.

“Làm khó con rồi Tiếu nhi, có điều con cũng đừng lo lắng, nếu chiến thắng, Vân vương phủ ta sẽ nổi tiếng thiên hạ, hoàng đế sẽ không dám tùy tiện động vào Vân gia, trừ phi thật sự có tội lớn mưu nghịch, nếu không ba nước khác sẽ thừa dịp đó, liên hợp lại tấn công Đông Tấn, chia nhau một ly canh, tiểu hoàng đế kia cũng chỉ có thể vậy chúng ta ở trong quan nội mà thôi”.

Vân Mặc tức trí đa mưu, nhìn thấu triệt rất nhiều việc, có điều ông cũng nghĩ tới một chuyện khác, hoàng đế buông tha Vân gia, nhưng chưa chắc buông tha cho Phụng Quan, chỉ sợ Phụng Quan mới là nguy hiểm nhất.

“Tiếu nhi, đợt trận chiến này chấm dứt, con bí mật quay về Vân vương phủ ở Yên Kinh, Thượng Quan Diệu sẽ không gây khó dễ cho con, nhưng phải tránh không đề cập đến hai chữ Phụng Quan”.

“Phụ thân, con muốn ở lại nơi này”.

Vân Tiếu lo lắng cho phụ thân cùng ca ca, chỉ sợ tên Thượng Quan Diệu kia lại nổi dậy thú tâm, hãm hại bọn họ, trải qua lần này, chỉ sợ hấn lại ra tay, nhất định là một chiêu tất sát.

“Tiếu nhi, con và Uyển Uyển là nữ hài tử lại ở nơi như biên quan, phụ thân lo lắng, con quay về Yên Kinh đi, có Lưu Tĩnh cùng Kinh Vân đi cùng cha cũng yên tâm, nếu như gặp được một lang quân tình đầu ý hợp, con liền gả cho người ta đi, đừng để ý tới chuyện trước kia”.

Trong mắt Vân Mặc bao phủ một tầng sương mù, chỉ mong Tiếu nhi có thể gặp được một người phu quân hiểu nàng, thương nàng, vậy thì hẳn thật sự yên tâm, ông có chết hay không căn bản không sao cả, ông không muốn có lỗi với sự phò thác của tiên hoàng, cho dù chết, cũng có mặt để gặp tiên hoàng dưới cửu tuyền.

“Phụ thân, nếu hoàng đế lòng dạ hẹp hòi như vậy, phụ thân cần gì phải vì hấn mà thủ thành?”.

“Hấn bất nhân, nhưng cha cũng không thể bất nghĩa, huống chi cha còn có hứa hẹn, không phải là với hấn, mà là đối với tiên hoàng, tiên hoàng đối với cha ân trọng như núi. Năm đó, mạng của cha chính là được tiên hoàng cứu, tiên hoàng chẳng những cứu cha một mạng, còn cùng cha kết nghĩa kim lan, cho cha quyền lợi cao nhất. Cho dù cha có mất cái mạng này, cũng không thể phụ người, tiên hoàng lúc sắp lâm chung đã nắm chặt tay cha nói: ‘Vân Mặc, huynh đệ tốt của ta, xin người hãy phụ tá thái tử trở thành một thế hệ minh quân, đến lúc xuống dưới cửu tuyền, trẫm nhất định cảm tạ đại ân của người’, Tiểu nhi à, con nói nếu như cha đi rồi, còn có mặt mũi gặp lại người sao? Còn có thể gặp người sao?”

Vân Mặc một hơi nói liên tục, Vân Tiểu im lặng, trong mắt cũng phủ sương mù, thì ra tình cảm của phụ thân với tiên hoàng tốt như vậy, hơn nữa ông vốn là một người trung nghĩa, làm sao có trốn tránh chứ, cho nên mặc dù hiện tại Thượng Quan Diệu không nghe theo lời ông khuyên, còn luôn muốn giết ông, ông cũng sẽ không thể vứt bỏ tất cả...

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Hạ Độc

Cửu hoàn trận, từ trên tường thành cao ngất nhìn xuống, không thấy bóng người, chỉ thấy cửu liên hoàn màu đen chuyển động, bất kể là thay đổi như thế nào, trên dưới trước sau, chín vòng tròn không hề tách rời. Gió thổi ào ào, cờ bay phấp phới, trận hình biến hóa, biến đổi đa dạng, sát khí tràn ngập, trên không trung ầm ầm mang gió lạnh, gào thét khắp nơi.

Nhưng đứng từ bên ngoài nhìn vào, cũng chỉ là một trận pháp đơn giản không thể đơn giản hơn nữa, khiến kẻ địch coi nhẹ mà khinh suất.

Vốn nghĩ đây chỉ là một trận pháp đơn giản, chỉ cần một ngày liền có thể lập được, bởi vì dưới trướng Vân Mặc có một đội tinh binh, chuyên môn dùng để sắp xếp bố trí trận pháp. Bình thường nếu là trận pháp, chỉ cần hơi miêu tả một chút, những người này sẽ dễ dàng diễn tập kín kẽ không có kẽ hở, nhưng mà lúc này đây, vậy mà tiêu phí thời gian hai ngày, mới diễn tốt trận pháp.

Ngày thứ ba chuẩn bị ra khỏi thành nghênh chiến.

Vân Tiểu vốn chuẩn bị hạ độc quân Tây Lương, tiếc rằng loại độc mà nàng sử dụng, là một loại độc được có thể phát tán theo gió, mà cái này còn phụ thuộc vào hướng gió, nhưng hai ngày liên tục đều là ngược gió, nếu như nàng hạ độc, trúng độc không phải quân Tây Lương, mà là quân Đông Tần bọn họ.

Cho nên nàng chỉ đành đợi.

Cảnh báo ôn dịch đã được giải trừ hoàn toàn, dân chúng bị ngăn cản ngoài thành cũng đã được cho vào. Bên trong Phong Nha Quan, tuy rằng còn thực tiêu điều, nhưng so với mấy ngày hôm trước đã khá hơn rất nhiều, trên đường cái thì thoáng còn có người đi qua.

Vân Tiểu đã quay về tòa nhà của phụ thân tại Phong Nha Quan, một tòa nhà không tính là lớn, nhưng cũng lịch sự tao nhã, mà nơi nàng ở là một tiểu viện đẹp nhất trong tòa nhà, trước cửa có một hồ nước nhỏ xanh lam, từng làn gió thổi qua khiến cành liễu đung đưa, bên bờ hoa nở xinh đẹp, ánh nắng tỏa xuống âm áp, nhuộm mặt đất vàng óng.

Sau giữa trưa, Vân Tiểu chuyển một chiếc ghế dài ra sân nằm phơi nắng, trên mặt phủ một chiếc khăn vuông, lẳng lặng tắm nắng hưởng thụ.

Hôm nay quân Đông Tần tác chiến với quân Tây Lương, mà nàng ngồi ở đây chờ tin tức, không biết thế nào?

Ánh nắng âm áp khiến nàng có chút buồn ngủ, suy nghĩ trôi bồng bềnh, bất tri bất giác nhớ tới người nam nhân hai ngày trước xuất hiện trong lều vải của nàng.

Có đôi khi nàng có một loại xúc động, muốn vạch trần tấm mặt nạ của hấn để xem rốt cuộc khuôn mặt của hấn ra sao, nhưng lúc đó lại nghĩ tới lời hấn nói, tay không khỏi co rút lại.

Hơn nữa nàng biết, Tây Môn Thục lúc trước căn bản chính là dịch dung, bởi vì hình như hấn rất hận Thái Hậu cùng Thượng Quan Diệu, làm sao hấn có thể dùng khuôn mặt thật của mình để gặp bọn họ. Dưới ánh đèn mờ lung, nàng một bên mân mê được liệu, một bên nhìn trộm hấn, ánh mắt to sáng ngời, có khi lại phủ một lớp sương mù.

Tiếng nói trầm thấp của nam tử đối diện vang lên.

“Tiểu nhi, nghĩ cái gì vậy?”

Nàng ngẩn ra, không biết nên phản ứng thế nào, trong dị giới này, đây là người thứ ba gọi nàng là ‘Tiểu nhi’, tên này từ trong miệng hấn thốt ra, mang theo kiêu kiễm, tựa như gió mát trăng thanh, cả phòng như tràn ngập hương thơm.

Có điều đợi đến khi nàng phản ứng lại, nàng lại không cho hấn chút về mặt hòa nhã.

“Ai cho ngươi gọi tên ta ?”

“Tâm ta”. Nam nhân này cũng thật là, cả đêm nay duy trì một tư thế, không biết có mệt hay không. Vân Tiếu cảm giận nghĩ, vừa dùng sức đảo thuốc, nàng đã đuổi hấn rất nhiều lần, tiếc rằng người ta nghe không lọt, mà đánh thì đánh không lại hấn. Hạ độc? Thứ nhất chưa chắc hạ được, thứ hai, nàng còn chưa hạ độc chết đám quân Tây Lương kia đâu, sao có thể để một người hữu dụng như hấn bị độc chết được.

“Tiểu nhi”.

“Hừm?”. Nàng không tự giác lên tiếng, ngẩng đầu liền thấy nam nhân kia cười giống như hồ ly, khoe môi gợi cảm hơi cong lên một đường cong duyên dáng, không còn lạnh lùng thị huyết, giờ phút này hấn im lặng, hương thơm ngào ngạt giống như một đóa thủy tiên nở rộ trong đêm tối, dung mạo như trích tiên, ánh mắt hơi nheo lại, ẩn sâu bên trong lại sáng như ngọc lưu ly.

Vân Tiếu nâng mắt quét nhìn hấn một cái, có một tia ám áp, chỉ trừng hấn một cái sau đó tiếp tục làm việc của mình không để ý tới hấn nữa.

Nhưng nam nhân kia lại không buông tha mà liên tục gọi : “Tiểu nhi, Tiểu nhi, Tiểu nhi . . .”

Tựa như muốn đem cái tên này khắc sâu vào tận máu thịt, vĩnh viễn, cho dù có một ngày hóa thành bụi, thành đất, cũng không muốn quên đi cái tên này.

Nhưng lần này rốt cuộc chọc giận Vân Tiếu, xoẹt đứng dậy, tức giận gờ gẩy gãi thuốc lên, mở miệng: “Có tin ta đánh ngươi nói không được nữa không?”.

“Tiểu nhi giống con nhím”.

Lúc này vừa nói xong, hấn cũng không chào hỏi Vân Tiếu, bỗng một bóng trắng xẹt qua lều, chỉ còn lại dư hương. Vân Tiếu tức giận đuổi tới tận cửa, sao còn người nào chứ, ngoài cửa ánh trăng sáng trong, mặt hồ giống như được một tầng lụa mỏng bao phủ, mông lung mà uyển chuyển hàm xúc.

Vân Tiếu nghe thấy nhếch miệng làm một loạt động tác mặt quỷ, vốn nghĩ rằng không có ai thấy, ai ngờ trong một chỗ tối truyền tới tiếng cười trầm thấp từ tính, hoàn toàn chọc nàng tức giận dựng lông, không khỏi đập tường, hướng về một hướng giờ tay giờ chân nói : “Ngươi là đồ tiểu nhân, xuống đây, trốn từ một nơi bí mật trong tối thì gọi gì là anh hùng hảo hán”.

Nói xong liền im lặng, người này vốn cũng không phải là anh hùng hảo hán gì, hấn trong miệng người đời chính là kẻ thị huyết thành ma, giết người như ma, làm sao có thể là hảo hán được chứ. Mãi lâu cũng không nghe thấy tiếng đáp lại, dưới ánh trăng mông lung, ở phía xa kia có một nam tử thân như trúc đứng thẳng đón gió, tóc đen như tơ, trong đêm tối bay tứ tung, áo bào trắng tung bay, tao nhã bức người, tư thái thanh tuyệt, tựa như trích tiên không nhiễm bụi trần.

Vân Tiếu ngây ngốc tựa người vào cột, nhìn hấn thân nhiên lấy một cây sáo ngọc ra, nhẹ nhàng đặt bên môi mình, tiếng sáo du dương, trầm bổng thanh linh, như dòng nước nhỏ chảy trong đêm.

Vân Tiếu đang nghe đến mê mẩn, thì bên tai bỗng vang lên tiếng thở hổn hển, khiến nàng tỉnh dậy từ trong suy nghĩ, bỏ chiếc khăn phủ trên mặt, nhìn về bên cạnh. Uyển Uyển cúi gập thắt lưng thở gấp, đợi đến khi hít thở thông thuận, mới đứng thẳng thắt lưng, về mặt vui sướng.

“Chủ tử, thật tốt quá, một trận chiến ta thắng rồi, hơn ba mươi sáu vạn quân Tây Lương xông vào trong trận pháp, toàn bộ bỏ mình, thật đúng là khiến lòng người vui sướng. Đám quân Tây Lương kia vô cùng hoảng sợ, vốn có ba mươi dặm lúc này đã lui về ba mươi dặm, mọi người đều vui mừng không xiết”.

Vân Tiếu cũng không hề tỏ ra vui mừng, lại dùng khăn che mặt, tiếp tục phơi nắng, vừa vung tay đuổi người: ” Uyển Uyển, mang chút điểm tâm tới đây, chủ tử ta đói bụng”.

“Dạ, chủ tử”.

Uyển Uyển nghi hoặc nhíu mày, dựa theo hiểu biết của nàng về chủ tử, hấn là người sẽ rất vui mừng mới đúng, nhưng sao không thấy giống vậy. Có điều vừa bước vài bước không xa, liền nghe thấy chủ tử cất giọng hát vui vẻ.

“Hoa nở quá sớm, hoa rơi vô số, người đẹp, uống nhất thế xuân thu. . .”.

Uyển Uyển cười một tiếng, đáy lòng niệm một câu, rối loạn? Nàng ngẩng đầu nhìn trời nghĩ, ca hát có lẽ cũng là một loại biểu hiện rối loạn đi, sau đó quay người nhẹ nhàng bước đi.

Trong trận chiến này quân Tây Lương tổn thất hơn ba vạn binh mã, mọi người trong Phong Nha Quan phấn chấn vô cùng. Đây là trận chiến thứ hai thắng sau lần chiến thắng trước của Vân vương gia, mọi người đều thực vui vẻ, cả tòa thành tràn ngập vui sướng. Nghĩ đến việc giết được nhiều quân Tây Lương như vậy, rất nhiều nhà tháo đèn lồng trắng xuống, thay đèn lồng đỏ lên, liếc nhìn một cái thôi, cả tòa thành như ngập trong biển lửa.

Vân Mặc lại vui sướng không thôi, vừa về đến phủ liền đến thẳng phòng Vân Tiếu, thấy Tiểu nhi yên tĩnh đọc sách dưới ánh đèn. Giờ phút này nàng đã rửa mặt khôi phục lại dung mạo ban đầu của mình, một đầu tóc đen nhánh tùy ý xõa xuống vai, lông mày đen nhánh, môi anh đào, một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp bức người, làn da mịn màng trắng nõn làm nền. Trên áo thêu vài đóa hoa hoa đào, nhiều điểm hồng nhạt nổi bật trên nền trắng tuyết, yên

lặng không nhiễm bụi trần, khiến người ta kinh diễm.

Vân Tiểu vừa nâng đầu, liền thấy phụ thân đứng cạnh cửa, không khỏi nhướn mày, cười nói tự nhiên, linh động bất phàm.

“Phụ thân”.

Nàng đứng dậy, chạy tới đón, đỡ Vân Mặc ngồi vào chỗ của mình, còn mình thì ngồi phía đối diện, thấy ông hoảng hốt, không khỏi kỳ quái mở miệng: “Làm sao vậy? Phụ thân”.

Một lời vừa cất lên, Vân Mặc liền hồi phục tinh thần, nhìn nàng, nhẹ nhàng thở dài: “Tiểu nhi thật sự lớn rồi, thật là giống với mẹ con. Năm đó khi cha và mẹ con quen nhau, nàng cũng chỉ lớn như con. Nhưng là chỉ chớp mắt, nàng qua đời đã nhiều năm, dù vậy cha vẫn luôn cảm thấy nàng luôn ở bên cạnh. Chỉ cần khi cha tâm tình không tốt, mẹ con sẽ yên lặng ngồi một bên không tiếng động, giống hệt với năm đó, vẫn xinh đẹp động lòng người như vậy, nhưng mà cha lại đã già rồi”.

Vân Tiểu nghe phụ thân cảm khái, duỗi ra tay ra nắm tay ông.

“Không già không già, sao có thể vậy chứ? Phụ thân vĩnh viễn sẽ không già, hơn nữa sẽ mãi mãi giữ được mị lực như lúc trẻ”. Vân Tiểu vừa tán thưởng vừa chớp mắt, nóng bỏng hỏi: “Phụ thân, cha kể lại chuyện trước đây cho con nghe đi”.

Đối với nữ nhân là mẹ trên danh nghĩa của nàng kia, bởi vì không cảm nhận được tình yêu của bà, Vân Tiểu không thể gọi bà là mẹ được.

“Nàng ấy, đáng vẻ thực giống con, xinh đẹp đáng yêu, không phải cái loại xinh đẹp diễm lệ khiến người ta lóa mắt, nhưng cũng khiến người ta yêu thương đến tận cốt tủy. Rõ ràng là một nữ tử như thế, vậy mà lại oai hùng hiên ngang”.

Khuôn mặt Vân Mặc một nửa như chìm sâu trong đám sương mù, một nửa âm u, nhưng đôi mắt kia vẫn sáng ngời, cho thấy ông đang nhớ lại những chuyện cũ.

Tư thế oai hùng hiên ngang, Vân Tiểu vừa nghe này từ, chẳng lẽ người mẹ trên danh nghĩa kia, giống như phụ thân có thể lên chiến trường, ra được phòng khách.

“Cha?”

Vân Tiểu đang muốn hỏi tiếp, không ngờ có một bóng người cao lớn đi từ bên ngoài vào, quần áo xanh lam bay phấp phới, ôn nhã như ngọc, nhanh nhẹn tự nhiên tiến vào. Vân Tiểu ngẩng đầu liền thấy, đúng là ca ca của nàng – Vân Trinh, vội đứng dậy cười mở miệng.

“Ca ca”.

“Tiểu nhi”. Vân Trinh nhã nhặn tiến vào, ánh mắt trong suốt như dòng nước ần ần hiện lên ánh sáng, mang theo một chút kinh diễm. Tiểu nhi hiện tại không phải Tiểu nhi trước kia, nhưng lại chỉ có hần biết, nàng là một hồn phách đến từ dị giới, có được trí tuệ tinh khiết như băng tuyết, giống như một đoá tuyết liên nở rộ trên đỉnh núi, tỏa hương khắp nơi.

Lúc này, Vân Mặc cũng phục hồi tinh thần lại.

“Trinh nhi cũng tới đây à?”

“Dạ, con đến thăm Tiểu nhi”. Vân Trinh đi đến ngồi xuống trước mặt Vân Tiểu. Uyển Uyển lanh trí vội ngâm thêm ấm trà dâng đến, mỗi người một ly, sau đó lẳng lặng đứng một bên nhìn cả gia đình. Nói thật ra, nam tuấn lãng, nữ diễm lệ, thật đúng là đẹp mắt.

Vân Tiểu vừa thấy ca ca cũng tới, liền nhớ tới trận chiến với quân Tây Lương hôm nay, nhủu mày khẽ hỏi:

“Nghe nói trận chiến hôm nay, quân Tây Lương phải lui lại ba mươi dặm”.

Vừa nói đến chuyện này, Vân Mặc cùng Vân Trinh khuôn mặt như tỏa sáng, vô cùng vui vẻ, đồng thời nở nụ cười.

“Đúng vậy, thật sự là khiến lòng người sáng khoái, một trận mà giết được nhiều quân Tây Lương như vậy, lần này cuối cùng cũng khiến quân Tây Lương có kỵ rồi”. Tiếng nói Vân Mặc sang sảng vang lên.

Trong phòng, Vân Tiểu vốn đang vui mừng bỗng trong lòng lại cảm thấy nặng nề, ba vạn binh mã lại cứ như vậy mà bỏ mạng. Những người này trong nhà cũng có huynh đệ tỷ muội, cũng có phụ mẫu cao đường, lại bởi vì chiến tranh, lại chỉ vì chiến tranh là vợ chồng ly tán, cốt nhục chia lìa, đây là chuyện bi thống nhất trên thế giới. Vân Tiểu vô cùng thương cảm nghĩ.

Chiến tranh mang tới cho người ta không phải là vui vẻ, mà là đau xót, rõ ràng là tàn khốc, nhưng nơi này cũng không cho phép tồn tại lòng thương hại, bởi vì nếu không phải là hần chết thì chính là người chết.

Trong phòng lại vang lên tiếng nói cười. Đợi cho Vân Mặc cùng Vân Trinh rời đi, Vân Tiểu đứng ở trước cửa, nhìn bóng trăng tròn trên không trung, những hạt sương ngưng kết trên đầu khóm cây xanh tốt trong vườn, sáng lóa mắt tựa như viên minh châu.

Uyển Uyển thấy vẻ mặt chủ tử nặng nề, không còn vẻ vui vẻ như lúc trước, không biết là đã xảy ra chuyện gì, nhủu mày hỏi:

“Chủ tử làm sao vậy?”

“Chiến tranh thật sự là đáng sợ, hơn ba vạn người, có bao nhiêu gia đình vợ con ly tán đây, và bao nhiêu người mẹ khóc thương mù đôi mắt nữa?”

Quay về trong phòng, điềm tĩnh ngồi xuống uống trà. Uyển Uyển đứng bên cạnh thờ dài, bất đắc dĩ mở miệng: “Ngươi không giết người, chưa chắc người ta không giết ngươi, người nghĩ đến ôn dịch tại Phong Nha Quan vừa rồi, đã chết bao nhiêu người, còn những tướng sĩ đã hi sinh trên chiến trường, đó cũng là biết bao sinh mệnh”.

“Cho nên mới nói chiến tranh đáng sợ”. Vân Tiểu thờ dài, có lẽ bởi vì nguyên nhân nàng là bác sĩ, chỉ một lòng nghĩ cứu người, chưa từng nghĩ tới giết người, nhưng mà đôi khi nhiều chuyện không theo ý người được. Ngươi không giết người, thì cũng chỉ còn con đường chết, giống Tiểu Hà trong cung, đám phi tử kia, Thượng Quan Diệu, ngươi không chọc hấn, nhưng chưa chắc hấn đã buông tha cho ngươi.

“Uyển Uyển, em ra bên ngoài ngủ đi, ta đi vào ngủ bây giờ”.

Tối nay gió đông, nàng còn có chuyện phải làm, gây ông đập lưng ông. Tuy rằng thương xót cho tánh mạng người, nhưng không có nghĩa là cho phép người khác xúc phạm tới phụ thân cùng ca ca.

Lúc này, hấn là hấn cũng đã tới đây rồi, bởi vì mỗi lần hấn tới, Uyển Uyển liền bị điềm ngủ huyết, ngày hôm sau xương sống với thắt lưng đều đau. Cho nên Vân Tiểu mới bảo nàng đi ngủ, nhưng nha đầu Uyển Uyển này vẫn luôn cố chấp như thế, kiên quyết không chịu rời đi. Đêm nay tâm tình chủ tử không được tốt, nàng đương nhiên muốn ở lại chăm sóc cho chủ tử.

“Chủ tử, em không ngủ”.

Một chữ ‘ngủ’ còn chưa nói xong, một bóng người nhanh nhẹn bay từ cửa sổ vào, cánh hoa bay khắp căn phòng, vây quanh người Uyển Uyển, ‘bùm’ một tiếng nàng ngã xuống đất.

Tiếng vang kinh động đến Lưu Tinh cùng Kinh Vân ngoài cửa, hai người kẻ trước người sau xông vào phòng. Ánh trăng chiếu khắp căn phòng, vừa vào liền thấy một dáng người cao lớn đứng dừng sững giữa căn phòng, không nhìn thấy mặt hấn, chỉ nhìn thấy một đầu tóc đen nhánh như mực trút xuống, dùng dây lụa mỏng nhẹ buộc lại, tung bay trong gió, mị hoặc nói không nên lời.

Lưu Tinh cùng Kinh Vân nhảy tới, roi xuống bên người chủ tử, nắm chặt binh khí trong tay, nhìn chăm chăm người nam nhân kia.

“Ngươi lại tới làm cái gì?”

Lưu Tinh và Kinh Vân không có nửa điểm hảo cảm với nam nhân này.

Bóng người màu trắng kia chậm rãi xoay lại, chiếc mặt nạ màu bạc lóe sáng, sau chiếc mặt nạ là một đôi mắt sâu thẳm, yên tĩnh như ánh trăng, nhưng chỉ với đôi mắt tĩnh lặng ấy thôi cũng đủ khiến Lưu Tinh cùng Kinh Vân cảm thấy vô cùng áp lực. Từ đôi mắt kia không ngừng toát ra sự lạnh lùng, khiến người ta kinh hãi không dám lộn xộn một chút nào. Chợt hấn nở nụ cười, một nụ cười nhẹ tựa như mây. Lưu Tinh cùng Kinh Vân thấy vậy giống như nhìn thấy quỷ, đưa tay kéo chủ tử về sau lưng lui lại từng bước.

Cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe qua, nam nhân này biết cười, đều nói hấn lãnh huyết thị huyết, giết người như ma, chưa từng ai gặp hấn, nhưng chỉ cần nhìn thấy hấn, thì chỉ còn một chữ, chết.

Nhưng mà nam nhân này một lần rồi hai ba lần, hết lần này đến lần khác đều ở bên chủ tử, rốt cuộc là hấn muốn làm gì?

“Được rồi, các ngươi đưa Uyển Uyển ra ngoài đi, ta không sao”.

Vân Tiểu ra lệnh, đối với Mộ Dung Xung, nàng cũng không có chút sợ hãi, bởi vì cho tới bây giờ nàng vẫn chưa thực sự gặp qua mặt tàn ác của hấn. Lần đầu tiên gặp mặt của bọn họ, tuy rằng là hấn muốn giết nàng, nhưng cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, trong nháy mắt đó, thậm chí nàng còn chưa cảm nhận được cái gọi là hoảng sợ, hấn liền thả nàng.

Về sau ở chung, bọn họ càng giống như bằng hữu hơn là kẻ địch.

“Chủ nhân”.

Lưu Tinh, Kinh Vân thu hồi binh khí, biết chủ tử nếu đã quyết định, thì bọn họ có nói gì cũng vô dụng, ngẩng đầu hung hăng trừng mắt nam nhân kia một cái, sau đó nhanh chóng đi tới nâng Uyển Uyển tới phòng ngủ khác.

Sao thưa trăng sáng.

Ánh sáng như tấm lụa bạc mỏng, nhẹ nhàng phủ xuống tiểu viện, khiến hồ nước lấp lánh.

Vân Tiểu mặc một thân áo trắng, mắt ngọc mây ngai, sóng mắt lưu chuyển, phía sau một đôi mắt sâu thẳm dừng lại trên người nàng, khóe môi mang theo nụ cười nhàn nhạt, theo sát phía sau nàng ra phòng khách.

“Đi thôi”.

Vân Tiểu nhẹ giọng mở miệng, Mộ Dung Xung duỗi bàn tay to nắm lấy tay nàng, tay nàng mềm mại như không xương, kích thích ngàn vạn dòng nước ấm trong lòng hắn, mỗi một lần đều có một cảm nhận khác nhau.

Mà bàn tay hắn vừa to lại dài như trúc, khớp xương rõ ràng, trong lòng bàn tay đầy những vết chai.

Một đôi tay chỉ từng cầm qua kiếm, vậy mà cũng có thể dắt tay một người khác, mà người này khiến hắn cảm tâm tình nguyện nắm lấy.

Ánh mắt hai người thay đổi liên tục, nhìn nhau cười, giờ khắc này ai nấy đều cảm thấy thoải mái.

Mộ Dung Xung thân mình nhoáng lên, cả người nhanh chóng bay lên, trong nháy mắt đã lao ra ngoài. Tối nay ngoài cảm ý hắn còn mặc một chiếc áo choàng, cho nên khi bọn họ đang bay giữa không trung, chiếc áo choàng liền rộng mở, giống như một đôi cánh rộng lớn, hoàn toàn bao bọc lấy nàng.

Phía sau cách đó không xa, Lữ Tinh cùng Kinh Vân theo sát.

Vài người lặng yên không một tiếng động bay qua bức tường cao, như mũi tên rời cung tiến thẳng về hướng doanh trại của quân địch.

Trận doanh của quân Tây Lương cách chỗ này khoảng sáu mươi dặm, bọn họ bay nhanh như điên, ước chừng khoảng nửa canh giờ sau liền thấy thấp thoáng những doanh trại. Những lều trại này không giống với lều trại khi bọn họ nhiệm ôn dịch đã dựng lên, mà là những lều trại vừa cao vừa rộng, một tòa nổi một tòa, nối liền không dứt, dưới ánh trăng, giống như những dãy núi nhỏ sừng sững, thỉnh thoảng có bóng người lướt qua. Chung quanh doanh trại kia đều treo đèn sa bốn phía, thi thoảng lại có một cây đuốc, từ xa nhìn sáng rực một mảnh.

Gió đông thổi qua, Vân Tiểu bảo Mộ Dung Xung thả nàng xuống dưới.

Lấy một chiếc bao màu trắng ra, sau một phút do dự, nhưng cuối cùng cũng giơ tay lên, quay đầu trầm giọng nói: “Ngừng thở đi”.

Một hương thơm nhẹ nhàng mà nhàn nhạt tràn ngập trong không khí, lan tỏa nhanh chóng dưới ánh trăng sáng.

Xa xa, những người còn chìm sâu trong mộng đẹp kia, lại không hề hay biết một bàn tay ma quỷ đang bóp lấy cổ bọn họ.

Kỳ thật thuốc này, cũng không đủ khiến người ta mất mạng ngay, chỉ khiến cả người mềm yếu không có sức lực không thể nhúc nhích. Nếu như quân Tây Lương thức thời, sáng sớm ngày mai sẽ nhờ trại hồi triều, nếu không thì chính là phải bỏ qua tính mạng của những người này. Tin là với thuốc này không ai ở Tây Lương có thể giải hết được, vậy thì những tướng sĩ này cũng khỏi phải chết trên chiến trường.

Vân Tiểu xoay người rời đi, Mộ Dung Xung ôm lấy nàng bay lên trời, quay về con đường cũ. Dọc theo đường đi hai người trầm mặc không nói, nàng tựa vào trong ngực hắn, nghe nhịp tim trầm ổn của hắn, mùi hương khi có khi không thoảng thoảng trước mũi.

Cho tới bây giờ nàng chưa từng nghĩ sẽ có ngày dựa vào người khác gần như vậy, ngay cả hô hấp cùng tiếng tim đập cũng có thể nghe được rõ ràng như thế. Dưới chân, cây cối xanh tươi lần lượt thay đổi, gió đêm thổi tung tóc hai người, nhẹ nhẹ quấn vào nhau, những lọn tóc lướt qua má ngựa ngựa, Vân Tiểu vươn tay muốn vén đi, bỗng trên đỉnh đầu vang lên tiếng nói từ tính mà trầm thấp của nam nhân: “Đừng nhúc nhích”.

Một bàn tay ôm chặt lấy eo của nàng, dường như mọi ngôn ngữ đều bị ngăn lại bên môi, mãi lâu cũng không ai lên tiếng, rất nhanh liền vào thành.

Thân thể hai người rơi xuống trên đường cái yên tĩnh. Đường phố u ám tĩnh lặng, ngoại trừ tiếng gõ mõ điểm canh, cũng không còn bóng dáng của người khác, mà hắn vẫn yên lặng trầm mặc, lạnh lùng trước nay chưa từng thấy, làn gió đêm nhẹ nhàng thổi qua.

“Ta phải đi, có một số việc cần phải xử lý”.

“Được”. Vân Tiểu có một chút phiền muộn khó hiểu, dường như nàng đang dần chấp nhận sự tồn tại của hắn ở bên cạnh, có đôi khi, thói quen thực là đáng sợ.

Đêm lạnh như nước, nàng cảm thấy hơi se lạnh, rung mình một cái, người bên cạnh liền phát hiện, giơ tay lên, tao nhã cởi áo choàng trên người xuống, nhẹ nhàng choàng lên trên người nàng. Chiếc áo choàng có chút dài, chạm mặt đất, Vân Tiểu vội vàng kéo cao lên trên, nói nhỏ:

“Đừng, sẽ bẩn đó”.

“Không có việc gì”. Hắn lắc đầu, trong đôi mắt thâm sâu có không đánh lòng, có quyền uy, nhưng khi mà mọi chuyện còn chưa kết thúc, hắn vẫn còn có chuyện chưa làm xong, dẫu sao hắn hy vọng ngày ấy sẽ mau tới thôi.

“Tiểu nhi, nếu như nàng gặp nguy hiểm, thì hãy bắn cái này, ta sẽ nhanh nhất tới giúp nàng”.

Trong bóng đêm, Vân Tiểu đưa tay nhận lấy, cúi đầu nhìn, một thứ gì đó như ống tre pháo hoa. Đây là đạn pháo hoa thì phải, chỉ cần bắn ra, người của Thần Long cung sẽ thấy được, sau đó đến giúp nàng sao.

“Ừm”. Vân Tiểu đứng nghiêm, dưới ánh trăng mờ mờ, ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt nàng sáng long lanh như hồ nước, không hề có một chút mềm yếu, bình tĩnh nhìn hắn: “Người tốt với ta như vậy, ta nên lấy gì để đền đáp cho người đây?”

Trong giờ phút này lòng hắn nhảy lên vài cái, đưa mắt nhìn nàng. Đôi mắt thâm sâu kia sáng như ánh sao trên trời, giống như có nam châm gắn trong đó,

làm người ta vọng liếc mắt một cái, liền không tự chủ được mà rơi vào đó.

Một cơn gió thổi qua, thân hình cao lớn của hắn khẽ cúi xuống, đặt một nụ hôn lên trán nàng, làn da mềm mại tinh tế khiến người ta tê dại. Đợi đến khi nàng muốn đánh hắn một cái, trên đường cái đã không còn một bóng người, chỉ nghe thấy giọng nói trầm ấm từ tính của hắn vang lên:

“Luu Tinh, Kinh Vân, đưa chủ tử các ngươi quay về đi”.

Sau đó lại là một câu: “Tiểu nhi, bảo trọng”.

“Mộ Dung, Mộ Dung”. Vân Tiểu ngẩng đầu gọi hai câu, khẳng định là nam nhân này đã rơi đi thật sự rồi, một bàn tay tự động đưa lên sờ trán. Phía sau Luu Tinh cùng Kinh Vân xuất hiện, thấy chủ tử ngơ ngác nhìn theo hướng nam nhân kia rồi đi, không khỏi thờ dãi.

Nói thật ra, nam nhân này đối xử với chủ tử tốt đến không còn thiên lý, nhưng cũng chính vì nguyên nhân quá tốt này mà bọn họ hoài nghi hắn ta có mục đích riêng nào đó.

Bởi vì người này ở trước mặt chủ tử, cùng trước mặt người khác hoàn toàn khác biệt.

Bọn họ sợ chủ tử sẽ chịu thiệt, mất mưu của hắn ta, nhưng từ đầu tới cuối, bọn họ chưa từng thấy hắn có chút đáng về nào là muốn thương tổn đến chủ tử, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ Mộ Dung Xung thích chủ tử? Ý niệm này vừa lóe lên trong đầu, hai người đồng thời nở nụ cười, làm sao có thể chứ, một người thân bí khó lường lại âm hiểm giả dối, làm sao có thể yêu ai, tâm của hắn có lẽ chỉ có hận mà thôi, cho nên bọn họ vẫn không ủng hộ chủ tử ở cùng một chỗ với hắn.

“Chủ tử, trở về đi”.

Hai người một trái một phải đỡ Vân Tiểu rồi đi, không cho nàng cơ hội suy nghĩ tới nam nhân kia nữa.

Hoàng cung Đông Tàn quốc.

Bên trong thượng thư phong kim bích huy hoàng, một mảnh im lặng. Phía trên ghế rồng cao là một bóng người màu vàng, khuôn mặt tuấn tú có chút âm u, đôi mắt màu đen sâu cất giấu ngoan độc, vẫn không động đậy nhìn vãi thủ hạ phía dưới, Minh Nhật cùng Minh Nguyệt.

“Đã tra được chỗ của Phụng Quan chưa?”

“Bẩm Hoàng Thượng, thuộc hạ đã tra được tin tức, ôn dịch tại Phong Nha Quan hình như đã có người khống chế được, cũng không phải là người của Ngự Y Viện, mà chính là người mà hoàng thượng muốn tìm kia, tên Phụng Quan”.

“Hắn vậy mà lại chạy tới biên quan, được, được lắm, xem ra hắn quả thực là người Vân gia”. Trong mắt Thượng Quan Diệu tràn ngập ngoan độc, đằng đằng sát khí, khóe môi gợi lên lạnh lùng.

Minh Nguyệt cùng Minh Nhật đứng trong thượng thư phòng, nhin không được mà rung mình một cái. Vị đại phu tên Phụng Quan kia, chỉ sợ rơi vào tay hoàng thượng sẽ không có được kết cục tốt gì.

“Hoàng Thượng”.

“Lập tức dùng bò câu đưa tin cho Thượng Quan Lâm, bảo hắn đem người về đây”.

Thượng Quan Diệu trầm giọng mở miệng, khẽ nheo đôi mắt lại, một bàn tay khẽ vuốt ve chiếc nhẫn ngọc trên tay kia, nụ cười lạnh lùng gắn trên môi. Phụng quan ơi Phụng quan, nếu ngươi có thể chữa khỏi bệnh của trẫm, nói không chừng trẫm sẽ tha cho cái mạng nhỏ của ngươi, nếu không, ngươi chỉ còn con đường chết mà thôi.

Còn có Vân Mặc, còn phải xem trận này có thể thắng hay không, nếu như có thể làm cho quân Tây Lương lui binh, trong thời gian ngắn trẫm sẽ không động tới Vân gia các ngươi, còn nếu như thất bại, vậy thì đây cũng không phải lỗi của trẫm.

“Dạ, Hoàng Thượng”.

Hai ám vệ lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài.

Nam nhân tựa người trên long ý kia khẽ mở mắt, ánh sáng lạnh bắn ra bốn phía, lạnh lùng nhìn chằm chằm trước cửa, liền thấy Tiểu Đình Tử chạy nhanh vào trong: “Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương tới đây”.

Thượng Quan Diệu phát phát tay: “Đề cho Thái Hậu vào đi”.

“Dạ”. Tiểu Đình Tử vừa vội ra ngoài, Thái Hậu nương nương đã đi đến trước cửa, một trái một phải có hai người đỡ bà, một là đại thái giám của Trường Tín cung – Lâm An, một người khác là Bình cô cô của Trường Tín cung, rất nhanh đoàn người đi tới trước cửa thượng thư phòng, Tiểu Đình Tử cung kính cúi chào thỉnh an.

“Tiểu nhân tham kiến Thái Hậu nương nương, Hoàng Thượng đang ở trong thư phòng phê duyệt tấu chương”.

“Được rồi, ai gia vào xem Hoàng Thượng, không cho phép bất kỳ kẻ nào quấy rầy”.

“Dạ, Thái Hậu nương nương”. Mọi người bên ngoài đồng thời lên tiếng, ngay cả thái giám cùng cung nữ của Cảnh Phúc cung cũng phải đợi bên ngoài. Thái Hậu nhẹ nhàng bước vào, sợ ảnh hưởng tới hoàng nhi trong thượng thư phòng. Có điều đợi khi bà bước vào trong mới phát hiện, hoàng thượng cũng không phải đang phê duyệt tấu chương mà là đang đợi bà, vừa thấy bà tiến vào liền đứng dậy chào đón.

Từ sau lần bà bị bệnh nặng đó, Hoàng Thượng đã thu liễm hơn rất nhiều, cũng không còn ương ngạnh như lúc trước, có việc gì cũng sẽ nhẫn nại hai phần. Quan trọng nhất là Vân Mặc đã không thể ảnh hưởng tới hắn, rất nhiều chuyện hắn đã tự mình xử lý, mà bà cũng không muốn để ý tới những chuyện này nữa, tránh việc sứt mẻ tình cảm mẹ con, chỉ cần hoàng thượng không động tới Dạ gia, bà sẽ không nói. Không động tới Dạ gia, cũng không phải vì bảo vệ Dạ gia, mà là muốn bảo vệ cho Diệu nhi.

Thượng Quan Diệu nâng thái hậu ngồi vào nhuyễn塌 bên cửa sổ, mẫu tử hai người lần lượt ngồi vào chỗ của mình.

Có cung nữ đi vào thư phòng, dâng nước trà, Thượng Quan Diệu vẫy tay ý bảo lui xuống, trong không gian yên tĩnh, chiếc lư hương hoa sen bằng đồng tỏa ra hương khí thoang thoảng.

“Đêm đã khuya, sao mẫu hậu còn tự mình tới đây, có chuyện gì người cứ bảo Lâm An tới đây là được”.

“Diệu nhi à, không có việc gì, mẫu hậu chỉ là muốn tới thăm con”.

Thái Hậu nâng một ly trà lên, khẽ nhấp một ngụm, chậm chậm mở miệng: “Diệu nhi à, hôm nay công chúa Bắc Yến – Yến Linh tiến cung thỉnh an với mẫu hậu”.

Thượng Quan Diệu vẻ mặt ngẩn ra, có chút không kiên nhẫn. Yến Linh này thực đúng là dai như đũa, vậy mà một lòng muốn gả cho mình, mà với tình trạng hiện tại của bản thân căn bản không nên thủ nàng ta, thật đúng là phiền muộn. Mà vị thái tử Bắc Yến – Yến Dục kia lại để mặc nàng ta náo loạn như thế, nếu không phải bởi thân phận của nàng ta, nữ nhân điều ngoa này sớm nên đánh đuổi ra ngoài, vĩnh viễn không cho phép tiến cung.

Có điều ở trước mặt thái hậu, Thượng Quan Diệu cũng không có tỏ vẻ gì, chỉ là sắc mặt có chút âm u.

Thái Hậu sao có thể không biết suy nghĩ của con mình, hơn nữa cũng không phải là hắn không muốn thủ Yến Linh kia, chỉ là hiện tại không có cách nào mà thủ, nhưng mà? Thái Hậu nhớ tới lúc Yến Linh tới thỉnh an, nói chuyện.

“Thái Hậu nương nương, lần này Bắc Yến đến Đông Tần, phụ hoàng đã gởi gắm kỳ vọng cao, không ngờ chẳng những đám hỏi không có thành công, vậy mà người của chúng tôi còn bị giết chết ngay trong cung. Tuy rằng Hoàng Thượng đã tuyên bố là do mưu sĩ giang hồ Tây Môn Thục kia, nhưng sợ là đây chỉ là lý do thoái thác, chí ít thì hoàng thượng cũng đã không giao người ra”.

Lời nói của Yến Linh cũng có lý, nếu như thái tử cùng công chúa Bắc Yến đều quay về, chỉ sợ quan hệ giữa Đông Tần và Bắc Yến sẽ trở nên xấu hơn. Hiện tại, Tây Lương đang tấn công Phong Nha Quan, nếu như lại trở mặt với Bắc Yến, chỉ sợ Nam Tần cũng sẽ không chịu rút lui phía sau, đến lúc đó sẽ ở thế địch vây kín ba phía.

Yến Linh kia cũng là người biết nhìn sắc mặt mà nói chuyện, vừa thấy sắc mặt thái hậu trở nên khó coi, lập tức uyển chuyển mở miệng.

“Nương nương, nếu như Bắc Yến cùng Đông Tần làm đám hỏi, vậy thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều, tin là phụ hoàng cũng sẽ không so đo, dù sao cũng chỉ là một thị vệ”.

Thái Hậu neho mắt lại, liền hiểu mục đích tiến cung thỉnh an ngày hôm nay của Yến Linh. Lúc ấy, bà cũng không dám đồng ý với nàng ta ngay, chỉ nói sẽ nói chuyện này với hoàng thượng. Yến Linh mặc dù không hài lòng với thái độ của bà, nhưng cũng khó mà nói ngay trước mặt được, liền rời đi.

Cho nên khi vừa đến buổi tối, bà mới tới đây nói một tiếng với hoàng thượng.

“Nữ nhân kia muốn làm gì?”

Thượng Quan Diệu đè nén tức giận trong lòng, thản nhiên mở miệng, con người lạnh lùng, vươn tay bưng chung trà bên cạnh, khẽ nhấp một ngụm, chờ mẫu hậu nói cho hết. Nếu mẫu hậu đã tới đây, tất nhiên là sẽ nói ra suy nghĩ của mình.

Quả nhiên, Thái Hậu thở dài một hơi.

“Diệu nhi, mẫu hậu biết vì sao con không muốn cưới Yến Linh tiến cung, nhưng nếu như không làm đám hỏi với Bắc Yến, chỉ sợ Bắc Yến sẽ trở mặt với Đông Tần chúng ta. Đến lúc đó, chúng ta sẽ lâm vào tình trạng ba mặt giáp địch, mà rất nhiều chuyện trong triều con vẫn chưa tiếp nhận, chỉ sợ giang sơn này...”

Thái Hậu nói xong tạm dừng một chút, liếc nhìn Thượng Quan Diệu một cái. Bà vốn nghĩ sẽ không xen vào chuyện gì nữa, sợ rằng Diệu nhi lại nghi ngờ, nhưng hiện tại không thể không ra mặt.

“Mẫu hậu, nhi thần biết, nhưng mà?” Giọng nói Thượng Quan Diệu trầm trọng, trên ngũ quan tuấn dật chợt lóe qua khó chịu rất nhanh liền biến mất. Nhưng rất nhanh nghĩ tới người có thể chữa khỏi được trận ôn dịch kia, nếu đã có người có y thuật cao siêu như vậy, vậy thì nhất định hắn ta có thể chữa trị được chứng bệnh của mình.

“Điều nhi không cần lo lắng, ai gia đã điều tra được tin tức, danh y Quý Thủ, hiện tại đang ở Phong Nha Quan, ai gia tin rằng hấn ta có thể chữa khỏi được bệnh của Điều nhi”.

Giọng nói nhu hòa của thái hậu vang lên, Thượng Quan Diệu ngồi bên cạnh ánh mắt tối sầm lại, tin tức của mẫu hậu thật là nhanh, xem ra tên Phong Lập Thành kia đúng là tận tâm, có tình huống gì liền bẩm báo về luôn. Có điều giờ đây hấn cũng không trách gì Phong Lập Thành, Phụng Quan này y thuật cao siêu như thế, chỉ sợ rất nhanh sẽ nổi danh khắp thiên hạ, mà ngay cả ba nước khác cũng rất nhanh sẽ có tin tức.

“Vậy thì trăm sẽ cưới Yến Linh tiến cung, phong làm quý phi”.

“Được, Điều nhi quyết định như vậy mẫu hậu thực vui mừng”.

Thái Hậu nương nương đứng lên, vốn bà còn lo hấn sẽ ngang ngược không chịu, không ngờ lại có thể giải quyết một cách chu toàn như vậy, thật đúng là quá tốt. Khuôn mặt thái hậu trở nên dịu dàng sáng ngời, ngay cả đầu tóc bạc cũng không còn rõ ràng nữa, chỉ là trong đôi mắt còn chứa ưu thương. Từ đêm hôm đó, bà cũng chưa gặp được Khuyết Thiên, hai người chỉ có thể ngầm trao đổi tin tức với nhau.

“Nhi thần cung đưa mẫu hậu”.

Thượng Quan Diệu đứng dậy, tiễn thái hậu nương nương ra ngoài, mới vừa đi đến cạnh cửa, Tiểu Đình Từ vội vàng chạy vào, vẻ mặt kinh hãi. Thái Hậu cùng hoàng thượng nhìn nhau, đồng thời nhíu mày lạnh giọng: “Làm sao vậy?”

“Hoàng thượng, Ngự Y Viện tới đây bẩm báo, nói lãnh cung Triệu tài tử mang thai”.

“Mang thai”. Trong mắt thái hậu cùng hoàng thượng nhìn không ra bao nhiêu vui mừng, hai người cùng nhíu mày lại. Triệu tài tử kia có thân phận như thế nào, chẳng qua chỉ là một tài tử đệ tiện, vậy mà lại hoài thai huyết thống trân quý của hoàng tộc. Thái Hậu nương nương tâm lý thực không thoải mái, huyết mạch đầu tiên của hoàng thất, cần phải xuất từ trên người Hiền phi hoặc Dạ Tổ Tuyết mới đúng, nhưng với tình huống trước mắt này, chỉ đành đến đó nhìn trước đã.

Tiểu Đình Từ đợi một lúc lâu cũng không thấy hoàng thượng nói gì, đáy lòng run rẩy, không biết đối với huyết mạch này, hoàng thượng là vui hay vẫn là lo?

Cuối cùng Thượng Quan Diệu lạnh lùng ra lệnh.

“Lập tức đi lãnh cung tuyên chỉ, Triệu tài tử từ ngày hôm nay được sắc phong làm Chiêu Dung nhị phẩm, vào ở Trung Đức cung”.

Tiểu Đình Từ sững sốt nhưng cũng nhanh chóng lĩnh chỉ ra ngoài, không ngờ Triệu tài tử này trong họa gặp phúc, mẫu băng tử quý. Nhưng nếu không phải hoàng thượng gặp chuyện như vậy, chỉ sợ là đứa nhỏ kia của nàng ta cũng sẽ không thể giữ được, càng đừng nói là được thăng làm Chiêu Dung, còn được vào ở Trung Đức cung, hiện tại nàng ta dựa vào đứa nhỏ, ngược lại có thể ngồi ngang hàng với Thực Viện nương nương.

Tiểu Đình Từ vội đi tuyên chỉ, trong thượng thư phòng yên tĩnh, không khí đè nén, cuối cùng thái hậu nương nương thở dài một hơi.

“Thôi, thôi, cũng là số của nàng ta”.

Nói xong liền đi ra khỏi thượng thư phòng, đôi mắt Thượng Quan Diệu âm u khó hiểu, lạnh lùng, một chút nhiệt độ cũng không có, xem ra hấn thật sự phải nhanh chóng chữa khỏi căn bệnh này.

Ngày hôm sau, đại quân Tây Lương rút lui về biên cảnh, khi thám tử đem tin tức bẩm báo đến chủ tướng trong doanh trướng, tất cả mọi người ngậy đại. Quân Tây Lương thế tới rào rạt, có thể nói lui cũng không dễ, vốn bọn họ còn đang bố trí kế hoạch tác chiến, vậy mà bọn chúng lại lui về một cách khó hiểu.

Tuy rằng khó hiểu, nhưng mỗi người vẫn đều thực vui vẻ, cuối cùng mấy tướng sĩ thô lỗ đứng dậy, mắng to quân Tây Lương nhát như chuột, vậy mà chỉ vì bại một trận đã rút lui, thế mà lúc trước còn dám đến ngoài thành bọn họ khiêu chiến.

Người này mắng xong, trong doanh trướng mọi người đều nở nụ cười, vui sướng bay đầy trời.

Vân Tiểu cũng đã nhận được tin tức, trong lòng hiểu rõ, Lưu Tinh cùng Kinh Vân cũng là người biết bí mật này, khi không có người thì đều cười thầm.

Có ai biết, kỳ thật chủ tử bọn họ đã hạ độc quân Tây Lương, bọn chúng bắt đắ dĩ mới phải lui về Tây Lương chứ đâu phải là chạy trốn chết.

Có điều bọn họ thông minh không nói thêm cái gì, nếu chủ tử không muốn nói, thì bọn họ sao dám nói.

Cuối cùng Phong Nha Quan cũng đã trở lại yên ổn, tuy trên đường vẫn còn về lạnh lẽo sau ôn dịch cùng chiến tranh, nhưng cũng đã trở nên yên ả rất nhiều.

Thời tiết dần ấm hơn, ánh nắng mùa xuân len lỏi khắp những con đường, hai bên đường cây cối xanh tươi một dải.

Những nhà làm ăn buôn bán cũng đã chính thức mở cửa, bắt đầu công việc, sau chiến tranh, người ta luôn muốn ăn cơm.

Vân Tiểu vẫn ở lại tiểu viện phía sau Vân phủ, gần đây nàng luôn luyện dược, những viên thuốc mang trong người trước kia đều đã dùng hết, thừa dịp không có việc gì nàng luyện một ít dùng dần. Thuốc giải độc, còn các loại độc dược, cái gì cần có đều có.

Đủ mọi loại bình ngọc lưu ly bên trong đều chứa đầy những viên thuốc, không có ký hiệu hay tên thuốc rõ ràng. Uyển Uyển nhìn những chiếc lọ xinh đẹp này, muốn chạm vào nhưng cũng không dám chạm, ai biết được lọ nào là độc dược, lọ nào không phải là độc dược chứ.

“Chủ tử, người một không? Nghỉ một lát đi”.

Khuôn mặt Vân Tiểu thâm mờ hời, Uyển Uyển cầm khăn mặt giúp nàng lau. Nàng nở nụ cười trong sáng, dưới ánh nắng mặt trời lông mi thật dài uốn cong xinh đẹp, trên làn da trắng nõn gò má hồng thấp thoáng, giống như hai đóa hoa đào xinh đẹp, khoe mỗi khe cong xuất hiện hai lúm đồng tiền duyên dáng, linh động đáng yêu nói không nên lời.

“Không có việc gì, dù sao cũng chỉ là đứng yên, hơn nữa ta cũng thích làm những thứ này”.

Đúng vậy, từ trước nàng đã thích tiếp xúc với đám bình bình lọ lọ này, mỗi lần mân mê cũng đến một ngày. Người khác nhìn thì đều cảm thấy chán nản, nhưng nàng làm lại thực vui vẻ, cho nên ở hiện đại, ngay cả bạn trai nàng cũng chưa kịp kết giao, hơn nữa cũng không hiểu rõ vấn đề tình cảm này lắm.

Ánh mặt trời xuyên qua những tán cây rộng, ánh sáng lưa thưa mỏng manh chiếu lên người nàng.

Lúc này một dáng người cao ráo đi tới, đương nhiên chính là thủ hạ Lưu Tinh của nàng. Nàng đã dặn qua những người trong phủ, ngoại trừ ba người của nàng ra, bất luận những người nào cũng không cho phép tùy tiện ra vào, cho nên người bình thường căn bản không dám tiến vào.

Lưu Tinh vừa đi tới, liền cung kính mở miệng.

“Chủ tử, quân gia đến bẩm báo, có một bà lão cầu kiến, nói rằng cháu trai bà ta bị bệnh, rất nhiều đại phu đều không thể chữa được. Bà lão kia vất vả đến tìm chủ tử ở nơi này, cho nên muốn cầu chủ tử cứu cháu bà ta một mạng”.

Vân Tiểu ngẩng đầu, khuôn mặt tràn ngập ánh nắng, đôi mắt nàng chỉ có một màu đen, giống như viên dạ minh châu đen sáng bóng.

Hơn nữa nàng có một tấm lòng thực thiện lương, Lưu Tinh biết điều này, chủ tử sẽ không mặc kệ bọn họ, quả nhiên nghe xong hần bẩm báo Vân Tiểu liền đứng lên. Uyển Uyển một bên hầu hạ nàng lau sạch tay, nàng vừa dặn Lưu Tinh.

“Bảo quân gia dẫn bà lão cùng cậu bé kia tới sương phòng đi, ta sẽ lập tức đi tới”.

“Dạ”. Lưu Tinh nhận mệnh lui ra ngoài, vẻ mặt luôn lạnh lùng không biểu cảm của hần hơi hơi có chút dao động, có lẽ đúng là có chủ tử thế nào thì sẽ có thuộc hạ như vậy. Hần phát hiện, hiện tại hần thực dễ xúc động hơn trước kia.

Vân Tiểu vào phòng, bởi vì cần phải dịch dung lại đáng vẻ như trước, cho nên thoa thuốc lên mặt, còn phải ăn thuốc biến đổi giọng, lại vẽ mày rậm, điểm thêm trắng răng, sau đó buộc ngực thay quần áo. Uyển Uyển ở một bên hầu hạ nàng, vừa hầu hạ nàng vừa thờ dài.

“Chủ tử, cái này thực đúng là chịu tội mà, vốn đã đủ bằng rồi, nếu cứ như vậy suốt, phỏng chừng sẽ chẳng còn bao nhiêu”.

Nha đầu này hần là vẫn còn ghi hận lúc trước Vân Tiểu nói nàng ngực bằng, cho nên thấy có cơ hội liền trả thù, điển hình của loại người có thù tất báo. Vân Tiểu vươn tay gõ lên đầu nàng một cái, trên mặt lại lộ ra ý cười, điểm này đúng là khá giống nàng, có thù tất báo, có ân tất trả.

“Đi thôi”.

Vân Tiểu đi ra ngoài, Uyển Uyển vươn tay giữ lại nếp nhăn trên quần áo nàng, sau đó mang theo hòm thuốc đi theo sau Vân Tiểu, nũng nịu mở miệng.

“Công tử, đi thôi”.

Nếu là lời này mà rơi vào tai Kinh Vân, tên kia khẳng định là sẽ chạy đến một góc ối lên ối xuống, sau đó nhắc nhở Uyển Uyển, ‘ngươi là mỹ nữ, cũng đừng có mà buồn nôn như thế’.

Trong sương phòng bên cạnh chính sảnh của Vân phủ, một bà lão bất an đánh giá xung quanh.

Sương phòng thực lịch sự nhã, bên trong đặt một chiếc giường khắc hoa không lớn lắm, màn lụa xanh lam vén sang hai bên, ở giữa là một chiếc bàn trong, một góc phòng đặt nhuyễn tháp, phía trên có đệm gấm, cạnh cửa sổ có một chiếc bàn nhỏ, trên bàn bày một chiếc bình sứ Thanh Hoa màu trắng, trong đó có cắm vài cành đào tươi.

Trong phòng thoang thoảng hương hoa đào.

Bà lão kia vẻ mặt già nua, tóc hoa râm, đôi mắt sưng đỏ, đôi môi trắng bệch không hề có chút máu, ôm chặt một đứa bé trong lòng. Đứa nhỏ này vẫn không hề nói gì. Quân gia canh giữ một bên cẩn thận dò xét, chỉ thấy đứa nhỏ kia ngay cả chút hô hấp cũng không hề có, không khỏi nhúm mi, không phải là đứa nhỏ này đã chết rồi chứ, chết rồi còn tìm tới công tử chữa bệnh, công tử cũng không phải thần tiên.

“Lão phu nhân, đứa nhỏ này?”

Bà lão run lên, bà nghĩ quần gia muốn đuổi mình ra ngoài, hoảng sợ liền ‘bùm’ một tiếng quỳ xuống, liên tục dập đầu.

“Van cầu ngài, xin ngài cho tôi gặp Phụng công tử một lần đi. Công tử là thần y, nhà tôi chỉ còn mình tôi cùng đứa nhỏ này, tôi còn sống toàn bộ chính là nhờ nó, nếu không cứu được nó, tôi đây cũng không sống nổi”.

Bà lão vừa nói vừa khóc, lúc này quần gia vội vươn tay nâng bà dậy, : “Bà mau đứng lên, Phụng công tử sắp tới rồi”.

Vị quần gia Vân phủ này, căn bản không biết người ở hậu viện là tiểu chủ tử nhà mình, vẫn tưởng là bà con xa thân thích với lão gia. Có điều việc lão gia thương yêu hẳn là thực sự, không cho phép bất kỳ kẻ nào trong phủ tới quấy rầy hẳn. Vị Phụng công tử kia thực thần bí, vẫn luôn ở trong hậu viện, rất ít khi ra ngoài.

Trước cửa vang lên tiếng bước chân, bà lão nước mắt lưng tròng nhìn chăm chăm ra cửa, quần gia cũng quay đầu nhìn ra bên ngoài, hai hạ nhân khác của Vân phủ trong phòng cũng to mò nhìn theo. Mọi người đều muốn nhìn vị Phụng công tử trong lời đồn kia, nghe nói hẳn chẳng những y thuật cao siêu, mà còn tuấn tú tao nhã, đáng về không hề thua kém nữ tử.

Cả căn phòng nín thở, người cũng đã tới, bên ngoài vang lên giọng nói nũng nịu, sau đó tấm rèm được vén lên.

“Công tử, mời vào”.

Kẻ trước người sau tiến vào, đầu tiên là vị công tử dẫn đầu, lông mày đen đậm, đôi mắt sáng ngời, môi hồng mũi cao, mặc dù có chút ngăm đen, nhưng không hề ảnh hưởng tới phong tư của hẳn. Hẳn mặc một bộ cẩm y hồng thêu hải đường, càng tôn lên dáng người tao nhã, cử chỉ cao quý, phong lưu phóng khoáng. Mọi người trong sương phòng nhìn đến ngay người.

Mãi cho đến khi Vân Tiểu đi tới trước mặt bà lão kia, thần nhiên mở miệng.

“Là đứa nhỏ này sao ?”.

Khi nói chuyện, ngón tay thon dài nhỏ nhắn đã đưa tới trước mũi đứa nhỏ, dò xét hơi thở của nó, yếu ớt như tơ nhện, rất khó để nghe thấy, xem ra mạch đập của đứa nhỏ này đã rất yếu. Vân Tiểu không dám trì hoãn, lập tức ra lệnh cho Uyển Uyển.

“Mở hòm thuốc ra”.

“Dạ, công tử”.

Hòm thuốc được mở ra, bên trong cái gì cần có đều có, may là hai ngày nay nàng làm không ít thuốc, nếu không thì chỉ sợ là hữu tâm vô lực. Vân Tiểu dùng ngón châm kích thích huyết nhân trung của nó, sau đó thu châm, phát hiện hơi thở của đứa nhỏ này đã mạnh hơn một chút, có điều vẫn không hề nhúc nhích, sắc mặt vàng như nền giống như được bôi một tầng mỡ bò.

Ánh mắt Vân Tiểu lóe lên, đưa tay đề lên vị trí lá gan của đứa nhỏ, bình tĩnh hỏi: “Có phải bị đau ở chỗ này?”.

Bà lão gật đầu, Vân Tiểu không ngừng lại hỏi: “Có phải nó không còn thèm ăn, không còn sức lực, hơn nữa còn có hiện tượng nước tiểu vàng?”

“Đúng vậy”. Bà lão kia nghe Vân Tiểu hỏi vậy, dường như nhìn thấy một tia hi vọng, vì vị đại phu này nói đúng bệnh trạng của cháu bà rồi. Vân Tiểu ấn ấn bụng đứa bé, thực cứng, xem ra là trướng bụng, sợ là đứa nhỏ này đã mắc bệnh viêm gan cấp tính, ở cổ đại, bệnh viêm gan này là bệnh nặng, chỉ cần hơi vô ý một chút là mất mạng như chơi.

Vân Tiểu đã rõ bệnh tình, cũng đã xác định được bệnh của đứa bé này, lấy một viên thuốc từ trong hòm thuốc ra, đưa tay bóp miệng đứa bé rồi bỏ vào, tuy nó vẫn không có ý thức, nhưng thuốc vừa vào miệng đã nuốt ực xuống.

“Đây là thuốc giải độc”.

Bà lão gật đầu, ánh mắt vô cùng cảm kích. Vân Tiểu ngẩng đầu, ý bảo quần gia: “Ông hãy trải đệm xuống mặt đất, ta cần phải thi châm”.

“Công tử, có thể đặt lên giường”.

Quần gia chỉ chỉ chiếc giường trống, nơi này chính là nơi dùng để tiếp khách, Vân Tiểu thần nhiên lắc đầu: “Không phải, bệnh này có thể bị lây, cho nên phải chú ý một chút”.

“A, lây bệnh”. Có người trong phòng kinh hãi kêu lên, Vân Tiểu ngẩng đầu nhìn lướt qua bọn họ, đôi mắt sắc lạnh như một thanh đao sắc bén, tựa như xẹt qua hai má bọn họ. mấy người thấy vậy bị dọa sợ không dám kêu nữa, nếu Phụng công tử không sợ, chứng tỏ cũng không có gì đáng sợ.

Mọi người nói thầm, lão quần gia đã sớm tới bên nhuyển tháp lấy đệm, trải ngay gần dưới mặt đất. Vân Tiểu ý bảo bà lão đặt đứa bé xuống tấm đệm, còn mình thì bắt đầu thi châm, trong phòng thực im lặng, ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm thiếu niên đang thi châm kia.

Nàng đang chữa bệnh cứu người, người khác thì đều đánh giá nàng.

Một bên đánh giá một bên tán thưởng, cậu thiếu niên này thực là tuấn tú, mặt mày như họa, tóc đen mượt mà như tơ lụa, tuy rằng chỉ khoảng mười ba

mười bốn tuổi, nhưng là lại trở mã tao nhã như vậy, hành động cao quý mà trưởng thành, chỉ sợ là người phong hoa tuyết đại này sẽ đánh cắp không biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ.

Ngay cả hai tỷ nữ đứng trong phòng, ánh mắt cũng đều sáng người nhìn theo hắn, hận không thể kéo gần khoảng cách một chút, chỉ là tỷ nữ như các nàng hắn cũng không rảnh liếc lấy một cái.

Trong tiểu viện hắn ở, bình thường không cho phép bất kỳ thị nữ nào bước vào, tất cả hầu hạ đều là giả sai vật.

Mọi người còn đang miên man suy nghĩ, Vân Tiểu đã thi hoàn châm. Đưa nhỏ kia giật mình một cái, chậm rãi mở mắt, nhìn hoàn cảnh lạ lẫm, người xa lạ, sau đó oa một tiếng khóc to.

Bà lão lao tới ôm lấy nó, khóc nức nở đầy nước mắt, cuối cùng hai người cùng nhau quỳ xuống: “Tạ ơn thần y, tạ ơn thần y”.

Vân Tiểu vội vươn tay nâng bọn họ dậy, trình trọng dặn dò: “Tuy rằng nó đã tỉnh, nhưng còn chưa hết bệnh, ta đây chỉ là làm cho nó tỉnh lại mà thôi. Ta sẽ kê một đơn thuốc, bảo quản gia sắc cho nó uống vài hôm, trăm ngàn không thể qua loa, mặt khác, đồ vật dùng để ăn uống, bà cần phải để riêng ra, bát cơm cần phải dùng nước sôi tráng qua, trăm ngàn đừng để mình bị lây bệnh, nếu không sẽ không ai chăm sóc nó cả”.

“Dạ, dạ”. Bà lão liên tục gật đầu, nghe Vân Tiểu nói để quản gia bốc thuốc cho mình, khuôn mặt trở nên đỏ bừng: “Tôi không có tiền khám bệnh, cũng không có tiền mua thuốc”.

“Không có việc gì, không cần, chữa bệnh cứu người là chuyện mà đại phu nên làm”.

Vân Tiểu nói xong, liền bảo quản gia mang giấy bút tới, sau khi kê đơn thuốc xong mới bảo ông phái người đi bốc thuốc cho bà lão.

Hạ nhân trong Vân phủ, người người đều là vẻ mặt kính nể, lão quản gia liên tục gật đầu. Ông vốn là loại người thích giúp đỡ người khác, cho nên chuyện này khẳng định sẽ làm, vội chạy ra ngoài tìm giấy bút tới. Vân Tiểu liền đến bên bãi, kê một đơn thuốc sau đó đưa cho quản gia.

Mà trong sương phòng, vài người thổn thức không thôi, mãi đến khi Vân Tiểu cùng ba thủ hạ ra ngoài, còn nghe thấy tiếng đám nha hoàn hạ nhân kia nói chuyện vọng tới.

“Phượng công tử y thuật thực là cao minh”.

“Phượng công tử thực là tuấn tú”.

“Nữ nhân kia thực là đáng ghét”.

Nghe được câu nói sau cùng, Kinh Vân quay đầu, vô tội chớp ánh mắt, lập lại một lần: “Đúng vậy, ta cũng thấy nữ nhân kia đáng ghét muốn chết, vì sao suốt ngày bám lấy Phượng công tử nhà ta chứ”.

Uyển Uyển vừa nghe vậy tái mặt, cũng không để ý tới hình tượng, cúi người cời giày nhám thẳng vào lưng Kinh Vân mà ném. Mà Kinh Vân lại cười vô cùng vui vẻ nhanh chóng né tránh, chiếc giày bay vèo qua bên tai, liền nghe thấy nữ nhân kia thẹn quá thành giận kêu gào

“Ngậm cái miệng thôi của ngươi lại, an phận cho lão lương một chút”.

Vân Tiểu lập tức mặt tròn trắng, sau đó hai người bọn họ bắt đầu cuộc chiến nước miếng, vẫn chiến đấu đến tận khi về đến hậu viện, sau đó liền thấy chủ tử bọn họ mặt không đổi sắc thản nhiên đi vào, ba một tiếng đóng cửa lại, ném ra một câu.

“Âm ỹ đủ thì hãy vào”.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Kim Thiên Thoát Xác

Edit: Hà Đoàn & Bội Nghi

Beta: Zakchan

Tình hình của Phong Nha Quan cuối cùng cũng ổn định lại, linh khí trong thành cũng dần dần khôi phục, cảnh sắc thanh bình.

Chủ tướng của Phong Nha Quan cuối cùng cũng có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu như mất Phong Nha Quan, chỉ sợ nhà họ bị diệt cửu tộc mất, lập tức viết tấu chương báo lên triều đình.

Vân Tiểu vẫn ở trong Vân phủ, rất ít khi ra ngoài, nhưng trong thành lại truyền rằng nàng xuất thần nhập hóa*, nào là xinh đẹp tuyệt trần, nào là y thuật cao siêu, cuối cùng còn truyền ra khắp cả Đông Tần, thậm chí cả những tên quan khản hai nước cũng đều biết rằng có một người như vậy, trong phút chốc, bề mặt vốn yên bình nay gió nổi mây屯.

*Xuất thần nhập hóa: tuyệt diệu, tuyệt vời, xuất sắc

Mà đứa nhỏ được Vân Tiểu ra tay cứu giúp cuối cùng cũng khỏe hơn, bà lão ấy liền dẫn cháu trai đến tạ ơn. Vân Tiểu trốn tránh không gặp, nàng cho rằng việc đó không đáng gì nhưng bà lão ấy vẫn chân thành dập đầu ba cái trước cửa Vân phủ.

Một ngày, hai ngày rồi ba ngày...

Các tướng sĩ trong Phong Nha Quan đều cảm thấy kì lạ, Thượng Quan Vương gia sao vẫn chưa đi. Về lý thuyết, ôn dịch đã được giải trừ, chiến tranh cũng đã kết thúc, vị Vương gia kim tôn ngọc quý này phải nhanh chóng dẫn binh quay về triều để lãnh thưởng mới đúng, vì sao vẫn cứ ở lại nơi khó khăn đói khổ này.

Thượng Quan Lâm ở trong dịch quán, sắc mặt tối tăm ngao mạn, hắn muốn gặp Phụng Quan mấy lần nhưng đều bị từ chối, càng nghĩ càng tức giận, hắn đường đường là một thân vương mà liên tiếp mấy lần đều không gặp được một tên đại phu còn con. Hắn xoay người đứng dậy, đi qua đi lại trong phòng. Mà Mộc Ly và Kiều Sở vẫn ở đó này giờ, lại cảm thấy khó hiểu về hành vi của Vương gia, vì sao Vương gia nhất định phải gặp Phụng công tử kia, người ta trốn tránh hắn, nên bây giờ hắn thẹn quá thành giận ư.

Chẳng lẽ Vương gia thật sự bị đoạn tụ*, hẳn thích Phụng công tử nhà người ta? Mộc Ly và Kiều Sở hai mắt tròn to, cả hai đều bị kinh hãi*.

*đoạn tụ hay đoạn tay áo chỉ phích: hiện tượng những người đàn ông có vấn đề về giới tính, có xu hướng thích người đồng tính

*kinh hãi: kinh ngạc + sợ hãi

Wang gia à, ngài làm sao lại có thể trở thành đoạn tụ, một vị Vương gia vốn uy vũ bất phàm, vĩ ngạn bức người*, mà giờ lại là đoạn tụ, hai người chúng tôi thương tâm biết bao!!!

*uy vũ bất phàm, vĩ ngạn bức người: oai phong, dũng cảm người thường không bì được, cao to, tráng khiến người ta e sợ

Đáng tiếc Thượng Quan Lâm cũng không biết đến sự thương tâm của thuộc hạ, vẫn đang tức giận một mình.

Bỗng nhiên bên ngoài có thuộc hạ chạy tới bẩm báo, trên tay cầm một phong mật thư, cung kính cúi người mở miệng: “Vương gia, có mật thư”.

Thượng Quan Lâm ngẩn ra, trừ trong cung ra thì ai sẽ gửi bức mật thư này tại thời điểm như vậy chứ, hắn lập tức bình tĩnh vẫy tay, lấy bức mật thư từ tay Mộc Ly, ý bảo hắn lui xuống dưới.

“Vương gia, đây là?”

Thượng Quan Lâm đã cầm lấy mật thư, xé miệng bìa, bắt đầu xem, sắc mặt hắn nhanh chóng trở nên khó coi, quanh thân nổi lên ý lạnh, không hề nhúc nhích.

Mộc Ly cùng Kiều Sở không biết đã xảy ra chuyện gì, cẩn thận mở miệng: “Vương gia, xảy ra chuyện gì à?”

“Là Hoàng Thượng, mật lệnh bảo chúng ta dẫn Phụng quan vào hoàng cung”.

Mộc Ly cùng Kiều Sở kinh ngạc, hai mặt nhìn nhau, không rõ vì sao Hoàng thượng lại muốn Phụng công tử tiến cung.

Đồng tử Thượng Quan Lâm âm u, sâu không thấy rõ, dần dần xuất hiện sự sáng tỏ, khó trách lúc trước hắn cứ cảm thấy tên của Phụng Quan có vài phần quen thuộc. Tên Phụng Quan này vốn là người trị liệu cho Thái Hậu, lúc ấy hắn từng nghe một vị thái giám đề cập qua, cho nên có chút ký ức, nhưng trong một lúc lại khó nhớ nổi.

Nhưng Thái Hậu đã khỏe rồi, vì sao hoàng huynh còn muốn Phụng Quan tiến cung, chẳng lẽ là...

Thượng Quan Lâm tròn to mắt, bởi vì Phụng Quan lợi dụng bệnh của Thái Hậu bắt Hoàng Thượng phải phế hậu, điều này thực rõ ràng là hắn đang giúp Vân vương phủ. Chẳng lẽ hoàng huynh muốn trừng phạt Phụng Quan, vừa nghĩ thế, lòng Thượng Quan Lâm liền trở nên lạnh lẽo, có một loại cảm giác hắn không diễn tả được, hắn không hi vọng Phụng quan bị thương tổn, nhưng mà việc này...?

Hoàng huynh đã nhận được tin tức, biết hắn ở Phong Nha Quan, nếu như mình làm việc nghiêng về việc tư, chỉ sợ phải chịu sự chỉ trích.

Thượng Quan Lâm cân nhắc một hồi, cuối cùng bình tĩnh vung tay lên: “Đi, đến Vân phủ”.

Mộc Ly cùng Kiều Sở nhìn nhau, đuổi theo bước đi của Vương gia, ngoài cửa có mười tên tùy tùng, cùng nhau đi đến Vân phủ.

Trời trong, nắng ấm, chim hót, hoa thơm.

Bên trong tiểu viện độc lập với Vân phủ, Vân Tiểu đang thoải mái nằm trên ghế dài, nệm lót mềm mại vương vấn mùi Trầm Hương, cả người đều dựa

vào, hai mắt híp lại, tùy tiện hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống, tỉnh tề nhu hòa.

Vì thường xuyên tắm nắng nên làn da tỉnh tề bóng mịn, co giãn. Uyển Uyển cũng đã bị nàng lôi kéo, chuyển một cái ghế đến, nằm xuống một bên khác, cùng chủ tử mình tắm nắng, chính giữa bày một bàn trà, những thức ăn cần có đều có đủ. Tỉnh tỉnh Uyển Uyển có chút hiếu động, thường đưa tay với đồ ăn, ném vào miệng, vừa ăn vừa cảm thán.

“Cuộc sống này thật tươi đẹp”.

Xa xa, Luru Tỉnh và Kinh Vân không nói gì mà nhìn trời, nền trời xanh thẳm, mấy đám mây trắng nhẹ nhàng trôi đi trong làn gió diu diu, mặt trời ấm áp dần lộ ra khỏi những áng mây, như hàng ngàn sợi dây làm từ bạch kim.

Tuy rằng thời tiết rất đẹp, nhưng hai nữ nhân này mỗi ngày đều ra phơi nắng mà không sợ đen da, còn đặt cái tên hay ho là tắm nắng.

Bọn họ không hiểu tắm nắng là gì, chỉ biết nữ nhân rất sợ phơi nắng, nhưng hai người này lại là ngoại lệ.

Mặt Luru Tỉnh cùng Kinh Vân không chút thay đổi đi ra ngoài, mặc kệ hai người kia.

Trước cửa viện, quản gia dẫn hai hạ nhân của Vân phủ đi tới, vừa thấy hai nam nhân anh tuấn ôm kiếm đứng chặn đường, lập tức cung kính mở miệng: “Thượng Quan Vương gia muốn gặp Phụng công tử, khí thế lấn át người khác, lão gia và công tử đều ở tiền sảnh, lão gia bảo Phụng công tử đi qua đó ạ”.

Luru Tỉnh nhú mày, mà Kinh Vân đứng một bên lại bĩu môi, tên Thượng Quan Lâm này đúng là đồ có mặt mà không có da, không phải hẳn thật sự là kẻ đoạn tụ chứ, nhìn trướng công tử nên mới quần quýt lấy công tử như thế? Nếu hẳn biết công tử là ... thì sẽ thế nào đây?

Luru Tỉnh vẫy tay: “Ngươi lui ra, ta đi bẩm báo với công tử”.

Quản gia Vân phủ không dám nói gì, dẫn hai hạ nhân rời đi, thật ra mà nói, tuy rằng về ngoài hai người này tuấn tú, nhưng khí thế lại mạnh mẽ, vừa nhìn liền biết không phải là người dễ trêu chọc, cho nên trong Vân phủ, người bình thường không dám tới gần hậu viện này.

Luru Tỉnh và Kinh Vân quay ngược người đi vào. Dưới tán cây, hai nữ nhân vẫn đang từ từ nhắm hai mắt, không hề biết chút gì về chuyện xảy ra bên ngoài.

Nhất là chủ tử bọn họ, lúc này đầu tóc rối tung, ba thước tóc đen như mây được thả ra, trải dài theo đệm lót, làn gió thổi qua, tóc tơ nhẹ bay, cười khẽ đáng yêu. Dưới mái tóc đen mượt là dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, mi như liễu, lông mi thật dài cong như cánh quạt, da thịt trắng nõn như tuyết đầu mùa, ánh mặt trời chiếu xuống, đôi môi phớt hồng dụ hoặc nói không nên lời, như tô thêm một lớp son, đỏ thắm xinh đẹp, lẳng lặng ngủ dưới ánh mặt trời, tất cả như một bức tranh.

Ánh mặt trời, hồ xanh biếc, giai nhân như ngọc.

Tuy Luru Tỉnh và Kinh Vân nhìn không dời mắt, không ngừng cảm thán, nhưng bọn hắn vẫn chưa quên Thượng Quan Lâm còn ở ngoài tiền sảnh, hơn nữa không biết nam nhân kia có chuyện gì mà Vương gia cùng công tử đều bị quấy rầy.

“Chủ tử, có việc rồi!”

Luru Tỉnh đi qua, thấp giọng nói.

Vân Tiểu đột nhiên mở mắt ra, đồng tử còn trong suốt hơn mặt hồ xanh, óng ánh, sáng bóng long lanh, môi anh đào khẽ cong nở nụ cười xinh đẹp.

“Làm sao vậy? Có chuyện gì?”

“Thượng Quan Lâm dẫn người tới báo muốn gặp chủ tử, nghe nói Vương gia và công tử đều đi cùng. Vương gia ra lệnh cho quản gia lại đây mời chủ tử, muốn chủ tử lập tức đến tiền sảnh”.

Vân Tiểu khẽ nhú mày, sắc mặt tăm tối, con ngươi trong suốt giờ đây hiện lên một tầng sương mù, lạnh lẽo mà bão táp.

Tới nhanh thật, xem ra người trong cung đã nhận được tin tức, nàng biết tên Thượng Quan Lâm này nhất định phải phụng chỉ dẫn nàng hồi kinh, chẳng qua là nàng cũng không để ý đến hắn, thân người vừa động dậy, miễn cưỡng đứng dậy.

Uyển Uyển đã đứng dậy từ lâu, đi đến giúp đỡ nàng vào trang điểm lại.

Luru Tỉnh và Kinh Vân đứng giữ ngoài cửa, trong chốc lát, hai người đều trầm mặc không nói gì, tính cách Kinh Vân vốn thích nói chuyện, không nhịn được liền mở miệng: “Ngươi nói xem, vì sao Thượng Quan Vương gia lại đến đây, khí thế lại hung hãn như thế?”.

Trong phòng, Vân Tiểu đã sửa soạn xong, kiểm tra trên dưới một lần, ngay cả một chi tiết nhỏ cũng không bỏ qua, nói thật ra, việc dịch dung này rất phiền toái, nếu như có loại mặt nạ da người thì tốt rồi, mang lên mặt, ai cũng không nhìn ra, lại tránh được phiền toái khi bị rơi. Vân Tiểu vừa nghĩ, vừa dùng thuốc lau tay.

Khi hết thấy đã chuẩn bị xong, nàng liền ngừng đầu bảo Uyển Uyển đang đứng một bên.

“Em ở lại đây đi, ta cùng Lưu Tinh, Kinh Vân đi qua đó, lần trước Thượng Quan Lâm đã hoài nghi em rồi, lần này nếu như hấn lại nhận ra em, tất nhiên sẽ có phiền toái rồi”.

“Vâng”. Uyển Uyển gật đầu, đúng là nàng sợ nhìn thấy Thượng Quan Lâm, lại nhớ tới việc nàng trộm ngọc bội của hấn, nếu bị vị Thượng Quan Vương gia này biết, chỉ sợ dù nàng có hai cái mạng cũng sẽ bị hấn bóp chết.

Trong chính sảnh của Vân phủ.

Thượng Quan Lâm và Vân Mặc ngồi đối diện nhau, hai người vừa uống trà vừa chờ đợi, hơi thở trong không khí lạnh như băng, hạ nhân đang hầu hạ trong phòng đều cảm thấy cả người run run. Tuy Vương gia và Thượng Quan Vương gia đều không nói chuyện, nhìn qua cũng rất hài hòa, nhưng không khí lạnh ớn ớn vẫn khiến người ta không chịu nổi. Vài hạ nhân luôn chú ý đến sự biến hóa trong sảnh.

Cuối cùng Thượng Quan Lâm cũng uống hết một ly trà, vài lần hướng mắt nhìn về phía cửa, đều không thấy bóng người nên xuất hiện, con tức không khỏi dâng lên. Tên Phụng Quan này quá đáng thật, hấn đường đường là một Vương gia, còn phụng mệnh lệnh của Hoàng Thượng dẫn hấn ta hồi kinh, vậy mà hấn ta còn có thể thoái thác như thế.

Ngay lúc Thượng Quan Vương gia sắp nổi giận, muốn đem tên Phụng Quan này đi chém, người nào đó liền xuất hiện, hoàn toàn thần nhiên, nụ cười uyển chuyển, đôi mắt to như thủy tinh, đến nỗi cả đoàn binh lính cũng phải tan rã. Ba người vốn đang giương cung bạt kiếm trong phòng ngay lập tức đứng lên, trên mặt cả ba đều có ý cười. Dù là Thượng Quan Lâm lạnh lùng cứng rắn cũng dịu xuống ba phần, đã sớm quên đi sự tức giận lúc này, giờ phút này còn có chút đau lòng, chẳng lẽ hấn thật sự phải dẫn Phụng Quan trở lại kinh thành sao? Hấn không đoán được hoàng huynh muốn dẫn hấn ta trở về làm gì. Nếu muốn hại hấn ta, chẳng lẽ hấn thực sự phải mở một con mắt, nhắm một con mắt nhìn hấn ta bị hại ư?

Thế nhưng tên Phụng Quan này lại là một nhân tài, chẳng những y thuật cao siêu, hơn nữa tâm địa lại thiện lương, đã nhiều ngày nghe nói hấn trị bệnh miễn phí cho dân chúng Phong Nha Quan, nếu như chuyện Hoàng Thượng hại Phụng Quan truyền ra ngoài, chỉ sợ...

Thượng Quan Lâm nghĩ cũng không dám nghĩ, lúc này Vân Tiếu đã đi đến trước mặt Thượng Quan Vương gia, ôm quyền chào hỏi.

“Phụng Quan bái kiến Thượng Quan Vương gia, Vương gia lâu ngày không gặp vẫn khỏe chứ?”.

Vừa nghe lời này, gương mặt Thượng Quan Lâm liền âm u, lâu ngày không gặp ư, hấn tìm hấn ta vài lần đều bị chặn ngoài cửa, thế mà hấn còn có mặt mũi mà nói ‘lâu ngày không gặp’. Đôi mắt sâu không lường được tràn ngập sự lạnh lùng, nhưng đang chuẩn bị phát tác thì người nọ đã đi đến hành lễ với Vân vương gia và Vân Trinh.

“Vân vương gia, Vân công tử”.

“Đến đây, ngồi đi”. Vân Mặc lập tức bảo hấn ngồi xuống, ngẩng đầu liền nhìn Thượng Quan Lâm đang đứng ngay người một bên, bình tĩnh mở miệng: “Thượng Quan Vương gia nếu đã có ý muốn gặp Phụng Quan, Phụng Quan đã tới rồi, không biết Vương gia có chuyện gì, mời nói đi”. Vân vương gia nói xong, liền vẫy tay bảo hạ nhân trong phòng lui ra ngoài.

Thượng Quan Lâm vừa nghe, rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, thiếu chút nữa hấn đã quên đi việc chính rồi, lại nhìn xem ý tứ của Vân vương gia và Phụng Quan, lập tức âm u ngồi xuống.

“Hoàng Thượng có mật chỉ, muốn bốn vương dẫn Phụng Quan tiến cung”.

Quả nhiên là vậy, mấy người trong phòng đều hiểu rõ. Vân Tiếu cúi thấp đầu nhìn ngón tay thon dài ngăm đen của mình, nhẹ nhàng thương thức, hơn nữa ngày vẫn không hề nhúc nhích, trong ánh mắt hiện lên sắc bén.

Vân Mặc đã sớm nôn nóng, ông sao có thể để Thượng Quan Lâm mang con gái mình đi, cho dù có phải liều cái mạng già này cũng không thể để hấn ta ra tay, xoạt một tiếng bật người đứng lên. Vân Trinh sợ phụ thân lộ ra sơ hở, vội vươn tay đè lại bàn tay to của ông, ý bảo ông yên tâm một chút đừng nóng vội, chuyện này nhất định là Tiểu nhi cũng đã có chủ ý, hiện tại nàng cũng không còn là nàng trước kia.

Lúc này Vân Tiếu đã đứng lên, đi đến trước mặt Thượng Quan Lâm, ngẩng đầu lên trong đôi mắt sáng trong lóe ra ánh sáng kiên định, mở miệng nói rõ từng chữ từng chữ.

“Vương gia, nếu như Phụng Quan không đồng ý thì sao? Vương gia chuẩn bị làm như thế nào?”

“Bốn vương bụng làm dạ chịu, nhất định phải dẫn Phụng Quan công tử hồi kinh”.

Thượng Quan Lâm trong lòng run lên, không ngờ là Phụng Quan lại trấn định như thế, hơn nữa lại không hề có động tĩnh gì. Vân Tiếu chậm chậm thần nhiên bước sang một bên, vươn tay rút bội kiếm bên hông của Mộc Ly, bất ngờ chỉ về phía Thượng Quan Lâm, nở nụ cười chói mắt.

“Thượng Quan Vương gia, đến đây xem, mang thi thể của ta tiến cung diện thánh, tin rằng người trong thiên hạ sẽ đều được biết, hoàng gia các người ti bỉ vô sỉ ra sao. Ta cũng coi như có chút danh tiếng ở những quốc gia khác, mọi vị hoàng đế độc ác hung tàn như thế, có thể làm vua sao”.

Vân Mặc cùng Vân Trinh không ngờ Tiểu nhi lại hành động như thế, sớm đã nôn nóng đứng bật dậy: “Phụng Quan?”

Phụng Quan vươn tay ngăn lời nói của Vân Mặc cùng Vân Trinh, đôi mắt cố chấp nhìn Thượng Quan Lâm, nàng biết Thượng Quan Lâm tuy rằng lạnh

lòng thờ ơ, nhưng làm người trước nay chính trực, quan trọng nhất là hấn không muốn Hoàng đế lưng đeo thanh danh không tốt.

“Nếu như người ra tay ép buộc ta, lấy năng lực của ta, các người chỉ có thể mang một cổ thi thể quay về”.

Vân Tiểu vẻ mặt thản nhiên, khỏe môi ẩn hiện ý cười, giống như là đang nói đến chuyện thời tiết, nói đến sống chết của mình mà không có lấy một chút sợ hãi, mà sợ hãi là mấy người bên cạnh cô, mỗi người đều cẩn thận nhìn cô, cuối cùng nhìn phía Thượng Quan Lâm.

Vân Mặc nhìn không được hết lớn.

“Thượng Quan Vương gia, Phụng Quan là ân nhân của bốn vương, nếu như hôm nay hấn có xảy ra chuyện gì, bốn vương cũng sẽ đồng sinh cộng tử với hấn, để cho toàn bộ người trong thiên hạ thấy hoàng thất các người lãnh huyết vô tình thế nào”.

“Còn có ta”.

Vân Trinh lên tiếng, lúc này Lưu Tinh cùng Kinh Vân còn có Mộ Thanh, Mộ Bạch quỳ hai gối xuống, trầm giọng mà nói: “Còn có chúng tôi”.

Đám người Thượng Quan Lâm cùng Mộc Ly ngây ngẩn cả người, không ngờ Phụng Quan lại được lòng người như thế, nếu Phụng Quan cùng người của Vân vương phủ bị hoàng tộc bức chết, thiên hạ tất loạn. Phong Nha Quan vừa khôi phục lại yên bình chỉ sợ sẽ không còn yên được nữa, cho dù quân Tây Lương đã lui.

Đối mặt với tình huống này, Thượng Quan Lâm liền đứng dậy, thở dài một tiếng, vẻ mặt lạnh lùng trầm mặc.

“Thôi, thôi, việc hôm nay coi như bỏ qua đi, khi bốn vương nhận được tin tức, Phụng Quan đã rời khỏi Phong Nha Quan”.

“Tạ Vương gia”.

Vân Tiểu thu kiếm liền ôm quyền, tạ Thượng Quan Lâm, cảm kích về bên hông Mộc Ly. Tất cả đều vô cùng tự nhiên, không hề nhìn ra chỉ vừa nãy thôi người này đã lấy kiếm chỉ vào Vương gia, sau đó mặt không đổi sắc hiếp bức hấn, bây giờ lại vân đạm phong khinh coi như không có chuyện gì xảy ra.

“Bốn vương cũng tạ Thượng Quan Vương gia”.

Vân Mặc lên tiếng, sau đó khẽ thở dài một hơi, nhưng trong lòng cũng trở nên nặng nề, xem ra Tiểu nhi không thể tiếp tục ở lại Phong Nha Quan. Hiện tại cho dù không có Phụng Quan, chỉ có Tiểu nhi, cũng là làm người ta hoài nghi, cho nên chỉ có thể để nàng rời khỏi nơi này mới là an toàn nhất, nhưng nghĩ đến nữ nhi phải rời đi, trong lòng Vân Mặc khó mà tiếp nhận, bọn họ mới chỉ đoàn tụ được mấy ngày lại phải chia xa.

“Không có gì, bốn vương cáo từ”.

Ánh mắt Thượng Quan Lâm lạnh lùng nhìn Phụng Quan một cái, dường như chỉ muốn giáp mặt nói một tiếng tạm biệt với hấn. Hiện tại cần phải đi, hơn nữa hấn không thể lại trì hoãn, nếu không hoàng huynh sẽ sinh nghi.

“Trình nhi, tiễn Vương gia”. Vân Mặc vung tay lên, Vân Trinh đi tới, cung kính mời Thượng Quan Lâm đi ra ngoài, phía sau vang lên giọng nói thanh thanh của Vân Tiểu: “Vương gia, hôm nay nợ ngài một món nợ ân tình, ngày sau trả lại”.

Thượng Quan Lâm rời đi, bên trong đại sảnh, Mộ Thanh, Mộ Bạch, còn có Lưu Tinh cùng Kinh Vân đều đứng lên, lui ra ngoài.

Vân Mặc nhìn Vân Tiểu, vươn tay kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình, đau lòng lại nặng nề mở miệng.

“Tiểu nhi, xem ra con không thể ở trong này nữa rồi”.

“Dạ, phụ thân, con sẽ lập tức rời đi, tuy rằng Thượng Quan Lâm tha cho con, chỉ sợ cũng có người khác nhận được mật chỉ, đến lúc đó sẽ phiền toái. Cha cùng ca ca hãy sống thật tốt, Tiểu nhi sẽ gửi thư về cho mọi người”.

“Ừ, nhất định phải chú ý sức khỏe, nếu như gặp được người thực sự thương yêu con, phụ thân an tâm”.

Vân Mặc cảm thán, Vân gia tuy rằng trước mắt không có chuyện gì, nhưng còn sau này thì sao, nếu như một ngày nào đó xảy ra chuyện, chỉ cần có người quý trọng Tiểu nhi, ông cũng có thể mỉm cười dưới tuổi vàng, nếu không chỉ sợ khó có thể an tâm.

“Phụ thân”. Vân Tiểu không nói gì thêm, trong mắt phủ một tầng sương mù, những ngày bọn họ sống gần nhau thực sự là rất vui vẻ, là những ngày vui vẻ nhất của nàng khi tới cổ đại. Nếu không phải là liên quan tới Hoàng Thượng, nàng nhất định có thể an tâm ở lại nơi này cùng phụ thân, nếu như có một ngày gặp được một nam tử thật tâm đối đãi với mình, chung sống cả đời với nhau, cùng nhau ngắm nhìn mây bay trên trời.

Hai cha con cùng đang ở trong phòng ly biệt rơi nước mắt, Lưu Tinh cùng Kinh Vân tâm trạng cũng vô cùng nặng nề.

Mấy ngày nay chủ tử rất vui vẻ, nhưng mà thời gian vui vẻ quả là quá ngắn.

Trong phòng tràn ngập chia lìa sầu khổ, Vân Trinh vẫn luôn đứng bất động ở kia bỗng bước lên, trong đôi mắt sâu như hồ nước phủ một tầng sương mù, bước chân vững vàng, áo lam nhả nhện, sinh động tạo nên như mây bay nước chảy. Nhưng vài người trong phòng đều thấy được trong tạo tác sinh động ấy có chút không nỡ.

“Tiểu nhi, để ca đưa muội ra thành, muội hãy quay về Vân vương phủ đi, có câu: nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, sau này muội nên tránh mặt ở trong nhà, trăm ngàn đừng để cho người khác biết được chuyện muội không còn ngọc”.

“Cảm ơn ca ca”. Vân Tiểu xoay người đối diện với Vân Trinh, đối với vị ca ca này, nàng đã thật sự chấp nhận rồi, bởi vì chỉ có hắn biết nàng là một hồn phách đến từ dị thể, cũng chính hắn chấp nhận một muội muội là nàng rồi.

Vân Trinh vuốt tóc Vân Tiểu, mềm mại như tơ lụa, nghĩ đến chuyện nàng phải rời đi, trong lòng muôn vàn luyến tiếc, tất cả đều là khó chịu.

Sau này trong hậu viện không còn nữ tử từ lười biếng như con mèo nhỏ, nằm ở ghế phơi nắng. Hắn cùng phụ thân sẽ trở lại những tháng ngày cô đơn. Mấy ngày nay Tiểu nhi mang lại cho họ rất nhiều niềm vui, nhưng bây giờ nàng không thể ở lại trong thành, bất kể là nàng đi đến nơi nào, nhưng tuyệt đối không phải là Phong Nha Quan. Bởi vì chuyện của Phượng Quan, lại là người xa lạ mà dính dáng tới Vân vương phủ, người khác rất dễ tra ra được tình hình thực tế.

“Phụ thân, để con đưa Tiểu nhi ra ngoài thành”.

“Được”. Vân vương gia quay người lại, hơi ngẩng đầu, ông không muốn thấy được cảm xúc lúc này của mình, phía sau vang lên tiếng bước chân, mãi cho tới khi đến trước cửa, mới nghe thấy giọng nói thanh thoát kia vang lên: “Phụ thân, chờ thêm một thời gian nữa, con sẽ đến thăm cha”.

Nói xong người cũng đã đi ra khỏi phòng. Vân Mặc vội quay đầu lại, lại chỉ thấy được một bóng lưng nhẹ nhàng như bướm vòng qua khúc quanh không thấy nữa, góc váy trắng lướt qua như đám mây trôi đi.

Vân Mặc loạng choạng hai chân, bước vội hai bước tới trước cửa lại dừng lại.

“Không”. Vân Mặc nắm chặt bàn tay to vào khung cửa, nếu như đi ra tiễn nàng, Tiểu nhi sẽ đau lòng, mà chính ông cũng sẽ đau lòng. Đôi mắt đen sâu thẳm nhìn về phía chân trời, nơi xa xa chân trời có một đám mây trắng trôi nhẹ nhàng, nhìn thoáng qua lại giống như khuôn mặt con gái, Vân Mặc khẽ than một tiếng.

Cơ Ngọc, nếu như nàng trên trời có linh thiêng, hãy phù hộ cho con gái chúng ta, để cho con từ nay có thể sống vui vẻ, gặp được một người nam nhân yêu thương quý trọng nó, thay chúng ta bảo vệ nó đi.

Trước cửa hậu viện của Vân phủ, một chiếc xe ngựa đơn giản rời đi, chạy thẳng một đường ra ngoài cửa thành.

Bọn họ chân trước vừa rời đi, ngay sau đó Vân phủ lại đón một vị khách không mời mà tới khác, chính là vị phó soái Phong Nha Quan – Phong Lập Thành. Thì ra Thái Hậu ra ý chỉ mật điều Phong Lập Thành hồi kinh, cũng đã lệnh cho hắn dẫn theo Phượng công tử cùng về.

Lần này Phong Nha Quan giải trừ ôn dịch, Tây Lương quân lui về chỗ cũ. Phong Lập Thành mặc dù không có bao nhiêu đại công lao, nhưng với một trận chiến lớn như vậy, chung quy phải có người đứng ra nhận công.

Về phần người của Vân vương phủ lại không hề nhận được chút tin tức gì.

Phong Lập Thành vô cùng đắc ý, mặt mày hồng hào, lần này hồi kinh hắn đương nhiên sẽ được trọng dụng, điều này khiến hắn thực vui vẻ, cũng vô cùng khách khí với Vân Mặc, hắn biết công lao của mình, hoàn toàn là nhờ có Vân Mặc làm trụ cột.

“Tham kiến Vân vương gia”.

“Khách khí, mời ngồi”. Vân Mặc mời Phong Lập Thành ngồi xuống, lập tức có hạ nhân bưng trà lên.

Phong Lập Thành vừa ẩm trà, vừa đánh giá xung quanh, nhưng lại không thấy người muốn gặp, không khỏi thất vọng. Hắn ngẩng đầu nhìn Vân vương gia có chút không yên lòng, lại có chút kinh ngạc. Vân Mặc rất ít khi có biểu cảm như vậy, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn cũng lười quản chuyện khác, chỉ thăm nghĩ mang theo Phượng công tử về kinh, trong thư Thái Hậu đã nói Phượng công tử chính là ân nhân cứu mạng của bà, cho nên muốn thưởng cho hắn.

Ân nhân của Thái Hậu, Phong Lập Thành hắn đắc tội không nổi.

“Vân vương gia, không biết hiện tại Phượng công tử ở nơi nào?”

Phong Lập Thành đi thẳng vào vấn đề, cũng không quanh co lòng vòng, Phượng công tử lần này vào kinh, chỉ sợ sẽ được thưởng không nhỏ, cho nên sau này y cũng cần dựa nhiều vào hắn, nên rất khách khí.

Ánh mắt Vân Mặc tối sầm lại, không biến sắc mở miệng: “Không biết Phong phó soái muốn gặp Phượng quan có chuyện gì?”

“Là như vậy, Thái Hậu nương nương hạ ý chỉ cấp thần, dẫn Phượng công tử hồi kinh. Thái Hậu nương nương nói, Phượng công tử là ân nhân cứu mạng của bà, nhất định phải trọng thưởng cho hắn, ngài nói xem đây không phải là tạo hóa của công tử sao?”

Ánh mắt Vân Mặc lạnh lùng, sâu thẳm không chút gợn sóng. Thái Hậu là dạng người gì, ông càng rõ ràng hơn so với người khác, từ ngày đó cho tới nay, mỗi một nước cờ đều đi cực tỉ mỉ, người như bà có thể hậu tạ với Phượng Quan sao? Chỉ sợ là còn có ý đồ gì khác nữa.

“Phượng quan đã đi rồi, thứ bốn vương vô lực”.

“Cái gì?” Phong Lập Thành giật mình không nhỏ, bật người dậy khỏi ghế, bởi vì hắn bật dậy quá mạnh mà chén trà trong tay sóng sánh ra, bắn tung tóe khắp người. Có điều hắn cũng không để ý đến điều này, chỉ quan tâm vị Phượng công tử kia vì sao mà rời khỏi Vân vương phủ.

“Sáng sớm hôm nay, hắn đã đến chào từ biệt bốn vương, rời khỏi Phong Nha Quan quay về”.

Phong Lập Thành nghe vậy, lập tức buông chung trà trong tay xuống, vội vàng ôm quyền: “Vây bốn soái cáo lui, sau này còn gặp lại, Vân vương gia”.

Có điều lại nói thầm trong lòng, chỉ sợ vĩnh viễn không có rồi, chuyện giữa Vân vương phủ và hoàng thất, hắn cũng là rõ ràng nhất. Vân Mặc có thể ở biên quan có được chức quan nhỏ nhoi đã không tệ rồi, sao còn cơ hội hồi kinh nữa.

Vân Mặc nhìn theo bóng dáng Phong Lập Thành, cả người chìm sâu trong suy tư. Thái Hậu cùng Hoàng Thượng làm vậy là có ý gì, vì sao trước sau muốn điều Phượng Quan hồi kinh, nếu như là để giết nàng, nhất định sẽ không dồn dáp như vậy, còn phải hai người trước sau tới. Vân Mặc trầm mồi suy nghĩ không thể lý giải, nghĩ đến nữ nhi giờ phút này đã rời khỏi Phong Nha Quan, trong lòng vô cùng nặng nề.

Tiểu nhi à, con nhất định phải hạnh phúc, nếu như có một ngày, phụ thân thấy được phu quân con, quý trọng con, yêu thương con, cuộc đời này phụ thân sống cũng không uổng.

Gió thổi nhẹ nhàng, cánh liễu tung bay, một chiếc xe ngựa nhỏ đơn giản dừng lại trên con đường ngoại ô. Có một người ngồi dựa vào thành xe ngựa, lam bào tung bay trong gió, phiêu dật vạn phần, mái tóc bông bênh như những đám mây trên trời, ngũ quan nhã nhặn, mày khẽ giương, khoe môi mang theo ý cười, trong miệng ngậm một cây cỏ xanh, khuôn mặt thanh thoi tùy ý, lịch sự tao nhã nói không nên lời, đúng là một vị công tử nho nhã khiến người ta chú ý.

Vị công tử này cũng không phải ai khác mà chính là người đưa Vân Tiểu ra thành – Vân Trinh, một thân tao nhã lại tùy ý dựa vào thành xe ngựa, đôi mắt đen sâu thẳm, sóng mắt lấp lánh, tùy ý quét nhìn về nơi xa xa không biết tên, ẩn dấu mũi nhọn.

Lúc này, trên đường cái xuất hiện một tuần mã thượng cấp chạy tới, người tới thấy hắn lập tức kéo mạnh dây cương, tuần mã hí lên một tiếng liền dừng lại, bụi đất tung bay.

Trong làn bụi cuốn cuộn, khuôn mặt Vân Trinh chìm trong đó, lại vẫn cười tao nhã bức người như trước, giờ giờ cây cỏ trong tay, cười hỏi người đến.

“Mộc Ly, thật khéo, lại gặp ở nơi này, chủ tử nhà ngươi đâu?”

Nói xong lại giống như thấy chuyện lạ ngó về phía sau, sau đó nhướn đôi lông mày lạnh lùng lên.

Mộc Ly ngồi cao trên lưng ngựa, vội vàng xoay người nhảy xuống, nhìn mọi nơi xung quanh một lượt lại không hề thấy người cần tìm, chỉ có một Vân Trinh, còn có một vị xa phu, hai người kia đang kỳ quái nhìn hắn, không còn ai khác nữa.

Vương gia phái hắn âm thầm đi theo Phượng công tử, hắn vẫn luôn canh giữ ở hậu viện Vân vương phủ, bám đuôi theo một đường tới tận đây. Không ngờ lại bị Vân công tử từ dùng chiêu kim thiên thoát xác, mất đi tin tức của Phượng công tử.

“Vân công tử, thật khéo”.

Mộc Ly xấu hổ cười cười, vết sẹo trên mặt hắn dưới ánh mặt trời nhìn có chút dữ tợn, có điều sắc mặt lại đỏ bừng, theo dõi người ta, lại bị bắt quả tang. Hắn đúng là chưa từng làm chuyện nào mất mặt như thế, hơn nữa hắn thực sự không hiểu Vương gia, rõ ràng đồng ý thả Phượng công tử, lại còn ngầm phái mình theo dõi hắn.

Chẳng lẽ Vương gia thật sự thích? Mộc Ly về mặt rồi rấm.

Vân Trinh gật đầu: “Đúng vậy, thực khéo, vậy chúng ta tạm biệt nhau ở đây đi”.

Hắn quăng cây cỏ trong tay đi, nhẹ nhàng xoay người vào trong xe ngựa, tiếng nói lãnh đạm vang lên: “Đi thôi, quay về thành”.

“Dạ, công tử”. Gã đánh xe lên tiếng đáp, vội đánh xe ngựa quay đầu, Mộc Ly đứng sau kính ngạc nhìn xe ngựa chạy đi, vừa rồi Vân Trinh vén rèm lên, hắn nhìn vào xe ngựa, quả thật không có một bóng người. Xem ra vị Phượng công tử kia đã rời đi rồi, không khỏi thở dài một tiếng, xoay người xuống ngựa đứng nhìn bóng dáng chiếc xe ngựa càng ngày càng xa kia, cuối cùng quyết định quay về tìm Vương gia, báo cáo tình huống thôi.

Chiếc xe ngựa chạy mỗi lúc một xa, Vân Trinh vén rèm nhìn những đám cỏ xanh bát ngát trải rộng, cùng những cây cỏ thụ cao lớn ven đường.

Tiểu nhi bảo trọng. Vì sao vừa mới từ biệt mà lòng đã buồn phiền như vậy, giống như tâm tư không còn ở nơi đây nữa, nhớ nụ cười tươi thản nhiên của nàng, nhớ tới sự thông minh trí tuệ của nàng, nhớ tới những quý kẻ nàng nghĩ ra, một nữ tử tập hợp đủ mọi loại tính cách ấy, sợ là khó mà tìm được ở đâu nữa.

Xe ngựa càng lúc càng xa, bỗng một chiếc xe ngựa tinh xảo đi ngược đường lướt qua, người đánh xe mặc một chiếc áo choàng màu đen, cầm y màu đen nhẹ nhàng tung bay trong gió, ánh mắt thoáng giao nhau trong phút chốc. Chỉ vậy thôi cũng đủ hiểu ý.

Người đánh xe này chính là Lưu Tinh, hắn đánh một chiếc xe khác theo sát phía sau, đôi xe của công tử, như vậy là có thể tránh tai mắt của người khác,

tránh né phiền toái không cần thiết.

Trên đường lớn không một bóng người, lúc này, từ trong bụi cỏ có ba người đứng lên, người đứng đầu đứng là Vân Tiếu. Cũng chính là Phượng Quan mà mọi người đang tìm kiếm, phía sau là Uyển Uyển cùng Kinh Vân, ba người cùng lúc nhanh nhẹn chạy tới chiếc xe ngựa vừa đến, khi tất cả mọi người đều đã lên xe ngựa, Lưu Tinh kéo mạnh dây cương, nhanh chóng rời đi.

Bên trong xe ngựa, Uyển Uyển vươn người tới trước mặt Vân Tiếu hỏi: “Chủ tử, bây giờ chúng ta đi chỗ nào đây?”

Vân Tiếu khẽ nhướn lông mày tựa người vào nhuyễn tháp, không hề nhúc nhích, vào lúc Uyển Uyển cùng Kinh Vân nghĩ rằng nàng sẽ không nói điều gì, nàng lại thản nhiên nói: “Chúng ta đi khắp nơi du sơn ngoạn thủy thôi, cần gì phải vội vã, hiếm khi có được nhiều thời gian như vậy”.

“Dạ, chủ tử”.

Uyển Uyển cùng Kinh Vân nghe nàng nói vậy, sớm đã nhảy nhót trong lòng, du sơn ngoạn thủy, vậy thì thật sự là quá tốt.

Xe ngựa chạy thẳng về hướng tây, đi đến Vân Thành, sau đó lại qua tiểu Hàn Sơn, cuối cùng chuyển hướng về phía nam, nghe nói Nam Bộ phong cảnh rất đẹp, còn có nhiều nhân sĩ giang hồ, sao không vào giang hồ chơi một chuyến.

Mười ngày sau, đoàn người bọn họ đặt chân vào Tô Thành ở phía nam, tuy Tô Thành không lớn lắm, nhưng cảnh sắc tuyệt đẹp, cầu nhỏ suối nước, cỏ viện ngõ sâu, kỳ hoa dị thảo.

Màn mưa phùn giăng khắp trời, hạ xuống những cây dù của mỹ nhân đang bước trên cầu, tạo thành một khung cảnh xinh đẹp.

Mấy người thuê một căn phòng trọ ven sông, mở cánh cửa hướng ra ngoài, có thể thấy vô số con thuyền nhỏ đi qua đi lại trong làn mưa phùn, mưa phùn giống như những sợi tơ bạc, giăng khắp đất trời, cảnh sông nước mênh mông, sương mù bao phủ cả tòa thành cổ xưa.

Đẹp không sao tả xiết.

Vân Tiếu dựa người vào cửa sổ, bưng một ly trà nhân nhả bình phẩm, ánh mắt chăm chú nhìn màn sương mù bên ngoài, dừng lại hình ảnh màn mưa sương khói mênh mông kia, bên hồ có thể mơ hồ thấy được hàng liễu rủ, trong làn mưa càng thêm xanh mượt mê người.

“Chủ tử, nơi này thật là đẹp”.

“Ừ”. Vân Tiếu gật đầu, quay lại phòng ngồi xuống nhuyễn tháp, thản nhiên mở miệng: “Nếu như hiện tại có thể đàn một khúc nhạc cổ, vậy thì thật đúng là quá tuyệt, tiếc là ta không biết đàn”.

Vân Tiếu lâm vào trầm tư, không tự chủ được nhớ tới Mộ Dung Xung, khi hắn đánh đàn vô cùng cao nhã phiêu dật, áo trắng hơn tuyết, tóc đen hơn mực, hòa lẫn vào ánh trăng, tựa như trích tiên đạp bụi mà tới. Ngay cả thối một khúc nhạc cũng mang theo tao nhã thoát tục, vang lên tận chín tầng mây, khiến người ta không tự chủ được mà hướng về.

Bỗng nhiên, một tiếng đàn du dương vang vọng trong trời đất, Vân Tiếu ngẩn ra, khi phục hồi tinh thần lại đã thấy Uyển Uyển lao tới trước cửa sổ, thăm dò bên ngoài. Liền thấy một người phụ nữ ngồi trên cây cầu vòm phía xa xa kia, người phụ nữ kia mặc một bộ quần áo đen, vẻ mặt nặng nề, một cây đàn được đặt trên đùi. Bà cứ ngồi đàn như thế, tiếng đàn du dương mà sắc bén len lỏi khắp không gian, mang theo oán niệm thực sâu, bỗng tiếng đàn vút cao, tựa như sóng biển trào dâng, sâu như đáy vực, vút cao lên tận trời xanh.

Vân Tiếu đã đi đến bên người Uyển Uyển, nhìn xuyên qua màn mưa, nhẹ thở dài một tiếng.

“Người kia chắc hẳn là rất thống khổ, tiếng đàn là tiếng lòng, người có tâm trạng vui vẻ, tiếng đàn sẽ vui vẻ, người hạnh phúc cũng sẽ đàn ra tiếng đàn hạnh phúc, trái lại, người thống khổ, tiếng đàn cũng mang theo oán khí, tiếng đàn này chẳng những có oán khí mà còn mang theo cả sát khí”.

Vân Tiếu vừa nói xong, tiếng đàn liền im bật, hai người cùng nhìn ra ngoài, lại không còn thấy một bóng người. Trên cầu trống không một bóng người, có người không chút để ý băng qua cây cầu vòm kia, một màn vừa rồi giống như ảo giác của hai nàng vậy.

“Người đâu rồi? Không phải là em bị hoa mắt chứ”.

Uyển Uyển nói thầm, Vân Tiếu cười lắc đầu đi vào phòng, người phụ nữ vừa rồi không tầm thường, chỉ sợ là người mang tuyệt thế võ công, cho nên trong nháy mắt đã không thấy đâu như vậy.

Mưa ở Tô Thành cũng thật kỳ lạ, mưa cả một ngày, vào lúc chạng vạng liền ngớt, bầu trời trong xanh tựa như được gột rửa bằng nước, xanh lam không một gợn mây, những tia nắng cuối ngày đỏ như máu chiếu xuống mặt sông, giống như được bao phủ bởi một tầng son, diễm lệ nói không nên lời.

Uyển Uyển thấy cảnh này hoan hô vui vẻ: “Thật tốt quá, chủ tử, cuối cùng cũng đã tạnh mưa rồi. Em buồn sắp chết mất, đến tối chúng ta hãy đi dạo phố đi, đã đến đây mấy ngày rồi mà còn chưa thật sự đi chợ đêm bao giờ. Em nghe tiểu nhị ở dưới nhà nói, đêm Tô Thành giống như viên bảo thạch khiến người ta chói mắt, ánh sáng ngọc loá mắt, thức ăn ngon, chỗ vui chơi, cần gì cũng có”.

Vân Tiếu cười nhìn nha đầu kia, xem ra là bị nàng kim nén sắp hỏng rồi, thật không hiểu trong khoảng thời gian ở hoàng cung trước, nàng ấy sống qua được thế nào.

Hiện tại Vân Tiếu không có dịch dung, Uyển Uyển cũng không cần chuẩn bị nhiều, tất cả đều lấy tự nhiên làm chính. Nhưng mà Vân Tiếu vẫn đang nữ phần nam trang, là một vị công tử tuấn mỹ bức người, mà Uyển Uyển không còn ăn mặc hoa lệ như trước, có xu hướng uyển chuyển hàm xúc dịu dàng.

“Được rồi”.

Cuối cùng Vân Tiếu cũng thở ra một hơi, Lưu Tinh đẩy cửa tiến vào, Kinh Vân đi theo phía sau, trong tay bưng khay, còn có tiểu nhị cũng bưng khay đi cùng. Hai người đi đến bên bàn đặt đồ ăn xuống, tiểu nhị cung kính mở miệng: “Mời khách quan chậm rãi dùng, tiểu nhân xin lui xuống trước, có chuyện gì ngài cứ sai bảo”.

“Làm phiền tiểu nhị ca”.

Uyển Uyển cười tủm tỉm mở miệng. Tiểu nhị kia mặt không đỏ thở không gấp, đối với diện mạo dịu dàng của Uyển Uyển một chút cảm xúc cũng không hề có. Bởi vì Tô Thành này nhiều nhất chính là mỹ nhân, tài tử giai nhân mềm mại đáng yêu. Tư sắc của Uyển Uyển như vậy, ở Tô Thành đâu cũng có thể thấy được, cho nên cũng không đủ để khiến người khác sợ hãi than, nơi này không phải biên quan.

Tiểu nhị lui đi ra ngoài, vài người ở trong phòng dùng cơm.

Uyển Uyển vừa dùng cơm vừa hưng phấn nói chuyện: “Lưu Tinh, hôm nay các người ra ngoài có nghe ngóng được tin tức gì thú vị không?”

Thì ra ban ngày Vân Tiếu đã sai Lưu Tinh cùng Kinh Vân ra đường thăm dò tin tức, để xem Tô Thành có gì thú vị hay không, đây cũng chính là nguyên nhân khiến Uyển Uyển vẫn quần quýt muốn nghe chuyện thú vị từ họ.

Lưu Tinh lườm nàng một cái, không nhúc nhích một chút, vẫn tiếp tục ăn cơm của mình. Hắn không nói tự có người nói, quả nhiên, Kinh Vân kia cười hi hi mở miệng.

“Nghe nói đêm nay Tô Thành có một người họ Đinh nạp thiếp”.

“Cái này thì tính gì là tin thú vị, mấy kẻ nhà giàu có ai mà không nạp thiếp, chẳng qua cũng chỉ là một chuyện bình thường”. Uyển Uyển lạnh lùng trừng mắt nhìn Kinh Vân, cảm giác như là hấn gậy rồi, có ý kể chuyện này cho nàng nghe.

Kinh Vân không vội không nóng nảy, cười hi hi tiếp tục nói: “Nhưng mà người kia đã hơn sáu mươi tuổi, nạp một tiểu thiếp mười tám tuổi”.

“A. Vậy không phải là hủy đời cô nương kia sao, nữ nhân đáng thương, ông già kia chắc là rất xấu rồi”.

Uyển Uyển vừa nghe, lập tức lòng đầy căm phẫn đứng lên, còn tức giận vỗ bàn mắng.

Mọi người đều nhìn nàng kỳ quái, Uyển Uyển không rõ cho nên mở miệng: “Chẳng lẽ ta nói không đúng sao?” Sau đó quay đầu nhìn về phía Vân Tiếu, về mặt ai oán: “Chủ tử, đáng thương nữ nhân chúng ta thôi, nam nhân kẻ nào cũng không phải là thứ tốt”.

Lưu Tinh cùng Kinh Vân về mặt đều ngơ ngác, đang tốt đẹp sao lại mắng lên đầu bọn họ rồi. Được rồi, nữ nhân này thì thoải mái động kinh như vậy, mặc kệ nàng. Lúc này Vân Tiếu vươn tay đến vỗ vỗ tay Uyển Uyển, ý bảo nàng an tâm một chút chớ nóng nảy, Kinh Vân vẫn còn chưa có nói xong mà.

“Uyển Uyển, Kinh Vân còn chưa nói hết đâu”.

“A, còn nữa sao?” Uyển Uyển há to mồm, Kinh Vân nhanh tay lẹ mắt gấp miếng sườn, nhét vào miệng nàng, sau đó vừa lòng nhìn nữ nhân này khoa tay múa chân, mặt đỏ tai hồng gãy dựa, cuối cùng lỗ tai cũng được yên tĩnh, sau đó mới tiếp tục đề tài vừa rồi.

“Vị tiểu thiếp này là kỹ nữ nổi tiếng của thanh lâu, tự nguyện gả cho Đinh Hạo Văn sáu mươi tuổi kia, người nọ là tiền Võ Lâm minh chủ, gia tài bạc triệu, ở Tô Thành xem như nhất phương hào kiệt. Vị tiểu thiếp kia tuyên bố, phải được đón bằng đại kiệu tám người khiêng tới Ninh phủ, nếu không không bàn nữa. Không ngờ Đinh Hạo Văn kia lại đồng ý, dùng ba ngàn lượng bạc chuộc thân cho tiểu thiếp, đêm nay chính là ngày ông ta nạp thiếp. Chắc hẳn hơn nửa người dân Tô Thành tới tham dự, một là tới xem náo nhiệt, hai là tới tặng bốc”.

“Đáng thương người vợ chính thức kia”.

Vân Tiếu thở dài, trong thiên hạ từ trước đến nay vẫn là nữ nhân gây khó dễ cho nữ nhân.

Tiểu thiếp này tuổi trẻ lại xinh đẹp, tuyển người nào mà không được, lại muốn gả cho người có tuổi như Đinh Hạo Văn, hơn nữa cuồng vọng khiến người ta chán ghét, không phải là đáng về xinh đẹp một chút sao. Nhưng cho dù có đẹp cũng không thay đổi được thân phận thanh lâu của mình, kỹ nữ dè tiện mà thôi. Vân Tiếu trầm nghĩ, bỗng nhiên nhớ tới người phụ nữ ban ngày, trong lòng nhưng lại nổi lên một cảm giác nói không nên lời.

Lúc này, Uyển Uyển đã lấy được khối sườn trong miệng ra, đang thở hồng hộc, ánh mắt trừng thật lớn, hơn nửa ngày mới đau lòng mở miệng.

“Chủ tử, nữ nhân ti tiện kia thật đáng ghét, em muốn xem một chút nữ nhân kia có bộ dáng như thế nào, lại có thể đáng ghét như vậy, không biết cái ông già đáng giận kia có phu nhân hay không, nói không chừng phu nhân ông ta đã chết”.

Ánh mắt Vân Tiếu tối sầm lại, nhưng lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, đúng vậy, nói không chừng vị phu nhân kia đã chết, cho dù Đinh Hạo Văn có muốn nạp thiếp cũng không sao. Ở hiện đại nhiều minh tinh tuổi trẻ xinh đẹp đều gả cho những ông già năm sáu chục tuổi, có tiền cái gì cũng dễ làm, huống chi là cổ đại, nạp thiếp là chuyện quá bình thường.

Có điều ý nghĩ này của nàng không tồn tại được bao lâu liền tan vỡ, Kinh Vân về mặt tiếc hận lắc đầu.

“Không có, vị phu nhân kia vẫn còn khỏe mạnh, nghe nói còn đánh một trận với Đinh Hạo Văn. Vị phu nhân này khi còn trẻ cũng là mỹ nhân Tô Thành, nghe nói võ công vô cùng cao cường, nhiều năm nay hai người luôn luôn ân ái, lúc này xảy ra việc như vậy làm sao mà chịu được, cho nên buổi tối hôm nay phần lớn mọi người tới là để xem náo nhiệt”.

Vân Tiểu ngồi dưới ngọn đèn, sắc mặt vô cùng khó coi, vốn dĩ nàng không phải người thích xem náo nhiệt, nhưng hình như trong lòng luôn có chút bất an, hoặc là nói có một tiếng nói không ngừng gào thét trong lòng, còn có tiếng đàn mang theo sát khí cùng chét chóc trên cây cầu lúc chạng vạng. Tất cả những điều này như đang thúc giục nàng hãy đi xem náo nhiệt, hoặc là thực sự có ai đó cần đến sự giúp đỡ của nàng. Nàng ngẩng đầu lên.

“Thôi đi, chúng ta không ăn nữa, đêm nay đi xem náo nhiệt đi, các người biết Đinh phủ ở chỗ nào không?”

Kinh Vân vừa nghe chủ tử nói vậy, đã sớm hắc hắc cười hai tiếng, liên tục gật đầu, buông bát đĩa trong tay, về mặt đắc ý.

“Chủ tử, ta biết người là người thích xem náo nhiệt mà”.

Vân Tiểu hoàn toàn hết chỗ nói rồi, mà Lưu Tinh và Uyển Uyển đồng thời nhìn về phía Kinh Vân.

Người này ở trước mặt chủ tử mà cũng dám nói chuyện không kiêng dè như vậy. Thích xem náo nhiệt là hẳn mới đúng, hẳn đem câu chuyện kể quanh co mơ hồ như vậy, vui buồn lẫn lộn, không phải là vì muốn chủ tử đi xem náo nhiệt sao? Hiện tại lại thành chủ tử là người muốn đi xem náo nhiệt.

Ba một tiếng, Kinh Vân bị đánh một cái, Lưu Tinh cùng Uyển Uyển đồng thời mở miệng: “Đáng đời”.

Vân Tiểu đã đứng lên, phát phát tay ra lệnh: “Đi thôi, dù sao tối hôm nay có nhiều người, cũng không biết ai là ai, chúng ta mang theo lễ vật là được rồi”.

Kinh Vân xoa xoa đầu chạy vội đi mở cửa, bưng theo một chồng hộp quà phía sau tiến vào, nhún lông mày ra vẻ quyến rũ mở miệng.

“Chủ tử, tiểu nhân đã sớm thay người chuẩn bị rồi”.

Ba người trong phòng nhìn trời, lập tức đi ra ngoài, không ai thèm liếc mắt nhìn một cái, để một mình hắn ôm theo chồng lễ vật đi phía sau, vừa đi vừa kêu.

“Này, mấy người các người tới giúp một tay, lấy xuống đi”.

Đáng tiếc không ai để ý tới, tất cả đều làm như không nhìn thấy một người như vậy.

Tô Thành ban đêm thật sự rất đẹp, bầu trời bao la trong vắt như ngọc lưu ly. Trên ngã tư đường phố, treo đầy những loại đèn lồng, xa xa gần gần nhìn lại, tựa như những con rồng nối đuôi nhau, ngọn đèn tỏa sáng trong làn sương mù. Đâu đâu cũng có thể thấy được những cửa hàng rong, thỉnh thoảng lại hô to mời chào, khắp phố lớn ngõ nhỏ, ngựa xe như nước chảy, người người di chuyển.

Trong không khí tràn ngập mùi son phấn, thỉnh thoảng lại nghe thấy những tiếng nói nũng nịu từ các cửa thanh lâu truyền tới.

“Gia, mời ngài vào trong chơi, thiếp đang chờ ngài nha”.

Tiếng nói nũng nịu ngọt ngào kia chui sâu vào lòng người, khiến người ta không khỏi đánh rùng mình một cái.

Bên trong xe ngựa, Vân Tiểu ngẩng đầu nhìn về phía Lưu Tinh cùng Kinh Vân, vừa ngạc nhiên lại mang theo chút cổ quái, cuối cùng tò mò hỏi một câu.

“Có phải nam nhân đều thích nữ nhân có giọng nói như vậy không?”.

“Chủ tử, người nghĩ đi đâu vậy?”. Hai vị này hiếm khi lại trảm miệng một lời, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc, giống như Vân Tiểu coi khinh tự tôn của bọn họ vậy, Uyển Uyển ngồi một bên nhìn không được kêu lên tiếng.

“Thôi đi, chẳng lẽ các người không phải là nam nhân sao?”

Kinh Vân nghe Uyển Uyển nói vậy liền tròn mắt nhìn nàng, phút chốc trong xe ngựa vang lên những tiếng bùm bùm, giống như tiếng pháo chúc, môi thương khẩu chiến chính thức bắt đầu. Mà Vân Tiểu đã sớm nghe quen, có thể bình yên nhắm mắt dưỡng thần trong màn khẩu chiến này, đối với điểm này, Lưu Tinh bội phục không thôi, mà hẳn thật sự là không chịu nổi, liền nhảy ra ngoài xe ngồi với xa phu.

Xe ngựa chạy một đoạn đường liền ngừng lại, bên ngoài vang lên tiếng Lưu Tinh.

“Chủ tử, đã đến”.

Hắn vừa dứt lời, trong xe cũng liền trở nên yên lặng vô cùng, sau đó là tiếng nói cực kỳ vui vẻ của Kinh Vân: “Đến rồi, nhanh lên, nếu đến muộn sẽ không xem được gì nữa đâu”.

Diễn hình của loại người chỉ e thiên hạ không loạn, người ta thì lo sợ tình cảnh bị thảm xảy ra, hẳn lại ở trong này vui vẻ chờ xem náo nhiệt. Lúc này đây Vân Tiểu lạnh lùng liếc mắt nhìn một cái, Kinh Vân lập tức cảnh giác cảm nơm, một chữ cũng không dám nói nữa, ba người kẻ trước người sau xuống xe

ngựa.

Đình phủ, đèn lồng treo cao.

Trên cánh cửa cao lớn, một tấm bảng sơn son với hai chữ “Đình phủ” vô cùng uy nghiêm, vừa nhìn có thể thấy đã có từ lâu, trước cửa là một đôi sư tử đá, khí thế hiên ngang, uy vũ bất phàm, nơi này chính là phủ của tiền vô lâm minh chủ.

Quả nhiên không giống với những nơi khác.

Ngoài cửa phủ, người đến người đi vô cùng náo nhiệt, xe ngựa đến đi đếm không xuể, người người ra vào nối đuôi không dứt. Trước cửa là một hàng dài hạ nhân đứng đó, người đứng đầu có lẽ là quản gia của Đình phủ, hạ nhân nhanh nhẹn hoạt bát tiếp đón khách nhân.

Người quản gia ở những gia đình như vậy, chắc hẳn đã sớm lão luyện nhiều thủ đoạn, nếu không cũng không thể leo lên vị trí này.

Một đoàn khách vừa bước vào thì lại tiếp theo một đoàn khách khác. Vân Tiểu liếc nhìn cảnh này, liền thấy người nào cũng đều là hồng đeo bội kiếm, đây chính là giang hồ, quả nhiên không giống với những nơi khác.

Mấy người bọn họ đi tới, đi sau một nhóm người khác.

Thật ra, quản gia không biết gì nhiều về tân khách tới nay, hắn chỉ biết thu quà theo danh sách, rồi dẫn khách vào trong, nên khi Vân Tiểu dẫn người đến, quản gia liền sai bảo hạ nhân: “Đến dẫn khách nhân vào”.

Ngay lập tức, hai gã sai vặt đi đến, nhận lấy quà, rồi cung kính hành lễ với Vân Tiểu: “Khách nhân mời theo ta vào trong”.

Vân Tiểu liền ôm quyền, vẫn không nói gì thêm, chỉ đi theo phía sau gã sai vặt.

Dọc theo đường đi chỉ thấy người đến người đi tấp nập, thỉnh thoảng có người quen nhau thì ôm quyền chào hỏi, sau đó kẻ vai sát cánh cùng đi, bộ dáng như huynh đệ tình thâm. Cùng nhau vào trong, tùy tiện có thể thấy được trường hợp như vậy, lại nhìn trong đám tân khách này thì thoáng xuất hiện những bóng hồng, tư thế oai hùng hiên ngang, tiêu sái lưu loát.

Đình gia quả nhiên tài đại khí thô, cả tòa nhà chỗ ngồi bây giờ chẳng những rộng lớn, hơn nữa trang trí phong phú, đại sảnh rộng rãi, liếc mắt toàn thấy người đông nghịt, đếm phải hơn trăm người, tiếng người nói chuyện lại càng lớn hơn, điển hình là phong cách của người giang hồ, nhưng vì người quá nhiều nên cảm thấy có chút ồn ào. Vân Tiểu nhẩn mây trốn vào một góc, tuyệt đối không khiến người khác chú ý.

Bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm vang dội truyền đến từ phía đại sảnh.

“Cảm tạ các vị hôm nay đã tới tham gia lễ nạp thiếp của Đình mẫu, uống một bát rượu lớn, ăn một miếng thịt to, nếu như có chỗ chiêu đãi chưa được chu toàn, trăm ngàn lần xin chớ trách”.

Rõ ràng âm thanh ồn ào của mọi người rất lớn, nhưng khi người này mở miệng nói chuyện, toàn bộ đại sảnh lập tức im lặng. Tuy rằng Vân Tiểu không có nội lực, không hiểu võ công, nhưng dựa theo giọng nói mạnh mẽ hùng hồn vừa rồi của người này, nàng vẫn lảng máng biết, hẳn nói chuyện thể hiện nội lực hùng hậu, công lực bất phàm, chỉ cần một chiêu vừa rồi cũng thể hiện được hẳn rằng càng già càng cay. Hắn hẳn là người muốn nạp thiếp đêm nay – Đình Hạo Vãn, cũng chính là Võ Lâm minh chủ đời trước.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Thà Làm Ngọc Vỡ

Edit: Hà Đoàn

Beta: Zakchan

Đình Hạo Vãn mặc dù là tiền minh chủ võ lâm, nhưng bởi vì có quan hệ vô cùng tốt với minh chủ hiện đương nhiệm, người trong chốn giang hồ vẫn thực tôn trọng hắn, lúc này hắn vừa mở lời, sớm có người ha ha nở nụ cười, lớn tiếng hòa cùng.

“Đình huynh nói gì vậy chứ, chúng tôi cùng Đình huynh khách khí làm gì, đêm nay là ngày mừng của Đình huynh, chúng ta nhất định không say không nghỉ”.

Trong phòng không ngừng vang lên tiếng phụ họa, Đình Hạo Vãn sang sảng cười thành tiếng.

Lúc này, tiếng thông báo khôn khéo của quản gia vang lên: “Võ Lâm minh chủ đến”.

Một tiếng này vừa vang lên, nháy mắt trong phòng trở nên yên tĩnh, khoảng trăm người động tác chỉnh tề lưu loát, nhanh chóng tách sang hai bên, tạo thành một con đường ở giữa. Vân Tiếu nhìn theo tầm mắt mọi người, nhìn về phía cửa, liền thấy một bóng người cao gầy bước vào, phía sau có hai gã thủ hạ đi theo. Nam tử này mặt cùng lông mày nhìn lạnh lẽo, ngũ quan trên mặt như được điêu khắc, dưới ánh sáng loang loáng, da thịt hần bóng loáng như mặt nước, đôi mắt sắc ẩn hiện ý cười, nhưng nụ cười này lại không chạm tới đáy, chỉ dừng lại ở bên ngoài. Trên người mặc một bộ quần áo màu xanh thượng hạng, trong tay nắm hai khối cầu màu trắng bạc, vừa ngắm nghía vừa trầm ổn gật đầu chào hỏi người đứng hai bên, tư thái tao nhã biểng nhác, nhưng đi đến nơi nào, đều là cung kính.

Người nam nhân này chỉ sợ không đơn giản, Vân Tiếu suy nghĩ, về mặt bình tĩnh nhìn mọi chuyện trước mắt.

Nam tử vừa tiến vào, chủ nhân của đêm nay, Đinh Hạo Văn liền tiến lên đón tiếp, khuôn mặt nở nụ cười cung kính.

“Minh chủ đại nhân, ngài đã tới, tất cả mọi người trong phòng đều đang chờ ngài đây”.

Đinh Hạo Văn là một người khôn khéo, dẫn vị minh chủ đại nhân này tới vị trí chính giữa bên trên kia.

Trong đại sảnh, lặng ngắt như tờ, ai cũng không dám nói nhiều một câu, chỉ tới khi người kia bước tới vị trí chính giữa trên cao, người đứng ở hai bên mới di chuyển, toàn bộ tập hợp lại ở giữa, hành lễ với người ngồi phía trên kia.

“Tham kiến minh chủ”.

Tiếng hô vang dội xuyên thấu khắp đại sảnh, trong nháy mắt này, nội tâm Vân Tiếu rung động thật lớn. Thì ra đây là giang hồ. Trong trời đất của bọn họ, minh chủ là người có được quyền lợi cao nhất, trong khoảng trời này, quyền lực của hắn so với hoàng đế ở trong thâm cung kia cũng không kém là bao, trái lại càng thêm tùy ý. Bởi vì bọn họ không có gì kiềm chế, có đôi khi chỉ bằng một đạo lý là có thể đẩy người ta vào chỗ chết.

“Mọi người không cần câu nệ, hôm nay là ngày mừng của Đinh minh chủ, đều đứng lên đi”.

Tiếng nói lạnh lùng mà nhẹ nhàng, tựa như con gió nhẹ thổi hai, lại không hề thấy độc ác, nhưng cũng không hề có nhu hòa.

“Tạ minh chủ đại nhân”.

Mọi người nói tạ, liền tự do phân tán ra, không còn la hét ồn ã như lúc trước, giống như có gì đó ước thúc họ, ba người một đám, năm người một nhóm bắt đầu nói cười. Mà chủ nhân Đinh Hạo Văn đương nhiên cũng là nói chuyện với minh chủ đại nhân.

Trong những khách mời hôm nay, có rất nhiều nữ khách, những nữ tử giang hồ mang theo bội kiếm bên người, trời sanh tính tình dũng cảm mạnh mẽ, cả người tỏa ra ánh sáng can đảm, bắn thẳng về phía nam tử trên cao kia. Chỉ tiếc là nam tử kia ngay cả mí mắt cũng không nhúc nhích, giống như không hề nhận ra tầm tư của những cô gái này, khiến bao người cảm thấy thất vọng. Nhưng cũng không hề từ bỏ ý định mà nhìn chăm chăm hắn, liên hy vọng có thể lọt vào mắt xanh của minh chủ, có thể cho các nàng một cơ hội, không làm minh chủ phụ nhân, dù chỉ là tiểu thiếp cũng tốt.

Trong phòng mọi người đều đang nói chuyện, thì thoảng lại vang lên tiếng cười sang sảng.

Vân Tiếu đứng trong góc phòng lẳng lặng đánh giá nam tử kia, chỉ thấy hần khi thì đùa nghịch với những sợi tóc rơi trước ngực, khi thì lại tùy ý thay đổi tư thế một chút, đôi môi khẽ gọi khẽ cong, nụ cười kia lóa mắt người, vừa nhìn liền thấy mang theo dối trá cùng khách sáo. Kỳ thật trong mắt còn mang chút không kiên nhẫn, một bàn tay vẫn không ngừng chuyển động hai quả cầu màu trắng bạc kia. Hai quả kia, Vân Tiếu hoài nghi, chỉ sợ không chỉ đơn thuần là vật để chơi đùa, hẳn là ám khí hay gì đó.

Nam tử kia vừa nói chuyện phụ họa với Đinh Hạo Văn vừa ngẩng đầu quét mắt Vân Tiếu đứng ở góc phòng. Mặc dù ngăn cách bởi nhiều người như thế, hắn cũng biết có người đang đánh giá mình, không phải là những nữ tử bình thường hâm mộ, mà là nghiên cứu, là ai có gan lớn không kiêng nể gì như thế? Con người lóe lên ánh nhìn lạnh lẽo, Vân Tiếu nhanh chóng gục đầu xuống, làm bộ như đang nhìn chân mình, không dám nhìn thẳng người kia. Nàng mới tới đây, cũng không muốn gặp phải những phiền toái không cần thiết, đợi đến khi ánh mắt kia thu hồi lại.

Liền nghe thấy một giọng nữ hưng phấn vang lên.

“Trời ạ, minh chủ đại nhân nhìn ta”.

“Không phải nhìn cô, là nhìn ta mới đúng, cô cũng không nhìn lại xem dáng vẻ mình thế nào. Minh chủ đại nhân sẽ nhìn cô chắc?”

Vân Tiếu kinh ngạc nhìn qua, liền thấy hai nữ tử dáng người xinh đẹp, còn đang không ngừng tranh chấp xem mình chủ nhìn ai, thật đúng là khiến người ta không nói được lời nào.

Uyển Uyển bên cạnh ngó người nhìn qua, nhỏ giọng nói thầm: “Chủ tử, minh chủ đại nhân này đáng vẻ không tồi”.

Vân Tiếu lập tức nghiêng ngả mở miệng: “Có muốn ta đưa người cho hắn không?”.

Uyển Uyển lập tức lườm cái khinh thường, không nói gì nhìn tới nơi khác. Có đôi khi nàng cảm thấy chủ tử rất chậm chạp, không phải là một chút, mà là rất chậm chạp, lời này của nàng là vì chủ tử có được không, nàng chỉ là một tỷ nữ nhỏ nhen, người ta đường đường là võ lâm minh chủ sao có thể để ý đến mình.

Khi mọi người còn đang bàn tán náo nhiệt, mỗi người một suy nghĩ. Cho đến khi minh chủ đại nhân sắp nhin không được mà ngáp một cái, quản gia Đinh

phủ chạy vội vào, cười tủm tỉm hướng về phía chủ tử nhà mình bẩm báo: “Lão gia, kiệu hoa đến”.

Phút chốc tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn về phía Đình Hạo Văn, một người đã khoảng sáu mươi tuổi lúc này khuôn mặt cười rộ lên như một đóa hoa, vẻ mặt vui mừng kia không hề khác một đứa bé bảy tám tuổi bao nhiêu, một bên vừa chào hỏi với mình chủ đại nhân, sau đó liền vội đi ra cửa đón tiểu thiếp của mình.

Đội cho Đình Hạo Văn đi khuất, rất nhiều người trong phòng bày ra vẻ mặt khinh thường, cũng có những người không kiêng nể gì bắt đầu nhỏ giọng thì thầm

“Đình phu nhân đúng là số khổ mà, sao lại có thể gặp phải loại nam nhân này chứ, đã già rồi mà còn phải chịu loại khổ này”.

“Đúng vậy, nghe nói vị tiểu thiếp này mang thai, cho nên Đình Hạo Văn mới gấp gáp muốn đón nàng ta vào phủ”.

“Nhớ lại năm đó, Đình phu nhân là một đóa hoa của Tô thành, hơn nữa vì giúp mình chủ quản lý mọi chuyện trong giang hồ, lại tình nguyện luyện một loại công phu âm nhu, hại chính bản thân mình chỉ sinh được một đứa con, sau này không thể nào sinh được nữa. Ai ngờ đứa nhỏ kia lại chết non, hiện tại thật đúng là châm biếm, Đình mình chủ cưới người khác, lại còn có đứa nhỏ, tình chàng ý thiếp với cô tiểu thiếp này, Đình phu nhân lại trở thành một mình cô đơn”.

Mọi người đều nắm cổ tay thương tiếc, đều là vì vị Đình phu nhân thần long thấy đầu không thấy đuôi, cả ngày hôm nay đều chưa thấy được mặt bà.

Bên ngoài cửa phủ có tiếng kèn hí truyền tới, vang vọng khắp nơi.

Vân Tiểu nghe mọi người bên cạnh nói chuyện, thấy thấy vẻ náo nhiệt bên ngoài cửa phủ, tâm tình không khỏi nặng nề. Đây chính là bi ai của nữ tử cô đại, cả đời coi chông như trời, nhưng một khi trời sụp, nàng sẽ phải làm sao bây giờ. Trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh người phụ nữ đứng trên cầu hình vòm kia, đau xót như thế, tuyệt vọng như vậy, chắc hẳn cũng gặp phải đại kiếp nạn trong đời, Vân Tiểu đang muốn nhập thần.

Ngoài cửa phòng truyền tới, tiếng cười sang sảng của Đình Hạo Văn, đi thẳng vào phòng.

Đình Hạo Văn đã bước qua tuổi sáu mươi, lại nghênh đón mùa xuân thứ hai trong đời, vẻ mặt hồng quang, đường làm quan rộng mở.

Hôm nay hẳn chính là song hỷ lâm môn, nạp thiếp có con.

Trong tay nắm lấy dải lụa đỏ nối với cầu hoa, nắm bàn tay non mềm của thiếu nữ một đường bước đi, nghênh vào đại sảnh, trong phòng đã có người cười hi hi mở miệng.

“Chúc mừng Đình huynh đón được giai nhân, lại được quý tử”.

Phòng trong vang lên những tràng cười như sấm, tuy rằng khinh thường, nhưng cũng không ai muốn xé rách da mặt, mỗi người lại khen tặng hai câu. Đình Hạo Văn kia không biết là vì vui sướng đến mê mụ đầu óc, hay là biết rõ nhưng không so đo, dù sao hôm nay là ngày hắn đón kiệu thê cùng quý tử, cho nên không ngừng quay đầu.

“Khách khí khách khí”.

Quản gia Đình phủ bước lên, nhỏ giọng nhắc nhở: “Lão gia, giờ lành đã đến, mau bái đường đi”.

Quản gia trong lòng run sợ, sợ rằng tiếp theo sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, phu nhân lúc này không có động tĩnh, không có nghĩa là sau đó cũng không có động tĩnh gì. Tuy lão gia đã nhốt phu nhân vào phòng, còn hạ được với bà, hứa hẹn sau ngày hôm nay, sẽ giải độc cho bà. Nhưng phu nhân luôn là người kiên cường khí khái, chỉ sợ dù liều chết bà cũng sẽ gây náo loạn. Cho nên vị quản gia Đình phủ này, chỉ cảm thấy mí mắt không ngừng nháy lên, trong lòng bất an.

Đáng tiếc lão gia lại một chút cảm giác cũng không có, vợ chồng với nhau mấy chục năm, chẳng lẽ không hiểu tích cách phu nhân chính là thà làm ngọc vỡ hay sao?

Đình Hạo Văn nghe quản gia nói vậy, lập tức gạt đầu ra lệnh: “Được, bái đường”.

Lập tức có người chủ trì hôn lễ bước tới chính giữa đại sảnh, giơ một bàn tay lên, trong phòng lập tức yên lặng lại. Mọi người đồng thời nhìn về phía người chủ trì kia, người chủ trì mặc một bộ áo xám vuốt vuốt chòm râu, trong mắt mang theo chút không cam tâm tình nguyện, loại chuyện này ai nguyện ý làm chứ. Nhưng Đình mình chủ có ân với hắn, nếu đã nhờ vả, hắn tuyệt đối sẽ không chối từ, nhưng làm loại chuyện này, thật đúng là lương tâm bất an. Người chủ trì không muốn nhiều lời cái gì, thanh thanh cô hòng, nói hai câu đơn giản mở màn, sau đó vào thẳng chủ đề.

“Nghị thức bái đường bắt đầu”.

Đình Hạo Văn khuôn mặt mỉm cười, hiện tại hắn cũng không so đo những thứ này, trong lòng thầm nghĩ mau chóng đưa tiểu thiếp vào động phòng.

“Nhất bái Thiên Địa”.

Tiếng nói kéo dài vang lên, uốn lượn vang xa.

“Nhị bá cao đường”.

Đình Hạo Văn không còn cha mẹ, nhưng vị trí trên kia cũng có võ lâm minh chủ đương nhiệm ngồi. Trong mắt nam nhân kia bỗng lóe lên tia sáng lạnh lẽo, mắt thấy Đình Hạo Văn cúi đầu bái, hần khẽ nhắc vạt áo, làm bộ như lơ đãng tránh đi.

“Phu thê – ” người chủ trì tiếp tục câu cuối, nhưng là lúc này, bỗng vang lên một tiếng hét giận dữ lôi đình, mang theo sức mạnh dòi núi lấp biển, sau đó một bóng đen lao vút tới, nháy mắt làm tắt ánh nến đỏ hai bên trong đại sảnh, trong phòng trở nên tối tăm, chỉ có ánh nến ở bốn góc phòng tỏa sáng.

Trong phòng vang lên những tiếng thờ dài, có người kêu lên: “Đình phu nhân đi ra”.

Dĩ nhiên là phu nhân chính thức của Đình Hạo Văn, mới vừa rồi ra tay cũng đủ để thấy thủ đoạn lợi hại của bà, cái bóng màu đen kia lóe qua, một lần nữa quay về tay bà, hóa ra là một cây đàn cổ. Bà mặc một bộ quần áo màu đen, trên đầu lại đội tám vãi màu trắng, dài quét đất, lạnh lùng đứng phía trước cửa, như Tu La địa ngục, như Dạ Xoa Quỷ Vực, mang theo sát khí hủy thiên diệt địa đến, đôi mắt màu đen mở lớn nhìn khắp lượt, một dòng chất lỏng đỏ sậm chảy ra, chính là huyết lệ.

Trong sảnh lặng ngắt như tờ, mọi người kinh sợ, đồng thời nhìn về phía người phụ nữ một thân áo đen với áo choàng trắng kia, nàng bước từng bước vào, toàn thân toát ra vẻ lạnh lùng.

“Đình Hạo Văn, ta xin chúc mừng hai người các người cùng xuống hoàng tuyền, đồng sinh cộng tử, chúc các người sau khi triền triền miên ân ái, bách thế không rời”.

Người phụ nữ mặc đồ trắng kia, roi lệ đầy mắt, khuôn mặt bị nhuộm đỏ, dữ tợn đáng sợ.

Đương thượng Đình Hạo Văn thờ hồn hèn, sắc mặt âm ngao, một tiếng chỉ trích bình dưng lên: “Bạch Như Sương, ngươi không muốn sống nữa”.

Ngày xưa là vợ chồng ân ái, hôm nay lại đao kiếm chĩa vào nhau, mọi người chỉ cảm thấy tình yêu như nước lạnh, vừa lạnh vừa đau.

Đại sảnh, không ai lên tiếng, có người nhìn Đình Hạo Văn, không biết hắn sẽ xử lý việc này ra sao, có người lại nhìn về phía người phụ nữ kia. Ngày xưa là một đóa kiều hoa của Tô thành, vậy mà lại có kết cục này, người quý đều e ngại, chỉ vì bà đã gả nhầm phu quân, chọn lầm đường. Nhưng ai biết, đàn ông trên đời đều bạc bẽo, chẳng qua người khác không có được phần quyết tuyệt như Đình phu nhân.

Cả căn phòng yên lặng, bỗng vang lên một giọng nói duyên dáng, chính là đầu sỏ gây nên ngày hôm nay, danh kỹ Tô Thành, tiểu thiếp của Đình Hạo Văn.

Chỉ thấy trên mặt ả hiện lên một rặng mây đỏ, lộ ra gương mặt nhu tình kiều mỵ, quả là một nữ nhân thiên kiều bá mỵ khiến người ta phải yêu thương. Chỉ tiếc trong đôi mắt kia không hề có chút thiện lương, chỉ đầy vẻ ác độc, nhưng lại ra vẻ nhu nhược không chịu nổi, tay ôm ngực, không chút sức lực mở miệng.

“Hạo Văn, thiếp sợ”.

Mọi người trong sảnh một nửa muốn nôn, ánh mắt khinh bỉ càng thêm khinh thường, còn hận không thể bạt tai ả hai cái. Ngươi sợ gì, ngươi sợ mà ngươi còn cướp chồng người ta, ngươi sợ mà ngươi còn muốn đại kiêu tám người khiêng nghênh vào cửa, ngươi sợ ngươi còn dám ở trước mặt bao người ra vẻ yếu đuối, khiến cho vợ chồng người ta đánh nhau.

Ngươi là người, người ta không phải là người sao, khó trách người ta nói trên đời vô tình nhất là kỹ nữ, thì ra là thật sự.

Mọi người thầm nghĩ, chửi loạn ở trong lòng, có điều cũng không ai dám lên tiếng, đây là việc nhà người ta, hơn nữa nơi này còn có mình chủ đại nhân, cũng không tới phiên bọn họ mở miệng.

Đình Hạo Văn thấy tiểu thiếp kia hoảng sợ kêu lên, sớm đã khăn trương vỗ tay ả, dịu dàng dỗ dành.

“Đừng sợ, có ta đây”.

Một câu này của hắn, hiển nhiên là xát thêm muối vào vết thương của Đình phu nhân, so với việc giết bà càng khiến bà thêm thống khổ. Mọi người chỉ thấy bà xoay người một cái, đàn cổ trong tay giờ lên, bỗng lao về phía này, mang theo sát khí sắc bén hủy thiên diệt địa, mọi người trong đại sảnh đều tự động lui lại, tự động tạo ra một con đường. Đình Hạo Văn vung tay lên, cùng với vẻ ung dung trước đó khác biệt hoàn toàn, chưởng phong ngưng tụ, giờ tay một luồng nội lực lớn mạnh tung ra ngoài, bắn thẳng về phía chiếc đàn cổ kia. Đáng thương một cây đàn cổ có một không hai, trong nháy mắt bị đánh nát vụn thành nhiều mảnh, bay là tả như những hạt mưa phùn ngày xuân, mang theo hơi thở lạnh thấu xương.

Cây đàn cổ này chính là Đình Hạo Văn vì ái thê mà tìm kiếm, hôm nay lại hủy hoại nó ngay trong chốc lát.

Xem ra hai vợ chồng thật sự là cắt đứt tựa như băng gãy, nước sông khô kiệt, vĩnh viễn không có khả năng hòa hợp .

Tiểu thiếp vừa được đón vào cửa bên cạnh, không ngừng châm ngòi.

“Hạo Văn, cẩn thận một chút, đừng quên còn có đứa nhỏ chứ”.

Đình Hạo Văn quay đầu lại cười với ả, thật đúng là ân ái triền miên, lại đẩy một người khác vào trong vùng trời đầy tuyết giá lạnh, khi quay đầu lại chỉ còn

lãnh khóc vô tình.

“Bạch Như Surong, người không biết thế nào là đủ, nam nhân ba vợ bốn nàng hầu là bình thường, nhiều năm qua ta sống với người đã sớm chán ghét rồi, chẳng lẽ ta không thể cười tiểu thiếp hay sao? Trên đời này nam nhân ba vợ bốn nàng hầu là bình thường, là người không bình thường, người là một con mụ điên”.

Bạch Như Surong ngửa mặt lên trời cười lớn một tiếng, cuối cùng trong mắt cũng không chảy ra được một giọt nước mắt, khuôn mặt già nua kia, chỉ còn lại những giọt nước đọng, trong mắt tràn ngập băng hàn.

“Đinh Hạo Văn, người còn mặt mũi nào nói những lời này với ta, ngày đó người để ta tập âm công, người đã nói như thế nào, cả đời sẽ chỉ có một người vợ là ta, đây cũng không phải là ta ép người nói. Nam nhân đều trọng hứa hẹn, nếu như ngày đó người không hứa hẹn như vậy, ta sẽ đi tập loại âm công mà không thể sinh con được nữa sao? Cho đến ngày nay người chẳng những nạp thiếp sinh con, vậy mà còn hạ độc với ta, được, được lắm, để cho người trong thiên hạ này nhìn xem người là loại người gì”.

Bạch Như Surong từng câu từng chữ vang vọng khắp nơi, sắc mặt Đinh Hạo Văn khê biến. Trong phòng rất nhiều người sắc mặt thay đổi, ai cũng không ngờ Đinh Hạo Văn này có thể vì một nữ nhân ở kỹ viện, lại có thể ra tay độc ác với vợ cả như thế, nam nhân này đúng là lòng lang dạ sói, nam nhân điên khùng.

Đinh Hạo Văn bị vạch trần, chẳng những sắc mặt âm ngao, sát khí tràn ngập, tung người phi lên, đánh về phía Bạch Như Surong, Bạch Như Surong cũng đầu chi ngồi chờ chết. Hai người đánh nhau từ trong đại sảnh ra đến ngoài vườn, mọi người cũng đều chạy ra bên ngoài xem náo nhiệt, không biết Đinh Hạo Văn với phu nhân mình thì võ công ai tốt hơn ai?

Tiểu thiếp kia cũng chạy vội ra ngoài, dọc theo đường đi không cẩn thận bị người ta cố ý đụng một cái, hoặc là đẩy ả một chút, ả trợn mắt nhìn, quét một vòng, nhưng lại không ai thêm đề ý đến ả, mọi người đã sớm giải tán.

Đi ở sau cùng có mấy người Vân Tiểu, Uyển Uyển cùng Lưu Tinh.

Uyển Uyển nhin không được nhỏ giọng nói thầm: “Đinh phu nhân không phải là người phụ nữ đánh đàn ngày hôm nay đấy sao?”

Vân Tiểu cười gật đầu, nhận ra có ánh mắt tìm tòi nghiên cứu phía sau. Quay đầu nhìn lại, liền bắt gặp vị mình chủ võ lâm kia không hề nhúc nhích, trong ánh mắt lóe lên tia sáng kỳ lạ, người bên cạnh ghé vào tai hắn nói cái gì đó, hắn khẽ gật đầu, tự nhiên nhìn về nơi khác.

Ngoài phòng có người thét lên một tiếng kinh hãi. Vân Tiểu đứng ở hành lang nhìn tới, liền thấy khuôn mặt của người phụ nữ kia trắng bệch, trên trán đầy mồ hôi, một bàn tay túm lấy cánh tay còn lại, máu tươi một giọt một giọt nhỏ xuống, thân mình lung lay sắp đổ, dường như không thể chịu nổi nữa.

Thì ra Đinh Hạo Văn chẳng những võ công cao, mà ám khí cũng là tốt nhất. Vừa rồi bất ngờ tung ra một cây ngân đinh, trúng cánh tay của Đinh phu nhân, khiến thân mình bà lao đảo lùi lại phía sau vài bước mới đứng vững được, nhìn chằm chằm Đinh Hạo Văn, giữa đầu cát giọng cười lớn.

“Đinh Hạo Văn, ta có thành quý cũng sẽ không bỏ qua cho người, từ nay về sau ân oán nghĩa tuyệt, nếu như ta còn một hơi thở, tất sẽ báo mối thù hôm nay”.

Bà nói xong, xoay người rời đi, trong đám người phát ra những tiếng thở dài, lúc này ả tiểu thiếp kia vội tới bên người Đinh Hạo Văn kêu lên.

“Hạo Văn, mau giết bà ta, nếu không bà ta sẽ quay về trả thù, đến lúc đó..”.

Đinh Hạo Văn trấn an tiểu giai nhân trong lòng: “Không có việc gì, ta sẽ bảo vệ hai mẹ con các nàng”.

Nói xong, ung dung thân nhiên liếc nhìn người bên cạnh một cái, vị quân gia kia giống như nhận được gợi ý gì đó, yên lặng mà rời đi.

Vân Tiểu nhìn toàn bộ cảnh này, liếc nhìn Lưu Tinh bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Đi, chúng ta đi nhìn xem”.

“Dạ, chủ tử”.

Đoàn người lặng yên không một tiếng động từ hành lang dài đi về một góc trong phủ, mà trong vườn Đinh Hạo Văn ôm lấy tiểu thiếp, ra vẻ có lỗi xin lỗi những khách mời hôm nay

Tuy Đinh phủ lớn, nhưng muốn ra ngoài cũng thực dễ dàng, mấy người Vân Tiểu, Lưu Tinh, Kinh Vân rất nhanh nhảy ra khỏi bức tường cao, chạy thẳng về phía trước, không biết Đinh phu nhân bị trúng độc thế nào rồi?

Ánh trăng như nước, ánh trăng lạnh lẽo phủ đầy mặt đất.

Mấy người tìm một vòng, lại không hề thấy bóng dáng Đinh phu nhân, cuối cùng nghĩ rằng có lẽ Đinh phu nhân đã chạy thoát, đang muốn rời đi, không ngờ lại nghe thấy một tiếng quát lạnh từ xa.

“Đám cẩu nô tài các ngươi, tất cả đều sẽ xuống địa ngục”.

Vân Tiểu vung tay lên, lệnh cho Lưu Tinh đi qua. Các nàng theo sát ở phía sau, liền thấy dưới bức tường cao có một đám hắc y nhân đang vây quanh một người, mà người kia chính là Đinh phu nhân. Đám hắc y nhân này chắc hẳn chính là người của Đinh phủ, vậy mà bọn họ có thể làm loại chuyện này

với chủ mẫu nhà mình, có thể thấy được đám nô tài này ngày thường không thiếu làm chuyện xấu.

Kẻ cầm đầu đám hắc y nhân cũng không thèm để ý tới Đinh phu nhân đang tức giận mắng chửi, sớm đã giương đao trong tay, ánh đao sáng lóe màu bạc.

Lưu Tinh nâng chân đá viên đá dưới chân, viên đá như gió cuốn mây bay, phi nhanh ra ngoài, ba một tiếng đập vào thanh đao đang giơ lên kia, tia lửa bắn ra bốn phía. Người nọ bị rung động run người, đao trong tay xoảng một tiếng rơi xuống đất, trong đêm đen lạnh lẽo lộ ra vẻ quý dị khó lường.

Đinh phu nhân bị bao vây cố gắng mở mắt ra, chỉ thấy được hình ảnh thanh đao rơi xuống đất, ngay sau đó cả người rơi vào trong bóng tối, hôn mê bất tỉnh, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất, ta không muốn chết, ta muốn báo thù, ta muốn giết chết tên khốn Đinh Hạo Văn kia.

Mười mấy tên hắc y nhân vây quanh Đinh phu nhân, vừa thấy có người cản trở bọn họ làm việc, ào ào tản ra, bao vây mấy người Vân Tiểu lại, chuẩn bị đánh.

Vân Tiểu kéo Uyển Uyển lui lại phía sau từng bước, Lưu Tinh và Kinh Vân phi thân lên nghênh chiến, nắm chặt binh khí trong tay.

Mười mấy tên này thân thủ không tồi, Lưu Tinh và Kinh Vân mà muốn đánh thắng bọn chúng trong khoảng thời gian ngắn có chút khó khăn.

Vân Tiểu lùi lại cạnh tường, đuổi ra tay kéo quá Uyển Uyển, hai người chạy nhanh tới bên người Đinh phu nhân. Khuôn mặt Đinh phu nhân bao phủ một lớp màu đen, hiển nhiên đây là dấu hiệu của trúng độc. Vân Tiểu nhanh chóng xem xét Đinh phu nhân trúng loại độc gì, lại phát hiện chiếc ngân đinh kia có tâm độc, cho nên cánh tay này của Đinh phu nhân xem như phế rồi. Quan trọng nhất là nếu lúc này không bỏ cánh tay này đi, chỉ sợ độc sẽ chạy vào tim.

Những đám mây màu xám trên trời, những ánh sao nhỏ li ti, đao quang kiếm ảnh, tia lửa binh khí va chạm vào nhau không ngừng bắn ra, bóng người lần lượt thay đổi, trong khoảng thời gian ngắn khó phân thắng bại, mà đêm nay các nàng lại không mang theo hòm thuốc, may là trên người nàng có mang theo đoản đao cùng với một lọ thuốc giải độc, trước cần phải sơ cứu qua đã.

Vân Tiểu vừa nghĩ thông, lập tức rút đoản đao sắc bén được giấu dưới chân giày ra, ra lệnh cho Uyển Uyển xé rách một cánh tay áo của Đinh phu nhân.

Cả cánh tay này đã hoàn toàn biến đen, trên miệng vết thương còn tỏa ra mùi hôi thối.

Vân Tiểu giơ tay lên, không ngờ lại có một hắc y nhân định đánh lên hai nàng. Uyển Uyển vung chân lên đá một cước qua, Vân Tiểu phi ngân đao trong tay, ánh sáng bạc lóe lên lướt qua cổ hắc y nhân, hắc y nhân mở to mắt nhìn chăm chăm nam nhân trước mắt kia, nhìn qua thì chỉ là những kẻ tay trái gà không chặt, không hiểu sao mình lại chết dưới đao bọn họ.

Kỳ thật nếu không phải do hán khinh địch, Vân Tiểu căn bản không có khả năng trí hán vào chỗ chết, chỉ vì hán quá chủ quan, nghĩ rằng hai người không có năng lực gì, cho nên mới một đao mất mạng.

Vân Tiểu thu thập xong hắc y nhân, quay đầu, ánh mắt tối sầm lại, giơ tay chém xuống, tiếng xương cốt bị chặt đứt vang lên rõ ràng, rõ ràng lưu loát, sắc mặt bình tĩnh không có gì khác thường, chỉ là trong mắt mang theo một chút đau lòng.

Người vốn đã hôn mê, giờ phút này bị cái đau đớn bất ngờ ập tới khiến tỉnh táo lại, ánh mắt mở trừng lên nhìn bà vai cùng cánh tay mình bị chặt bay ra ngoài. Mà thiếu niên cầm đao kia về mặt trấn định, đôi mắt đen của Đinh phu nhân lóe lên tia nhìn ngoan lệ, Vân Tiểu cũng không hề để ý, nhẹ nhàng lấy ra một viên thuốc nhét vào miệng Đinh phu nhân, trầm giọng mà nói.

“Trên ngân đinh có độc, mặc dù bà không còn cánh tay này, ít nhất vẫn còn giữ được mạng”.

Đinh phu nhân nghe thế, thì ra cậu thiếu niên này đã cứu mình, thở dài nhẹ nhõm một hơi, cả người liền lâm vào hôn mê.

Vân Tiểu quay đầu ra lệnh cho Uyển Uyển đang xanh mặt đứng bên cạnh: “Đến đây, kéo vấy ra, băng bó cho bà ấy, cần phải mạnh một chút đấy, nếu không chỉ sợ mất mạng”.

Ngẩng đầu nhìn qua, liền thấy Lưu Tinh cùng Kinh Vân đang chiến đấu với đám người kia, trong một thời gian ngắn sợ là không phân thắng bại được. Vân Tiểu đứng lên nắm chặt ngân đao trong tay, bên trên đao, máu đen tản ra mùi tanh hôi, lao thẳng về phía bên cạnh Lưu Tinh và Kinh Vân.

Uyển Uyển kinh hãi, nhanh chóng đuổi tay kéo nàng: “Công tử, người muốn làm gì?”

“Giết người”.

Nói thật ra, nàng chỉ mới cứu người, không có giết người, cho nên có chút khản trương, nhưng đám người đáng giận này thật đáng chết, nếu không giết hết thì bọn họ sẽ không đi được, mà Đinh phu nhân hẳn là phải chết không thể nghi ngờ. Tuy rằng mình và bà không hề có quan hệ gì, nhưng khi thấy bà chịu khổ sở, nàng chỉ thầm nghĩ cứu sống bà.

Uyển Uyển nghe chủ tử nói vậy, sớm bị dọa trắng mặt. Chủ tử không biết võ công, tuy rằng cũng biết dùng đao một ít, hơn nữa múa may cũng trôi chảy, nhưng mà nàng thật sự không biết võ công, những người này đều có thân thủ bất phàm, nếu nàng bị thương thì làm sao bây giờ?

“Công tử, đừng đi”.

Uyển Uyển lao người tới, ôm lấy chân Vân Tiếu, kiên quyết ngăn cản hành động của nàng.

Khi hai người còn đang tranh chấp không ngừng, ánh trăng đang sáng tỏ bỗng nhiên bị mây đen che phủ. Mọi người ngẩng đầu, có vài kẻ mặt không chút thay đổi xuất hiện, động tác nhanh chóng, qua lại như bay, vừa nhìn liền biết những người này có thân thủ cực kỳ lợi hại.

Những người đó vừa xuất hiện, liền giương binh khí trong tay phi thân tới, dĩ nhiên là đối phó với những kẻ chuyên làm việc ác kia.

Vân Tiếu kinh ngạc thu hồi ngân đao trong tay, cười nhạt.

Xem ra cũng có người giống với nàng, không thể nhìn nổi những hành động thối tha của tên khốn Đinh Hạo Văn này, cho nên giúp các nàng. Nhìn những người vừa xuất hiện này, Vân Tiếu thở dài nhẹ nhõm một hơi, lập tức ngồi xổm người xuống, cùng Uyển Uyển xử lý vết thương của Đinh phu nhân.

Đến khi các nàng xử lý tốt, bên kia cũng đã đánh nhau xong.

Hơn mười cỗ thi thể ngã xuống, mùi máu tanh khắp trời, Luru Tinh lau người chạy tới, duỗi tay nâng Đinh phu nhân dậy, quan tâm hỏi chủ tử bên cạnh.

“Chủ tử có sao không?”.

“Không có việc gì, đi thôi”.

Lúc này, Vân Tiếu phát phát tay, Kinh Vân chạy nhanh đi đánh xe ngựa tới, mấy người nhanh chóng nâng Đinh phu nhân lên xe ngựa, đưa về khách sạn.

Đội khi xe ngựa càng lúc càng xa, dưới một gốc cây đại thụ có một nam tử áo xanh đứng dựa, trong đôi mắt đen nhánh, hiện lên một nụ cười giảo hoạt. Thực là thú vị, ở đây lại có thể gặp được nàng, không biết hẳn có biết không?

Vân Tiếu vì không muốn kinh động đến người trong khách sạn, nên mình và Uyển Uyển đi từ cửa chính vào, lại dặn Luru Tinh cùng Kinh Vân đỡ Đinh phu nhân ở cầu hình vòm, bay lên cây liễu gần căn phòng của các nàng, sau đó mới vào phòng.

Trong phòng, đèn được đốt sáng, trên chiếc bàn gỗ hình tròn giữa phòng đặt chính tề này nọ, được lô, cồn, thuốc viên, còn có ngân châm cùng dao giải phẫu.

Vân Tiếu đầu tiên cho Đinh phu nhân dùng thuốc cầm máu, sau đó mở cánh tay bị chặt đứt của bà ra, cẩn thận xử lý miệng vết thương, để ngừa nhiễm trùng cuốn hút thì thật phiền toái.

Xương trắng nhô ra, dần dần máu chảy nhiễm đỏ trông thật dữ tợn, Uyển Uyển chưa từng thấy trường hợp như vậy, sớm đã buồn nôn lao đến bên cửa sổ, không ngừng nôn khan. Ngay cả ám vệ như Kinh Vân và Luru Tinh thấy hình ảnh như vậy da đầu cũng run lên, tay chân lạnh như băng. Nhưng khi nhìn lại chủ tử, trên ngũ quan nhỏ nhắn tinh xảo chỉ có nghiêm túc, cẩn thận cùng chấp nhất, không hề có một chút gì gọi là sợ hãi, khủng hoảng, chủ tử quả nhiên là không giống bọn họ.

Không hổ là thần y vang danh khắp thiên hạ.

Vân Tiếu xử lý miệng vết thương, rắc thuốc lên sau đó băng bó kỹ, dùng ngân châm đâm vào các huyệt để giảm áp lực thần kinh cho Đinh phu nhân. Bà đã mất máu quá nhiều không nên tức giận hay phản hận, như vậy chỉ càng khiến bệnh tình thêm nặng. Cuối cùng cho bà ăn một viên thuốc giải độc. Ngoài cây ngân đinh có độc kia, trong người Đinh phu nhân cũng bị hạ độc, đêm nay bà đúng là liều mạng mình, có lẽ ôm quyết tâm cùng chết.

Sau khi thu thập thỏa đáng, Vân Tiếu đứng lên, trên mặt tràn đầy mồ hôi, Uyển Uyển sắc mặt trắng bệch đi tới. Vân Tiếu thấy vẻ mặt của Đinh phu nhân đã bình thân hơn nhiều, chỗ bị thương cũng đã được băng bó kỹ lưỡng, lúc này hòn đá trong lòng mới hạ xuống được, nhưng chỉ cần nghĩ lại vẫn nhin không được mà thở dài.

“Hai người các ngươi ra ngoài canh gác đi”.

Vân Tiếu dặn Luru Tinh và Kinh Vân, đội khi hai người đi xuống, còn mình thì đến góc phòng, sửa sang lại quần áo dính đầy máu, quay đầu nói với Uyển Uyển còn đang đỡ đỡ đứng bên giường.

“Tìm bộ quần áo sạch sẽ thay cho Đinh phu nhân đi, bộ quần áo trên người bà dính đầy máu rồi, quá khó ngủ”.

“Dạ, chủ tử”. Uyển Uyển phục hồi tinh thần lại, thật cẩn thận đi tới giúp Đinh phu nhân thay quần áo, Vân Tiếu cũng tự thay bộ quần áo trên người mình.

Ánh trăng xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào phòng, ánh sáng bạc phủ đầy mặt đất, ánh trăng sáng tựa như một tấm màn mỏng màu bạc phủ xuống mặt sông, mơ hồ có bóng chiếc thuyền, hai bên trái phải đều có một chiếc đèn lồng tựa như đôi mắt sáng trong đêm, chỉ dẫn đường cho con thuyền.

Trong phòng thực im lặng, ngoại trừ tiếng loạt soạt quần áo khi Uyển Uyển thay quần áo cho Đinh phu nhân, thì không có nửa điểm tiếng động.

Bỗng nhiên dưới lầu khách sạn vang lên tiếng nói chuyện, hơn nữa thực âm ỹ. Vân Tiếu nhú mày, thầm kêu một tiếng không ổn, chỉ sợ là người ủa Đinh phủ. Tên Đinh Hạo Văn kia không phải là sẽ đuổi tận giết tuyệt chứ, nam nhân này đúng là không bằng cảm thú, nhưng trước mắt phải đưa Đinh phu nhân đi đã, nếu để bà rơi vào tay đám gia nhân họ Đinh kia, khẳng định là mất mạng.

Vân Tiếu cùng Uyển Uyển đồng thời nhìn ra ngoài cửa, Luru Tinh cùng Kinh Vân đã đẩy cửa tiến vào, vẻ mặt lạnh lùng.

“Không ổn rồi, có người vào đây, thực hiển nhiên là người Đình phủ, hiện tại làm sao bây giờ? Hay là đưa Đình phu nhân rời khỏi Tô thành đi, chúng ta giết mười mấy người của Đình gia, chỉ sợ có phiền toái”.

“Được, mang Đình phu nhân đi thôi”.

Uyển Uyển đã thu dọn xong hòm thuốc, Lưu Tinh tiến lên đỡ Đình phu nhân, Kinh Vân vươn tay kéo hai người các nàng, hiện tại chỉ có thể đi ra theo đường cửa sổ.

Mấy người bọn họ vừa rời đi, cửa phòng liền bị phá tung, mười mấy tên thủ hạ của Đình phủ tay cầm đao sáng loáng xông vào phòng, vừa thấy trong phòng không hề có người nào quay đầu lại nhìn tiểu nhị phía sau, giọng nói lạnh lùng độc ác.

“Không phải nói có hai khách nhân sao? Người đâu?”

“Tôi, tôi không biết”. Tiểu nhị trợn trắng mắt chẳng hiểu tại sao, nam nhân cầm đầu kia tung một cước, đá tiểu nhị ngã lăn ra đất. Lúc này đã có thủ hạ tìm kiếm xung quanh, bỗng nhiên có người mở cửa sổ ra, nhìn thấy bóng người thấp thoáng phía xa chỗ cầu hình vòm, không khỏi kêu to lên: “Bọn họ chạy, nhanh đuổi theo”.

Vừa dứt lời, cả người đã lao ra khỏi cửa sổ, ngay sau đó một người tiếp một người đuổi theo.

Trên ngã tư đường tĩnh lặng, ánh trăng ẩn hiện, mưa phùn qua đi, đường đá xanh mát lại trơn trượt, không lưu ý một chút là có thể bị ngã, Uyển Uyển đã bị ngã vài lần. Vân Tiểu quay đầu nhìn một tên gia nhân Đình phủ đuổi sát không rời phía sau kia, nhanh chóng quay đầu lại nói với Lưu Tinh đang đỡ mình: “Người đi giúp Uyển Uyển đi, ta không sao”.

Lưu Tinh linh mệnh, đuổi ra tay đỡ lấy Uyển Uyển, lại hướng về phía Vân Tiểu, phi thân về phía trước mà chạy.

Kinh Vân cũng Đình phu nhân, một đường chạy như điên, một đám đuổi theo sát phía sau các nàng cũng chạy như điên. Tiếc rằng đám thủ hạ Đình phủ kia thân thủ không tồi, mà Lưu Tinh cùng Kinh Vân trong tay đều kéo theo người, không thể thi triển khinh công, mất thấy người đuổi phía sau càng lúc càng gần, mà xe ngựa của bọn họ vẫn còn ở khách điểm.

Có điều trời không tuyệt đường sống của người, ngay khi mọi người đều nghĩ chạy không thoát, bỗng trên đường cái xuất hiện một chiếc xe ngựa xa hoa chạy như bay, xe ngựa chạy như bay tới, trong nháy mắt dừng lại bên cạnh mọi người, một người ngồi trên xe ngựa, giọng nói lạnh lùng: “Mau lên đây”.

Lưu Tinh ôm lấy Uyển Uyển cùng chủ tử phi lên, Kinh Vân cũng công theo Đình phu nhân nhảy lên xe ngựa.

P phía sau, đám ác nô kia vẫn không hề buông tha đuổi theo như điên. Bỗng nhiên trên những thân cây cao lớn ở ngã tư đường xuất hiện mười mấy người mặc đồ đen bịt mặt phi xuống, vây tròn bốn người kia lại, thi thoảng lại truyền tới tiếng kêu thảm thiết.

Uyển Uyển nhin không được xi một tiếng khinh miệt, còn mắng một câu.

“Đáng đời”.

Vân Tiểu lại nhíu mày, chuyện đêm nay thực là kỳ quái, trước là có người giúp các nàng cứu Đình phu nhân, vốn tưởng là bởi vì đồng cảm với Đình phu nhân, nhưng hiện tại xem ra lại hoàn toàn không phải là có chuyện như vậy, giống như người ta là có ý giúp các nàng, nhưng rốt cuộc là ai đây, có tâm tư gì? Thật sự là đồng cảm với Đình phu nhân, hay là còn có ý đồ khác?

Vân Tiểu trăm mối vẫn không có lời giải, chỉ nghe tiếng xe ngựa gào thét phi trên đường, không biết chiếc xe ngựa này muốn chạy tới đâu, ngạc nhiên cùng nghi ngờ ngẩng đầu nhìn về phía Lưu Tinh, Lưu Tinh thấy vậy nhẹ giọng báo:

“Không có việc gì, hình như là ra khỏi thành”.

Ra khỏi thành? Vân Tiểu khẽ nhíu mày lại, ra khỏi thành cũng thật là một ý kiến hay.

Tô Thành là thiên hạ của người giang hồ, Đình gia ở Tô Thành cũng rất nhiều cơ sở ngầm, nếu như ở lại sợ là càng thêm phiền toái, có thể đi ra ngoài thì không còn gì tốt hơn, nhưng rốt cuộc là người phương nào giúp các nàng, giúp Đình phu nhân hay là giúp các nàng, theo lý thì hẳn là giúp Đình phu nhân đi.

Xe ngựa lộc lộc chạy nhanh, một lúc lâu sau, liền đến cửa thành, người canh ngoài cửa thấy có xe ngựa tới, lên giọng quát lạnh lùng: “Người nào? Khuya khoắt ra khỏi thành”.

Hắn tử đánh xe kia giơ lệnh bản trong tay lên, người nọ lập tức ngậm miệng không nói gì, vung tay lên mười mấy người phía sau liền mở cửa thành, chỉ nha một tiếng, ánh trăng rơi đầy đất.

Xe ngựa chạy nhanh ra ngoài, chạy liên tục ước chừng ba mươi dặm, mới dừng lại.

Người đánh xe nhảy xuống, gần như là trong cùng một lúc, Vân Tiểu cùng Lưu Tinh, Kinh Vân cũng nhảy xuống, ba người bình tĩnh đánh giá người đã giúp bọn họ kia.

Dáng người cao thẳng, có chút hơi gầy, một khuôn mặt quá mức bình thường khiến người ta không thấy được chút đặc biệt nào, nhưng đôi mắt khép mở kia hết sức lợi hại. Người này sợ là công phu cực kỳ lợi hại, chỉ là không biết sao lại giúp các nàng chứ.

“Xin hỏi các hạ là người phương nào, vì sao lại giúp chúng ta tránh kiếp nạn này”.

“Tại hạ chỉ phụng mệnh của chủ tử, đưa các vị ra khỏi thành, các vị đi thôi”.

Hóa ra đây chỉ mới là thủ hạ, có điều vì sao vị chủ tử sau lưng kia lại muốn giúp bọn họ, Vân Tiếu nhíu mày, ôm quyền.

“Thay ta đa tạ chủ tử các hạ, xin hỏi chủ tử các hạ là người phương nào”.

“Y Ngọc Hiên, chủ tử nói, công tử không cần phải nghĩ phức tạp, hữu duyên sẽ gặp lại”.

Người nọ vừa nói xong, liền thi triển khinh công rời đi, trong nháy mắt đã biến mất trong màn đêm. Vân Tiếu có chút mờ mịt, Y Ngọc Hiên này vì sao lại muốn giúp các nàng, hơn nữa nghe khẩu khí của gã thủ hạ này, rõ ràng là vì giúp nàng, nhưng nàng lại không hề biết người này.

Đang muốn nhập thần, Kinh Vân đứng bên cạnh lại phát ra một tiếng thét kinh hãi.

“Chủ tử, Y Ngọc Hiên này chính là võ lâm minh chủ đương nhiệm”.

Võ Lâm minh chủ Y Ngọc Hiên, Vân Tiếu không nhận được mà nhớ tới người đã gặp tối hôm nay, một nam nhân vĩ đại, hơn nữa nàng có thể xác định mình khẳng định không hề biết hắn, vì sao hắn lại muốn giúp nàng. Mặc dù có hoang mang, có điều nếu đã nói sau này còn có cơ hội gặp lại, nàng cũng không muốn nghĩ nhiều nữa, đến lúc đó sẽ biết, trước mắt vẫn là nhanh chóng rời khỏi phạm vi Tô Thành đã.

“Đi thôi”.

Vẫn giống như lúc trước, Lưu Tinh cùng Kinh Vân thay nhau đánh xe ngựa, mà hai nữ nhân các nàng ở trong xe ngựa chăm sóc cho Đinh phu nhân.

Đinh phu nhân ước chừng hôn mê hai ngày cũng không tỉnh lại. Vân Tiếu lo lắng bà như vậy vẫn chưa tỉnh lại không phải vì vấn đề thương thế, miệng vết thương của bà đã kết vảy, cũng không còn chảy máu, nhưng vết thương trong lòng bà, người nào có thể cứu đây.

Ngày thứ ba, xe ngựa chạy tới một trấn nhỏ ba mặt dựa vào núi, mấy người tìm một khách sạn, ăn vài thứ, cũng nghỉ ngơi một chút, kế tiếp nên đi nơi nào.

Vùng phía nam này có nhiều nhân sĩ võ hiệp, Đinh phu nhân vẫn là phu nhân của tiền minh chủ võ lâm, chỉ sợ người khác rất dễ dàng nhận ra bà, cuối cùng Vân Tiếu quyết định hồi kinh.

Cái gọi là nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất, Thượng Quan Diệu chỉ sợ nằm mơ cũng không thể tưởng được, nàng dám can đảm thoải mái hồi kinh. Lần hồi kinh này, nàng không dùng danh Phụng Quan, ai lại sẽ biết chứ, trước tiên tìm một chỗ ở trong Yên Kinh, để Đinh phu nhân dưỡng thương, đợi khi vết thương tốt hơn rồi lại tính.

Chủ tử đã có lệnh, những người khác cũng chỉ có thể nghe theo.

Có điều khi Đinh phu nhân vừa tỉnh, Uyển Uyển vừa lên tiếng gọi, trong mắt bà đã tràn ngập hận thù, đôi mắt đỏ ngầu thị huyết, dữ tợn mở miệng:

“Về sau đừng gọi ta Đinh phu nhân, ta thống hận họ này, đây là nỗi nhục cả cuộc đời ta”.

Vân Tiếu khẽ gọi một tiếng, nhu hòa như gió xuân.

“Bà bà, tất cả đều đã trôi qua rồi, không có việc gì, bà không làm sao cả”.

Giọng nói mềm nhẹ tinh tế như gió như mưa rơi vào trong tai Đinh phu nhân, không, là bà bà mới đúng, bà lập tức khóc nức lên, thân thể cùng trong lòng đều là vết thương, ở giờ khắc này như được bùng nổ, giải thoát, bà khóc như một đứa trẻ.

Vân Tiếu vươn tay ôm bà, trong lòng thực chua xót, một nữ nhân bị đẩy đến mức này xem như chuyện bi ai nhất, mất đi tất cả, mà bản thân mình lại đã hoa tàn ít bướm.

Trong xe ngựa thực im lặng, chỉ có tiếng khóc của bà bà, Uyển Uyển bên cạnh cũng nhẹ nhàng rơi lệ, xe ngựa lặng yên không một tiếng động chạy trên đường.

Bà bà khóc một hồi, liền khôi phục lại vẻ trong trẻo lạnh lùng, nhìn cánh tay đã bị chặt đứt của mình, may là đây là cánh tay trái, bà vẫn còn tay phải, so với những thương tổn đã nhận thì một cánh tay với bà cũng không là gì, nàng mi lạnh lùng nhìn Vân Tiếu.

“Người tên là gì?”

Vân Tiếu sửng sốt một chút, vốn muốn dùng một cái tên giả, nhưng nghĩ đến bà bà đã bị người ta tổn thương như vậy, trong lòng cũng không muốn lại xúc phạm tới bà, lòng mềm nhũn lại khẽ nói:

“Vân Tiếu”.

“Cứ như vậy lại bước chân vào giang hồ, làm khó người rồi”.

Bà bà khẽ khép hờ ánh mắt, dường như là một muốn chết. Ngắm lại cũng đứng, bà đã chảy nhiều máu như thế, còn trải qua kích thích lớn như vậy, làm sao có thể không phiền lụy đây, cái gì cũng chưa ăn, may là trên đường đi đã cho bà ăn đan hoàn bảo mệnh, mới có thể không có việc gì.

Khi bà bà sắp sửa ngủ, chậm chậm mở miệng.

“Đồ đạc của ta đưa người, bên trong có một cặp mặt nạ da dê, đừng làm hỏng”.

Bà vừa nói xong, liền xoay người ngủ, bởi cử động mà động vào vết thương, đau đớn khẽ nhíu mày, nhưng cũng không rên lấy một tiếng, nhìn được là một con người kiên cường. Nghĩ đến một người kiên cường như vậy mà vừa rồi khóc tựa như đứa trẻ, trong lòng Vân Tiếu thực nặng nề. Uyển Uyển một bên thần tốc thay quần áo cho bà bà, nhìn thấy túi gấm liền lấy ra đưa cho chủ tử.

Trong chiếc túi gấm thêu hình chim phượng giương cánh kia, chứa một đôi mặt nạ da dê, một của nam tử, một của nữ tử. Hai chiếc mặt nạ da dê này chẳng những tinh mỹ, hơn nữa tính năng thông khí tốt, tính tế siêu mỏng, giống hệt với làn da thật, thậm chí so với da người còn hoàn hảo hơn, vô cùng mịn màng, trơn bóng nõn nà. Uyển Uyển vừa thấy, sớm đã thích không muốn buông tay, trái sờ phải sờ, vô cùng luyến tiếc buông tay. Vân Tiếu liếc nhìn nàng một cái, nói thật ra, ở một nơi lớn như Yên Kinh, nàng cùng Uyển Uyển là mục tiêu vô cùng bắt mắt, hai chiếc mặt nạ da dê này, có thể giải mọi phiền toái giúp các nàng.

Vân Tiếu quay đầu nhìn người đang ngủ kia, chậm rãi mở miệng.

“Bà bà, cảm ơn bà”.

Nói xong, vươn tay đưa cho Uyển Uyển một chiếc: “Cái này tặng cho em, Uyển Uyển, về sau ở Yên Kinh làm việc, bên ngoài vẫn nên cẩn thận một chút, có chiếc mặt nạ da dê này, để làm hơn”.

Uyển Uyển vừa thấy Vân Tiếu đưa tặng nàng một cái, sớm vui vẻ nở nụ cười, thật cẩn thận nhận lấy, cất kỹ, hai người quay đầu lại nhìn bà bà đang nằm ngủ trên giường, trong lúc ngủ mơ, bà không tự giác mà rơi lệ, trong lòng hai người thực nặng nề, một đường tiến thẳng về Yên Kinh.

Xe ngựa không nhanh không chậm đi được mười ngày, khi đến chạng vạng đã vào trong Yên Kinh, trên ngã tư đường náo nhiệt, vẫn phồn hoa như cũ.

Lưu Tinh đánh xe trên đầu mang một đầu lạp màu đen, Kinh Vân cùng các nàng ngồi ở trong xe, bà bà cũng tùy ý nằm nghiêng người trên nệm thấp trong xe, có điều mắt vẫn nhắm nghiền. Trải qua hơn mười ngày điều trị, vết thương của bà cũng không còn trở ngại, chỉ là vết thương trong lòng sợ là vĩnh viễn sẽ không khỏi được, cho nên về mặt bà vẫn chỉ luôn lạnh lùng, một chút biểu cảm cũng không hề có. Đối với người bị thương nặng như bà, Vân Tiếu cùng Uyển Uyển hiển nhiên đau lòng, nên cũng không so đo với thái độ của bà, vẫn gọi bà thân thiết như vậy.

“Chủ tử, hiện tại đi chỗ nào đây?”

Kinh Vân cười hỏi, trước mắt cũng không dám tùy tiện ở trọ, nếu gặp phải người nào đó không nên gặp thì lại phiền toái, cho nên nhất thời không biết làm sao.

Vân Tiếu nâng mi suy tư một chút, ở trọ là tuyệt đối không có khả năng, tốt nhất là mua một tiểu viện yên tĩnh, nhưng đã trở thể này còn có thể mua viện ở đâu được, thật là khó khăn. Uyển Uyển vẫn luôn trầm mặc không lên tiếng, bỗng nhiên mở miệng:

“Nếu không đến nhà em đi, cho tới bây giờ chủ tử còn chưa tới nhà em đâu, nhà em ở nơi rất khó bị phát hiện”.

Vân Tiếu vừa nghe, có chút chần chờ: “Uyển Uyển, ta không muốn gây phiền toái cho em”.

“Có cái gì phiền toái chứ, tông cộng chỉ có ba người, em cùng đệ đệ, còn có bà nội mà thôi”.

“Vậy được rồi”.

Vân Tiếu gật đầu, ý bảo Uyển Uyển đi ra ngoài, chỉ đường để Lưu Tinh đánh xe, còn mình thì ngồi một bên nhíu mày suy nghĩ.

Trên nệm thấp, bà bà hơi hơi nheo mắt lại, trong mắt mang theo lạnh nhạt, thân nhiên mở miệng: “Không phải là các người đã chọn phiền toái ở chỗ này đây chứ?”.

Vân Tiếu nở nụ cười yếu ớt, nhất thời không biết mở miệng thế nào. Có điều quả thật là đã chọn phải phiền toái, mà còn là phiền toái lớn, lộ ra chỉ sợ có nguy hiểm đến tính mạng, có điều nàng cũng không tiện nói cho bà bà biết rõ.

“Là có chút”.

Lúc này đây bà bà không còn xa cách giống như ngày thường, bà hơi nhíu mày lại, bình tĩnh nhìn nàng, vô cùng khó hiểu.

“Không ngờ là người một chút võ công cũng không hề có, mà còn dám lưu lạc giang hồ, thật đúng là cả gan làm loạn”. Bà bà cảm thán, đồng thời lại nhớ tới khi mình còn trẻ, vừa nghĩ lại không khỏi nhớ tới tên khốn Đinh Hạo Văn kia, phút chốc trong mắt bao phủ bởi một tầng phần nộ điên cuồng, Đinh

Hạo Văn, người cùng tiểu thiếp kia dùng hồng mà sống an ổn được, Đình gia kia cũng có một nửa công lao gây dựng của ta, vậy mà hiện tại bị nữ nhân khác chiếm lấy, mà người cùng dám đuổi ta đi. Được, được lắm, ta sẽ trở lại báo thù này.

“Bà bà, chúng ta không nghĩ đến chuyện quá khứ, được không?”

Vân Tiểu thân nhiên mở miệng, người phụ nữ cả người tràn ngập hận thù thị huyết kia nháy mắt khôi phục lại bình thường, nhìn ánh mắt quan tâm của Vân Tiểu, trong lòng nóng lên. Từ đôi mắt sáng ngời tinh thuần này có thể thấy đây là một đứa bé tốt, đáng tiếc một chút võ công cũng không có, còn là ân nhân cứu mạng của bà. Nếu không có nàng, bà đã chết không nhắm mắt, hiện tại còn một hơi thở, bà nhất định sẽ báo thù, sau khi báo thù dù bà có chết cũng cảm thấy mãn nguyện.

“Được”. Bà bà hừ lạnh một tiếng, cũng không nói chuyện.

Vân Tiểu lại mở miệng nói tiếp: “Bà xem, vài người bọn cháu, về sau sẽ đều quan tâm tới bà, bà đừng nghĩ tới chuyện quá khứ nữa, cháu nghĩ ác giả có ác báo, sớm muộn gì có một ngày hấn sẽ ăn phải quả đắng”.

Nàng nhớ tới ánh mắt âm ngoan tàn độc của tiểu thiếp kia, vừa nhìn liền biết không phải nhân vật tầm thường, chỉ sợ Đình Hạo Văn kia sẽ chẳng có kết quả tốt.

Bà bà không nói gì nữa, nhưng trong lòng biết, những người trước mắt đều mà những đứa trẻ tốt, là bà có phúc mới gặp được bọn họ, nhưng bà cá tính kiên cường, cũng không thể mềm yếu. Nếu như đứa con kia của bà còn, nhất định cũng giống bọn họ, cũng đáng vẻ xuất sắc như thế, cũng thiện lương như vậy.

Lưu Tinh đi theo sự chỉ đường của Uyển Uyển, điều khiển xe đến một con đường yên tĩnh, chậm rãi ngừng lại.

Uyển Uyển nhảy xuống, có vẻ có chút kích động, mọi người ngồi trong xe ngựa khẽ lắc đầu, có điều Vân Tiểu biết nàng nhớ người thân, để tùy nàng đi.

Vân Tiểu theo sau xuống xe, sau đó giúp đỡ bà bà xuống xe, Kinh Văn xuống sau cùng.

Bà bà ngoại trừ một cánh tay không tiện, những chỗ khác cũng không có gì bất tiện, tay phải vẫn còn, cho nên hoạt động cũng không có gì đáng lo ngại.

Tối rồi, ánh trăng nhẹ nhàng hiện lên giữa không trung, ánh sương bạc phủ khắp chốn, căn nhà trước mắt không tính là xa hoa, nhưng tựa hồ rất lớn, đứng từ xa nhìn vào, vậy mà không nhìn thấy điểm cuối. Vân Tiểu có chút kinh ngạc, khi mới gặp Uyển Uyển, còn nghĩ rằng Tô gia nhà nàng nghèo túng không có tiền gì, hiện tại xem ra, cũng không phải như vậy, tòa nhà này nhìn trị giá không ít tiền đâu, hơn nữa chung quanh đều là những tòa nhà lâu năm.

Dưới ánh trăng, Uyển Uyển dùng sức gõ cửa, sau đó liền rống lớn vào bên trong.

“Tiểu Cầu tử, tỷ tỷ đã về rồi đây, nhớ tỷ không, mau ra đón hai chân với tỷ xem nào”.

Những người đứng sau nghe vậy suýt ngã sấp, cái này gọi là kiểu tiếp đón gì đây, thực đúng là đặc biệt.

Có điều rất nhanh cửa lớn Tô gia mở ra, sau đó là một bóng người cao gầy linh hoạt chạy tới, mà Uyển Uyển lại đá một cước thật sự, thiếu niên bị đá đau gào khóc thảm thiết, sau đó về mặt kinh ngạc thêm du côn mở miệng:

“Cô nương, cô gọi nhầm cửa rồi, có điều không có việc gì, tại hạ vui vẻ đón tiếp”.

Nói xong còn làm tư thế râu chọc, nhưng hấn vừa mới cử động, lại bị đánh tiếp một trận, nhân tiện tiếng mắng không ngừng.

“Tiểu Cầu tử, cái đồ chết tiệt này, ngay cả tỷ mình cũng dám đùa giỡn, đệ không muốn sống nữa hả, xem tỷ đánh cho nhà mi răng rơi đầy đất”.

Hai tỷ đệ liền đánh nhau khắp đường, đuổi nhau bụi đất mịt mù. Cậu thiếu niên gọi là Tiểu Cầu Tử kia chạy trốn chết, lúc này rốt cuộc mới biết mình đùa giỡn nhầm đối tượng. Vậy mà thực sự lại là tỷ tỷ Mẫu Dạ Xoa của Tô gia, nữ nhân này không có việc gì sao lại trở nên xinh đẹp như thế, sao có thể trách hấn đùa giỡn được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Tập Võ

Edit: Vi Nguyên

Beta: Hà Đoàn

Ánh trăng xuyên thấu cây cối cao lớn hai bên đường phố, những bóng lá chiếu xuống mặt đất. Tô Uyển Uyển cùng đệ đệ nàng Tô Tiểu Cầu ở bên đường gây ồn ào, may là đường phố này vắng vẻ, ban đêm căn bản không có ai, cho nên mọi người vẫn ung dung tựa vào cạnh xe ngựa nhìn hình ảnh náo nhiệt này.

Nhớ tới tên Tô Uyển Uyển lúc trước, Vân Tiểu ý cười nơi khóe môi càng thêm sâu.

Người nhà này thật là thú vị, có Tô Khất Nhi, cũng gọi là Tô Cầu Nhi, sao mà không tên nào là đứng đắn. Nghe tên của hai đứa nhóc này, lại nhìn việc mà hai người họ làm, vẫn luôn khiến người ta nghĩ các nàng là người nghèo rớt mồng tơi. Lúc này nhìn lại không phải hoàn toàn là như vậy, nếu bán tào nhà trước mặt này đi, chỉ sợ đủ cho các nàng sống cả đời, có ai ngờ được kẻ chuyên ăn cắp vặt này lại ở một căn nhà rộng lớn thế này.

Tô Uyển Uyển cùng Tô Tiểu Cầu thật giống như đánh rất hăng say, vừa đánh vừa nằng, có lẽ lúc trước hai người bọn họ vẫn thường như vậy.

Dưới ánh trăng, Tô Uyển Uyển tựa như người đàn bà chanh chua, thấy vậy Lưu Tinh cùng Kinh Vân chắc lưỡi hít hà.

Thì ra đáng thương không phải chỉ có hai bọn hắn, còn có thêm Tô Tiểu Cầu này, may là tỷ tỷ này không ở nhà nhiều, nếu không không biết là bị độc hại thành thế nào nữa.

Tô Tiểu Cầu cuối cùng chịu không được quyền cước gia tăng của tỷ tỷ, giờ hai tay đầu hàng, “Được rồi, được rồi, tự động đầu hàng, tự động đầu hàng.”

Tô Tiểu Cầu vừa kêu vừa hận, nữ nhân chết tiết này mỗi lần ra tay đều ác độc như vậy, uống phí chính mình còn nhớ nàng ta như vậy, vừa mới gặp mặt đã cho cậu ta một lễ gặp mặt lớn như vậy, cậu nguyên rủa nàng sau này sẽ gả cho một tướng cô lợi hại, sẽ kèm cho nàng ta sít sao.

Tiếng Tô Tiểu Cầu cầu xin tha thứ, cuối cùng cũng ngăn lại hành động bạo lực kế tiếp của Tô Uyển Uyển. Nữ nhân này cả người khoan khoái, vỗ vỗ tay, xoa xoa đầu đệ đệ, giống như đang sờ đầu chú chó nhỏ. “Ngoan, xem ra vẫn còn thiếu dạy dỗ”.

Tô Tiểu Cầu giận mà không dám nói gì, trừng tỷ tỷ mãnh liệt, trước khi nàng kịp tức giận nhanh chóng chỉ vài người bên cạnh xe ngựa.

“Tỷ, bọn họ là ai?”

Lúc này, Tô Uyển Uyển cuối cùng nhớ tới chính sự, lập tức mặt tối sầm, lập tức thu hồi vẻ mặt hung ác vừa rồi, đi tới trước mặt Vân Tiểu, cười híp mắt mở miệng.

“Chủ tử, đây là đệ đệ em, Tô Tiểu Cầu”.

Tô Tiểu Cầu đi tới quét nhìn mấy người một cái, nhìn những người mà tỷ tỷ nói chuyện, chẳng qua cũng còn là thiếu niên như mình. Cậu nhìn đáng vẻ cẩn thận của tỷ tỷ, lập tức coi Vân Tiểu là anh hùng, hai mắt ngưng lệ, vô cùng kích động, cuối cùng trên đời cũng xuất hiện người có thể kiềm chế tỷ tỷ điên này của mình.

“Tô Tiểu Cầu?”

Vân Tiểu híp mắt nhìn, thật sự là có chút thốt ra miệng được, đối diện Tô Tiểu Cầu lập tức ưỡng ngực đứng thẳng, phong thái hiên ngang, ngôn từ chính nghĩa mở miệng.

“Công tử, tôi không phải là Tô Tiểu Cầu, tôi tên là Tô Mạch Trần, là tỷ tỷ đặt nữ danh cho tôi, nói như vậy dễ dễ nuôi”.

Tô Mạch Trần vẻ mặt rối rắm, vì sao hắn lại có tỷ tỷ như vậy, nhân sinh thật là thống khổ, hơn nữa nàng còn không cho phép mình nói tên Tô Mạch Trần, chỉ cho gọi là Tô Tiểu Cầu, nói trẻ nhỏ như vậy sẽ dễ nuôi, nếu không làm theo lời nàng, thấy lúc nào thì đánh lúc ấy.

Quả nhiên, Tô Mạch Trần vừa mở miệng, mặt Tô Uyển Uyển liền thay đổi, ngẩng đầu lên cái ót ném thẳng ra ngoài, hiên ngang lăm lăm mở miệng.

“Cái gì là tên là Tô Mạch Trần, Tô Tiểu Cầu”.

Vân Tiểu cười cười một chút, ngẩng đầu đánh giá Tô Mạch Trần. Nói thật ra, Tô Mạch Trần có khuôn mặt thanh tú, trưởng thành khẳng định là tuấn tú lịch sự, hơn nữa ánh mắt linh động, vừa thấy liền biết con người linh hoạt, rất giống với tên gọi của cậu ta, có điều gọi là Tô Tiểu Cầu, thật sự là khó nghe.

Vân Tiểu nhìn lướt qua Uyển Uyển, mím môi nở nụ cười.

“Uyển Uyển, gọi là Tô Mạch Trần đi, cái tên này thật cao nhã, hơn nữa rất xứng với Mạch Trần, em đừng làm khó cậu ấy”.

Uyển Uyển vừa nghe chủ tử nói như thế, chần chờ một chút, cuối cùng gật đầu: “Được rồi, nếu chủ tử đã nói như vậy, đệ hãy dùng đi, chẳng qua đệ dám can đảm làm chuyện không tốt bị ta phát hiện, ta sẽ gọi đệ là Tô Tiểu Cầu cả đời”.

“Đạ, tỷ”. Tô Mạch Trần vừa nghe xong cười tươi như hoa, má ơi, tối hôm nay quả thật xuất hiện Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, hắn đấu tranh vì cái tên lâu như vậy, cuối cùng cũng được đổi thành Tô Mạch Trần, không còn là Tiểu Cầu Tiểu Cầu nữa rồi, hiện tại hắn cứ nhìn thất cậu thì sẽ đánh.

Đoàn người đang ở ngoài cửa phủ nói chuyện, bỗng nhiên từ cạnh cửa lớn vang lên một giọng nói già nua nhưng mạnh mẽ.

“Sao mãi còn chưa vào nhà”.

“Là bà nội”. Tô Mạch Trần nghe tiếng vội vàng chạy tới, rất nhanh đã dìu một bà lão đến.

“Bà nội, nhà chúng ta có khách, bà nhìn xem?”

Uyển Uyển xoay người nhìn về phía người đang tới, mặc dù bà cụ đã già, nhưng tinh thần vẫn rất hăng hái, ánh mắt đã sớm đỏ, nheo ngò kêu một tiếng: “Bà nội”.

Động tác hoàn toàn khác xa khi đối xử với Tô Tiểu Cầu.

Bà lão gật đầu một cái, đôi mắt như phủ một lớp sương mù, nhưng bà cụ tương đối trầm ổn, biết rằng còn có khách ở đây, liền tiến tới trước mặt đám người Vân Tiểu, khách khí mở miệng.

“Để cho mọi người chê cười, hai đứa nhỏ này từ bé đã bất hòa,” Nói xong xoay người lại lệnh cho Uyển Uyển: “Còn không mau dẫn khách vào nhà”.

Vân Tiểu ôm quyền, ý cười dịu dàng: “Quấy rầy bà nội rồi”.

Người nhà này thực là thú vị, nếu như tâm trạng không tốt mà thấy cảnh náo nhiệt vừa rồi cũng sẽ ổn. Ngay cả bà họ Bạch bên cạnh nhìn bọn họ ánh mắt cũng đầy hứng thú, xem ra họ họ tới Tô phủ là đúng rồi, để cho hai người lớn tuổi này có thể nói chuyện với nhau nhiều một chút, nói không chừng cũng có ích cho tâm trạng của Bạch bà bà.

Uyển uyển vừa cười mở miệng: “Đi thôi, chúng ta đi vào thôi, mặc dù căn nhà lớn, nhưng bên trong không có gì cả, rất đơn giản, tất cả mọi việc đều phải tự mình làm”.

Uyển Uyển đi trước dẫn đường, Vân Tiểu mời hai bà lão đi trước, còn mình đi theo phía sau. Lưu Tinh và Kinh Vân đi sau cùng.

Kinh Vân và Tô Mạch Trần vừa nhìn nhau đã thấy hợp, lúc này hai người bọn họ đi sau cùng, kẻ vai sát cánh, nghiêm nhiên trở thành huynh đệ tốt của nhau.

Kinh Vân là loại người chỉ sợ thiên hạ không loạn, nhìn Tô Mạch Trần bị áp bức, trong lòng căm giận bất bình thay Tô Mạch Trần, vỗ vỗ vai, nhỏ giọng nói: “Huynh đệ, sau này ta sẽ bảo vệ đệ, không phải chỉ là một nữ nhân thôi sao? Cứ xem ta thay đệ dạy dỗ nàng ta”.

Tô Mạch Trần lập tức cảm động đến rơi nước mắt, ánh mắt kia tràn đầy sùng bái, người này là anh hùng nha, dám đấu với tỷ tỷ hắc đầu là anh hùng.

“Đĩ”. Lập tức, tình cảm hai người thăng lên một cấp, Lưu Tinh đi phía trước quay đầu quét mắt một vòng, im lặng.

Đoàn người bước vào Tô phủ, cửa lớn đóng lại phía sau. Càng đi về phía trước, Uyển Uyển nói không sai, Tô phủ mặc dù có sân rất lớn, nhưng bởi vì không có ai xử lý, cho nên không có trồng hoa cỏ, chỉ có vài cây lớn thưa thớt, phân tán ở trong sân, còn có một ít đá vụn, khắp nơi đều là rêu xanh, nhìn bao quát một vòng có vài phần thê lương, con đường u tối hai bên, cỏ dại mọc lan tràn. Ánh trăng chiếu xuống đình nghi bên kia thật lạnh lẽo thê lương.

Uyển Uyển vừa đi vừa nói.

“Căn nhà này đã có từ rất lâu, hẳn là để lại từ đời ông cố, nghe nói lúc đó ông cố rất uy phong, có thể tự nhiên ra vào hoàng cung, cho nên rất có tiền, nhưng đến thế hệ chúng em thì không còn”.

Uyển Uyển tự giễu nở nụ cười, bà nội đi sau nàng khẽ thở dài một tiếng.

“Thôi, nói đến chuyện này làm gì, dẫn khách tới viện Trầm Hương đi, bà nội hơi mệt rồi, ngày mai lại chào hỏi khách vậy”.

“Dạ, bà nội”. Uyển Uyển gật đầu, nàng biết thân thể bà nội không tốt lắm, không biết hiện tại như thế nào?

Bà cụ xoay người lại chào hỏi Vân Tiểu cùng vài người bên cạnh, sau đó liền rời đi, mặc dù lúc trước nhìn qua tinh thần tỉnh táo, nhưng giờ phút này bóng dáng lộ ra chút mệt mỏi. Vân Tiểu nhún mày, lạnh nhạt mở miệng.

“Uyển Uyển, có phải bà nội em có bệnh hay không?”

“Cũng không biết rốt cuộc là làm sao, bà luôn nói là mình không có bệnh, nhưng em cùng đệ đều cảm thấy bà có bệnh. Từ trước chúng em không có tiền mời đại phu, nên cũng không biết có phải là sinh bệnh không nữa”.

Uyển Uyển đau lòng mở miệng, Vân Tiểu gật đầu, nhàn nhạt mở miệng: “Sáng mai ta xem bệnh giúp bà một chút”.

“Cám ơn chủ tử”.

Uyển Uyển lập tức nhớ tới y thuật của chủ tử, nếu như bà nội có bệnh, chủ tử nhất định có thể chữa được cho bà, thật sự là quá tốt. Nàng kích động gật đầu, quay đầu sai bảo Tô Mạch Trần phía sau: “Đệ đến phòng ta lấy một ít chăn đệm tới đây, thêm cả gối đầu nữa, ngày mai ra phố mua thêm đồ, nằm tạm một đêm nay vậy”.

“Dạ,” Tô Mạch Trần xoay người rời đi, Kinh Vân sớm ôm lấy vai hắn, cười hi hi mở miệng: “Ta giúp đệ đi lấy”.

Hai người liền đứng đình rồi đi, Uyển Uyển dẫn Vân Tiếu và Bạch bà còn có Lưu Tinh đến Trầm Hương viện.

Trầm Hương viện, có lẽ là khu phòng gọn gàng sạch sẽ nhất trong nhà, từ cổng đi vào, chính là một con đường u tối, hai bên con đường u tối đầy những đá lờm chờm, đi qua không xa lại nhìn thấy một khu vườn: có mười mấy gốc cây trúc xanh, bên cạnh trúc xanh trồng vài cây chuối tây, xen lẫn nhau vươn lên, lay động trong làn gió đêm.

Cuối con đường u tối là một loạt căn phòng tường đỏ ngói xanh, những hành lang chạm khắc đã loang lổ, trên thềm đá ẩn hiện cỏ xanh, sương trắng đọng lại trên lá lóc sáng dưới ánh trăng, giống như ánh sáng trên châu. Uyển Uyển đi đầu dẫn đường vào phòng khách, sau đó thấp một cây nến, ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn chiếu lên phòng khách, trong phòng thực trống trải, chỉ có cái bàn, còn có vài cái giá bài trí, nhưng cũng chỉ là giả không. Vân Tiếu quét mắt một vòng, quả thật là rất khó coi, cuộc sống của bọn họ đã không dễ dàng gì, cuộc sống có khôn cùng cũng không bán chỗ này được.

Uyển Uyển nhìn lướt một vòng có chút ngượng ngùng, nhìn Vân Tiếu: “Đây chính là phòng khách, cách vách chính là phòng ngủ, chủ tử có thể ở nơi này, bà bà ở sương phòng bên tay trái, Lưu Tinh cùng Kinh Vân ở một gian bên phải”.

“Được”.

Vân Tiếu gật đầu, đêm đã khuya, có chuyện gì sáng mai rồi nói sau, ngẩng đầu lên dẫn Uyển Uyển: “Ngày mai mời ba người tới quét dọn nhà cửa, vườn lớn như vậy không trang trí cũng không được, mặt khác mua thêm vài thứ, trong sân cũng nên có, không cần quý báu, nhưng vẫn nên thoải mái một chút, cứ dựa theo bản thân mà làm”.

“Chủ tử”.

Uyển Uyển gạt mình, không biết nói gì cho phải, không nghĩ tới chủ tử lại có đề nghị này, nhất thời không biết nói sao, sáng mai còn phải hỏi ý kiến của bà nội, hiện tại đã muộn, mà cả chuyện đi này còn chưa ăn gì, trước tiên cứ đi chuẩn bị cơm tối đã.

“Em đi chuẩn bị cơm tối, mọi người đợi một lát”.

Vân Tiếu phát tay, ý bảo nàng đi đi, còn mình thì cùng bà bà nói chuyện phiếm. Lưu Tinh ở một bên nhắm mắt dưỡng thần.

Bên ngoài nhà, Uyển Uyển đang sai bảo Tô Mạch Trần và Kinh Vân.

“Hai người đem đồ đạc vào trong phòng, sắp xếp cho gọn gàng, ta đi chuẩn bị cơm tối”.

Tô Mạch Trần cùng Kinh Vân sáng khoái đáp ứng, cùng nhau đi làm việc.

Đêm lạnh như nước, ánh trăng sáng trong, sao giăng đầy trời, bầu trời như một tấm vải gấm lộng lẫy, tỏa sáng.

Uyển Uyển nhanh chóng mang cơm tối lên, hai món ăn một món canh, trước ăn tạm tối nay, ngày mai tính tiếp.

Mọi người cũng đều mệt mỏi, ăn xong cơm liền đi ngủ.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, trong viện đã có tiếng người nói chuyện. Vân Tiếu đang ngủ say cũng không thèm quan tâm chuyện gì nữa. Uyển Uyển ở bên giường gọi: “Chủ tử, Bạch bà bà bảo mọi người hãy thức dậy?”

Người đang ngủ mơ màng màng, dứt khoát khoát tay đem chăn mỏng trùm lên đầu, tiếp tục ngủ, khó lắm mới có được giấc ngủ ngon vì sao còn tới quấy rầy. Vân Tiếu oán hận nghĩ, lúc này quả là đang ở trong giấc mộng đẹp cho nên không rảnh mà để ý tới người bên giường.

Uyển Uyển bắt đầu đi nhìn giường, nói thật ra, nàng thật sự không biết Bạch bà bà muốn làm gì. Đương nhiên không phải bà nội nhà nàng, mà là vị Bạch bà bà mà các nàng đã cứu kia, đây là do chính bà bảo mọi người gọi như vậy, cách gọi khác nhau để phân biệt với bà nội nhà nàng.

Bạch bà bà vì sao lại gọi mọi người cùng dậy, hơn nữa chỉ trong một đêm mà hậu viện xuất hiện rất nhiều cốc gỗ hoa mai, hiển nhiên là do Bạch bà làm, rốt cuộc là để làm gì, các nàng cũng không biết nữa?

Uyển Uyển thấy khó xử, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, hóa ra là Bạch bà bà, vẻ mặt không chút biểu cảm. Bà đi đến bên giường, duỗi tay nắm lấy thân thể của chủ tử, ở giữa không trung lúc ẩn lúc hiện. Uyển Uyển hai mắt mở lớn nhìn chăm chăm, mặc dù bà bà chỉ còn một tay, nhưng thật là lợi hại, lại có thể đem người sống treo lên trên không trung, công phu của bà quả là quá lợi hại.

Vân Tiếu đang ngủ say bỗng cảm thấy cả người mình bị rung lắc mạnh, hai tay vẫn còn ôm chặt chăn, không tự chủ lắm bằm.

“Động đất, động đất”. Nàng bỗng bật người tỉnh lại: “Chạy mau”.

Uyển Uyển có chút dở khóc dở cười, mặc dù phần lớn thời gian chủ tử rất lý trí, nhưng có đôi khi lại giống như những cô bé.

Đợi đến lúc nàng phát hiện không phải động đất, mà bị treo ngược giữa không trung, quay lại nhìn bắt gặp khuôn mặt bình thản của bà bà, cho đến khi xác định nàng tỉnh, mới buông tay ra, ra lệnh: “Cho con thời gian một nén hương để chuẩn bị đi ra, nếu không trực tiếp đi ra ngoài”.

Nói xong mặt không chút thay đổi thong thả rời đi, cũng không để ý hai cô nàng ở phía sau.

Uyển Uyển về mặt sợ hãi than, trâu a, ngay cả chủ tử khó bảo cũng có thể thu phục được như thế

Mà Vân Tiểu thì về mặt đau khổ, về mặt mê mang, sau đó hỏi Uyển Uyển.

“Ngày hôm nay làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì mà ta không biết sao?”

Uyển Uyển lắc đầu: “Không biết, vừa rồi bà đã gọi tất cả mọi người tập trung ở hậu viện”.

“Mọi người?” Vân Tiểu đang suy nghĩ không biết mọi người bao gồm những ai. Uyển Uyển nhanh nhẹn mở miệng: “Em, Lưu Tinh, Kinh Vân, đến Tô Mạch Trần cũng bị gọi đến, tất cả đều đợi ở bên ngoài đang chờ chủ tử.”

Vừa nghĩ tới thời gian một nén hương ..... Vân Tiểu lập tức nhanh chóng khác thường nhảy xuống giường, công phu bà quá lợi hại, nếu như bà ra tay thì bản thân mình không có cách nào đối phó được, cho nên biết điều một chút nghe lời mới là tốt, không cần nghi ngờ lời của bà, thêm nữa nàng cũng muốn nhìn xem bà bà muốn làm cái gì.

Uyển Uyển đã sớm chuẩn bị nước rửa mặt, hầu hạ nàng rửa mặt thay quần áo, sau đó hai người cùng nhau ra ngoài.

Dưới thềm đá ngoài phòng, quả nhiên thấy Lưu Tinh và Kinh Vân đứng đó, còn có Tô Mạch Trần, ba người bọn họ đều không rõ mà nhìn bà bà, cho đến khi Vân Tiểu cùng Uyển Uyển xuất hiện, bà bà trầm mặt quát: “Đều đứng thẳng.”

Mấy người lập tức ngoan ngoãn đứng thẳng hàng.

Lúc này, bà bà cũng dịu mặt đi vài phần, thân nhiên mở miệng.

“Mạng ta đây là các ngươi cứu, có ân tất báo, người giang hồ trọng đạo lý này, cho nên ta thiếu nợ ân tình của các ngươi, cần phải trả ơn các ngươi”.

Vân Tiểu cùng Uyển Uyển vừa nghe, thì ra là chuyện này, vội vàng mở miệng: “Bà bà, không cần.”

Bà đã tặng cho các nàng một đôi mặt nạ da dê quý báu, mặt nạ kia cho dù có ngàn vàng cũng khó mà mua được, tuyệt đối là bảo bối hàng thật giá thật.

“Lúc ta nói chuyện thì không được phép tùy tiện mở miệng”.

Sắc mặt bà tối sầm lại mấy phần, Vân Tiểu cùng Uyển Uyển vội vàng cầm miệng. Loại thời điểm này, ai cũng không muốn chọc bà không vui, hiếm khi có được buổi sáng thích thú như hôm nay, làm chút gì đó cũng hay, cho nên hay là cứ đề tùy ý bà đi, chỉ là không biết bà muốn làm cái gì?

“Dạ.”

Bà bà thấy Vân Tiểu và Uyển Uyển biết điều ngoan ngoãn đứng đó, lúc này mới nói tiếp.

“Nhưng là lão bà tử ta đây không có tiền tài hay tài bảo gì khác, chỉ có một thân bản lĩnh, chỉ dạy các ngươi”.

Bà bà nói vậy khiến Vân Tiểu vô cùng kinh ngạc, những người khác cũng trợn mắt há hốc mồm, nói nửa ngày hóa ra bà ấy muốn dạy võ công cho bọn họ. Lưu Tinh và Kinh Vân đã có thân thủ rất tốt, vội lắc đầu trầm giọng nói: “Bà bà, không cần đâu”.

Bà bà trầm mặt, mặt hừng mở miệng: “Các ngươi cho rằng bản lĩnh mình cao cường, nên mới coi thường bà già như ta đây phải không”.

Vân Tiểu nghe vậy biết bà bà không vui, vội lên tiếng quát: “Cầm miệng, nghe bà bà nói”.

Hai người không dám nói cái gì nữa, bà bà về mặt âm trầm tiếp tục nói.

“Chẳng qua, ta cũng không phải đem tất cả võ học trên người dạy cho một người, nhưng các con cũng có thể lựa chọn thứ muốn học, như vậy võ công của ta mới có chỗ hữu ích, cũng coi như là báo đáp các con”.

Bà vừa dứt lời, Vân Tiểu trong lòng nặng nề, nàng biết bà chưa từng vứt bỏ ý niệm báo thù, bà nhất định là muốn quay về Đình phủ, giết Đình Hạo Văn và kỹ nữ thanh lâu kia. Bà lần này hẳn là quyết tâm liều mạng, cho nên mới nghĩ muốn đem võ học trên người truyền dạy cho người khác, mặt khác muốn báo đáp ân tình của các nàng, lại là người tự do tự tại không gì níu kéo.

Nghĩ đến dụng tâm này của bà, ánh mắt Vân Tiểu bỗng cảm thấy cay cay bao phủ một tầng sương mù, bà bà thật là khổ. Vài người bọn họ đều không lên tiếng, chỉ có Tô Mạch Trần cảm thấy mơ hồ, nhưng thấy biểu cảm của mọi người nặng nề như vậy cũng không dám có biểu hiện gì.

Bà bà thấy không khí có chút yên lặng, đã sớm bót giận mà tiếp tục mở miệng: “Thực ra bà già ta đây cũng chỉ là phận nữ lưu, nhưng bản thân cũng tinh thông vài thứ”.

“Bà bà cứ nói”.

Mấy người bọn họ đồng thời mở miệng, cung kính mà tôn trọng.

“Thứ nhất, thuật dịch dung, loại thuật dịch dung này là một loại công phu, không phải mặt nạ, mà là mượn võ công, thậm chí đáng người cũng có thể dịch dung thành nhiều loại người. Thứ hai, Thập Lục Bộ Xuyên Vân, đây là một loại khinh công, không được như Đạp Tuyết Vô Ngân, nhưng cũng không kém mấy phần. Thứ ba, Bích Vân kiếm, loại kiếm pháp này nhất định phải dốc lòng học tập, không nói đến việc bình thiên hạ nhưng bảo vệ bản thân là không thành vấn đề. Thứ tư, âm sát, đây là cầm pháp, loại đàn này rất dễ mê hoặc lòng người, có điều tốt nhất không nên sử dụng nhiều”.

Bà bà nói xong, liền dừng lại nhìn mọi người.

Tất cả mọi người đều rung động, không ngờ bà bà lại biết nhiều thứ như vậy. Vân Tiếu cùng Uyển Uyển không khỏi nghĩ tới buổi tối bà bị hạ độc, nếu như không phải Đình Hạo Văn bí ối hạ độc, chỉ sợ chưa chắc đã đánh thắng được bà, cũng sẽ không có cuộc gặp gỡ hôm nay với bà.

Lưu Tinh và Kinh Vân suy nghĩ một hồi, cũng là người lên tiếng đầu tiên, bọn họ không hứng thú với võ công nhiều lắm, nhưng lại rất hứng thú với Thuật Dịch Dung. Bởi vì, bọn họ gần đây hoạt động không được tiện, tên Thượng Quan Vương gia kia đã gặp bọn họ, nếu bọn họ mạo muội hoạt động ở kinh thành tất sẽ khiến hấn chú ý, sẽ mang tới phiền toái cho chủ tử, vậy nên học thuật dịch dung là tốt nhất, để hành sự.

“Bà bà, chúng tôi muốn học thuật dịch dung”. Lưu Tinh và Kinh Vân đồng thời mở miệng.

Tô Mạch Trần hai mắt tỏa sáng, không khỏi háng hái nhìn chăm chăm bà bà, không ngờ hôm nay lại có được cơ hội như vậy, nguyện vọng lớn nhất của cậu là không bị người ta bắt nạt nữa, cũng vội lên tiếng.

“Bà bà, cháu muốn học Bích Vân kiếm pháp”.

Uyển Uyển bên cạnh cũng vui mừng, nàng không muốn học võ công gì mà chỉ muốn học đàn. Nàng nhớ có lần chủ tử nói muốn nghe đàn, nhưng cả nàng và chủ tử đều không biết đàn, bây giờ có cơ hội tốt thì nàng sẽ học, sau này có thể đánh đàn cho chủ tử nghe.

“Bà bà, cháu muốn học đàn”.

Bà bà không nói chuyện, mà nhìn về phía Vân Tiếu vẫn không nói gì. Vân Tiếu cũng đang suy nghĩ thật kỹ một lượt, cuối cùng cho rằng mình không thể học được những thứ kia, vì sao chứ, bởi vì thường thì luyện võ phải luyện từ nhỏ, nàng đã lớn người như thế này, xương cốt đều cứng, muốn tập võ sợ là mất rất nhiều thời gian, nhất định là sẽ mệt muốn chết, trực giác mách bảo nàng lắc đầu.

“Bà bà, cháu không học”.

Nàng vừa dứt lời ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn nàng chăm chăm, trong đó có ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép của bà bà, về mặt không cho phép cự tuyệt, sải bước tới trước mặt Vân Tiếu.

“Chẳng lẽ luôn trông cậy vào người khác bảo vệ mình, ít nhất cũng phải biết tự bảo vệ mình, như vậy đi, con hãy học Thập Lục Bộ Xuyên Vân, đây là một môn khinh công, ít nhất chạy trốn cũng dễ hơn”.

Cái này gọi là gì chứ, Vân Tiếu nói thầm, cái gì mà chạy trốn cũng dễ hơn, nàng cũng không có tham hại như vậy được không, chẳng qua lời bà bà nói cũng có lý, vậy thì học khinh công đi.

“Được, vậy thì học khinh công đi”.

“Mặt khác cùng học đàn với Uyển Uyển”.

“À”. Vân Tiếu kêu lên, những người khác đều học giống nhau, nàng học hai loại, không phải càng mệt muốn chết sao. Nếu Uyển Uyển đã học đàn, về sau có người đánh là được rồi.

“Không phải mỗi người học một loại sao? Vì sao cháu phải học hai loại?”

“Bởi vì ta nợ con nhiều nhất, cho nên con sẽ học hai loại”.

Bà bà tự cho là đúng mở miệng, mọi người hiểu rõ, đúng vậy, nếu như không phải chủ tử, bọn họ sao có thể nghĩ tới chuyện đi cứu bà bà, cho nên cách nói của bà bà không hề sai.

Chẳng qua bà lại nói thêm một câu: “Tay con và tay Uyển Uyển giống nhau, tính tế linh hoạt, là bàn tay thích hợp đánh đàn”.

Nếu như không phải nàng thích hợp đánh đàn, bà cũng sẽ không để nàng học. Đàn không phải ai muốn học đều được, phải có thiên phú, còn phải có đôi bàn tay đánh đàn, có người sinh ra đã có duyên với đàn, có người cố gắng mười năm cũng không thể bằng người có duyên học một năm, bà thấy hai người này thích hợp học âm sát.

Tay đánh đàn sao? Vân Tiếu và Uyển Uyển đồng thời giơ tay mình ra, cẩn thận nhìn, tính tế mà thon dài, đầu ngón tay tính tế, thật ra rất dễ nhìn, về phần có thích hợp đánh đàn hay không thì các nàng không nhìn ra.

Lúc này bà bà đã nghiêm túc mở miệng: “Được rồi, cứ quyết định như vậy đi, hiện tại đi ăn cơm, từ giờ dần* ngày mai bắt đầu luyện tập”.

*Giờ dần: 3h-5h sáng

“Giờ dần”.

Tất cả mọi người đồng thanh kêu lên, nhất là Vân Tiếu, tiếng kêu kia đúng là tràn đầy không cam. Nàng xuyên tới cổ đại đến nay, vẫn luôn quen ở như trong hoàng cung ăn ngon ngủ kỹ, có khi nào dậy sớm như vậy chứ, khổ thật rồi.

Người thứ hai chính là Tô Mạch Trần, từ khi tỷ tỷ để lại bạc cẩu cũng không đi trộm nữa, gần đây đều nhàn nhả ngày ngày ngủ đến khi mặt trời lên tới đỉnh, hiện tại lại bắt dậy từ giờ dần thật sự là muốn mạng cẩu mà.

Ngẩng đầu lên thì bà bà đã sớm rời đi, chỉ còn lại vài người bọn họ. Vân Tiếu vừa định thân lại liền hạ quyết tâm, nếu bà bà thực sự muốn dạy cho bọn họ thì bọn họ phải học thật tốt.

“Được rồi, mọi người phải chăm học đừng lãng phí ý tốt của bà bà, nếu đã học thì phải học thật tốt, nếu không thì đừng có học nữa”.

“Đạ”. Mọi người đều đồng thanh, vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng đều hạ quyết tâm.

Ngày đầu tiên tại Tô phủ.

Uyển Uyển tự mình tuyển chọn ba bốn người làm, hai gia đình, hai người phụ trách việc vặt trong phòng bếp, bởi vì có nhiều người ăn cơm như vậy tổng không thể để một người làm hết, hai người khác quét dọn nhà cửa, hai gia đình kia phụ trách phân cây cảnh, không cần phải xa hoa quý báu chỉ cần trong phủ xanh tươi một chút.

Vân Tiếu và Uyển Uyển sắp xếp lại Trầm Hương viện, Luru Tinh và Kinh Vân dọn cỏ dại trong sân, Tô Mạch Trần thì phụ trách mua đồ ăn, bởi vì sau này mọi người muốn toàn tâm toàn ý học tập võ công cho nên chuẩn bị cho xong hết.

Đến tận tối muộn, mọi người đều mệt không thở nổi, ăn cơm cơm thơm, uống nước nước ngọt.

Sau khi ăn uống no đủ, tất cả mọi người ngồi ở hành lang nói chuyện phiếm, tất cả đều còn trẻ cho nên khi nói chuyện không câu nệ gì. Ngay cả Luru Tinh và Kinh Vân ở trước mặt chủ tử cũng tự do tự tại, bọn họ chưa từng nghĩ tới trường hợp này, trong lòng đều cảm thấy ấm áp.

Ánh trăng trong vắt, những cánh hoa đào bay là tả trong gió.

Trong sân ngôi nhà bên cạnh có trồng vài cây đào, hiện tại là thời kỳ rụng hoa, vẫn còn một chút hương thơm cuối cùng vương vấn trong không khí.

Mọi người đều cảm thấy thoải mái, nhìn bầu trời đêm đẹp đẽ thật sự là vui vẻ, có điều khi mọi người ngừng tán gẫu một lúc liền nghe thấy mọi giọng nói lạnh nhạt vang lên từ phía thềm đá.

“Đừng quên chuyện giờ dần ngày mai”.

Lời này vừa vang lên, tất cả mọi người liền giải tán, hiện tại không ngủ còn đợi đến khi nào, giờ dần ngày mai phải dậy, hiện tại còn nói chuyện phiếm mai dậy được sao? Nếu như muốn học tập thật sự thì không được phép nơi lòng.

Trong nháy mắt hành lang không một bóng người, chỉ để lại những bóng áo lướt đi.

Một người đứng trên hành lang khẽ mỉm cười, hiếm khi trong lòng lại thấy thoải mái như vậy, những đứa nhỏ này khiến người ta không thích cũng thật khó, bọn chúng rất đáng yêu, ở cùng chúng sau này sẽ không còn phải đau buồn nhiều. Nhất là Vân Tiếu, thật đúng là một nha đầu thấu hiểu lòng người, nếu có duyên, bà sẽ luôn ở lại bên cạnh chúng, chỉ là sống chết còn chưa rõ.

Ngửa đầu nhìn trời, ánh trăng trong trời đêm sáng như gương, ánh sáng bức người.

Trên đời không có việc gì là tuyệt đối, nếu như không phải xảy ra chuyện kia thì bà sao có thể gặp những đứa nhỏ đáng yêu này chứ, cho nên mất đi có lẽ đau, nhưng may mắn bà còn sống, bà lặng yên xoay người về phòng.

Giờ dần, mấy người đứng giờ dậy, đương nhiên cũng có người lại giường, nhưng cũng bị kéo dậy, người kia chính là Vân Tiếu. Vân đại tiểu thư ôm chặt lấy chăn, lại bị xách treo trên không thêm một lần, lại kêu to một lần nữa, sau đó về mặt xanh xao rồi giường.

Thập Lục Bộ Xuyên Vân, ban đầu phải đứng trên cọc hoa mai đi lại, khi bà bà làm mẫu, bộ pháp kia quả thật là tao nhã đẹp mắt, nhưng khi thực sự đứng lên lại hoa cả mắt, khiến người nhìn đầu váng mắt hoa.

Vân Tiếu về mặt đau khổ đứng trên cọc hoa mai, cọc kia cao cỡ nửa người, mà nàng run rẩy bước từng bước, lưng lay trên cọc đến nửa ngày sau mới đứng vững được. Sau đó nhờ quần áo rộng mà khuất chân, nàng bày ra dáng vẻ ta không vào địa ngục thì ai vào, bỗng một nhàn liễu từ trong không trung quất vào bắp chân nàng, đau quá mà phải tiếp tục chuyển sang một cọc hoa mai khác, từ đây bắt đầu gian khổ tập luyện.

Mà Luru Tinh và Kinh Vân bởi đã có võ công bắt phạm, cho nên học thuật dịch dung với bọn họ vô cùng dễ dàng, chỉ cần bà bà dạy bọn họ những điều căn bản, sau đó thì bọn họ tự tập luyện.

Bà Bà lại đến dạy Bích Vân kiếm pháp cho Tô Mạch Trần, bởi vì không có kiếm nên phải dùng cành liễu thay thế, bà cũng chỉ làm mẫu một lần sau đó để hần tự tập luyện. Uyển Uyển mới là người xui xẻo nhất, cho đến lúc này nàng mới phát hiện ra là không có đàn, không có đàn thì học thế nào, bởi vậy

bà bà đành dạy nàng những điều cơ bản trước.

Bóng đêm lạnh lẽo mà ấm áp, mọi người tập luyện dưới ánh trăng, bóng người lơ mờ dưới ánh trăng.

Ngày ngày trôi qua gian khổ mà ấm áp, mọi người cũng phát hiện ra trong quá trình dạy bọn họ thì tâm trạng bà bà cũng đã tốt hơn nhiều, điều này khiến mọi người đều vui mừng, chỉ cần tâm trạng bà bà tốt hơn, bọn họ có ăn chút mệt cũng cam tâm tình nguyện.

Nửa tháng sau.

Vẫn giờ dần, vẫn những con người đó.

Điểm khác bây giờ là bầu trời quang đãng, trăng non mang ánh sáng bàng bạc, trong trẻo như nước.

Trên cọc hoa mai, một bóng dáng nhẹ nhàng bước qua bước lại, tay áo bay bay, những sợi tóc cũng theo đó khẽ lay động tựa như con chim lướt bay, y bào trắng cũng phát phơ trong gió.

Bỗng nhiên, tiếng đàn bang lên giữa khung cảnh yên tĩnh, lướt qua mặt nước dưới bóng trăng, còn vương lại những âm luật quen thuộc.

Một bóng người khác bắt lấy một cành đào, thả người lùi lại, ánh trăng như tô điểm thêm sự mộng ảo cho những đường quyền sắc bén.

Sáng tinh mơ, khi những tia nắng đầu tiên mới ló lên từ đằng đông, chim chóc bắt đầu bay đi kiếm ăn, làn sương mỏng dần tan.

Người thu tay, người nhảy xuống khỏi cọc hoa mai, người thu đàn, hành động lưu loát chỉnh tề.

Mặt ai cũng đỏ au giống như những quả đào chín nhưng khóe môi lại là những nụ cười nhẹ, bình thản nhìn bà bà đang đi đến. Bà bà thần thái an tường, ống tay áo nhẹ lay động, dường như đứng rất xa nhưng ngay lập tức đã xuất hiện trước mặt mọi người.

“Nửa tháng qua, mọi người đã bước đầu nhập môn, tiếp theo là quá trình cần phải dốc sức tu luyện, hãy nhớ tâm phải luôn thanh thản, sau này tu vi của từng người thế nào là do chính bản thân tự đạt được, đã nhớ chưa?”

“Dạ, bà bà”.

Vân Tiểu là người đáp đầu tiên, vừa đáp còn vừa lau mồ hôi, mấy ngày nay nàng thấy thân mình mình đã nhẹ nhàng linh hoạt hơn rất nhiều. Có điều đây mới chỉ là bước nhập môn của Mặc Vân Thập Lục bộ, nghe bà bà nói, từ ngày mai phải đeo thêm bao cát vào chân để luyện thập, có như vậy sau này thân thể mới nhẹ như chim yến được.

Bà bà vừa lòng cười, lúc này, có hai ma ma đi đến, một người mặt lạnh lùng, một người cười tủm tỉm mở miệng.

“Các chủ tử, đã đến giờ dùng bữa”.

Vân Tiểu nhú mày, hậu viện này không cho phép hạ nhân đi vào, sao hai người này lại đến đây.

Uyển Uyển cũng nghĩ vậy: “Các người to gan thật, ai cho phép các người vào đây, nhanh đi ra, sau này không được cho ai bước vào”.

Ma ma mặt mày hớn hờ kia không nhịn được mà phì cười, vì thế lập tức lộ nguyên hình, chính là Kinh Vân dịch dung thành, người còn lại không ai khác chính là Lưu Tinh.

Không ngờ họ đã luyện dịch dung đến trình độ này, có điều bà bà không hề vừa lòng, lập tức bước đến, quan sát một hồi rồi mở miệng trách móc.

“Nhìn đi, một người quá mức lạnh lùng, một người quá cọc nả, hơn nữa dáng đi thẳng tắp không hợp lý, ngay cả giọng nói cũng lộ đầy sợ hãi”.

Lưu Tinh và Kinh Vân nghe vậy, nhanh chóng cúi đầu ngoan ngoan nghe dạy bảo.

Thật ra đám Vân Tiểu với Uyển Uyển nhìn vậy đã tương đối bội phục rồi, trong thời gian ngắn vậy mà học được thế là không tồi, còn hơn họ, hơn nhiều lắm, đương nhiên là do hai người kia đã có sẵn công phu trong người.

Nhưng bà bà hiển nhiên không hài lòng, bởi vì đối với những người thân thủ bất phàm như họ, chỉ làm được vậy hiển nhiên là do không chuyên tâm học tập, vì vậy sắc mặt bà lạnh lùng, Lưu Tinh và Tinh Vân không dám hé răng nửa câu.

“Được rồi, giải tán đi”.

Bà bà nói xong quay đầu đi, bà vừa đi khỏi, Tô Mạch Trần lập tức hóa thân thành khí nhảy qua ôm Kinh Vân mà không ngừng khen.

“Má ơi, thật giỏi á, giống hệt ma ma ở phòng bếp luôn”.

Kinh Vân nghe cậu nói vậy, tâm tình vừa bị đả kích cũng khôi phục không ít, mặt mày hớn hờ, lại đóng giả vẻ mặt của ma ma kia, Vân Tiểu đi đến, nghiêng đầu nhìn nửa ngày, bỏ lại một câu.

“Thật xấu”. Rồi dẫn Uyển Uyển đi.

Lần này đã hoàn toàn đã kích tự tin của Kinh Vân. Kinh Vân nhìn chăm chăm theo bóng chủ tử, biểu tình mếu máo chực khóc. Tô Mạch Trần thấy vậy đau lòng, ôm Kinh Vân kêu huynh đệ huynh đệ, trấn an tâm hồn hắn, cuối cùng người này còn tỏ ra khó hiểu.

“Chủ tử bảo ta trang điểm xấu hay là dịch dung xấu nhỉ”.

Thấy hắn như vậy, Tô Mạch Trần vỡ lẽ mình đã bị lừa, mặt mày tối sầm sút cho hắn một cước, hùng hùng hổ hổ kêu.

“Đi chết đi”.

Thật uổng phí lòng tốt của cậu, còn chuẩn bị một đồng lời lẽ an ủi, kết quả lão già này chính là tên thần kinh, Tô Mạch Trần giận giữ, từ nay về sau sẽ tuyệt giao với thằng nhóc này, đương nhiên cậu sẽ không thừa nhận đã từng len lút tuyệt giao ở trong lòng vài lần rồi.

Hậu viện, lá thông bị gió thổi bay xuống tạo nên một bức tranh thật đẹp.

Lưu Tinh mặt không biểu tình sai bước rồi đi, lúc đi qua Kinh Vân cũng ném lại một câu.

“Ghê tởm”.

Kết quả, Kinh Vân công tử thành người gặp người khinh, hoa gặp hoa ghét, hừ, uổng công hắn dậy sớm, có đáng ghét đến vậy sao? Không vừa mắt đến thế à? Không phải chỉ là học được chút ít thuật dịch dung thôi sao, mới bị bà bà mắng, đám người kia còn... ghen tị, đúng, nhất định là ghen tị mình, nghĩ vậy, đại công tử Kinh Vân lại mặt mày hớn hờ đi ăn sáng.

Cơm nước xong, mọi người trở về phòng nghỉ ngơi.

Vân Tiểu nằm đọc sách trên nhuễn tháp, gió nhẹ thổi đến làm tấm màn trắng bay bay, không khí mát mẻ thoải mái.

Uyển Uyển ngồi bên ngoài đánh đàn, cây đàn này mua ở cửa hàng nhạc khí, cũng không tệ, tuy kém đàn cổ của nàng nhiều, nhưng Uyển Uyển mới nhập môn, dù có là đàn siêu tốt cũng vô dụng. Cơ mà nha đầu này siêng năng hết mức, không như nàng, giờ này mới biết gảy gảy một chút.

Khung cảnh thật êm ả, nhưng một loạt tiếng bước chân đã phá vỡ sự yên tĩnh này.

Tô Mạch Trần chạy vụt đến chỗ Uyển Uyển, vừa thở gấp vừa nói.

“Tỷ tỷ, không xong rồi, bà...”

Vân Tiểu cả kinh, ném sách bật dậy, bên ngoài phòng, dây đàn bỗng đứt, Uyển Uyển cũng bật dậy chạy vào trong.

“Chủ tử...”

Mấy ngày nay chuyên tâm luyện võ, nàng vô tình quên mất bệnh của bà bà, giờ nghe Mạch Trần nói vậy, sắc mặt trắng bệch. Hai chị em từ nhỏ không cha không mẹ, do một tay bà nuôi lớn, bà chính là thân nhân duy nhất của họ, nếu bà có mệnh hệ gì... Uyển Uyển và Tô Mạch Trần không dám nghĩ tiếp.

“Mang hòm thuốc theo”.

Vân Tiểu bình tĩnh nói, Tô Mạch Trần chạy qua bê hòm thuốc, theo sát nàng đi ra ngoài.

Chỗ của Tô bà bà cách Trầm Hương viện khá xa, ba người tuy đã chạy rất nhanh nhưng vẫn phải một nén hương sau mới tới. Qua đó có thể thấy Tô phủ rất rộng, hành lang cột đình, tuy một số đã cũ kỹ nhưng vẫn còn tồn tại.

Đến khi họ đến nơi, bên trong đã có vài người, có vị bà bà dạy võ của các nàng, Lưu Tinh và Kinh Vân, không ngờ họ lại đến trước. Một người đứng trước giường, chiếc giường này cũng có vẻ cũ kỹ, sơn màu đỏ giờ đã loang lổ chỗ hồng chỗ trắng, trông thật tiêu điều.

Vân Tiểu từng bảo Uyển Uyển đổi giường khác cho bà nhưng bà không muốn, bà nói, chiếc giường này đã theo bà vài chục năm, giống như người thân vậy, bà muốn nó theo mình đến hết cuộc đời.

Hẹn giờ bà yên lặng nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt nhưng cũng có vẻ an bình, ánh mắt dịu dàng nhìn mọi người xung quanh, bà không ngờ khi mình sắp chết lại có nhiều người ở cạnh đến vậy, không hề cô đơn như bà đã nghĩ, mà Uyển Uyển và Mạch Trần cũng đều có nơi nương tựa, nhiều năm chống đỡ của bà cũng chỉ đến giờ khắc này.

Vân Tiểu vừa đến, mọi người đã tách ra một chỗ cho nàng, Uyển Uyển và Tô Mạch Trần nghẹn ngào nói.

“Bà, sẽ không có việc gì, bà sẽ không sao cả”.

Vân Tiểu lập tức cầm tay bà bắt mạch, trên gương mặt điềm tĩnh hiện lên vẻ khó coi, kiểm tra vành mắt của bà rồi đến đầu lưỡi, cuối cùng nàng lắc đầu, nhẹ nhàng đứng dậy.

Uyển Uyển và Tô Mạch Trần thấy nàng như vậy, điên cuồng chạy đến, khóc nức nở.

Mọi người có mặt không ai không đổ lệ, Vân Tiểu vốn đứng ngoài vòng người cũng không nhịn được hồng hốc mắt, thật ra bệnh của bà đã sớm rất nặng, bệnh này nếu người bình thường mất phải đã sớm không trụ được rồi, Bà đã chống đỡ tới hôm nay, có thể thấy được sự kiên cường của bà, nhớ buổi tối đầu tiên nàng đến, bà đứng dưới ánh trăng, gương mặt vui vẻ, tinh thần hưng phấn, giống như một vị thần vậy, hiện giờ vì thấy Uyển Uyển và Mạch Trần đều có tương lai rõ ràng, cho nên chút hơi cuối cùng cũng không chống nổi nữa.

Tô bà bà thở phì phò, đưa tay xoa đầu Uyển Uyển và Mạch Trần, chậm rãi dặn dò.

“Uyển Uyển, Mạch Trần, đừng buồn, bà vốn nghĩ sẽ chết đi trong lạnh lẽo, chết cũng không nhắm mắt, nhưng giờ thấy các con có cuộc sống tốt như vậy, bà cũng yên tâm, sau này hãy sống thật tốt, bà sẽ ở trên trời dõi theo các con”.

Uyển Uyển và Tô Mạch Trần nghe vậy lại càng khóc lớn, lúc này, Tô bà bà vươn tay quờ quạng xung quanh: “Tiểu Nhi, Tiểu Nhi”.

Mọi người đều biết Vân Tiểu là nữ hài tử, cho nên bà vẫn luôn coi nàng là đứa trẻ, gọi nàng là Tiểu Nhi.

Vân Tiểu lập tức đi tới, vươn tay nắm lấy tay bà.

“Tiểu Nhi, ta biết cháu là đứa trẻ tốt, Uyển Uyển có cháu che chở, ta đi cũng an lòng, Tiểu Nhi, giúp ta chăm sóc chúng, được không? Nơi này cũng là nhà của Tiểu Nhi, về sau các cháu hãy thương yêu đùm bọc lẫn nhau”.

Mắt bà ngấn nước, từ từ lăn xuống hai bên, bà nhìn tất cả mọi người xung quanh một lần, cuối cùng dừng lại ở bà bà tóc bạc, vươn tay nắm lấy tay bà.

“Chúng cũng là cháu của bà, hãy quên thù hận đi”.

Không ngờ Tô bà bà lại tinh ý như vậy, có thể nhận ra được sự hận thù trong lòng bà bà tóc bạc.

Bà nói xong câu đó, hơi sức trút hết, vốn nghĩ sẽ chết không nhắm mắt, nhưng giờ lại có thể bình thân ra đi, bởi vì Uyển Uyển và Mạch Trần của bà đã trưởng thành, có người có thể làm chỗ dựa cho bọn họ, đây là chuyện làm bà yên tâm nhất.

Cánh tay vô lực hạ xuống, đôi mắt từ từ nhắm lại, trên môi vẫn còn vươn nụ cười, giống như đang yên giấc.

Uyển Uyển và Mạch Trần khóc rống, ra sức lay vai bà, nhớ lại những năm tháng bà bà chăm sóc, dạy dỗ họ.

Nơi này chính là nhà của các con, dù chúng ta có nghèo đến đâu cũng không thể bán nơi này, bởi vì còn nó, dù Khất Nhi và Cầu Nhi đi xa đến đâu, bà cũng sẽ ở đây, đợi các con trở về nhà.

Vì vậy dù rất nghèo nhưng bà vẫn không hề nghĩ đến việc bán nơi này, nếu biết bà bà mắc bệnh, dù họ có bán căn nhà này cũng sẽ không chớp mắt, vì có bà mới là có nhà.

Trong phòng tang thương.

Vân Tiểu đi đến, vươn tay ôm lấy Uyển Uyển và Mạch Trần, chậm rãi nói: “Đừng buồn, bà đi rất yên lòng, hai đứa là điều khiến bà lo nhất, hiện giờ bà đã được an tâm, thật ra bệnh của bà sớm đã rất nặng rất nặng, nếu không phải cố gắng trụ được đến giờ, e là đã sớm ra đi rồi, bà nhất định rất mệt rất mệt, cho nên giờ hãy để là yên bình ra đi”.

Tô bà bà qua đời.

Vân Tiểu và Uyển Uyển an táng bà, nhà họ Tô cũng không có thân thích gì, chỉ có mấy người họ cúi đầu trước bia mộ bà, cả đời long đong, cuối cùng cũng được an tâm ra đi, cũng coi như một sự an ủi.

Trong phủ, thiếu đi tiếng cười của Uyển Uyển và Mạch Trần, thật sự rất lạnh, hai chị em vẫn ở lì trong phòng bà, ai gọi cũng không ra.

Vân Tiểu cũng kệ bọn họ, nàng vẫn như trước thúc dục luyện công lúc giờ dần, giờ trên vai giống như nặng hơn, đó là trọng trách Tô bà bà giao cho nàng, nếu nàng đã đồng ý chăm sóc Uyển Uyển và Mạch Trần, vậy nàng nhất định sẽ làm được, ít nhất nếu mạnh hơn một chút, sẽ có thể bảo vệ được những người bên cạnh, nàng không thể luôn trông cậy vào sự bảo vệ của người khác.

Cho nên hiện giờ nàng rất tự giác dậy đúng giờ luyện tập môn kinh công Mặc Vân Thập Lục bộ, khi nhân nhả thì luyện đàn, không hề lười biếng.

Bà bà tóc bạc thấy nàng luyện tập, đôi mắt ngày càng sáng, thần tình vui mừng.

Bảy ngày sau, Uyển Uyển và Mạch Trần bước ra từ phòng Tô bà bà, người gầy độc đi, nhưng tâm trạng cũng đã ổn định lại.

Lúc bà ra đi lo lắng nhất là bọn họ, vậy bọn họ nhất định sẽ không để bà không an tâm, cho nên từ nay bọn họ sẽ chăm chỉ luyện võ, không để bất kì ai bắt nạt được họ.

Vân Tiểu thấy vậy, lòng cũng xót xa, vỗ vỗ vai hai người.

“Đừng buồn, hai em còn có chúng ta mà”.

Đúng vậy, may rằng còn có bọn họ, nếu không hai người cũng không biết có thể vượt qua thế nào, hơn nữa lúc bà đi cũng có nhiều người bên cạnh, cũng thấy âm áp phần nào.

“Dạ”.

Mấy người tiếp tục ở trong Tô phủ, không ngừng luyện công, trình độ thăng tiến nhanh chóng, dù không phải xuất thần nhập hóa nhưng cũng học được bảy tám phần do bà bà dạy. Bà bà cũng rất vừa lòng, hơn nữa bà cũng luyện lại được võ công lúc trước, dù không bằng khi xưa, nhưng đối phó với tên khốn kiếp Đinh Hạo Văn thì cũng đủ sức. Ở rất nhiều mặt, do có bà bà giúp sức nên tên Đinh Hạo Văn kia mới có thể thuận lời ngồi lên ngôi vị minh chủ võ lâm được người người kính trọng, ai nghĩ đến hẳn là một kẻ tệ bạc như vậy.

Giờ ngo trong một ngày của ba tháng sau.

Bà bà gọi mọi người vào phòng khách, sắc mặt nghiêm nghị nói.

“Bọn nhỏ, thứ nên học các ngươi cũng học xong rồi, luyện võ không phải chuyện một hai ngày, phải nhớ kỹ, về sao không được lười biếng, không được dễ thua kém bất kể kẻ nào”.

“Bà bà”. Mọi người kêu lên, hiểu ý nghĩ câu nói của bà, dường như bà muốn rời khỏi, mọi người cảm thấy không nỡ, ở chung lâu như vậy, ai cũng có tình cảm, hiện giờ bà bà đi, trong viện lại càng lạnh lẽo.

“Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, lúc nên đi thì phải đi”.

Uyển Uyển và Mạch Trần lại khóc, nhớ tới bà của mình, hiện giờ bà bà tóc bạc cũng muốn đi, trong lòng họ rất khó chịu.

“Bà bà, bà ở lại đi, còn có chúng con mà, chúng con sẽ chăm lo cho bà, bà đừng để ý tên khốn kia nữa, chắc chắn hẳn sẽ gặp ác báo”.

“Nếu ta không đi, cả đời này sẽ có bóng ma trong lòng, cho nên chuyện này phải được chấm dứt”.

Bà bà đứng dậy, thật kiên định, bà quay đầu nhìn Vân Tiểu này giờ không nói gì, vươn tay nắm vai nàng.

“Tiểu Nhi, con là đứa trẻ tốt, tấm lòng lương thiện, ông trời sẽ đối tốt với con, con phải chăm sóc mình cho tốt, đừng quên, đằng sau còn có bọn nhỏ cần con chăm sóc”.

“Bà bà, con biết, chúng con sẽ chờ bà trở về”.

Vân Tiểu điềm tĩnh đáp, ngẩng đầu nhìn Kinh Vân, trầm giọng mệnh lệnh: “Kinh Vân, ngươi cùng bà bà đến Tô thành, nhớ đừng để bà bà bị thương”.

“Rõ, chủ tử”.

Kinh Vân nghe lệnh, bà bà lại không đồng ý, nhưng một khi Vân Tiểu đã quyết làm chuyện gì thì không ai có thể thay đổi, đừng thấy nàng bình thường luôn cười tủm tỉm ngọt ngào đáng yêu mà coi thường, chỉ có người của nàng mới biết, nàng đã quyết, không ai làm trái được.

Bà bà đành mặc kệ, cuối cùng Kinh Vân cùng bà bà quay về Tô thành, mọi người cũng yên tâm hơn. Trước khi đi Vân Tiểu còn đưa cho bà rất nhiều được, độc được này, giải được này, cần gì có đó, một đồng binh bình lộ lộ lớn, cuối cùng bà bà cũng sinh ra ý nghĩ, chỉ cần báo thù xong, bà lập tức sẽ trở về ở với bọn nhỏ này.

Sau khi bà bà đi rồi, mọi người lại tiếp tục hăng say luyện võ.

Tập võ không phải chuyện nhất thời mà là cả một quá trình tích lũy, mà hiện tại các nàng không thể cứ ăn không ngồi rồi, phải tìm việc làm.

Cho nên Vân Tiểu tập hợp mọi người, quyết định hướng đi sau này.

Đầu tiên để Mạch Trần mở một tửu lâu, mục đích là để tìm hiểu tin tức.

Mặc khác sẽ mở một y quán, nhằm phục vụ những người giống Tô bà bà, nếu không có tiền, có thể đến đây chữa bệnh, không nhất thiết phải trả tiền, chỉ cần có duyên nhất định sẽ được chữa trị. Đương nhiên không phải trộm cướp đầu đường cũng có thể chạy tới chữa bệnh được, người như vậy, đừng nói ngàn vàng, ít ra phải mấy chục ngàn lượng vàng nàng mới chữa cho.

Vì đã định ra hướng đi, Vân Tiểu và Uyển Uyển dịch dung đi tìm nơi thuê đất dùng làm y quán.

Mạch Trần và Lưu Tinh đi tìm nơi mở tửu lâu, hai nhóm người phân nhau hành động.

Lớp dịch dung bằng mặt nạ da dê này thật là báu vậy, mỏng như cánh ve, căn bản không ai phát hiện ra đây là mặt nạ, trắng nõn mềm mại vô cùng, Vân Tiểu biến thành một thiếu niên tuấn mĩ, vừa không phải Vân Tiểu, cũng không phải Phượng Quan, mà là Lãnh Nguyệt công tử, Uyển Uyển trở thành tỷ nữ Ngọc Uyển. . . . . Đây là lần đầu tiên các nàng xuất hiện ở Yên Kinh sau khi trở lại, ngồi trên xe ngựa xa hoa dạo quanh các phố, vẫn chưa tìm được

nơi ưng ý.

Cuối cùng hai người quyết định vào tửu lâu ngồi nghỉ, dù sao chuyện thuê đất cũng không gấp.

“Đi Thăm Vũ lâu”.

Vân Tiểu nói với lái xe ngựa, đây là người mới tuyển của Tô phủ, rất quen thuộc Yên Kinh, “Dạ, công tử”.

Người lái xe ngựa này là người trung thực, vừa nghe thấy chủ tử nói lập tức đáp rồi điều khiển xe quay lại ngã tư phồn hoa nhất Yên Kinh, dừng lại trước cửa Thăm Vũ lâu.

Giữa trưa mặt trời nắng gắt, tòa tửu lâu này càng trở nên bắt mắt, ngói lưu ly phản chiếu ánh mặt trời, chữ vàng khắc trên biển hiệu như rồng bay phượng múa: Thăm Vũ lâu, từng chi tiết đều lộ vẻ xa hoa phú quý, trên biển hiệu vàng là cây tử đằng xanh biếc, vàng và xanh hòa với nhau, cao nhã không nói nên lời.

Xem ra ông chủ đứng sau nơi này là người vừa có tiền vừa có thẩm mỹ, chỉ một chiều này đã hấp dẫn rất nhiều người.

Vân Tiểu và Uyển Uyển vừa xuống xe đã khiến mọi người xung quanh chú ý.

Thiếu niên phong lưu phóng khoáng, phong tư hơn người, lập tức thu hút mọi ánh nhìn, ngũ quan đẹp như khắc, thật sự giống một bức họa mỹ nhân, nhưng lại không dính vẻ son phấn như nữ tử, toát ra vẻ tao nhã mà tinh tế không thể diễn tả bằng lời.

Rồi lại nhìn mỹ tử xinh đẹp bên cạnh hắn, lại thêm không nói nên lời, da thịt trắng trẻo mịn màng, gò má hồng hào giống như màu áo nàng mặc, tựa như một đám mây ngũ sắc, làm người ta chỉ cần nhìn là không rời mắt.

Mấy người xung quanh bắt đầu bàn tán, Vân Tiểu và Uyển Uyển điềm nhiên đi vào Thăm Vũ lâu, hiện giờ trình độ của các nàng đã lưu loát như mây bay nước chảy rồi, tao nhã hơn người, không hề có chút gượng gạo. . . .

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Y Quán

Thăm Vũ lâu.

Trong nhà gian của lầu hai có hai nam tử tướng mạo xuất chúng, một người lười biếng tựa vào nhuyễn tháp, hắn khoác trên người trường bào màu tím, ở góc vạt áo đang khẽ bay khâu thêm mấy đóa tường vân bằng chỉ vàng trông thật tao nhã quý phái. Ngũ quan cũng rất đẹp, lông mi dài nhỏ, đôi mắt cũng vậy, da thịt mượt mà như ngọc bích, ánh mặt trời chiếu vào khiến cho vẻ đẹp ấy càng thêm trong trẻo. Chỉ là đôi mắt quá lạnh, không có chút độ ấm, lúc này đôi mắt ấy đang nheo lại nhìn nam tử đối diện.

“Lâm, người đó thật sự lợi hại như thế?”.

Tuy là câu hỏi nhưng ngữ điệu rất lạnh lùng.

Nam tử đối diện mở mắt, đôi mắt đen như mực cũng chứa đựng sự lạnh lẽo, cả người tỏa ra khí lạnh như hàn băng, trên người hắn là cẩm bào màu đen cực kì trân quý, đai lưng bằng vàng, cả người toát lên khí phách phóng khoáng.

Hắn nhìn nam tử ngồi trước mặt, hơi ngạc nhiên nhưng cũng không nói gì, một tay nhẹ nhàng thưởng thức chén trà bằng men xanh, hiếm khi tên lạnh lùng này mở miệng, cho nên hắn cũng không muốn trả lời một cách dễ dàng, mỗi lần muốn mời kẻ này đi bàn việc đều thật khó khăn.

“Ngươi còn chưa từ bỏ việc chữ trị cho nàng ta”.

“Là ta hại nàng ấy”. Người kia cuối cùng cũng có chút cảm xúc, sầu não nhàn nhạt đọng đầy đáy mắt. Thời niên thiếu do tính cách còn bồng bột, rất hiếm thân thiết với người khác, khi đó, chỉ có một tỷ nữ bên cạnh là có vẻ thân quen hơn một chút, ở thời điểm mơ hồ ấy, tình cảm tốt đẹp cũng từ từ nảy sinh. Nhưng gia tộc như bọn họ làm sao có thể cho phép công tử thân thiết với một nha hoàn nhỏ bé, bởi vậy nàng bị đuổi đi, đến khi hắn tìm thấy nàng, nàng đã trở thành si ngốc, lúc đó đã xảy ra chuyện gì, không một ai biết.

Giờ tuy đã hiểu đó chỉ là thứ tình cảm nông nổi thời trẻ, nhưng nữ nhân ấy bởi vì hắn mà thành như vậy, sao hắn có thể coi như không có việc gì.

“Thật không hiểu nổi ngươi, chẳng qua chỉ là một tỷ nữ, đáng để ngươi hao tâm tốn sức vậy à, nếu cảm thấy nợ nàng, chi bằng chọn cho nàng một kẻ đơn giản trung thực, nuôi ở trong phủ là được, để nàng cả đời không lo chuyện áo cơm, thế không phải rất tốt sao? Hay là thật ra ngươi còn...”.

Thượng Quan Lâm nhìn nam tử đối diện đầy nghi ngờ, đôi khi hắn thật không hiểu người này nghĩ gì, thích trồng hoa trồng cỏ, còn nói mỗi bông hoa đẹp

đều nên được đối xử thật tốt.

Thứ đạo lý này hẳn chẳng thể đồng tình, hoa có đẹp đến đâu, cũng chỉ để ngắm mà thôi.

Nhưng hẳn cũng không muốn tranh luận với kẻ điên, hơn nữa người này có thể vì một nha hoàn mà đối xử lạnh lùng với cha mẹ, không biết đầu óc hẳn có bệnh hay là tư duy có vấn đề.

“Người không hiểu, Lâm, người tên Phượng Quan kia thật sự tài giỏi?”.

Dạ Vô Quân khề nhượng mảy, hẳn biết nói chuyện với tên họ Thượng Quan này sẽ không tìm được quan điểm chung, nói nữa cũng tốn công vô ích. Hôm nay hẳn tìm Thượng Quan Lâm là bởi có rất nhiều người tán dương y thuật cao siêu của quý thủ Phượng Quan, hẳn muốn xác định lại xem người kia có phải tài giỏi thật không, nếu là thật, dù tốn bạc vạn hẳn cũng muốn mời Phượng Quan chữa bệnh cho Xảo Phàm.

“Xét y thuật thì giỏi thật, nhưng kẻ này rất xảo quyết, rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, giờ không biết đang ở đâu”.

Thượng Quan Lâm nhớ đến tên nham hiểm kia lập tức nghiêng răng nghiêng lợi. Lần trước sau khi rời Phong Nha Quan thì không có chút tin tức gì nữa, phái Mộc Ly đi theo dõi hẳn, ai ngờ Vân Trinh giúp hẳn kim thiền thoát xác, lặn mất tăm không còn bóng dáng. Giờ đừng nói Dạ Vô Quân, cả Hoàng thượng cũng đang tìm Phượng Quan, nhưng đều bật vô âm tín, giống như người như vậy đã bốc hơi khỏi thế gian vậy.

“Nếu là thật, ta nhất định sẽ tìm được hẳn”.

Dạ Vô Quân lạnh lùng nói, hẳn chỉ cần biết thực lực của người kia thế nào rồi sẽ tìm mọi biện pháp để tìm ra.

Thượng Quan Lâm nghe Dạ Vô Quân nói vậy thì cười: “Nếu có tin tức của hẳn, nhất định phải báo cho ta”.

Dạ Vô Quân chau mày: “Người tìm hẳn làm gì?”.

Thượng Quan Lâm ngẩn người, có chút ngượng ngùng, thật sự thì tìm hẳn làm gì, tìm hẳn làm gì, đúng rồi, trêu đùa tên kia rất vui, bao nhiêu năm qua, hẳn chưa từng gặp được người nào không sợ mình, hơn nữa còn giương nanh múa vuốt trước mặt mình, tìm được kẻ kia rồi, hẳn nhất định phải kết bái huynh đệ, về sau cùng kẻ vai sát cánh, Thượng Quan Lâm nghĩ vậy.

Nhã gian chợt yên lặng khiến sự ồn ào dưới lầu thêm rõ ràng, hai người hơi nghiêng người nhìn xuống.

Trước cửa đại sảnh là hai người rất thu hút ánh mắt quần chúng.

Một thiếu niên như ngọc và một nữ tử thướt tha, hai người vừa xuất hiện đã khiến xung quanh xôn xao.

Dung nhan thiếu niên kia tựa ngọc, da thịt trắng nõn, mi cong như cánh liễu, đôi mắt to sâu thẳm như hồ nước, vừa chuyển động liền tỏa sáng, đôi môi sáng bóng mê người dưới cái mũi cao nhỏ, đáng đi tao nhã, tay cầm chiếc quạt hơi hơi phe phẩy trông thật phong tao. Mắt tùy ý quét qua lập tức dẫn đến rất nhiều tiếng hít khí, trong đại sảnh chắc hẳn có rất nhiều phụ nữ.

Nữ tử đứng cạnh hẳn là tỷ nữ của hẳn, tình cảm giữa hai người hình như rất tốt, chụm đầu thì thăm, thân mật tự nhiên.

Một tỷ nữ mà xuất sắc như vậy, thật sự làm người ta khó tin, người này rốt cuộc là ai?

Thú vị, Thượng Quan Lâm và Dạ Vô Quân nhìn nhau.

“Yên Kinh có người tuyệt sắc như vậy từ khi nào nhỉ, sao chúng ta lại không biết đây?”.

“Không biết từ đâu chạy tới, thật là kinh diễm quá đi”.

Dạ Vô Quân bóp trán, nghiêng người trở về, đối với những thứ không liên quan, hẳn rất ít khi cảm thấy hứng thú.

Hiện giờ điều hẳn quan tâm nhất là làm sao tìm được quý thủ Phượng Quan nổi danh thiên hạ kia. Xảo Phàm không thể chờ thêm nữa, nếu không sẽ lỡ mất thanh xuân của nàng.

Mà bên cửa sổ, Thượng Quan Lâm vẫn quan sát như trước, khí lạnh quanh người tán đi không ít.

Cảnh này khiến Dạ Vô Quân khá kinh ngạc, tên Thượng Quan Lâm này đôi khi thật sự rất lạnh lùng, trước giờ hẳn cũng không quá hứng thú với thứ gì, nếu nói có, trừ cái người ở trong cung kia thì không có ai khác, hiện giờ hẳn lại thấy hứng thú với hai người bên dưới, là với công tử kia, hay là mỹ nhân?

“Ta đi đây”.

Dạ Vô Quân đứng lên, hẳn phải bắt đầu tìm người, không có thời gian lãng phí ở đây.

Thượng Quan Lâm quay đầu, tốt bụng nhắc nhở một cách hiếm hoi.

“Người đừng phí công làm gì, kẻ kia rất gian trá, hiện giờ hẳn đang ở Yên Kinh, không chừng đứng ở trước ánh mắt trời, chỉ là không cho mọi người tìm

được thôi”.

Trên gương mặt tuyệt mỹ của Dạ Vô Quan xẹt qua sự ngạc nhiên, nhìn chăm chăm Thượng Quan Lâm vẫn đang chú ý tình hình dưới lầu.

Về mặt vừa rồi của kẻ này thật là hiếm thấy, môi mắt, khoe môi đầy ý cười.

Chẳng lẽ...?

Dạ Vô Quân lắc đầu, hy vọng là mình nghĩ nhiều, mở cửa chuẩn bị ra ngoài, còn lâu hấn mới tin kẻ này, dù sao cũng không thể ngồi chờ mãi được, đang định đi bỗng nhớ ra một chuyện, trầm giọng nói.

“Gần đây Thần Long cung có chút bất thường, các người phải cẩn thận, nghe nói tứ đại hộ pháp của Mộ Dung Xung đều bắt đầu hành động”.

Nói xong, Dạ Vô Quân mở cửa bước ra ngoài.

Thượng Quan Lâm hồi phục tinh thần, lui trở lại, sắc mặt trở nên nghiêm trọng, tứ đại hộ pháp của Thần Long cung cũng thần bí như Mộ Dung Xung vậy, không ai biết mặt, chỉ biết mỗi khi xuất hiện, bọn chúng đều đeo mặt nạ.

Lược Hoa, Lộng Ảnh, Tàn Hồng, Lạc Nhật.

Tứ đại hộ pháp của Thần Long cung, mọi người chỉ nghe danh chứ chưa từng thấy mặt, không ngờ lại đồng thời xuất hiện. Thần Long cung muốn làm gì, Thượng Quan Lâm sốt ruột, tâm trạng nặng trĩu ngồi trong nhĩ gian, chuyện này có nên báo với hoàng huynh không?

Tin tức đến từ Dạ Vô Quân tuyệt đối chính xác, bởi vì Thảm Vũ lâu chính là tổ chức tình báo của người này, đây cũng là nguyên nhân hấn ta thường đến đây, đừng nhìn Dạ Vô Quân lạnh lùng mà lầm, tin tức của hấn rất linh động.

Dưới lầu.

Theo ý Uyển Uyển, tiểu nhị đưa bọn họ đến một góc yên tĩnh trong đại sảnh.

Vân Tiểu và Uyển Uyển ngồi xuống, điềm nhiên nhận ánh mắt đến từ bốn phía, bản thân lại quan sát bài trí xung quanh.

Không ngờ Thảm Vũ lâu này chỉ là đại sảnh thôi cũng đã đặc biệt rồi, thảm lót vào vàng ánh sắc xanh, sắp tới mùa hạ, bài trí như vậy khiến người ta cảm thấy rất mát mẻ, hai bức màn màu xanh trúc khê bay, và cả bàn ghế bên cạnh đều là loại gỗ Hoàng Lê cao cấp.

Vân Tiểu đang quan sát, tiểu nhị đã bung trà vào, Thiết Quan Âm thượng đẳng, còn có điềm tâm tốt nhất của tửu lâu, sắc hương vị đầy đủ, nơi nơi đều ngập tràn trong tạo nhĩ.

Tiểu nhị lui xuống, Uyển Uyển nhẹ nhàng châm trà cho Vân Tiểu, hương trà lượn lờ khắp phòng.

Quả nhiên là trà ngon, Vân Tiểu nhẹ nhàng nâng chén, dường như lúc này nàng mới chú ý đến những người ngồi trong tửu lâu, vừa phẩm trà vừa đánh giá những người khách, thỉnh thoảng có mấy người chụm đầu nói gì đó, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào nàng và Uyển Uyển.

Nàng cũng không để tâm, hôm nay xuất hiện có hai mục đích, một là đến xem thiết kế của Thảm Vũ lâu, hai là làm nổi bật bản thân, nếu chuẩn bị mở y quán, đương nhiên nàng phải lộ diện, giờ coi như là đi trước một bước.

Có điều nhìn một vòng, Vân Tiểu phát hiện ra một người mà nàng không ngờ đến, Lý Nhược Vân. Nữ nhân tự cho mình là thanh cao, một lòng tiến cung ấy lại ở trong tửu lâu này, ả cũng không giống những nữ nhân khác, thấy nàng đã đỏ mặt, ngược lại còn tỏ ra khinh thường. Mắt ả thỉnh thoảng liếc về phía lầu hai, Vân Tiểu thấy vậy liền hiểu, nữ nhân này lúc nào cũng nghĩ câu rửa vàng mà, thật đúng là có dã tâm, vậy nhĩ gian lầu hai hôm nay có ai nhĩ? Vừa rồi có vài ánh mắt từ đó nhìn nàng, chắc hấn là người có thân phận tôn quý rồi. Nghĩ vậy, Vân Tiểu tiếp tục đánh giá các nữ nhân khác, mấy thiên kim nhà quan đang phẩm trà, Lý Nhược Vân ở trong đám nữ nhân ấy lại có chút không bằng, có điều ả cũng không để ý, chỉ cần câu được một nam nhân, ả lập tức có thể bay lên làm phượng hoàng, giúp phụ thân và huynh trưởng thăng tiến.

Lý Nhược Vân vừa uống trà vừa quan sát động tĩnh trên lầu, nha hoàn đứng cạnh thì thầm.

“Tiểu thư, vị công tử bên kia thật là đẹp, ngay cả nha hoàn cũng đẹp như vậy”.

Nha hoàn đầu tiên là hãm mộ, sau là ghen tị.

Lý Nhược Vân hừ lạnh, nhìn qua một cái, khinh thường, khắp Yên Kinh này, chưa có công tử nhà quan nào mà ả chưa gặp, cho nên, người kia trừ bộ dạng đẹp, e là thuộc loại chẳng có tiền đồ gì, mục tiêu của nàng là người trên lầu.

Trong đại sảnh, ai cũng có suy nghĩ riêng, đột nhiên có tiếng bước chân trên bậc cầu thang.

Một bóng người nho nhĩ như trúc xuất hiện, trường bào màu tím kết hợp với ngũ quan tuấn mỹ, thật là quý khí không nói nên lời, về mặt lạnh lùng xa cách lại càng khiến người ta rung động.

Người này chính là đệ nhất công tử Yên Kinh Dạ Vô Quân.

Dạ Vô Quân xuống lầu, tùy ý quét qua đại sảnh một vòng, hiểu rõ tình hình, những nữ nhân rồi việc này, ý vào việc nhà có tiền liền đến lầu tìm hiểu tin tức, phàm là nơi có đại quan hoặc hoàng thân quốc thích thường hay tới, mấy kẻ này đều chạy đến uống trà, tâm tư không cần nói cũng rõ.

Có thể thấy đây đều là một lũ ngốc, hoàng thân quốc thích thân phận tôn quý, sẽ tùy tiện mang một nữ nhân gặp ở lầu về nhà sao? Một đám dong chi tục phẩn, Dạ Vô Quân lạnh lùng nhìn một bóng người cách đó không ra, nhìn gần thiếu niên kia lại càng tuần mỹ, có điều hẳn không có hứng thú làm quen với người lạ.

Dạ Vô Quân phát tay rời đi.

Dưới lầu, ai ai cũng thất vọng, tiếng thở dài liên miên.

Vân Tiếu vẫn uống trà như trước, vì Dạ Vô Quân, mọi người dường như đã quên hai người ngồi đây.

Tuy hình dạng hiện giờ của nàng tuần tú, nhưng so với những công tử gia thế hiển hách, ai nặng ai nhẹ, đám nữ nhân này đều hiểu rõ, ai không muốn vinh hoa phú quý chứ.

Tiếng bàn tán lại không ngừng truyền vào tai.

“Nghe nói Đông Tần sắp liên hôn với Bắc Yến”.

Một giọng nói cắt ngang suy nghĩ của Vân Tiếu, Đông Tần Bắc Yến liên hôn, nàng không tự chủ nghĩ lại bữa đại thọ hôm ấy, ánh mắt to gan nóng bỏng của Yến Linh kia, khỏe mỗi kẻ nhếch, không ngờ nữ nhân kia lại thành công, có điều Thượng Quan Diệu đã “được” chưa không biết?

“Giờ không có Hoàng hậu, con ngốc kia bị phế, công chúa Bắc Yến đó đến làm Hoàng hậu chắc”.

“Biểu ca của ta làm thị vệ trong cung dưới trướng Tổng đại nhân, nghe nói làm Quý phi, Yến Quý phi, tuy Hoàng thượng phế hậu nhưng không muốn khiến Vân Vương phủ đau buồn thêm, cho nên đành phong làm Quý phi, nhưng tất cả nghi lễ đều sánh ngang Hoàng hậu”.

“Hoàng thượng thật trọng tình nghĩa, vì một con ngốc mà không lập hậu”.

Có người bắt mồm nói, sau đó lại là một giọng nói khác.

“Trương mạo của Tổng đại nhân thống lĩnh thị vệ cũng không tồi đâu”.

Sau đó lập tức có người đồng tình, Vân Tiếu liếc qua, một đám ngu ngốc.

Hoàng đế không cho Bắc Yến hậu vị, chẳng qua chỉ là một cái cớ thôi, ngày đó kẻ nào không từ thủ đoạn muốn giết nàng chứ.

Giờ lại giả dối nói vậy, nhưng điều nàng quan tâm là, bệnh của hắn khỏi chưa.

Nếu chưa, vậy thật là thú vị, Yến Linh tiến cung, Hoàng đế lại bắt lực.

Vân Tiếu mỉm cười, vô cùng vui vẻ, chiếc quạt trong tay không ngừng phe phẩy, toát nên sự phóng khoáng.

Uyển Uyển biết chủ tử vui vẻ, mềm mại đáng yêu nói: “Chủ tử, chúng ta đi thôi”.

Chỗ này nhiều người, nàng sợ có sơ hở gì, tránh đi sớm thì tốt hơn.

Vân Tiếu hí hửng, đứng dậy, nhìn mấy nữ nhân ở đây, thật là buồn bực mà, ai bảo nữ nhân cổ đại không ra khỏi cửa chứ, nhìn mấy tiểu thư nhà giàu này đi, vì câu rửa vàng mà không tiếc xuất đầu lộ diện, ngang nhiên dụ dỗ đàn ông giữa thanh thiên bạch nhật.

“Ừm, đi thôi”.

Hai người đứng dậy chuẩn bị trả tiền, mới đi được hai bước thì nghe thấy trên lầu có tiếng nói chuyện, một đám người đi xuống, đi đầu là một công tử mặc áo hoa, mặt mày hớn hớn. Một đám vừa nói vừa cười, âm ỉ đi tới, chẳng chú ý xuang quanh, Vân Tiếu nhũn mày, lạnh lùng nhìn qua, nàng ghét nhất cái loại ăn chơi trác táng này, ý vào việc cha hắn có chút tiền mà cả ngày lêu lổng, “Chúng ta đi”.

“Dạ, công tử”. Uyển Uyển theo Vân Tiếu đi ra ngoài, mấy nữ nhân thấy đám công tử đi xuống bắt đầu bụng trà lên uống, giả bộ không phát hiện.

Xem ra cũng biết tốt xấu, Vân Tiếu cườ thầm, nhắc chân đi ra ngoài. Vừa mới đến cửa lại nghe thấy một giọng nói vang lên: “Đứng lại”.

Vân Tiếu nao nao, đương nhiên nàng không nghĩ người kia gọi mình, chẳng biết kêu cái quái gì thế không biết, như trước bước chân định đi, ai ngờ lại bị hai tên nô tài cao to chạy tới chặn đường, hét lên.

“Công tử nhà ta bảo các người đứng lại, không nghe thấy à?”

Vân Tiếu sùng sốt, ai biết người ta gọi mình chứ, nàng chậm chậm quay đầu lại, cười nhạt ôm quyền.

“Không biết công tử gọi tại hạ có chuyện gì?”

Đám người đi đến trước mặt các nàng, nam tử cầm đầu mặc hoa y sắc sỡ, hông đeo ngọc bích, thắt lưng cũng bằng ngọc, vừa nhìn đã biết là công tử nhà quan lớn, điều võ dương oai thế này, chắc là chức quan không nhỏ, rõ ràng biết Thẩm Vũ lâu không thiếu quan viên có tiền nhưng vẫn lớn tiếng làm ầm ĩ.

Có điều nhìn ánh mắt của công tử này có thể thấy, ý của hắn là ở mỹ nhân cạnh nàng. Ánh mắt gian tà nhìn chằm chằm Uyển Uyển nhà nàng, dâm dăng như thể hận không lột được quần áo người ta, sau đó cười đắc ý nâng cầm Uyển Uyển. Uyển Uyển trầm mặt, hất tay hắn, lạnh giọng.

“Ngươi muốn gì?”

“Tiểu nương tử, theo tên mặt trắng không quyền không thế này làm gì? Chỉ bằng đi theo công tử ta đi, ta đảm bảo nàng sẽ được ăn ngon mặc đẹp, vinh hoa phú quý suốt đời”.

Sau lưng có người phụ họa: “Đúng vậy, theo Trầm công tử, chắc chắc phú quý suốt đời”.

“Trầm công tử của chúng ta là đại công tử nhà Lại bộ Thượng thư đó, có thể nói là nhân vật lớn ở Yên Kinh, tiểu nương tử à, theo Trầm công tử thôi”.

Mấy kẻ lên tiếng đều là công tử con quan ít nhiều có quan hệ với Trầm gia, luôn coi Trầm Kim An như Thiên Lô sai đâu đánh đó. Thật ra trong lòng chúng cũng ghen tị không thôi, tên Trầm Kim An này đã có mười ba tiểu thiếp trong phủ, giờ còn nơi nơi tầm hoa vấn liễu, nhìn thấy ai xinh đẹp liền mang về phủ, xem ra cô nương này trốn không thoát rồi.

Uyển Uyển hừ lạnh.

“Hắn là ai liên qua gì tới ta”.

Mọi người sùng sốt, Trầm Kim An cũng ngây người, trước giờ nữ nhân với hắn chỉ như một bộ y phục, chỉ cần thích thì sẽ chiếm lấy, hơn nữa không ai dám phản kháng, nếu dám nhất định sẽ bị hắn bức đến chết, không ngờ hôm nay lại đụng phải cái đình mềm, nhũ mỳ nhưng không tức giận, nữ nhân nũng nịu trong phủ có rất nhiều, ít người có chủ kiến như thế này lắm.

Trầm Kim An càng nghĩ càng vui vẻ, nhướn mày, ngoài cười trong không cười: “Điều này chỉ e nàng không quyết định được”.

Hắn vừa dứt lời, rất nhiều người trong đại sảnh sắc mặt trắng bệch, đứng dậy tìm chỗ trốn. Trầm gia là loại người thế nào ai không biết, hắn chỉ cần nói cướp người, lập tức sẽ có một đồng nô tài xông lên, không chừng còn đụng thương người khác, cho nên tránh đi vẫn tốt hơn, khiến cho khung gian xung quanh trở nên khá rộng.

Đồng nô tài của Trầm Kim An nghe chủ tử nói vậy lập tức nhào đến bao vây Vân Tiếu và Uyển Uyển.

Vân Tiếu lạnh lùng nhũ mỳ, trong mắt tràn ngập sát khí, chiếc quạt trong tay cũng bị thu lại, lạnh lùng nhìn đám người xung quanh, tiếng nói mạnh mẽ nhắm thẳng vào Trầm Kim An.

“Đường đường là quan nhất phẩm triều đình lại dạy dỗ ra hạng người xằng bậy như vậy, hay cho người dưới chân thiên tử cũng dám làm càn, hay ngươi nghĩ Trầm gia là trời”.

Vân Tiếu nhìn thẳng qua Trầm Kim An, liếc lên nhả gian trên lầu hai. Từ lúc nàng bước vào đã cảm giác được có người chăm chú quan sát mình, sau đó Dạ Vô Quân đi xuống càng khẳng định suy đoán của nàng, hiện giờ trên nhả gian hẳn là còn một người nữa, bằng không mấy thiên kim tiểu thư kia nhất định đã sớm ra về, người này là ai?

Rõ ràng, chính là Lâm Vương gia.

Trầm Kim An biến sắc, sát khí hiện lên, lời Vân Tiếu chính là tởm, trong Thẩm Vũ lâu đủ mọi dạng người, có lẽ họ sẽ mặc kệ hắn cướp người, nhưng nếu có những lời không tốt đồn ra ngoài, đừng nói họ, ngay cả phụ thân cũng sẽ không thoát nổi tội. Hắn lập tức phát tay gia lệnh cho đám nô tài: “Dạy dỗ tên mặt trắng này cho ta, dám ở đây nói xằng nói xiên”.

Trầm Kim An dứt lời, đám người liền ra tay, Thẩm Vũ lâu tràn ngập tiếng la hét, rất nhiều nữ nhân sợ tới mức gào khóc. Lúc này chương quỳ mang theo người đi tới, trầm giọng mở miệng: “Trầm công tử, có gì dùng lời giải quyết, chú ý ảnh hưởng”.

“Ảnh hưởng”. Trầm Kim An quét mắt qua, không hài lòng trừng mắt: “Không phải chỉ là một tử lâu sao? Tuy có xa hoa một chút nhưng chẳng lẽ lại dám động đến bản công tử sao, bản công tử không tin”.

Tuy không biết Thẩm Vũ lâu có chỗ dựa thế nào, nhưng một chương quỳ bé nhỏ có thể có quyền lực đến đâu chứ, cho nên Trầm Kim An chẳng để vào mắt.

Nhưng sự kiêu ngạo của hắn rốt cuộc chọc tới một người.

Một giọng nói lạnh lùng cất lên: “Mộc Ly, và mệnh cho ta, làm cho hắn tỉnh táo lại, cha hắn thế nào lại dạy ra một tên khốn kiếp thế này”.

Tiếng nói lạnh lùng vừa vang lên, mọi người còn chưa kịp suy nghĩ, đã nghe thấy hai tiếng ‘bốp bốp’.

Trầm Kim An bị tát hai cái, người nọ xong việc, lập tức quay về lầu hai.

Mọi người kinh ngạc, cuối cùng nhất tề ngược lên lầu hai, một người mặc cẩm y màu đen đang đứng bên cửa sổ, ngũ quan anh tuấn, hai hàng lông mày rậm khê nhú, đôi mắt sâu như đáy hồ tràn ngập hàn khí, lạnh lùng nhìn đám người bên dưới.

Quả nhiên là Lâm Vương gia.

Trầm Kim An có nằm mơ cũng không ngờ hôm nay Lâm Vương gia đang ở lầu hai, còn thấy chuyện tốt hán làm, vừa rồi người đánh hán là thuộc hạ của Lâm Vương gia, hán nào dám nhiều lời. Ngay cả những kẻ đi theo hán cũng không dám ho he nửa tiếng, nhìn cũng không dám nhìn, sợ Thượng Quan Lâm tính sổ.

“Cha người thật là, một đứa con trai cũng không dạy nôi, thật mất mặt, còn chưa cút về”.

Vốn tâm trạng đã không tốt, lúc này Thượng Quan Lâm càng thêm buồn cực, nhìn mấy tên ăn chơi trác táng này lập tức muốn đập chết, còn dám ăm ỉ ở đây.

Ban ngày ban mặt, trước mắt bao người lại dám cướp đoạt dân nữ, Trầm gia cũng sắp đến ngày suy tàn rồi.

Nghe Thượng Quan Lâm nói vậy, Trầm Kim An sao còn dám nhiều lời, che mặt, vung tay ra hiệu cho gia nô lui ra, đám người xám xịt đi ra ngoài, lúc này Vân Tiếu lại kêu: “Chờ một chút”.

Trầm Kim An tức giận quay đầu lại, nhìn chăm chăm thiếu niên đang đi tới, hận không thể băm hán ra làm trăm mảnh. Hôm nay bị sỉ nhục trước mặt nhiều người như vậy, tất cả là do tên khốn này, về sau có cơ hội nhất định sẽ tìm hán tính sổ.

Vân Tiếu không vội không gấp, lạnh nhạt nói: “Trầm công tử, hai tháng sau, người sẽ biết ta không phải tên mặt trắng vô dụng”.

Âm lượng chỉ để hai người nghe thấy, Trầm Kim An kinh ngạc, hán phát giác mình không hiểu người này, chẳng lẽ hán không sợ sao mà dám nói vậy? Hán chưa gặp người này ở Yên Kinh bao giờ, điều này cho thấy kẻ này từ ngoài tới.

Vân Tiếu nói xong, quay lại gọi Uyển Uyển: “Đi thôi”.

Nghênh ngang đi trước, thần thái cực kì cuồng vọng, không để ý đến Trầm Kim An đứng sau đen mặt, cũng chẳng quan tâm Thượng Quan Lâm đang đứng trên lầu.

Trong suy nghĩ của nàng, Thượng Quan Lâm dạy cho Trầm Kim An một bài học là việc nên làm, Hoàng gia nuôi chó như thế, hán không dạy thì ai dạy. Nhưng dù vậy nàng cũng không tính tha cho Trầm Kim An, cho nên mới gọi hán lại, cho hán một ít hương phấn, đảm bảo vài ngày nữa, thằng nhãi này sẽ mỗi ngày kêu trời trời không thấy, kêu đất đất chẳng hay.

Trên lầu hai, Thượng Quan Lâm nheo mắt, hành động mờ ám của thiếu niên lúc nãy hán không phải không thấy, người này là ai?

“Mộc Ly, lập tức điều tra xem hán là ai”.

“Rõ, Vương gia”. Mộc Ly yên lặng rời đi.

Thượng Quan Lâm nhướng mắt, sắc mặt âm u, nghĩ lại lời Dạ Vô Quân nói, tâm trạng càng ngày càng xấu. Tử đại hộ pháp xuất hiện ở kinh thành, Mộ Dung Xung muốn làm việc gì đó, nhưng rốt cuộc là việc gì, người lúc nãy là ai, liệu có phải người của Thần Long cung hay không.

Bên dưới, nhiều nữ nhân mang tỷ nữ của mình chạy mất, qua tình huống vừa rồi, không ai dám dụ dỗ mê hoặc nữa.

Đại sảnh rất nhanh trở nên yên tĩnh. . . . .

Vân Tiếu và Uyển Uyển lên xe, dặn dò lái xe xong còn thêm một câu: “Đi đến nơi nhiều người, chưa vội về nhà, khi nào ta nói về thì về”.

“Dạ, thưa công tử”. Đánh xe đáp.

Uyển Uyển khó hiểu hỏi: “Sao thế ạ?”.

“Em nghĩ là Trầm đại công tử kia sẽ từ bỏ ý định à? Hơn nữa e là Thượng Quan Lâm cũng sẽ phái người theo dõi, kinh thành là địa bàn của chúng, không được sơ hở”.

“Ồ”. Uyển Uyển gật đầu, nghĩ đến tên họ Trầm, không khỏi nổi da gà, xoa xoa cánh tay, tưởng tượng đến ánh mắt mê đắm của hán, Uyển Uyển không nhịn được nói tục.

“Thằng khốn, ngày nào đó em sẽ làm thịt hán”. Nàng có biết tên Trầm Kim An này, một tên bá vương tại Yên Kinh, ý vào quyền thế mà làm xằng làm bậy, cướp bao nhiêu dân nữ vào phủ làm thiếp.

Mắt Vân Tiểu lóe sáng, Trầm gia dù là quan nhất phẩm nhưng kinh thành không thiếu người của Hoàng thất thường xuất hiện, Trầm công tử dám kiêu ngạo như vậy là vì sao, chẳng lẽ hắn có chỗ dựa lớn hơn nữa nên mới có gan làm loạn như thế, kẻ đứng sau là ai?

Lẽ nào là Thượng Quan Diệu? Lại bộ Thượng Thư là người của Thượng Quan Diệu, xem ra hắn là vậy. Sử bộ Thượng thư chừng quản quan văn, nếu Thượng Quan Diệu muốn nắm quyền, tất không thể thiếu người này, nếu Sử bộ Thượng thư là người của hắn, vậy đối người cũng rất dễ dàng, đó cũng cho thấy vì sao một Trầm Kim An bé nhỏ cũng dám điều võ dương oai, ai so được với quyền lực của đế vương chứ.

“Được rồi, đừng tức giận, Trầm Kim An không được yên ổn đâu”.

Nghĩ đến Trầm Kim An, Vân Tiểu nở nụ cười, dù sao không lâu nữa tên kia sẽ gặp quả báo.

Uyển Uyển thấy sắc mặt chủ tử như thế liền biết nàng đã làm gì, hưng phấn lắc lắc tay nàng.

“Chủ tử, người làm gì rồi?”

Vân Tiểu liếc nàng một cái, cúi đầu thì thầm hai câu, Uyển Uyển lập tức vui vẻ cười to: “Thật là quá hay, ai bảo chúng ta đừng đi chứ”.

Xe ngựa chuyển bánh, Vân Tiểu vừa đi vừa quan sát xem có ai theo dõi hay không, sau đó để ý đến hàng quán ven đường, nàng đang tìm một nơi thích hợp để mở y quán, có điều đi cả buổi chiều cũng không ưng ý nơi nào.

Chạng vạng, những tia nắng cuối cùng còn bao phủ Yên Kinh tạo nên một màu hồng nhẹ thật đẹp, giống như một tấm lụa mỏng manh trong gió.

Vân Tiểu nói với người đánh xe.

“Cắt đuôi kẻ đằng sau, trở về Tô phủ”.

“Dạ, công tử”. Đi cả ngày, dù người đánh xe không phải cao thủ võ lâm nhưng cũng biết có người theo sau. Chủ tử vừa ra lệnh, nghe ngựa lập tức tăng tốc như bay, rẽ qua bảy tám ngõ nhỏ, thoáng chốc biến mất khỏi dòng người, đến khi kẻ phía sau bừng tỉnh thì đã chẳng thấy bóng dáng chiếc xe ngựa đâu nữa.

Xem ra người trong xe cũng là kẻ khôn khéo, dùng chiến thuật tâm lý.

Đầu tiên dẫn họ vòng vo trong kinh thành cả ngày, đi chậm chậm như du ngoạn, sau đó ngay tức khắc tăng tốc làm họ ngạc nhiên, đến khi định thần thì đã để mất đầu.

Những kẻ theo đuôi đều trở về bẩm báo với chủ tử của mình.

Trong Tô phủ, Lưu Tinh và Mạch Trần đã trở lại, sắc mặt hai người tương đối tốt, hoàn toàn khác Vân Tiểu và Uyển Uyển.

Lưu Tinh thấy Vân Tiểu không vui, thân thiết hỏi: “Sao thế, đã xảy ra chuyện gì ạ?”.

Uyển Uyển giành trả lời: “Là tên khốn Trầm Kim An, dám đùa giỡn ta ở Thâm Vũ lâu, lúc sau còn muốn bắt chủ tử, các người nói xem có tức giận không, may mà có Thượng Quan Lâm nên mới không lớn chuyện”.

Lưu Tinh kinh sợ, không ngờ chủ tử lại gặp phải chuyện như vậy, biết vậy hắn sẽ không rời chủ tử, xem ra về sau phải cẩn thận hơn.

Vân Tiểu thấy sắc mặt hắn âm u, nhẹ nhàng nói: “Không sao, các người thế nào, tìm được phòng rồi à”.

“Dạ”. Nhắc đến việc này, Mạch Trần bình tĩnh lại một chút, vui vẻ gật đầu, lấy một bản vẽ ra trước mặt Vân Tiểu.

“Bọn em nhìn hai căn phòng, đều không tệ”.

Vân Tiểu cầm bản vẽ, Mạch Trần vẽ rất tốt, có thể thấy rõ ở nơi nào, xung quanh có những đường nào, Vân Tiểu thấy hai nơi này đúng là không tồi, nhưng người ta muốn bán, không cho thuê.

Vốn nàng định thuê, có điều nếu người chủ có ý bán thì mua cũng không sao, dù sao trong tay nàng cũng có một phần ngân phiếu của Vân Vương phủ, còn có mười vạn lượng ngân phiếu của Hoàng thượng.

Mấy người bàn bạc một chút rồi giao việc mua đất cho Mạch Trần.

Một cửa hàng mới mở ở Phụng Tường phố, ngay sau lưng Cửu Hoa phố là con phố nhộn nhịp nhất Yên Kinh, mà các con phố xung quanh cũng rất sầm uất, nằm ở phía đông, quay mặt về hướng tây. Một gian cửa hàng khác lại cách Phụng Tường phố một đoạn, nằm ở phía bắc quay mặt hướng nam, ngay trước mặt là một ngã tư, tuy con phố này không bằng Cửu Hoa phố và Phụng Tường phố, nhưng Vân Tiểu lại phát hiện ra một chuyện, con đường này nhiều cửa hàng hạng trung và hạng thấp, làm ăn cũng được, nhưng lại thiếu một từ lâu.

Mở từ lâu ở đây khá là thích hợp, tuy Phụng Tường phố đông đúc, nhưng mà gần Cửu Hoa phố quá, trên Cửu Hoa phố lại có mấy từ lâu rồi, cho nên muốn cạnh tranh cũng không phải chuyện dễ, không bằng chọn nơi thích hợp mà phát triển.

Việc mua hai gian cửa hàng này rất thuật lợi, bởi vì người ta muốn bán đứt, cho nên giá cả cũng dễ bàn.

Giá của cửa hàng tại Phụng Tường phố cao gấp ba gian hàng còn lại, có điều cửa hàng này không chỉ có mỗi từ lâu, mà sau lưng còn có một căn nhà lớn với vài phòng, có cả một tiểu lâu nhỏ hai tầng, tiểu lâu đưa mặt về ngã tư đường đằng sau, hoàn toàn có thể đi từ đây ra ngoài, tự do tách biệt với gian hàng bên kia, Vân Tiểu thích nhất là điểm này, trong lòng đã có tính toán.

Nàng không thể cứ ở lại Tô phủ được, cửa hàng ở Phụng Tường phố chỉ dùng để mở y quán, không thể không có người ở, cho nên đợi khi sửa sang xong, nàng sẽ dọn qua đây.

Mạch Trần giao khế ước hai căn nhà cho nàng, nàng cũng phân chia nhiệm vụ, từ lâu giao cho Mạch Trần kinh doanh, hẳn tự tìm người hữu dụng, lợi nhuận chia đôi.

Về phần y quán, nàng và Uyển Uyển có thể lo được, lại còn có Lưu Tinh và Kinh Vân giúp đỡ, giờ chỉ cần tìm một số đại phu có danh tiếng là được. Y quán không thể chỉ có mình nàng xem bệnh được, trái lại bình thường nàng sẽ không ra tay, chỉ khi người khác không trị được nàng mới giúp.

Uyển Uyển và Mạch Trần nghe vậy hết sức cảm động.

Số phận của họ là do có chủ tử mới thay đổi long trời lở đất đến vậy, cho nên họ nhất định sẽ dốc hết sức mình làm việc vì chủ tử.

“Mạch Trần, về sau có việc thì bảo Lưu Tinh hoặc Kinh Vân báo với ta, đừng đến đây, để khiến người khác chú ý, rước lấy phiền toái không cần thiết, em cũng lưu tâm một chút tin tức, phòng khi cần thiết với chúng ta”.

“Dạ”. Mạch Trần cúi đầu.

Thời gian gần đây Mạch Trần trưởng thành không ít, trở nên trầm ổn hơn, mặt mày điềm đạm, trở thành một người lịch sự tao nhã.

“Được rồi, giờ mọi người ai làm chuyện người nấy, trước tiên phải sửa sang cửa hàng một chút, chuẩn bị mấy thứ cần thiết”.

“Dạ”.

Mấy ngày sau đó, tất cả mọi người đều bận rộn, Vân Tiểu và Uyển Uyển lo chuyện y quán, Mạch Trần và Lưu Tinh lo chuyện từ lâu. Vốn Lưu Tinh không muốn rời khỏi chủ tử, nhưng Vân Tiểu có lệnh, hẳn không thể không nghe, hơn nữa chủ tử chỉ ở trong y quán ở Phụng Tường phố không ra ngoài, cho nên hẳn là không có chuyện gì được.

Mặt tiền của cửa hàng ở Phụng Tường phố rất lớn, một bên bày thuốc đông y, bên kia là bàn bán vé và khu bắt mạch chẩn đoán, phía sau là nơi phơi thuốc và nghiên cứu thuốc. Các gian phòng còn lại để làm nhà kho, phòng cho tiểu nhị, đi qua hành lang có một tiểu viện độc lập, tuy không lớn nhưng cách biệt với bên ngoài, trước mặt có một chỗ đất trống, Vân Tiểu chuẩn bị trồng một ít dược thảo ở đó.

Tiểu lâu của Vân Tiểu thì rực rỡ hẳn lên, vách tường trắng toát, vật dụng ngăn nắp đầy đủ, trên lầu hai là phòng của Vân Tiểu và Uyển Uyển, phòng trong là của Vân Tiểu, bên ngoài là Uyển Uyển.

Cửa sổ mở toang, gió nhẹ thổi vào, tấm màn màu xanh khê bay bay, hai người đứng trước cửa sổ nhìn xuống, tình hình y quán đều có thể nhìn rõ từ đây, thật tiện lợi, Vân Tiểu vừa lòng cười.

Nội thất trong phòng khá đơn giản nhưng cực kì tao nhã, một chiếc giường trạm trổ, bàn được phủ vải gấm, cộng thêm hai chiếc ghế dựa, một bàn trang điểm và một tủ quần áo được đặt ở các góc trong phòng.

Chiếc bình bằng men xanh được chạm khắc đề trên bàn, bên trong là một bó hoa tươi, hương thơm nhẹ hòa vào không khí.

“Thật là thoải mái”.

Vân Tiểu hài lòng thả mình vào giường mà cảm thán, hít hít hương thơm nhàn nhạt của tấm chăn, cười thật ngọt ngào, nơi này là nàng một tay bài trí, là nơi của nàng thật sự.

Uyển Uyển đứng cạnh thấy vậy thì mỉm cười.

Y quán đã chuẩn bị gần xong xuôi, chỉ thiếu một ít tiểu nhị và đại phu, và chút dược liệu.

Tiểu nhị phải phân biệt được các loại dược liệu, thầy thuốc phải chữ được bệnh cứu được người, không thể qua loa tắc trách, nếu tay run một chút, bốc nhầm thuốc, châm cứu nhầm chỗ, vậy đó là hại người, cho nên Vân Tiểu quyết định tự mình quản lý.

Về phần dược liệu, nàng đã tìm hiểu rõ ràng, dược liệu của các y quán tại Yên Kinh đều vận chuyển từ Tiểu Hàn sơn đến.

Việc này nàng giao cho Lưu Tinh làm, liên hệ người bán, bảo họ giao hàng đến, nàng tin vào năng lực của Lưu Tinh, hẳn trầm ổn chắc chắn, cảnh giác với người ngoài.

Thông cáo tuyển người vừa phát ra không lâu đã có một đám đông tụ tập ngoài cửa, đương nhiên xem náo nhiệt là nhiều, người đến khám ít.

Nhưng cũng không phải không có tai, lục tục cũng có người đi vào, đến báo danh trước mặt Uyển Uyển, không biết có phải do Uyển Uyển đẹp hay là thật sự có nhiều người thất nghiệp, hoặc là Vân Tiểu quảng cáo hấp dẫn được họ.

Trên thông cáo của nàng chỉ có một câu: nếu tin tưởng bản thân, mời ra giá mà người cho là xứng đáng.

Mỗi người tự đưa ra mức tiền công cho mình, người cho rằng mình đáng giá bao nhiêu thì có thể nói ra, chỉ cần hợp lý thì đều được chấp nhận.

Chuyện này khiến cho mấy y quán lớn lân cận để ý, ngày nào cũng có mấy người đến hỏi thăm tình hình rồi về bẩm báo chủ tử. Nhưng trong thời gian này, chưa có nhà nào có động tĩnh gì, đều chờ xem trò cười của y quán này, bởi vì muốn đứng vững tại Yên Kinh này ắt phải có người chống lưng, không có chút quan hệ là không được. Vừa nghe đã biết cái y quán kia không có giao thiệp với ai, người như vậy có thể tồn tại bao lâu?

Ba ngày sau, hai mươi tiểu nhị và ba mươi đại phu đến ứng tuyển.

Y quán mới bắt đầu kinh doanh, cho nên Vân Tiểu cũng không tính tuyển nhiều người, chỉ cần ba tiểu nhị và ba đại phu là đủ, nhưng thấy có nhiều người đến như thế thì nàng vẫn rất vui, nàng tin tưởng trong những người đó, sẽ có những người giỏi thật sự đang đợi mình tìm ra.

Công tác tuyển người đang tiếp tục được tiến hành, giữa bãi đất rộng của tiểu viện phía sau có đặt một chiếc bàn gỗ, một người ngồi nghiêm chỉnh trước bàn, trên mặt có ý cười nhàn nhạt, ánh mắt vô cùng lợi hại, lóe qua chút lạnh lùng. Uyển Uyển đứng trước mặt mọi người, giới thiệu.

“Đây là Lãnh Nguyệt công tử nhà ta, cũng là chủ của y quán, tất cả mọi việc đều do công tử quyết định”.

“Lãnh công tử”.

Mọi người đồng thời cúi chào, có điều đều hơi ngạc nhiên với vị Lãnh công tử này. Hắn tuấn mỹ như vậy, ngũ quan tinh xảo như họa, da thịt như tuyết, mặt mày tựa tranh vẽ, chỉ lẳng lặng ngồi đó cũng như đang tỏa ra một tầng hào quang, giống như một bức tượng được điêu khắc, mấy người còn chưa tỉnh lại, mờ mịt nghĩ, Lãnh Nguyệt công tử còn trẻ như vậy, còn là đại phu, không biết y thuật thế nào, nhưng họ cũng không để ý, chỉ cần có cơm ăn là được.

Tuyển tiểu nhị trước, mấy người bước tới, Vân Tiểu cười rất vô hại, thật không khiến người ta cảm thấy nguy hiểm, bởi vậy, mấy tiểu nhị cũng bạo dạn hơn, mắt quét qua quét lại ngấm ngấm, nhiều người còn nhìn chằm chằm Uyển Uyển. Vân Tiểu không biểu cảm nhìn một số người, những người này, hiển nhiên đến vì Uyển Uyển, làm sao có thực lực gì.

“Người, người, người. . . . .”.

Vân Tiểu chỉ chỉ vài người, đều là những người nhìn loạn vừa rồi.

“Được rồi, các người đi đi”.

“Cái gì, người có ý gì, còn chưa bắt đầu, vì sao đuổi chúng ta đi, chúng ta không đi”.

Mọi thân thì dễ thân khó, mấy người này thấy Vân Tiểu và Uyển Uyển có vẻ hiền lành, bắt đầu giở trò vô lại. Uyển Uyển cười cười đi đến, vẫy tay ra hiệu một người đi đến, đợi khi người nọ đi qua, nàng bèn đập một cước, sau đó là một cái bạt tai, vậy cũng chưa nguôi giận, xông lên đấm đá một lúc, sau đó phui phui tay, vẻ mặt như thường, cười tùm tùm hỏi.

“Có phải mấy người đều muốn thử một chút đung không?”

Mọi người có nằm mơ cũng không ngờ một mỹ nữ xinh đẹp như hoa thế này, dĩ nhiên lại là một bông hoa đầy gai, mạnh mẽ độc ác, lúc này không ai dám nói gì nữa, chạy nhanh ra ngoài.

Uyển Uyển đứng tại chỗ, cất cao giọng.

“Nếu không phải thật sự đến làm việc thì nhanh chóng rút cho bà, đừng chọc bà đây nổi giận”. Nói xong nàng còn giương giương tay, lại có thêm vài người trốn mất, những người còn lại không dám lộn xộn, quy củ đứng nghiêm, không dám liếc nhìn Uyển Uyển thêm lần nào, họ còn chưa muốn chết.

Tiểu nhị còn mười người, đại phu còn mười hai người.

Vân Tiểu nhìn trời, thời tiết hôm nay không tệ, tâm trạng của nàng rất tốt.

Cuối cùng nàng cũng bắt đầu tuyển người, cửa đầu tiên là phân biệt các loại dược liệu, dù là tiểu nhị hay thầy thuốc đều phải qua được cửa này.

Vân Tiểu phát tay, Uyển Uyển lấy một đồng dược liệu ra.

Một đồng dược liệu trộn vào nhau, chẳng nhận được cái gì là cái gì được đặt tại bàn gỗ trước mặt Vân Tiểu.

Người đầu tiên đi tới, Vân Tiểu thân nhiên mở miệng: “Mời lấy tạc tương thảo, hoàng kỳ và bạch thuật”.

Người nọ ngay lập tức chọn ra, xem ra là người có thực lực.

Người thứ hai lại đây, Vân Tiếu tiếp tục: “Huyền sâm, như thảo, thăng ma”.

Đáng tiếc người thứ hai không tìm được, vội đến mức khóc lên, càng bối càng loạn, Vân Tiếu phát phát tay, nàng không có nhiều thời gian như vậy, hơn nữa người này vừa khóc, nàng cũng nhận ra là nữ, tuy có chút đồng tình, nhưng không phân biệt được được liệu thì không thể để lại để hại người khác được, cho nên nàng phát tay cho nàng ta lui ra.

Cuộc tuyển chọn lại tiếp diễn, mà người thứ hai vẫn cứ khóc, mắt hồng hồng khiến Uyển Uyển đứng cạnh không khỏi quay qua nhìn, đây là nam nhân sao? Khóc thành thế này.

Một canh giờ sau, có tám người đạt yêu cầu, trong đó có ba tiểu nhị và năm thầy thuốc, vẫn phải loại đi hai thầy thuốc nữa, cho nên Vân Tiếu ra gian ngoài ngồi xuống, bảo mấy thầy thuốc xem mạch cho nàng.

Mấy người thầy thuốc đi đến bắt mạch, sau đó nghiêm túc suy tư một lúc.

Vân Tiếu ngồi cạnh chờ họ.

“Tim đập hơn nhanh, hơi thở không ổn định, chắc là do mùa hạ sắp đến, khí hậu khô dẫn đến”.

Người đầu tiên nói.

“Không đúng, tim đập loạn nhịp”. Có người nói.

Ba người còn lại không nói gì, chăm chú suy nghĩ, cuối cùng đều lắc đầu, về mặt bắt đắc dĩ: “Tuy biết bệnh trạng, nhưng không rõ là bệnh gì”.

Hai người nói ra được nguyên nhân bệnh trên mặt đây về đắc ý, mà ba người còn lại thì có chút bất đắc dĩ.

Nhưng Vân Tiếu nói với ba người không đưa ra được đáp án: “Chúc mừng các ngươi, hy vọng về sau chúng ta có thể hợp tác vui vẻ”.

Bỗng chốc, năm người không phản ứng kịp, quay qua nhìn Vân Tiếu, chỉ thấy trong tay nàng không biết khi nào có một cây ngân châm, quơ quơ cười nói, đôi mắt sắc bén.

“Ta căn bản không có bệnh, chẳng qua chỉ lấy ngân châm che huyết, khiến tim đập nhanh hơn, chẳng lẽ vì mỗi vậy đã kết luận ta có bệnh? Cửa này kiểm tra sự thật thà, chúc mừng ba vị, được rồi, các ngươi đi ra đi”.

Ba tiểu nhị, ba thầy thuốc đã tuyển được, chỉ là hai người bị loại kia nhất quyết không chịu đi, quỳ sụp xuống.

“Van xin ngài, cho ta ở lại đi, ta nhất định sẽ chăm chỉ học tập, xin ngài. . .”.

“Nơi này không nhận học đồ”.

Vân Tiếu lắc đầu, bắt đầu thu dọn mọi thứ, bây giờ vừa mới khai trường, không có cách nào nhận học đồ, hơn nữa nàng thấy không cần thiết, học đồ chẳng qua chỉ là tập dịch miễn phí cho y quán, nàng không muốn bóc lột người khác.

Nhưng mấy người kia lại không nghĩ vậy, dập đầu liên tục, mấy người trúng tuyển cũng không đành lòng, có người còn nói giúp.

“Hay là cho họ ở lại đi”.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Màn Kịch Náo Loạn

Edit: Min

Vân Tiếu gật đầu đồng ý, thấy người này thật sự muốn ở lại bèn nói: “Vậy theo ta vào trong, ta có lời muốn nói”.

“Dạ”.

Người nọ lau nước mặt, nhanh chóng đứng dậy phủi bụi đất trên người mình. Những người còn lại cũng rất vui mừng, một người mở miệng hỏi.

“Công tử, khi nào chúng ta khai trương?”

“Được liệu khoảng ba ngày sau mới đến, ngày mai các ngươi dọn dẹp nơi này một chút, còn nữa, viết số tiền lương mà các ngươi muốn rồi đưa cho

Uyển Uyển, nếu các người thật sự đáng bằng đó tiền, ta sẽ cho các người ở lại, cuối năm mỗi người sẽ có tiền thưởng, nếu các người không đáng giá, vậy đừng trách ta đuổi các người đi”.

“Dạ, công tử”.

Vân Tiếu nói xem, dẫn người kiên quyết ở lại kia ra sân sau, ở đó có một tiểu lâu, Vân Tiếu ngồi trong phòng, bắt động nhìn chăm chăm nam tử kia, nhìn đến mức hần thấy da đầu tê dại, quỳ xuống kêu: “Công tử”.

“Nói đi, sao lại giả làm nam tử trà trộn vào đây, rõ ràng không có chút kiến thức lại kiên quyết không đi, rốt cuộc người có mục đích gì?”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Vân Tiếu không hề có chút ý cười, ánh mắt sắc như dao, tàn nhẫn nhìn người đang quỳ.

Người nọ nghe vậy liên tục dập đầu: “Công tử, người cho tiểu nữ một cơ hội đi, tiểu nữ tên Nhạn Mi, vì còn có con gái tuổi nhỏ, vừa vào nhà chồng chưa được một năm thì tướng công đã qua đời, người nhà chồng nói tiểu nữ khắc phụ, đuổi tiểu nữ đi, lúc ấy trong bụng tiểu nữ đã có đứa bé, trở về nhà mẹ đẻ cũng bị cực tuyệt không cho vào cửa, giờ đứa bé vừa ra đời, tiểu nữ lại không có sữa, chỉ còn cách giả nam đi xin việc, xin công tử khai ân”.

Mắt Vân Tiếu tối lại, nữ tử cổ đại thật sự rất khó, nam nhân kia chết thì liên quan gì đến vợ, vậy mà đổ hết trách nhiệm lên đầu nàng ta.

Nàng ta một mình nuôi đứa bé, thật là khó khăn.

“Nhạn Mi, tuy vậy nhưng người không biết y thuật, ở lại cũng không ích gì, vậy đi, ta cho người bạc, người trở về lo cho đứa bé đi, sau này có việc gì cần thì đến tìm ta, ta sẽ giúp người”.

“Công tử...”

Nhạn Mi ngẩng đầu, gương mặt vàng vọt rõ ràng vì thiếu dinh dưỡng, đôi mắt ngấn lệ, nàng ta cắn môi khổ sở nói: “Chẳng lẽ công tử không thể cho mẹ con tiểu nữ một con đường sống sao? Nhạn Mi phải nuôi đứa bé, không thể dựa vào người khác cả đời, tiểu nữ hy vọng nuôi dưỡng đứa bé bằng chính sức lực của mình, khi nó lớn, nó sẽ tự hào về vì tiểu nữ, vì tiểu nữ đường đường chính chính nuôi nấng nó”.

Vân Tiếu im lặng, người mẹ vĩ đại như vậy không khỏi khiến người khác động dung, suy nghĩ lúc trước của nàng dường như không đúng.

Chỉ là Nhạn Mi không biết chút y thuật nào, nhận mặt thuốc cũng không, làm tiểu nhị cũng không đủ yêu cầu, nếu bảo nàng ta đi học, vậy đứa bé ai lo?

Vân Tiếu suy nghĩ một lúc, cuối cùng quyết định tuyển thêm một chương quây, cho Nhạn Mi một cơ hội, người như vậy nếu làm việc hẳn là sẽ rất nghiêm túc tận tâm.

“Nhạn Mi, vốn ta không muốn để người lại, nhưng thấy tình huống của người như vậy, ta sẽ để người lại làm chương quây, về sau người chỉ cần phụ trách tiếp bệnh nhân, lo liệu mấy việc vặt vãnh trong y quán”.

“Chương quây ư?”

Nhạn Mi ngẩn người, nàng không ngờ công tử lại cho nàng làm chương quây, kinh ngạc một lúc lâu, nàng liên tục dập đầu: “Tạ ơn công tử, tạ ơn công tử”.

“Người đứng lên đi, có điều ta phải nhắc nhở người, nếu người phạm sai lầm để ta phát hiện, ta sẽ lập tức đuổi người, bát com khó khăn lắm mới có được này, người phải cầm cho chắc”. Vân Tiếu nhắc nhở.

Nhạn Mi liên tục gật đầu, vừa khóc vừa cười, nàng ta thật sự rất vui, từ lúc đứa nhỏ ra đời nàng chưa có được một bữa ăn dinh dưỡng, chính vì vậy mới không có sữa cho con bú, đứa bé ba tháng không khác gì một con mèo nhỏ, khiến người làm mẹ như nàng mỗi lần nhìn con lại thấy tim như dao cắt, nhưng hiện giờ đã có việc làm, nàng có thể nuôi dưỡng con thật tốt, bát com từ trên trời rơi xuống thế này, nàng tuyệt đối sẽ không buông tay.

“Tạ ơn công tử, Nhạn Mi biết phải làm thế nào”.

“Đứng lên đi”. Vân Tiếu phát tay, lúc này Uyển Uyển bước vào, nhìn Nhạn Mi một cái rồi đưa thứ đang cầm trên tay cho chủ tử, Vân Tiếu nhìn qua, tiền công của tiểu nhị ít hơn đại phu, lương của đại phu cũng khá hợp lý, tuy đắt hơn các ới khác, nhưng nếu họ chăm chỉ làm việc, nàng cũng không so đo chút tiền này.

“Đây là Nhạn Mi, về sau nàng ta sẽ là chương quây của y quán ta”.

Vân Tiếu giới thiệu cho Uyển Uyển, thật ra nàng vốn định để Uyển Uyển làm chương quây, nhưng giờ đã có người thay thế, Uyển Uyển chỉ cần thỉnh thoảng đi kiểm tra là được, thời gian còn lại đi theo nàng vẫn hơn.

Nhạn Mi ngẩng đầu lên nhìn nữ tử có diện mạo thanh lệ quyến rũ, mặt mày như họa, làn da trắng nõn kia, thật khiến người ta phải hâm mộ, nhưng một mỹ nhân kiều diễm như vậy, khí chất lại cực kì cương liệt, hơn nữa mắt người đánh người thật mạnh mẽ, bản chất lại thật thà, Nhạn Mi cúi người.

“Xin tỷ tỷ chiếu cố nhiều hơn”.

“Được”. Uyển Uyển bước đến vỗ vai Nhạn Mi, kiên định gật đầu: “Sau này chúng ta cùng làm việc vì công tử, công tử là người tốt, chỉ cần muội làm

việc chăm chỉ, người cũng sẽ rất tốt với muội”.

“Đạ”. Nhạn Mi mỉm cười.

Vân Tiểu nhớ ra một việc, nhìn Nhạn Mi: “Giờ người đang ở đâu, con gái người đâu?”.

Nhạn Mi đỏ mặt, con gái nàng đang được gửi ở nhà người khác, là một đôi vợ chồng già cảm thấy thương hại mẹ con nàng, lại không có việc gì làm nên giúp nàng trông con để nàng đi tìm việc, gần đây chỉ đều làm tạp dịch, giờ thì tốt hơn nhiều rồi.

“Ở lại trong nhà người khác ạ”

“Uyển Uyển dọn một căn phòng cho Nhạn Mi ở đi”.

“Đạ, công tử”. Uyển Uyển gần đầu, Vân Tiểu đứng dậy đi lên lầu trên, đến đầu cầu thang, nàng quay lại chậm rãi mở miệng: “Nhạn Mi, người có thể mang con gái vào ở, nhưng người cần nhớ, đừng làm ồn đến người bệnh, đây là điều tối kỵ với bệnh nhân”.

“Được ạ, tạ ơn công tử, tạ ơn công tử, tiểu nữ sẽ trông coi con gái cẩn thận”. Nhạn Mi theo Uyển Uyển ra ngoài.

Y quán về cơ bản đã dọn dẹp xong, tiểu nhị, đại phu, chương quầy cũng tuyển đủ, hai ngày sau được liệu cũng đến nơi, Nhạn Mi cùng mấy tiểu nhị và đại phu bắt đầu công việc sắp xếp được liệu.

Vốn định khai trương mải mùng một tháng sáu, nhưng lại trùng với ngày Hoàng đế Đông Tần quốc cưới Yến Linh công chúa Bắc Triều quốc, không thể tranh ngày của Hoàng đế, nếu không chẳng khác nào chuốc vạ vào thân, đành sửa lại thành mùng năm tháng sáu.

Mùng một tháng sáu, trời trong nắng ấm, ngàn dặm không mây.

Mọi người đổ ra đường, chật cứng cả phố lớn ngõ nhỏ, kéo dài từ ngoại thành đến tận cửa cung, hết vòng này đến vòng khác.

Hai bên đường đều có kỵ binh canh giữ, ba bước một binh, năm bước một xe, người người nghiêm chỉnh, để phòng chuyện ngoài ý muốn, nếu Bắc Triều công chúa có làm sao, chỉ e Đông Tần và Bắc Yến sẽ hoàn toàn trở mặt, tội vậy Đông Tần vô cùng coi trọng lần liên hôn này.

Thượng Quan Diệu phải lấy Yến Linh vào cung trong tình trạng bất lực, có thể thấy được hấn bất đắc dĩ cỡ nào.

Vân Tiểu đứng trên lầu, dựa vào cửa sổ, tay cầm một ly trà, tâm trạng khoái trá nhìn xuống Hoa phố.

Hôm nay đường đón dâu có qua đây, hiện giờ ngã tư chật ních người, các hàng quán đều đóng cửa, chỉ có dân chúng đứng hai bên đường xem náo nhiệt.

Một loạt tiếng trống vang lên, đôi đưa dâu của Bắc Triều đã đến, xa gần loan tin, mọi người càng náo nhiệt, vurun người ta ngóng nhìn.

Xuất hiện trước tiên là đôi kỵ binh mặc giáp đen của Đông Tần, ngồi trên ngựa cao, tay cầm trường thương, vẻ mặt trang nghiêm, ánh mắt lạnh lùng như chim ưng.

Phía sau năm trăm kỵ binh là Vương gia của Đông Tần – Thượng Quan Lâm.

Không ngờ lần này đi đón dâu lại là đích thân Thượng Quan Vương gia quyền cao chức trọng, Thượng Quan Vương gia ngồi trên ngựa, uy phong lẫm liệt, gương mặt góc cạnh hoàn mỹ được phủ một tầng sương lạnh, đôi mắt lạnh lẽo cất dấu sự hung tàn, cảnh giác nhìn chung quanh, sau hấn là hai trăm thị vệ Hoàng gia, đầy đều là thị vệ hạng nhất.

Phía sau đôi đón dâu của Đông Tần là đội nghi trượng (tương tự đôi danh dự) của Bắc Triều, đầu tiên là một chiếc trống đỏ chói, trên bụng trống có một người đang nhảy múa, đó là một nam tử mặc hồng y, đầu đeo lụa đỏ, dáng người mềm mại như cành liễu, vừa kích trống vừa nhảy múa, đẹp đến mức khiến lòng người say mê.

Dan chúng Đông Tần thấy vậy thì xuýt xoa không thôi, đây là lần đầu tiên họ thấy cảnh như vậy.

Sau chiếc trống đỏ là đoàn người đưa dâu, dàn nhạc đang thổi ca khúc dân ca của Bắc Triều, hoàn toàn khác với những giai điệu nhẹ nhàng của Đông Tần, dân ca Bắc Triều mang đến một cảm giác hào hùng, kích động khắp cả ngã tư.

Sau đội nghi trượng mới đến xe kéo của công chúa Yến Linh, chiếc xe cực kì hoa lệ, bốn góc là cẩm sa màu trắng thêu họa tiết hoa chìm, như ẩn như hiện, khiến người ta nhìn thấy lời mờ bên trong là bóng một nữ tử mặc y phục đỏ, đó chắc hấn là công chúa Yến Linh, lúc này nàng ta an bình ngồi trong xe, hai tay nắm một bó hoa tươi. Theo hộ tống công chúa chính là Bắc Thái tử Yến Dục.

Đây là lần thứ hai Vân Tiểu nhìn thấy Yến Dục, theo lý mà nói, công chúa gả đi, người đưa dâu không nên là Thái tử mà là sứ thần mới đúng.

Nghe đồn Yến Dục và Yến Linh là huynh muội cùng cha cùng mẹ, cho nên ca ca tiểu muội muội cũng là chuyện không có gì phải bàn.

Đội đưa dâu của Bắc Triều đi qua, tiếp đó là các đại thần Đông Tần đi đón dâu, tiếp đến lại là kỵ binh, xa xa nhìn lại, đây là cả một hàng dài, vây kín cả phố Cửu Hoa.

Vân Tiểu cười nhạt, Uyển Uyển đứng cạnh không nhịn được bèn nói.

“Không ngờ Hoàng thượng cưới vợ khác nhanh như vậy, hoàn toàn quên mất chủ tử của chúng ta”.

“Quên thì tốt”. Vân Tiểu gật đầu, nàng chỉ sợ hấn không quên, nếu hấn quên thật ra lại là phúc của Vân Vương phủ, có điều nam nhân kia e là quên không nổi, mà chỉ đang đợi thời cơ âm mưu hãm hại họ. Vân Tiểu bụng chung trà chuẩn bị đi vào, người ta đi rồi, còn xem nữa làm gì, có điều nàng vừa quay đầu, khóa mắt liếc đến mái hiên một số nhà trên phố Cửu Hoa, thỉnh thoảng có một bóng đen vọt qua, sau đó trốn vào một nơi không hề nhúc nhích, hiển nhiên là sát thủ, chúng muốn giết ai?

Yến Thái tử, hai là công chúa Yến Linh.

Vân Tiểu chăm chú quan sát tình huống tiếp theo, Uyển Uyển thấy chủ tử không động đậy nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy kỳ quái ngẩng đầu lên, không nhịn được hô nhỏ, khó tin mà dụi mắt, quả nhiên là người, chỉ có các nàng đứng ở trên cao mới nhìn thấy, e là người bên dưới còn chưa biết.

“Chủ tử, có chuyện gì vậy?”

Vân Tiểu lắc đầu, nàng cũng không biết có chuyện gì, chỉ nhìn chăm chăm quan sát động tĩnh phía đối diện, thấy đội đón dâu đã đi xa, đám người mặc đồ đen kia nhanh như chuột, lướt lách trên các mái nhà, nam tử cầm đầu vung tay, toàn bộ đám người nhảy xuống xông đều đội ngũ đón dâu, phía dưới lập tức cực kì hỗn loạn, dân chúng hai bên đường kêu la chạy tán loạn, đội đón dâu do đội thị vệ Hoàng gia cầm đầu bắt đầu nghênh chiến.

Ngã tư đường hỗn loạn, các quan văn đã sợ hãi liên tục lùi về sau.

Lâm Vương gia cũng gia nhập trận chiến, tình hình hết sức rối loạn, dân chúng vốn định xem náo nhiệt nay đều chạy hết, không lâu sau, phố Cửu Hoa không còn một bóng người, chỉ còn lại đội đón dâu và thích khách.

“Chủ tử, đám thích khách này do ai phái tới? Có thể bị bắt không?”

Vân Tiểu quan sát kĩ càng, đám thích khách này ai ai cũng thân thủ rất cao, nhưng khi ra tay lại không dùng hết sức, hiển nhiên không tính giết người, mà chỉ là làm loạn việc liên hôn hôm nay, chính là quấy rối Thượng Quan Diệu.

Vân Tiểu vừa nghĩ vậy, kẻ cầm đầu ra lệnh một tiếng rồi vung tay, mấy chục người nhất tề bay lên, chuẩn bị rút lui.

Có thị vệ định đuổi theo nhưng Thượng Quan Lâm chỉ bình tĩnh mệnh lệnh: “Đừng để lỡ giờ tốt, trùng kế diệu hồ ly son”.

Nói xong, hấn quay đầu ra lệnh cho một thị vệ cầm theo lệnh bài của mình đến Hình bộ điều binh đi bắt thích khách.

Thị vệ nhận mệnh nhanh chóng rời đi, hàng ngũ đón dâu tiếp tục tiến về phía Hoàng cung, chỉ là không khí vui mừng lúc trước được thay ằng sợ hãi và lo âu.

Vân Tiểu và Uyển Uyển quay trở về phòng, âm thầm đoán những người kia là ai, rõ ràng không định giết người, nếu muốn thì trong đội ngũ kia ắt hẳn thương vong không ít, nhưng xem ra, trừ bị kinh sợ thì chưa ai bỏ mạng.

Còn đám người kia, thân thủ nhanh nhẹn, tốc độ thần tốc, đi lại tự nhiên, có thể thấy được đây là thích khách cấp cao.

Những kẻ này từ đâu đến.

Uyển Uyển không kìm được bèn hỏi: “Chủ tử, người nghĩ là ai?”.

“Dù họ có là ai, quan trọng là đã khiến Thượng Quan Diệu không vui, vì thế nên ta rất thích”.

Không nghĩ ra thì không nghĩ nữa luôn luôn là nguyên tắc của nàng, xe đến ắt có đường, ắt hẳn sẽ có ngày sự việc được sáng tỏ.

Tại Yên Chi lâu của phố Cửu Hoa.

Đây là nơi mê hoặc lòng người nhất Yên Kinh, ban ngày đóng cửa nghỉ ngơi, đêm tối mới là thời điểm đèn sáng huy hoàng, nhạc ca hoan vũ, là nơi nam nhân thích đặt chân đến nhất.

Các cô nương ở Yên Chi lâu, một nhà hoàn cũng xinh đẹp thanh tú, da thịt nõn nà, càng không bàn đến các cô nương ca kỹ, ai ai cũng như hoa như ngọc, dung mạo tựa tiên nữ, chẳng những đẹp còn khéo tay, tinh thông tất cả cầm kì thi họa, bởi vậy Yên Chi lâu mới trở thành thanh lâu lớn nhất Yên Kinh, đây không phải chỉ là cái danh, mà là thực lực thật sự.

Chi là không hiểu sao nhiều mỹ nữ như vậy đều kéo hết về Yên Chi lâu.

Các ca kỹ của Yên Chi lâu nổi tiếng hấp dẫn, trong đó nổi tiếng nhất là hồng nhan của Lâm Vương gia – Mạch Như Yên.

Mạch Như Yên không những đẹp mà còn cao ngạo, không thèm liếc mắt đến người thường dù chỉ một lần, nếu muốn được Mạch Như Yên đón tiếp, chẳng những phải có tiền mà còn phải có dung mạo và quyền lực, cả Yên Kinh này chỉ có Thượng Quan Lâm mới lọt được vào mắt nàng.

Trên lầu ba của Yên Chi lâu, đây là một nhà gian độc lập không tiếp khách.

Nội thất trong phòng được làm từ gỗ tử đàn thượng đẳng, giữa căn phòng có một chiếc bàn tròn chạm trổ hoa văn, bên trên là một bình hoa họa thiếu nữ rất lớn, những cánh hoa sen chớm nở được cắm trong bình, tấm màn che bằng ngọc lưu ly được ánh mặt trời chiếu sáng tỏa ra vàng hào quang rực rỡ, phía trong màn mờ mờ có thể thấy được giường lớn với tấm đệm bằng gấm quý.

Hương thơm lan tỏa từ chiếc đỉnh cang tôn lên về tào nhả cho căn phòng.

Góc phòng được bố trí một nhuyễn tháp trải đệm màu gấm đỏ, lúc này một nam tử dáng người cao lớn đang lười biếng nằm bên trên, hai mắt khẽ nhắm, hần bất động giống như một pho tượng bằng ngọc, mái tóc đen như mực xõa trước ngực tạo nên sự quyến rũ mà lạnh bạc, môi cong lên như một nụ cười, nhưng một chút ý cười cũng không có. Dù hần bất động nhưng khí chất lạnh lùng vẫn bao trùm xung quanh, ngang ngược chiếm lĩnh tất cả không gian của căn phòng.

Cách đó không xa, một nữ tử đẹp tuyệt trần đang đánh đàn, tiếng đàn du dương lượn khắp không trung.

Bỗng những tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên từ ngoài cửa, một giọng nói cung kính truyền đến: “Gia, các nàng đã trở lại”.

“Ừm”. Người nằm trên nhuyễn tháp tức khắc mở mắt, đôi mắt sâu thẳm hợp hồn người ẩn chứa sự lạnh lùng tột độ, người nào nhìn thấy chắc chắn sẽ thấy kinh ngạc, chỉ cần hần liếc mắt một cái cũng có thể khiến người ta hồn lìa khỏi xác.

“Cho bọn họ lui xuống nghỉ ngơi đi”.

“Dạ”. Người nọ cúi đầu, không gian yên tĩnh trở lại.

Lúc này nam nhân cũng không nhắm mắt lại nữa, trong đôi mắt lạnh lẽo lại xẹt qua chút dịu dàng, nhưng chỉ là một cái chớp mắt, hần khi lại hiện ra, hần lạnh lùng mở miệng:

“Còn chưa có tin tức gì sao?”

“Dạ phải thưa chủ tử, không tìm thấy tung tích của nàng ta, chỉ biết nàng ta hiện đang ở kinh thành nhưng không biết cụ thể ở đâu”.

Truy Nguyệt cẩn thận đáp, hần biết tâm trạng chủ tử không tốt lắm, nguyên nhân chính là không có tin tức của nha đầu kia, cho nên gần đây ngài ấy vẫn luôn không vui, kẻ làm thuộc hạ như bọn họ suốt ngày phải lo lắng đề phòng, chỉ cần hơi sơ ý sẽ bị trách phạt.

Có điều không biết nha đầu kia rốt cuộc đã đi đâu rồi, lần trước Lược Hoa đưa tin đến nói nàng xuất hiện ở Tô Thành, còn hộ tống nàng ra khỏi thành nữa.

Không ngờ giờ lại không thấy tăm hơi, chủ tử vì vậy mà tức giận, còn cấm túc hần một tháng liền.

Khóe môi nam tử khẽ cười, đúng là nha đầu nhà hần mà, lúc nào cũng quỷ kế đa đoan, nếu lần này mà để hần bắt được, không biết nên trừng phạt thế nào đây, nên đánh, hay là để lại một ấn kí của hần trên người nàng, có như vậy sau này nàng chạy mới dễ tìm.

Mộ Dung Xung nghĩ đến đây, đôi mắt sâu thẳm như quỷ mị hiện lên sự lo lắng nhẹ nhàng, nhưng đồng thời cũng khiến Truy Nguyệt thờ phào nhẹ nhõm.

Ngoài cửa lại có tiếng bước chân, một giọng nói trong trẻo đáng yêu vang lên:

“Chủ tử”.

“Vào đi”. Mộ Dung Xung lạnh lùng đáp, giọng nói không mang chút cảm tình nhưng lại khiến người nghe không nhịn được mà run rẩy.

Hần vừa dứt lời, một bóng dáng thướt tha bước vào, dung nhan quyến rũ, khuôn mày mảnh khảnh, đôi mắt như ngọc tự như chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng khiến nó long lanh gọn sóng, cái mũi nhỏ mà cao cho thấy tính tình nàng ta rất ương bướng, đôi môi tươi mát như cánh hoa anh đào giờ tràn ngập ý cười. Chỉ đơn giản là một nụ cười cũng khiến lòng người xao xuyến, quả nhiên là khuynh quốc khuynh thành, nàng ta chính là danh kỹ nổi danh nhất Yên Chi lâu, Mạch Như Yên, quả nhiên có tư cách đề cao ngạo.

Giờ nàng ta thướt tha bước đến, đôi mắt động lòng người kia chan chứa tình cảm nhìn chăm chăm nam tử nằm trên nhuyễn tháp.

Đôi mắt hút hồn người, hương thơm lượn lờ, chén rượu chưa cạn, mỗi lần nhìn thấy chủ tử, nàng đều không kiềm chế được trái tim đập loạn xạ của mình, chỉ cần nhìn một lần, trong thế giới của nàng lập tức không còn bất kỳ ai, nàng tình nguyện quỳ dưới chân hần, hóa thành tro bụi, theo hần mà đi.

Ai mà biết được, đối tượng khiến Mạch Như Yên của Yên Chi lâu thật sự động lòng lại chính là chủ tử của nàng ta, cung chủ Thần Long cung, chứ không phải là Vương gia Thượng Quan Lâm.

Nàng không những là danh kỹ của Yên Chi lâu mà còn là Tàn Hồng trong tứ đại hộ pháp Lược Hoa Lộng Ảnh, Tàn Hồng Lạc Nhật của Thần Long cung.

“Sao? Không có gì bất ngờ chứ?”

Mộ Dung Xung lạnh nhạt hỏi, bàn tay to thon dài nhẹ nhàng nghịch chiếc nhẫn ngọc trên ngón cái, giọng nói tuy tùy ý nhưng tràn đầy hàn khí.

Trái tim Mạch Như Yên run lên, khẽ thở dài trong lòng, chủ tử vẫn luôn lạnh lùng, từ chối mọi sự quan tâm của người ngoài như vậy, biết rõ trong lòng hẳn không có nàng, nàng vẫn không thể ngăn cản trái tim mình.

“Dạ, không có gì bất ngờ”.

“Hai ngày này phải chú ý một chút, ta tin kinh thành sẽ có động tĩnh, các người cần cẩn thận”.

Giọng Mộ Dung Xung đầy từ tính, tựa như một Ma vương vô tình, rõ ràng là một lời quan tâm nhưng lại lạnh lùng cực độ.

Đáy lòng Mạch Như Yên cứng lại, cảm xúc lẫn lộn, thật ra chủ tử đã sớm cảnh cáo nàng tự giải quyết mọi chuyện cho tốt, ngày đó hẳn không phải để nàng đã thương mình mới cứu, loại kịch cũ nát như thế không cần diễn nữa, nếu để hẳn biết hẳn sẽ đuổi nàng đi ngay lập tức, cho nên nàng vẫn thầm yêu hẳn, không dám để hẳn biết.

“Dạ, chủ tử”.

“Lui xuống đi”. Nam tử khẽ phất tay rồi nhắm mắt lại, đôi mắt lạnh như băng được hàng mi dày che khuất, tuy không nhìn thấy mặt nhưng sự tao nhã và lạnh lùng, cộng với hành động tàn nhẫn, mỗi thứ đều khiến nàng si mê. Mạch Như Yên nhìn hẳn thật lâu rồi mới quay người lui xuống, dung nhan kiều diễm như bị sương mù bao phủ, thất sắc không ít.

Truy Nguyệt đứng sau tò vò tiếc hận, hẳn theo chủ tử đã lâu, Tàn Hồng có ý với chủ tử, có điều chủ tử căn bản không để ý đến nữ nhân, không phải, đó là chuyện trước kia, giờ trong lòng ngài ấy đã có một người, hơn nữa còn là một nha đầu kiêu ngạo như con nhím, nhớ đến nha đầu kia, Truy Nguyệt xoa xoa thái dương rồi ném Mạch Như Yên ra khỏi đầu, nha đầu kia không biết hiện giờ đang ở phương trời nào rồi?

Nếu nàng ta không xuất hiện, không chừng chủ tử sẽ giận hơn nữa, kìa xui xẻo vẫn là bọn họ.

“Truy Nguyệt, lưu ý những nhân vật mới xuất hiện ở kinh thành gần đây, ta cảm giác được nàng sắp xuất hiện, một người hiểu động như nàng sẽ không chịu ngồi yên lâu đâu”.

Trong giọng nói xen lẫn sự dịu dàng, mềm đến tận xương, hòa ở trong máu.

“Dạ”. Truy Nguyệt đáp, Mạch Như Yên còn chưa đi xa, võ công lại cao cường, đương nhiên nghe thấy mệnh lệnh của chủ tử, đôi mắt tuyệt đẹp hiện rõ sự kinh ngạc và khó tin, chủ tử đang tìm người, ngài đang tìm ai, là nam hay nữ?

Lòng nàng trầm xuống, cực kì khó chịu, một bước như nặng ngàn vàng, nhưng lại không dám nhiều lời, chỉ có thể bước đi...

Mùng năm tháng sáu, mọi người đều bận bịu từ sáng, hôm nay là ngày y quán khai trương, cho nên từ chương quầy đến tiểu nhị đại phu đều vội vàng chuẩn bị, ngày như hôm nay, cũng chỉ có Lãnh công tử chủ tử của họ mới dám ngủ tiếp, trời sắp sáng còn chưa thấy bóng dáng đâu.

Chương quầy Nhạn Mi giục Uyển Uyển đi mời công tử mấy lần, Uyển Uyển biết rõ dù có đi cái con người kia cũng không chịu dậy, cho nên vẫn chần chừ này giờ, mãi đến khi trời sáng hẳn, tất cả đã chuẩn bị xong xuôi nàng mới ra sân sau tìm chủ tử dậy đốt pháo khai trương.

Trong tiểu lâu vẫn rất yên ắng, đầu hạ, gió mát thổi vào phòng, cực kì sáng khoái, người nằm trên giường cuộn lại ngủ say, gương mặt thanh lệ do ngủ ngon mà ửng đỏ, tựa như một bông thủy tiên trong hồ, cực kì đáng yêu.

Có điều Uyển Uyển cũng không thương thức tư thế ngủ của nàng mà bước đến đánh thức: “Chủ tử, mau dậy thôi, hôm nay là ngày khai trương, ngài còn phải vén biển đốt pháo đón bệnh nhân mà”.

Đáng tiếc lời nàng đối với người nằm trên giường chẳng hề có chút tác dụng, nữ nhân kia đang ngủ say, tiện thể trở mình một cái, tiếp tục ngủ ngon lành. Vì hồi trước phải dậy luyện công lúc giờ dần, nàng đã sửa được thói quen ngủ nướng, có điều luyện công xong, nàng lại nhất quyết đi ngủ bù, lúc này ai kêu ai hét cũng vô dụng. Giờ Uyển Uyển không nhịn được mà nhớ đến bà bà.

Bà bà ơi, bao giờ bà mới về chứ, nếu có bà ở đây giúp một tay, Uyển Uyển đảm bảo chắc chắn sẽ lời được người này dậy, một mình nàng kêu không nổi a, cảm giận thì cảm giận, Uyển Uyển vẫn chưa từ bỏ ý đồ. Bỗng mắt nàng sáng lên, bà bà đi rồi chẳng lẽ ta không được, chỉ là xách người lên thôi mà, nghĩ vậy, nàng cời giày trèo lên giường, lao thẳng về phía người đang ngủ say, túm lấy cánh tay nàng muốn xách dậy, có điều người kia đang ngủ say, bị quấy rầy nên bất mãn, giơ chân đá một cước, Uyển Uyển oanh liệt bay xuống giường, tiếp đất gọn gàng.

Kết quả xách người không thành lại bị đá bay xuống đất, Uyển Uyển khóc không ra nước mắt, tức giận kêu to.

“Chủ tử, dậy mau, hôm nay khai trương y quán đó”.

Người trên giường cuối cùng cũng giật giật, bất mãn hừ lạnh: “Tốt qua không phải bàn xong hết rồi sao? Cho người đi vén biển đốt pháo đón bệnh nhân, về sau đều để người quản hết, cứ phát đồng điệp trên bàn ra ngoài là được”.

Uyển Uyển ngây người, nàng còn tưởng chủ tử nói đùa chứ, ngày quan trọng như vậy chủ tử còn không chịu dậy, hơn nữa nguyên nhân không thể chấp nhận nổi: lười rời giường. Được rồi, nàng bị vị chủ tử này làm cho bó tay rồi, thấy trời sắp sáng hẳn, Uyển Uyển không còn cách nào khác đành đi ra ngoài.

Trước khi đi Uyên Uyên xem đồng điệp trên bàn, không biết viết gì, nàng không biết chữ, chủ tử bảo đưa thì đưa vậy.

Vừa ra đến cửa, Uyên Uyên lại nghe thấy tiếng ca hát dương dương tự đắc, mềm mại như nước

“Ngọc câu song phi yến, hồ điệp cất cánh bay cao, mấy phần vui mấy phần sầu. . . . .”

Tiếng ca này cực kì sung sướng, chẳng có chút ngái ngủ nào, rõ ràng là không muốn ra ngoài, Uyên Uyên nhìn trời, thời tiết hôm nay thật đẹp, bầu trời bao la trắng noãn, gió khẽ thổi, thời tiết thế này không đáng để học máu vì một chủ tử vô sỉ, cho nên nàng hít một hơi thật sâu, sau đó nhẹ nhàng đi tiếp.

Tên của y quán mới nghĩ ra hai ngày trước, được đặt tại phía trên cửa lớn, chữ viết rồng bay phượng múa trang trí bằng gấm hồng tuyệt đẹp, trước cửa được treo vô số pháo trúc, rất đông dân chúng tập trung trước cửa y quán.

Sau canh giờ đầu tiên của buổi sáng, pháo trúc bắt đầu được đốt, âm thanh mạnh mẽ vui tai dẫn đến không ít người tò mò vây xem, mọi người túm tụm lại xem náo nhiệt, đây là một y quán mới mở cửa, ai ai cũng biết, gần đây y quán tuyển người ai cũng biết, nhưng mở cửa hàng ở kinh thành mà không có chút thực lực ư là không thành công, đừng nói là y quán, chỉ là một quán trà mà không có chỗ dựa phía sau cũng không đứng vững nổi, nếu không mấy quán trà lớn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Mọi người đều đang phán đoán, đúng lúc này, Uyên Uyên mặc la y màu lam cực kì cao nhã xuất hiện, tiếng nói êm đềm như gió xuân.

“Hôm nay là ngày y quán Anh Túc chúng ta khai trương, để cảm ơn sự ủng hộ của các vị trong ngày đầu tiên này, công tử nhà ta nói, hôm nay khám bệnh miễn phí, hy vọng mọi người giúp chúng ta truyền lời với những người khác, để những người mang bệnh nan y khó chữa hoặc không có tiền biết được tin mà đến”.

Những người đứng xem đều ngậy ra, không ngờ thiên hạ còn có chuyện thế này, mọi người nhìn nhau vẻ không tin nổi, cuối cùng có người hỏi.

“Cô nương, không phải là lừa chúng ta đó chứ”.

“Sao lại lừa gạt được, ban ngày ban mặt ta lừa các vị làm gì, mong mọi người tuyên truyền giúp, chỉ có điều, người nào muốn đến quấy rối, gây gộc nhà chúng ta luôn chờ tiếp đón”.

Uyên Uyên nói xong thì lui về sau một bước rồi vung tay lên, hai ba tiểu nhị đi đốt pháo. Lần này pháo kêu to hơn, hấp dẫn rất nhiều người xem, lại nghe nói hôm nay khám bệnh miễn phí, rất nhiều người không tin nổi, nên nhớ rằng y quán tại Yên Kinh là cực kì sang quý, bao nhiêu người bị bệnh không có tiền chữa đành uống đại một loại thuốc để trị bệnh, giờ một y quán mới mở, trong lúc mọi người chưa biết đầu vào đâu thì đây không nghi ngờ gì là một đòn thật mạnh giáng xuống, Uyên Uyên kéo tấm vải, trên bảng hiệu xuất hiện bốn chữ huy hoàng

“Y Quán Anh Túc”

Uyên Uyên vẫn không hiểu ý nghĩa của cái tên này, người khác hay đặt tên y quán là Nhân Tâm đường, Vạn Thọ đường gì đó, vừa nghe đã biết là hiệu thuốc, còn tên này của chủ tử mới nghe lại thấy có gì đó không đúng, nhưng chủ tử đã nói, nàng chỉ có thể nghe theo.

Tuy mọi người nửa tin nửa ngờ, nhưng y quán Anh Túc vẫn là đề tài lớn được bàn tán, dẫn đến những vị khách đầu tiên.

Có người đầu tiên, rất nhiều người theo sau nối đuôi nhau vào, các đại phu nghiêm túc chăm bệnh, sau đó lui qua một bên bốc thuốc, tiểu nhị cũng rất chăm chú làm việc, chường quầy thấy có người vào cũng không thấy phiền, thái độ rất nghiêm túc, cung kính tiếp đón bọn họ.

Thái độ nhiệt tình của y quán và tin tức khám bệnh miễn phí giống như mọc cánh bay khắp ngõ ngách kinh thành, rất nhiều người nghe tin đều chen chúc tới.

Y quán đông như trẩy hội, cực kì náo nhiệt.

Nhưng các nàng làm như vậy, dự được khách đến, đồng thời cũng đi kèm cả oan gia.

Mấy y quán lớn hay tin lập tức tụ tập bàn đối sách, sau đó ai về nhà nấy phái tiểu nhị nhà mình giả làm người bệnh, thậm chí còn nghĩ ra các kế sách hiểm độc.

Vì khám bệnh miễn phí nên có rất nhiều bệnh nhân tìm đến, xếp hàng dài từ cửa đến đầu phố đối diện.

Tiểu nhị và đại phu mệt nhọc bận rộn cả một ngày, cơm trưa cũng không kịp ăn, cuối cùng thay phiên nhau đi ăn mấy miếng rồi lại tiếp tục khám bệnh.

Mà ông chủ nhà họ, Lanh Nguyệt công tử đáng mến từ đầu đến cuối không hề lộ mặt.

Uyên Uyên ai oán nghĩ thầm, ít nhất cũng phải ra an ủi mọi người chứ, ngay cả bóng cũng không thấy, chủ tử quá đáng thật.

Nhưng không ngờ buổi chiều lại xảy ra chuyện.

Một đám người hùng hổ bước tới, dùng cành tre nâng một người có vẻ nửa chết nửa sống, sắc mặt xanh xao vàng vọt tiến vào, vừa đi còn vừa mắng chửi khiến bệnh nhân chờ khám kinh sợ tách ra lùi về một phía, y quán trở nên rối loạn.

Người nằm trên cang ôm bụng kêu la, bên cạnh hẳn trừ những người khiêng cang còn có một bà cụ già liên tục khóc lóc kêu con của ta con của ta, nghe như đứt từng khúc ruột: “Con của ta, vốn tưởng con đã được cứu, ngờ đâu lại bồi thêm cả mạng vào, đây là y quán quái quỷ gì chứ, rõ ràng là một đám lang băm lòng lang dạ sói”.

Bà già kia vừa khóc lóc vừa nói vậy không khỏi khiến người xung quanh sinh nghi, vội vàng ném gói thuốc trong tay xuống kêu lên: “Trả tiền thuốc lại cho bọn ta, bọn ta không khám nữa, bọn ta không khám nữa”.

Chương quây Nhạn Mi và Uyển Uyển, còn có đại phu và tiểu nhị trong y quán thấy tình hình như vậy cũng rối loạn, không biết xử lý ra sao, lúc này còn rất tốt, giờ sao lại xảy ra chuyện như vậy, mọi người đều lo lắng, một đại phu muốn đến kiểm tra bệnh tình của người kia, không ngờ lại bị bà già ngăn cản, tức giận nặng: “Cút ngay, đám lòng dạ hiểm độc các người, hại con ta còn chưa đủ sao? Mau đền tiền đi, nếu không chúng ta sẽ báo quan”.

Mấy người đi cùng bà già đều phụ họa: “Đúng, đền tiền, đền tiền”.

Sự việc càng lúc càng lớn, Uyển Uyển thấy vậy, liếc mắt ra hiệu cho Nhạn Mi rồi chuẩn bị đi tìm công tử, nhưng chưa kịp đi đã nghe thấy hai tiếng bộp bộp vang lên.

Tiếng vỗ tay tuy nhẹ nhưng có ảnh hưởng rất lớn, mọi người lập tức im lặng ngược mắt nhìn.

Một thiếu niên xuất trần từ cửa sau bước đến, đôi môi mang ý cười nhàn nhạt, đôi mắt còn vẻ lười biếng, lông mi dài cực kì dụ dỗ người, tuy là cười nhưng đôi mắt lại lạnh lùng cực điểm, y phục trắng muốt càng tôn thêm da thịt như ngọc, khiến người ta không thể coi thường.

Vân Tiếu vỗ nhẹ hai tiếng, lạnh nhạt nhìn xung quanh, cuối cùng dừng trên người đang nằm trên cang và đám đang gào khóc chết đi sống lại kia, ý cười càng sâu, chỉ là hàn khí càng nặng, nặng bước tới, mỗi bước nhẹ như lướt trên mặt nước, mang theo sự lạnh lùng tà mị khiến người ta kinh hãi, mọi người không tự chủ lùi về sau.

Bà già lúc này còn gào khóc giờ im bất, trong lòng cũng thấy kinh sợ vô cùng, đôi mắt sáng tựa như không chấp nhận bất kì thứ dơ bẩn nào, mà giờ hẳn đứng thẳng như trúc, chằm chằm nhìn xuống bà.

“Rốt cuộc là chúng ta hay chính là bà lòng lang dạ sói đây, có tin ông trời sẽ báo ứng chuyện làm của bà hiện giờ không, bản công tử đúng là phải bội phục màn kịch này”.

Nàng vừa dứt lời, lập tức đưa tay cầm tay người đang nằm trên cang sau đó nặng nề mở miệng:

“Được lắm, được lắm, ăn Dã Huyền hoa rồi dám chạy đến đây làm loạn, sao ngươi không uống Phụ Tử rồi già chết luôn đi”.

Nàng vừa dứt lời, mọi người lại dao động, nhất tề quay sang nhìn nàng, phong tư tựa như tiên giáng trần, thật không thể nghi ngờ nổi.

Bà già khóc lóc đòi đền tiền giờ không nói nổi một câu, chỉ Vân Tiếu, thì thào nói:

“Ngươi là ai?”

“Lãnh Nguyệt công tử”.

“Lãnh Nguyệt công tử, thì ra hẳn chính là Lãnh Nguyệt công tử”.

Đám người xung quanh xôn xao, thỉnh thoảng còn nghe thấy những câu đại loại như:

“Lãnh Nguyệt công tử thật tuấn tú, hơn nữa y thuật lại cao minh”.

“Đúng vậy, xem ra chúng ta hiểu lầm y quán này rồi”.

Vân Tiếu quay sang nhìn Lưu Tinh đứng sau, trầm giọng mệnh lệnh: “Đuổi đám người không biết do y quán nào phái đến gây rối này ra ngoài cho ta”.

“Dạ, chủ tử”. Lưu Tinh đi về phía đám người, đám người nâng cang lúc này sớm đã bị dọa chạy trốn chết, chỉ còn lại bà già và kẻ nằm trên cang, hẳn đã ăn Dã Huyền hoa, chỉ biết ôm bụng đau đớn, không dám giãy dụa.

Vân Tiếu hừ lạnh, khinh thường nói: “Loại bất tài này cũng dám diễn trước mặt ta, dù hiện giờ ngươi chết ở đây, y quán ta cũng không có trách nhiệm, bởi vì ngươi chết rồi khám nghiệm tử thi sẽ nghiệm ra ngươi ăn loại dược nào, mà bốn y quán không có Dã Huyền hoa”.

Nghe câu này, mặt người kia trắng bệch như tờ giấy, bị Lưu Tinh xách lên ném ra ngoài y quán, lăn mấy vòng trên mặt đất bên ngoài.

Còn bà già kia thì sắc mặt khó coi, môi run rẩy hồi lâu cũng không nói nên lời, Vân Tiếu nhàn nhạt nhìn bà ta rồi nói:

“Làm người nên tích đức, không cho mình ít nhất cũng vì con cháu đời sau”.

Bà già nọ run rẩy đi ra ngoài, đám người không một ai thương hại bà ta, chỉ càng thêm khinh thường, đợi bà ta đi rồi, đám người lúc trước liên tục kêu đòi tiền giờ cảm thán liên tục.

“Lãnh Nguyệt công tử thật lợi hại, y thuật thật tuyệt vời”.

Vân Tiểu nhìn qua, ý cười lúc nãy biến mất, giờ chỉ còn lại lạnh lùng, chậm rãi nói:

“Cút, một đám không phân biệt phải trái, khi nào hiểu được chữ bên ngoài hãy bước vào”.

Nói xong, nàng quay đầu nói với Nhạn Mi và Uyển Uyển: “Hôm nay nghỉ, không chữa cho bất kì ai nữa”.

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng chỉ đành lui ra ngoài, mọi người vây quanh ngoài cửa xem nội dung trên tấm bảng.

“Có duyên một văn tiền không lấy, vô duyên ngàn vàng cũng không cứu, thành tâm thì vào”

Thì ra họ đã chạm vào cấm kỵ của Lãnh Nguyệt công tử, chỉ có người tin vào y thuật ở đây mới có thể vào, về phần có trả tiền hay không lại chẳng liên quan, mọi người đành giải tán.

Đợi đến khi người bệnh đi hết, chỉ còn lại đại phu và tiểu nhị, mọi người quay qua nhìn nhau, nghĩ thầm, chắc tâm trạng Lãnh Nguyệt công tử không tốt, cho nên không ai dám nói nhiều.

Không ngờ Vân Tiểu lại cười tươi như hoa đào, phong lưu đến cực điểm.

“Đau khổ cái gì? Hôm nay được nghỉ, mọi người mệt mỏi rồi, thu dọn đồ đạc rồi về nhà đi, mai đến tiếp”.

Mọi người ngẩn ra, nghĩ công tử bị kích thích, cúi đầu mở miệng: “Công tử, đều tại chúng tôi...”.

Mọi người ai cũng áy náy, chỉ có Uyển Uyển biết, trước giờ suy nghĩ của chủ tử không giống người thường, cho nên nàng bèn nói: “Được rồi, chủ tử không tức giận, mọi người đừng tự trách làm gì, cứ làm theo ý chủ tử, thu dọn đồ đạc về nghỉ ngơi đi, y quán chỉ cần một tiểu nhị và một đại phu túc trực là được, những người khác về nhà đi, hôm nay khám xong rồi, có ở lại cũng vô ích”.

Giọng nói quyết tuyệt, lúc này Uyển Uyển mới hiểu ý chủ tử, những người không biết tốt xấu ngoài kia, chữa bệnh miễn phí cho các người còn dám nghỉ ngơi, nếu không tin còn vào làm gì, không phải làm khó người ta hay sao? Chẳng trách chủ tử không để họ khám nữa, là nàng nàng cũng không khám.

Mọi người nghe vậy thì thờ phào nhẹ nhõm, dường như lúc này mới cảm nhận được Lãnh Nguyệt công tử khác với những chủ tử xảo quyết khác, thoải mái hơn nhiều, mỗi người một tay thu dọn đồ đạc, không ngờ hôm nay được nghỉ sớm như vậy, đúng là bất ngờ.

Có điều Vân Tiểu lại trịnh trọng nói với họ một câu:

“Người thành tâm thì chữa, cố hết sức lực mà chữa, người không có tâm thì không cần để ý, bảo hẩn cút đi”.

Không ngờ Lãnh Nguyệt công tử khí chất tao nhã, tuấn mỹ như tiên lại nói tục, mọi người đều ngạc nhiên, có điều ai ai cũng thích Lãnh Nguyệt công tử.

Trong Lâm Vương phủ tráng lệ, ánh hoàng hôn làm cả tòa vương phủ như nhuộm một màu đỏ, tựa như được phủ một tầng lụa cực kì mỹ lệ, mái ngói lưu ly cũng tỏa sáng huy hoàng.

Trong Vương phủ, hành lang chín khúc, thềm đá bạch ngọc, đình đài lầu các, hoa thom cỏ lạ ở khắp mọi nơi, không hổ là Thân Vương phủ, quả nhiên cực kì xa hoa.

Trong thư phòng

Giữa phòng là một chiếc bàn gỗ tử đàn, góc phòng là giá sách rất lớn được đặt rất nhiều sách, một góc khác là ngăn tủ để đỉnh hương, phía dưới là các loại đồ cổ quý báu.

Ngay cả thư phòng cũng xa hoa mà tao nhã.

Một chậu cây cảnh được đặt trên bàn, sau đó là bút, mực, giấy, nghiên xếp ngay ngắn.

Hiện giờ trong thư phòng chỉ có một người đang ngồi, hần nhủ mảy suy nghĩ chuyện gì đó, xung quanh tỏa ra hàn khí, lạnh lùng nhìn thuộc hạ Mộc Ly, Mộc Ly rùng mình, chủ tử lại làm sao vậy?

“Vương gia?”

“Người nói y quán Anh Túc mới mở do một người tên Lãnh Nguyệt làm chủ”.

“Dạ, vương gia, thuộc hạ đã điều tra rõ ràng, đây chính là vị công tử chúng ta gặp ở Thảm Vũ lâu lần trước”.

“Lãnh Nguyệt?”

Thượng Quan Lâm nghiền ngẫm cái tên này, không hiểu sao khi nhìn thấy thiếu niên đó hần lại nghĩ đến Phượng Quan, chỉ là hần phải người điều tra rất

lâu cũng không tra ra tung tích Phượng Quan, thẳng nhai kia như thể bốc hơi mất, uống công hán còn muốn kết bái huynh đệ, mời y đến Thẩm Vũ lâu uống rượu.

Lãnh Nguyệt rốt cuộc là ai?

Y tuấn mỹ hơn người, điểm này thì thật khác Phượng Quan. Tuy Phượng Quan tỏa sáng như ánh mặt trời, nhưng còn chưa đẹp đến mức độ này, mà Lãnh Nguyệt kia vừa nhìn đã biết là một gã thư sinh mặt trắng, đến đâu mỹ nữ theo đến đó, có điều bất kể y là ai, hán nhất định phải tra rõ y có quen Phượng Quan hay không, đều tự dưng xuất hiện bất ngờ, biết đâu lại cùng bái một sư phụ? Hơn nữa chuyện thích khách lần trước còn chưa tra ra, rốt cuộc là ai ngầm ngầm ra tay, chỉ e là người của Thần Long cung.

Sắc mặt Thượng Quan Lâm lúc sáng lúc tối, có điều Lãnh Nguyệt khá thú vị, mắt hán tỏa sáng, Mộc Ly đứng cạnh không biết chủ từ nghĩ gì mà về mặt lại sáng ngời thế kia.

Từ lúc không có tin tức về Phượng Quan, Vương gia dường như trở nên không bình thường, luôn bảo hán đi tìm tung tích thiếu niên kia, quan trọng nhất là, hơi một chút liền tức giận, hiện giờ hán và Kiều Sở dám chắc mười phần mười, Vương gia bị đoạn tỵ. Vậy nên làm sao bây giờ, bọn họ làm thuộc hạ, không thể để Vương gia bị hủy hoại như thế được, cho nên họ quyết định phải chữa khỏi cho Vương gia bằng bất cứ giá nào. “Vương gia, hay là chúng ta đến xem y quán mới mở đó đi, người ta đều nói y thuật của Lãnh Nguyệt công tử không tồi, không chừng có thể chữa khỏi bệnh của Vương gia”.

“Bệnh của ta?”

Thượng Quan Lâm nghi hoặc nhìn chằm chằm Mộc Ly, không biết cái tên ngựa da này có ý gì, bảo hán đi tìm một người cũng tìm không ra, giờ còn ra về thần bí.

“Vương gia không phải đối với tên Phượng Quan kia... Phượng Quan kia... Đó là không bình thường”.

Mộc Ly lấp bắp nói, sợ khiến Vương gia bị mất mặt, nếu Vương gia thẹn quá hóa giận, hán sẽ phải nếm mùi đau khổ.

Nhưng hán đã té nhị thế rồi, cuối cùng vẫn chọc tới Vương gia, Thượng Quan Lâm hít sâu một hơi, tức giận chỉ vào Mộc Ly, đánh một cái thật mạnh vào ót hán, nghiêm khắc thanh minh: “Bỏ vương không có bệnh, bỏ vương không đoạn tỵ, tên chết dẫm này, từ nay phạt người mười ngày không được nói chuyện”.

“Vương gia...”

Mộc ly vừa mở miệng, Thượng Quan Lâm mặt không chút thay đổi tiếp tục nói: “Mười lăm ngày”.

Giờ Mộc Ly không dám ho he nửa chữ, chỉ dám nghĩ thầm trong lòng, xem ra nói trúng nỗi đau của Vương gia rồi, Vương gia a, Vương gia đáng thương của ta...

Thượng Quan Lâm thấy biểu cảm táo bón của hán thì lại nổi giận, đá hán một cước: “Cút ra ngoài cho ta”.

Mộc Ly ngoan ngoãn đi ra ngoài, đợi hán vừa đi, biểu tình của Thượng Quan Lâm bắt đầu rạn nứt, kinh nghi nghĩ, chẳng lẽ ta thật sự đoạn tỵ, thật sự đoạn tỵ? Bằng không vì sao lại nhớ mãi không quên Phượng Quan, suốt ngày nghĩ đến thẳng nhai này, hơn nữa cả đại mỹ nhân như Mạch Như Yên cũng không động lòng, thì ra bỏ vương bị đoạn tỵ.

Thượng Quan Lâm hoàn toàn bị đá kích, ngây ngốc sững sờ trong thư phòng, hồi lâu không lên tiếng.

Cuối cùng Thượng Quan Vương gia hạ quyết tâm, thừa dịp tên kia biến mất, thừa dịp mình còn chưa dần sâu, nhất định phải chữa khỏi căn bệnh mất mặt này, nhưng mà cả Yên Kinh trừ y quán mới mở thì không ai không biết Thượng Quan Lâm hán, cho nên vẫn nên lên lút đi tìm Lãnh Nguyệt công tử chữa trị thì hơn.

“Kiều Sở”.

Kiều Sở bước vào, cung kính ôm quyền: “Vương gia”.

“Chúng ta đến y quán mới mở kia xem sao”.

Hai thuộc hạ đắc lực của Thượng Quan Lâm là Mộc Ly và Kiều Sở, Mộc Ly tuy trung thành như nói nhiều, Kiều Sở trầm ổn hơn nhiều, cho nên việc chữa bệnh lần này, Thượng Quan Lâm không muốn để Mộc Ly biết, bằng không chưa biết chừng hán sẽ khiến cho cả thành đều biết chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Quy Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Thêu Hình

Khi Thượng Quan Lâm nhìn thấy Lãnh Nguyệt tay đầy bùn đất, quần áo lấm bẩn mà động tác vẫn tao nhã, hắn khá ngạc nhiên, kẻ này đúng là quái nhân.

Tướng mạo tuyệt sắc, chỉ là việc làm quái gì khiến người ta không thể hiểu rõ con người hắn.

“Bốn vương muốn hỏi Lãnh Nguyệt công tử về một người.”

Thượng Quan Lâm không thể nói muốn chữa bệnh trước mặt thuộc hạ mình và một tỷ nữ được, đành phải lấy lý do này, hơn nữa hắn quả thật muốn biết tin tức về Phượng Quan.

Vân Tiêu cười tươi như hoa nhưng mắt lại xoẹt qua tia sáng lạnh lẽo, Thượng Quan Lâm không phải muốn hỏi nàng về Phượng Quan chứ, nếu thế thì thật buồn cười, nàng quay sang dặn Uyển Uyển: “Đưa Vương gia vào trong phòng”.

“Dạ, công tử.”

Uyển Uyển đáp, hơi cúi người với Thượng Quan Lâm, cung kính nói: “Mời Vương gia theo nô tỳ vào”.

Nói xong bèn đi trước dẫn đường, Thượng Quan Lâm nhìn Lãnh Nguyệt, chỉ thấy hắn cũng bình thân đi vào, vẻ mặt bình tĩnh, không chút nao núng khi thấy một Vương gia đến tìm.

Phòng khách đơn giản sạch sẽ, không bài trí dư thừa, Thượng Quan Lâm không khỏi ngấm kĩ hơn, hắn nghĩ Lãnh Nguyệt công tử này sẽ thích mấy thứ cổ quái gì đó, không ngờ lại giản dị thế này.

Uyển Uyển dâng trà rồi lui xuống.

Kiều Sở thuộc hạ của Thượng Quan Lâm cũng tự động ra cửa gác.

Trong phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng phẩm trà của hai người, Vân Tiêu buông chung trà, đánh giá Thượng Quan Lâm, nam nhân này vẫn lạnh lùng như trước, nhưng trong mắt lại có thứ cảm xúc khó hiểu, nàng không khỏi chau mày.

“Không biết Thượng Quan Vương gia muốn hỏi Lãnh Nguyệt về ai?”

Thượng Quan Lâm nghe nàng nói vậy, chung trà trong tay sẽ run một chút, thật ra hắn muốn đến chữa bệnh, câu kia chẳng qua chỉ là cái cớ thôi, Thượng Quan Lâm ngẩng đầu, quét mắt ra ngoài cửa một chút, đề thấp giọng, lén lút như kẻ trộm mà nói:

“Lãnh Nguyệt công tử, có một loại bệnh, không biết người có thể trị được không?”

“Nói.”

Vân Tiêu cảm thấy hứng thú, có thể làm Thượng Quan Lâm biến sắc, nói vậy bệnh này khá thú vị. Ngự y trong cung nhiều vô số, Thượng Quan Lâm không dùng lại đến chỗ nàng, xem ra căn bệnh này còn cổ quái nữa.

“Cái đó, chính là nam nhân với nam nhân cái đó... cái đó...”

Hiện giờ Thượng Quan Lâm chẳng còn chút bộ dạng lạnh như băng ngày thường, thần thái cực kỳ mất tự nhiên, cứ cái đó cái đó nửa ngày không xong khiến Vân Tiêu chẳng hiểu hắn nói gì. Nàng điềm nhiên nhìn Thượng Quan Vương gia nói không nên lời, xoa tay múa chân, chỉ chỉ nàng, lại chỉ chỉ chính hắn, cuối cùng, Vân Tiêu bỗng cười nghiêng ngả, nếu không phải cực lực nhịn xuống, e rằng nàng đã lăn ra cười sặc sụa. Không ngờ Thượng Quan Vương gia nghĩ hắn bị đoạn tủy, khó trách không tìm ngự y cũng không tìm mấy y quán lớn mà lại đến một y quán mới mở cửa, còn không phải sợ chuyện này truyền ra ngoài sao.

Có điều thật là quá thú vị, Vân Tiêu rất muốn cười, nàng vốn chỉ định đùa hắn, ai ngờ hắn lại tưởng thật.

Thì ra nam nhân này bên ngoài thì lạnh lùng khí phách, thật ra bên trong lại buồn cười như vậy.

Tuy Vân Tiêu đã cực lực nén nhịn, nhưng khóe môi vẫn cong lên thành nụ cười rất sâu, mắt Thượng Quan Lâm tối lại, thâm trầm nhìn chằm chằm nàng, lạnh như quỷ mị.

Vân Tiêu nhanh chóng ngồi nghiêm túc, tuy rất buồn cười, nhưng không thể để Thượng Quan Vương gia phẫn nộ mà giết người giải hận được.

“Được rồi, Vương gia nghĩ nhiều quá rồi, thật ra Vương gia không giống một người đoạn tủy.”

Thượng Quan Lâm nghe Vân Tiêu nói vậy, dường như không quá tin tưởng, nếu không đoạn tủy vì sao lại nhớ mãi không quên người kia, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra. Hơn nữa hắn là nam nhân, đối với mỹ nhân như Mạch Như Yên lại chẳng chút hứng thú, chẳng lẽ đó không phải đoạn tủy sao?

“Nhưng bốn vương vẫn nghĩ đến hắn, hắn là nam nhân, hơn nữa bốn vương không có hứng thú với nữ nhân.”

Thượng Quan Lâm có chút cô đơn, từ lúc hồi kinh, hắn vẫn thường xuyên đến chỗ Mạch Như Yên, hy vọng có thể cảm nhận được cảm giác tim đập khác thường, ý nghĩ kỳ quái ấy, nhưng đều không có, dù thế nào, hắn vẫn nghĩ đến người kia.

Vân Tiểu hét chỗ nói, nam nhân này bị mình độc hại sâu quá rồi à? Vẫn kiên quyết bản thân là đoạn tụ, lại còn nghĩ đoạn tụ chữa được.

“Như vậy đi, bản công tử hỏi ngươi, khi gặp nam nhân kia, ngươi muốn hôn hắn không? Muốn nhào tới không?”

Vân Tiểu vừa dứt lời, Thượng Quan Lâm như bị phỏng, nhảy dựng lên khỏi ghế, vẻ mặt âm ngao thâm độc, tức giận hung hăng nhìn chằm chằm Vân Tiểu, thâm trầm mở miệng: “Bỏ vương không nghĩ đến chuyện xấu xa như thế”.

“Thì đúng rồi, nếu đoạn tụ đương nhiên sẽ nghĩ như thế, nếu không, chứng tỏ Vương gia không đoạn tụ, nghĩ đến hắn có lẽ là muốn trở thành bạn bè hoặc huynh đệ với hắn, với bạn tốt, thường xuyên sẽ nhớ tới, hoặc huynh đệ tình thâm cũng vậy.”

Vân Tiểu nói xong, âm thâm thờ dài, Thượng Quan Vương gia này có một số phương diện ngây thơ như tờ giấy trắng, trong hoàng cung này còn đơn thuần như vậy có lẽ là do từ nhỏ không có mẫu phi dạy dỗ, tuy thân phận tôn quý, nhưng đối với tình bạn, thậm chí là tình yêu, cũng không thể phân biệt rõ.

Quả nhiên Vân Tiểu nói xong, Thượng Quan Lâm yên lặng suy nghĩ trong chốc lát, chân mày giãn ra, bởi hắn phát hiện quả thật là vậy, tuy hắn muốn gặp Phượng Quan, nhưng chưa từng nghĩ đến việc thân thiết hay là những ý tưởng không tốt trong đầu. Hắn chỉ muốn tìm người này uống rượu, nói chuyện cùng. Cảm giác này, hắn cũng từng có với Diệu, khi đó chỉ cần không nhìn thấy Diệu, sẽ luôn nghĩ đến xem hắn đang làm gì, xem ra Lãnh Nguyệt nói đúng, mình với Phượng Quan không phải tình yêu, chỉ là cảm thấy hắn thú vị muốn kết bạn mà thôi.

“Xem ta là bỏ vương nghĩ nhiều.”

“Đúng là Vương gia nghĩ nhiều, thật ra chỉ là do Vương gia chưa gặp được nữ tử phù hợp, đến khi gặp, Vương gia sẽ động tâm, cho nên không cần gượng ép bản thân.”

“Phải, Lãnh Nguyệt công tử nói đúng.”

Thượng Quan Lâm nhẹ nhàng khoan khoái, xem ra đến y quán này là đúng rồi, Lãnh Nguyệt công tử này quả thật nhận thức hơn người, nói vậy y thuật cũng rất cao.

“Đâu có, nếu Vương gia không còn vấn đề gì nữa, Lãnh Nguyệt còn có việc phải làm.”

Vân Tiểu đuổi khách, nàng còn muốn sắp xếp chuẩn bị thảo dược, không thể suốt ngày ngồi với nam nhân động kinh này được.

Mắt Thượng Quan Lâm tối sầm lại, tên này thật là cuồng, có điều cá tính này có phần tương tự Phượng Quan gian manh kia, chắc hắn mấy kẻ trên giang hồ có chút bản lĩnh lại tự phụ đều cuồng ngạo thế này.

“Bỏ vương muốn hỏi Lãnh Nguyệt công tử về một người, không biết Lãnh Nguyệt công tử có quen biết Phượng Quan không?”

Thượng Quan Lâm vừa dứt lời, Vân Tiểu nuốt nửa ngã nhào, mí mắt giật vài cái, có vẻ đối tượng đoạn tụ mà vị Thượng Quan Vương gia này nghĩ tới chính là Phượng Quan, cũng là chính mình. Vân Tiểu dùng sức nghĩ, liều mạng nghĩ, mình đã làm gì để tên này sinh ra ý nghĩ như thế.

“Không biết.”

Mặt Vân Tiểu lạnh lùng, có chút mất kiên nhẫn, Thượng Quan Vương gia này đúng là ăn no dùng mỡ, không có việc gì làm đi nghĩ mình đoạn tụ rồi lại hỏi linh tinh, nàng không muốn để ý đến tên này nữa.

Thượng Quan Lâm ngẩn ra, không biết tại sao Lãnh Nguyệt công tử này lại tức giận, nghĩ nghĩ một chút liền hiểu ra, xem ra đã chạm vào tối kỵ của người ta. Phượng Quan nói danh như thế, Lãnh Nguyệt tuy không tệ nhưng danh tiếng không bằng Phượng Quan, hắn hỏi vậy nên tức giận, lật mặt.

Thượng Quan Vương gia một phen tự cho là đúng, cuối cùng đứng lên, nở nụ cười hiếm có.

“Bỏ vương cáo từ, hôm nay làm phiền Lãnh Nguyệt công tử, nếu có gì phiền toái, hãy phái người đi Lâm Vương phủ tìm bỏ vương.”

Câu này thì Vân Tiểu thích, có quan hệ với Lâm Vương gia, khắp Yên kinh này có mấy y quán được như thế chứ, ai còn dám tìm nàng gây phiền phức nữa, cuối cùng cũng dịu đi một chút, gọi người: “Người đâu, tiễn Vương gia ra ngoài”.

“Dạ, công tử.”

Uyển Uyển đi đến, Thượng Quan Lâm ngẩng đầu đánh giá Uyển Uyển, tiểu tỷ nữ thật ra có vài phần tư sắc, không nhìn được mở miệng.

“Không ngờ ngay cả một tỷ nữ bên cạnh Lãnh Nguyệt công tử cũng có tư sắc như vậy.”

Vân Tiểu lạnh lùng châm chọc: “Không phải nói không có hứng thú với nữ nhân sao, nếu Vương gia...”.

Vân Tiểu còn chưa nói xong, \ Thượng Quan Lâm đã xanh mặt, vung thủ lạnh giọng: “Bỏ vương cáo từ”.

Vân Tiểu cuối cùng cũng vui vẻ, cười tủm tỉm nhìn bóng dáng cao lớn trong ánh hoàng hôn kia, thờ ra một hơi thật dài, nói thật ra, lúc trước vốn định chinh Thượng Quan Lâm, cho hắn một bài học nhớ đời, nhưng sau nàng lại nghĩ, y quán cần chỗ dựa, nàng mới bỏ qua cho hắn một lần.

***

Tại một toà phủ đệ có kiến trúc rất độc đáo, kỳ hoa rực rỡ, hành lang lát ngọc khiến hồ nước nhuộm màu xanh ngọc bích, trên hồ có một chiếc cầu hình vòm như một dải lụa mỏng vắt ngang qua. Lúc này có một bóng người cao lớn tựa ý tựa vào thành cầu, tiếng sáo khê phiêu du, những đóa thủy tiên yêu kiều trên mặt hồ càng rực rỡ, dưới ánh nắng nờ rộ thần thái khác thường.

Gió nhẹ thổi qua, tạo nên gợn sóng nhọt nhọt.

Xa xa có một người đang đi tới, chân nhanh như gió, chớp mắt đã đứng ngoài đình, cung kính nói: “Chủ tử, có tin tức, không biết có phải nàng hay không?”.

Truy Nguyệt vừa dứt lời, tiếng sáo lập tức ngưng bật, có thể thấy người thổi luôn luôn đợi tin tức này.

“Nói.”

Tiếng nói lạnh như băng, lại lộ ra sự tinh tế nhàn nhạt.

“Có một y quán tên Anh Túc mới mở trên phố Phụng Tường, ông chủ sau lưng nghe nói tên Lãnh Nguyệt công tử, có người đã gặp hần, diện mạo tuấn mỹ, phong cách quái dị, không biết hần có phải hay không”.

Truy nguyệt cung kính đáp, người nọ vẫn không nhúc nhích, chiếc mặt nạ màu bạc nhiễm ánh nắng chiều không che dấu được đôi mắt đen thâm sâu như hồ nước kia, khóe môi khẽ nhếch, hần không động, tựa như một pho tượng điêu khắc.

Truy Nguyệt đứng ngoài đình nghĩ chủ tử đã hóa đá, nha đầu kia dường như đã thật sự trở thành chỗ ôn nhu duy nhất trong lòng chủ tử. Hần biết chủ tử đã quá mệt mỏi, luôn lạnh lùng tàn nhẫn, người như vậy, một khi gặp đúng người sẽ nắm lấy vĩnh viễn không buông, bởi vì trong sự cô tịch của hần luôn khát vọng ấm áp. Từ khi nha đầu kia biến mất, chủ tử trở nên thay đổi thật thường, nếu có một ngày nha đầu đó thật sự xảy ra chuyện... Truy Nguyệt rung mình một cái, chủ tử tuyệt đối sẽ hủy thiên diệt địa, ngài luôn coi nha đầu đó như bảo bối, hần cầu nguyện, tốt nhất đừng có ai chạm vào tiểu nha đầu như con nhím kia.

Hồi lâu sau mới nghe thấy tiếng nói từ trong đình.

“Được rồi, chuyện này ta sẽ điều tra.”

Tuy còn chưa rõ người kia là anh, nhưng Truy Nguyệt đã nghe ra sự mềm mại trong giọng nói luôn lạnh lùng của chủ tử.

“Phía Lạc Hoa không có việc gì bất ngờ chứ.”

“Thưa không, tất cả đều an bình bất động.”

“Thôi, người lui xuống đi.” Mộ Dung Xung phát tay bảo Truy Nguyệt lui ra rồi lại cầm sáo lên thổi, nhưng lúc này trong tiếng sáo rõ ràng thêm phần dịu dàng, đôi mắt hần vẫn thâm trầm như vực sâu.

Tiểu Nhi, nàng dám quên chuyện đã hứa với ta, dù ở đâu cũng phải báo cho ta biết.

Đêm như nước, trăng thanh gió mát, những vì sao dày đặc trên trời hệt như những viên cẩm thạch

Một bóng áo trắng xuyên qua lầu các, nhanh như chớp không để lại chút dấu vết, màn đêm vẫn thanh lương tiêu điều như trước.

Một tòa tiểu lầu thanh lịch tinh tế yên lặng đứng sừng sững trong bóng đêm, bốn góc tiểu lầu treo đèn lưu ly khiến không gian bên trong thêm phần huyền ảo.

Một bóng dáng phiêu dật như nước lặng lẽ đến gần tiểu lầu rồi bất ngờ dừng lại giữa không trung, bị người cản đường, dưới ánh trăng một người cao gầy xuất hiện, tay cầm trường kiếm lạnh lùng lên tiếng.

“Ai?”

Lưu Tinh nhìn người trước mặt, ánh trăng chiếu lên cằm bảo trắng, góc áo khẽ bay, hần nhanh như chớp xuất hiện trước mặt, mặt nạ màu bạc lóe lên ánh sáng sắc nhọn quý dị, đôi mắt lạnh lùng tàn nhẫn. Người này là Mộ Dung cung chủ, không ngờ đêm nay hần lại đến y quán.

Có thể thấy được hần nghi ngờ chủ tử, may mà đêm nay mình đã dịch dung thành một lão giả tiểu tụy.

Tuy chưa lộ sơ hở nhưng vừa thấy người này xuất hiện, hắc đã thấy đau đầu. Bởi vì hần biết rõ mình đánh không lại nam nhân này, không phải không đánh lại mà căn bản không được mười chiêu.

Nếu Kinh Vân ở đây còn có thể ngăn cản một lúc, nhưng giờ chỉ có một mình, thật là phiền toái. Nghĩ vậy sắc mặt Lưu Tinh càng lạnh, hy vọng có thể ngăn nam nhân này vào phòng chủ tử.

Nhưng ý nghĩ này dường như đã quá ngây thơ, Mộ Dung Xung nếu đã đến ắt sẽ không tay không mà về. Lúc này, hắn không hề để ý Lưu Tinh, lập tức tiến về phía tiểu lâu. Thấy hắn không nhìn mình, Lưu Tinh nổi giận, phi thân rút trường kiếm ra nhưng chỉ dừng đến một tầng cương khí, không ngờ nam nhân này lại luyện được Kim Cương Trảo, người bình thường căn bản không tới gần được hắn. Lưu Tinh bị bắn người trở lại, tay cầm kiếm rung lên.

Chỉ có thể nhìn hắn điem nhiên tiến vào căn phòng trên lầu hai.

Tuy biết đánh không lại, nhưng Lưu Tinh không thể trơ mắt nhìn một nam nhân tùy tiện vào khuê phòng của chủ tử được, hắn phi thân lên tính liều mạng, ai ngờ lúc này phía sau xuất hiện một người, chính là Truy Nguyệt thuộc hạ của Mộ Dung Xung. Người này bị chủ tử bỏ lại một đoạn, lúc đến thì thấy một lão già đang ngăn cản chủ tử, bèn nhanh chóng rút kiếm ngăn cản, đánh một lúc, Truy Nguyệt hòa hoãn nói.

“Thôi, đừng đánh nữa, chủ tử nhà ta sẽ không tổn thương Lãnh Nguyệt công tử.”

“Hừ.”

Lưu Tinh căn bản không quan tâm đến Truy Nguyệt, hắn chính là ghét đám người Thần Long cung này. Một bang phái giang hồ lại kiêu ngạo như vậy, trông thế nào cũng chướng mắt, cho nên căn bản không quan tâm Truy Nguyệt nói gì mà chỉ lo tấn công. Truy Nguyệt vừa chặn kiếm vừa bắt mạch nói.

“Này, lão già này thật kỳ quái, ta kính ông mới nói vậy, đã bảo chủ tử ta sẽ không làm gì Lãnh Nguyệt, ông cố ý không nghe, nghĩ ta sợ ông chắc?”

Hai người triển đấu từ tiểu lâu bên này đến bên kia, càng đánh càng xa. Trong tiểu lâu, lụa mỏng bên cửa sổ khẽ bay trong gió, người trên giường đang say giấc, nếu không phải hắn điem huyết ngũ của nàng, e rằng nàng đã sớm tỉnh lại, tuy không có nội lực nhưng nàng luôn rất cảnh giác.

Ánh trăng như nước chiếu vào phòng, có thể thấy rõ một thân hình nhỏ xinh đang ôm chặt cái gối hoa, ngủ say vô cùng, trên da thịt trắng nõn nhuộm một rặng mây đỏ, cực kỳ đáng yêu. Nàng ngủ say không chút phòng bị, giống như một con thỏ nhỏ chọc người yêu mến. Nếu hiện giờ có ai nhìn thấy nàng hiện giờ, là nam nhân sẽ không cưỡng lại được hấp dẫn trí mạng thể này, mà hắn cũng không ngoại lệ. Dù lòng có lạnh bao nhiêu cũng luôn bị bộ dạng ngọt ngào mềm mại của nàng làm lung lay.

Thân mình cao lớn của Mộ Dung Xung ngồi xuống giường, vươn tay khẽ chạm vào má nàng, một cảm xúc thoải mái ngửa ngáy lại kích thích từ đầu ngón tay truyền vào người hắn, cảm giác lạ lùng này khiến người ta luyến tiếc buông tay.

Ngón tay khẽ chạm lên má nàng, da thịt mềm mại mịn màng giống như bông tuyết.

Tiểu Nhi, đây là tự nàng chúc lấy, ai bảo nàng chọc ta, nàng nói ta nên làm gì bây giờ?

Đôi mắt Mộ Dung Xung sâu thẳm như đáy hồ, khóe môi là nụ cười say lòng người, thân mình chậm rãi nằm xuống giường, cẩn thận ôm lấy giai nhân vào lòng, thật cẩn thận thật cẩn thận, biết rõ nàng sẽ không tỉnh lại nhưng vẫn không dám mạnh tay, dường như sợ làm nàng bị thương, bàn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen mượt mà giống như tơ lụa thượng đẳng của nàng.

Từ nhỏ hắn đã muốn có một muội muội mũm mĩm như củ sen, có thể ôm, có thể thơm, chỉ là vẫn không có. Sau này có Lâm, hắn cũng rất vui mừng, chỉ là bé trai luôn mạnh mẽ, hoàn toàn không thể thương yêu.

Sau này trải qua biến cố hủy thiên diệt địa, hắn nghĩ mình còn sống là để báo thù, để giết người, cho tới giờ không ngờ mong muốn kia vẫn tồn tại trong lòng. Người này không phải muội muội, mà là tiểu nha đầu hắn muốn vĩnh viễn yêu thương bảo vệ.

Có điều tiểu nha đầu này cũng là một con nhím nhỏ, con hồ ly nhỏ, chuyện đã hứa rồi mà luôn quên, cho nên hắn phải giúp nàng nhớ rõ việc mình đã nói.

Mộ Dung Xung hí mắt, không thâm u như trước mà trong trẻo vô cùng.

Giơ tay lên, bên trong cầm một mũi kim bạc rất nhỏ, khóe môi lại nở một nụ cười mê hoặc lòng người, bởi vì...

Gió khẽ đập dòn, cả phòng kiều diễm, hương dược thảo khẽ phiêu tán trong không khí.

Dưới ánh trăng mờ ảo, nam tử vẻ mặt sùng ái đang cẩn trọng làm điều gì đó, chốc lại sau, hắn nở nụ cười hài lòng nhìn đôi tay ngọc phấn nộn mềm mại, trắng như tuyết kia. . . .

***

Trời sáng rõ, ánh mặt trời xuyên qua lụa mỏng chiếu vào phòng, những tiếng ồn ào xa gần truyền đến, Vân Tiểu mơ mơ hồ hồ mở mắt, cau giận trừng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Điem duy nhất không tốt ở đây là mỗi sáng, mấy hàng tạp hóa đều liều mạng rao hàng.

Vân Tiểu oán hận nhắm mắt lại tỉnh ngủ tiếp một lát, chỉ là vì sao cả người mỗi như cứ như bị ai đánh hoặc lại nhào nặn từ trên xuống dưới vậy. Nàng mở mắt ra ngồi dậy, chớp chớp đôi mắt ngập nước, ngủ một đêm, hai má hồng hào càng dễ thương, ánh mắt như có một làn sóng, động lòng người khó nói nên lời.

Mất vô ý thức chuyển động, sau đó bị một thứ hấp dẫn, trên đôi tay trắng nõn của nàng, lúc này có theo một bức họa tinh xảo, đó là một đoá Bán Chi Liên kiều diễm, từng cánh từng cánh sinh động như thật, tựa như một đoá hoa rơi trên tay nàng.

Sắc mặt Vân Tiểu đại biến, lập tức nhảy xuống giường, vừa nhảy vừa kêu.

“A, a, a.”

Theo tiếng kêu của nàng, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân vội vàng, mà ngoài cửa sổ cũng có người tiến vào, hai người đồng thời nhìn chăm chăm chủ tử đang nhảy nhót trong phòng, mái tóc dài đến thắt lưng, tiết y màu trắng, thật giống như tiểu yêu tinh lạc xuống trần gian.

“Chủ tử, xảy ra chuyện gì?”

Uyển uyển vội vàng bước đến kéo chủ tử, không hiểu nàng bị làm sao. Vân Tiếu cuối cùng cũng bình tĩnh một chút, mặt tràn đầy tức giận, không thể tin nổi chỉ vào tay mình.

“Em xem, gặp quỷ rồi, tay ta tự nhiên có cái này, là Bán Chi Liên.”

“Bán Chi Liên.” Uyển Uyển cũng kinh hãi, chăm chú nhìn xuống, quả nhiên là thật. Bán Chi Liên là dấu hiệu của Thần Long Cung, nghe nói chỉ có cung chủ Mộ Dung Xung mới có, giờ xuất hiện trên tay chủ tử, lại nở rộ diễm lệ sống động như thật, có thể thấy kỹ thuật thêu cao thế nào.

Lưu Tinh thấy vậy không khỏi da đầu run lên, mặt cúi thấp không dám nhìn chủ tử, tối hôm qua hắn đánh với thuộc hạ của Mộ Dung Xung khoảng hai canh giờ, cuối cùng bất phân thắng bại. Kết quả là hai người nằm bên đường thở dốc, đến lúc hắn trở về thì Mộ Dung Xung đã đi rồi, vốn hắn cũng không để ý, bởi vì người kia quả thật không làm hại chủ tử, chuyện tối qua, chủ tử sẽ không biết, ai ngờ tên chết tiệt kia lại thêu Bán Chi Liên lên tay chủ tử.

Vật này không phải người bình thường muốn là có được, người kia cố tình thêu lên tay chủ tử, dấu hiệu này xuất hiện cho thấy chủ tử là người của hắn, e là không ai dám động vào.

Trong phòng cực kì yên tĩnh, sau khi tĩnh táo lại, Vân Tiếu liền nghĩ đến một chuyện.

“Chẳng lẽ tên đó lại xuất hiện?”

Nháy mắt nàng nghĩ tới, tối qua thật sự không có chút ấn tượng nào. Nếu là hắn, tại sao lại thêu cái này lên tay nàng, thật quá đáng. Vị Vân đại tiểu thư này hoàn toàn quên chuyện đã hứa với người ta. Vân Tiếu quay đầu, thấy Lưu Tinh từ đầu tới cuối chưa nói câu nào, hơn nữa thần thái cực kì mất tự nhiên, phải rồi, người này vẫn luôn bảo vệ nào, chẳng lẽ hắn có chuyện giấu nàng.

“Lưu Tinh, tối qua đã xảy ra chuyện gì?”

Lưu Tinh ngẩn ra, ngẩng đầu, vô cùng đích áy náy và hối hận.

“Chủ tử, tối qua quả thật có người đến, chính là tên Mộ Dung Xung đáng giận kia, ta đánh không lại hắn, sau đó bị thuộc hạ của hắn quán lấy, cho nên hắn xông vào khuê phòng của người. Ta không biết hắn thêu cái này lên tay chủ tử, nếu không ta có chết cũng sẽ ngăn lại.”

Lưu Tinh thái độ thành khẩn, ngữ khí kiên định, trong lòng hơi khó chịu bởi vì đánh không lại người ta, dù biết cũng chỉ có thể giương mắt nhìn. Có điều quan trọng nhất là nam nhân kia có vẻ rất thích chủ tử, tuyệt đối sẽ không làm hại người, điểm này hắn đã ngồi trên nóc nhà suy nghĩ cả đêm mới có kết quả, đến hừng đông hắn mới bị ai nhận ra một việc.

Chính là chủ tử nhà hắn tuyệt đối không chạy thoát được bàn tay tên kia, nghĩ đã thấy buồn bực.

“Mộ Dung Xung, tên chết tiệt kia đã đến sao lại không gọi ta dậy, còn dám thêu cái thứ vớ vẩn này lên tay ta, nếu để ta gặp lại, ta nên chặt hắn ta thành tám mảnh, hay là thêu lại một cái cho hắn.” Vân Tiếu cười lạnh, miễn bàn có bao nhiêu tức giận, không biết là do không gặp được Mộ Dung Xung nên tâm tình không tốt hay chỉ đơn thuần là vì bị thêu hoa lên tay, tóm lại chính là không vui.

“Lưu Tinh, đi thăm dò xem hắn đang ở đâu. Nếu không tra được thì đừng tới gặp ta nữa.”

“Dạ, chủ tử.”

Lưu Tinh lĩnh mệnh, có điểm bất lực, nói thật ra, người của Thần Long cung căn bản không có nơi ở cố định, ai mà biết hắn ta đang ở đâu, nhưng hắn có một cách có thể khiến Mộ Dung Xung xuất hiện, đó là truyền ra tin chủ tử bị thương. Hắn tin chắc tên kia sẽ hiện nguyên hình ngay tức khắc, có điều chủ ý này hay là thôi đi, bởi vì đến lúc đó sẽ bị hai người đánh.

Lưu Tinh rời đi, trong phòng, Uyển Uyển kéo chủ tử ngồi xuống, vừa chải đầu cho nàng vừa cười.

“Chủ tử, thật ra thì đoá Bán Chi Liên này rất đẹp.”

“Đẹp sao?”

Vân Tiếu nghe vậy, lực chú ý vị rồi đi, bắt đầu đánh giá đoá hoa trên tay, càng nổi bật đôi tay của nàng, thật ra đúng là rất đẹp, khoe môi nàng cong lên, có điều rất nhanh phát hiện không thích hợp, giờ nàng đang tức giận cơ mà, sao lại bị nha đầu kia gạt.

“Uyển Uyển, em ngứa da lắm rồi phải không?”

Uyển Uyển lập tức ngậm miệng, tỏ ra oan ức: “Chủ tử, em thật sự cho rằng rất đẹp mà, người nghĩ xem, dù sao thêu cũng thêu lên rồi, trừ phù Mộ Dung cung tử xóa cho người, có điều không khả thi cho lắm”.

Điểm này nàng tuyệt đối khẳng định, cung chủ Thần Long cung đại danh鼎鼎, chuyện hấn làm được chi e còn nhiều hơn Hoàng thượng trong cung, nếu đã thêu lên làm sao có thể để nàng xóa được, cho nên chủ tử chấp nhận đi, nhưng trên tay có một đóa hoa, thật ra cũng rất đẹp.

“Vấn đề là tại sao hấn không gọi ta đây, không hỏi ý kiến của ra đã tự tiện thêu lên.”

Vân Tiểu tức giận trừng mắt, nếu hiện giờ Mộ Dung Xung đứng trước mặt nàng, phỏng chừng người này có thể sẽ liều mạng với người ta. Uyển Uyển suy nghĩ một chút rồi mới mở miệng nhắc nhở: “Có phải người đã làm chuyện gì chọc hấn buồn bực không? Trước kia chưa từng có việc thế này”.

Vân đại tiểu thư nghe vậy, liều mạng nghĩ, dùng sức nghĩ, cuối cùng chậm rãi đáp: “Hấn bảo ta dù đi đâu cũng phải báo cho hấn biết, ta đã đồng ý, chỉ là em nói xem dựa vào cái gì ta phải nói với hấn chứ, hấn có phải là gì của ta đâu”.

Câu cuối cùng nói xong, người nào đó hơi chột dạ, giọng nhỏ đi rất nhiều. Nàng nhớ mình nợ người ta khá nhiều, hơn nữa từ trước đến nay hấn luôn ở cạnh nàng, trong lòng chợt thấy lo lắng.

Uyển Uyển thấy chủ tử trầm mặc, trên khuôn mặt xinh đẹp ẩn chứa sự dịu dàng, đôi mắt lại chất chứa lo âu.

Nàng không khỏi đoán, chưa biết chừng chủ tử cũng thích Mộ Dung Xung, chỉ là tính cách mơ hồ hơn nữa không biết chuyện tình cảm là thế nào nên chưa nhận ra, mình có nên nhắc nhở một chút không? Uyển Uyển khó xử nghĩ, chỉ là nghĩ đến Mộ Dung Xung là cung chủ Thần Long cung, thế nhân đồn đại tàn ác như ma, lòng lại bình tĩnh lại, vẫn nên thuận theo tự nhiên đi, người kia chưa chắc đã là phu quân của chủ tử, có duyên thế nào cũng thành, vô duyên việc gì phải tăng phiền não.

“Chủ tử, thế là người không đúng rồi, theo em thấy, hấn thêu lên là để nhắc nhở chuyện chủ tử nói không giữ lời.”

“Ừm.” Vân Tiểu chu môi, để mặc Uyển Uyển chải tóc, quần áo chưa đổi, lung lay đi đến cạnh giường, rầu rĩ hừ hừ: “Đừng gọi ta, ta ngủ tiếp một lát”.

“Dạ.”

Uyển Uyển nhẹ nhàng dọn dẹp căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Quý Y Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.